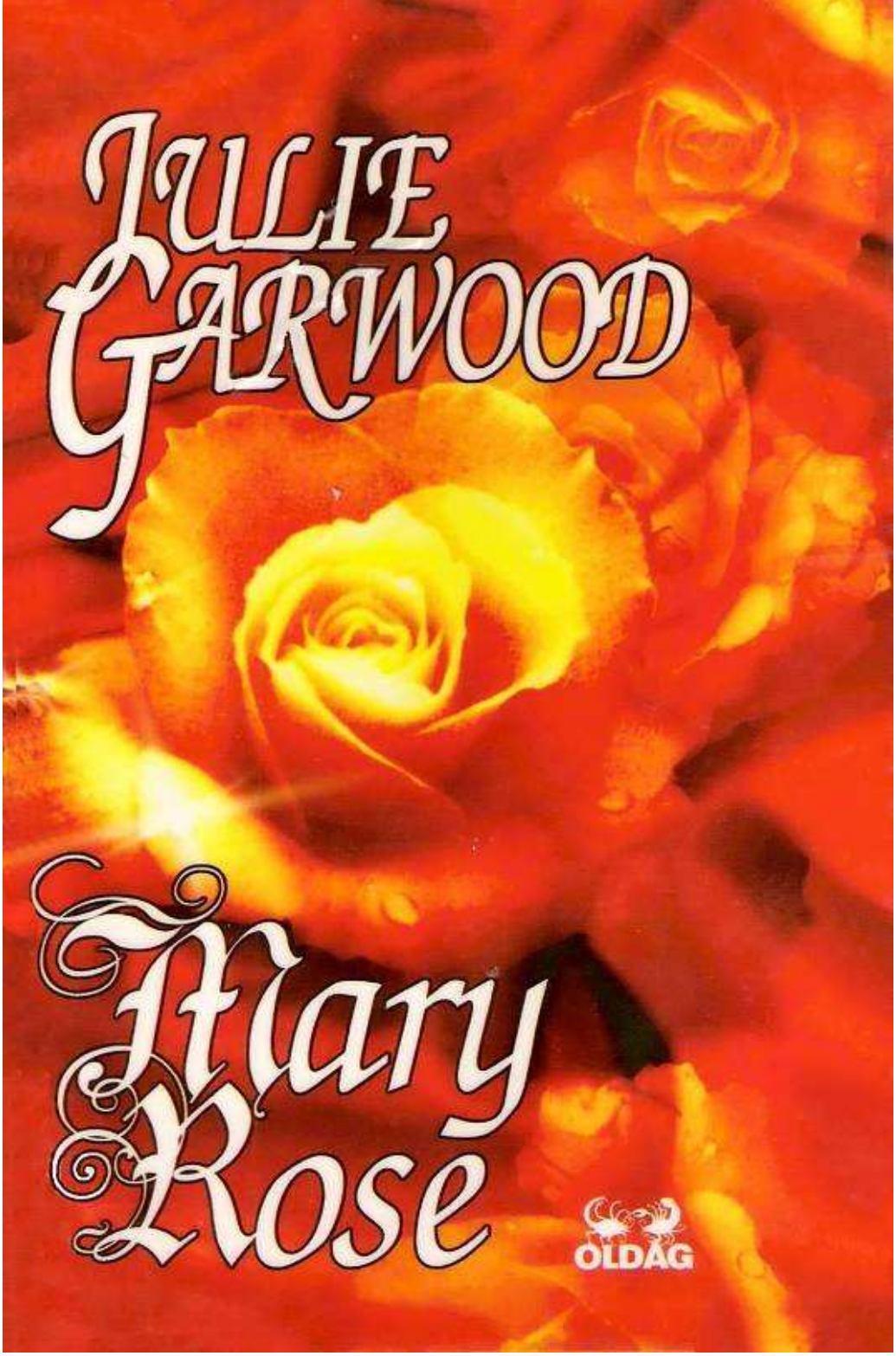

JULIE GARWOOD
Mary Rose
OLDAG

Julie Garwood

FOR THE ROSES

nakladatelství
OLDAG
1999

JULIE GARWOOD

Mary Rose

Julie Garwoodová

MARY ROSE

Tato kniha je dílem historické fikce.
Události, místa, jména,
vlastnosti ve vztahu k nehistorickým postavám
jsou výtvorem autorčiných představ,
které využila beletristicky.
Jakákoliv jejich podobnost se skutečnými událostmi,
místy nebo osobami, ať již živými či mrtvými,
je čistě náhodná.

Copyright © Julie Garwood, 1995
All rights reserved
Translation © Magda Cindričová, 1999

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 80-85954-63-X

Thomasovi Edwardu Murphymu II.,
mému velkému bratrovi Tommymu

Žádný člověk není pouhý ostrov, celistvý sám o sobě; každý je součástí kontinentu, částí celku; a když moře odplaví jen jedinou hroudu, Evropa tím ztrácí, stejně jako každý její výběžek, stejně jako sídlo tvých přátel nebo tvé vlastní; smrt každého člověka mě oslabuje, protože jsem s lidstvem spojen; a proto nikdy nechtěj vědět, komu zvoní hrana; zvoní tobě.

JOHN DONNE
Modlitby k potřebným příležitostem
Meditace XVII

PROLOG

New York, 1860

Našli ji na smetišti. Měli štěstí: krysy se k ní ještě nedostaly. Dvě se sice už šplhaly nahoru po piknikovém košíku s víkem a hladově zatínaly zuby do proutí a další tři se pokoušely prorazit zuby ostrými jako břitva jeho strany. Krysy se snažily dostat se dovnitř ze všech sil, protože cítily mléko a jemné, slaďounké masíčko.

Domovem jejich party byla zastrčená ulička. Tři ze čtyř chlapců spali v provizorních postelích vyrobených z dřevěných beden vystlaných slámou. Vydají se na výpravu za kořistí až v noci. Teď spali tak tvrdě, že neslyšeli pláč nemluvněte.

Jejím zachráncem se stal Douglas. Čtvrtý člen tlupy stál na stráži v úzkém ústí uličky. Chvíli pozoroval ženu v tmavém plášti. Když se chvatem blížila k uličce, varoval své kumpány tichým zahvízdáním a pak se stáhl do úkrytu ze starých, zprohýbaných sudů od whisky. Žena se v ústí uličky zastavila, pokradmu se ohlédla směrem k hlavní ulici a běžela dál. Náhle se zastavila, tak prudce, až jí zavířily sukně kolem kotníků. Ze všech sil se rozmáchla a košíkem, který držela v ruce, mrštila na hromadu odpadků navršených u zdi. Něco si pro sebe tiše mručela. Douglas nerozuměl jedinému slovu, protože její tichá slova přehlušoval zvuk ozývající se z košíku. Připomínal mu kočičí mňoukání. Ohlédl se po něm jen letmo a opět věnoval pozornost nevítané návštěvnici.

Žena očividně měla strach. Všiml si, že se jí třesou ruce, když si stahovala kápi pláště hlouběji do čela. Pomyslel si, že se cítí

provinile, protože se zbavuje oblíbeného domácího mazlíčka. Zvíře bylo zřejmě přestárlé a trpělo a nikdo se o ně nechtěl starat. Lidé jsou už takoví, uvažoval Douglas. Nechtějí, aby je obtěžovali staří ani mladí. Jsou s nimi jenom potíže. Zakroutil hlavou a málem znechuceně odfrkl nad politováníhodným stavem věcí a zbabělostí téhle ženy zvlášť. Když se už o zvířátko nechce starat, proč je prostě nepustí ven? Neměl však čas o záhadě přemýšlet, protože žena se náhle obrátila a rozběhla se směrem k hlavní ulici. Ani se neohlédla. Když byla téměř na rohu, Douglas opět zahvízdal. Tentokrát ostře, pronikavě. Nejstarší z party, prchající otrok jménem Adam, vyskočil na nohy s energií a rychlostí dravce. Douglas ukázal na košík a pak se vydal po stopách ženy. Všiml si, že jí z kapsy pláště vykukuje tlustá obálka, a napadlo ho, že je načase, aby se věnoval obvyklé práci. Byl koneckonců nejlepším jedenáctiletým kapsářem na Market Street.

Adam se díval, jak Douglas odchází, pak zamířil ke košíku, aby ho odnesl. Nebylo to snadné.

Krysy se nechtěly vzdát své kořisti. Adam zasáhl jednu z nich ostrým kamenem rovnou do hlavy. Odporné zvíře zapištělo a bleskurychle zmizelo. Adam rozsvítil pochodeň a mával jí křížem krážem kolem košíku, aby zaplašil ostatní havěť. Když si byl jistý, že krysy zmizely, zvedl košík z hromady odpadků a odnesl ho k lůžkům z beden, kde dosud spali ostatní členové tlupy.

Málem košík upustil, když se z něho ozvalo slabé zakňourání.

„Travisi, Cole, vstávejte. Douglas něco našel."

Adam prošel kolem beden až na konec slepé uličky. Posadil se, dlouhé hubené nohy zkřížil pod sebou a košík postavil na zem. Opřel se o cihlovou zeď a čekal na své dva druhy.

Cole se usadil po Adamově pravici a Travis se s hlasitým zíváním svezl po jeho levém boku.

„Cos našel, šéfe?" zeptal se Travis ospalým hlasem.

Jeho otázka byla určena Adamovi, protože tohoto uprchlého otroka ostatní tři členové tlupy považovali za svého vůdce. K jejich rozhodnutí je vedl rozum i cit. Adam byl z chlapců nejstarší, téměř čtrnáctiletý, a bylo tedy jen logické, že by měl velet mladším. Byl z chlapců také nejchytřejší. Vedle těchto dvou rozumných důvodů

zde byl ještě jeden, neméně pádný. Adam už několikrát nasadil vlastní život, aby každého z nich zachránil před jistou smrtí. V temných uličkách New Yorku, kde se jediným uznávaným přikázáním stalo právo silnějšího, prostě nebylo místo na předsudky. V noci panoval hlad a násilí a ty barvu nerozlišují.

„Šéfe?“ pobídl ho znovu Travis k odpovědi.

„Nevím, co to je,“ odpověděl Adam.

Chystal se dodat, že si košík ještě neprohlédl, ale přerušil ho Cole. „Je to přece košík,“ zamumlal. „Ta spona na víku vypadá, jako by byla z opravdovýho zlata, nemyslíš?“

Adam pokrčil rameny. Travis, nejmladší z chlapců, udělal totéž. Pak převzal od Adama pochodeň a přidržel ji tak vysoko, aby všichni dobře viděli.

„Neměli bysme počkat na Douglase, než ten koš otevřem?“ zeptal se Travis. Pohlédl přes rameno směrem k ústí uličky. „Kam vlastně šel?“

Adam sáhl na sponu. „Přijde brzo.“

„Počkej, šéfe,“ upozorňoval Cole. „Zevnitř se něco ozývá.“ Sáhl po noži. „Slyšíš to, Travisi?“

„Slyším,“ odpověděl Travis. „Mohlo by tam bejt něco nebezpečnýho. Třeba had, co myslíš?“

„Se ví, že tam žádnej had není,“ prohlásil Cole a z jeho hlasu se ozýval přezíravý tón. „Máš místo mozku seno, kámo. Hadi přece nekňourají jako… jako koťata.“

Travis, dotčen pohrdavou odpovědí, sklopil oči. „Nic se nedovíme, dokud ten košík neotevřem,“ zabručel.

Adam souhlasně přikývl. Odsunul sponu a nadzvedl víko. Z košíku nic nevyskočilo. Vydechl úlevou a odklopil víko dokořán. Závěsy zavrzaly a víko kleslo ke straně košíku.

Všichni tři hoši se ještě před okamžikem tiskli zády ke zdi. Teď se zvědavě sklonili nad košíkem. A vzápětí sborově vyjekli úžasem. Nemohli věřit svým očím. V košíku spalo nemluvně, drobné a krásné jako andílek. Děťátko mělo zavřené oči a titěrný paleček v ústech. Občas si ho zadumlalo a přitom zakňouralo, což byl zvuk, který chlapci slyšeli.

Nejprve se z překvapení vzpamatoval Adam. „Bože na nebesích," zašeptal. „Jak se mohl někdo zbavit něčeho tak překrásného?"

Když Cole spatřil děťátko, upustil nůž. Teď pro něj opět sáhl a všiml si, že se mu ještě chvěje ruka v důsledku strachu, který ještě před chvílí pociťoval. Potřásl znechuceně hlavou sám nad sebou, protože mu vlastní chování připadalo zbabělé. Aby zakryl rozpaky, snažil se promluvit drsným hlasem: „Jasně, že se můžou zbavit děcka. Lidi to dělají v jednom kuse. Bohatí i chudí, to je fuk. Něčím je naštve, a tak ho vyhodí jako špinavý prádlo. Nemám pravdu, Travisi?"

„Máš," prohlásil Travis.

„Šéfe, copak jsi neslyšel o sirotčincích, jak o nich povídali Douglas a Travis?"

„Viděl jsem tam hromady takovejch mrňat," prohlásil Travis, než mohl Adam odpovědět na Colovu otázku. „No, hromady možná ne, ale pár jich tam bylo," opravil se ve snaze mluvit pravdu. „Dávali je do druhýho patra. Žádnej z těch malejch prcků nevydržel. Uložili je do pokoje a někdy je tam zavřeli a zapomněli, že tam vůbec někdo je. Aspoň si myslím, že to tak bylo." Hlas se mu zachvěl při vzpomínce na doby, které strávil v městském útulku pro odložené děti. „Tendleten mrňous by tam nepřežil," dodal. „Je moc malej."

„Na Main Street jsem viděl menší. Ta štětka Nellie měla taky takový. Jaks přišel na to, že je to kluk?"

„Je plešatej, ne? Jenom kluci mají holou hlavu."

Travisův argument připadal Colovi naprosto logický. Přikývl. Pak se obrátil ke svému vůdci. „Co s ním uděláme?"

„Každopádně ho nevyhodíme."

Poslední slova pronesl Douglas. Ostatní hoši sebou trhli, když uslyšeli jeho ostrý hlas. Douglas kývl hlavou, aby zdůraznil, že to myslí vážně, a dodal: „Celý jsem to sledoval. Ňákej nóbl pán v kabátě se šosem vystoupil z kočáru. V ruce měl tendleten košík. Stál pod lampou, tak jsem mu viděl i do tváře. I tu ženskou jsem si dobře prohlíd. Čekala na něho na rohu, to jsem zjistil, když vystoupil z kočáru a vyrazil rovnou k ní. Snažila se, aby ji nebylo

vidět do tváře, stahovala si do očí kapuci, a podle toho, jak se chovala, bylo jasný, že je pořádně vyděšená. Ten chlap se začal zlobit a brzo jsem přišel na to proč.“

„Jo? A proč teda?“ chtěl vědět Cole, když Douglas nepokračoval.

„Nechtěla si vzít ten košík, proto,“ vysvětloval Douglas. Dřepl si vedle Travise a pokračoval. „Pořád kroutila hlavou. Chlap začal řvát a šermoval jí prstem před obličejem. Potom vytáhl tlustou obálku a ukázal jí ji. Nakonec souhlasila. Vytrhla mu ji z ruky jako blesk, a tak mě napadlo, že v tý obálce je něco důležitýhó. Pak konečně vzala ten košík. On zalezl zpátky do kočáru a ona strčila obálku do kapsy.“

„A co se stalo potom?“ zeptal se Travis.

„Počkala, až kočár zahne za roh,“ řekl Douglas. „Pak se vkradla do naší uličky a košík odhodila. Moc jsem si ho nevšímal. Myslel jsem, že je v něm třeba stará kočka. Nikdy by mě nenapadlo, že tam může bejt děcko. Nemyslete si, že bych odešel, kdybych věděl…“

„Kam jsi šel?“ přerušil ho Cole.

„Byl jsem hrozně zvědavej na obálku, co ta ženská měla v kapse, tak jsem ji sledoval.“

„A štípls ji?“ chtěl vědět Travis.

Douglas vyprskl. „Jasně. Copak se o mně neříká, že jsem nejlepší chmaták na Market Street? Ta ženská se chtěla ztratit, ale nalepil jsem se na ni, když se dostala do návalu lidí, kteří spěchali na půlnoční vlak. Vůbec neví, že jsem se k ní přiblížil. Hloupá nána. Vsaďte se, že teprv teď přišla na to, co se stalo.“

„Co je v obálce?“ zeptal se Cole.

„Tomu ani nebudeš věřit.“

Cole obrátil oči v sloup. Douglas rád ostatní napínal. Obvykle je to přivádělo k šílenství. „Namouduši, Douglasi, jestli…“

Přerušil ho Travis. „Musím vám říct něco důležitýho,“ vyhrkl. Obsah obálky ho ani trochu nezajímal. Myslel jen na dítě. „Dohodli jsme se, že toho prcka tady nenecháme. Tak by mě zajímalo, komu ho dáme.“

„Neznám nikoho, kdo by chtěl malý děcko," přiznal Cole. Přejel si rukou po jemné kůži na bradě, tak jak to viděl u starších, ostřílenějších hochů z ulice. Myslel si, že s takovým gestem bude vypadat dospělejší a moudřejší. „Co by z něho kdo měl?"

„Nic," odpověděl Travis. „Aspoň zatím. Možná až vyroste…"

„Tak?" pobídl ho k pokračování Douglas a udivilo ho vzrušení, které se ozvalo z Travisova hlasu.

„Myslím, že bysme ho mohli naučit pár věcí."

„Co třeba?" chtěl vědět Douglas. Natáhl ruku a ukazováčkem se dotkl čela nemluvněte. „Kůži má jako satén."

Travis se zabýval myšlenkou, že by se o dítě postarali sami. Připadal si důležitý… a potřebný. „Douglasi, ty bys ho moh naučit vybírat kapsy. Umíš to ohromně. A ty, Cole, bys z něho moh udělat pořádně drsnýho kluka. Když tě někdo naštve, objeví se ti v očích strašně zlej pohled. Možná bys ho moh naučit taky se tak dívat. Dovede to vyděsit."

Cole se usmál. Takové ocenění ho potěšilo. „Šlohl jsem revolver," zašeptal.

„Kdy?" zeptal se Douglas.

„Včera," odpověděl Cole.

„Už jsem ho viděl," pochlubil se Travis.

„Jenom co si seženu nějaký náboje, naučím se pořádně střílet. Budu nejrychlejší střelec na Market Street. Možná bych pak z toho prcka udělal druhýho nejlepšího."

„Já bych ho moh naučit, kde se co sežene. Umím vyčmuchat věci, který potřebujem, že, šéfe?"

„Ano," přisvědčil Adam. „V tom jsi opravdu dobrý."

„Mohli bysme bejt nejlepší parta v New Yorku. Všichni by z nás měli strach," zašeptal Travis. Byl tou možností tak uchvácen, že se mu rozzářily oči. Z jeho hlasu zazněl zasněný tón. „I Lowell a ti jeho parchanti," připomněl nepřátelskou tlupu, které se potají všichni báli.

Chlapci se na chvíli zamysleli nad představou, kterou jim nastínil Travis. Cole si zas začal třít bradu. To by se mu líbilo. Když promluvil, musel tlumit nadšení, které se ho zmocňovalo.

„Šéfe, ty bys mu moh povídat o knížkách, ze kterejch tě učila máma. Možná by pak byl stejně chytrej jako ty.“

„Moh bys ho naučit číst, aspoň by za učení nedostával rány bičem jako ty,“ napadlo Travise.

„Jestli si ho necháme, první věc, co musíme udělat, je, že mu svlíknem todleto fajnový vobličení,“ prohlásil Douglas. „Aby se mu nikdo nesmál. O to se musíme postarat.“

„Kdyby se mu někdo smál, zbiju ho,“ sliboval Cole.

„Všechny mrňata nosí takovýhle vobličení,“ řekl Travis. „Viděl jsem to. V něm taky spí.“

„Jak to?“ zeptal se Douglas.

„Nemají nic na chození, protože chodit ještě neumí.“

„Jak ho budem krmit?“ chtěl vědět Cole.

„Do košíku mu někdo přibalil flašku mlíka. Až to vypije, seženu další,“ sliboval Travis. „Asi ještě nemá zuby, takže normální jídlo jíst nebude. Stačí mu zatím mlíko. A má tu taky nějaký čistý plínky – i těch mu budu muset opatřit víc.“

„Jak je možný, že toho o mrňatech tolik víš?“ divil se Cole.

„Prostě vím,“ pokrčil rameny Travis.

„Kdo ho bude přebalovat, když se počurá?“ zeptal se Douglas.

„Myslím, že bysme se měli střídat,“ navrhl Travis.

„Nějaký plínky jsem viděl viset na šňůrách za McQueenovým domem. Taky se tam sušilo prťavý vobličení. Moh bych pár kousků čmajznout. A jak mu vlastně budem říkat?“ uvažoval Travis. „Má někdo nějakej nápad?“

„Co třeba Malej Cole?“ navrhoval Cole. „Zní to pěkně.“

„A co Malej Douglas?“ namítl Douglas. „To zní ještě líp.“

„Nemůžeme mu dát jméno po někom z nás,“ prohlásil Travis. „Jenom bysme se kvůli tomu hádali.“

Douglas a Cole nakonec s Travisem souhlasili. „Jméno, který dostane, by mělo vopravdu znít.“

„Můj táta se jmenoval Andrew,“ vložil se do řeči Douglas.

„Jo?“ podotkl Cole. „A strčil tě do sirotčince, sotva umřela tvá máma, že?“

„Jo,“ přiznal Douglas sklíčeně.

„Nemůžem malýho pojmenovat po někom, kdo se zbavil vlastního děcka. To by nebylo správný. Máme přece nějaký zásady, ne? Já navrhuju, abysme mu říkali Sidney, po tom chlápkovi, co prováděl svý kousky na Summit Street. Byl fakt vostrej, tenhleten Sidney. Vzpomínáš si na něho, Douglasi?“ zeptal se Cole.

„Jo, vzpomínám,“ odpověděl Douglas. „Lidi z něho měli respekt.“

„To máš pravdu,“ přisvědčil Cole. „A umřel normální smrtí. To je taky důležitý, ne? Nikdo ho nepropích ani ho nedostali do basy.“

„Docela se mi to jméno líbí,“ ozval se Travis. „Dejme hlasovat.“

Douglas zvedl pravou ruku. Byla špínou skoro černá. „Kdo je pro?“

Cole a Travis zvedli ruce na souhlas. Adam se nehýbal. Zdálo se, že Cole je jediný, kdo si uvědomuje, že jejich vůdce se už dlouho nezapojil do hovoru. Obrátil se k němu. „Něco se ti nelíbí, šéfe?“

„Ty víš, co se mi nelíbí,“ řekl Adam. Promluvil posmutnělým, unaveným hlasem. „Musím odejít. Tady ve městě nemám šanci přežít. Už jsem tu stejně moc dlouho. Jestli se mám dostat na svobodu, abych se nemusel bát, že mě synové mého majitele najdou a odvezou zpátky, musím na Západ. Nemůžu se pořád schovávat v zastrčených uličkách, než se setmí. V divočině se člověk ztratí. Rozumíš mi, ne? Neměl bych o tom děcku hlasovat. Nebudu vám pomáhat starat se o ně.“

„Bez tebe to nezvládnem, Adame,“ vykřikl Travis. „Nemůžeš nás opustit.“ Mluvil teď jako ustrašený malý kluk. Hlas se mu zlomil a vzápětí nahlas zavzlykal. Děsilo ho, že by je měl jejich ochránce opustit. „Zůstaň, prosím,“ naléhal plačtivě.

Jeho křik probudil dítě. Zavrtělo se a zakňouralo.

Adam sáhl do košíku a neohrabaně pohladil nemluvně po bříšku. Sotva se ho dotkl, ucukl. „To mrně je celé mokré.“

„Proč je mokrý?“ zeptal se Cole. Chtěl se podívat, jestli snad láhev s mlékem nepraskla a nevylila se do košíku.

„Je počuranej,“ odpověděl Travis. „Nejlíp bude, když mu sundáme plínky. Jinak se mu odře zadek.“

Děťátko se probouzelo. Hoši na ně fascinovaně hleděli. Nikdo z nich ještě neviděl zblízka tak maličké dítě.

„Vypadá, jako by měl tváře samou vrásku, když se takhle šklebí,“ zašeptal pohrdavě Douglas. „Je to ale roztomilej prcek, co?“

Cole přikývl a pak se obrátil k Adamovi. „Pořád seš náš šéf, Adame. Takže plínky bys mu měl sundat ty.“

Nejstarší z chlapců se nebránil zodpovědnosti. Zhluboka se nadechl, uchopil dítě pod pažemi a pomalu je vytáhl z košíku.

Maličké otevřelo oči. Ve světle Travisovy pochodně chlapci zjistili, že má modré oči. „Moh by to bejt tvůj brácha, Cole. Má oči úplně jako ty.“

Adam držel dítě v natažených pažích před sebou. Tvářil se nešťastně. Na čele se mu objevily kapky potu. Zjevně se cítil nesvůj. Nevěděl, jak silně může dítě stisknout, a bůh chraň, kdyby ten kluk začal plakat. Nevěděl by, co si s ním počít.

Sevřeným šepotem požádal Cola, aby mu vysoukal košilku a stáhl plenu.

„Proč já?“ bránil se Cole.

„Travis drží pochodeň a Douglas je moc daleko, aby se k němu dostal,“ odpověděl Adam. „Pospěš si. Mohl by začít brečet. Bojím se, že ho pustím. Je lehký jako pírko.“

„Připadá mi nějak zvědavej, nemyslíte?“ poznamenal Travis.

„Koukněte, jak si nás všechny prohlíží. A jak se ten prcek tváří vážně.“

„Douglasi, pojď ke mně a utři mi čelo,“ vyzval kamaráda Adam. „Pot mi teče do očí, že už ani nevidím.“

Douglas popadl hadr a udělal, o co ho Adam požádal. Adam se choval, jako by měl v rukou dynamit. Soustředění, se kterým se věnoval dítěti, ho vyčerpávalo.

Jediný Travis měl z vůdcova chování legraci. Hlasitě se zasmál. „On nevybuchne, šéfe. Je to kluk jako ty, jenomže menší.“

Cole řečem kolem sebe nevěnoval pozornost. Zatajil dech a snažil se odstranit plenu. Když se dotkl promočené látky, chtělo se

mu zvracet. Jakmile se mu podařilo plenu stáhnout, odhodil ji vedle košíku. Všichni chlapci pohlédli na nechutnou součást ustrojení a zamračili se. Cole si otřel ruce do kalhot, pak stáhl košilku zpátky přes zadeček a nožky dítěte. Teprve když to udělal, uvědomil si jednu důležitou skutečnost.

Pro jistotu se podíval ještě jednou.

Sidney byla holčička. Holohlavá holčička. Okamžitě dostal vztek. Co, hrome, budou dělat s takovou nanicovatou, neužitečnou holkou? Zakroutil hlavou. Už se rozhodl. S něčím takovým nechce mít nic společného. On teda ne. Nejraději by ji hodil i s košíkem zpátky na smetiště.

Za okamžik změnil názor. Ještě se mračil, když se jí podíval do tváře. Upřeně na něho hleděla. Naklonil hlavu, aby jejímu pohledu uhnul. Její doširoka rozevřené, důvěřivé oči se obrátily za ním. Cole se pokusil odvrátit zrak. Nemohl. Nechtěl se na ni dívat, ale zdálo se, že se od ní nedokáže odtrhnout.

Pak ho dostala. Usmála se na něho.

Už se nemohl bránit. Utvořilo se mezi nimi pouto.

A spojilo ji i s ostatními.

„Musíme to udělat jinak," zašeptal ochraptěle Cole. Ostatní se k němu obrátili.

„Co musíme udělat jinak?" vyslovil Travis otázku, kterou měli na mysli.

„Nemůžem počítat s tím, že z nás bude nejlepší parta v New Yorku. Nemůžem ji vychovávat tady. Nebylo by to správný. Potřebuje kolem sebe pořádnou rodinu, ne bandu otrhanců."

„Ji?" Adam v tom okamžiku málem dítě upustil. „Ty myslíš, že Sidney je holka?"

„Já nemyslím, já to vím," prohlásil Cole a kývl hlavou. „Nemá na kluka potřebný vybavení."

„Bůh nás chraň," zašeptal Adam.

Cole nevěděl, jestli mu připadá zábavnější zděšený výraz na Adamově tváři, když vzýval Stvořitele, nebo podivný tón hlasu, kterým svou prosbu vyslovil. Mluvil, jako by spolkl kost.

„Žádný holky tady nechci," zavrčel Travis. „Nejsou k ničemu. Nesnáším je. V jednom kuse jenom fňukají a stěžujou si."

Ostatní se na něho nedívali. Douglas a Cole hleděli na Adama. Jejich vůdce se tvářil ztrápeně.

„Co se děje, šéfe?“ chtěl vědět Cole.

„Černí by neměli mít u sebe bílou holku,“ řekl Adam.

Cole zafuněl. „Viděl jsem, jak jsi ji zachránil před krysama. Kdyby byla větší, určitě by to ocenila.“

„To víš, že ocenila,“ přidal se Douglas.

„Kromě toho,“ ozval se Cole, „ona přece neví, jestli jsi černý, nebo bílý.“

„Chceš říct, že je slepá?“ zeptal se Travis a strnul.

„Není slepá,“ zamumlal Cole a zatvářil se rozmrzele. „Jenom je moc malá na to, aby věděla něco o nenávisti. Mrňata, když se narodí, tak ještě neumí nenávidět. Musí se to naučit. Když se teď podívá na Adama, uvidí v něm jenom… bráchu. Jo, tak je to. A velcí bráchové přece ochraňujou svý malý sestry, ne? Není snad takový pravidlo? Tohle už ta malá možná ví.“

„Něco jsem mámě slíbil,“ promluvil Adam k chlapcům. „Dal jsem jí své slovo, že uteču co nejdál na západ, dokud se nedostanu na místo, kde budu v bezpečí. Máma, říkala, že bude válka a až všechno skončí, je naděje na to, že budu svobodný. Slíbila, že pak si pro mne přijede. Jenom musím vydržet, dokud nenastane ten čas. Slíbil jsem jí, že vydržím, a syn nemůže porušit slib, který dal své mámě. Musím utéct už kvůli ní.“

„Vezmi malou s sebou,“ navrhl Cole.

„Určitě by mě pověsili,“ zamračil se Adam.

„Kruci, stejně tě pověsí za to, že jsi zabil svýho pána, ne?“ ozval se Cole.

„Jestli tě chytí,“ vložil se do řeči Douglas. „Ale na to, aby tě chytili, seš moc chytrej.“

„Připadám si jako její brácha,“ prohlásil Cole.

Ostatní hoši se k němu okamžitě obrátili. Při pohledech, kterými ho sledovali, pocítil rozpaky. „Na tom přece není nic špatnýho,“ dodal rychle. „Jsem silnej a ona je taková slabá a maličká, takže potřebuje bratry, jako jsem já a Adam, aby ji řádně vychovali.“

„Řádně? Co ty víš o řádný výchově?“ zeptal se Douglas. Z hlasu mu zaznívala nedůvěra.

„Nic,“ připustil Cole. „O řádným chování nevím vůbec nic,“ dodal. „Ale Adam ano, že, Adame? Mluvíš správně a umíš číst a psát jako vopravdovej pán. Naučila tě to tvoje máma a teď to můžeš naučit mě. Nechci vypadat před svou sestrou jako pitomec. To by nebylo správný.“

„Mohl by mít nás všechny,“ řekl Douglas. Nechtěl zůstat stranou.

„Myslím, že bych jí moh mít docela rád, kdybych byl její starší brácha,“ zamručel Travis. „Až vyrostu, budu mít pořádnou sílu. Nemám pravdu, Douglasi?“

„Jo, to teda máš,“ potvrdil Douglas. „Víš, co si myslím?“

„Co?“ zeptal se Adam. Přes svoje obavy se usmál, protože maličká se na něho právě usmála tím nejlíbeznějším úsměvem. Jako by byla spokojená sama se sebou. Zdálo se, že se jí líbí být středem pozornosti. Takový drobeček, a jaký měl vliv na všechny kolem sebe! Její milá reakce ho zbavila tísně, kterou pociťoval v nitru ode dne, kdy musel opustit matku. Dítě bylo kouzelným darem, který byl svěřen do jeho péče, a připadalo mu, že je jeho povinností postarat se, aby dostala řádně najíst a aby jí byla věnována patřičná ochrana a péče.

„Někdy mě napadá, jestli Bůh ví, co dělá,“ zašeptal Adam.

„Samozřejmě že ví,“ odpověděl Douglas. „A myslím, že by chtěl, abysme pro malou vymysleli nějaký jiný jméno. Sidney se pro ni nehodí. Doufám, že jí narostou vlasy. Vůbec by se mi nelíbilo mít plešatou sestru.“

„Mary,“ vyhrkl Cole.

„Rose,“ řekl zároveň Adam.

„Mary se jmenovala moje matka,“ vysvětloval Cole. „Umřela, když jsem se narodil. Od sousedů jsem slyšel, že to byla moc hodná ženská.“

„Moje matka je Rose,“ řekl Adam. „Taky je moc hodná.“

„Malá usíná,“ zašeptal Travis. „Ulož ji zpátky do košíku a já se pokusím navlíct jí nový plínky. Pak se můžete hádat, jak se bude jmenovat.“

Adam poslechl. Chlapci sledovali, jak se Travis neobratně pokouší zabalit holčičku do čistých plenek. Když skončil, dítě už zas spalo.

„Není o čem se hádat," řekl Douglas. Natáhl se ke košíku a přikryl dítě, zatímco Adam a Cole probírali důvody, proč chtějí pojmenovat maličkou po svých matkách. Douglas věděl, že brzy může dojít k ostré hádce, a chtěl jí zabránit. „Já myslím, že není o čem mluvit. Bude se jmenovat Mary Rose. Mary po tvé matce, Cole, a Rose po tvé, Adame."

Cole okamžitě pochopil moudrost tohoto rozhodnutí a usmál se. Adam také souhlasil. Travis se zasmál a Douglas ho šťouchl loktem, aby se ztišil a neprobudil děvčátko.

„Musím všechno naplánovat," zašeptal Douglas. „Myslím, že bysme odtud měli co nejdřív vypadnout – už zítra v noci, třeba půlnočním vlakem. Travisi, do tý doby seženeš všechny věci, který bude Mary Rose potřebovat. Já koupím lístky. Adame, ty se budeš muset schovat s malou v zavazadlovým voze. Jsi pro?"

Adam přikývl. „Vymyslel jsi to dobře, uděláme to tak," řekl.

„Jak chceš obstarat lístky?" zeptal se Cole.

„Obálka, co jsem šlohl ženský, která vyhodila Mary Rose, je nacpaná prachama. Taky jsou v ní nějaký starý papíry s divným rukopisem a s pečetí, tomu jsem ovšem nerozuměl, protože neumím číst. Peníze ale poznám. Máme dost, abysme se dostali tak daleko, jak bude Adam potřebovat, a koupili si kus půdy."

„Ukaž mi ty papíry," požádal ho Adam.

Douglas vytáhl z kapsy obálku a podal ji svému šéfovi. Adam zahvízdal, když uviděl množství peněz. Pak objevil dva listy papíru a vytáhl je z obálky. Jeden z nich byl plný čísel a textu, který nedokázal přečíst, druhý list vypadal jako čistá stránka vytržená z knihy. Nahoře bylo jen pár údajů napsaných rukou: datum narození dítěte a jeho váha. Přečetl údaje nahlas, aby ostatní věděli, co zjistil.

„Nestačilo jim, že se jí zbavili. Vyhodili taky její papíry," zašeptal Douglas.

„Já jsem žádný papíry neměl, když mě dali do sirotčince," řekl Travis. „Ještě dobře, že už jsem věděl, jak se jmenuju, že, Cole?"

„Asi jo,“ řekl Cole.

Travis odbyl věc mávnutím ruky. „Mám jeden návrh, tak mě nepřerušujte, dokud neskončím, ano?“

Čekal, až všichni přikývnou na souhlas, a pokračoval. „Jsem jedinej z vás, kdo si může bejt jistej, že ho nehledá zákon ani nikdo jinej, a tak říkám, že by Mary Rose měla mít svý příjmení po mně. Jestli ji chcem řádně vychovat, jak říká Cole, měli byste se vlastně všichni jmenovat jako já. Takže od teďka budem všichni Claybornové. Platí?“

„Nikdo neuvěří, že já jsem taky Clayborne,“ namítl Adam.

„Co je nám po tom, co si myslí jiní?“ prohlásil Cole. „Po nikom nechcem, aby s tím souhlasil, chcem jenom, aby nás nechali bejt. Když řekneš, že jsi Clayborne, a my všichni taky řeknem, že jsi Claybome, kdo bude něco namítat? Každý, kdo bude mít něco proti tomu, si napřed bude muset poradit s náma, než začne dělat problémy. A nezapomeň,“ dodal. „Mám bouchačku. Brzo si poradím s každejma obtížema, na který narazíme.“

Douglas a Travis přikývli. Adam si povzdechl. Douglas položil ruku dlaní dolů na košík. Podíval se na ostatní členy tlupy.

„Říkám, že budem utíkat kvůli mámě Rose a kvůli malé Mary Rose založíme rodinu. Jsme bratři,“ zašeptal.

Travis položil ruku na Douglasovu. „Bratři,“ sliboval.

Další byl Cole. „Budeme utíkat kvůli Mary Rose a kvůli mámě Rose,“ přísahal. „Jsme bratři až do smrti.“

Chlapcům připadalo, že Adam váhá snad celou věčnost. Pak se rozhodl. Položil ruku na Colovu. „Bratři,“ sliboval chvějícím se hlasem. „Pro matku a sestru.“

* * *

3. července 1860

Drahá maminko,

píšu ti se vzpomínkou na paní Livonii a modlím se, aby vás obě zastihl můj dopis při pevném zdraví. Budu ti vyprávět všechny podivuhodné události, které jsem prožil cestou na západ, ale

napřed ti musím sdělit něco důležitého. O naší nové rodině. Máš teď jmenovkyni, maminko. Jmenuje se Mary Rose…

Tvůj milující

John Quincy Adam Clayborne

KAPITOLA 1

Údolí Montany, 1879

Sestra se konečně vracela domů.

Cole čekal u svého vozu na dostavník, který se měl každým okamžikem vynořit z poslední zatáčky na cestě. Byl tak vzrušený, že sotva dokázal stát na místě. Oblak prachu, objevující se na úbočí kopce, signalizoval, že je už blízko. Nemohl se dočkat, až ji uvidí. Přemýšlel, jestli se za poslední měsíce hodně změnila, pak se své pošetilé myšlence zasmál. Mary Rose byla přece už dospělá, když opustila domov před začátkem posledního školního roku. Nedovedl si představit, že by se na ní mohlo něco výrazně změnit, ledaže by jí přibylo pár pih na nose nebo narostly o něco delší vlasy.

Bože, jak mu chyběla! Všem chyběla. Život na ranči je nutil k práci od rozbřesku do soumraku a teprve u večeře si uvědomovali, jak jim chybí, jak ji chtějí mít kolem sebe, aby je pobízela do jídla, které pro ně uvařila. Byla výborná kuchařka, ráda doma vařila pro celou rodinu, ale nikdo z nich nemohl vystát jemné francouzské omáčky, kterými s oblibou všechno zalévala.

Dostavník měl už hodinové zpoždění, což znamenalo, že řídí starý mrzout Clive Harrington. Než vyjeli, musel jistě vytáhnout z Mary Rose všechny poslední klevety. Clive obvykle vyžadoval, aby se mu plně věnovala, a protože věděl, jak má jeho sestra laskavé srdce, určitě ho nebude nutit ke spěchu.

Byli dobří přátelé, ale nikdo v Blue Belle nevěděl proč. Clive Harrington byl hašteřivý starý bručoun, který se neustále mračil, vrčel a stěžoval si a podle Colova názoru se choval jako nevděčný ničema. Byl také ošklivý jako čert. Sotva se objevil ve městě, ulice se vyprázdnily, pokud neměl v blízkosti Mary Rose. V tom případě došlo k zázračné proměně. Clive se změnil ze zlého vlka v beránka. Nejenže se choval, jako by všichni byli jeho nejlepší přátelé, ale od rána do večera měl také na tváři přihlouplý šťastný úsměv. Harrington se choval jako blázen, protože byl celý pryč do Mary Rose, ale byla pravda, že i Mary Rose se v něm viděla.

Opravdu jí na tom starém plesnivci záleželo. Byla k němu ohleduplná, když potřeboval péči, starala se, aby o prázdninách s ním doma počítali jako s hostem k večeři, a osobně dbala o jeho ošacení. Harrington vždy jednou do roka onemocněl, obvykle v období hnaní dobytka, ale někdy i měsíc před tím. Objevil se na jejich prahu s kloboukem v jedné ruce a se špinavým kapesníkem v druhé a žádal o radu, jak by měl léčit svou poslední záhadnou chorobu. Všechno to samozřejmě byla lest. Mary Rose okamžitě zavedla starého Cliva do hostinského pokoje a celý týden ho hýčkala, až se zas cítil ve formě.

Všichni ve městě říkali o Harringtonově týdenní chorobě, že je to jeho každoroční únik před prací. Podle toho, jak si stařec otíral koutky očí a utíral nos, zatímco zpomaloval, Cole soudil, že si už zas plánuje příští prázdniny.

Dostavník se sotva zhoupl a zastavil, když se dveře rozlétly a Mary Rose seskočila na zem.

„Konečně doma," zvolala. Pozvedla si sukně a rozběhla se k bratrovi. Čepec se jí svezl z hlavy a upadl do prachu. Smála se upřímnou radostí. Cole se pokoušel zachovat vážnou tvář, protože nechtěl, aby Harrington někde trousil poznámky, že se chová změkčile. Byl rád, když se ho všichni ve městě báli. Smích jeho sestry byl však nakažlivý a Cole se nakonec neudržel. Napřed se pousmál, ale brzy se dal do hlasitého smíchu. Čert vezmi patřičný dojem.

Mary Rose se vůbec nezměnila. Byla zrovna tak živá a bez zábran jako vždy a bůh mu pomáhej, jinou si ji ani nedovedl představit, navzdory starostem, které si všichni bratři neustále dělali s tím, že má pořád srdce na dlani.

Vrhla se mu do náruče. Na tak drobnou dívku měla sílu jako medvěd. Cole její objetí opětoval, políbil ji na temeno hlavy a pak ji vyzval, aby se přestala smát jako potrhlá.

Neurazila se. Odtáhla se od něho, založila ruce v bok a důkladně si bratra změřila.

„Jsi pořád hezký jako vždy, Cole. Podařilo se ti někoho zabít za tu dobu, co jsem byla ve škole?"

„Samozřejmě že ne," odsekl. Zkřížil paže na hrudi, opřel se o vůz a pokoušel se zamračit.

„Připadá mi, že jsi ještě o palec nebo o dva povyrostl. A vlasy jako bys měl světlejší. Kdo ti udělal tu jizvu na čele? Dostal ses do rvačky?"

Než mohl na její otázky odpovědět, obrátila se k Harringtonovi. „Clive, zastřelil můj bratr někoho, když jsem tady nebyla?"

„Na nic takového si nevzpomínám, slečno Mary," prohlásil Harrington.

„Ani nepobodal?" zjišťovala dál.

„Nemyslím," odpověděl Clive.

Zdálo se, že Mary Rose přesvědčil. Opět se usmála. „Jsem tak šťastná, že jsem doma. Už jsem se rozhodla. Už nikdy neodjedu. Adam mě stejně nikam nepustí, i kdyby mi to nevím jak prospělo. Jsem teď úplně vzdělaná a mám vysvědčení, která to potvrzují. Bože, je teprve jaro, a už je tak teplo, že? Mám ráda horko a vítr a prach. Účastnil se Travis nějakých soubojů ve městě? To je jedno," dodala chvatně. „Stejně bys mi neřekl, kdyby udělal něco špatného. Poví mi to Adam. Ten mi řekne všechno. Psal mi častěji než ty, mimochodem. Je už postavena nová stáj? Dostala jsem dopis od maminky den předtím, než skončila škola. Pošta přijela přesně. Není to úžasné? Žijeme v tak moderní době. A co…"

Cole už nebyl schopen sestru sledovat. Chrlila věty rychle jako politik. „Zpomal trochu," přerušil ji. „Můžu odpovědět vždycky jen na jednu otázku. V klidu vydechni a já zatím pomůžu Harringtonovi vyložit tvoje zavazadla."

Za pár minut měla kufr, bedny a tři brašny naložené ve voze. Mary Rose vylezla dozadu a začala si urovnávat věci.

Cole jí řekl, aby počkala, až se dostanou domů, a zatím nic nehledala. Nedbala na jeho radu. Zavřela jednu bednu a obrátila se k druhé.

Harrington stál u vozu a usmíval se na ni. „Moc jste mi chyběla, slečno Mary," zašeptal. Začervenal se jako kluk a pokradmu pohlédl na Cola, aby zjistil, jestli se mu nesměje.

Cole předstíral, že jeho přiznání neslyšel. Odvrátil se a obrátil oči v sloup. Jeho sestru nepochybně Harringtonova slova potěšila. „I vy jste mi chyběl, Clive. Dostal jste moje dopisy?“

„Ovšem,“ odpověděl. „A četl jsem si je několikrát.“

Mary Rose se na starého přítele usmála. „To ráda slyším. Nezapomněla jsem na vaše narozeniny. Neodcházejte ještě. Něco pro vás mám.“

Soustředěně prohrabávala kufr, až konečně nalezla hledanou krabici.

Podala ji Clivovi. „Tohle je pro vás. Slibte mi, že ji otevřete až doma.“

„Vy jste mi koupila dárek?“ Tvářil se ohromeně.

Usmála se. „Dva dárky,“ opravila ho. „V prvním balíčku je ještě jeden.“

„Co je to?“ chtěl vědět Clive. Hlas měl dychtivý jako dítě o Vánocích.

Mary Rose ho vzala za ruku a slezla z vozu. „To je překvapení,“ odpověděla. „Právě proto jsem zabalila dárek do tak krásného papíru. Děkuji za svezení,“ dodala a zdvořile se uklonila. „Byla to příjemná cesta.“

„Nezlobíte se, že jsem vám nedovolil, abyste se mnou seděla na kozlíku?“

„Ne, nezlobím se,“ ujistila ho.

Harrington se obrátil ke Clivovi s vysvětlením. „Prosila mě, aby si mohla sednout ke mně nahoru, ale já jsem si myslel, že se na tak jemnou mladou dámu nesluší, aby seděla vedle mě.“

Cole přikývl. „Měli bychom jet, Mary Rose.“

Nečekal na její souhlas, obrátil se a vylezl na kozlík. Uchopil otěže a požádal sestru, aby si pospíšila.

Napřed ovšem musela vyhledat ztracený čepec. Clive uchopil oběma rukama svůj dárek a ona pomalu kráčela zpátky k jeho dostavníku. Choval se, jako by držel v ruce poklad nesmírné ceny.

Konečně vyjeli. Cole odpovídal na její otázky, zatímco ona se snažila zbavit se všech znaků kultivované mladé dámy. Nejprve si stáhla rukavičky, pak vytáhla z dokonalého uzlu vzadu na krku

vlásenky. Byla spokojená, až když jí hustá plavá záplava klesla na záda.

Radostně povzdechla a prohrábla se ve vlasech.

„Už nevydržím ani chvilku chovat se jako dáma," řekla. „Namouduši, je to tak vyčerpávající."

Cole se zasmál. Mary Rose věděla, že od něho se podpory nedočká.

„Nesmál by ses, kdybys musel nosit korzet. Stahuje tělo pevně jako mučící nástroj. Je to nepřirozené."

„Nutili tě ve škole, abys něco takového nosila?" Taková představa Cola zděsila.

„Ano," odpověděla. „Ale já jsem ho nenosila. Nikdo to samozřejmě nevěděl. Nikdy jsem se neoblékala před jinými."

„To doufám."

Musel zpomalit koně, když začali stoupat do kopce před prvním hřebenem. Mary Rose se otočila, aby viděla na kufry a mohla sledovat, jestli některý z nich nesklouzl z vozu.

Jakmile byli na vrcholku, opět se obrátila. Svlékla si modrý kabátek, přehodila ho přes opěradlo lavice a začala si rozepínat knoflíčky na manžetách naškrobené bílé halenky. Límeček jí odíral krk. Rozepnula si alespoň horní tři knoflíčky.

„Ve škole se stala divná věc. Nevěděla jsem, co si o tom mám myslet."

„O čem?" zeptal se.

„V lednu přijela nová spolužačka. Pochází z Chicaga. Přijeli s ní i její rodiče, aby jí pomohli se zabydlet."

„A dál?"

Mary Rose pokrčila rameny. „Zřejmě to nic neznamená."

„Každopádně mi to pověz. Slyším v tvém hlase obavy."

„Nemám žádné obavy," řekla. „Jenom to bylo tak zvláštní. Matka té dívky se narodila a vyrostla v Anglii. Myslela si, že mě zná."

„Nemůže tě znát," řekl Cole. „V Anglii jsi přece nikdy nebyla. Nemohla se s tebou setkat někde jinde?"

Mary Rose zavrtěla hlavou. „Jsem si jistá, že bych si na ni pamatovala."

„Pověz mi, co se přihodilo.“

„Procházela jsem přes jídelnu. Usmála jsem se na příchozí, jen tak ze zdvořilosti, a zčistajasna matka té dívky vykřikla tak hlasitě, že by vyděsila i kamenné psy nahoře na štítu Emmet Buildingu. I mě polekala.“

„A proč křičela?“ zeptal se jí bratr.

„Když křičela, ukazovala na mne,“ vysvětlovala Mary Rose. „Začala jsem cítit rozpaky.“

„A co se stalo pak?“

„Přitiskla si ruce k hrdlu a zdálo se, že snad omdlí.“

„Dobře, Mary Rose. A co ty?“ Okamžitě začal tušit, že mu sestra neprozradila všechno. Měla ve zvyku takhle se vytáčet a pak se divila problémům, které nevyhnutelně následovaly.

„Neudělala jsem nic zlého,“ vykřikla. „Chovala jsem se jako dokonalá dáma. Proč si myslíš, že za politováníhodné chování té ženy jsem mohla já?“ zeptala se uraženě.

„Protože obvykle za takové věci můžeš ty,“ připomněl jí. „Neměla jsi u sebe v té chvíli zbraň?“

„Ovšemže ne,“ odpověděla. „Neudělala jsem nic, co by bylo jen trochu nevhodné. Vím přece, že se musím chovat jako dáma, když je to nutné, Cole.“

„Tak co se té ženě stalo?“

„Když se konečně uklidnila, řekla mi, že si myslela, že jsem někdo, koho znala. Nazývala tu ženu lady Agáta, příjmení jsem zapomněla. Říkala, že jsem jejím věrným obrazem.“

„Na tom není nic divného,“ usoudil Cole. „Spousta žen má plavé vlasy a modré oči. Je to docela běžné.“

„Chceš říct, že jsem všední?“

Nemohl odolat. „Jo, myslím, že jsi.“

Byla to samozřejmě lež. Mary Rose byla jakákoliv, jen ne všední. Byla skutečně velmi krásná, alespoň jí to znovu a znovu opakovali všichni muži na ženění ve městě. On se na sestru díval jinak. Chovala se většinou mile a dobrosrdečně, a někdy zase byla jako divoká kočka. Jako malá prováděla pěkná uličnictví, ale teď, když vyrostla, si myslel, že to s ní zas tak zlé nebylo.

„Adam tvrdí, že jsem hezká,“ namítla. Šťouchla do bratra ramenem. „A ten říká vždycky pravdu. Kromě toho moc dobře víš, že opravdu důležité je, co má žena v nitru. Máma si myslí, že jsem krásná, i když mě nikdy neviděla.“

„Už jsi skončila s planými řečmi, Mary Rose?“

Zasmála se. „Ano.“

„Nedělal bych si žádné starosti, kdybych se někomu podobal.“

„Ale to ještě není všechno,“ vysvětlovala. „O měsíc později mě zavolali do kanceláře ředitelky. Čekal tam na mne starší muž. Ředitelka tam byla taky. Na stole měla můj spis.“

„Jak víš, že to byl tvůj spis?“

„Protože je ze všech nejtlustší,“ prohlásila. „A má natržené desky.“

Podívala se na bratra a hned věděla, co si myslí. „Neusmívej se tím svým vševědoucím úsměvem, Cole. Přiznávám, že první rok mi to ve škole moc nešlo. Zvykala jsem si poněkud obtížně. Uvědomuji si, že se mi stýskalo po domově, a chtěla jsem, aby mě vyhodili a ty sis pro mne musel přijet. Ovšem,“ dodala vzápětí, „později jsem dosáhla perfektních výsledků, a to by mělo něco znamenat.“

„Pověz mi o muži, který na tebe čekal v kanceláři,“ vyzval ji bratr.

„Byl to právník,“ řekla. „Kladl mi nejrůznější otázky o naší rodině. Chtěl vědět, jak dlouho žijeme v Montaně a proč s námi nežije naše matka. Chtěl, abych mu popsala, jak vypadají moji bratři. Na žádnou otázku jsem mu neodpověděla. Myslím, že mu do toho nic není. Vůbec ho neznám. Ani trochu se mi nelíbil.“

Ani Colovi se nelíbil. „Vysvětlil ti, proč ti klade takové otázky?“

„Řekl mi, že se jedná o velké dědictví. Myslím, že odcházel s přesvědčením, že nejsem něčí dávno pohřešovaná příbuzná. Způsobila jsem ti starosti, že?“

„Trochu,“ připustil. „Vůbec se mi nelíbí, že se na nás někdo vyptával.“

Pokusila se zlepšit mu náladu. „Nebylo to tak zlé,“ řekla. „Nemohla jsem se připravit na zkoušku z angličtiny, protože

Eleanor si mi skoro celou noc stěžovala na nějaké drobné nepříjemnosti. Protože jsem pak byla v kanceláři, musela jsem psát test až další den.“

„Myslel jsem, že sis už nechtěla nechat od Eleanor nic líbit.“

„Přísahám, že nechtěla,“ odpověděla Mary Rose. „Ale nikdo jiný s ní nechtěl bydlet a ředitelka mě prosila málem na kolenou, abych Eleanor vzala k sobě. Chudinka Eleanor. Má dobré srdce, opravdu, ale většinou to není znát. Pořád je s ní trápení.“

Cole se usmál. Eleanor byla jediná nepříjemnost v sestřině jinak dokonalém životě. Mary Rose byla jediná studentka ve škole, která přítomnost té mladé dívky snášela. Její bratři historky o Eleanor milovali. Považovali dívčiny kousky za ohromně směšné, a když se někdo z nich chtěl pořádně zasmát, bylo třeba vytáhnout příběh o Eleanor.

„Byla líná jako obvykle?“ zeptal se Cole a doufal, že uslyší od sestry další historku.

„Byla,“ přisvědčila Mary Rose. „Dříve jsem se cítila provinile, když jsem ti o ní vyprávěla, ale pak mě Travis přesvědčil, že když nedošlo k žádné újmě a ona se o tom nikdy nedoví, je všechno v pořádku. Dovede být opravdu nesnesitelná. Víš, že opustila školu o týden dříve než ostatní? Ani se nerozloučila. Něco nebylo v pořádku s jejím otcem, ale nedokázala mi říct co. Proplakala pět nocí po sobě a pak odjela. Škoda že mi nedůvěřovala. Pomohla bych jí, kdybych mohla. Nejednalo se o žádnou nemoc. Zeptala jsem se na to ředitelky, když Eleanor odjela. Neřekla mi nic, ale našpulila rty, což dělá vždycky, když je něčím znechucena. Eleanořin otec měl škole věnovat značnou částku peněz, aby ředitelka mohla dát postavit další ubytovnu. Prohlásila, že s tím je teď konec. Víš, co mi řekla?“

„Ne, co?“

„Řekla, že ji napálil. Co myslíš, že to znamená?“

„To může znamenat cokoliv.“

„Večer, než Eleanor odjela, jsem jí řekla, že když mě bude potřebovat, stačí, aby přijela do Rosehillu.“

„A proč jsi jí to řekla?“ zeptal se Cole.

„Bylo mi jí líto, plakala jako děcko," vysvětlovala Mary Rose. „Ale moc nestojím o to, aby sem přijela. Je to tady pro ni příliš necivilizované. Je velmi zhýčkaná. Urazilo mě, že se se mnou ani nerozloučila. Byla jsem přece její jediná přítelkyně. I když ne zas moc dobrá, že?"

„Proč si to myslíš?"

„To přece víš," odpověděla. „Vykládám o ní, co prováděla, a to není hezké. Přátelé by o sobě neměli roztrušovat takové řeči."

„Vyprávěla jsi nám jenom o událostech, které se skutečně přihodily, a bránila jsi ji před ostatními ve škole. Ve škole jsi tak o ní přece nikdy nemluvila, že?"

„Ne."

„Nikomu to neublížilo. Vždyť jsi ji nikdy neshazovala, ani před námi ne."

„Ano, ale…"

„Taky ses postarala, aby ji zvali na všechny večírky. Zasloužila ses o to, aby nikdy nezůstala stranou."

„Jak víš, že jsem to dělala?"

„Znám tě. Vždycky ses přece starala o takové ztracené existence."

„Eleanor není ztracená existence."

„Vidíš? Už se jí zase zastáváš."

Usmála se. „Pokaždé, když si s tebou promluvím, cítím se líp. Opravdu si myslíš, že ten právník nebude kolem nás slídit?"

„Ano, myslím," odpověděl.

Povzdechla si. „Chyběl jsi mi, Cole."

„I tys mi chyběla, prcku."

Znovu do něho šťouchla ramenem. Hovor se stočil na ranč. Zatímco byla ve škole, bratři přikoupili další půdu. Travis byl v Hammondu pro zásoby, které budou potřebovat na ohrazení rozlehlého pozemku, aby koně měli dost prostoru a krmivo, které by jim vystačilo na zimu.

Cole a Mary Rose za pár minut dorazili do Rosehillu. Když jí bylo osm let, pojmenovala tak jejich domov. Na pahorku objevila květy, které považovala za plané růže, a prohlásila, že je to poselství z nebes, jímž jim Bůh říká, aby odtud nikdy neodešli, a to

proto, že se jmenuje Mary Rose a její matka zrovna tak. Adam nechtěl potlačovat její nadšení. Proto jí neřekl, že ty květiny jsou růžové vrbovky, a ne růže. Také se mu zdálo, že když jeho sestra jejich sídlo pojmenuje, získá tím pocit bezpečí. Jméno zůstalo, a než uplynul rok, i obyvatelé Blue Belle nazývali ranč Claybornů tímto romantickým jménem.

Rosehill se rozkládal uprostřed údolí hluboko v teritoriu Montana. Půda v okolí ranče byla rovinatá a táhla se všemi směry skoro na čtvrt míle. Cole trval na tom, že stavení postaví přímo uprostřed roviny, aby dobře viděli každého, kdo by se pokusil proniknout na jejich pozemek. Neměl rád nevítaná překvapení; ta neměl rád žádný z bratrů, a jakmile byla dokončena stavba jednopatrového domu, nad podkrovím vybudoval ještě pozorovatelnu, z které mohli sledovat, zda se někdo nezvaný nechce přikrást do jejich blízkosti.

Na severu a na západní straně luk se v pozadí tyčilo majestátní pohoří s vrcholky pokrytými sněhem. Na východ od domu se rozkládaly nižší hory a kopce, což byla půda pro rančery neužitečná, protože neposkytovala vydatnou pastvu. Na východních úbočích lovili trapeři, neboť zde žili v hojném počtu bobři, medvědi a vlci. Občas se některý ošlehaný starý traper zastavil v jejich domě na jídlo a na kus řeči. Adam nikdy nevyhnal hladového člověka, a pokud jejich host potřeboval přespat, poskytl mu nocleh ve srubu.

K ranči mířila jen jedna pohodlná cesta a ta odbočovala z hlavní cesty vedoucí přes kopec z městečka Blue Belle. Ale příchozí byli pořádně vyčerpaní, už když vysedli z říčního parníku. Pokud své vlastnictví převáželi ve vozech, trvala jim cesta do Blue Belle přibližně jeden a půl dne. Většinou se nevydávali dál než do Perry nebo Hammondu; jen drsní, odhodlaní muži nebo ti, kteří byli na útěku, pokračovali v cestě. I když bylo možné občas zaslechnout zprávy o zlatě v horách na severu, žádné se zatím nenašlo, a to byl zřejmě jediný důvod, proč země zůstala liduprázdná. Řádné rodiny, které ctily zákon a doufaly, že dostanou podle zákona o půdě kus země zadarmo, křižovaly pláně v krytých vozech nebo zkoušely štěstí v některém z říčních parníků plujících

po řece Missouri. Když se většina rodin dostala do nějakého většího města, ráda tam zůstala. V takových městech bylo přece jen trochu civilizace, což samozřejmě zbožné obyvatele z východu velmi lákalo. Poctiví lidé volali po zákonu a pořádku. Jejich volání nalezlo odezvu u oddílů občanské domobrany, které brzy vyčistily okolí větších měst včetně Hammondu od ničemů potloukajících se v jejich blízkosti.

Zpočátku byly oddíly domobrany přijatelným řešením, ale později se staly ještě hrozivějším problémem, protože někteří z jejích členů si přisvojili nebezpečný zvyk věšet každého, kdo se jim nelíbil. Spravedlnost byla rychlá a často slepá; stačilo něčí slovo jako důkaz a člověk byl vyvlečen z domu a pověšen na nejbližším stromě. Ani úřední odznak neznamenal ochranu před domobranou.

Skutečně ztracené existence a pistolníci jdoucí za snadným výdělkem, kteří byli dost rychlí a prohnaní, aby se vyhnuli lynči, opouštěli větší města, jako byl Hammond, a usazovali se v Blue Belle a v okolí.

Z tohoto důvodu si město vysloužilo špatnou pověst. Přesto však v Blue Belle žilo i několik slušných rodin. Adam říkal, že jsou zde jen proto, že se ve městě usadili dříve, než si uvědomili svou chybu.

Mary Rose se nikdy nesměla vypravit do Blue Belle sama. Protože Adam ranč neopouštěl, povinnosti doprovodit ji na jejích pochůzkách se ujímal Travis, Douglas nebo Cole. Bratři se obvykle střídali, a pokud žádnému z nich nevyhovovalo odejít od práce, zůstávala Mary Rose doma.

Cole zpomalil koně, když se dostali na hřeben, který odděloval hlavní cestu do města od sídla Claybornů. Mary Rose ho požádala, aby zastavil, sotva vjeli do poslední zatáčky směřující do jejich údolí.

Mohl její přání předvídat. „Zastav, prosím, na chvilku. Tak dlouho jsem tu nebyla.“

Ochotně zastavil koně a pak trpělivě čekal na další otázku. Trvalo minutu nebo dvě, než ji vyslovila. Musela napřed ovládnout dojetí, protože se jí oči naplnily slzami.

„Cítíš to? Právě tady, cítíš to tak jako já?“

Usmál se. „Kladeš mi pokaždé stejnou otázku, když tě přivážím domů. Ano, cítím to.“

Sáhl pro kapesník a podal jí ho. Už dávno si zvykl mívat u sebe jeden jen pro ni. Kdysi, když byla ještě malá, otíral jí nos rukávem své košile. Něco takového už nemínil dělat.

Měli teď před sebou velkolepý výhled na svůj ranč s horami v pozadí. Bez ohledu na to, jak si ho pamatovala, pokaždé, když se vracela domů, ji první pohled doslova uchvátil. Adam jí říkal, že je to proto, že velebí božské dílo a je jím ohromena. Nebyla si tím jistá, ale tep života této země ji uchvacoval jako nic jiného. Přála si, aby to spojení mezi Bohem a přírodou cítili i její bratři, a Cole přiznával, i když jen před ní, že ho skutečně všude okolo sebe cítí. Krajina byla při každém kroku jiná, ale pořád nádherná.

„Je stejně živá a krásná jako vždy, Mary Rose.“

„Proč ty a Adam mluvíte vždy o Montaně jako o ženě?“

„Protože se tak chová,“ odpověděl Cole. Necítil se trapně ani nebyl v rozpacích, když vyslovil takovou pošetilost, protože věděl, že jeho sestra mu rozumí. „Je vrtošivá a marnivá a nikdy si ji žádný muž nepodmaní. Rozhodně je to žena, a jediná, kterou kdy budu milovat.“

„Mě taky miluješ.“

„Ty nejsi žena, Mary Rose. Ty jsi moje sestra.“

Zasmála se. Zvuk jejího smíchu se rozlehl v borovém lese kolem nich. Cole přitáhl otěže a vedl koně dolů po mírném svahu. Zdrželi se už dost dlouho.

„Jestliže je žena, bere nás do svého objetí. Jsem zvědavá, jestli se už probudily moje růže.“

„Měla bys už dávno vědět, že ta květina není růže. Je to růžová vrbovka.“

„Já vím, jak se jmenuje,“ odpověděla. „Ale vypadá jako růže.“

„Ne, nevypadá.“

Už se zas hašteřili. Mary Rose spokojeně povzdechla. Nespouštěla oči z jejich společného domova. Bože, jak byla šťastná, že zase vidi ranči Dřevěný dům nebyl nijak impozantní, ale jí připadal krásný. Terasa, nebo veranda, jak obvykle říkal

Adam, se táhla po celé délce domu ze tří stran. V létě zde každý večer sedávali a poslouchali zvuky noci. Teď však svého nejstaršího bratra venku neviděla. „Vsadím se, že Adam sedí nad svými knihami."

„Proč si to myslíš?"

„Protože je dnes příliš hezky na to, aby člověk seděl zavřený doma, ledaže by měl zajímavé knihy," vysvětlovala. „Nemůžu se dočkat, až ho uvidím. Pospěš si, Cole."

Toužila se shledat se všemi svými bratry. Měla pro každého dárek, bednu plnou knih, které ocení Adam, skicák a nové tužky pro Cola, jež upotřebí, až bude rýsovat plány na další budovu, kterou hodlají přistavit k svému ranči, léky a kartáče pro Douglasovy koně, nový deník pro Travise, do něhož bude zaznamenávat kroniku rodiny, několik katalogů, semena pro jejich zahradu, kterou bude pod Adamovým dohledem zakládat za domem, a čokoládu a flanelové košile pro všechny.

Shledání bylo opět tak nádherné, jak si představovala. Rodina seděla dlouho do noci a povídala si. Cole řekl bratrům o právníkovi, který navštívil Mary Rose ve škole, až odešla do postele. Nechtěl ji znepokojovat. Ale on sám znepokojen byl. Nikdo z nich nevěřil ve shodu okolností, a tak probírali všechny důvody, proč mohl právník chtít informace o rodině Claybornů. Douglas a Cole prováděli divoké kousky, když byli mladší, ale čas i vzdálenost od gangsterů, které zneškodnili, je přesvědčily, že na jejich činy se zapomnělo. Opravdovou starost měli o Adama. Pokud právníka najal některý ze synů Adamova otrokáře, aby ho vystopoval, pak se blížily nesnáze.

Na vraždu, jak všichni věděli, se nezapomíná. Adam obětoval jeden život za záchranu dvou dalších. Byla to náhoda, ale okolnosti pro syny jeho pána nebudou hrát roli. Otrok jim zabil otce.

Ne, otcova smrt se nedá zapomenout ani odpustit. Musí být pomstěna.

V tiché debatě uplynula hodina a pak Adam, jako hlava rodiny, prohlásil, že je bláhové o tom přemítat nebo se trápit. Jestli se skutečně jedná o hrozbu, budou muset počkat, než zjistí, co to je.

„A pak?" chtěl vědět Cole.

„Uděláme, co bude třeba, abychom ochránili jeden druhého,“ odpověděl Adam.

„Nepřipustíme, aby tě pověsili, Adame. Udělal jsi, co jsi musel udělat,“ řekl Travis.

„Je třeba, abychom se připravili,“ prohlásil Adam. „Budeme muset být ostražití a čekat.“

Diskuse skončila. Pak uplynul celý měsíc klidu a pohody. Strávili ho obvyklou prací a Travis i Douglas si začínali myslet, že z právníkovy návštěvy možná nic nebude.

Hrozba se nakonec přece jen objevila. Jmenovala se Harrison Stanford MacDonald a byl to člověk, který jim obrátil život vzhůru nohama.

Byl jejich nepřítel.

* * *

12. listopadu 1860

Drahá maminko,

tfůj syn chtěl ahich ukázal jak umím psát a tak ti píšu dopis. Všichni se učíme gramatyku a taki čteme dyž Mary Rose odejde do postele. Tfůj syn je moc dobrý učitel. Nesměje se nám dyš děláme chibi a dycky nás pochválí dyš se nám něco povede. Protože sme teť bratři myslím že si taki moje máma.

Tfůj syn Cole

KAPITOLA 2

Harrison Stanford MacDonald zjistil všechno o rodině Claybornů, aniž musel položit jedinou otázku. Byl ve městě cizí, a tak očekával, že se tam setká s nedůvěrou a podezřením. Slyšel toho dost o divokých, drsných městech na Západě, kde se nedbalo na zákon, a přečetl si o nich vše, co se mu dostalo do ruky. Dověděl se rovněž, že cizinci se nevyhnutelně dělí do dvou skupin. Na takové, které město ignoruje a ponechává o samotě, protože se drží stranou, ale vypadají hrozivě, a na ty, kteří jsou obvykle brzy zabiti, protože kladli příliš mnoho otázek.

Pojem cti, který existoval na Západě, Harrisona mátl. Zdálo se mu, že je to nejzaostalejší soubor pravidel, jaký kdy slyšel. Obyvatelé většinou chránili proti vetřelcům jeden druhého, ale nevzrušovalo je, když zabil soused souseda. Zabíjení mezi svými tolerovali, samozřejmě za předpokladu, že k němu existoval alespoň nějaký důvod.

Na cestě do Blue Belle Harrison uvažoval, jak se bude muset chovat, aby zjistil všechno, co potřebuje vědět, a nakonec dospěl k plánu, který se mu zdál účinný. Rozhodl se rafinovaně obrátit předsudky obyvatel městečka proti cizincům ve vlastní výhodu.

Do Blue Belle přijel okolo desáté ráno a choval se jako nejpodlejší ničema, který kdy vešel do města. Každému, kdo se na něho podíval, se zdál být velmi podezřelý. Měl na hlavě nový černý klobouk spuštěný do čela, límec svého dlouhého hnědého pláště si ohrnul až k bradě, zle se mračil a loudal se středem cesty, jíž místní hrdě říkali hlavní ulice, ale kterou vlastně tvořila jen široká prašná pěšina. Choval se, jako by mu patřilo celé město. Byl dokonalým ztělesněním slova „nevrlý“. Chtěl vypadat jako člověk, který zabije každého, kdo mu vstoupí do cesty, a usoudil, že dosáhl svého cíle, když žena, procházející městem se svým malým synkem, zachytila jeho pohled, okamžitě popadla chlapce za ruku a rozběhla se s ním opačným směrem.

Bylo mu do smíchu. Samozřejmě zachoval vážnou tvář. Nikdy by o rodině Claybornů nic nezjistil, kdyby se tvářil přátelsky. A tak si neustále udržoval pochmurný, temný výraz, který svědčil o nenávisti ke všemu a ke všem.

Zamilovali si ho.

Jeho první zastávkou byl oblíbený městský saloon. V každém městě se najde podobný a Blue Belle nebylo výjimkou. Našel ho na konci ulice, vstoupil a poručil si celou láhev whisky a jednu sklenku. Pokud majiteli saloonu připadala jeho žádost v tak časnou hodinu podivná, nezmínil se o tom. Harrison si odnesl láhev do nejtemnějšího koutu a prostě čekal, až si ho najde nějaký zvědavec a osloví ho.

Nemusel čekat dlouho. Saloon byl úplně prázdný, když sem vstoupil. Zpráva o příchodu cizince se však rozšířila rychle jako prérijní požár a Harrison zjistil, že během deseti minut vešlo devět návštěvníků. Seděli po skupinkách u dalších stolů a všichni zírali jen na něho.

Měl nahrbená ramena a hleděl na dno sklenice. Při pomyšlení, že by se tak brzy ráno měl napít, se mu zvedal žaludek, a protože neměl v úmyslu vypít jediný doušek, kroužil jen zlatohnědou kapalinou ve sklenici a snažil se vzbudit dojem, že o něčem přemýšlí.

Uslyšel šeptání, pak šouravé kroky blížící se po prkenné podlaze. Harrisonova ruka instinktivně sklouzla ke zbrani. Odhrnul si kabát a položil ruku na pažbu svého revolveru. Zbraň však nevytáhl. V tom okamžiku si uvědomil, že jeho instinktivní pohyb byl vlastně přesně to, co měl udělat, aby jeho přetvářka byla věrohodná.

„Pane, jste tady u nás ve městě nový?“

Harrison zvedl hlavu. Muže, který mu položil tu směšnou otázku, zjevně poslali jeho kumpáni. Nebyl ozbrojen. Byl už postarší, snad padesátiletý, s ošlehanou, poďobanou tváří a Harrison ho považoval za nejnevzhlednější stvoření, jaké kdy viděl. Šilhavé hnědé oči jako knoflíčky se v jeho kulaté tváři ztrácely, protože jediná část obličeje, která skutečně přitahovala pozornost, byl obrovitý bramborovitý nos.

„Koho to zajímá?“ zeptal se Harrison co nejrozmrzelejším hlasem.

Bramborovitý nos se usmál. „Jmenuju se Dooley,“ prohlásil. „Moh bych si přisednout?“

Harrison neodpověděl. Jen se na muže díval a čekal, co udělá.

Dooley si jeho mlčení vyložil jako souhlas, vytáhl si židli a posadil se proti němu. „Hledáte někoho?“ zeptal se.

Harrison zakroutil hlavou. Dooley se obrátil k ostatním hostům. „Nikoho nehledá,“ zakřičel. „Billie, přines mi sklenku. Dal bych si trochu whisky, jestli mi cizinec nabídne.“

Obrátil se zas k Harrisonovi. „Jste pistolník?“

„Vaše otázky se mi nelíbí,“ odpověděl Harrison.

„Né, nemyslím, že jste pistolník,“ řekl Dooley. „Kdybyste byl, věděl byste, že Webster vyjel z města už včera. Chtěl se bít, ale nikoho nevyprovokoval, dokonce ani Cola Clayborna ne, a on byl přitom hlavním důvodem, proč Webster přijel do města. Cole široko daleko nejlepší střelec. Ale už se nepouští do přestřelek, zvlášť teď, co se mu sestra vrátila domů ze školy. Ona nesnáší pistolníky a nechce, aby si Cole získal špatnou pověst. Adam ho drží doma při poctivý práci,“ dodal a kývl hlavou. „Je z bratrů nejstarší a dovede udržet pořádek. A taky je moc chytrej, a když se smíříte s tím, jak vypadá, uvědomíte si, že je to člověk, za kterým byste se moh vypravit, kdybyste měl problémy. Vždycky ví, co je třeba udělat. Máte chuť se tady usadit, nebo jenom projíždíte?“

V té chvíli k nim dorazil Billie, majitel saloonu, se dvěma sklenkami v rukách. Postavil obě na stůl a pak pokynul muži postávajícímu u dveří.

„Henry, pojď blíž a postarej se, aby tvůj kamarád zavřel zobák. Chová se jako pěknej votrava, když se vyptává na takový věci. Nerad bych ho viděl mrtvýho ještě dnes před obědem. Není to dobrý pro kšefty.“

Harrison odpovídal na otázky, které následovaly, jen na půl úst. Ke dvojici se pak přidal Henry, a jakmile se posadil, vytáhl majitel židli i pro sebe, zvedl jednu nohu na sedadlo, ruku položil na koleno a opřel se o ně. Všichni tři byli zjevně dobří přátelé.

Dali se do řeči a brzy předstihoval jeden druhého historkami o kdekom ve městě. Trojice připomínala Harrisonovi staropanenské tetky, které rády klevetí, ale nikomu neublíží. Snažil se zapamatovat si každou informaci, kterou mu poskytovali, a nepoložil jim ani jednu otázku.

Hovor se posléze stočil na výskyt žen v tomto kraji.

„V těhletěch končinách jsou vzácný jako diamanty, ale takovejch sedum nebo vosum na vdávání tady máme. Některý jsou vopravdu hezký. Třeba Catherine Morrisonová. Jejímu tátovi patří obchod. Má pěkný hnědý vlasy a neschází jí ani jeden zub.“

„Ale Mary Rose Claybornový se nemůže rovnat ani v nejmenším,“ vložil se do hovoru Billie.

Ze saloonu se ozvalo souhlasné zamručení. Zdálo se, že celá místnost poslouchá jejich konverzaci.

„Hezká je slabý slovo,“ vykřikl šedovlasý muž.

„Vyrazila by vám dech, kdybyste se na ni koukl,“ přisvědčil Henry. „A laskavá a milá jak málokdo.“

„To ještě není všechno,“ řekl Dooley. „Kdyby člověk něco potřeboval, postarala by se, aby to dostal.“

Po jeho slovech se ozvalo další souhlasné bručení.

„Přijíždějí sem i Indiáni zdaleka, jenom aby dostali vzorek jejích vlasů. Ona se kvůli tomu zlobí, ale vždycky jim nějakej ten pramen dá. Jsou krásný jako ryzí zlato. Indiáni myslí, že jim přinesou štěstí. Že jo?“ obrátil se Henry k Billiemu.

Majitel saloonu souhlasil. „Jednou se ji pokoušela unýst z ranče banda míšenců. Říkali, že upadli do transu, když se jí podívali do modrejch vočí. Tvrdili, že je očarovala. Pamatujete se na to, hoši?“ ptal se svých přátel.

Dooley vybuchl smíchy. „Pamatuju se na to, jako by se to stalo včera. A Adam se tenkrát nechoval moc mírumilovně, že jo, Strašáku?“

Muž s čistě bílými vlasy a s dlouhým rozcuchaným bílým vousem přikývl. „Ne, pane, to teda nechoval,“ vykřikl. „Jesli se dobře pamatuju, Adam málem jednoho z těch darebáků roztrh na dva kusy. Pak už nikdo nic podobnýho nezkoušel.“

„Slečna Mary nikomu nedovolí, aby se o ni ucházel," řekl Billie. „Je to škoda. Už by se jí mohlo batolit kolem sukní pár mrňat."

Harrison se nemusel ptát, proč nepustí do své blízkosti žádné nápadníky. Dooley mu to ochotně vysvětlil. „Má kolem sebe čtyři bratry, se kterejma by si žádnej nerad začínal. To teda ne. A jinak než přes ně se k ní nedostanete. Takže proto se zatím nevdala. Radši se jí vyhejbejte."

„Ále, vona by si s ním taky nic nezačala," zvolal Strašák.

Dooley přikývl. „Má ráda jenom ňoumy a slabochy. Zdá se, že považuje za svou povinnost se vo takový starat. Protože je tak hodná."

„To už jsem mu řek," podotkl Henry.

„Její bratři se můžou zbláznit, když přitáhne domů nějakýho chudinku. Ale nakonec se s tím smíří," řekl Billie.

„Nás má taky ráda, i když nejsme žádný ňoumové." Dooley chtěl zřejmě uvést věci na správnou míru.

„No ovšemže nejsme," souhlasil Henry. „Neradi bysme, abyste získal špatnej dojem, pane. Slečna Mary nás má ráda, protože se známe tak dlouho. Zvykla si na nás. Můžete se tady na ni za pár hodin kouknout. Kolem poledne se všichni seberem tady u obchodu, abysme se na ni mohli pořádně podívat. Vždycky nám řekne něco pěknýho. Doufám, že dneska ji přiveze její bratr Douglas."

„A proč?" zeptal se Billie.

„Moje kobyla je zas ňáká divná. Potřebuju, aby se na ni podíval."

„Jestli potřebujete dobrýho koně, má jich Douglas plnou stáj," řekl Dooley Harrisonovi. „Krotí divoký a čas od času nějakýho prodá. Ale musíte se mu líbit. Neprodá koně někomu, kdo se mu nezdá. Není vopravdovej doktor, ale my mu tak říkáme."

„Von to nemá rád, Dooley. Říká, že nejni žádnej doktor a že bysme mu tak neměli říkat," ozval se Strašák.

„Já vím," řekl Dooley. „Taky mu tak neříkáme před ním. Ale se zvířatama to umí a jeho léčivý prostředky zabírají."

„A čím se zabýváte vy?“ zeptal se Billie Harrisona. „Jenom že tak tady spolu sedíme,“ dodal.

„Právem,“ odpověděl Harrison.

„Tím si nevyděláte ani na živobytí, aspoň ne oficiálně. Děláte kromě toho ještě něco?“

„Stopuji.“

„Takže jste traper,“ poznamenal Henry.

Harrison potřásl hlavou. „Ne tak doslova,“ namítl. Byl teď na stopě, ale nechtěl těm mužům přiznat, že hledá ukradené dítě. Vlastně dnes už dospělou ženu.

„Tak jste traper, nebo nejste?“ řekl Henry. „Máte s sebou nějaký potřeby pro lov?“

„Ne.“

„Takže nejste traper,“ usoudil Henry. „A co farmaření? Máte s tím nějaký zkušenosti? Jste na to stavěnej. Nevzpomínám si, že bych někdy viděl takový svaly, jako máte vy, ani tak široký ramena. Snad kromě u některejch Claybornů a samozřejmě u Johnyho Simpsona, ale zdá se mi, že vy jste ještě o půl hlavy větší než kterejkoliv z nich.“

„Nepovíte nám svý jméno?“ nadhodil Henry.

„Harrison,“ odpověděl. „Jmenuji si Harrison MacDonald.“

„Máte příjmení jako křestní jméno, že jo?“ řekl Dooley. „Měl bych vám říkat Harrisone, nebo radši MacDonalde?“

„Třeba Harrisone.“

„Asi jo, pokud se tady u nás usadíte. Máte úplně jinej přízvuk, než jak bejvá tady zvykem,“ dodal. Pak chvatně zvedl ruce v omluvném gestu. „Nechtěl jsem vás urazit. Jenom by mě zajímalo, odkud pocházíte.“

„Z Kalifornie?“ hádal Henry.

„Já říkám z Kentucky,“ vykřikl Strašák.

Harrison zakroutil hlavou. „Narodil jsem se ve Skotsku a vyrostl jsem v Anglii,“ odpověděl. „Na druhé straně oceánu,“ dodal pro případ, že by nevěděli, kde tyto země leží.

„Ve městě se advokát uživí,“ prohlásil Billie. „Tady kolem žádnej není. Pokud nám neporadí Adam Clayborne, musíme jet až do Hammondu, abysme tam dostali odpověď. Soudce Burns by vás

určitě měl rád k ruce. Rozčiluje se, když musí pracovat s… jak nám to říká?“ zeptal se Dooleye.

„Ignoranti.“

„Jo, to je to slovo. Jestli mám říct, co si myslím, tak vám povím, že zákon je zatraceně ošemetná věc. Je s tím spojený ohromný papírování.“

„Svatá pravda,“ ozval se Strašák. „Dostat kus půdy bejvalo jednoduchý. Jenom jste si ji obsadil a byla vaše. Teď za ni musíte platit a vyplňovat hromadu lejster.“

„Takže vy se tady usadíte? Řek bych, že Morrison bude chtít pronajmout pozemek přes ulici od svýho krámu. Moh byste si tam vyvěsit firmu a možná každej měsíc vydělat pár dolarů.“

Harrison pokrčil rameny. „Ještě nevím, co budu dělat. Možná se tu usadím, možná ne. Je moc brzo, abych se rozhodl.“

„Máte dost peněz na živobytí, než se rozhodnete?“ zeptal se Henry.

Harrison věděl, že k penězům by se neměl přiznávat. „Ne,“ odpověděl. „Myslím, že mi vydrží jenom na pár dní.“

„Vy si poradíte,“ prohlásil Dooley. „Jste urostlej a máte svaly. Vždycky si najdete práci, která vás uživí.“

„Taky si myslím,“ lhal Harrison.

„A co vlastně děláte tady, v Blue Belle?“ zeptal se Billie. „Vím, že to není moje věc, ale rád bych to věděl, jestli vám to nevadí, pane.“

„Říkejte mi Harrisone,“ připomněl mu advokát. „Rád vám to povím. Jsem tady kvůli něčemu, o čem jsem si jistý, že je zbytečná námaha. Aspoň člověk, pro kterého pracuji, věří, že moje výprava je běhání za přízrakem.“

„To znamená, že už práci máte?“ vyzvídal Dooley.

„Vzal jsem si na čas volno.“

„Takže byste tady moh zůstat. Mám pravdu?“ pokračoval Henry.

„Zřejmě ano.“

„Já říkám, že byste měl,“ prohlásil Billie. „Nepracujte pro nikoho jinýho než pro sebe. To je naše zásada. Nemusíte nikomu za nic odpovídat.“

„Nevadilo by vám, kdybyste mi odpověděl na jednu právnickou otázku?“ zeptal se Strašák.

„Co byste chtěl vědět?“

„Hodně přemejšlím o kradení koní,“ prohlásil Strašák. Zvedl se a zamířil k jejich stolu. „Chlápek, kterýho bych rád okrad, mi před léty uloupil ženu, takže jak já to vidím, neudělal bych nic špatnýho. Je zákon na mý straně?“

Harrison se pohodlně opřel. Musel přemáhat úsměv. Otázka byla kuriózní, ale nechtěl, aby si Strašák myslel, že se mu směje.

„Musím vás bohužel zklamat. Hrdost je možná na vaší straně, ale zákon ne.“

Dooley plácl rukama do stolu a vybuchl smíchy. „Přesně to jsem mu říkal,“ málem zařval. „Ta jeho hrdost by znamenala, že by ho domobrana okamžitě pověsila, kdyby Lloydovi ukrad koně.“

Strašákovi se Harrisonova odpověď nelíbila. Odešel od stolu a něco si bručel pod nos. Jeho otázka vyvolala řadu dalších a celou další hodinu Harrison udílel bezplatně právní rady. I když získal vzdělání v Oxfordu a vykonával praxi v Anglii, pracoval také pro člověka, který vlastnil dvě továrny. Vzhledem k tomu, že jeho firma pravidelně zasílala zboží na východní pobřeží Ameriky, Harrison se dobře obeznámil se zákony souvisejícími s vývozem a dovozem.

Rozdíl mezi tím, jak se vykládal zákon v Anglii a jak v Americe, ho fascinoval. Neúnavně studoval každý materiál svědčící o neobvyklých rozhodnutích a o případech, na které by mohl někdy narazit i on.

Jeho společníkům se zdálo, že se jedná o nezáživné, suché čtení, zvláště šlo-li o případy, které s nimi chtěl prodiskutovat. Tvrdili mu, že jsou to nudné materiály a že jim připomínají všechno povinné učivo, kterým se museli prokousat na univerzitě. Harrison byl jiného názoru. Rád četl filozofy, především Platóna, a se stejnou oblibou se seznamoval s názory učenců, kteří se podíleli na vzniku ústavy jeho země. Ale ze všeho nejvíce miloval právo. Uchvacovala ho především soudní problematika. Byl přesvědčen, že je jeho povinností mít v malíčku všechna soudní rozhodnutí z poslední doby, aby se na tomto poli stal tím nejlepším. Být dobrý

mu nestačilo. Harrison musel dělat všechno, na co sáhl, perfektně. Nevyřešené případy ho přiváděly k šílenství. Co začal, také dokončil.

Jeho vášnivý zájem o právo a soucit s partnerem způsobily, že v mnohých kruzích nebyl oblíbený. Protože však pracoval pro mocného lorda Elliotta, nikdy se nesetkal s otevřeným odporem, i když při některých příležitostech k tomu nebylo daleko. Příčinou bylo především to, že se ujímal nepopulárních případů. Velmi rychle si získal pověst zastánce těch méně šťastných z londýnských slumů. Nechtěl samozřejmě, aby ho někdo považoval za jakkoliv závislého, a kdyby mu někdo ve škole řekl, že se nakonec stane odborníkem na kriminální právo, Harrison by si myslel, že se zbláznil.

Neblahá pověst ho stála zasnoubení s lady Edwinou Hornerovou, která mu v dopise napsala, že nemůže snést pomyšlení, že by se provdala za člověka, který má co dělat s takovou špínou. Muži, kteří sami sebe označovali za jeho přátele, se mu snažili vysvětlit, že by měl upustit od svého směšného názoru, že chudí v Anglii by měli mít stejná práva jako bohatí. Harrison ovšem odmítal přijmout tak elitářské a sobecké přesvědčení.

„Možná jsou zákony v Anglii jiný než naše," prohodil Strašák. Vrátil se k jejich stolu a upřel na Harrisona pohled plný naděje. „Myslím, že by mě neměli pověsit, protože s tím svinstvem začal Lloyd."

Harrison zakroutil hlavou. Zdálo se, že si Strašák své představy nedá vyvrátit.

„Prostudoval jsem americké právo natolik, že vím, že byste byl uznán vinným."

„I když to byla levárna a celý to zmáčk sám?"

Přestože Harrison neznal ani jeden z těch podivných výrazů, věděl, že dává Strašákovi rozumnou radu. „I v takovém případě."

Následovalo další kolo otázek. Všichni zvědavci, kteří se shromáždili v saloonu, aby si prohlédli Harrisona, se teď tísnili v půlkruhu u jeho stolu. Zdálo se, že nikdo z nich nijak nespěchá, aby se vrátil ke své práci.

Najednou se rozlétly dveře. „Blíží se slečna Mary. Jede s ní Cole.“

Muž, který tu novinu přinesl, vyrazil vzápětí ven a hnal se po cestě.

Reakce na jeho zprávu byla ohromující.

Všichni muži vyskočili a drali se ven. Dooleye při té tlačenici málem srazili na kolena. Nakonec nabral rovnováhu a obrátil se k Harrisonovi.

„Nepůjdete s náma? Měl byste se na naši slečnu Mary aspoň podívat. Stojí to za to.“

Protože Dooley by si mohl myslet, že je divný, kdyby neprojevil zájem, zvedl se Harrison od stolu a vyšel za starcem ze dveří. Nijak nespěchal, aby se dostal do blízkosti mladé ženy, a Dooley už byl o pořádný kus dál, než se Harrison dostal ke sloupkům pro uvázání koní na rohu budovy.

Jeho slídění možná za chvíli skončí. Harrisona náhle ovládla řada protichůdných pocitů. Slíbil lordu Elliottovi, že tato výprava bude posledním pokusem vyřešit záhady, a jestli se i tentokrát ukáže, že měl Elliott pravdu, pak jeho daleká cesta byla jen další marnou snahou.

Unaveně povzdechl. Fakta, namítal Elliott, jsou neoddiskutovatelná. Mary Rose Claybornová nemůže být jeho dcera. Victoria byla jeho jediné dítě. Mary Rose Claybornová má čtyři starší bratry. Ale přestože tu informaci potvrdil advokát ze St. Louisu, přidal k ní také pár informací, které Harrison považoval za zajímavé. Mary Rose se při rozhovoru s ním chovala velmi ostražitě a odmítla mu dokonce sdělit jména svých bratrů. Právník tvrdil, že i když byla nesmírně zdvořilá, zdálo se mu, že se něčeho bojí. Ředitelka nebyla schopná přimět dívku ke vstřícnosti.

Přesto jim však představená pomohla alespoň v něčem. Řekla právníkovi, že dva z bratrů Mary Rose doprovázejí na začátku školního roku svou sestru do školy. Ani s jedním se však nesetkala, a proto nemůže ani jednoho z obou pánů popsat. O jednom z nich však slyšela kdysi dávno znepokojující řeči, ty však advokátovi odmítla sdělit.

Prohlásila, že nemiluje klepy a že Mary Rose je vzorná studentka, jakmile se přizpůsobila životu v internátní škole, a že ošklivé řeči jedné z jejích spolužaček brzy ustaly. Nikdo jim stejně ani nevěřil. Klepy jsou pro spodinu, a ne pro slibné mladé dámy.

Víc z ní nikdo nedostal.

Harrison potřásl hlavou. Na klepy se samozřejmě nedalo spoléhat. Bylo to zřejmě tak, jak předvídal Elliott. Další případ podobnosti dvou žen. Elliott naléhal na Harrisona, aby se vzdal, jak už to udělal on sám, a aby přijal zdrcující důkaz, že Elliottova malá dcera Victoria zemřela krátce poté, co byla unesena. Harrison v nitru tušil, že Elliott má pravdu, ale pokaždé, když se podíval na člověka, který tolik let pomáhal jeho otci, byl odhodlaný vydat se za dalším pátráním.

Harrison si o sobě myslel, že je realista, ale přesto mu instinkt říkal, že by měl jet do Montany a zjistit pravdu přímo na místě. Nebylo to nijak obtížné. Byl už v Americe, když obdržel telegram sdělující mu poslední informaci, a Chicago bylo vzdáleno pouhý den cesty od místa, kde ho zastihl. Netrvalo dlouho a ocitl se na jeho předměstí, kde bydlela žena, která byla přesvědčena, že se setkala s Elliottovou dcerou. Když promluvil s paní Annou Middleshawovou a vyslechl právníka, který hovořil s Mary Rose, rozhodl se, že stojí za to vypravit se za ní do divočiny. Zdálo se, že paní Middleshawová není typ ženy, která snadno podléhá emocím nebo se chová teatrálně. Působila na něho jako vyrovnaná osoba. Byla z duše přesvědčena, že viděla lady Victorii. Měla k tomu vážný důvod. Nikdo, tvrdila, nemůže být jinému člověku tak podobný, pokud s ním není spřízněn. Harrison chtěl věřit, že má pravdu.

Obrnil se vůči zklamání a vstoupil na prkenný chodník. Pak jeho pozornost upoutal záblesk kovu. Zahleděl se tím směrem a spatřil, že z postranní uličky, vzdálené asi patnáct stop, vyčnívá něco jako hlaveň ručnice Neviditelný střelec mířil svou zbraní na skupinu lidí před obchodem.

Harrison poznal Henryho, Strašáka a Dooleye, ale byli zde ještě další muži, jež zatím neznal, kteří se shlukli na druhé straně ulice. Muž se slámově žlutými vlasy stál vedle Henryho, a když o

krok ustoupil, hlaveň ručnice se zvedla. Pak se žlutá hlava vrátila na původní místo a Dooley ho bezděčně zachránil před napadením ze zálohy. Hlaveň, jak zjistil Harrison, opět klesla.

Rozhodl se, že zasáhne. Skupina mužů se hrnula do obchodu. Harrison si cestou svlékl plášť, přehodil ho přes sloup u chodníku a vstoupil.

Vzduch kolem něho byl naplněn pachem kůže a koření. Obchod byl rozlehlý, asi o rozměrech Elliottovy stáje doma v Anglii. Středem krámu vedla široká ulička a dvě další, užší uličky se rozbíhaly na obě strany. Přetížené police byly plné nádob s potravinami, hromad šatstva, kožených výrobků, nářadí a náčiní a ještě řady dalších věcí, které člověk mohl sotva na první pohled zaregistrovat. Celý obchod byl postaven z několika různých druhů dřeva stejně jako ostatní domy ve městě.

Harrison ještě nikdy v životě neviděl tak neuspořádaný a přeplněný prostor. Při pohledu na chaos, který měl před sebou, se bouřila jeho pořádkumilovnost. Na okrouhlém stole v rohu krámu byly nepořádně navršeny na hromadu štůčky pestrých látek hned vedle tří obrovitých sudů s nakládanou zeleninou. Uviděl před sebou neupraveného muže, který sáhl do sudu, vytáhl z láku zeleninu a pak si otřel mokrou ruku do cípu látky, která se svezla z hromady. Pak látka upadla na podlahu. Zahradila muži cestu a on ji cestou k policím se zbožím prostě překročil.

Z práce v takovém nepořádku by se Harrison mohl zbláznit. Jak tady obchodník proboha může něco najít?

Harrison si povzdechl, pustil otázky z hlavy a přesunul se ke vchodu, kde hodlal zůstat, než zas uvidí v hloučku žlutou hlavu.

Kde sakra ten chlap vězí? Harrison byl alespoň o hlavu větší než všichni ostatní v obchodě, ale přesto ho nemohl najít. Přece se ten člověk nemohl vypařit do vzduchu, i když při nepořádku, jaký v obchodě byl, se dalo předpokládat cokoliv.

Zleva na něho zamával Dooley. Starý muž stál před pultem a něco šeptal hnědovlasé mladé dámě. Musela to být dcera majitele obchodu, ta, které říkal Catherine Morrisonová. Dooley mu pokynul, aby přistoupil k pultu. Harrison zavrtěl hlavou a zůstal na místě. Nechtěl riskovat, že zmešká žlutou hlavu. Jestli si snad o

něm Dooley myslel, že se chová nezdvořile, Harrisonovi to nevadilo.

Za pár minut slyšel, že Dooley říká o někom, že „se stydí“. Protože se přitom díval na něho, usoudil Harrison, že se poznámka týkala jeho. Byla směšná.

Pak jeho pozornost upoutala Morrisonova dcera, protože na něho zamávala. Naklonila se přes pult a provokativně, svůdně se na něho usmála. Neopětoval její úsměv. Neměl náladu na společenskou konverzaci, protože cítil, že je důležitější varovat ohroženého muže. Běžně by nezasahoval do záležitostí jiných, ale rád viděl rovnost šancí a fair play. Napadnout ze zálohy nic netušícího člověka mu připadalo nesmírně zbabělé a Harrison zbabělce nesnášel.

Došla mu trpělivost. Rozhodl se, že bude muset toho muže najít, ale sotva se pohnul, na konci prostřední uličky se objevila žlutá hlava. Muž nesl přes rameno přehozený pytel pšenice nebo mouky. Harrison napjatě vyčkával, až dojde. Tu kolem mladíka proklouzla mladá žena a spěchala směrem k Harrisonovi. Dobrotivý Bože, vždyť je to lady Victoria! Ta překrásná dívka kráčející k němu musí být Elliottova dávno ztracená dcera. Byla živoucím obrazem jeho zemřelé ženy. Po jediném pohledu na její lícní kosti a zářivě modré oči se Harrison zhluboka nadechl a zapomněl vydechnout. Stál jako ochromený úžasem. Srdce se mu rozbušilo, až ho začala bolet hruď, a musel se přinutit k dýchání. Nemohl uvěřit svým očím. Zdálo se mu, jako by krásná žena vystoupila z portrétu lady Agáty visícího nad krbem v Elliottově knihovně. Šaty měla samozřejmě jiné, ale u všeho, co mu bylo svaté, přísahal by, že i těch pár pih na nose má úplně stejných. Harrisonovi bylo najednou jedno, kolik bratrů má. Bylo to tak, jak říkala paní Middleshawová. Nikdo nemohl vypadat stejně jako někdo druhý, aniž by s ním byl spřízněn.

Mary Rose Claybornová. Když se k němu blížila, začal rozlišovat drobné rozdíly. Její oči měly o odstín světlejší barvu než oči její matky na portrétu z mládí. Harrison zoufale povzdechl.

Zvláštní, mandlovitý tvar očí a vysedlé lícní kosti se mu však zdály být naprosto stejné; když se ovšem ocitla v jeho blízkosti,

nebyl si ani tím zcela jist. Ksakru, vždyť se trochu podobala i žluté hlavě. Měla stejnou barvu vlasů. Ne, vlastně neměla. Její vlasy byly světlejší a prokvetlé medově zbarvenými prameny. Bože, byla tak krásná, ale na druhé straně to opravdu mohla být mladší sestra žluté hlavy a u všech čertů, jak je něco takového možné, když se tolik podobala Elliottově manželce?

Byl velmi mladý, když viděl naposledy lady Agátu, aby si zapamatoval podstatné detaily jejího zevnějšku. Bylo mu pouhých deset let, když spolu s manželem odjela do Ameriky, aby se zúčastnili otevření jejich pobočky nedaleko New Yorku. Vzpomínal si na pošetilé věci, které utkví v paměti malému chlapci, třeba na to, jak mu její vůně připomínala květiny po dešti, na to, jak se na něho usmívala, s láskou a laskavostí v očích, ale všechny tyto vzpomínky, ať byly v mysli jakkoli hluboko uložené jako vzpomínky chlapce, který ztratil vlastní matku, mu příliš nepomohly.

Lady Agátu pak už nikdy neviděl. Po návratu do Londýna zůstávala celé dny ve své ložnici, oděná v černém, jak se dověděl, v pokoji zastíněném závěsy, kde truchlila pro svoji ztracenou čtyřměsíční dceru.

Je snad žena blížící se k němu lady Victoria? Bůh mu pomáhej, nevěděl.

Jeho mozek zoufale pracoval, aby se dopídil pravdy. Pak si vzpomněl, co o Mary Claybornové říkal Dooley a ostatní. Že je zastánkyní slabých. A neříkal snad také Dooley, že přivádí bratry k šílenství, když k nim neustále zve neschopné ubožáky?

Harrison vymyslel nový plán.

Už nebude dělat nejničemnějšího bídáka, jaký se kdy objevil ve městě. Přetvářka mu přinesla informace, které potřeboval, a přízeň mužů v saloonu. Taková hra už nebude k ničemu, alespoň u Mary Rose Claybornové ne. Líbí se jí ošklivá káčátka, a tak se rozhodl zahrát si na takové. Udělá ze sebe naivku, zelenáče, městského hejska, který nemá dost rozumu, aby v těchto končinách zůstal naživu. Jenom doufal, že se mu ta lest podaří.

Mary Rose Claybornová zpozorovala cizince téměř okamžitě. Měl paže zkřížené na hrudi a opíral se o okraj Morrisonovy

výkladní skříně. Byl to urostlý muž, kterého si nebylo možné nevšimnout, s tmavohnědými vlasy a nádherně výraznýma šedýma očima. Je pohledný, usoudila, sice jakýmsi drsným způsobem, ale zevnějšek pro ni nebyl důležitý. Zdálo se jí, že je nešťastný. Přisámbůh, byl celý bledý a v ní to vzbudilo myšlenku, že spatřil něco, co ho vyděsilo.

Třeba ducha, pomyslela si. Pak se usmála, protože si uvědomila pošetilost své myšlenky. Jen Strašák vidí přece přeludy z jiného světa, a to pouze tehdy, napije-li se své domácí pálenky.

Přesto si přála, aby se netvářil tak nešťastně. Rozhodla se, že se mu představí. Snad jí svěří, co ho trápí. A ona mu možná pomůže.

Sotva jí ta myšlenka bleskla hlavou, zavrhla ji, protože si vzápětí všimla, že má kolem boků nábojový pás. Šestiranný revolver byl úhledně zastrčen do pouzdra. Mary Rose si uvědomila, že cizinec může být jen běžným pistolníkem, který sem přijel z jediného důvodu: aby vyprovokoval její bratry k přestřelce, a bože, jestli to tak skutečně je, nebude mu s ničím pomáhat ani vycházet vstříc. Spíš ho bude muset nakonec zastřelit.

Věděla, že dělá ukvapené závěry. Usoudila, že nejlépe udělá, když ho bude ignorovat. Došla ke vchodu a pokusila se otevřít dveře, aby mohl její bratr projít. Cole kráčel těsně za ní, ale oběma rukama si přidržoval pytel na rameni.

Harrison rychle zastoupil východ. Opřel se o dveře a čekal, až k němu zvedne oči.

Chvíli jí to trvalo.

„Na vašem místě bych ještě ven nechodil, madam.“

„Ne?“

Zavrtěl hlavou. „Ne.“

Nechápavě mu hleděla do tváře. Konečně se usmál. Ona málem úsměv opětovala. V posledním okamžiku se zarazila. Stála sotva stopu od něho, a tak musela zaklánět hlavu, aby se mu mohla podívat do očí. Zjistila, že v nich blýskají jiskřičky. Nechápala, co mu připadá tak veselé. Jeho tvář už zas měla zdravou barvu a uvědomila si, že příjemně voní. Jako svěží povětří a kůže, napadlo ji, a protože jeho pleť měla bronzovou barvu, věděla, že strávil dost času na slunci.

Mary Rose se vzpamatovala z ohromení. „Proč nemám chodit ven?“ zeptala se.

Harrison věděl, že se bude muset přestat na ni dívat, aby mohl odpovědět na její otázku. Bože, jak byla hezká! Ucítil její vůni, lehkou a jemnou takovou, jakou poznal u své matky, a ksakru, věděl, že se chová jako malý kluk, ale nemohl nic jiného dělat. Nedokázal se neusmívat, protože byla tak líbezná, ale také proto, že se mu zdálo být zároveň možné i nemožné, aby to byla Elliottova dcera.

Následující slova ho rychle vrátila do reality.

„Otevři dveře, Mary Rose,“ přikázala žlutá hlava. Mladík se ostře zadíval na Harrisona, když netrpělivě zamručel svou výzvu.

„Ten gentleman nás nechce nechat odejít,“ odpověděla. Obrátila se k bratrovi a pokrčila rameny. „Nevím proč.“

Cole si hněvivě měřil Harrisona. Jízlivým tónem pak řekl: „Hele, pane, jsou jednodušší způsoby, jak se seznámit. Pokud chcete poznat moji sestru, počkejte, až tohle naložím. Pak vám možná dovolím s ní promluvit.“

Mary Rose nemínila připustit, aby cizinec podlehl omylu. „Stejně mi to nedovolí,“ vysvětlovala. „Můj bratr mě nikdy nenechá mluvit s cizinci. Jmenuji se Mary Rose Claybornová. Jak se jmenujete vy, prosím?“

„Harrison Stanford MacDonald.“

Přikývla. „Těší mě, že vás poznávám, pane MacDonalde. Mohu teď odejít?“

„Napřed bych si rád promluvil s vaším bratrem.“

Couvla a šlápla bratrovi na nohu. „Jste pistolník?“

Její otázka zazněla jako obvinění. Nedala mu čas na odpověď, zřejmě došla k závěru, že je. Zamračila se a potřásla hlavou.

„Zapomeňte na to, že byste přinutil mého bratra táhnout. Nemá zájem. Doporučuji vám, abyste opustil Blue Belle, pane. Nejste tady vítán.“

„Proboha, Mary Rose. Umím přece mluvit sám za sebe. Jste pistolník, pane?“

Harrison zavrtěl hlavou. Obrat konverzace ho poněkud zmátl. „Ne," odpověděl, „nejsem pistolník." Obrátil se k Mary Rose. „Co tím vlastně myslíte, že bych měl táhnout?"

Vytřeštila oči. „Cole, on neví, co znamená táhnout. Odkud pocházíte, pane MacDonalde?"

„Ze Skotska."

Zamračila se. „A proč jste přijel do Blue Belle?"

„Hledám místo, kde bych se usadil."

„Takže nechcete bojovat s mým bratrem?"

Přestala se na něho mračit, ale její hlas zněl pořád podezíravě. Zjevně ji dosud nepřesvědčil.

Rozhodl se odpovědět na její otázku svou vlastní. „Proč bych to dělal, madam? Vždyť vašeho bratra ani neznám."

Radostně povzdechla. „Tak dobře," zašeptala. Shrnula si přes rameno pramen vlasů, což považoval za půvabné, vysloveně ženské gesto, a mile se na něho usmála.

„Nemyslela jsem si, že jste pistolník, ale úplně jistá jsem si nebyla. Když pomyslím…"

Cole jí nedovolil dokončit větu. „Prokrista, Mary Rose. Otevři dveře."

„Ale já jsem tě ještě nepředstavila panu MacDonaldovi," namítla.

„Nemusím se s ním seznamovat," zavrčel Cole. „Douglas čeká u vozu. Otevři ty dveře."

Zdálo se, že bratrův nevrlý tón nevyvedl Mary Rose z míry. Dál se na Harrisona usmívala a chovala se, jako by měla na povídání s ním spoustu času. „Můj bratr se jmenuje Cole Clayborne. Má ještě jedno jméno, ale nerad slyší, když mu tak říkáme, a zabil by mě, kdybych vám je prozradila. Cole, chtěla bych, aby ses seznámil s panem Harrisonem…"

„Mary Rose, přísahám, že ti pustím ten těžký pytel rovnou na hlavu."

Povzdechla. „Uvidíte, že můj bratr je opravdu velmi milý, pane, až ho poznáte."

Harrison o tom přesvědčen nebyl. Cole vůbec nevypadal jako člověk, který umí být milý. Zdálo se, že vráska na jeho čele má své

stálé místo. Jedno bylo jisté. Bratr Mary Rose nehodlal dál čekat. Harrison usoudil, že by si měl pospíšit a říct mu o zákeřném střelci, než netrpělivý muž proběhne zavřenými dveřmi. Zdálo se mu, že je dost silný a rozzlobený, aby to udělal.

„Míří na vás puška," začal. Hovořil tichým hlasem, aby ho neslyšeli ostatní zákazníci. „Ten, kdo vás chce zastřelit, se skrývá v průchodu přes ulici. Myslel jsem, že byste to měl vědět."

Z Colova hlasu ihned vymizel hněv. „Viděl jste toho chlápka?"

Harrison zavrtěl hlavou. „Uvažoval jsem, že mu vystřelím pušku z ruky, ale revolver jsem si koupil teprve teď a ještě jsem ho ani nevyzkoušel. Bál jsem se, abych přitom někoho nezranil."

„To je rozumná úvaha," řekl Cole a z hlasu mu čišela ironie.

„Mrzí mě, že jsem vám nemohl pomoct," řekl pak Harrison. „Ale než zjistím, jak přesný je…"

Nedokončil. Chtěl, aby si Mary Rose a její bratr sami domysleli, co chtěl povědět.

Nečekal dlouho. Mary Rose vydechla. „Vy nosíte zbraň, a ještě jste ji ani nevyzkoušel?"

„Ano, madam."

Nemusel jí znovu lhát a nemusel ani říkat pravdu. Záměrně zatajoval skutečnost, protože dobře věděl, že by mu bránila dostat ji tam, kam chtěl. Způsob, jakým s ní manipuloval, se mu nelíbil, věděl však, že bude muset udělat všechno, aby získal její důvěru a mohl se dovědět, co potřebuje. Má-li Mary Rose slabost pro nekňuby, bude se tak muset chovat.

„Zbláznil jste se?" zeptala se ho.

„Myslím, že ne," odpověděl.

„Můj bože, neumíte nic lepšího než potulovat se po městě ozbrojený? Při vaší postavě se nutně dostanete do souboje. A brzo vás někdo zabije. Tohle chcete, pane MacDonalde?"

Spustila ruce k bokům a zadívala se na něho, jako by neměl v hlavě špetku rozumu. Připomínala mu učitelku kárající žáka. Nikdy se však nesetkal s učitelkou tak mladou ani s tak hezkou. Většinou byly staré a scvrklé jako suchý list.

Očividně o něho měla starost. Připadalo mu to podivné, ale cílil, že se mu její zájem líbí. Předstírat neschopnost nebylo zas tak špatné.

Harrison se pokusil nasadit ztrápený výraz. „Ne, madam. Nechci se nechat zabít. Chci se naučit používat svou novou zbraň. Ale nemůžu, když si ji odložím.“

Cole hlasitě povzdechl. Harrison se okamžitě obrátil k němu. „Dovolíte, abych ten pytel vynesl ven místo vás? Mohl bych ho naložit do vozu a vy byste zatím zašel pro šerifa.“

„Tady v Blue Belle šerifa nemáme,“ vysvětlovala Mary Rose.

Harrison nemusel předstírat překvapení. „A kdo se tu stará o pořádek?“

„Nikdo,“ odpověděla. „Právě proto je tohle město pro lidi, jako jste vy, tak nebezpečné. Zřejmě jste vyrostl ve velkém městě, že, pane?“

Snažil se zachovat klid, když postřehl v jejím hlase lítost. „Ano, vlastně jsem vyrostl ve velkoměstě. Říkejte mi prosím Harrison. Oslovovat zde někoho *pane* mi připadá velmi škrobené.“

„Dobře,“ souhlasila. „Sundejte si prosím pás. Opravdu byste ho neměl nosit. Vsadím se, že vám někdo řekl, že to v našem kraji bývá zvykem, že? Nebo jste to někde četl?“

„Četl jsem, že je to nezbytné vybavení.“

Povzdechla. „Ach bože.“

Cole už čekal dost dlouho. Sehnul se, opřel pytel mouky o stěnu, opět se napřímil a pak nahrbil ramena jako medvěd, který se snaží zbavit křeče v krku.

Harrison a Mary Rose mu ustoupili z cesty, když došel ke dveřím. Zdálo se, že si Cole nedělá se zákeřným útočníkem žádné starosti. Odstrčil sestru ode dveří, vytáhl revolver a pak pootevřel dveře na nepatrnou škvíru.

Douglas čekal před krámem. Colův bratr stál na ulici vedle vozu a opíral se o sloup. Zdálo se, že spí. Cole zahvízdal, aby upoutal jeho pozornost.

Harrison pozoroval Mary Rose. Její chování ho mátlo. V okamžiku, kdy její bratr sáhl po zbrani, si zakryla rukama uši a s rezignovaným výrazem na tváři se zadívala na strop.

„Douglasi, k zemi!“

Cole vykřikl svůj příkaz a o zlomek vteřiny později se vyklonil ze dveří, zamířil a třikrát rychle vystřelil. Zvuk výstřelu se rozlehl po okolí. Sklo v okně obchodu zadrnčelo.

Pak bleskurychle zastrčil revolver zpátky do pouzdra. „To by mělo stačit.“

Sebral pytel mouky a vykročil ze dveří. Jeho ledabylý přístup byl samozřejmě poněkud překvapivý, ale co Harrisona udivilo nejvíc, byla skutečnost, že většina zákazníků v krámě neprojevila sebemenší zvědavost. Jestli si přece jen mysleli, že je zvláštní, když Cole Clayborne střílí na někoho ze dveří, nedávali to najevo. Stávaly se takové věci každý den? Harrison si začínal myslet, že je to možné.

„Cole, zapomněl jsi Harrisonovi poděkovat,“ zvolala Mary Rose.

„Děkuji za upozornění,“ vykřikl Cole přes rameno.

Zdálo se jí, že svou vděčnost nevyjádřil, jak by měl, ale nemínila se s bratrem hádat. Věděla, že je pro něho těžké někomu jen poděkovat a vyjádřit vřelý dík cizinci pro něho muselo být zvlášť nepříjemné.

„Kdo se tě snažil zastřelit, Cole?“ zeptala se.

„Není zač,“ řekl zároveň Harrison.

Cole naložil pytel mouky dozadu do vozu k ostatním zásobám, které už nakoupili, a pak se obrátil k sestře, aby jí odpověděl.

„Byl to asi Webster. Ten čubčí…“ Zarazil se a nedopověděl hrubý výraz, kterým chtěl označit ničemu útočícího na něho ze zálohy. „Nemohl snést, že jsem se s ním nechtěl minulý týden utkat. Řekl bych, že jsem ho měl zabít už tehdy. Pokusí se o to znovu. Ale počkám si, než se dá dohromady. Můžeme jet, Mary Rose?“

„Za chviličku.“

Obrátila se k Harrisonovi. „Bylo od vás velice laskavé, že jste mého bratra varoval. On to skutečně oceňuje. Jen to na sobě nedává znát. Nerad někomu něco dluží, ani vděk ne.“

„Váš bratr mi nic nedluží. Každý by udělal to, co já.“

„Přála bych si, abyste měl pravdu," odpověděla. „Ve Skotsku si možná sousedé pomáhají, ale v Blue Belle je to jiné."

Přikývl, jako by to, co mu řekla, bral jako samozřejmost, a dál se na ni díval a přemýšlel, co by jí ještě řekl.

Brzy se začal cítit jako opravdový nekňuba. Unikala mu mezi prsty, a on nemohl přijít na nic, čím by ji ještě na pár minut pozdržel.

Uvědomil si ironii této chvíle. Je přece právník, člověk, který tráví spoustu času tím, že lidem vnucuje svůj názor, přemlouvá je a argumentuje, aby si vydělal na živobytí, a teď mu dochází řeč. Takovou paradoxní situaci ještě nezažil. *Bože, má tak nádherné oči!*

V okamžiku, kdy mu ta myšlenka prolétla hlavou, poznal, že ho čekají problémy. Mladá dáma, která se na něho tak sladce usmívala, mu způsobila pěkný zmatek v hlavě. Opovrhoval sám sebou. Měl by přece být schopen zabránit tomu, aby na jeho plány působila fyzická přitažlivost.

Mary Rose usoudila, že čekala už dost dlouho. Nechtěla se však ještě vracet domů a řekla si, že je to jistě kvůli tomu laskavému cizinci.

„Zajímalo by mě…"

„Ano?" vyhrkl jako chlapec, který čeká na dárek.

„Proč se chcete naučit střílet?"

Hrome, zas jí bude muset lhát. Bylo to pro něho čím dál těžší. Kdyby se na něho nedívala s takovou důvěrou a nevinností v očích, bylo by to možná snadnější.

Pravda mu teď nepomůže, protože věděl, že kdyby přiznal, že dovede se zbraní zacházet velmi dobře, vyšla by ze dveří a ani by se neohlédla.

Nemohl přenést přes srdce, že musí předstírat, jak je neschopný. Na univerzitě zvítězil ve střelbě na střelnici i v terénu a během služby v armádě se naučil i rychlosti. Šestiranné revolvery byly obvyklou výzbrojí muže, a i když střílení nenáviděl, rozhodně velmi dobře věděl, jak se zbraní zacházet. Musel přiznat, že se vyplatí mít revolver po ruce a rychlost mu už nejednou zachránila život.

„Povězte mi prosím, proč se chcete naučit zacházet se zbraní?“ opakovala svou otázku.

„Rád bych se stal rančerem,“ řekl jí. „Myslím, že v takovém případě by se mi zbraň hodila.“

„Máme ranč pár mil od města. Jmenuje se Rosehill. Už jste o něm slyšel?“

Byla to směšná otázka a ona zalitovala, sotva ji vyslovila. Ovšemže o Rosehillu neslyšel. Vždyť sotva přijel do města. Přesto taková otázka byla jediná, která ji napadla, aby s ním mohla dál konverzovat, a bože, jak se jí líbilo, když promluvil. Jeho neobvyklý přízvuk jí zněl jako hudba.

„Ne, ještě jsem o vašem ranči neslyšel,“ odpověděl.

Chvíli na sebe mlčky hleděli a pak se Mary Rose opět obrátila k odchodu. Udělala pár kroků, ale potom se zastavila.

Cole i Douglas ji pozorovali. Její bratři se opírali o zadní stranu vozu. Oba měli paže zkřížené na hrudi a všimla si, že každý má přehozenu nohu přes nohu. Tvářili se odevzdaně.

Už si zvykli na otálení své sestry.

Usmála se na oba a opět se otočila k Harrisonovi. Potěšilo ji, že za ní vyšel ven. Díval se na Douglase a zřejmě uvažoval, kdo to je, pomyslela si. Nesmí zapomenout ho s ním seznámit, až mu oznámí své plány týkající se jeho pobytu na ranči.

Musí přece udělat něco, čím by tomu muži pomohla. Vypadal tak osaměle a zoufale.

„Nemůžu vás tady nechat jen tak.“

Její slova ho velmi zaujala. „Nemůžete?“ zeptal se.

Ohlédla se a zjistila, že ji bratři pozorně sledují a také se nesouhlasně mračí. Usmála se na ně, jen aby jim dala najevo, že ji hovor s cizincem těší, pak uchopila Harrisona za paži a naznačila mu, aby ji následoval o kousek dál. Chtěla se vzdálit od bratrů. Potřebovala si s ním promluvit v soukromí, protože věděla, že kdyby její bratři věděli, co má v plánu, pokusili by se jí v tom zabránit.

„Ne, ovšemže vás tady nemůžu nechat. Dostal byste se do nesnází, kdybych s vámi něco neudělala.“

„Proč si myslíte, že bych se dostal do nesnází?“

„Proč?“ opakovala.

Nemohla uvěřit, že se musí ptát. Pak si však všimla, jak zmateně se tváří. Bůh mu pomáhej, ten ubožák si ani neuvědomuje, jaké nebezpečí mu hrozí! Je její povinností mu vysvětlit všechny okolnosti, usoudila.

„Naprosto otevřeně jste přiznal, že se neumíte bránit. Jsem přesvědčená, že to slyšelo i několik zákazníků v obchodě. Všichni ve městě se snaží zjistit o nově příchozích, co se dá. Rozšíří se to. Harrisone, i když to velmi nerada přiznávám, v našem milém městě je dost prohnaných násilníků. Jakmile uslyší, že jste nezkušený, půjdou po vás. Nebudete tu v bezpečí.“

„Chcete říct, že jsem neschopný naivka?“ řekl užasle. Rozhodla se, že k němu bude mluvit otevřeně. Možná ho přitom urazí, ale pravda mu může jenom posloužit.

„Jste neschopný naivka.“

Musel si připomínat, že je přece dobře, když se věci vyvíjejí tímto směrem. Cítila se za něho zodpovědná. Dooley a Henry měli pravdu. Opravdu se ujímala slabých a neschopných.

Ovšem jeho hrdost na tom byla zle. Nemohl snést, aby si o něm kterákoliv žena myslela, že je neschopný nekňuba.

Rozhodl se mírně protestovat, jenom aby sám sebe utěšil. „Madam, nevzpomínám si, že bych vám řekl, že se o sebe nedovedu postarat.“

Předstírala, že ho neslyší. „Obávám se, že budete muset zajet k nám domů.“

Snažil se zadržet úsměv. „Nemyslím, že je to dobrý nápad. Musím si svoji novou zbraň vyzkoušet sám. Zaplatil jsem za ni hodně peněz. Jsem přesvědčen, že je přesná.“

Tvářila se popuzeně. „Revolvery jsou přesné. Lidé nejsou. Jet se mnou domů je rozumný nápad. Snažte se to prosím pochopit. Jste urostlý muž, a proto můžete být dobrým cílem. Zdejší lidé by se mohli nechat svést.“

Vůbec nevěděl, o čem mluví. „Co má postava…“

Skočila mu do řeči: „Očekávají, že budete bojovat, abyste ochránil sám sebe a svůj majetek, a jestli se nenaučíte používat pěsti a svou zbraň, do konce týdne bude po vás.“

Záměrně pravdu trochu přikrášlila. Ve skutečnosti byla přesvědčená, že by nepřežil jediný den.

„Jsem si jistá, že moji bratři vás rádi naučí všemu, co budete potřebovat. Zachránil jste přece Colovi život. Rád vám dá lekce ve střelbě, abyste se mohl sám bránit."

Harrison se musel zhluboka nadechnout, než odpoví. Věděl, že kdyby teď promluvil arogantně, překazil by si sám své plány, ale, přisámbůh, nemohl se přimět, aby jí alespoň trochu neodporoval. Byl si jistý, že se dovede chovat jako nezkušený městský hejsek. Nemínil však ze sebe dělat naprostého hlupáka. Ksakru, musí to být snadnější.

„Opravdu se dovedu o sebe postarat. Nechápu, co vás vedlo k tomu, že si myslíte opak. Umím používat pěsti a jsem…"

Nechtěla nic slyšet. Potřásla hlavou, na tváři se jí objevil soucitný výraz a pak řekla: „Myslet a jednat jsou dvě rozdílné věci, Harrisone. Je nebezpečné být přesvědčený, že jste zručný, když nejste. Byl jste už někdy v přestřelce?"

Musel přiznat, že ne.

„Tak vidíte."

Chovala se, jako by jí všechno bylo naprosto jasné. Napadlo ho, jestli být v přestřelce je zde nějaký druh rituálu vyžadovaný předtím, než mu uvěří, že je řádně připraven na život v Blue Belle.

„A všichni muži, kteří zde žijí, už byli v přestřelce?" zeptal se nevěřícně. Nemohl si pomoci. Právník by se nikdy neměl nechat vodit za nos a Harrison dosud nic takového nepřipustil, ale této překrásné ženě se to teď daří, a tak s úžasem přemítal, jak k tomu mohlo dojít.

„Ne, jistěže ne," odpověděla.

„Tak proč se mě ptáte, jestli já jsem byl?"

Rozhořčeně na něho pohlédla.

„Jistě jste si všiml, že muži v obchodě neměli žádné opasky, Harrisone. Pokud nosíte zbraň, měl byste být také připraven dokázat, že ji umíte používat. S radostí slyším, že jste se nezúčastnil žádné přestřelky, a ze srdce doufám, že nebudete muset nikoho zabít. Zbraně by se neměly nosit ze sportu nebo pro pomstu. Zabíjíme hady a jinou havěť, ale lidi ne. Bohužel, zdá se,

že někteří lidé, kteří zde žijí, nebo i ti, kteří tudy projíždějí, si to neuvědomují.“

„Všiml jsem si, že váš bratr zbraň nosí.“

„To je něco jiného,“ namítla. „Cole musí, ale vy ne. Pistolníci, kteří dbají o svou pověst, neustále mého bratra provokují, protože jsou přesvědčeni, že jsou rychlejší než on. Jejich pýcha je nakonec zabije, i když ne Colovou rukou. Za celá ta léta nikoho nezabil. Není pistolník,“ dodala vroucně. Zdálo se, že chce, aby s ní souhlasil. „Rozumím.“

„Musí nosit zbraň, aby chránil sám sebe. Naučil se být rychlý a přesný, aby mohl bránit nás všechny, kdyby bylo třeba. I vy se budete muset umět bránit, pokud se zde budete chtít usadit. Kromě toho, jestli se opravdu hodláte v budoucnu věvovat farmaření, Rosehill je pro vás ideální. Budete mít skvělé učitele. Adam by vám dokonce mohl zaplatit, kdybyste pro nás pracoval, a vy byste se přitom naučil, co je třeba.“

„Adam?“

„Můj nejstarší bratr,“ vysvětlovala. „Mám čtyři bratry. Já jsem z rodiny nejmladší, pak následují Travis, Cole, Douglas a Adam.“

Protože k němu byla tak sdílná, rozhodl se položit jí tolik otázek, kolik bude moci.

„Vaši rodiče jsou dosud naživu?“

„Pouze matka,“ odpověděla. „V současné době žije na Jihu, ale brzy se k nám přistěhuje. Měl byste si vzít své věci. Jestli chcete, půjdu s vámi.“

„Nemyslíte, že byste se nejprve měla zeptat svých bratrů, než nabídnete jejich služby?“

Ze zkušenosti věděla, že ptát se na dovolení není dobrý nápad. „Ne, přemluvím je, aby souhlasili. A říkejte mi Mary Rose nebo prostě Mary, jako ostatní tady ve městě. Máte koně nebo vůz, nebo jste přijel do Blue Belle dostavníkem?“

„Mám koně.“

„Takže můžeme jet?“

Bylo zřejmé, že s celou záležitostí skončila. Sestoupila z chodníku, usmála se na bratry, když je míjela, a zamířila ke stájím.

Harrison potřeboval chvilku, aby se vzpamatoval, a dohonil ji, až když urazila polovinu cesty.

„Ten muž vedle Cola je můj bratr Douglas," řekla mu. „Myslím, že raději chvilku počkám, než vás seznámím. Než se mu zlepší nálada."

„Zdá se, že se kvůli něčemu zlobí," podotkl Harrison.

Důkladně si muže prohlédl, když procházel kolem něho. Harrison kráčel po boku Mary Rose s rukama založenýma za zády a uvažoval, jak by se ohleduplně zeptal na Douglase.

„Douglas je váš nevlastní bratr?" zeptal se a snažil se mluvit lhostejným tónem.

„Ne. Proč se ptáte?"

„Není podobný ani vám, ani Colovi. Nikdy bych nehádal, že patří do vaší rodiny. Připomíná mi mého přítele Nicholase. Ten se narodil a vyrostl v Itálii."

„Nemyslím, že Douglas pochází z Itálie. Možná je Ir. Ano, tak to asi bude."

„Myslíte?"

Přikývla, ale nepřidala žádné vysvětlení. Harrison byl zcela zmaten. „Váš otec se podruhé oženil?"

„Ne. Cole a já jsme v rodině jediní, kteří se sobě podobáme."

Očekával, že mu řekne víc. Ale neřekla o svých bratrech už ani slovo a nakonec se ho začala ptát sama.

„A co vy, máte nějaké bratry?"

„Ne."

„A sestry?"

„Také ne."

„To je škoda," prohlásila. „Být jedináček musí být strašlivá nuda. S kým jste se pral jako kluk?"

Zasmál se. „S nikým."

Není divu, že se ten ubohý muž neuměl bránit. Teď tomu začínala rozumět. Neměl žádné starší bratry, kteří by ho naučili, co bylo třeba znát.

Harrison se ohlédl, aby se ještě jednou podíval na Douglase.

Jeho názor se nezměnil. Pořád nevěřil, že by Douglas mohl být příbuzný Mary Rose. Celý jeho vzhled byl tak odlišný od Colova i

jejího. Douglas měl vlnité černohnědé vlasy a tmavohnědé oči, hranatou bradu a široké, i když výrazné lícní kosti. Colovy rysy byly aristokratičtější a nos měl téměř jako jestřáb. Harrison nepoznal, kdo z nich je starší. Podivné, ale připadalo mu, že jsou zhruba stejného věku. Možná je od sebe dělí pouhý rok, uvažoval, a třeba se Douglas podobá některému z dávných předků.

Věděl, že možné je cokoliv, ale rozhodně toužil zjistit, jestli tady marní čas, nebo ne.

„Vy nevypadáte jako Irka."

„Ne?" Usmála se a pokračovala v chůzi. Zjevně si nepřála rozvíjet rozhovor na toto téma.

„Mary Rose, kam sakra jdeš?" vykřikl najednou na sestru Douglas. Otočila se. „Ke stájím," zakřičela také. Pak se zas rychle obrátila, zrychlila krok a teprve v chůzi pokračovala s vysvětlováním.

„Pan MacDonald k nám přijde na večeři."

Oba bratři se dívali za sestrou, jak se od nich rychle vzdaluje. Cole chvíli počkal a pak natáhl ruku dlaní nahoru.

Douglas hlasitě zaklel, sáhl do kapsy a vytáhl stříbrný dolar.

„Nikdy nesázej na nejistou věc," doporučil mu Cole.

Douglas sevřel peníz v dlani. Jeho pohled utkvěl na cizinci. „Nechápu to," zamručel. „Připadá mi docela k světu. Vysoký je dost, může mít hodně přes šest stop, a svaly má taky, Cole. Vždyť vidíš."

„Vidím," poznamenal se smíchem Cole.

„Hbitý je stejně jako ty, toho jsem si hned všiml, a jeho očím nic neunikne. Namouduši nechápu, co na něm vidí. Vždyť vypadá úplně normálně."

Cole zářil, protože vyhrál sázku. Douglasovi připadalo, že se chová provokativně.

„Ksakru, ještě k tomu nosí bouchačku. Sám bych se ho bál, kdybych ho potkal v temné uličce."

„Je to nová zbraň."

„Ano?"

„Nikdy z ní nestřílel."

„Proč potom nosí tak pěkný pás?"

Cole pokrčil rameny. „Zřejmě si myslí, že by měl. Na kůži není ani škrábnutí. Musí být úplně nový.“

„Takže je hloupý?“

„Zdá se.“

Douglas potřásl hlavou. „Vždyť ho zabijí.“ Cole se usmál ještě víc. „Právě proto ho naše sestřička bere k nám domů.“

Douglas chtěl, aby mu vrátil dolar. „Tys tohle všechno věděl, než ses vsadil?“

„Mohl ses zeptat. Ale nezeptal ses.“

Douglas se smířil s porážkou. Oči mu opět sklouzly k cizinci. Sledoval ho pohledem, dokud nezmizel za rohem stájí.

„Dooley říkal Morrisonovi, že pochází ze Skotska. A taky že je učený.“

„Takže hejsek z města?“

Cole přikývl. „Vypadá to tak,“ řekl. „Nevystřelil ještě z nové zbraně a nemyslím, že se umí prát. Vidíš na jeho tváři nějaké jizvy?“

„Ne, nic jsem neviděl. Myslím, že by nějaké měl, kdyby se dostal do rvačky s nožem.“

„Moje řeč,“ prohlásil Cole. „Chvilku jsem si s ním povídal. Mluví jako vzdělanec, ale připadá mi, že nemá ani trochu rozumu. Řekl mi, že se bál střílet na Webstera. Tvrdil, že měl obavy, že by někoho mohl zranit.“

Douglas se rozesmál. Cole počkal, až se uklidní, a pak řekl: „Kdyby měl špetku rozumu, nenosil by bouchačku. V každém tak vzbuzuje dojem, že to s ní dovede.“

„Je to ostuda,“ podotkl Douglas. „S takovou postavou by měl umět bojovat. Mohl by z něho být pořádně ostrý chlápek, kdyby to uměl.“

Cole souhlasil. „Do nebe volající ostuda.“

„Jak říkala Mary Rose, že se jmenuje?“

„MacDonald,“ odpověděl Cole. Ušklíbl se a dodal: „Do nebe volající Ostuda MacDonald.“

* * *

11. února 1861

Drahá maminko

v St. Lousiu jsme měli potíže. Nesl jsem Mary Rose v náruči a nějaký otrapa šel kolem nás a snažil se nás obtěžovat. Malá má teď kudrnaté vlásky má jich plnou hlavu a kamarádí se s každým, kdo se na ni podívá. A tak se na toho chlapa taky usmála, ukázala čtyři přední zuby a slintala a on začal nahlas přemýšlet, jak to že mi není podobná. Pokusil se mi ji vzít, ale pak přišel Cole a ten samozřejmě vypadá jako bratr Mary Rose s těma stejnýma žlutýma vlasama a modrýma očima. Každopádně popadl naši malou a řekl chlapovi, ať se stará o svoje.

Ten otrapa nás přivedl na myšlenku, že bysme se měli usadit tam, kde se lidi starají o svoje věci. Adam si myslí, že prérie je dost daleko od lidí, takže si sbalíme náš přístřešek a zítra vyrazíme. Je škoda, že nám ještě nemůžeš odepsat, ale až se někde zabydlíme, pošleme ti naši adresu.

Adam mi teď kouká přes rameno a říká, abych ti napsal, že si postavíme pořádný srub. Mary Rose všude vleze a špína na zemi se jí lepí na kolena i na ruce. Dokonce ji strká do pusy, když se nedíváme. Nikdo z nás neví, proč to dělá. Všichni se střídáme, když ji ukládáme do postele. Každou noc spí s jedním s nás a musím ti říct, že už mám dost toho, jak se vždycky vzbudím celý mokrý protože mě počurá. Promočí všecko, co má na sobě. Ale to je asi normální, že?

Přáli bysme si tě vidět abysme věděli, jak vypadá naše máma.

Tvůj nejmilejší syn Douglas

3 KAPITOLA

Douglase velmi pobavila přezdívka, kterou jeho bratr označil poslední charitativní objekt Mary Rose, ale nálada se mu okamžitě změnila, když se podíval na hřebce Ostudy MacDonalda. Ihned měl chuť toho člověka zabít. Bylo mu jedno, umí-li se bránit, nebo ne. Jestli zavinil zubožený stav toho zvířete, zaslouží si smrt.

Cole spolu s bratrem vyjel ve voze směrem ke stájím. Majitel, zrzavý břichatý obr jménem Simpson, jim řekl, že jsou vzadu v ohradě. Cole si chtěl vyzvednout svého koně a koně Mary Rose a vyvést je ven, ale Simpson mu ochotně nabídl, že mu valacha a kobylu osedlá a vyvede ven sám, a tak Cole s Douglasem zamířili za roh, kde byl ustájen kůň Harrisona MacDonalda. Sotva zastavili, hodil Douglas Colovi otěže a sáhl po ručnici. Zbraň byla opřena o sedadlo mezi oběma muži. Cole byl rychlejší než jeho bratr. Vytrhl Douglasovi pušku z ruky a hodil ji do zadní části vozu.

Věděl, co se bratrovi odehrává v hlavě. „Napřed zjisti, jak to je," vyzval ho tichým hlasem. „Pak ho můžeš zabít."

Douglas jen přikývl a seskočil na zem. Přihnal se k ohradě, u níž stála Mary Rose s MacDonaldem, a pozoroval zvířata.

Zůstala ohromeně stát beze slova, když spatřila MacDonaldova koně, ale brzy se vzpamatovala. Stále však na něho upírala zrak a přitom uvažovala, jak se někdo může chovat ke zvířeti tak krutě. Svraštělé jizvy pokrývaly téměř celý jeho hřbet. Divila se, jak něco takového mohlo zvíře přežít.

Rozhodla se, že se nejprve zeptá na podrobnosti. „Jak dlouho máte toho koně?" zeptala se hlasem sevřeným obavou.

„Skoro tři týdny."

„Díky bohu," zašeptala. Chtěla mu položit další otázku, ale jakmile zpozorovala, že k nim přichází Douglas, okamžitě se snažila zastoupit mu cestu. Viděla na jeho tváři zuřivost.

„Má toho koně teprve tři týdny, Douglasi. Jen tři týdny."

Harrison její chování nechápal. „Proč křičíte?“

„Je důležité, aby mě Douglas slyšel. Nechci, aby vás zabil.“

Jestli ho její otevřenost zarážela, nedal to na sobě znát. Obrátil se k jejímu bratrovi. Všiml si, že Douglasovi zrudla tvář a naskákaly mu na ní skvrny, a ihned pochopil. Douglas se díval na hřebce a rozzuřil se kvůli němu.

„Douglas se velmi dobře vyzná v péči o zvířata,“ řekla Mary Rose. „Přijíždějí k nám rančeři ze širokého okolí, aby se s ním poradili. Můj bratr má zvláštní slabost pro koně. Je také mimořádně starostlivý, a když viděl jizvy na těle vašeho koně…“

„Viděl jen jizvy a nic jiného.“

„Ano,“ přisvědčila. „Někdo ho švihal bičem, že? Víte, myslela jsem, že má bílou srst, ale když jsem přišla blíž, všimla jsem si, že jsou na ní tmavší stopy. Kdo mu to udělal?“

Douglas došel k dvojici a zastavil se s rukama zaťatýma v pěst. Zkoumal zvíře a poslouchal jejich rozhovor. Pokoušel se zbavit hněvu a uvědomil si, že je to téměř nemožné.

„Nevím, kdo to způsobil,“ odpověděl Harrison. „Ptal jsem se, ale nevěděl to nikdo. Nemyslím na jeho jizvy. Vidím jenom MacHugha.“

„MacHugha? To je divné jméno,“ řekla a vzápětí si uvědomila, že ho možná urazila. „Chtěla jsem říct, že je hezké,“ opravila se rychle. „Zvláštní a hezké,“ prohlásila a kývla hlavou, aby ho přesvědčila, že to myslí vážně.

Za žádnou cenu se ho nechtěla dotknout. Usmál se na ni. Byla tak laskavá a zdálo se, že není ani trochu zhýčkaná. Považoval to za příjemnou změnu ve srovnání se všemi ženami, které v minulosti poznal.

Uvažoval, jestli si uvědomuje, jak je líbezná.

Pak se raději vrátil k naléhavějším záležitostem. „Pojmenoval jsem ho po jednom svém mrzoutském předkovi. Vidím na něm jistou podobnost.“

„Opravdu?“

„Je to zatraceně ošklivý kůň,“ ozval se za nimi Cole. Harrison se neobrátil, když mu odpovídal. „Odmyslete si jizvy a uvidíte zatraceně pěkného koně.“

„Vy si myslíte, že je hezký?“ zašeptala Mary Rose.

„Ano.“

Sotva slyšitelně povzdechla. Málem cítil, jak jí jihne srdce. Harrison byl dobrý a slušný člověk. Připadalo jí to velmi zvláštní, neobvyklé u mužů, s nimiž se dosud blíže seznámila. Takový byl alespoň její závěr, ke kterému dospěla poté, co odmítla několik samolibých, arogantních nápadníků. Kromě nich existovali pouze čtyři další muži, kterým měla možnost pohlédnout hlouběji do srdce. Její bratři byli do jednoho řádní a slušní, i když to nedávali najevo, a možná je i Harrison takový. Bože, jak doufala, že má pravdu! Řádného muže je dnes tak těžké najít, zvláště v Montaně.

Takoví totiž často umírají mladí. Zabíjel je jejich smysl pro čest a slušnost. Ale v jeho případě to bude jinak, umiňovala si. Ať se děje co se děje, je rozhodnuta mu pomoci, aby se naučil žít v divočině. Kromě toho, vždyť to vlastně není ani tak těžké, když se do toho člověk dá.

MacHugh se ze všech sil snažil předvést svému publiku. Stavěl se na zadní a choval se, jako by právě sežral vědro omamného býlí. Harrison si už na jeho vyvádění zvykl. Věděl, že se MacHugh snaží nahnat jim strach, a podle ustaraného výrazu, který se objevil na tváři Mary Rose, když se hřebec rozběhl k ohradě, dospěl k závěru, že se mu to v jejím případě podařilo. Udělala krok směrem k Douglasovi a bezděčně u něho hledala ochranu.

Harrison si uvědomil, že by byl rád, kdyby hledala ochranu u něho.

„Neshodí vás ze sedla?“ zeptala se.

Douglas se mezitím uklidnil natolik, že byl schopen se vmísit do řeči. „Proč by ho kupoval, kdyby na něm nemohl jezdit, Mary Rose? Mysli, proboha,“ poučoval ji.

„Koupil bych ho v každém případě, i kdybych na něm nemohl jezdit,“ řekl Harrison.

„No, to je ale pitomost,“ podotkl Cole.

Harrison se neurazil. „Možná.“

„Kvůli podobnosti, o níž jste mluvil?“ zeptala se.

Přikývl. „Povězte mi o ní,“ vybídla ho.

„Ten kůň je úplně stejně paličatý, jako byl údajně můj předek," řekl Harrison. „V očích má oheň, ale je tam ještě něco jiného Myslím, že je tam trpělivost s lidmi, kteří mu nerozumějí."

Opět povzdechla. „Trpělivost," zašeptala.

Harrison přikývl. Nedovedl si představit, co se jí odehrává v hlavě. V očích se jí najednou objevil zasněný nepřítomný pohled. Uvažoval, na co asi myslí.

Napadlo ji, že se asi zamilovala. Byla to bláhová, dětinská myšlenka. Nevadilo jí to. Pokud o svých představách nikomu nepoví, nic se přece neděje, že?

„Uvědomil jsem si, že jsem se od něho něčemu naučil," řekl Douglasovi Harrison. „Jsem totiž netrpělivý."

Byl by z něho opravdu skvělý manžel, usoudila Mary Rose. Přeje si být trpělivý.

„Má silné nohy," řekl Douglas. Postoupil blíž k plotu. „Vlastně vypadá docela dobře. Prohlédl jste si ho pořádně? Díval jste se mu do tlamy?"

„Ano."

„Žádné choroby?"

„Žádné."

„Odkud ho máte?"

„Koupil jsem ho nedaleko Hammondu u nějakého Finleye. Slyšel jste o něm?"

Mary Rose vytřeštila oči. „Vy ho máte od Finleye? Můj bože, ten kupuje koně jen na porážku a maso pak prodává. Kolik jste za něho zaplatil?"

„Dvanáct dolarů," odpověděl Harrison.

„Okradl vás," s radostí vyslovil svůj názor Cole.

Douglas se svým bratrem nesouhlasil. „Nejsem si tím tak jistý, Cole. Možná to byla mimořádná koupě."

„Byla to mimořádná koupě," potvrdil Harrison. „A měl jsem štěstí. Kdybych přijel o hodinu později, MacHugh by už nežil."

„A proto jste ho koupil, i když jste si nebyl jistý, zda na něm budete moct jezdit?"

Mary Rose se při svých slovech usmála. Obrátila se ke Colovi. „Není hodný?" zašeptala.

„Je hloupý,“ odpověděl jí také šeptem Cole.

Harrison slyšel, co si šeptají. Pokrčil rameny a zamířil k vratům. MacHugh ho následoval. Kůň se choval, jako by chtěl Harrisona roztrhat na kusy, ale když jeho pán vstoupil do ohrady, MacHugh do něho jenom prudce šťouchl a uklidnil se.

Chvíli byl poddajný a klidný, ale jen do okamžiku, než se do jeho blízkosti pokusil dostat Douglas. Harrison uchopil uzdu a začal ho konejšit.

Bratr Mary Rose za sebou zavřel bránu a zamířil k nim. Kůň okamžitě začal vyvádět.

„Zůstaňte na místě,“ zvolal Harrison. „Nechte ho, ať k vám přijde sám. Když se nepohnete, neublíží vám.“

Douglas přikývl na souhlas. Stál s nohama rozkročenýma a čekal, co hřebec udělá.

Nemusel čekat dlouho. Jakmile Harrison pustil uzdu, hřebec se rozběhl na druhou stranu ohrady. Mary Rose byla přesvědčena, že jejího bratra zabije. Chtěla vykřiknout, aby ho varovala, a musela sebrat všechny své síly, aby zachovala klid. Colovi se zdálo, že spatřil v očích koně oheň, a ihned sáhl pro zbraň. Přisámbůh, zastřelí to proklaté zvíře, než jeho bratra ušlape.

„Copak nemáš rozum, Douglasi?“ zašeptal Cole.

MacHugh se zastavil pár palců od Douglase. Ale nemínil přestat se svými kousky a ještě se dvakrát vzepjal na zadní, než se konečně utišil.

Mary Rose poklesla kolena. Přistoupila ke Colovi a opřela se o něho.

„Teď na něho můžete sáhnout, jestli chcete,“ řekl Harrison Douglasovi. Přistoupil k hřebci. „Řekl jsem, že vám neublíží. Jenom se rád ukazuje. Není vám něco?“

Tu otázku vyslovil, když zpozoroval, že Douglas povážlivě zbledl.

Bratr Mary Rose musel polknout a teprve pak mohl odpovědět. „Zapomněl jste se zmínit, že se mě napřed pokusí k smrti vyděsit.“

Natáhl ruku, aby koně poplácal. MacHugh ho okamžitě odstrčil o dobrou stopu. Douglas vybuchl smíchy. Pak se pokusil znovu na něho sáhnout. „Takhle zblízka vidím, že je opravdu krásný. Pokud

vám ovšem nevadí jeho jizvy. Je to jedno z nejkrásnějších zvířat, které jsem za poslední roky viděl.“ V jeho hlase se ozýval neochotně přiznávaný obdiv, když dodal: „Vybral jste si dobře.“

Harrison odmítl pochvalu. „Já jsem si nevybral. To on.“

Nepřidal bližší vysvětlení a Douglas se nezeptal. Zdálo se, že pochopil.

„Má skoro sedmnáct pěstí[1], že? A na hřebce je překvapivě mírný,“ podotkl Douglas.

„Ve Skotsku máme i větší,“ odpověděl Harrison.

„Vy pocházíte ze Skotska?“

Harrison přikývl. „Pochopil jsem, že vy jste Ir,“ řekl a doufal, že přiměje bratra Mary Rose hovořit o jeho rodině. Douglas se zatvářil překvapeně. „Kdo vám to říkal?“

„Vaše sestra.“

Bratr se usmál. „Pak tedy myslím, že ano… občas.“

Co to ksakru má znamenat? Harrison se chtěl zeptat, ale pak moudře usoudil, že se raději bude držet hovoru o hřebci, protože viděl, že se k němu Douglas opět přibližuje. Záblesk úsměvu na jeho obličeji se vytratil stejně rychle, jako se na ní objevil. Teď se tvářil ostražitě.

„Nenechte se MacHughem oklamat. Je mírný, jen když musí. Umí být pěkně nebezpečný, zvláště když se cítí být v pasti.“

Douglas usoudil, že si jeho slova musí zapamatovat. „Spousta lidí se chová stejně.“

Pak se představil a řekl Harrisonovi, že mu nevadí, přijde-li k nim na večeři. Mezi oběma muži se utvořilo křehké pouto. Spojila je Douglasova láska ke zvířatům a Harrisonova zjevná slabost pro MacHugha.

Cole stál nečinně už dost dlouho. Nemínil připustit, aby jeho bratr měl nad ním převahu. Jestli se Douglas může přiblížit k té ďábelské bestii, pak to dokáže i on.

Za pár minut musel prožít stejné trápení jako Douglas. Colovi trvalo o něco déle, než zas získal zdravou barvu.

---

[1] Pěst – délková míra. 10,16 cm. (Pozn. překl.)

Pak po stejném zážitku zatoužila Mary Rose. Oba bratři jí radili, aby nevstupovala do ohrady.

„MacHugh si potrpí na ženy.“

Poznámka, kterou Harrison ledabyle prohodil, na Cola ani na Douglase nezapůsobila. Oba zuřivě kroutili hlavami, když jejich sestra rázně vešla dovnitř.

„Nikdy nás neposlechne,“ bručel Cole.

Douglasovi se zdálo, že by ji měl bránit. „Má svou hlavu,“ řekl Harrisonovi.

„Vidím, že máte pravdu.“

Mary Rose se zastavila v bráně a snažila se nedat na sobě znát strach. Nejraději by zavřela oči, ale neodvážila se. Bratři by se jí smáli a ona by se cítila nesmírně trapně, protože u toho byl Harrison.

Hřebec si jí nevšímal. Chvíli váhala a pak se vydala k němu.

MacHugh nakonec přiklusal k ní. Pohladila ho, tiše mu broukala a chovala se k němu jako k dítěti a on se k ní začal chovat přítulně. Zjevně se mu líbil její pach a zdálo se, že dychtí i po jejích dotecích.

„Rosehill se ti bude líbit,“ zašeptala. „Možná tam budeš chtít se svým přítelem Harrisonem zůstat velmi dlouho.“

Věděla, že jsou to pošetilé sny o nemožných věcech. Vždyť toho muže znala sotva půl hodiny a jedna z prvních věcí, které jí řekl, byla, že pouze *uvažuje* o tom, že se v tomto kraji usadí. Třeba dospěje k závěru, že život zde je příliš tvrdý, sbalí se a odjede, než přijde zima.

Pohlédla přes hřebce na Harrisona. V tom okamžiku se jí zas zastavil dech. Nedovedla si vysvětlit, co se s ní děje.

Nevěřila, že její podivnou reakci na toho člověka způsobila jeho fyzická přitažlivost. Připouštěla, že je hezký, ale to jí přece nemůže vyrazit dech.

Je to jistě proto, že je tak laskavý, usoudila po krátké chvilce přemýšlení. Je mimořádně dobrosrdečný. Svědčil o tom neklamně MacHugh.

Nedokázala od něho odtrhnout zrak. Může poblouznění vzniknout tak rychle? Všechna děvčata v internátní škole říkala, že ano, ale ona jim nevěřila.

Teď si tím už tak jistá nebyla. Její bratři tvrdili, že se nakonec vdá, a ona v nitru tušila, že mají zřejmě pravdu. Ale až dodnes v ní pouhá myšlenka na to, že bude uvázána na celý život k jednomu muži, vyvolávala nevolnost. Teď však nevolnost nepociťovala. Všechno náhle bylo jiné. Žádný muž jí ještě nevyrazil dech. Pomyslela si, že něco takového se zřejmě stává, když člověk podlehne poblouznění.

Začala uvažovat, jaké by to asi bylo, kdyby ji políbil. Byla políbena jen několikrát a vždy se přitom cítila, jako by se líbala s medúzou. Ani trochu se jí to nelíbilo.

Mary Rose usoudila, že by měla zjistit, jak líbá Harrison. Při pouhém pomyšlení na to tiše povzdechla. Věděla, že by neměla mít tak nestoudné myšlenky. Nezáleželo jí však na tom.

Ještě jednou pohladila MacHugha, pak se obrátila a zamířila ven z ohrady. Hřebec ji krotce následoval.

Oba bratři si všimli, že jejich sestra hledí na Harrisona. I on si toho všiml a přemýšlel, co jí asi probíhá hlavou.

Pak všichni uslyšeli, že si začala zpívat.

„Co se to s ní sakra děje?“ zeptal se Cole bratra.

„Sní s otevřenýma očima,“ domníval se Douglas.

Harrison neřekl nic. Pořád stál uprostřed ohrady a pozoroval Mary Rose. Chovala se opravdu velmi podivně. Když se na něho zahleděla, všiml si, že má na tváři zmatený výraz. Na co asi myslí? K smrti ho trápilo, že to neví.

Začínalo mu připadat, že je nevypočitatelná. Taková vlastnost se Harrisonovi na nikom nelíbila.

Vědět, co si myslí ostatní, bylo pro jeho práci nezbytné. I když neuměl číst myšlenky, byl dobrý znalec lidských povah a obvykle dovedl jejich reakce předvídat.

„Vzdej to, Douglasi,“ řekl Cole a zamířil ke stájím. Už čekal dost dlouho, než starý Simpson zvedne zadek a osedlá mu koně. Nakonec se ujal toho úkolu sám.

„Co má vzdát?“ zeptal se Cola Harrison.

Douglas vykročil k vozu. „Snažit se jí porozumět,“ zavolal přes rameno. „Nikdy nepoznáte, co si Mary Rose myslí.“

Cole se obrátil, když se dostal k zadním vratům stáje. „Harrisone, nemyslíte, že byste si měl raději chytit svého koně? Pokouší se následovat moji sestru domů.“

Harrison hlasitě zaklel a rozběhl se. Co se to s ním u sta hromů děje? Vždyť ani nezpozoroval, že se MacHugh vytratil.

Podle Harrisonova překvapeného výrazu Cole poznal, že si toho nevšiml. Upřímně se na účet Ostudy MacDonalda zasmál a vůbec mu nevadilo, že se chová nezdvořile.

Cola takový obrat v MacHughově oddanosti vůbec nepřekvapil. Hřebec se přece nechoval jinak než většina jiných tvorů v tomto kraji. Poznali dobrou bytost, jen co ji spatřili.

Ať to byl člověk, nebo zvíře. Všichni následovali Mary Rose domů.

Žili uprostřed ráje. Harrison se zastavil, když se dostal na hřeben nad pozemky Claybornů. Fascinovaně a udiveně hleděl dolů do údolí pod sebou. Šťavnatá jarní tráva pokrývala celé údolí a šířila se do úbočí hor na jeho druhé straně. Zeleň byla tak jasná a zářivá, že ho při pohledu na ni rozbolely oči, a on si uvědomil, že je musí mhouřit. Vypadalo to, jako by se k zemi sneslo samo slunce a proměnilo se ve smaragdy. Všude, kam pohlédl, zářily na trávě kapičky rosy. Travnatý koberec byl poset růžovými a žlutými, rudými i oranžovými, purpurovými a modrými květinami, tak rozličnými, že by jejich druhy nikdo nedokázal spočítat. Všechny tyto květy ho oslňovaly nádhernými barvami. Jejich sladká vůně se mísila se svěží vůní vzduchu v údolí.

Hory, letité jako sám čas, se pyšně a majestátně tyčily na severní a západní straně údolí a po východním úbočí se klikatil široký jasně modrý potok.

Údolí mu svou krásou až bralo dech, tak silně se podobalo údolím na skotské Vysočině, že náhle pocítil stesk po své rodné zemi, kterou byl nucen opustit.

Jak může jeden kus světa tak silně připomínat jiný? Nevěřil by, že je to možné, ale bylo to tak, rozkládal se před ním jako nádherné božské roucho.

Smutek pominul stejně rychle, jako přišel, a Harrison najednou pocítil nesmírný pokoj a mír.

Ticho a klid ho objaly jako teplá hřejivá pokrývka. Byl spokojený a jakoby znovuzrozený. Jeho touha po domově každým okamžikem pomíjela.

Tady by mohl žít navěky.

To uvědomění ho píchlo u srdce. Ihned musel zrádnou myšlenku potlačit. Jeho srdce patří Skotsku a už brzy, jednoho dne, až bude bohatý a mocný, se vrátí a vezme si, co mu patří.

Konečně se před ním objevil raně Claybornů. Představoval si, že žijí ve větším srubu podobném těm, které viděl na svých cestách, ale Claybornové bydleli v patrovém domě z bílých prken. Byl skromný co do rozměrů i stylu, ale stejně mu připadal nádherný.

Veranda, podepíraná bílými sloupy, obklopovala dům ze tří stran. Zdálo se, že všechno je nově natřeno.

O něco dál za domem stály dvě prostorné stáje. Byla mezi nimi vzdálenost asi padesáti nebo šedesáti yardů a kolem nich se rozkládaly ohrady. Napočítal jich celkem pět.

„Kolik máte koní?“

„Občas celé stovky,“ odpověděla. „Na koních závisí náš příjem. Věnujeme se jejich chovu a pak je prodáváme. Někdy jich míváme tak šedesát nebo sedmdesát a jindy zas jen kolem třiceti. Cole chytá divoké mustangy. Také chováme dobytek, ale toho není zdaleka tolik, jak by si Travis přál mít.“

„Travis je váš nejmladší bratr?“

Napadlo ji, že je od něho nesmírně pozorné, že projevuje zájem o všechny její bratry.

„Ano, to je nejmladší bratr.“

„Kolik mu bylo let, když jste se narodila?“

Udiveně na něho pohlédla. „Devět, vlastně skoro deset. Proč se ptáte?“

Pokrčil rameny. „Jenom tak," odpověděl. „Vypadá Travis jako Douglas, nebo se spíš podobá vám a Colovi?"

„Vypadá jako… Travis. Kladete příliš mnoho otázek, Harrisone."

„Ano?" odpověděl, protože nevěděl, co jiného by řekl.

Přikývla. „Co si myslíte o mém domově?"

Obrátil se a ještě jednou se zadíval na krajinu, než jí odpověděl. Říct jí jen, že její údolí je krásné, by nevyjádřilo dostatečně pocit, který v něm kouzelný kraj vzbuzoval. Nechápal, proč je pro něho tak důležité, aby nalezl správná slova, ale *bylo* to důležité a on se rozhodl vyjádřit se tak přesně, jak to jen půjde. Ráj si zasluhuje víc než jediný pohled. Zasluhuje si, aby ho poznal blíž.

A tak nakonec promluvil ze srdce. „Vaše země mi připomíná Skotsko a to je, Mary Rose, nejvyšší ocenění, jaké vám může rodák z Vysočiny dát."

Potěšeně se usmála. Pohled v Harrisonových očích svědčil o jeho upřímnosti. Náhle by nejraději povzdechla. Dobrotivé nebe, jak se jí ten šlechetný muž líbil!

Naklonila se trochu v sedle, aby se mu mohla přiblížit. „Víte, co si myslím?" zašeptala.

I on se naklonil. „Ne," zašeptal také. „Co si myslíte?"

„Že vy a já jsme si podobní."

Ohromilo ho to. Je pošetilá, když si myslí, že mají něco společného. Podle jeho názoru byli naprosto odlišní. Už si všiml, že je plná emocí. On přece takový není. Málokdy dává najevo, co si myslí nebo co cítí. Je také nesmírně systematický ve všem, co podniká. Nesnáší překvapení; v jeho práci se nevyplácejí, a tak vždy pečlivě promýšlí plán akce, než se pro něco rozhodne. Vyžaduje v životě pořádek a z toho, co o Mary Rose slyšel, mohl usoudit, že si libuje v chaosu. Je rovněž dobrosrdečná, nesmírně naivní a vysloveně pohostinná k cizincům. A důvěra – bože všemohoucí, vždyť se zdálo, že ta žena důvěřuje každému, koho potká. Netrvalo jí víc než pět minut, aby se rozhodla, že ho pozve k sobě domů. Vždyť vskutku nemohla vědět, jestli není chladnokrevný zabiják!

Ach ne, nejsou si ani trochu podobní. On nevěřil nikomu. Byl cynik od narození a vedla ho k tomu i jeho profese.

Vůbec nemůže pochopit, jak špatně ho ohodnotila, protože ho ani trochu nezná. Bezelstně věří tomu, co jí řekne, a pokud bude předstírat, že je nezkušený zelenáč z města, který nosí zbraň jen proto, že to považuje za náležité, bude si asi upřímně myslet, že jsou skutečně spřízněné duše.

„Nejste zvědavý, proč si to myslím?“ zeptala se.

Zarazil se. „Proč?“

„Vidíte věci podobně jako já,“ odpověděla. „Tak už se nemračte, Harrisone. Vždyť jsem vás neurazila.“

No jistě. „Ne, ovšemže ne,“ přisvědčil. „Jak myslíte, že se díváme na věci?“

„Díváte se na ně celým srdcem.“

„Už dávno jsem se naučil nadřazovat logiku a rozum emocím,“ začal. „Moje životní filozofie je skutečně velmi prostá.“

„A jaká je vlastně vaše životní filozofie?“

„Napřed se raď s rozumem, pak se srdcem.“

Nijak to na ni nezapůsobilo. „Takže si nikdy nedovolíte něco… cítit? Napřed si všechno důkladně promyslíte?“

„Samozřejmě,“ přisvědčil. Potěšilo ho, že pochopila. Udělala by dobře, kdyby se i ona držela jeho zásad, pomyslel si.

„Jak jste důsledný, Harrisone.“

Usmál se. „Děkuji.“

„A přísný.“

„Ano.“

Obrátila oči k nebi. „Adam je jako vy,“ prohlásila.

„Proč myslíte?“

„Můj bratr má stejnou filozofii jako vy. Myslím, že ho někdy přivádím k šílenství. Mrzí mě, že se trápí, ale nemůžu za to, jaká jsem. Když se rozhlédnu po svém údolí…“

Náhle se zarazila. A pak zrůžověla.

„Ano?“ pobídl ji k pokračování.

„Budete si myslet, že jsem bláznivá.“

„Nebudu.“

Nadechla se. „Můžete se smát, jak chcete, ale někdy se mi zdá, že jsem se zemí jaksi spojena, a když jsem potichu a jenom poslouchám a *vnímám,* zdá se mi, že slyším, jak kolem tepe srdce této země."

Soustředěně ho pozorovala. Neusmál se, ale pomyslela si, že k tomu nemá daleko. Zdálo se jí, že se úsměvu brání.

„Myslela jsem, že to také cítíte, Harrisone. Ale nejsem si jistá, že…"

„Mary Rose, pojedeme? Namouduši, už jsem ztratil čekáním na tebe celý den."

Ta slova zakřičel zezadu Cole. Mary Rose okamžitě pobídla koně vpřed.

„Můj bratr nemá moc velký smysl pro takové úvahy. Ale ve skutečnosti je velmi trpělivý. Jenom to na sobě nedává znát."

Větší nesmysl snad ještě neslyšel. Harrison si myslel, že Cole nemá trpělivosti ani trochu. Uvědomil si, že ho zajímá, jak je možné, že toho člověka ještě někdo nezbil. Její bratr nebyl jenom vznětlivý; byl to také nejneomalenější člověk, s jakým se kdy Harrison setkal.

A přitom se zdálo, že vidí jenom jeho lepší stránku.

Nejmladší bratr postával před největší stájí, ale musel počkat, až bude představen. Harrison už seskočil z koně a měl plno práce, aby přiměl MacHugha jít do stáje. Hřebec neměl chuť poslechnout. Párkrát se postavil na zadní, frkal a dupal a hlavou narážel do Harrisonova ramene.

Harrison přikázal MacHughovi, aby se choval slušně. Zvířeti se vůbec jeho tón nelíbil. Opět do Harrisona strčil a tentokrát vyvinul víc síly. Harrison dopadl na prašnou zem.

Neschopnost ovládnout zvíře byla velmi ponižující. Mary Rose s ním cítila. Prosila bratry, aby mu pomohli. Ale oni byli dost chytří, aby se drželi od zvířete dál.

Douglas se usmíval. Byl alespoň tak zdvořilý, že se nesmál nahlas, ani když Harrison přistál na zemi podruhé.

Cole tak ohleduplný nebyl. Smál se, až mu vhrkly slzy do očí. Harrison si pomyslel, že ho snad zabije. Samozřejmě nemohl, alespoň pokud chtěl zůstat na večeři a dovědět se, kdo ksakru ti

všichni kolem něho opravdu jsou. Zatím zjistil, že rudovlasý muž stojící za Mary musí být Adam nebo Travis.

Pak ho opět zasáhl Colův smích. Možná by mu mohl dát alespoň ránu pěstí do té jeho odporné tváře a při troše štěstí mu zlomit pár kůstek. Co by se stalo? Harrison musel vynaložit značné úsilí, aby nutkání nepodlehl. Rozum nakonec zvítězil. Mary Rose by se zřejmě rozčilila, kdyby si to rozdal s jejím bratrem. A navíc by si uvědomila, že se o sebe dovede postarat.

Bože, jak nenáviděl přetvářku a v tom okamžiku také ze srdce nenáviděl Cola Clayborna.

Harrison už měl plné zuby MacHughova vyvádění. Nechal hřebce, ať si dělá, co chce. Pustil otěže a zamířil k ohradě. MacHugh ještě jednou hlasitě zafrkal, mírně zadupal a pak se vydal za ním.

Kůň odklusal doprostřed ohrady a zůstal stát jako socha, zatímco ho Harrison odstrojoval.

„Jestli přeskočíš plot, MacHughu, zůstaneš sám. Rozumíš?“

„Harrisone, pojďte a seznamte se s Travisem,“ zavolala Mary Rose.

„Jaké jméno je Harrison?“ zeptal se Travis tak hlasitě, že ho Harrison slyšel.

„Křestní,“ zavolal Harrison. Přehodil sedlo a houni přes ohradu, zavřel bránu a zamířil k nejmladšímu bratrovi Mary Rose. „Jaké jméno je Travis? Irské?“

Travis se usmál. „Možná,“ odpověděl s jízlivou radostí v hlase.

Co je to ksakru za odpověď? Nemohl se zeptat, protože Mary Rose mezitím začala vysvětlovat, jak se seznámila s Harrisonem a jak byl laskavý a pozorný, když varoval Cola před napadením ze zálohy.

Harrison během jejího zdlouhavého povídání pozoroval Travise a hlavou mu vířila jediná myšlenka. Ten člověk v žádném případě nemůže být její příbuzný. Nepodobal se nikomu z ostatních, a čím víc o tom Harrison přemýšlel, tím víc se mu zdálo, že nepodobat se jeden druhému je jejich jediný společný rys. Kruci, vždyť Travis se spíš podobá MacHughovi!

Při tom nápadu se Harrison usmál. Travis měl narudlé vlasy a zelené oči. Jeho obličej byl hranatý. Mary Rose měla dokonale oválnou tvář. Travis byl přibližně stejně vysoký jako Douglas, ale ne tak svalnatý. Nejmladší bratr byl štíhlý jako prut a neměl Colovy svaly.

Harrison usoudil, že už ho nic nemůže překvapit. Jestli se mu Mary Rose pokusí namluvit, že Travis má bratra dvojče, který je čistokrevný Indián, ani okem nemrkne. Možná že se mu podaří zachovat vážnou tvář, když se bude ptát, jestli je bratr čistokrevný Ir.

Začal věnovat pozornost konverzaci, až když Mary Rose řekla Travisovi, že zůstane na večeři. Její bratr se při tom oznámení nezatvářil rozmrzele. Na tváři se mu objevil odevzdaný výraz.

Harrison dospěl k názoru, že tento bratr není tak nepříjemný jako Cole, ale mladík ho rychle zbavil omylu. „Máte odvahu, když jezdíte na tak ošklivém koni."

„Travisi, chovej se slušně," vyzvala bratra Mary Rose.

„Já se chovám slušně," odpověděl. „Vyslovil jsem Harrisonovi poklonu. Opravdu to vyžaduje odvahu." Obrátil se k jejich hostovi. „Promiňte, jestli jsem vás urazil."

„Harrisone, budete zítra sedlat MacHugha?" vykřikl Cole od vozu.

Harrison okamžitě zpozorněl. „Proč?" zakřičel. Bratr zvedl pytel mouky na rameno a odpověděl: „Chtěl bych se dívat."

Harrison věděl, že by později litoval, kdyby mu teď něco ostrého řekl, a tak se přinutil mlčet. Ale trpěl. Díval se, jak Cole přechází verandu a vstupuje do domu, a teprve pak si všiml vysokého muže černé pleti opírajícího se o sloup. Cizinec vypadal hrozivě, měl široká ramena, stříbrem prokvetlé vlasy a okrouhlé brýle se zlatými obroučkami, které mu dodávaly vzhled učence. Měl na sobě u krku rozhalenou vybledlou červenou košili a tmavohnědé kalhoty. Stál naprosto ležérně a choval se jako doma.

Harrisona napadlo, že je to další ztracená duše, kterou Mary Rose vzala pod svá křídla a pozvala domů na večeři. Pokud tomu tak bylo, ten člověk se zjevně rozhodl zůstat.

„Nevšímejte si Cola, Harrisone. Rád lidi pokouší. To je všechno. Nechce vás urazit. Ve skutečnosti je to velmi mírný a ohleduplný člověk.“

Usmála se na něho, jako by čekala, že tomu nesmyslu uvěří. Musel vynaložit značnou námahu, aby se jí nevysmál přímo do tváře.

„Prokrista, Mary Rose, Harrison je dospělý muž, ne malý chlapec,“ poučoval ji s nadřazeností staršího bratra Travis a postavil se vedle jejich hosta. „Na naši sestru si zvyknete, ale chvilku vám to potrvá. Vždycky si dělá starosti s pocity jiných. Nemůže jinak. Nevšímejte si toho. My si toho taky nevšímáme.“

Když mu udělil tuto moudrou radu, rozběhl se kupředu.

„Ještě se seznámíte s naším posledním bratrem a budete znát všechny. Pospěšte si, Harrisone, Adam na nás čeká.“

Mary Rose se rozběhla ke schodům, ale u cizince se zastavila. Harrison usoudil, že mu chce představit dalšího hosta, než vejdou do domu, kde ho seznámí s Adamem.

Byl to mylný předpoklad.

„Adame, ráda bych ti představila svého přítele Harrisona MacDonalda. Pochází ze Skotska.“

Adam odstoupil od sloupu a obrátil se k Harrisonovi. „Skutečně?“ řekl. „Vítejte v Rosehillu, pane MacDonalde.“

Harrison byl tak ohromen, že nemohl ani promluvit. Pohlédl na Mary Rose, pak zas na Adama. Nevěděl, co by měl udělat nebo říct, a nikdo z nich mu v sebemenším nepomohl. Jen se na něho dívala a čekali, jak zareaguje.

Hrozně rád by uvítal vysvětlení, jak je možné, že muž s černou pletí říká, že je její bratr, a proč ho ona za bratra považuje.

Nakonec vzal rozum do hrsti. Nebyla vhodná doba na jakékoliv otázky a sourozenci mu zjevně nemínili nic bližšího říct. Ale přál si, aby mu to přece jen někdo vysvětlil.

„Těší mě, že vás poznávám, pane. Vaše sestra byla tak laskavá a pozvala mě na večeři. Doufám, že jsem nepřišel nevhod.“ Harrison napřáhl ruku. Zdálo se, že Adama jeho gesto překvapilo. Na okamžik zaváhal a pak nabízenou ruku stiskl.

„Nebudete nás vůbec obtěžovat. Už jsme si zvykli, že Mary Rose zve domů na večeři cizí lidi.“ Odmlčel se a usmál se na sestru. „Skotsko je odtud velmi daleko.“

Harrison přikývl. „Večeře je na stole,“ prohlásil Adam. „Můžete se umýt v domě.“

Vešel dovnitř. Mary Rose ho následovala. Harrison zůstal stát a snažil se ujasnit si fantastické představy, které se mu honily hlavou.

Nemohl přijít na nic, co by dávalo smysl. Jak proboha mohla být sestrou tak rozdílných bratrů, vždyť přece nemohli pocházet z jednoho rodu.

Mary Rose mu podržela otevřené dveře a trpělivě čekala.

Konečně se vzpamatoval z údivu.

„Co se týče Adama…“ začala.

„Ano?“ připravil se na další z jejích překvapení a očekával další šok.

„Zatím jste se nezeptal, ale myslím, že bych vám to stejně řekla.“

Zaradoval se. Konečně. Teď uslyší nějaké skutečně smysluplné vysvětlení. „Ano?“

Usmála se na něho. „Adam není Ir.“

* * *

1. července 1862

Drahá maminko,

zažili jsme hroznou dobu, když jsme se snažili odnaučit naši malou, aby se počurávala. *Kdyby byla kluk jako my, dělali bychom to jinak. Jednou odpoledne přistihla Travise, jak čurá, a od té doby to zkoušela ve stoje. Snažili jsme se jí vysvětlit, že holky to tak nedělají, ale vůbec nás neposlouchala, a už si začínáme myslet, že možná vůbec nechápe, že je holka. Adam tvrdí, že je chytrá jako liška, ale je taky paličatá jako Cole a ty přece víš, jak on dovede být tvrdohlavý. Všichni jsme se shodli na tom, že potřebujeme ženu,*

aby nám pomáhala starat se o ni. Adam myslí, že bychom mohli vzít malou do domku k Belle, protože to je jediná ženská v celém okolí. Cole se rozzuřil, když ten nápad uslyšel.

Nechce, aby se malá Mary Rose pohybovala v blízkosti děvky, ale já myslím, že by to k něčemu bylo, protože Belle je tak dobrosrdečná. Kromě toho všichni vědí, že nenávidí to, co musí dělat, aby se uživila. Nenávidí prostituci tak, že dokonce každému chlapovi, který k ní přijde, vykládá, jak je kvůli tomu sklíčená a jak se trápí, a *jak taky proto chodí pořád v modrém. Už se to tak rozneslo mezi lidi, že jí už neříkají děvka. Říkají jí teď Blue Belle…*

Tvůj milující syn

Douglas Clayborne

4 KAPITOLA

Večeře se podobala výslechu. Odpovídal ovšem Harrison, a i když si zpočátku myslel, že veškeré dotazování obrátí požadovaným směrem, případně mu učiní konec, rozhodl se nakonec přistoupit na hru a chovat se vstřícně, jak nejvíc dovede. Měl k tomu závažný důvod. Otázky, které mu kladli Claybornovi, a jejich reakce na jeho odpovědi mu poskytly dostatek informací a představ o rodině.

Každý z bratrů na to šel jinak. Cole se snažil být otevřený a nahánět strach jako obvykle, Douglas byl upřímný a občas přidal i nějaké sdělení o své rodině a Travis postupoval systematicky a diplomaticky zároveň. Adam byl nejnepolapitelnější. V průběhu večeře zachovával stoický výraz. Harrison se ani náznakem nedověděl, co si myslí.

Adam byl pravým opakem své sestry. Na Mary Rose bylo možné číst myšlenky jako v knize. Každá její reakce se jí zračila v očích a ve tváři. Harrison ještě nikdy nepotkal podobnou ženu. Byla upřímná a otevřená a úžasně laskavá, a právě tyto vlastnosti se mu velmi líbily.

Byl k sobě natolik upřímný, že si přiznal, že ho přitahuje také fyzicky. Musel by být úplně slepý, kdyby si nevšiml, jak je krásná. Její oči ho hypnotizovaly a její sladká ústa v něm vzbuzovala myšlenky na věci, o kterých vůbec neměl právo přemýšlet. Ani ve snu ne.

Ale zatímco jeho pohled vábila krása Mary Rose, skutečný zájem vzbuzovalo její srdce.

Naštěstí měl tolik sebeovládání, že ze sebe neudělal úplného hlupáka. Nakonec se přinutil přestat na ni ohromeně zírat.

Její bratři své chování tak nekontrolovali. Pozorovali ho soustředěně od okamžiku, kdy se na stole objevilo jídlo, až do

chvíle, kdy byly odneseny talíře. Byli neomalení a věděli to, a zdálo se, že jim to ani trochu nevadí.

Nalili si z konvice do šálků kávu a začali s výslechem. Harrison se pohodlně opřel a nechal je, aby se ptali.

Adam seděl v čele stolu, na místě, které Harrisonovi připadalo významné a zvláštní. Mary Rose seděla po jeho levici a Cole po pravé ruce. Douglas seděl vedle své sestry a Travis, nejmladší z bratrů, vedle Cola. Harrisona usadili na protější straně stolu čelem k muži, kterého zjevně považovali za hlavu rodiny Claybornovy.

„Najedl jste se, jak se patří, pane MacDonalde?“ zeptal se Adam.

„Ano, děkuji. Maso bylo vynikající. Říkejte mi prosím Harrison.“

Adam přikývl. „V tom případě ty mi musíš říkat Adam,“ vyzval ho. „V Anglii mají někteří lidé tituly. Je tomu tak i ve Skotsku?“

„Ano, je,“ odpověděl Harrison.

„A co ty, Harrisone. Taky máš nějaký titul?“ zeptal se Douglas.

Neodpověděl. Nebyla mu příjemná debata na toto téma a musel si přiznat, že cítí rozpaky. Gentleman s titulem mu najednou připadal nabubřelý a do těchto hor nepatřící.

„Tak co?“ pobízel ho k odpovědi Cole.

„Abych řekl pravdu, mám,“ přiznal Harrison. „Tituly se dědí z generace na generaci, je to prostě tradice.“

„A jaký máš titul?“ chtěl vědět Adam.

Harrison povzdechl. Zřejmě se mu z toho nepodaří nijak vykroutit. „Jsem hrabě ze Stanfordu, Hawk Isle.“

„Je strašné mít tak dlouhé jméno, když je člověk ještě dítě,“ poznamenal Douglas. „S titulem ses už narodil?“

„Ne, zdědil jsem ho po smrti svého otce.“

„A jak ti lidé říkají? Pane?“ zeptal se Cole.

„Tak mi říká služebnictvo.“

„A ostatní?“ pokračoval ve výslechu Cole.

„Lorde.“

Cole se ušklíbl. „To mi připadá nějak nóbl,“ podotkl. „Máte spoustu peněz a pozemků?“

„Ne.“

Mary Rose poznala, že takové otázky nejsou jejich hostovi příjemné. Rozhodla se debatu o titulech uzavřít.

„Dušené maso, které jsme měli k večeři, připravoval Adam. Dnes byla řada na něm, aby pomáhal Samuelovi.“

„Kdo je to Samuel?“ zeptal se Harrison.

„Náš kuchař,“ vysvětlovala. „Ještě jste ho neviděl. Někdy sedává u stolu s námi, ale dnes večer má moc práce.“

„Ne, nemá,“ řekl sestře Cole. Obrátil se k Harrisonovi. „Jen předstírá, že má práci. Nesnáší cizince. Neuvidíš ho, dokud opravdu nebude chtít, abys ho viděl. Proč ses rozhodl opustit Skotsko?“

Obrat v tématu Harrisona nepřekvapil. Málem se té lsti usmál. On sám často podobnou metodu používal u soudu. Cílem bylo zbavit svědka ostražitosti a dosáhnout toho, aby odpověděl bez rozmýšlení.

„Chtěl jsem vidět Státy.“

Cole nevypadal, že by mu věřil. Harrison se nesnažil ho přesvědčovat. Neřekl už ani slovo, jen se na něho díval, a čekal, až mu položí další otázku.

„Od Mary Rose jsem slyšel, že se chceš naučit farmařit,“ vložil se do řeči Douglas.

„Ano.“

„Proč?“ zeptal se Travis.

„Láká mě život na venkově.“

Travis nepochybně toužil po podrobnějším vysvětlení. Harrison mu nemínil vyhovět. Hodlal ho naopak přinutit, aby mu řekl, co chtěl vědět sám.

„Je to vysilující práce,“ řekl mu Douglas.

„Dovedu si to představit,“ souhlasil Harrison.

„Co tě vlastně na farmaření tak přitahuje?“ vyzvídal Travis.

„Možnost pobývat na čerstvém vzduchu,“ odpověděl Harrison. „A pracovat rukama.“

„Venku je řada dalších věcí, kterými by ses mohl zabývat,“ podotkl Cole.

„Mluvíš, jako bys byl celé dny zavřený v kanceláři," řekl Travis.

„Ano, zřejmě vám to tak připadá, že?"

„A byl jsi?" zeptal se Travis. V hlase se mu ozývalo zklamání, že stále nedostává požadovanou odpověď.

„Většinu času jsem opravdu trávil v kanceláři," připustil Harrison. „Ale v poslední době jsem také dost cestoval za pracovními záležitostmi."

„Pro koho pracuješ?" zeptal se Douglas.

„Pro lorda Williama Elliotta," odpověděl. „Ale teď jsem si vzal na čas z práce volno."

„Takže on má ten nóbl titul taky," poznamenal Douglas.

Harrison přisvědčil, ale nepustil se do vysvětlování podrobností. A tak hovor pokračoval dál a dál. Harrison jim občas poskytl očividně vyhýbavou odpověď nebo záměrně náhle odbočil od tématu, jen aby zjistil, který bratr ho přivede zpátky k otázce, na niž chce znát odpověď. Připadalo mu zvláštní a překvapivé, že Travis, nejmladší z bratrů, se ukázal být nejumíněnější. A bylo jasné, že myslí analyticky.

Byl by z něho zatraceně dobrý advokát.

„Proč jsi nezůstal ve Státech?" zeptal se Travis.

„Jak to myslíš?" divil se Harrison.

„Montana není stát," vysvětloval Douglas.

„Ano," řekl Harrison. „Na to jsem zapomněl. Myslíte, že se brzy stane státem?"

„Je to jenom otázka času," odpověděl Douglas.

Chtěl setrvat u tématu statusu státu, ale Travis ho přerušil. „Tak proč ses vydal na tak dalekou cestu?"

Točili se pořád dokola. Harrison se musel nutit, aby se neusmál.

„Chtěl jsem vidět vaši zemi. O tom jsem se už přece zmínil, Travisi."

„Prosím tě, přestaň ho zpovídat," žadonila Mary Rose. Pak se naklonila, opřela si lokty o stůl, bradu si položila do dlaní a usmála se na Harrisona.

„Co si myslíte o našem domově?" zeptala se.

Harrison se díval na Adama, když jí odpovídal. Nejstarší bratr nějakou dobu mlčel. Vypadal, skoro jako by spal, a Harrison si začínal myslet, že snad vůbec nevěnuje hovoru pozornost, ale v okamžiku, kdy si jeho sestra opřela lokty o stůl, pomalu vztáhl ruku a dotkl se její paže. Bylo to velmi decentní upozornění.

Mary Rose se obrátila ke svému bratrovi, aby zjistila, co po ní chce. Adam mlčel. Harrisonovi bylo jasné, že nechce upoutávat pozornost na její nevhodné chování u stolu. Když jí však přitlačil na paži trochu víc, narovnala se na židli a složila ruce do klína.

Pak se na Adama usmála. Odpověděl jí mrknutím.

Harrison předstíral, že si nevšiml, k čemu došlo. Posunul si šálek na stole o kousek dál a poposedl na židli s opěradlem.

„Váš domov je nádherný," podotkl.

„Ještě jsi z něho moc neviděl," namítl Douglas.

„Viděl přízemí," vložil se do hovoru Cole. „A to je všechno, co uvidí. Patro není pro návštěvy, Harrisone."

„Nahoře jsou jen ložnice," chvatně dodala Mary Rose. Zamračila se na Cola, že promluvil tak příkře, a pak znovu pohlédla na jejich hosta.

Harrison se na ni usmál. „Dům mě překvapil. Nečekal jsem…"

Cole ho přerušil. „Čekal jsi, že budeme žít jako barbaři?"

Harrison pochopil, na co je prudký mladík citlivý. Rozhodl se, že ho popíchne, aby ho přiměl vybuchnout.

„Myslíte si, že mi připadá, že žijete jako barbaři, protože především vy se tak chováte?"

Cole se začal zvedat, ale Mary Rose mu v tom zabránila.

„Nechtěl tě urazit," řekla bratrovi. „Ty ale umíš být protivný. Člověk by o tobě řekl, že jsi hulvát."

„Lidé už o něm říkají, že je hulvát," prohlásil Travis. „Alespoň ve městě."

Cole zakroutil hlavou. „Nemůžu se chlubit něčím, co není pravda," řekl. „Lidé si myslí, že jsem nespolečenský, Harrisone. Přízvisko hulvát jsem ještě nezískal. Ale už na tom pracuji."

Cole se obrátil k sestře. „V každém případě ti děkuji, Mary Rose."

Rozhořčeně na něho pohlédla. Pak začala Harrisonovi vysvětlovat: „Tady u nás mají hulváti jisté výhody. Lidé je obvykle nechávají na pokoji, a to se Colovi líbí. Proto vaše poznámka o tom, že se Cole chová jako barbar, je vlastně považována za chválu. Už rozumíte?“

„Takže mi říkáte, že jsem mu právě složil poklonu?“ Harrison se snažil nemluvit překvapeně, ale když se na něho bratři začali usmívat, poznal, že se mu to nepovedlo.

Mary Rose se neusmívala. „Ano, byla to poklona,“ řekla.

Chtěl energicky nesouhlasit. Ale ona mluvila tak dychtivě a tvářila se ztrápeně, jako by ji nesmírně mrzelo, že se mu nelíbí její nehorázné vymýšlení týkající se bratra, až se rozhodl s ní souhlasit.

„Tak dobře, byla to poklona.“

Při těch slovech se nezadrhl. Pomyslel si, že je to od něho chvályhodné. Zdálo se, že se jí ulevilo, a Harrison usoudil, že potlačit pýchu za to stojí.

„Co tě překvapilo?“ zeptal se Travis.

Nevzpomínal si, o čem původně hovořili. Byla to samozřejmě chyba Mary Rose. Tak ji potěšilo, že se snažil smířit s Colem, že se na něho usmála. Harrison si nemyslel, že s ním flirtuje, ani že se chová vyzývavě, ale přiváděla ho neustále na stejné myšlenky. Byla tak milá a hezká. A svůdná. Nemohl se ubránit představám, jak by se cítila v jeho náruči.

„Harrisone?“ ozval se Douglas.

„Ano?“ řekl. „Chtěl ses na něco zeptat?“

„Na nic jsem se nechtěl zeptat,“ odpověděl Douglas. „Travis se ptal.“

„Kdybys tak nezíral na naši sestru, možná by ses mohl líp soustředit,“ řekl Cole.

Travis vyzval svého bratra, aby přestal jejich hosta provokovat, a pak zopakoval otázku. „Chtěl jsem vědět, co tě tak překvapilo na našem domě.“

„Zvenku vypadá velmi skromně,“ vysvětloval Harrison, „ale uvnitř…“

„Je skromný zrovna tak," prohlásil Cole. „Možná ano, pokud se člověk dívá jen zběžně," přisvědčil Harrison. „Ale já si vždycky všímám podrobností."

„A dál?" chtěl vědět Cole.

„Překvapila mě pozornost, kterou jste věnovali detailům," řekl Harrison. Dával si pozor, aby se přitom nedívaly na Mary Rose. Nedovolil si vyslat na ni jediný letmý pohled. „Řezby ve vstupu jsou překrásné a detaily na schodišti zrovna tak."

„Rezby?" opakoval Travis.

„Zakončení mezi stropem a stěnami," vysvětloval Harrison. „Vím, o čem mluvíš," odpověděl Cole. „Jen mě udivilo, že sis všiml takových maličkostí."

„Nečekal jsem, že tu bude tolik místností. Máte velký salon, tuhle jídelnu samozřejmě a knihovnu naplněnou až po strop knihami, které jste určitě nekoupili zde."

„Dům navrhoval Cole," chlubila se Mary Rose. „A stavět ho pomáhali všichni bratři. Trvalo jim to několik let."

„Ale nedovolil nám, abychom mu pomáhali se zábradlím nebo se stěnami a se vstupem. To je jenom jeho práce," řekl Travis.

„Právě jste zase Cola pochválil, Harrisone," řekla Mary Rose.

Tohle Harrison slyšel nerad. Na Colovi Claybornovi neviděl nic úchvatného. Ten člověk měl způsoby jako beran. Ale jeho zručnost byla obdivuhodná a Harrison věděl, že mu taková titěrná práce musela trvat celé měsíce. Musel obdivovat jeho talent a trpělivost.

„Co tě ještě překvapilo?" zeptal se Douglas.

Harrison měl chuť se usmát. Podle výrazů ve tvářích bratrů poznal, že nejsou jenom zvědaví na jeho názor na jejich dům. Toužili slyšet chválu.

„V saloně stojí piano. Všiml jsem si ho, sotva jsem vešel."

„Samozřejmě že sis ho všiml," řekl Cole. „Vždyť je to jediná věc, která tam je."

„Je to Steinway," prohlásil Douglas. „Pořídili jsme si ho, když byla Mary dost stará, aby se na ně začala učit hrát."

„Kdo ji učil?" zeptal se Harrison.

„Dostali jsme piano i s učitelem,“ vysvětloval Douglas. Zazubil se na Travise a dodal: „Tak nějak to bylo.“

Harrison nevěděl, co si má z tak podivné poznámky vybrat. Rozhodl se, že nebude vyzvídat. Své otázky zaměří na důležitější věci.

„Kolik vám bylo let, když jste se začala učit hrát?“ zeptal se Mary Rose.

Nevěděla přesně. Obrátila se o pomoc k Adamovi. „Bylo jí šest,“ odpověděl.

„Mně bylo sedm,“ řekl Harrison.

„Vy hrajete na piano?“ Mary Rose byla u vytržení.

„Ano.“

„Ovšemže hraje na piano,“ vyštěkl Cole. „Neumí se bít ani střílet, ale namouduši, na piano hrát umí. No, hra na piano vás naživu neudrží.“

„Mohl by hrát u Billieho v salooně,“ řekl Douglas.

„A nechat se střelit do zad jako ten poslední?“ ozval se Travis.

„Proč ho zastřelili?“ zeptal se Harrison navzdory rozhodnutí neklást otázky, které se nevztahují k rodině.

„Někomu se nelíbilo, co hrál,“ řekl mu Cole.

Harrison přikývl. „Rozumím,“ řekl, i když ve skutečnosti nerozuměl téměř ničemu.

„Proč ses naučil hrát na piano? Připadá mi to divné,“ řekl Cole.

„Patřilo to k mému vzdělání,“ vysvětloval Harrison. Colova poznámka ho neurazila. Vlastně spíš pobavila. Zdálo se, že bratr Mary Rose považuje hru na piano za něco, co muži obvykle nedělají.

„Byl jsi nějak divně vychováván,“ řekl Cole. „Na piano hrají děvčata. Hoši ne. Nevzal tě otec někdy ven a neukázal ti, jak je třeba používat pěsti?“

„Ne,“ odpověděl Harrison. „Tvůj otec ano?“

Cole otevřel ústa, aby odpověděl na otázku, pak si to však rozmyslel. Opřel se o opěradlo židle a pokrčil rameny.

„Slyšel jsi někdy o Chopinovi nebo o Mozartovi, Cole? Byli to skladatelé. Skládali hudbu a hráli ji… na piano.“

Cole znovu pokrčil rameny. Harrisonův argument ho zjevně nijak nepřesvědčil.

Harrison se rozhodl změnit téma. „Odkud máte tenhle porcelán?“

„Máme pouze šest šálků a dva další z jiné soupravy. Nemáme ani talířky. Šálky jsem koupil v St. Louisu, aby Mary mohla zvát známé na čaj.“

„Tehdy jsem byla mnohem mladší. Podávání čaje byla zase součást mého vzdělání.“

„A kdo vás učil?“ zeptal se Harrison a usmíval se při představě, jak se malá Mary Rose učí chovat jako dokonalá dáma.

„Douglas,“ odpověděla.

„Museli jsme se střídat,“ rychle dodal Douglas.

Podle pohledu, který vrhl na sestru, se Harrison dovtípil, že ho ani trochu netěší, co prozradila o čajových dýcháncích. Mary Rose předstírala, že si Douglasova hněvivého pohledu nevšimla.

„Náš zájem o vaše názory týkající se domu vám musí připadat podivný. Obvykle se svých hostů neptáme, co si myslí, ale vy jste světaznalý a zkušený.“

Pozvedl udiveně obočí, když slyšel její názor. Vysvětlila si jeho pohled jako nesouhlas.

„Jste zkušený,“ trvala na svém. „Svědčí o tom to, jak mluvíte a jak se díváte na věci kolem sebe. Je jasné, že jste byl vychován v kultivovaném prostředí.“

„Zdá se, že jsi člověk, který umí ocenit kvalitu,“ řekl Douglas. Byl velmi rád, že téma čajových dýchánků mají za sebou. „Většina lidí tady v okolí se vůbec nezajímá o ušlechtilejší věci. Neviním je za to. Mají dost práce s tím, jak se protlouct životem.“

„Z Hammondu se stává solidní město,“ řekl Travis. „My v Blue Belle jsme na tom hůř.“

„Protože tady chybí zákon,“ podotkl Cole.

Všichni kývali na souhlas. „Hádám, že by nás zajímalo, jestli si myslíš, že jsme na úrovni,“ řekl Travis. „Douglas má pravdu. Lidi tady kolem ani nenahlédnou do naší knihovny a už vůbec je nenapadne, aby požádali o zapůjčení nějaké knihy. Adam by jim ji půjčil, ale zdá se, že nikdo nemá čas ani zájem.“

„Přečetli jste všechny knihy, které máte v knihovně?“ zeptal se Harrison.

„Samozřejmě,“ řekl Cole.

„Travis se zapomněl zmínit, že většina našich sousedů neumí číst, a to je skutečný důvod, proč ještě nepožádali o žádnou knihu,“ řekla Mary Rose.

Harrison přikývl a opět se obrátil k Travisovi. „Ptal ses, jestli si myslím, že jste na úrovni,“ připomněl mu jeho otázku. „Podle jakého měřítka? Podle mého, nebo vašeho? Pokud jste naplnili svůj dům cennostmi jen proto, abyste udělali dojem na jiné, pak ne, podle mého názoru nejste na úrovni. Ale vy jste nic takového neměli v úmyslu, že ne?“

„Jak jsi to poznal?“ zeptal se Cole.

„To je jednoduchá dedukce,“ odpověděl Harrison. „Piano nestojí v saloně proto, aby se na něm hromadil prach nebo aby vzbuzovalo pozornost. Koupili jste je proto, abyste na něm mohli učit hrát svou sestru. Mohli jste utratit peníze za nákup jiných věcí, ale vy jste si vybrali piano. Všichni jste chtěli, aby si vaše sestra zamilovala hudbu, a to mi říká, že si vážíte vzdělání jakéhokoli druhu a oceňujete je. Dalším důkazem jsou vaše slova, že jste přečetli všechny knihy ve své knihovně. Co se týče otázky, jestli jste kultivovaní, myslím si, že jste mnohem kultivovanější, než chcete, aby si lidé mysleli. Nepochybně jste všichni vzdělaní. Řekly mi to tituly ve vaší knihovně.“

„Nikdo z nás nechodil na univerzitu jako ty,“ podotkl Douglas.

„Chodit na univerzitu je jenom jedna cesta, jak získat vzdělání. Jsou i jiné. Diplom není zárukou, která brání nevědomosti. Důkazem toho jsou někteří moji kolegové.“

„Takže nám skládáš poklonu?“ zeptal se Travis.

„Řekl bych, že ano.“

Mary Rose si povzdechla tak hlasitě, že ji všichni slyšeli. Harrison se k ní s úsměvem obrátil. Ona jeho úsměv opětovala.

„Piano je moje láska,“ řekla. „Máte doma něco, s čím jste se nerad loučil?“

„Knihy,“ odpověděl Harrison.

Adam přikývl. „Já mám knihy také moc rád," přiznal. „Zdá se, že máme společné zájmy."

Harrisona potěšilo, že se nejstarší bratr opět zapojil do konverzace. Ukazovalo se, že Adam je velmi zdrženlivý člověk, a proto bylo nejobtížnější k němu proniknout. Harrison chtěl, aby se rozmluvil, a on o něm mohl zjistit co nejvíc, ale věděl, že bude muset postupovat opatrně.

„Všiml jsem si meditace, kterou máte zarámovanou v knihovně," poznamenal.

„Čeho?" divil se Travis.

Než mohl Harrison odpovědět, ozval se Douglas: „Ty myslíš tu báseň, kterou Adam pověsil na zeď?"

„Ano, patří k mým nejoblíbenějším," řekl Harrison.

Cole se rozhodl ho provokovat. „Tys ji opravdu četl? Nevím, v které knize ji Adam našel, ale trvalo mu to hodiny, než ji hezky přepsal a zarámoval. Nezapomněl dolů napsat, odkud pochází, aby si lidi nemysleli, že ji napsal on."

„Samozřejmě že jsem ji četl, dokonce mnohokrát. Myslím, že ji umím zpaměti."

Zdálo se, že mu Cole nevěří. „Tak to zkus," vyzval ho. „Zarecituj nám ji od začátku do konce."

Harrison se rozhodl mu vyhovět, i když se mu zdálo, že je to trochu dětinské.

„Žádný člověk není pouhý ostrov…"

Vynechal jeden verš. Adam ho doplnil. Nejstarší bratr byl přesto nadšen, pokud bylo možné soudit podle jeho úsměvu, a Harrison si začínal myslet, že s ním má skutečně dost společného.

Mary Rose se usmívala jako pyšná učitelka, která je potěšena výkonem svého žáka.

Harrison se cítil jako idiot.

„Výborně," chválila ho. „Adam také hraje na piano. I ten zájem máte společný."

„A proč se o tom zmiňuješ?" zeptal se sestry Cole.

Nedbala na jeho rozmrzelý tón a rozzlobený pohled. „Ty jsi dnes opravdu hrubý," řekla. „Měl by ses chovat jinak, Cole. Harrison je náš host. Buď tak laskav a mysli na to."

„Nepotřebuji, abys mi říkala, jak se mám chovat nebo co mám říkat, Sidney. Proč si to neumíš zapamatovat?“

Zavzdychala. „Jsi nesnesitelný,“ zašeptala.

Harrison nevěděl, co se stalo. Mary Rose se vztekala na svého bratra, a kdyby pohledy mohly zabíjet, Cole by se už bezvládně svezl ze židle k zemi. Ale nechápal důvod její zlosti. Napadlo ho, že je to proto, že ji nazval mužským jménem, i když netušil proč.

Zvědavost v něm zvítězila. „Tys oslovil svou sestru Sidney?“

„Ano,“ odsekl Cole.

„Proč?“

„Protože se začala chovat trochu namyšleně.“

„Opravdu?“

„Poslyš, Harrisone. Tady u nás je nebezpečné klást otázky. Měl bys sis to zapamatovat.“

Harrison se rozesmál. Nebyla to však reakce na Colovo vysvětlení. „Co je ti k smíchu?“

„Ty,“ řekl Harrison. „Kladl jsi mi otázky celou hodinu.“

Cole se usmál. „Tohle je náš dům. Pravidla tedy stanovíme my. Ne ty.“

„Přestaneš už konečně být tak neomalený?“ ozvala se Mary Rose.

Chtěla dál vyčítat bratrovi jeho chování, ale Adam ji přiměl, aby to nedělala. Naklonil se k ní a pohlédl na ni. Mary Rose se okamžitě opřela o opěradlo a zavřela ústa. Pak se Adam obrátil pohledem ke Colovi. Dotěrný bratr také okamžitě ztichl.

Adam očividně dosáhl příměří a na Harrisona zapůsobil fakt, že při tom neřekl ani slovo.

„Pokud nejsi příliš unavený, Harrisone, docela rád bych se dověděl něco o Skotsku,“ řekl Adam. „Neměl jsem nikdy možnost vyjet do ciziny, ale prostřednictvím svých knih jsem procestoval mnohé země.“

„Myslíš, že bys někdy rád navštívil Skotsko?“ zeptala se Mary Rose.

„Ano, samozřejmě že bych rád, ale napřed se musím podívat domů.“

„A kde je tvůj domov?“ zeptal se Harrison. „V Africe,“ odpověděl Adam. „Jistě sis všiml barvy mé pleti.“ Zeširoka se usmál. Nemyslel svá slova ironicky, byl prostě otevřený.

„Narodil ses v Africe?“ zeptal se Harrison.

„Ne, narodil jsem se na otrokářském Jihu, ale jakmile jsem byl dost starý, abych dovedl tiše sedět a poslouchat, matka i otec mi vyprávěli nádherné příběhy o svých předcích a o vesnici, ze které pocházeli. Rád bych se do té země podíval, než zemřu.“

„Pokud tam ještě je,“ podotkl Cole. „Některé vesnice byly vypáleny.“

„Ano, pokud tam je,“ přisvědčil Adam.

„Do žádné Afriky nepojedeš,“ řekl Douglas. „Nikdy nikam nepojedeš.“

„Myslím, že Skotsko by se ti líbilo,“ vrátil se Harrison znovu k tématu, o kterém chtěl Adam mluvit. „Vaše údolí a některé části Vysočiny mají hodně společného.“

„Vyprávěj nám o svém domově,“ řekl Travis.

Harrison mu rád vyhověl. Pět nebo deset minut hovořil o zemi a o tamějších usedlostech a skončil slovy: „Otec měl vždycky postel postavenou před okny, aby mohl vyhlížet ven na svou zemi. Tehdy byl spokojený.“

Zarazil se a nepokračoval. Pak řekl: „Omlouvám se, že jsem tak plácal. Teď jste poznali, jak je nebezpečné tázat se rodáka z Vysočiny na jeho domovinu. Dovedl by vás nudit celé hodiny.“

„Nenudil jsi nás,“ řekl Cole.

„Byl jsi výmluvný,“ ujišťoval ho Adam.

„Zmínil ses, že postel tvého otce stála před okny,“ řekl Cole. „Byl upoután na lůžko?“

„Ano.“

„Jak dlouho?“

„Tak dlouho, co si ho pamatuji. Proč se ptáš?“

Cole se cítil bídně jako červ. Vzpomněl si, jak se Harrisona ptal, proč ho jeho otec nikdy nevzal na dvorek a neučil ho, jak používat pěsti. Důvod byl jasný. Otec nemohl. Cole se styděl sám za sebe.

„Jen jsem byl zvědavý," odpověděl Cole. „Co se stalo tvému otci?"

„Dostal kulku do páteře."

Cole sebou viditelně trhl. „Takže se nemohl hýbat?"

„Ano."

„Byla to nešťastná náhoda?"

„Ne," odpověděl Harrison úsečně.

„Ale ty jsi zůstal u něho, i když jsi byl dost starý, abys mohl odejít," řekl Cole.

Podle Harrisonova mínění jeho poznámka hraničila s nehorázností. „Ano, zůstal jsem s ním. Byl jsem přece jeho syn, prokrista."

„On by možná s tebou nezůstal, kdybys byl ve dne v noci upoután na lůžko. Většina otců by to neudělala."

„Mýlíš se," řekl Harrison. „Většina otců by to udělala. Můj určitě."

„Splnil jsi svou povinnost, že jsi zůstal," řekl s uspokojením Cole.

Harrison se urazil. „Nebyla to povinnost."

„Nejsi trochu nervózní?" Cole měl ještě drzost se usmát, když vyslovil tu otázku.

Harrison měl najednou chuť udeřit ho do tváře. Jízlivým hlasem řekl: „Urazil jsi čest mého otce i moji, když jsi vyslovil tak zvrácený názor."

Cole pokrčil rameny. Hněv jejich hosta na něho nijak nezapůsobil. Obrátil se k Adamovi. „Musíme z něho udělat tvrdého chlapa. Nemáš chuť se toho ujmout?"

„Možná," odpověděl Adam.

„Má řádné svaly, ale potřebuje taky odolnost," vložil se do řeči Douglas.

Cole se ušklíbl. „Zůstal u svého otce, ne? To je dostatečný důkaz, že má odolnost. Co myslíš, Travisi?"

„Mně to připadá v pořádku. Ale zdá se mi, že se až příliš zajímá o naši sestřičku. To by mohl být problém."

„O Mary Rose se zajímá každý. Divil bych se, kdyby Harrison byl výjimka. Říkám, že bychom to měli zkusit."

Bratři souhlasně přikývli. Mary Rose nemohla být šťastnější. Zatleskala a usmála se na Harrisona.

Nemohl uvěřit, že o něm mluvili, jako by u toho nebyl. Jejich neomalenost byla tak nehorázná, že mu to bylo skoro k smíchu.

Mary Rose vstala. Harrison okamžitě učinil totéž. Ostatní se nepohnuli.

„Byl jste pozván, abyste u nás zůstal," řekla mu. „Tentokrát všichni souhlasí. Je to skutečně překvapivé," dodala. „Cole obvykle nesouhlasí s nikým. Vy se mu líbíte. Není to úžasné?"

Nemohl odolat, aby neodpověděl upřímně. „Nijak zvlášť."

Všichni včetně Mary Rose se zasmáli. „Máte úžasný smysl pro humor, Harrisone."

Nežertoval, ale rozhodl se nepřipomínat to. Mary Rose obešla stůl, aby s ním mohla hovořit zblízka. „Ukážu vám, kde budete spát. Omluvíš mě, Adame?"

„Ano, jistě. Dobrou noc, Harrisone."

Obrátila se k odchodu. Harrison poděkoval bratrům za večeři, popřál jim dobrou noc a vyšel za jejich sestrou. Žádný z nich ho nenásledoval. Poněkud ho to překvapilo, poté co Travis vyjádřil obavy z jeho přílišného zájmu o jejich sestru.

Ani on, ani Mary Rose neřekli cestou ke srubu jediné slovo. Cestu jim osvětlovaly tisíce hvězd zářících na obloze.

„Moji bratři se vám líbí, že?"

„Někdy," odpověděl. „Je to zvláštní spolek."

„Zvláštní ne, jen jiný."

Založil si ruce za záda a zpomalil, aby jí mohl kráčet po boku. Přemítal o různých možnostech, jak jemně přivést řeč na jejich rodinu, a nakonec se rozhodl být naprosto otevřený.

„Smím se vás na něco zeptat?"

„Ano."

„Proč jste mě neupozornila?"

„Na Adama?"

„Ano, na Adama."

„Proč bych vás měla upozorňovat? Buď ho přijmete, nebo ne. Je to na vás."

„Nikdo z nich s vámi není skutečně spřízněn, že?"

„Ne, nikdo. Ale přesto jsme rodina, Harrisone. Některé svazky se netvoří jen společnou krví.“

„Ne, ovšemže ne,“ přisvědčil. „Z vás se stala rodina už velmi dávno, že?“

„Ano,“ odpověděla. „Jak jste to uhodl?“

„Chováte se jako sourozenci. Jste si vzájemně oddaní, ale hádáte se kvůli maličkostem, nepodstatným věcem. Způsob, jakým jste spolu jednali u večeře, mi řekl, že spolu žijete velmi dlouho.“

„Je to tak,“ přisvědčila. „Není tady nádherně?“

Neměl chuť povídat si o tom, jak je venku krásně. Samozřejmě že změnila téma úmyslně. Rozhodl se, že na ni nebude naléhat. Na jeden večer bylo otázek až dost. Zítra možná zjistí víc.

„Ano, je nádherně. Vzduch pročišťuje mysl.“

„Je-li to všechno, čeho jste si všiml, pak jste žil příliš dlouho ve městě.“

Plně s ní souhlasil. „V Londýně hvězdy vždy nevidíte. Vzduch je plný špíny a kouře. Na oblohu není ani vidět.“

„V New Yorku je to podobné,“ prohlásila.

Zarazil se. Zdálo se mu, jako by mu srdce přestalo tlouct. „Co jste říkala?“

Opakovala svou poznámku. „Vypadáte překvapeně,“ dodala.

Usoudil, že se mu příliš nepovedlo zakrýt svoji reakci. Přinutil se k úsměvu. „Překvapilo mě to,“ podotkl a snažil se přitom mluvit nezúčastněně. „Netušil jsem, že jste někdy žila v New Yorku.“

„Byla jsem velmi malá, takže si vlastně nepamatuji, jak město vypadalo, ale bratři si na to vzpomínají. Říkali, že je plné továren a kouře a hemží se tam spousty lidí.“

Harrison se zhluboka nadechl. Hádanka mu začínala dávat smysl. Musí ještě přijít na to, kdo vzal dítě rodičům a kdo pomohl chlapcům dostat se až do Montany.

„Přelidněné jsou jen některé části New Yorku,“ řekl. „Je to velmi zajímavé město.“

„Člověk si tam musí dávat velký pozor, že?“

„Měla byste si dávat velký pozor všude.“

„Už zase mluvíte jako Adam. Vždycky mi připomíná, abych byla opatrná. Někdy nevěnuji svému okolí velkou pozornost,“

přiznala. „Travise překvapilo, že mě nikdo neokradl, když jsem byla ve škole v St. Louisu. Tady na ranči je ovšem docela bezpečno. Už odtud nechci odjet. Strašlivě se mi stýskalo.“

Taková slova nechtěl slyšet. „Anglie nebo Skotsko by se vám možná líbily,“ nadhodil.

„Ach, jsem přesvědčena, že ano. Vím, že jsou překrásná místa, která bych měla vidět. Ale chybělo by mi moje údolí. Je tady pořád co dělat a na co se dívat a vždycky jsem si přála, aby měl den víc hodin. Pořád tady nalézám nové a zajímavé věci. Víte, že jsem se právě dověděla o tom, že nahoře na Kančím vrchu žije osamělá žena? Usadila se tam s celou rodinou a hned nato na ně zaútočili Indiáni. Zabili jí manžela a syna. Ji skalpovali a předpokládali, že také zemře. Ale ona přežila. Všichni si myslí, že je bláznivá. Ta ubohá žena žila celé roky úplně sama, a teprve teď jsem se o ní dověděla. Vypravím se za ní, jen co mi to Adam dovolí.“

„Pokud je bláznivá, mohla by být i nebezpečná, Mary Rose. Neměla byste…“

„Už zas mluvíte jako Adam,“ přerušila ho. „Teď, když o té ženě vím, musím se pokusit jí pomoct. To jistě chápete.“

Harrison odvedl řeč jinam. „Ve vašem údolí bych mohl spokojeně žít. Myslím, že i vy byste mohla spokojeně žít ve Skotsku nebo v Anglii, až byste si zvykla.“

„Proč? Protože by mi tamější krajina připomínala domov? Není to jako milovat jednoho muže proto, že vám připomíná jiného? Skotsko by mi snad líbilo, Harrisone, ale nemyslím, že bych tam byla spokojená. Nejlíp je doma.“

Povzdechl si. „Jste příliš mladá, než abyste nepřivykla změně.“

„Smím vám položit jednu osobní otázku? Nemusíte na ni odpovídat, nebudete-li chtít.“

„Ovšem,“ odpověděl. „Co chcete vědět?“

„Líbal jste už mnoho žen?“

Na takovou otázku nebyl připraven. „Co jste říkala?“

Zeptala se znovu. Nezasmál se, protože mluvila tak upřímně.

„Proč jste si najednou vzpomněla na líbání?“

Nehodlala mu říct pravdu. Pokaždé, když na něho pohlédla, myslela na líbání. Od okamžiku, kdy viděla, jak ohleduplný dovedl

být ke svému temperamentnímu hřebci, myslela ještě na něco víc. Přála si, aby ji políbil, a i když věděla, že to, co chce, je nestydaté, bylo jí to jedno.

„Jen ze zvědavosti. Ano?“

„Myslím, že ano.“

„Myslíte napřed na to, že někoho políbíte, a pak to uděláte, nebo to uděláte spontánně?“

„Přemýšlíte o zvláštních věcech.“

„Ano, je to tak.“

Ocitli se u vchodu do srubu. Položil ruku na kliku a obrátil se k ní. „Vzpomínáte si, co jsem vám říkal dnes, když jsme se nahoře na kopci rozhlíželi do údolí? Napřed jednejte rozumem, pak srdcem. To je odpověď. Vždycky nejprve uvažuji a pak jednám.“

Zatvářila se zklamaně. „Jste velmi disciplinovaný člověk, že?“

„Rád bych si to myslel.“

Potřásla hlavou. Nevěděl, co si o jejím zjevném nesouhlasu má myslet. Být disciplinovaný je přece kladná vlastnost. Nechápe snad ten základní princip?

„Já nejsem disciplinovaná.“

Přikývl. I on dospěl k tomuto závěru. Otevřel dveře a ustoupil, aby mohla vejít dovnitř, kdyby chtěla.

Nepřekročila práh. „Je tam dvanáct postelí, ale dnes v noci zde budete spát sám. Budete-li něco potřebovat, dejte někomu z nás vědět.“

„Kam chce Douglas ustájit MacHugha?“

„Chce ho umístit do prvního stání vlevo,“ odpověděla. „Je tam víc prostoru. Mám dojem, že má přichystáno i krmení. Myslíte, že teď bude ochoten vejít do stáje, když měl čas si na nás zvyknout?“

„Ano.“

„A co vy, Harrisone? Už jste si na nás zvykl?“

Její otázka ho přiměla k úsměvu. „Ano, zvykl.“

Usmála se na něho. Bože, jak byla krásná!

„Mohu vás požádat o laskavost?“

Stála sotva krok od něho, dívala se na něj a bože, její oči měly v měsíčním světle barvu safírů. Na ústa se neodvážil pohlédnout. Věděl, že kdyby se na ně zadíval, zapomněl by na veškeré

sebeovládání, protože i teď myslel na to, co by asi cítila, kdyby ji k sobě pevně přitiskl. Touha ochutnat její rty ho vzrušovala. Její jemnost a teplo ho vábily, aby se k ní sklonil a vzal si všechno, co nabízela.

Zbavovala ho rozumu. „O jakou laskavost?“

Vlastní hlas mu připadal strohý. Zdálo se, že si toho nevšimla. Zřejmě ani netušila, jaký má na něho vliv, jinak by se nevytáhla na špičky, aby se k němu dostala blíž. Voněla nádherně. Jako luční květy po dešti. Opřela se dlaněmi o jeho hruď. Srdce se mu divoce rozbušilo.

„Mohl byste uvažovat o tom, že byste mě políbil?“

O ničem jiném nepřemýšlel.

„Hrome, to ne, o tom uvažovat nebudu.“

Jeho odmítnutí zabolelo. Pomyslela si, že se chová, jako by ho právě požádala, aby políbil kozla. Okamžitě začala cítit rozpaky nad svým troufalým přáním. Ruce spustila k bokům. Zdálo se jí, že se úplně ztrapnila, ale rozhodla se, že ještě nezemře studem. Za důležité teď považovala zachovat si důstojnost.

Vyžadovalo to z její strany značné úsilí. Ach bože, cítila se v takovém napětí. Nejraději by si vykasala sukně a jako blesk běžela zpátky do domu, ale nechtěla se chovat jako dítě. Stála jako přibitá a nutila se dívat se mu do očí, tak, jak se patří na dospělou ženu.

„Nemohla jsem si pomoct a všimla jsem si, jak pohoršeně jste promluvil. Připadal vám ten nápad pohoršující?“

„Ne. Muži se nepohoršují nad ničím.“

Teď mluvil rozzlobeně. Ale nezeptala se, jestli je její dojem správný, protože předpokládala, že by jí odpověděl, že muži se nikdy nerozzlobí.

„Dobrou noc, Harrisone. Hezky se vyspěte.“

Nedobírala si ho. Ta bláznivá dívka neměla tušení, jak na něho působí. O spaní nemohla být ani řeč.

Opřel se o rám dveří a díval se, jak se vrací do domu. Chovala se, jako by ji nic netížilo. A přece mu právě udělala v hlavě takový zmatek a způsobila, že se mu sevřel žaludek. Přitom by ho ani nepřekvapilo, kdyby si začala prozpěvovat.

Uvažoval, jak by se cítila, kdyby jí řekl, co s ní vlastně touží udělat a co chce, aby dělala svými sladkými, vábivými ústy ona.

Nemohl se zbavit myšlenky na to, jak rád by se s ní miloval.

Připomínal si, že je člověk, ne zvíře, a že přece musí být schopen zvládnout své barbarské pudy. Málem se mu podařilo přesvědčit sebe samého, ale pak si náhodou všiml, jak se Mary Rose při chůzi svůdně pohupuje v bocích, a představivost mu okamžitě naplnila hlavu nejrůznějšími smyslnými představami.

Že by měl dobře spát? Ani nápad.

* * *

4. srpna 1862

Drahá maminko,

minulý týden jsme se řádně vyděsili. Mary Rose vážně onemocněla. Měli jsme poznat dříve, že se necítí dobře, ale nikdo z nás nepřišel na to, že by její neobvykle špatnou náladu mohla způsobit choroba. Vždycky bývá tak veselá, ale minulé úterý začala vyvádět jako saň. Odpoledne se to ještě zhoršilo. Douglas vypral její oblíbenou pokrývku, tu, kterou se vždycky přikrývá až po nos, když si cucá palec, a když uviděla, že se suší na keři, spustila křik, na který nikdo z nás nezapomene. Od jejího pronikavého vřískotu nám ještě dnes zvoní v uších. Odpoledne vůbec nespala a v jednom kuse jen plakala. Nedovolila ani Adamovi, aby ji utěšil, a k večeři nesnědla ani sousto. Protože obvykle mívá chuť k jídlu, konečně jsme si uvědomili, že něco není v *pořádku. Do půlnoci už celá hořela. Střídali jsme se u ní a omývali ji, a když jsme ji nedrželi za ruku nebo nehoupali v křesle, naráželi jsme jeden do druhého, jak jsme chodili po pokoji sem a tam.*

Horečka trvala tři dny a tři noci. Mary Rose vypadala v postýlce tak droboučká a bezbranná. Potřebovala doktora, ale v *okolí žádného nemáme, dokonce ani v Hammondu ne.*

Myslím, že ještě nikdy v životě jsem neměl takový strach. Cole se také bál, ale maskoval svůj strach hněvem. V jednom kuse

nadával, jakou chybu jsme udělali, když jsme se pokoušeli vychovávat dítě v divočině. Snažil se ospravedlnit svou vinu a my také. Věděli jsme, že má pravdu, ale co jsme tehdy mohli dělat? Nechat dítě na hromadě odpadků, aby se k němu dostaly krysy?

Milovat někoho tak malého a křehkého je strašné. Ve všem na nás tak závisí. Pořád si musíme pamatovat, že je třeba maso nakrájet na malé kousky, aby jí nezaskočilo, a dávat pozor, aby nešlápla na hada, což vyžaduje naši neustálou pozornost. Některé dny mívám o ni takový strach, že sotva můžu klidně spát.

Celou dobu, co byla nemocná, jsem se modlil. Dokonce jsem nabízel svůj život za její. Zdá se mi, že Bůh chce, abychom všichni ještě nějaký čas zůstali naživu, protože v sobotu ráno horečka polevila a Mary Rose byla zase mezi námi.

Douglasovi a Adamovi a mně se tak ulevilo, že jsme plakali. Nestydím se k tomu přiznat, protože nás nikdo neviděl. I Cole zakrýval slzy. Vyběhl ven a přišel domů až za hodinu. Všichni jsme věděli, co dělal. Měl červené oči stejně jako my a zrovna tak napuchlé.

Modli se za nás, maminko. Potřebujeme veškerou pomoc, kterou můžeme dostat. My se za tebe také modlíme. Teď, když se bojuje tak blízko tebe, bojíme se víc než kdy jindy. Noviny, které se k nám dostávají, jsou plné starých zpráv, ale Adam se snaží informovat nás o všech bitvách, ke kterým dochází. Jak to teď vypadá, Jih by tu válku, kterou ještě nikdo oficiálně nenazývá válkou, mohl vyhrát. Opatruj se, prosím. Potřebujeme tě.

Tvůj syn

Travis

P. S. Málem jsem zapomněl na dobré zprávy. Před dvěma týdny přijeli Morrisonovi. Mají v plánu postavit na ulici kousek od domku Blue Belle obchod. Všichni z toho samozřejmě mají velkou radost. Bude ohromně pohodlné moct si obstarat zásoby tak blízko. Do obchodu bude taky přicházet pošta, i když jenom jednou za týden.

Morrisonovi mají dceru Catherine. Je asi o rok a půl starší než Mary Rose. Naše sestra potřebuje kamarádku, se kterou by si mohla hrát, alespoň to tvrdí Adam, a protože se Morrisonovi zdají být slušní lidé, Cole nemá žádné námitky proti tomu, aby se děvčata seznámila.

5 KAPITOLA

Harrison byl vzhůru, sotva se rozbřesklo. Vůbec se mu nespalo dobře. Probudil se během noci, když se do srubu vplížil Cole a prohledal jeho věci. Když odešel, Harrison už nemohl usnout. Napadlo ho, že se Cola zeptá, co hledá, ale poté, co o tom chvíli přemítal, rozhodl se, že bude dál předstírat spánek.

Neměl obavy, že Cole objeví něco důležitého. Harrison s sebou nevezl žádné důležité doklady nebo spisy. Veškeré informace, které získal, včetně zprávy, již obdržel od advokáta ze St. Louisu, už odeslal do Londýna. Přesto ho však vpád do jeho soukromí pořádně rozhořčil a nakonec se rozhodl, že o vloupání se zmíní později, podle toho, jak se bude vyvíjet situace.

Nálada se mu nezlepšila. Když se umyl a oblékl, zašel do stáje, aby se postaral o MacHugha. Strávil tam téměř dvacet minut ve snaze přimět paličaté zvíře, aby opustilo stání.

Chtěl odvést koně zpátky do ohrady. MacHugh si však přál zůstat, kde je. Vyrazil Harrisonovi z ruky uzdu, a když ji Harrison zvedl a opět se začal přibližovat k hřebci, pokusil se ho MacHugh kopnout. Nevděčné stvoření dělalo takový rámus, že by probudilo celý dům. Harrisonovi nakonec došla trpělivost. Chvíli zvíře v několika jazycích proklínal, a i když MacHugha nepřiměl, aby se uklidnil a choval se slušně, alespoň se cítil lépe, protože se zbavil svého vzteku.

Nakonec Harrison bezmocně rozhodil ruce. Když chce MacHugh shnít ve stáji, ať si tam shnije. Nechal dvířka pootevřená, obrátil se k odchodu, ale pak se zarazil. Ve vratech stáje stáli Cole a Douglas a podle ďábelských úšklebků na jejich tvářích Harrison poznal, že byli svědky celé komedie s MacHughem.

„V domě je připravena snídaně," řekl mu Douglas. „Až se najíš, Cole ti dá práci."

„Co budu dělat?“ zeptal se Harrison.

„Chtěl jsem, abys mi pomohl zkrotit pár mustangů, ale když jsem viděl, jak jsi zacházel se svým koněm, změnil jsem názor. Co kdybys zůstal doma a hrál na piano?“

Harrison se rozlítil. Vzpomněl si, jak Cole zareagoval, když se Mary Rose zmínila, že i Adam umí hrát na piano, a rozhodl se arogantnímu bratrovi říct, co mu patří.

„Mám hrát před Adamem, nebo po něm?“

Cole se vrhl k němu. Zarazil se sotva pár palců od něho. Nevypadal však rozhněvaně. Spíš se zdál být ustaraný. Harrisona jeho reakce zmátla.

„Poslyš, MacDonalde, jediný důvod, proč se Adam naučil hrát, byl ten, aby se chtěla učit hrát Mary. Musel předstírat, že se učí rád. Rozumíš? Nechtěl; musel.“

Také Douglas cítil povinnost bránit pohnutky nejstaršího bratra. „Nechceme, aby sis začal myslet, že Adam se nechová jako muž. V každém souboji se o sebe dovede postarat. Je to tak, Cole?“

„To ksakru jo. Co si o tom myslíš, MacDonalde?“

Harrison se ani nepokusil odpovědět diplomaticky. „Myslím si, že vy oba jste blázni.“ Předpokládal, že si musí uvědomit, jak jsou hloupí, když mají tak nesmyslné předsudky. Veškeré předsudky přece pramení jen z nevědomosti a podle Harrisonova mínění jsou naprosto nerozumné a nelogické. Proto říkal, že jsou blázni.

Douglas po Harrisonových slovech zrudl. Cole na sobě nedal znát, co si myslí. Harrison je nechal být. Prošel kolem nich a zamířil ven, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Byl naprosto znechucen.

Cole mu zastoupil cestu. Douglas ho odstrčil. „Nechej ho ještě chvilku být,“ vyzval bratra. „Chci se ho na něco zeptat.“

„Proč si myslíš, že jsme se zbláznili?“ zeptal se zmateně Douglas.

„Oba si myslíte, že na piano by mělo být dovoleno hrát jenom ženám, nemám pravdu?“

Ani jeden z bratrů neodpověděl. Harrison potřásl hlavou. „Váš názor je směšný a zároveň naprosto nelogický. Adam je všestranně

vzdělaný člověk," pokračoval. „Slouží mu ke cti, že má tak široké vzdělání."

Obrátil se k Colovi. „Na druhé straně ty…"

Douglas ho přerušil, než mohl dopovědět.

„Nechci mít ve své stáji žádné rvačky," prohlásil. „Koně se pak plaší. Cole, nechápu, proč by ti Harrison neměl pomoct s mustangy."

„Jsem přesvědčen, že takovou práci zvládnu," vložil se do řeči Harrison. „Nemůže to být tak těžké a určitě to nevyžaduje příliš mnoho inteligence."

„Proč to říkáš?" zeptal se Douglas.

Harrison se usmál. „Pracuje s nimi Cole, ne?"

Trvalo asi vteřinu, než pochopili urážku. Harrison trpělivě čekal. Předpokládal, že Cole sáhne po zbrani nebo se na něho vrhne pěstmi. Byl připraven na obojí. Cole vytřeštil oči. O krok ustoupil, potřásl hlavou, a pak se rozesmál.

Harrison byl zklamán. Měl chuť se bít.

„Tebe je snadné si oblíbit, Harrisone," řekl mu Cole. „Na mou čest."

„Až se příště budeš hrabat v mých věcech, zastřelím tě." Cole se zatvářil překvapeně. „Tys mě v noci slyšel?"

„Samozřejmě."

„Udělal jsi to nějak ledabyle, Cole."

„Asi ano. Myslel jsem, že se chovám tiše."

„Co jsi vlastně hledal?" zeptal se Harrison.

„Vlastně nic," odpověděl Cole. „Jen jsem byl zvědavý."

Douglas začal chvatně vysvětlovat. „Měl bys pochopit," začal, „že nám bylo divné, že se nedovedeš sám bránit, i když máš takové svaly. Ovšem jakmile ses zmínil, že jsi hrál na piano, pochopil jsem, jak to bylo."

„A jak to bylo?"

„Víš… s nemocným otcem a tak… Cole, neměl ses mu probírat ve věcech. Nebylo to slušné."

„Vždyť jsi mi to poradil," připomněl bratrovi Cole.

Douglas si na nic takového nevzpomínal. Oba bratři pak vedli poněkud vzrušenou diskusi. Jedna věc souvisela s druhou, takže

netrvalo dlouho a přeli se o něco, co se přihodilo před lety. Kdyby stál Harrison u zdi, určitě by do ní začal tlouct hlavou. Claybornové ho začínali připravovat o rozum.

Rozhodl se, že jejich debatu usměrní. „Dovedu se bránit," vyštěkl, aby je přinutil zapomenout na dětinské spory. „Chci se naučit farmařit, ale vy dva ztrácíte čas tím, že mě chcete učit střílet nebo se bít. Kdybyste vyšli ven, rád bych vám to ukázal."

Cole se zasmál. „Jak bys nám to ukázal? Zastřelil bys nás?"

Harrison zakroutil hlavou. „To bych mohl," připustil. „Ale řekl bych, že rána do zubů by byla lepší."

Douglas na něho vrhl lítostivý pohled. „Neumět se bránit není nic, za co by se člověk musel stydět, Harrisone. Naučíme tě, co je třeba. Jsem rád, že k tomu máš patřičný temperament. Budeš muset být trochu ráznější, když budeš chtít vycházet s lidmi."

„To je k smíchu."

„Možná," přisvědčil Cole. „Ale tak to tady chodí. Chceš mít nějaký respekt, nebo ne?"

Harrison se vzdal pokusů mluvit s těmi umíněnými muži rozumně. Věděl, že jim sám zmátl hlavu předstíráním, jak je neschopný. Tehdy mu to připadalo jako dobrý nápad. Mary Rose brala slabé pod ochranu, a tak se za slabého vydával.

Náhle si uvědomil, že se choval stejně nerozumně jako oba bratři. Dostal přesně to, co chtěl. Měl by být vlastně rád.

Ale nebyl. A to všechno proto, že si nepřál, aby si o něm Mary Rose myslela, že je slaboch.

Co se to s ním děje? Harrison nechal bratry být a vydal se k domu. Přinutil se soustředit na skutečný důvod, proč vážil cestu až do Montany. Na lady Victorii. Už neměl pochybnosti. Mary Rose musí být dávno ztracená dcera lorda Elliotta.

Byl by nejraději, kdyby ji mohl sebrat, přehodit ji MacHughovi přes hřbet a odvléct zpátky do Anglie, kam patří. V cestě mu ovšem stálo pár značných překážek. Nejprve musí najít hlavního organizátora únosu. Dokud nebude nalezen viník nebo viníci, nebude Elliottova rodina v bezpečí.

Další překážkou stojící v cestě shledání truchlícího otce s dcerou byli bratři Claybornové.

K čertu se vším, říkal si a mrzelo ho, že se mu tak zalíbili. Dokonce i Cole ho už přiměl k úsměvu svými směšnými názory na život. Zjevná láska všech bratrů k jejich sestřičce bylo něco, co musel obdivovat. Stejně jako jejich vzájemnou oddanost.

Žádný z nich by ji nenechal odjet bez boje. Co s tím, hrome, má dělat?

Harrison nepředpokládal, že by Mary Rose dělala problémy. Nebude se vzpírat nevyhnutelnému; alespoň si to myslel. Ano, chtěla zůstat po celý zbytek života ve svém údolí, ale byl přesvědčen, že její pocity se změní, až se doví, že v Anglii na ni čeká otec. Je tak laskavá, že nedokáže zůstat a bránit se setkání s ním. Přimět ji, aby zůstala v Londýně, musí už její otec. Harrisonův úkol bude splněn.

Přestal uvažovat o celé záležitosti a zrychlil krok. Právě chtěl zahnout za roh, aby mohl zadními dveřmi vejít přímo do kuchyně, když zpozoroval, že opačným směrem se žene Mary Rose. Mířila k menší stáji a podle nepřímé cesty, kterou zvolila, si brzy uvědomil, že nechce, aby ji někdo spatřil. Přes loket měla přehozen hnědý proutěný košík.

„Dobré ráno, Harrisone," ozval se zezadu Travis.

Harrison se obrátil. „Dobré," odpověděl. „Kam jde tvoje sestra? Zdá se mi, že má nějak naspěch."

Travis se usmál. „Plíží se ven. Ale já vím, kam má namířeno. Dám jí pár minut náskok a pak půjdu za ní. Adam se bude zlobit, až to zjistí."

„Co až zjistí?"

„Mary Rose jde navštívit Bláznivou Cornelii."

„To je ta žena, která přežila útok Indiánů?"

„Ty už jsi o ní slyšel?"

„Tvoje sestra se mi o ní včera večer zmínila."

„Ano, je to Corrie. Říká se, že je potrhlá. Myslím, že kdyby tě skalpovali, taky bys byl. Dokonce i Indiáni se jí teď vyhýbají. Bojí se jí. A lidé z Blue Belle taky. Mluví se o tom, že ji odtamtud vypálí."

„Odkud ji vypálí?"

„Z jejího srubu," vysvětloval Travis. „Nějaký traper si myslel, že srub je prázdný. Málem mu ustřelila hlavu ručnicí, když se pokoušel dostat se k jejím dveřím. Corrie tam žije od toho indiánského útoku a k němu došlo před patnácti lety. Každopádně o ní už Mary Rose ví a je rozhodnuta ji navštívit. Myslí si, že by mohla potřebovat přítelkyni. Adam jí říkal, že tam nemá chodit. Tvrdí, že je nebezpečná. Nikdo neví, co ta ženská udělá. Ale ona si nedá říct. Namouduši, Adam ji zabije."

Travis odklusal. „Řekni bratrům, kam jdu, ano?" zavolal přes rameno.

Harrison si všiml, že má u sebe zbraň. Byl rád, že si všichni Claybornové svou sestřičku hlídají.

Zaslechl Travise mumlat si něco o tom, že už má takových starostí dost, a uvědomil si, že se usmívá.

Byl to poslední okamžik radosti, který toho dne zažil.

Krotit mustangy nebylo těžké. Bylo to nemožné. Harrison se to nenaučil ani za celý týden a kromě toho každý den zažíval jedno ponížení za druhým. Tělo měl samou modřinu. Pociťoval přitom bolest nejen fyzickou. Tím, že trávil víc času na zádech v prachu než na nohách, poskytoval rodině Claybornových ohromnou zábavu.

Cole jako by měl šestý smysl. Bez ohledu na to, jakou práci měl právě na starost, vždycky se ocitl v blízkosti ohrady právě v okamžiku, kdy Harrison padal ze sedla. A zareagoval vždy stejným způsobem. Nejprve účastně zkřivil tvář, pak zavrtěl hlavou a řekl: „To bude bolet." Po těchto slovech ovšem následoval smích.

Harrison měl samozřejmě chuť Cola zabít. Něco takového ovšem vyžadovalo sílu, a ta mu došla. Nevěděl, která denní doba je horší. Večer ho celé tělo zoufale bolelo a ráno se cítil, jako by ho zachvátila posmrtná ztuhlost. Pohyboval se jako stařec s křivicí. Dokonce tak i sténal.

Jednou večer přišla za ním do srubu Mary Rose. Zastihla ho ještě zčásti oblečeného. Svlékl si jen košili a v kalhotách se natáhl na břicho na postel. Ani nezvedl hlavu, když vešla.

„Ach Harrisone, záda máte ve strašném stavu," zašeptala. Posadila se na okraj postele a jemně ho pohladila. „Adam vám

posílá nějaké mazání na svaly. Chtěl byste, abych vám je nanesla na ramena?“

Potřeboval je na spíš zadek, ale věděl, že o to žádat nemůže. „Děkuji.“

„Jste celý rozlámaný, že?“ řekla.

Neodpověděl. Mary Rose otevřela láhev a nalila mu na záda malé množství tekutiny. Pak začala masírovat a zbavovat ho bolesti. Nakrčila nos, protože jí byl pach masti nepříjemný, a doufala, že si toho Harrison nevšimne.

„Co to proboha tak páchne?“

Pohlédl ke dveřím, protože ho napadlo, že zápach sem přichází zvenčí.

„To mazání,“ vysvětlovala.

„Bože, takový odporný zápach.“

„Zdá se, že koňům nevadí.“

Zvedl hlavu. „Vy používáte tu mast i pro koně?“

Položila mu hlavu zpátky na polštář. „Může se používat i pro lidi. Zápach za chviličku vyprchá. Pokuste se uvolnit. Musím vám vmasírovat mast do svalů. Co nevidět se budete cítit mnohem líp.“

Nevěřil jí. Zadek ho pořád bolel. „Nechejte mi láhev tady. Jestli mazání zabere, natřu si jím i… nohy.“

„Tak dobře,“ souhlasila. „Zavřete oči a snažte se odpočívat.“

Za pět minut ho ovládl pocit, že umírá. Její ruce dělaly s jeho kůží úplná kouzla. Svalům se ulevilo, ale uvědomil si, že její blízkost ho ani trochu nevzrušila, a podle jeho názoru to mohlo znamenat jen jediné: že je mrtvý.

Slastně zasténal, aby nepřestala s masírováním.

Pak ji napadlo, že usnul. Tvář měl pootočenou ke dveřím. Vypadal poklidně a zároveň drsně. Vlasy mu sklouzly do čela. Na bradě měl jednodenní strniště a najednou začala být zvědavá, jaké by to bylo, kdyby se ho dotkla. Byla přesvědčena, že si to může dovolit, protože Harrison tvrdě spí a nedoví se, jak byla troufalá. Nejprve se dotkla jeho čela, pak se osmělila trochu víc. Zpozorovala, že má na spánku modřinu, a pomalu pohladila konečky prstů její okolí. Jeho pleť byla na dotek jemná a teplá.

Odvážila se pokračovat a přejela prsty po jeho dokonale tvarovaném nose a lícních kostech. Drsné vousy ji zalechtaly na prstech. Zatoužila dotknout se jeho úst, vzápětí této touze podlehla a lehounkým dotekem mu přejela po rtech.

Na tom muži není nic, co by se jí nelíbilo, uvědomila si. Jeho vzhled byl skutečně stejně krásný jako jeho nitro, na kterém jí záleželo nejvíc.

Sklonila se níž a políbila ho na čelo. Divila se sama sobě, jak může být tak troufalá. Obvykle se chovala velmi zdrženlivě, v blízkosti mužů někdy až ostýchavě, ale dnes… s Harrisonem…

Tiše povzdechla a znovu mu začala masírovat ramena. Nechtěla se ho přestat dotýkat. Co se to s ní děje? Cítila, že na Harrisona reaguje její tělo, ale vzhledem ke své nezkušenosti neměla nejmenší tušení, co by měla dělat.

Asi přestat, usoudila. Ale nepřestala, protože se jí líbil pocit, který v ní vzbuzoval kontakt prstů s jeho kůží. Byla teplá a hřejivá a samý sval. Žaludek se jí sevřel a chvěl, jako by v něm měla motýly.

A když pomyslela na to, že ho ještě jednou políbí…

„Co tu děláš u toho polonahého muže? Copak nemáš vůbec rozum, Mary Rose?“

Tu výtku zavolal ode dveří Cole a vzápětí zamířil k posteli.

„Mluv tišeji, prosím,“ zašeptala. „Usnul. Nechala jsem otevřené dveře, aby nevypadalo neslušně, že jsem tady. Kromě toho, je sice polonahý, ale naprosto neškodný. Nebudu ho nijak zneužívat, slibuji.“

Nemyslela, že by byl dobrý nápad přiznat se, že už to udělala. Cole by její zvědavost vůbec nepochopil. Jak by mohl, když jí nerozuměla ani ona sama?

„Takhle nemluv. Na ženu se to nehodí. Nemyslel jsem si, že bys ho mohla nějak zneužít. Vždyť bys ani nevěděla jak.“

„Ale mohla bych, ne? Nemyslíš, že je načase, abys mi vysvětlil pár věcí?“

„Později, Mary Rose. Promluvíme si o tom později.“

„To říkáš vždycky,“ zašeptala. „Nevadí. Na všechno jsem už přišla sama.“

Cole chtěl přejít na nějaké méně ožehavé téma. Dřepl si vedle Harrisona, aby se mu mohl podívat zblízka do tváře, pak se znovu postavil.

„Nezdá se mi, že dýchá. Co si myslíš ty?“

„Samozřejmě že dýchá.“

„Vypadá jako mrtvý.“

„Není mrtvý,“ ujistila bratra. „Ještě ne. Kdy mu ty a Douglas konečně dáte pokoj?“

„Učíme ho všemu, co potřebuje vědět, jestli se chce dát na farmaření.“

„Zabijete ho.“

Usmál se, když uslyšel její rozhořčený tón. „Ne, nezabijeme. Harrison je tvrdší, než se zdá.“

Opovržlivě vyprskla. „Ne, je slabší, než vypadá.“ opravila ho. „Udělal nějaké pokroky v krocení koní?“

Cole povzdechl. „Douglas stále tvrdí, že ano. Já ale žádný pokrok nevidím. Harrison je trochu pošuk, Mary Rose.“

„Proč si to myslíš?“

„Hovoří s mustangy. Douglas říká, že jim vykládá, co s nimi bude dělat, pak se vyhoupne do sedla a čeká, že mu budou rozumět a spolupracovat s ním. Ale nikdy na ně nezvýší hlas a nadává jenom na konci dne. A teď by ses měla vrátit domů. Je pozdě.“

Cole se obrátil ke dveřím, pak se však zarazil. „Mimochodem, otec Catherine Morrisonové říkal Douglasovi, že Catherine chce, aby se zeptal Harrisona, jestli si ji nechce namlouvat.“

Mary Rose strnula. A rozzlobila se. Nedala však před bratrem na sobě nic znát a věnovala se dál masírování Harrisonových svalů.

„To je zvláštní,“ řekla. „Vždyť Morrisonovi Harrisona ani neznají.“

„Chystají se pozvat ho v neděli na večeři,“ řekl Cole.

„Nemůže.“

„Proč by nemohl?“

„Bude mít spoustu práce.“

„Travisovi se jistě nebude líbit, že Harrison dostal takové pozvání. Náš bratr přece pokukuje po Catherine.“

„Nedovedu si představit proč. Mně se ani trochu nelíbí.“

„Proč ne?“

„Je povýšená a ráda flirtuje,“ řekla Mary Rose. „A taky je nestydatá.“

„Toho jsem si nikdy nevšiml.“

„Ty jsi muž. Samozřejmě že sis toho nikdy nevšiml. Muži takové věci nevnímají. Kromě toho, s tebou nikdy neflirtovala. Tebe se bojí.“

Cole se ušklíbl. „Štve tě to, co?“

„Co mě štve?“

„Že se nějaká jiná žena zajímá o Harrisona.“

„Nezlobím se.“

Kdyby Harrison nepředstíral, že spí, musel by protestovat. Místo dosavadního jemného masírování mu začala do zad přímo bušit. Nevěděl, jak dlouho ještě takové tlučení vydrží.

„Někdo by měl na Harrisona dohlédnout. Víš, on je hrozně naivní.“

„Nepovídej.“

„A strašně důvěřivý.“

„Opravdu?“

„Myslím to vážně, Cole, tak se hloupě neusmívej. Harrison je laskavý, ušlechtilý člověk. Toho sis jistě všiml.“

„Ani bych neřekl,“ odpověděl Cole.

„Všichni bychom na něho měli dávat pozor. Zodpovídáme za něho.“

„Co myslíš, že Catherine udělá? Kousne ho?“

„Vůbec by mě to nepřekvapilo,“ řekla Mary Rose. Věděla, že nemluví příliš rozumně. Nezáleželo jí na tom. „Uvědomuji si, že jsem nemilosrdná, ale myslím, že Catherine umí být pěkná zmije. Myslím, že bys měl Morrisonovým říct, že Harrison nemá zájem.“

Cole obrátil oči v sloup. „Harrison a já jedeme zítra do města, abychom tam koupili nějaké postroje. Může říct Morrisonovým sám, jestli přijímá pozvání na nedělní večeři, nebo ne, pokud ho pozvou. Rozhodnout se musí on, Mary Rose.“

„Pojedu do města s vámi.“

Harrison už nemohl vydržet nápor, kterým projevovala svou zlost. Když se Cole obrátil ke dveřím a vyšel ven, otevřel oči. „Už

do mě tolik netlučte," řekl. Vyskočila, když promluvil. „Vy nespíte." Nezdálo se mu, že je nutné odpovídat. „Už jsou na tom vaše ramena líp?"

Bodavá bolest ve svalech byla ve skutečnosti ještě horší, protože v posledních chvílích nešetřila silou. „Ano, děkuji."

Zazátkovala láhev, postavila ji vedle postele a vstala.

„Kdy jste se probudil?" zeptala se a snažila se předstírat jen mírnou zvědavost. Zmocnila se jí panika a uvažovala, kolik z jejího rozhovoru s bratrem slyšel. Dobrotivý bože, co když vůbec nespal? Co když jen tak odpočíval? Ví snad, že ho políbila?

„Právě teď," zalhal. „Proč?"

Začervenala se. Harrisonovi bylo do smíchu, ale neodvážil se zasmát, protože věděl, že by ji uvedl ještě do větších rozpaků. Obrátil se na bok a vstal z postele. Na bosých chodidlech ucítil chladnou dřevěnou podlahu. Stál těsně u ní, věděl, že by měl ustoupit, ale zdálo se, že to nedokáže.

„Zajímalo by mě, jestli jste slyšel Cola," koktala. „Přišel sem, aby se na vás podíval."

„Díky za to, že se o mne staráte."

Opět vypadala zmateně. „Proč si myslíte, že se o vás starám?"

„Přinesla jste to mazání," připomněl jí. Oddechla si. Obrátila se k němu. „Harrisone?"

„Ano?"

„Říkala jsem Colovi, že se v neděli chystám uvařit speciální večeři. Všechno připravím sama. Doufám, že přijdete, ano? Myslím, že by mohlo přijít i pár známých. Možná pozvu Dooleye, Henryho, Billieho a Strašáka."

Ze všech sil se přemáhal, aby se nerozesmál. „To zní pěkně."

Usmála se. „Nechtěl byste se někdy se mnou vypravit za mojí přítelkyní? Myslím, že byste se jí líbil."

„Za Bláznivou Corrií?" Ta myšlenka ho zaujala.

„Neříkejte jí prosím bláznivá," požádala ho Mary Rose. „Ona taková není, víte. Je plachá a opatrná. Vy byste nebyl, kdyby vás přepadli Indiáni?"

„Byl," přisvědčil. „Mluvila s vámi?"

„Ne, ale chystá se k tomu," odpověděla. „Vím to."

„Když s vámi nechtěla mluvit, jak můžete říct, že se k tomu chystá? Usmála se na vás nebo…“

„Ach ne, ani jsem ji neviděla. Nepustila mě dál.“

„Tak jak můžete vědět, že opravdu není bláznivá?“

„Nezastřelila mě.“

Zavřel oči a počítal do deseti, než pokračoval s dalšími otázkami.

„Povězte mi přesně, co se stalo. Zaklepala jste na dveře? Vešla jste dovnitř?“

„Nedostala jsem se k jejím dveřím. Ani na verandu ne. Ona je opravdu velmi plachá, Harrisone.“

„Jak daleko od srubu jste byla?“

„Došla jsem na paseku před srubem,“ odpověděla. „Střílela do země přede mnou. Záměrně mě minula. Dávala mi najevo, že nechce, abych šla blíž.“

„A co jste udělala pak?“

„Řekla jsem jí, kdo jsem a že jsem se o ní právě dověděla. Také jsem se zmínila, jak bylo těžké najít její srub. Je ukrytý v lese, víte. Každopádně jsem ji nakonec uviděla. Vyprávěla jsem jí o své rodině. Musela jsem samozřejmě křičet každé slovo, aby mě slyšela, a když mi bylo jasné, že mi za chvíli vypoví hlas, řekla jsem jí o košíku, který jsem jí přinesla. Měla jsem v něm zavařeniny a čerstvě upečený chleba a sušenky. Zeptala jsem se jí, jestli bych jí ho mohla nechat. Snažila jsem se, aby správně pochopila mé pohnutky. Nenabízela jsem jí žádnou dobročinnost, jenom přátelství. Každá žena má svou hrdost. Nechtěla jsem ji urazit. Myslím, že pochopila. Dovolila mi, abych popošla o pár kroků blíž. Dál jsem se neodvážila. Postavila jsem košík na zem a řekla jsem jí, že přijdu zítra a přinesu další košík s dárky. Také jsem ji požádala, aby nechala prázdný košík na pasece, abych si ho mohla odnést domů.“

„Hodláte tam chodit každý den?“

„Ne, to bych nemohla. Nemám čas na spoustu dalších věcí a kolem domu je tolik práce. Až se mnou začne Corrie mluvit a trochu se poznáme, pak pravděpodobně bude stačit jedna delší

návštěva týdně. Věřím, že se z nás stanou dobré přítelkyně. Ale vy jste mi ještě neřekl, jestli přijdete.“

„Na nedělní večeři?“

Přikývla. „Jestli si dáte práci s vařením speciálního jídla, pak samozřejmě přijdu.“ Odmlčel se. „Adam se zlobil, když jste odešla a nikomu jste neřekla, kam jdete, že?“

„Nezlobil se. Byl zklamaný.“ Povzdechla si. „To je mnohem horší. Kdyby na mne křičel, necítila bych se tak provinile.“

„Řeknete mu o svých plánech na zítřek?“

„Už jsme o tom mluvili. Nakonec souhlasil. Pochopte, Harrisone, on nechce, abych ho žádala o dovolení toho, co dělám. Ví, že jsem schopná rozhodovat sama za sebe. Jen chce, abych byla opatrná. Slíbila jsem, že tam nikdy nepůjdu sama. – Vždyť nastydnete,“ dodala. „Měl byste si obléct košili. Dobrou noc.“

Obrátila se k odchodu. Přál si, aby ještě chvíli zůstala. Uchopil ji za paži a řekl. „Počkejte.“

Otočila se k němu. „Ano?“

„Ještě nikdy jsem nepotkal nikoho, jako jste vy.“

Bože, nemohl uvěřit, že to řekl. Cítil se jako malý kluk. „Jste velmi laskavá,“ řekl.

Mary Rose si vzpomněla na všechny ohavné věci, které před pár minutami řekla Colovi o Catherine Morrisonové, a nemohla s čistým svědomím Harrisona nechat v jeho omylu.

„Ne, nejsem laskavá,“ přiznala. „Snažím se být, ale někdy se ze mne stane fúrie. Umím být hodně zlá.“

Harrison ji pořád nepouštěl. Začal si ji přitahovat k sobě. Věděl, že jedná neuváženě, protože se mu poprvé v životě stalo, že nebyl schopen řídit se rozumem. Už se přece rozhodl, že se s Mary Rose nezaplete.

Touha políbit ji nepomíjela.

„Co to děláte?“

„Chci vás mít blíž u sebe.“

„Proč?“

„Abych vás mohl políbit.“

Udiveně se zeptala: „Myslíte to vážně?“

„Ano.“

Svou odpověď vyslovil poněkud protáhle a jí to připadalo neuvěřitelně smyslné. Málem hlasitě vzdechla, pak se včas zarazila.

„Celý týden jste na mne sotva promluvil, vlastně jste se na mne ani nepodíval… a teď mě chcete políbit? Harrisone, myslím, že to není příliš logické.“

Zdálo se, že ji vlastní závěr uvádí ve zmatek. Zasmál se. „Zřejmě nejednám příliš logicky.“

„Proč mě chcete políbit?“

Obrátila jeho hru proti němu. Teď přišla s dotěrnou otázkou ona.

„Věřím ve fair play.“

Pořád nechápala. Přitáhl si ji k hrudi, sklonil hlavu a políbil ji na čelo. Pak ji vzal za ruce a položil si je kolem krku.

Nevzpírala se. Pořád se tvářila zcela zmateně, ale ne odmítavě. On ji ještě neobjal a neudělal by to, kdyby projevila jen náznak strachu nebo odporu.

„Políbila jste mě,“ vysvětloval. „Nejednou, pokud si dobře vzpomínám. Takže teď jsem na řadě já, a tomu, Mary Rose, říkám fair play.“

„Ach bože, vy jste vůbec nespal, že?“

Znělo to zoufale. Zadívala se mu na hruď. Harrison ji vzal za bradu a zvedl ji. Políbil ji na tvář, tak lehce jako ona jeho, pak na kořen nosu.

Rozpaky ji opustily téměř okamžitě. „Určitě jste se dobře bavil,“ zašeptala.

„Ne, tak to nebylo,“ řekl.

„Ne? A proč ne?“

„Zbláznil bych se z vás. Líbáte jako malá holčička.“

Začal se prsty probírat v jejích vlasech. Překvapilo ho, že jsou jako hedvábí. Tiše povzdechla a přivinula se k němu. Milovala dotek jeho kůže. Teplo a síla, které vyzařovaly z jeho těla, ji hřály.

„Tak mi ukažte, jak byste chtěl, abych vás políbila, Harrisone.“

Konečně ji objal. Pak jí řekl, aby otevřela ústa.

Chtěla se ho zeptat proč, ale v tom okamžiku se jeho ústa dotkla jejích a ona úplně zapomněla na jakékoliv otázky. V páteři ji zamrazilo a ona se k němu instinktivně přitiskla ještě pevněji.

Byl to nejúchvatnější polibek, jakého se jí kdy dostalo. Jeho ústa jí spalovala rty, byla horká, naléhavá, a přece něžná a pak jí do úst pronikl jazykem, aby se spojil s jejím. Vášeň, s jakou ji líbal, způsobila, že jí poklesla kolena. Pevně se přivinula k jeho hrudi. Cítila se jistě a bezpečně. Její hebké tělo ovinuly Harrisonovy pevné paže a stehna. Poznala, že se chvěje, uvědomila si, že polibek na něho zapůsobil stejně jako na ni, a najednou věděla, že ona sama je zrovna tak silná jako on a že může ovlivnit všechno, co se stane nebo nestane.

Jeho ústa se hladově tiskla na její, nestoudně a majetnicky, ale všechny její zábrany byly ty tam a ona ho líbala se stejnou dychtivostí.

Ukončil polibek mnohem dříve, než si přála, a neměla chuť se od něho odtáhnout, i když mu paže klesly k tělu. Opřela si tvář o jeho hruď. Uslyšela, jak mu buší srdce. Nebo se jí v hlavě ozývala ozvěna jejího vlastního tlukotu?

Dýchal stejně trhaně jako ona. „Nechtěla jsem, abyste přestal," zašeptala zmateně. Harrison se zhluboka nadechl a pokusil se nalézt alespoň část ztraceného sebeovládání. Pořád se mu točila hlava nad vlastním zmatkem a úžasem, protože tak prudkou vášeň při polibku s jinou ženou ještě nepocítil.

„Vy jste chtěl přestat?" zeptala se.

Promluvila jako bez dechu. Zaradoval se, když zjistil, že je stejně uchvácena jako on.

„Ne, nechtěl," přiznal se. „A právě proto jsem to udělal. Pusťte mě, Mary Rose. Je načase, abyste se vrátila domů."

Nechtělo se jí odejít, ale věděla, že by měla. Nebylo by slušné ani vhodné, aby ho pobízela k dalšímu zničujícímu polibku. Pomalu se obrátila a zamířila ke dveřím.

Na zápraží se ohlédla. Chtěla mu popřát dobrou noc. Slova se jí však zarazila v hrdle, a tak tam jen stála a dívala se na něho. Vypadal úžasně. Ozařovala ho petrolejová lampa a v jejím světle získala jeho pleť zlatavý nádech. Opíral se o čelo postele, a když

přešlápl z nohy na nohu, všimla si, jak se mu zavlnily svaly. Douglas říkal, že Harrison má sílu za tři, ale ona věděla, že by ji vůči ní nikdy nezneužil.

„Cítím se bezpečná, když jsem s vámi.“

Překvapilo ji, že ta slova vyslovila nahlas. Harrison se usmál. „Měla byste se se mnou cítit v bezpečí. Nikdy bych vám neublížil, Mary Rose.“

„Líbala jsem i tentokrát jako malá holčička?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, líbala jste jako žena. Co se stalo dnes, už se nesmí opakovat. Nikdy nezačínám s něčím, co nemohu dovést do konce.“

Prohrábl si rukou vlasy a v jeho gestu se zračilo zoufalství. „Nemůžeme si spolu začínat.“

„Už jsme si začali.“

„Ne, to není pravda,“ řekl příkrým, rozhodným tónem.

Nechápala, co ho to popadlo. Přikývla, pak se obrátila a vyšla ven. Když ulehla k spánku, dlouho o tom přemýšlela. Po hodině se konečně vzdala. Věděla, že Harrisona přitahuje, řekl jí to způsob, jakým ji líbal. Nebyla příliš trpělivá, ale rozhodla se, že se pokusí vydržet, dokud nezjistí, v čem je problém. Musí být přece nějaký důvod, proč si s ní nechce nic začínat. Ten člověk má přece důvod ke všemu, co udělá. Usoudila, že bude muset počkat, až jí ho sdělí.

A ona pak vymyslí, jak se zbavit překážky, která mu v tom brání.

Obula se, oblékla si župan a sešla dolů do knihovny. Seděl tam Adam a četl si ve své oblíbené knize.

Uvelebil se v odřené lenošce z hnědé kůže. V krbu praskal oheň a vyhříval celou místnost.

„Adame, smím tě na chvíli vyrušit?“

Bratr zvedl hlavu a usmál se. „Samozřejmě,“ řekl. Zavřel knihu a odložil ji na stolek u lenošky.

Na druhé straně krbu byla stejná hnědá kožená lenoška, ale Mary Rose ji minula a usadila se na podnožku vedle Adamových nohou.

„Chci s tebou mluvit o Harrisonovi.“

„Něco není v pořádku?“

„Ne,“ ujistila ho. „Všechno je v pořádku. Líbí se mi… moc se mi líbí. Myslím, že i já se mu líbím. Alespoň mi to tak připadá.“

„Tak v čem je problém?“

Klopila oči do klína. „Minulý týden jsem ho požádala, aby mě políbil. A dnes večer mi vyhověl.“

Pohlédla na bratra, aby viděla, jak se bude tvářit, když uslyší její přiznání. Adam na sobě nedal znát žádnou reakci. Sundal si brýle, pozorně je složil a položil na knihu.

„Políbil tě.“

„Ano.“

„A co se stalo pak?“

„Řekl mi, že mě už nikdy nepolíbí.“

„Chápu.“ Jeho tvář rozjasnil mírný úsměv. „Řekl ti proč?“

„Ano, řekl,“ odpověděla. „Ale jeho vysvětlení jsem vůbec nerozuměla. Vím, že se mu líbilo, když mě políbil. Tvářil se, jako by se mu to líbilo, a i jeho chování tomu nasvědčovalo, ale políbil mě jen jednou a teď, když jsem měla čas si všechno promyslet, napadlo mě, že se mu to možná nelíbilo tak jako mně.“

„Takže říkáš, že se ti líbilo líbat se s ním. Myslím, že bychom si o tom měli promluvit.“

„Opravdu se mi to moc líbilo. On se mi líbí, Adame. Řekl mi, že si spolu nesmíme začínat, ale neuvedl žádný důvod. Možná se mě snaží uchránit před zklamáním,“ pokračovala. „Třeba ví, že odjede do Skotska, a nechce začínat s žádným vztahem před svým odjezdem. Možná je stejný jako Cole.“

„Jaký myslíš, že je tvůj bratr?“

„Cole se nechce vázat na žádnou ženu. Vždycky mi říká, že se nikdy neožení. Myslíš, že by Harrison mohl uvažovat stejně?“

„Neznám ho tak dobře, abych mohl odpovědět na tvoji otázku, ale Cola přece jen znám. Jsou to jenom řeči, sestřičko. Potřebuje čas, aby potkal tu správnou ženu. Pak svůj názor změní.“

„Proč si muži myslí, že manželství je past? Ženy jim přece jejich svobodu neberou.“

„Určitým způsobem berou,“ odpověděl Adam. „Jakmile se jednou ožení, je to napořád. Když si muž špatně vybere, je v pasti, ne?“

„Zřejmě ano, ale žena je také v pasti.“

Adam začal uvažovat o Harrisonovi. Uvědomil si, že potřebuje o jejich hostovi zjistit víc. Jestli si s ním Mary Rose něco začne, je Adamovou povinností postarat se, aby jí Harrison neublížil.

„Adame?“

„Ano?“

„O čem jsi teď přemýšlel?“

„O Harrisonovi,“ odpověděl. „Uvědomil jsem si, že o něm vůbec nic nevíme. Myslím, že by ses měla nějaký čas snažit ho poznat, než ho znovu požádáš, aby tě políbil.“

Přikývla na souhlas. „Pokusím se.“

„Cole mi řekl, že si s tebou budu muset promluvit o vztazích mezi muži a ženami, a především…“

„O intimních vztazích,“ dopověděla správné slovo, než je mohl vyslovit on.

„Ano, o intimních vztazích.“

„O tom jsme už přece dávno mluvili.“

„Vzpomínám si na to a ty jistě taky, ale náš bratr říkal, že jsi ho požádala, aby ti pověděl víc věcí ze života. Myslí, žes všechno nepochopila. Je to tak?“

„Ne, všechno jsi mi jasně vysvětlil.“

„Myslel jsem si to. Tys mi také kladla řadu otázek.“

„A tys mi na ně trpělivě odpovídal. Jsi jediný ze všech mých bratrů, kdo má rozum. Travis mi začal uvádět nějaká podobenství o stromech a o včelkách a pak najednou přešel k podobenstvím z bible. Když spustil o rozmnožování bochníků chleba, byla jsem úplně vedle. Říkal, že i já jsem takový bochník chleba a jednoho dne se rozmnožím. Zeptala jsem se ho jak. Rozhodil ruce a poslal mě za Douglasem.“

„A co ti řekl Douglas?“ Adam všechno už jednou slyšel, ale její vyprávění ho bavilo.

„Řekl mi, abych přemýšlela. Byl hrozně nabručený. Jako by ho to téma vyvádělo z míry. Ani se na mne nepodíval. Připomněl mi, že žiji na ranči, dodal ‚proboha‘ a vyzýval mě, abych se kolem sebe rozhlédla. Pak prý na všechno přijdu sama. Řekla jsem mu, že se kolem sebe rozhlížím celých jedenáct let a ještě jsem na nic

nepřišla. Pak celý zoufalý ukázal na koně a řekl, že až budu dospělá, budu jako klisna a muž, který si pro mne přijde, bude jako hřebec.“

Adam se smál, až se mu po tvářích kutálely slzy. „A teď mi pověz, jak jsi na jeho přirovnání zareagovala ty.“

„Samozřejmě mě velmi urazilo a připadalo mi ohavné. Pak mě poslal za tebou.“

Otřel si rukou oči a nakonec se uklidnil. „Když si vzpomínáš na náš rozhovor, proč jsi chtěla, aby ti Cole něco vysvětloval?“

„Nedalo mi to,“ přiznala se. „Jeho reakce je tak zábavná. Červená se, Adame, opravdu se červená. Taky znervózněl a to je u něho velmi neobvyklé. Budu se ho asi ptát znovu a znovu, až se konečně chytí.“

Adam se znovu rozesmál. „Jen do toho. Nemůžu se dočkat, až se dovím, jaká přirovnání vymyslí. Bude to jistě ohromná legrace.“

Povzdechl si a pak začal o vážnějších záležitostech. „A teď myslím, že bychom si měli promluvit, jak ti bylo, když ses líbala s Harrisonem.“

Dali se do řeči. Mary Rose se necítila nesvá ani rozpačitá, protože mluvila s Adamem. On ji nikdy neznervóznil. Nebylo jediné téma, o kterém by s ním nemohla mluvit. Mohla se mu svěřit se vším, co ji napadlo, a nemusela se bát, že bude pohoršen nebo zklamán. Svazek mezi bratrem a sestrou byl pevný jako ocel a její víra v jeho úsudek byla neotřesitelná.

Zajímal se, jestli ji vyděsila její vlastní fyzická reakce na Harrisona. Vášeň je někdy možné vykládat si špatně a stává se, že čemu člověk nerozumí, toho se bojí. Nechtěl, aby se jeho sestřička něčeho bála. Měla by se umět životu postavit, ne se před ním ukrývat tak, jak to musel dělat celá léta on.

„Muž může chtít dostat ženu do postele, aniž by ji miloval. Rozumíš?“

„Ano, rozumím. Ale žena se přece může chovat stejně, ne?“

„Ano, může.“

„Chceš, abych si uvědomila, že někoho chtít a milovat nemusí být jedno a totéž.“

„Ano.“

„Neboj se o mne. Děláš si starosti, protože jsem nevinná, ale nezapomeň, že nevinnost neznamená, že jsem pošetilá.“

„Přesně tak.“

Ještě chvíli spolu hovořili, ale pak začala být příliš ospalá, než aby mohla pokračovat. Políbila bratra na dobrou noc.

„Přála bych si, aby tu byla maminka. Chybí mi.“

„Už brzy za námi přijede,“ sliboval Adam. „Její trápení nemůže trvat dlouho. Paní Livonia se možná obměkčí a dovolí jí odejít. Ale pochybuji, že máma někam půjde, dokud Livonia nezemře. Je na mámě naprosto závislá.“

„Nedovedu si představit, jaké to je být slepý. Ale nevěřím, že bych se tak změnila a byla krutá jako Livonia.“

„Potřebuje naši mámu víc než ty, Mary Rose… alespoň prozatím.“

„Copak jsou její synové tak krutí, že se obracejí ke své matce zády?“

„Odpověď přece znáš,“ řekl. „Udělají všechno, aby se dostali k jejím penězům. Rose a Livonia mají svůj domek za sídlem, které její synové už prodali. Vycházejí spolu dobře. Pokud je Livoniini synové nechají na pokoji, nic jim nehrozí.“

„Posíláš jim pravidelně peníze, že?“

„Děláme, co se dá. Jdi už spát. Chtěl bych si dočíst kapitolu o ústavě. Zítra večer bych si o ní rád promluvil s Harrisonem a chci se na to dobře připravit.“

„Napíšu mámě ještě dnes večer dopis, než půjdu spát. Musím jí říct o Harrisonovi. Bude chtít vědět všechno dopodrobna.“

„Myslel jsem, že už jsi jí o něm psala.“

„Ano, ale to bylo předtím, než mě políbil. Musím se mámě svěřit s tím polibkem. Dobrou noc. Mám tě ráda.“

„I já tě mám rád, sestřičko.“

Za hodinu a půl ulehla Mary Rose do postele. Usnula s myšlenkou, že je život krásný. Žije v nádherném údolí, má skvělé bratry a teď i pohledného nápadníka, který se jí snad bude dvořit. Bude ho samozřejmě trochu napínat. Pak dovolí, aby ji polapil.

Její plány byly velkolepé a život dokonalý.

Zamilovala se.

* * *

17. května 1863

Drahá maminko,

dovídáme se o válce tolik rozporuplných zpráv, že nevíme, co si máme myslet. Sever i Jih si přisvojují každé vítězství. Než zase dostaneme nové informace, připadá nám všechno tak komplikované, nic nedává smysl. Jediné, co víme jistě, je, že umírají tisíce mladých mužů. Všichni se ze všech sil snažíme dělat, co nám radíš, a nebát se o tebe, ale je to těžké. Jsi stále v našich myslích, v našich modlitbách a v našich srdcích.

Tvůj dopis pro nás znamenal blahoslavenou úlevu. Byli jsme tak šťastní, že po měsíci čekání máme o tobě zprávu, že jsme uspořádali slavnostní večeři. Cole připravil dušené veverky, Douglas upekl vdolky a já jsem nakrájel zeleninu ze zahrádky. Jako zákusek jsme si dali pečená jablka a kousek mátového cukroví. A když jsme se najedli, začali jsme zpívat. Myslím, že já a Cole zpíváme docela slušně, ale Douglas a Travis jsou prostě příšerní. Ale nikdo nezpívá tak strašlivě jako malá Mary Rose. Tvoje jmenovkyně vlastně ani nezpívá; spíš vříská. Pohrával jsem si s myšlenkou, že bychom ji dali učit na piano, až bude starší. Museli bychom samozřejmě najít učitele, aby jí dal potřebné základy. Teď už si nejsem tak jistý, že je to dobrý nápad. Jestli neumí udržet melodii, možná by to byla jenom ztráta času. Přesto je dobré mít všestranné vzdělání a vztah k hudbě je důležitý. Bratři i já mluvíme o výhodách, které jí chceme poskytnout. Travis trvá na tom, že by se měla učit francouzsky. Říká, že všichni vzdělaní lidé znají alespoň jeden cizí jazyk. Teď se ale věnujeme angličtině. V mluvnici dělá naše malá hrozné chyby. Věčně si plete slovesa. Přesto se držíme tvé rady, příliš ji neopravujeme a vždycky se ji snažíme pochválit za každé drobné zlepšení, kterého dosáhne. Má z toho radost, a když je šťastná a usmívá se na nás, zdá se, jako by do našeho srubu pronikl sluneční paprsek. Celý pokoj se rozzáří, maminko, jako by se v něm rozsvítilo tisíc svíček.

Cole nám ukázal plány, co vypracoval na dům, který si chceme postavit. Byli jsme doslova ohromeni. Vůbec jsme netušili, že má takový talent. I když myslím, že si na sebe bere víc, než může zvládnout, nebral jsem mu nadšení. Plánuje postavit jednopatrový dům s pěti ložnicemi, velký jako ty elegantní domy plantážníků dole na jihu. Přece jen jsem navrhl, aby zvenku byl dům co nejprostší, abychom neupoutávali přílišnou pozornost. Lidé uvidí pěkný dům a začnou se zajímat, co je uvnitř. Pak můžou závidět, alespoň k takovému závěru jsem dospěl na základě svých zkušeností. Když má někdo něco lepšího než oni, myslí si, že by to měli mít taky, třebaže pro to nejsou ochotni tvrdě pracovat. Lidé v Blue Belle nejsou ale jako lidé ve městě. Tady u nás každý víc ocení to, co mají jiní. Mám ve své sbírce už sedm knih a Travis se příští týden chystá do Hammondu, aby se podíval, jaké zboží tam může výměnou získat. Douglas začal krotit pár divokých mustangů, které chytil spolu s Colem. Douglas má schopnost mluvit s divokými zvířaty. Říká, že s ním ve skutečnosti nemluví, ale že mu dávají najevo, není-li něco v pořádku.

Pomalu přicházíme na to, co můžeme dělat, aby každý z nás byl přínosem rodině. Připadá mi zajímavé, že Bůh obdařil každého z nás nějakým talentem. Já mám hlavu na čísla, a tak zapisuji všechno potřebné. S žádostí o půdu je spojena spousta papírování a také jsem začal vést účetní knihu, abychom přesně věděli, za co utrácíme. Morrison nám nabídl úvěr. Říká, že mu můžeme platit za zásoby, které od něho bereme, každý druhý měsíc, ale přiráží si za svou laskavost úrok a podle mého názoru je to prostě a jednoduše půjčka. Když nemáme v krabici na cigára dost peněz, obejdeme se bez nich. Já do města vůbec nechodím. Poslouchám tvou radu a snažím se na sebe neupoutávat pozornost. Všichni se už se mnou seznámili a myslím, že si na mne zvykli. Noví příchozí jsou trochu překvapení, když slyší, že se mezi nimi usadil černoch, a jakmile se seznámí se zbytkem rodiny, myslím, že jsou pořádně zmatení. Cole říká, že protože všichni obyvatelé v Blue Belle mě berou jako každého jiného člověka, i ti noví si nakonec myslí, že je to v pořádku. Moc nám pomohlo, že jsme získali přízeň Morrisonových. Měli vážné potíže, když jim spadla střecha. Tehdy jsem se do města

přece jenom vypravil a pomohl jim postavit novou. Paní Morrisonová nám hlídala Mary Rose, a i když naše sestřička tvrdí, že ji malá Catherine uhodila a tahala za vlasy, jsme přesvědčeni, že se dobře bavila, když si hrála s novou kamarádkou.

Nějak jsem se vzdálil od původního tématu, že? Říkal jsem, jak každého z nás Bůh obdařil nějakým zvláštním talentem. Pak jsem se začal vychloubat sám sebou. Teď ti povím, jaký přínos znamenají moji bratři. Cole se stále cvičí ve střelbě, aby nás mohl chránit a zastřelit něco k večeři, a přestože si myslíme, že je rychlý a přesný, nikdo z nás nechce, aby se z něho stal pistolník. Douglas pracuje s koňmi, které chytí, a Side Camp už říkal, že si jednoho koupí, až ho bratr naučí pod sedlo. Douglas chce postavit stáj, než začneme se stavbou domu. On a Cole se pořád hádají, co má přijít na řadu první. Cole se Douglasovi podřídí, ale nechá ho chvilku se trápit, než to vzdá.

Travis si vzal na starost veškeré zásobování. Ten kluk z každého něco vytluče. Jakmile něco potřebujeme, řekneme mu, a on to vždycky nějak sežene.

Ještě nevíme, jaký speciální talent má naše malá. Jisté je, že to nebude v oblasti umění. Přikládám obrázek, který pro tebe nakreslila. Měl by to být obrázek našeho srubu, ale myslím, že ho ani nepoznáš. Mně to připadá jako čmáranice. Byla na své dílo pyšná, a tak jsme ji samozřejmě všichni chválili a říkali, jak je to pěkné. Už ale nemá ráda, když jí říkáme malá. Neodpovídá nám, ani když ji oslovíme Mary. Musíme jí říkat celým jménem, jestli chceme, aby nám odpověděla. Zdá se nám hloupé oslovovat ji pořád Mary Rose Claybornová, ale pro ni to hodně znamená, a tak to děláme.

Každý den nám klade tisíce otázek. Pořád si myslím, že je chytřejší než my všichni dohromady, a podle toho, jak nás vždycky přiměje, abychom jí ve všem vyhověli, i moji bratři myslí, že mám pravdu.

Nedovolujeme jí, aby se chovala ošklivě. Nechce-li poslechnout, musí sedět stranou sama, než ji zas vezmeme mezi sebe. Nelíbí se jí, jak ji trestáme, a tváří se vysloveně zoufale. Cole

jí vždycky chce prominout, protože má tak měkké srdce, ale chápe, že ošklivé chování se jí nesmí tolerovat.

Nejsem si jistý, jestli se opravdu cítí zle, když sedí v koutku. Právě včera jsme spolu pracovali v zahradě. Chtěla, abych s prací skončil, vzal ji domů a dal jí kousek mátového cukroví. Odmítl jsem, a tak šla do srubu sama a cukroví si tam přesto vzala. Věděla, že z toho bude mít problémy, protože nesnědla jenom jedno, ale všechno do posledního kousku. Za pár minut vyšla zase ven i s důkazem svého špatného chování (měla celou růžovou pusu) a nesla si přikrývku a hadrovou panenku, kterou pro ni vyrobil Travis. Prošla kolem mne, pokračovala přes celý dvůr a na druhé straně se posadila na kládu. Pak začala kvílet a chovat se lítostivě. Má nás všechny přečtené, maminko. Musel jsem se otočit, aby neviděla, jak se usmívám.

Už budu končit. Travis a Douglas mi už pro tebe dali dopisy a Cole svůj právě dokončuje. Ceníme si toho, že jsi nám poslala složku na dopisy se jmény každého z nás. Všichni si s tebou rádi povídáme alespoň na dálku a jsem přesvědčen, že až bude Mary Rose větší a bude umět číst, i ona ocení tvůj dárek.

Moji bratři mluví o tom, že by rádi šli do války a udělali, co je třeba, aby pomohli Severu zvítězit. Vždycky, když se o tom někdo z nich zmíní, rozzlobím se a myslím, že už jsem je přesvědčil, že ačkoliv mají srdce na správném místě, nemůžou odejít. Slíbili jsme, že se budeme starat o naši sestřičku, a ona teď pro nás musí být na prvním místě. Travis myslí, že nás všechny nepotřebuje, ale když jsem poukázal na to, jak každý z nás dává rodině něco jiného, změnil názor. Je to pravda, maminko. Je třeba, aby se o Mary Rose starali čtyři dospělí muži. Tady v pustině je tvrdý život. Člověk musí vynaložit všechny své síly, jenom aby přežil.

Každou noc se modlíme za statečné vojáky Severu.

Nechci končit tento dopis smutnými myšlenkami. Byli jsme překvapeni, že se krásný medailonek, který jsi poslala, dostal až sem k nám. Balíček nebyl ani potrhaný. Mary Rose nás přistihla, jak si ho prohlížíme. Řekli jsme jí, že jsi ho poslala pro ni, ale že ho má dostat, až jí bude šestnáct let. Maminko, v *té chvíli začala vyvádět jako saň. Ale nevzdali jsme to. Dohodli jsme se na*

kompromisu. Slíbili jsme jí, že se na něj může podívat každý večer, než půjde spát. Teď nám k večernímu ukládání do postele přibyl další rituál. Takže už máme tři. Musí se napít vody, poslechnout si pohádku na dobrou noc a ještě se podívat na přívěsek.

Je s ní hromada práce, a můj bože, jak se dovede hezky usmívat!

S láskou

Adam

KAPITOLA 6

Mírný, dobrosrdečný Harrison se proměnil v rozzuřeného šílence přímo před očima Mary Rose. Nemohla uvěřit, že den ve městě může být tak strašlivý. Večer u jídla řekla Adamovi, že jí to připadalo jako zlý sen.

A za všechno mohl Harrison. Měla na něho takový vztek, že s ním nechtěla ani promluvit.

Ráno začalo docela příjemně. Dobrou hodinu strávila přípravami na cestu do města. Chtěla kvůli Harrisonovi vypadat co nejlépe. Nemyslela si, že je marnivá, a obvykle si oblékala to, co bylo praktické a v čem se cítila dobře. Tentokrát ovšem nastala jiná situace, protože minulou noc ji políbil muž jejích snů a ona chtěla být pro něho co nejkrásnější. Vyzkoušela si troje různé šaty a nakonec si oblékla bledě modrou jezdeckou sukni a bílou halenku. Vlasy si na krku svázala modrobílou stuhou. Nebyla svým vzhledem nijak nadšena, ale zdálo se jí, že je to to nejlepší, co může dělat s podobou, kterou jí nadělil Bůh.

Brzy si uvědomila, že všechny starosti byly k ničemu. Poté, co jí Harrison úsečně popřál dobré ráno, přestal si jí všímat.

Do města se s ní vypravili všichni kromě Adama. Travis si chtěl vyzvednout balíček, Cole a Harrison jeli pro nové uzdy a Douglas se k nim přidal, protože si chtěl promluvit s kovářem o okování několika koní. Mary Rose si připravila seznam věcí, které by mohla potřebovat její nová přítelkyně Corrie.

Nevadilo jí, že ji jejich paličatý host ignoruje. Měla na něho vztek, protože odmítl poslouchat rozumné rady. Trval na tom, že bude dál nosit pás s náboji a se zbraní, a Colovi na vysvětlenou uváděl směšný důvod, že si nabil svůj starý, spolehlivý revolver pro případ, že by je potkaly nějaké nepříjemnosti. Nemohla uvěřit, že může být tak tvrdohlavý. Naštěstí byli ozbrojeni i její bratři, ti

ovšem střílet uměli a nosili zbraň skutečně pro ochranu. V okolí městečka se stále potloukal pistolník Webster a pár jeho prohnaných kamarádů, a dokud Claybornové spolehlivě nezjistí, že všichni opustili kraj, budou muset být na stráži.

Protože byl čtvrtek, ve městě je nikdo neočekával. Mary Rose se usilovně modlila, aby Catherine Morrisonová dnes zůstala doma a nepomáhala otci v krámě. Mary Rose se nechtěla dívat, jak flirtuje s Harrisonem, protože z tak nestydatého chování se jí dělalo zle. Harrison je přece tak naivní. Jako ostatně většina mužů, když dojde na nástrahy osnované jistými ženami. Harrison by nepoznal, k čemu se Catherine chystá, ale Mary Rose to věděla. Ženy dobře vědí, co dovedou. Catherine chce ulovit Harrisona. Najít v údolí muže nebylo těžké. Poměr mužů k ženám zde činil asi sto k jedné. Ale najít dobrého muže bylo něco jiného. Takoví byli vzácní jako diamanty.

Mary Rose si nemyslela, že žárlí. Jen se o Harrisona stará. Je přece její host. Catherine Morrisonová si bude muset pro své záměry najít někoho jiného.

Cestou do města Mary Rose žádala Cola a Douglase alespoň pětkrát, aby na Harrisona dohlédli. Oba bratři nakonec měli jejího naléhání dost. Řekli jí, ať jim dá konečně pokoj. Nejraději by požádala i Travise, ale ten jel na koni vedle Harrisona, a ona nechtěla, aby muž, jehož chtěla chránit, věděl, že si myslí, že se o sebe nedovede postarat sám. I když to byla pravda.

Štěstí jí přálo. Catherine v obchodě nebyla. Mary Rose si všimla, že Harrison hovoří s Catherininým otcem, ale jejich rozhovor trval sotva minutu nebo dvě a pak se Harrison dal do řeči s Floydem Penneyvillem, dalším novým obyvatelem městečka, a hovor se stočil na každoroční hnaní dobytka, které skončilo právě před třemi týdny. Jak Floyd, tak i Harrison litovali, že jim taková událost ušla.

Dooley ji dostihl, právě když vycházela z obchodu. Mířila ke stájím, aby se zastavila pro Douglase. Cole, Travis a Harrison zatím hovořili s Floydem.

„Dobré ráno, slečno Mary. Můj bože, vám to ale dneska sluší.“

„Děkuji, Dooleyi.“

„Posílá mě Henry,“ řekl. Pak si vzpomněl na slušné chování a smekl klobouk. „Poslali jsme zprávu Colovi, že Webster má s sebou nějaký kumpány. Když se dívám na vaše bratry, řek bych, že čekají problémy.“

„Člověk musí být připraven na každou možnost,“ řekla Mary Rose. Citovala samozřejmě Adamova slova. Vždy jí připomínal, že je třeba být připraven.

Dooley se k ní připojil a kráčel vedle ní po dřevěném chodníku.

„Henry mi řekl, že nakupujete zásoby pro Bláznivou Corrii. Žvanil, nebo mluvil pravdu?“

„Mluvil pravdu,“ řekla. „Corrie není bláznivá. Ocenila bych, kdybyste to řekl i svým kamarádům. Je to moje přítelkyně, Dooleyi.“

„Přesně takhle jste to prý říkala, tvrdil Henry. Mám pro vás špatný zprávy, slečno Mary. Bickley a pár jeho přátel z domobrany se chystá nahoru na kopec, aby vypálili Corriin srub. Myslí si, že je nebezpečná.“

Mary Rose se zhrozila. „Jak se opovažují,“ vykřikla. Chytila Dooleye za paži. „Už vyjeli?“

„Ne, ale chystají se,“ vysvětloval Dooley. „Henry a Strašák je zdržují různým vyptáváním. Víte, jaký Bickley je. Rád se vychloubá. Je to ďábelskej spratek, slečno Mary. Nejradši bych byl, aby se vrátil do Hammondu, odkud přišel. Nemá právo dělat ze sebe takovýho náfuku. A ti jeho kamarádi jsou skrznaskrz zkažení. Zvlášť jeden je tak odpornej, že se mi chce zvracet, jenom se na něho podívám. Říkají si domobrana, jako by byli něco zvláštního.“

Stařec se odmlčel a zafuněl. Nejraději by si odplivl, ale nemyslel si, že by se to slečně Mary líbilo.

„Kde jsou teď?“

„V saloonu. Nemůžou se dočkat, až vyrazí. Henrymu už docházejí nápady, a jaký je Strašák, to víte. Od tý doby, co pije tu svoji břečku, chová se vážně potrhle. Dlouho mu trvalo, než zjistil, o čem lidi vlastně mluví. Nedovede se soustředit, v tom to je, protože s ním pořád mluví všechny ty strašidla. Taky mu neprospělo, že ho zasáhl ten blesk, ale pořád říkám, že by to měl v

hlavě v pořádku, kdyby se držel dál od flašky. Slečno Mary, kam mě táhnete?“

„Do saloonu.“

„Ale nechcete jít dovnitř, že ne?“

„Jestli budu muset, půjdu,“ řekla. „Musím tomu udělat konec.“

Rozběhli se po chodníku. Dooleyovi brzy došel dech. „Nechte mě, ať můžu přivést vaše bratry, slečno Mary,“ vyrazil ze sebe a lapal po dechu. „Počkejte tady.“

Mary Rose považovala za rozumné jít do saloonu s nějakým doprovodem. Souhlasila, že počká, a sotva se posadila na lavičku před obchodem, Bickley a jeho kumpáni vyrazili ven. Jejich koně stáli venku, otěže uvázané k sloupům před saloonem.

Rozhodla se, že dál už čekat nebude. Modlila se, aby muži nebyli opilí. Neznala Bickleye, ale hodně o něm slyšela a nic z toho nestálo za opakování. Jeho vzhled byl stejně odporný jako charakter. Měl dlouhé, umaštěné hnědé vlasy a malé pichlavé oči. Připomíná hada, uvědomila si, a podle všech předpokladů takový i je. Měřil jen o pár palců víc než pět stop. Adam říkal, že je to malý muž, který se snaží udělat udělat ze sebe velkého.

„Bickleyi? Mohla bych si s vámi promluvit?“

Mary Rose stála ha rohu chodníku a čekala, až ji vůdce oddílu domobrany zaregistruje. Doufala, že k ní přijde sám a že jeho přátelé na něho počkají u dveří saloonu.

Když uslyšel její hlas, obrátil se. Ušklíbl se na ni, přivřel oči proti slunci a vykročil k ní. Mrzelo ji, že za ním vyšli i jeho společníci.

„Co pro vás můžu udělat, slečno Mary?“

Bickley kysele páchl po alkoholu a potu. Nepřekvapilo ji, že ví, jak se jmenuje. V Blue Belle žilo tak málo žen, že všichni muži z města a širokého okolí každou z nich znali. Věděli o ní dokonce až v Hammondu.

„Chystáte se se svými kamarády nahoru na Kančí vrch?“

„Přesně tam máme namířeno. Vykouříme tu bláznivou ženskou, než někoho zabije. Ctíme zákon, a protože Blue Belle nemá šerifa, myslím, že je naší povinností starat se tady o spravedlnost.“

„Nechápu, proč si myslíte, že všechno kolem je vaše starost," řekla. „Žijete přece v Hammondu, ne v Blue Belle. Dovedeme se postarat o své věci sami."

Chtěla mu říct, aby se vrátil, odkud přišel, a staral se o své, ale neodvážila se svou myšlenku vyslovit ze strachu, aby ho nevyprovokovala k nějakému neprozřetelnému činu.

„V Hammondu šerif je," řekl. „Nepotřebuje moji pomoc. Lidi tady ji víc… ocení."

Jeden muž z jeho doprovodu zakašlal. Mary Rose se usilovně snažila nevybuchnout. Zhluboka se nadechla a pak se pokusila s tím podlým darebákem rozumně promluvit.

„Zrovna včera jsem vyjela nahoru na hřeben a hezky jsem si s tou milou ženou popovídala. Corrie není bláznivá. Nemá ráda, když se jí do jejího života vtírají cizí lidé. To nemá rád nikdo. Corrie má ráda jenom lidi, kteří žijí v okolí Blue Belle."

„Vy se snažíte zabránit nám vykonat naši povinnost, že?"

„Corrie je moje přítelkyně. Chci, abyste ji nechali na pokoji." Tentokrát se už ozvala ostřejším hlasem.

„Já vás nemusím poslouchat. Už jsem se rozhodl. Že je to tak, hoši?"

Mary Rose už se nedokázala ovládat. „Jestli hodláte tu ženu obtěžovat, půjdu osobně za soudcem Burnsem a podám na vás žalobu. Všechny vás obviním z pokusu o vraždu a moji přátelé z Blue Belle vás rádi uvidí viset."

Bickley si nemohl nechat líbit takové vyhrožování. Zvláště od ženy. Alkohol mu z hlavy vymazal myšlenky na bratry Claybornovy. Bylo načase, aby někdo s tou drzou husou udělal pořádek. Bude se o to muset postarat on sám. Natluče jí do hlavy trochu rozumu a brzo se bude třást strachy.

„Kdo si myslíte, že jste, když se mnou takhle mluvíte?" vykřikl, až mu na bradu vyprskla slina.

„Jsem žena, která pozná hloupého náfuku, když ho vidí," odpověděla.

Bickley nebyl příliš inteligentní, ale rychlý byl. Než si uvědomila, co chce udělat, chytil ji za paži, stiskl a snažil se přitáhnout ji k sobě. Pořádně ho kopla do nohy, přímo pod koleno.

Do stehna mu vystřelila bolest. Hřbetem ruky ji udeřil do tváře, a když ani nevykřikla, uhodil ji znovu pěstí.

„Jsi cvok, Bickleyi," nervózně zašeptal jeden z jeho přátel. „Pusť ji, než na tebe začnou střílet její bratři."

„Nepustím ji, dokud se mi hezky neomluví. Udělám jí pořádnou bolest. Vím, kdo jsem. Zkroutím jí ruku tak, až jí zlomím kost, jestli mi okamžitě neřekne, že ji mrzí, že na mne byla drzá. A jestli se mě pokusí zastavit její bratři, všechny je postřílím. Vsaďte se."

Mary Rose byla na okamžik jeho útokem ohromena, ale rychle se vzpamatovala. Na rtech ucítila krev a věděla, že má natržený koutek úst. Také bradu měla vlhkou a myslela, že na ni stekla krev z rány. Nevšímala si toho. V hlavě měla natolik jasno, že si plně uvědomovala jediný účel, kvůli kterému sem přišla. Zabrání Bickleyovi jet nahoru na hřeben, ať se děje co se děje. Kopla toho strašného člověka ještě jednou, tentokrát mnohem silněji, a když zavrávoral, udeřila ho pěstí, aby ztratil rovnováhu úplně. Adam jí vždycky říkal, že její levý hák je docela účinný. Chtěla dokázat, že ji nechválil zbytečně.

Očekávala, že ji Bickley pustí, ale on držel pevně, třebaže málem ležel na zemi. Pak ji odhodil k jednomu ze sloupů pro uvázání koní. Uhodila se o něj do hlavy a upadla na zem.

Zůstala ležet v bezvědomí. Za malou chvilku se probrala a v hlavě jí tepalo. Zavřela oči a vůlí se pokoušela ostrou bolest potlačit. V uších jí zaznívalo ohlušující řev.

Nedokázala se ho zbavit. Hluk sílil, i když otevřela oči a začala zas vidět jasně. Uvědomila si, že se cítí lépe, protože už kolem sebe nevidí vířit hvězdičky. Najednou se k ní přihnali muži mířící ke svým koním. Jeden z nich ji kopl do žaludku. Další si jí stoupl na bok jako na stoličku, aby mohl pohodlněji nasednout na koně. Jeho ostruhy jí roztrhly sukni.

Neměla sílu se nějak chránit. Byl zázrak, že ji koně ani ti prchající zbabělci neudupali. Připadalo jí, že nemůže udržet otevřené oči. Cítila, že ji někdo zvedl, a pak měla opět v hlavě tmu. Několik minut se zmítala na pokraji bezvědomí, a když se probrala podruhé, viděla, že všichni někam utíkají. Posadila se právě v

okamžiku, kdy Bickley pobídl koně kopnutím do cvalu. Pokusila se vstát, myslela, že se musí vydat za ním, než ublíží Corrii, a málem se jí podařilo zvednout se na kolena, ale následující událost způsobila, že se zas svezla na záda.

Mírný a jemný Harrison se změnil v divocha. Vyřítil se odněkud jako anděl pomsty a mohutným skokem zaútočil na Bickleye. Uvědomila si, že přitom řve vzteky.

Byl zlostí bez sebe. Srazil Bickleye ze sedla a odhodil ho do prachu. Pak se na něho vrhl. Všichni křičeli. Mary Rose se modlila, aby ten rámus ustal. V takovém hluku jí hlava začala třeštit ještě víc. Harrison už mlčel. Snažil se Bickleye zabít holýma rukama. Pomstychtivý výraz v jeho tváři jasně svědčil o jeho záměru. Když se ho někdo nepokusí zastavit, zabije člověka, který na ni zaútočil.

Byla ohromena tak, že nemohla ani promluvit. Při pohledu na Harrisona ji zamrazilo. Vypadal tak… odhodlaně. Rozhodně nebojoval jako gentleman. Co se toho týkalo, ani Bickley ne. Pokoušel se vytáhnout zbraň a útočníka zastřelit, ale Harrison mu vykopl revolver z ruky. Pak Bickley sáhl po noži. Zdálo se, že jeho úmysl Harrisona potěšil. Dokonce se usmál. Počkal, až se na něho Bickley vrhne, pak se bleskurychle vymrštil a vyrazil mu nůž z ruky.

V dálce zazněl výstřel z pušky. Mary Rose zpozorovala, že se k ní blíží Douglas. U boku měl opřenou ručnici a v ruce držel šestiranný revolver připravený k výstřelu. Muži, kteří se snažili uprchnout, už neseděli na svých koních. Kráčeli před jejím bratrem směrem k saloonu. Douglas je musel dostihnout před stájemi, usoudila Mary Rose.

Cole stál za Harrisonem. Paže měl zkřížené na hrudi a spokojeně se usmíval, když viděl, jak se Bickley snaží bojovat nejpodlejšími triky.

Travis náhle poklekl vedle Mary Rose. Jemně ji uchopil do náruče a zvedl.

„Můj bože, sestřičko. Co se ti stalo?“

Jeho hlas zněl ustaraně. Ani se nepohnula, měla strach, že by ji pak hlava rozbolela ještě víc. „Nic mi není, opravdu. Máš na košili krev. Jsi zraněný?“

„To je tvoje krev, ne moje. Máš ji na tváři. On tě uhodil, že?“

„Travisi, proč vám trvalo tak dlouho, než jste přišli? Pořád jsem jenom čekala a čekala.“

„Mary Rose, je to sotva pár okamžiků, co k tomu došlo. Musela jsi být v bezvědomí. Víš určitě, že ti nic není?“

„Proč se Harrison bije s Bickleyem? Vždyť se vůbec neumí bít. Jdi a zastav ho, než si ublíží. Bickley je natolik krutý, že ho může zabít, Travisi.“

„Ne, proč bych to dělal? Všichni jsme viděli, co ti ten bastard provedl. Harrison je rychlý, že? Byl u Bickleye dřív, než jsem s Colem doběhl na roh.“

„Pusť mě prosím. Můžu stát na vlastních nohách.“

„Vrhla by ses k Harrisonovi, kdybych tě pustil. Nezabije Bickleye,“ ujišťoval ji. „Ale zřejmě to udělá Cole. Jen počkej, až se podívá na tvoji tvář. Vypadáš opravdu hrozně, sestřičko. Z čela ti kape krev a další ti teče z koutku úst.“

Henry a Strašák přešlapovali za sourozenci jako dvě staré tetky. Travis se k nim obrátil. „Pohlídejte moji sestru a já zatím pomůžu Harrisonovi, ano?“

„Klidně nám ji svěřte,“ řekl Henry. „Ochráníme ji. Že jo, Dooleyi?“

„Samozřejmě,“ sliboval jeho přítel. Ještě lapal po dechu. Sotva došel k obchodu, aby zavolal bratry, vyšel Bickley ven a začal ubližovat slečně Mary. „Všechno se přihodilo zatraceně rychle.“

„To je pravda,“ přisvědčil Henry. „Byly to fofry, to teda jo.“

Henry zvedl Mary Rose do náruče a přitiskl si ji k hrudi. Ve snaze postarat se o její pohodlí jí nevědomky bránil v dýchání.

„Je lehká jako peříčko,“ podotkl.

„Pusťte mě prosím. Jenom se opřu o Dooleye.“

„Tak dobře,“ souhlasil. „Ale jestli se vám začne dělat mdlo, zase vás vezmu do náruče.“

„Ať ti slíbí, že tu zůstane,“ navrhl Dooley.

Henry si myslel, že je to skvělý nápad, a přiměl ji, aby mu dala své slovo.

Ze saloonu vyšel Strašák a zastavil se nedaleko dveří. Henry se k němu obrátil. „Jdi a přines židli pro slečnu Mary, jo, Strašáku?

Posadíme ji tady u stěny. A vezmi s sebou ještě nějaký ubrousky a sklenku vody. Jsou za barem. Musíme slečnu Mary umýt, než ji uvidí Cole.“

„Myslím, že by ses měl radši postarat o toho Harrisona. Je nebezpečnější než Cole.“

„Ten už ji viděl,“ řekl Henry. „Proč myslíš, že tak řádí?“

„Vypadá to, že chce s Bickleyem skoncovat. Myslíš, že ho zabije?“

„Ne. Bickley se pořád válí v prachu.“

„To může bejt smrtelná křeč,“ uvažoval Dooley. Poškrábal se po bradě a zašilhal na muže sraženého k zemi.

„Jak znám Harrisona a jeho názory na zákon, nemyslím, že ho voddělá.“

Dooley nesouhlasil. „Sázím se o niklák.“

„Platí.“

„Jestli Bickleye zabije, vyhrál jsem.“

Henry přikývl. Mary Rose ze srdce doufala, že oba muži zmlknou. Se zájmem sledovala Bickleyovy kamarády. Douglas nutil pětici mužů jít k Harrisonovi. Byli dosud ozbrojení a Mary Rose se bála, že by se některý z nich mohl pokusit zastřelit Harrisona nebo Cola.

„Viděl jsem, jak jeden z těch chlápků kopl naši slečinku Mary přímo do břicha,“ zašeptal Henry. „A další na ni šlápl. Jo, pane, přesně tak. Není to hanba, když chlap takhle zachází se ženskou?“

Dooley souhlasil. Ještě chvíli o tom uvažoval a dospěl k názoru, že je jeho povinností říct bratrům a jejímu mstiteli, co ti muži udělali. Chvatně vykročil k cestě.

„Harrisone? Cole? Jeden z těchhletěch chlápků kopl vaši slečnu Mary rovnou do břicha. A ten ošklivej na ni šlápl. Plnou vahou. Málem ji zabil, to teda jo. A někdo jí roztrhl tu krásnou sukni. Jo, pane, takový věci tady prováděli.“

Mary Rose by Dooleye nejraději uškrtila. Úmyslně popichoval Harrisona a bratry. Než mohla Dooleyovi něco říct, bylo pozdě. Harrison slyšel každé slovo. Neřekl nic. Nemusel. Všechno se mu zračilo ve tváři.

„Proč jsi to vykládal Harrisonovi? Cole s revolverem by byl lepší," podotkl Henry téměř bezmyšlenkovitě. Popotáhl Mary Rose blíž k cestě, aby mohl lépe sledovat probíhající rvačku.

„Řekl jsem to Harrisonovi i Colovi," prohlásil Dooley. „Ale myslím, že Harrison je mnohem ostřejší. Vidíš, jak se dívá na Bickleye. Kromě toho Cole taky slyšel, co jsem říkal. Udělali vám ti chlapi ještě něco, slečno Mary?"

Sjela Dooleye zdrcujícím pohledem. I kdyby jí Bickleyovi kamarádi ještě něco provedli, nehodlala by se s tím svěřovat městskému tlučhubovi. Odtáhla se od Henryho a proklouzla kolem Dooleye, než si uvědomil, že je pryč.

„Chyť ji," zvolal Henry. „Jestli se tam střílí, může dostat kulku, když se do toho bude míchat. Je ještě málem bez sebe, Dooleyi. Vždyť to vidíš."

Dooley ji chytil kolem pasu a přitáhl ji zpátky k Henrymu.

„Co jsem to měl přinést?" ozval se ode dveří Strašák. Henry mu znovu vysvětlil, jaký je jeho úkol, a Mary se znovu zadívala k rohu budovy.

Nespouštěla oči z Harrisona. Stál deset nebo patnáct stop od Cola a Travise. Jeho bratři mu chránili záda a soustředili se na muže blížící se k nim.

Nejošklivější z hloučku sáhl po zbrani. Cole mu revolver vystřelil z ruky, sotva ho útočník vytáhl z pouzdra.

Ostatní muži okamžitě zvedli ruce. Zjevně netoužili po přestřelce.

Harrison se obrátil k Colovi. „Nepleť se do toho," vyzval ho. „To je moje věc."

Cole se zazubil. Travis zakroutil hlavou. „Zabijou tě a Mary Rose se vážně naštve," zašeptal, aby ho slyšel jen Harrison a Cole.

Harrison se obrátil k Bickleyovým kumpánům. „Odložte zbraně," přikázal jim.

Počkal, až provedou, co jim přikázal, pak si odepnul pás i se zbraní a obojí hodil Travisovi. Cole dál držel revolver namířený na skupinku. Zůstalo mu pět nábojů, a to stačilo, aby zastřelil každého z nich, kdyby se pokusili o něco podlého. Nepřipustí, aby ty odporné kreatury komukoliv ublížily. Některý z nich by mohl mít u

sebe další zbraň. Vlastně v to doufal. Ze srdce si přál alespoň jednoho z nich zastřelit.

Nebylo mu to však dopřáno. Harrison kývl na muže, aby šli k němu.

„Chystá se vyřídit je všechny najednou?“ zeptal se Travis bratra.

Odpověděl mu Harrison. „Přesně tak.“ Cole se opět usmál. On i Travis o kousek ustoupili, aby měl Harrison víc místa.

„To by mělo stačit,“ protáhl Cole.

Mary Rose najednou zalitovala, že s sebou nemá svůj revolver. Kdyby ho měla po ruce, zastřelila by asi všechny, kdo stáli na ulici, včetně svých bratrů a Harrisona. Cole se tvářil, jako by se ohromně bavil. Jeho by zastřelila jako prvního.

Nemínila už déle čekat. Harrison zmizel uprostřed hloučku. Těla se dala do pohybu.

Viděla dost, aby z toho měla celý týden zlé sny. Obrátila se a vešla do saloonu. Posadila se na židli u okna, ale ven nepohlédla. U baru stál Strašák a popíjel. Když ji spatřil, odložil láhev, svraštil čelo a pokoušel se nasadit provinilý výraz.

„Co jsem to měl přinést, slečno Mary?“

„Na tom nezáleží, Strašáku. Jen si dej to svoje pití.“

„Je drobet lepší než moje pálenka.“

„Nechcete se podívat na rvačku jako všichni ve městě?“

„Rád se podívám,“ řekl Strašák.

Mary Rose zavřela oči. Všechno ji bolelo. Bylo jí do pláče. Bože, tak se na dnešní výlet těšila! No, naštěstí se už nemohlo stát nic horšího. V tom pomyšlení nalezla alespoň slabou útěchu.

Mýlila se však. Její trápení ještě neskončilo.

„Můžete jít ven, slečno Mary. Opravdu byste neměla sedět v saloonu. Co by si pomyslel Adam?“

Ta slova zavolal ode dveří Dooley. „Strašáku, neměl jsi přinést…“

„Co jsem měl přinést?“

„Vodu, sklenici, ubrousky,“ unaveně vypočítávala Mary Rose.

Strašák se usmál. „Už si vzpomínám.“ Nalil si další sklenku a přikývl. „Ano, pane, opravdu si vzpomínám.“

„Už jde Harrison a vaši bratři,“ řekl Dooley.

Kdyby byl v saloonu zadní vchod, využila by ho. Nechtěla, aby ji kdokoli z nich viděl v takovém stavu. Alespoň to si namlouvala. Nechtěla si přiznat skutečný důvod. Harrison úplně změnil své chování. Nevěděla, co si o tom má myslet. Choval se tak nemilosrdně. Namouduši, nepředpokládala, že je něčeho takového schopen.

„Nechci, aby mě takhle viděl Harrison, Dooleyi. Postarejte se, aby počkal venku.“

Dooley přispěchal k ní. „Už vás přece viděl, slečno Mary. Kdo myslíte, že vás odnesl? Přesvědčil se, že dýcháte, a pak vyrazil na Bickleye.“

Cole a Travis vešli dovnitř, sotva Dooley dokončil své vysvětlování. Harrison je následoval.

„Nevzpomínám si,“ přiznala. Upírala oči do klína, pořád si nebyla jistá, jak zareaguje, až se zas podívá na Harrisona.

„Srazil tě na zem, Mary Rose. Samozřejmě že si na nic nepamatuješ. Měl jsi ho zabít, Harrisone, nebo mě aspoň na něho pustit,“ zamručel Cole.

„Harrison zlomil Bickleyovi ruku,“ řekla Mary Rose.

„Ne, nezlomil. Jenom mu ji pořádně zkroutil,“ řekl jí Henry.

„Douglas je všechny zahnal do skladu a Morrison šel najít provaz.“

„Ale?“ podivil se Dooley. „Bude se tady věšet?“

„Ne,“ odpověděl Henry. „Pár chlapů je zaveze do Hammondu. Tam je šerif zřejmě dá pod zámek.“

„Je tady někde doktor, který by se mohl podívat na Mary Rose?“ zeptal se Harrison.

Cole zavrtěl hlavou. „Nejbližší doktor je v Hammondu.“

„To je moc daleko,“ prohlásil Travis. „Vezmeme ji k Morrisonovým. Postará se o ni paní Morrisonová.“

„Chtěla bych jet domů.“

„Za chvilku,“ sliboval Cole. Dřepl si ke své sestře. Šeptem se jí zeptal: „Proč se na nás nepodíváš?“

„Nechci,“ odpověděla. „Chci jít domů. Hned teď.“

„Zlobíš se na nás?“

Přikývla a vzápětí sebou trhla, protože při pohybu jí opět zabolela hlava. Nikdy si neměla sedat, uvědomila si. Úplně ztuhla. Pochybovala, že ji nohy udrží, až vstane.

„Tak proč neječíš nebo tak něco?“

„Moc to bolí,“ řekla. Pokusila se vstát a okamžitě nahlas zasténala.

Cole byl najednou odstrčen z cesty. Harrison přistoupil k Mary Rose a vzal ji do náruče. Byl přitom neuvěřitelně něžný. Když si to uvědomila, málem na něho pohlédla.

„Co je jí?“ zeptal se Travis. „Je vyděšená?“

„Ne, zlobí se,“ řekl mu Cole. „Nechci být u ní, až vybuchne.“

„Vsadím se, že něco takového jsi ještě neviděl, Harrisone,“ řekl Travis.

On a Cole se rozesmáli. Mary Rose se při jejich necitelných slovech urazila. „Nechápu, co vám na tom připadá tak směšného,“ prohlásila.

„Smějeme se, protože jsme rádi, že tě nezabili,“ řekl Travis.

Netvářila se, jako by mu věřila. Cole se pokusil ji uklidnit. „Podívej se na to takhle. Teď už to přece musí být jenom lepší, ne?“

Chytila se naděje. Ano, zdálo se, že se věci vyvíjejí k lepšímu. Dokud se Harrison zas nezačal předvádět.

* * *

1. září 1863

Drahá maminko,

tvoje dcera si začíná otevírat pusu. Včera ráno řekla Colovi, aby byl zticha, a právě před chvílí vyzvala Travise, aby si hleděl svého. Vždycky jsme tak ohromeni, když něco takového řekne, že se musíme usilovně snažit, abychom jí nedali najevo, jak směšné nám to připadá. Ráda nás komanduje a v poslední době opakuje neslušná slova, která slyšela od Cola. Všichni jsme poznali, jak je důležité, abychom před ní neříkali nic nevhodného. Tráví spoustu

času vysedáváním v koutě a bože, jak ta dovede křičet! Dává nám pořádně zabrat.

Začali jsme ji střídavě učit abecedu. Je ovšem ještě moc malá, aby u toho vydržela, ale líbí se jí, že se jí věnujeme. Travis jí dal tabuli a dvě krabice křídy. Kousek křídy snědla a pak jí bylo špatně. Myslím, že už to zkoušet nebude.

Všichni máme o tebe strach, maminko. Když se dovídáme, že válka stále pokračuje, a protože od tebe nedostáváme dopisy, jsme plni úzkosti. Modlíme se, abys byla v pořádku ty i paní Livonia. Určitě bychom se cítili líp, kdybychom od tebe dostali dopis. Víme, že nám píšeš, ale s poštovními zásilkami je teď takový zmatek, že ani nevíme, jestli ty dostáváš naše dopisy. Věřím, že Bůh tě ochrání a až všechno skončí, budeš svobodná a budeš moct přijet za svou rodinou. Tvoje malá tě potřebuje…

Bůh tě ochraňuj.

Douglas

KAPITOLA 7

Neměla pokoušet osud. Situace se změnila ze zlé na ještě horší. Deset minut poté, co prožila ten ponižující útok, ocitla se v nejabsurdnější situaci. Seděla v salonu u Morrisonových v křesle s nohama položenýma na stoličce. Ponechali ji o samotě. Všichni ostatní zmizeli v kuchyni. Catherinina matka šla pro plátno a vodu, aby mohla Mary Rose omýt tvář, zatímco její dcera uváděla hosty ke stolu.

Mary Rose si říkala, že si zasloužila trápení, které ji potkalo. Roztrušovala o Catherine nehezké řeči, a přestože i ty nejnemilosrdnější poznámky byly pravdivé, neměla si stěžovat. Catherine splnila veškerá její očekávání. Nejprve – jakmile Mary Rose vešla do domu – předstírala soucit. Měla k tomu patřičné publikum. Předvedla vskutku nádherné divadlo. Dokonce se jí v očích objevily slzy, když naříkala nad politováníhodným stavem své přítelkyně. Mary Rose ale neoklamala. Odhalila Catherine už před lety. Už jako malá holčička se Catherine před rodiči a před bratry Mary Rose chovala vzorně, ale sotva se otočili zády, chytila Mary Rose a kousla ji. Čas bohužel její sklony nenapravil. Její sympatie k Mary Rose skončily v okamžiku, kdy paní Morrisonová odvedla muže do kuchyně. Catherine ledabyle hodila Mary Rose do tváře ručník, který jí podala matka, a vyrazila za Harrisonem.

Travis, Cole a Harrison seděli kolem kuchyňského stolu a pojídali ostružinový koláč, který paní Morrisonová právě vytáhla z trouby. Přidal se k nim i Dooley. Z místa, kde Mary Rose seděla, viděla dobře na Harrisona. Samozřejmě i na Catherine. Ta na Harrisonovi přímo visela. Při podávání zákusku mu položila ruku na paži, a když před něho pokládala mísu, přitiskla se mu k rameni. Trvalo jí celou věčnost, než se napřímila. Zdálo se, že to Harrisonovi nevadí.

Muset se dívat, jak Catherine flirtuje, a nebýt schopná s tím něco udělat bylo učiněné peklo. Travis nechtěl zůstat pozadu.

Usiloval o Catherininu pozornost a sypal ze sebe jednu připitomělou lichotku za druhou. Catherine předla jako kočka.

„To teda bylo něco, jak jste se rozčilil, Harrisone," chválil ho Dooley. „Myslel jsem, že jste se zbláznil, když si chcete začít se všemi těmi chlápky, a vsadím se, že jste ani necítil rány, které jste dostal."

Harrison potřásl hlavou. „Ne, nezbláznil jsem se. Věděl jsem naprosto přesně, co dělám."

Dooley ještě neskončil s probíráním události, ke které právě došlo. „Kdo by si něco takového pomyslel," podotkl. „Takovej nóbl advokát, a bije se jak pěkně vostrej chlápek."

Cole ztuhl. „On je advokát?"

„To se ví," řekl Dooley.

Cole pomalu odložil lžíci a obrátil se k Harrisonovi. Pak mu dal ránu do brady.

Harrison sebou trhl. Rána zabolela. Protřel si čelist a rozzlobeně pohlédl na Cola: „Proč jsi mě praštil?"

„Protože jsi advokát," odpověděl Cole.

Opět vzal do ruky lžíci, obrátil se ke svému talíři a řekl: „Proč jsi nám hrome neřekl, že jsi advokát?"

„Nebylo to žádné tajemství," koktal Dooley. Zamířil ke sporáku a opřel se o okraj. V kuchyni už nebyly žádné volné židle, takže kdyby se chtěl posadit, musel by odejít do salonu, a to nechtěl, protože se bál, aby nepřišel o nějaký zajímavý klep.

Stařec si nahrnul na talíř další pořádnou porci moučníku a pak řekl: „Všichni ve městě vědí, čím se Harrison živí, Cole. Dokonce jsme mu navrhovali, aby si naproti obchodu přes ulici otevřel kancelář. Jo, pane, to jsme mu řekli."

„Ještě jednou mě praštíš a oplatím ti to," řekl Harrison.

„Nesnáším advokáty."

„To je vidět," podotkl suše Harrison. „Nechtěl bys mi říct proč?"

„Praštil bych tě sám, ale Cole byl rychlejší," zavrčel Travis.

„Cole nesnáší skoro každého, Harrisone. Copak jste na to ještě nepřišel?" prohlásil Dooley.

Travis konečně odpověděl na Harrisonovu otázku. „Nesnášíme advokáty, protože strkají nos do věcí, do kterých jim nic není. Někdo by je měl všechny posbírat a pověsit. Pak bychom to oslavili.“

„Ráno jsme málem pár lidí pověsili, slečno Catherine,“ řekl Dooley.

Harrison pohlédl do salonu, aby zjistil, co dělá Mary Rose. Nahlížel tam každou chvilku, aby se přesvědčil, že je v pořádku. Paní Morrisonové trvalo věčnost, než si připravila všechno potřebné k ošetření Mary Rose, a Harrisonovi už docházela trpělivost, než se jí dočká, aby jí pomohl.

„Na koho zíráš?“ zeptal se ho Cole.

„Na tvoji sestru,“ přiznal. Začal se zvedat. „Myslím, že se půjdu podívat, jestli bych jí nemohl nějak…“

„Nechej, ať se o ni postarají Morrisonovy ženské,“ prohlásil Travis. „Ženské to umějí líp.“

Harrison se znovu posadil. Brzy se tichým hlasem zeptal: „Nemyslíš, že to té dámě trvá zatraceně dlouho?“

„Všechno potřebuje čas, Harrisone,“ řekl Travis. Ohlédl se, aby se podíval na svou sestru, pak se zas obrátil ke stolu. „Nic jí nechybí. Nedělej si o ni starosti.“

„Někdo by si je měl dělat,“ umíněně trval na svém Harrison. „Ty a Cole se chováte, jako by si odřela koleno. Srazil ji na zem, ksakru. Může mít…“

„Nedávej jí najevo, že se o ni zajímáš,“ vyzýval Harrisona Cole. Travis se ušklíbl. „Moudrá rada, Harrisone. Dobře si ji zapamatuj.“

Harrison nemohl uvěřit, že její bratři můžou být tak necitelní. Cole tušil, na co myslí, když viděl, jak se tváří.

„Je drobná, ale má tuhý kořínek.“

„Musí se cítit příšerně,“ řekl Harrison.

„Prokrista, neptej se jí, jak se cítí,“ upozorňoval ho Travis.

„Proč?“

„Jsi právník, tak si to přeber,“ odpověděl Cole. „Vážně si myslíš, že necháš právničiny a budeš farmařit?“

„Ano,“ odpověděl Harrison. „Přesně na to myslím.“

„Pane MacDonalde, moc se mi líbí, jak mluvíte,“ řekla Catherine Morrisonová. Zas se naklonila, aby se mohla dotknout hosta, když před něho pokládala plátěný ubrousek. „Je to tak zvláštní. Že mám pravdu, Travisi?“

„Mně se zdá, že mluví, jako by měl v krku knedlík,“ zamručel Traviš. Vůbec ho netěšilo, že Catherine říká něco pěkného o jiném muži, protože se o ni zajímal sám.

„Ach Travisi, jsi roztomilý, když tak žertuješ.“

Cole s Harrisonem si vyměnili pohoršené pohledy. Harrison si pomyslel, že mladá žena je docela příjemná. Cole tak shovívavý názor neměl. Soudil, že se Catherine chová jako stará panna usilovně lovící manžela.

Travisovi se zdálo, že je to ta nejsladší dívka v Blue Belle.

Catherine s flirtováním ještě neskončila, ale Mary Rose už ji nemínila poslouchat. Neměla nervy na to, aby jen tak seděla v saloně. Chtěla domů, aby měla pohodlí a trochu péče. Usoudila, že kdyby rány na čele a v koutku úst nepřestaly samy krvácet, byla by při pozornosti, které se jí dostávalo, dávno mrtvá. Pravděpodobně by si ani nikdo nevšiml, že je mrtvá, alespoň ne dokud nesnědl ten koláč. Věděla, že lituje sama sebe. Nevadilo jí to. Možná se dokonce rozhodne libovat si v sebelítosti celý den.

Ze sezení v křesle byla už celá ztuhlá. Vstala a málem ztratila rovnováhu. Zavrávorala, pak se napřímila a obrátila se ke kuchyni, aby se podívala, jestli si jí někdo všimne. Nevšimli si jí. To ji samozřejmě nepřekvapilo, protože všichni měli plno práce s pojídáním koláče.

Vyšla ven a zjistila, že koně jsou uvázáni k plotu. Sotva vyšla na verandu, objevil se Douglas.

„Vypadáš příšerně, Mary Rose.“

„A divíš se? Napadl mě, Douglasi. Když si vzpomenu…“

Zarazil ji, než mohla pokračovat ve výčtu nepříjemností. „No tak, nebudeš přece naříkat.“

Její bratr sesedl z koně a vykročil k verandě. „Kde jsou všichni?“

„Uvnitř, cpou se nějakým ohromně dobrým koláčem paní Morrisonové. Já jsem ho samozřejmě neochutnala. Mně ho nikdo nenabídl.“

„Tak se tam vrať. Fňukáním nic nespravíš.“

Přistoupil k ní a neobratně ji pohladil po rameni.

„Ano, spravím,“ ujišťovala ho. „Já ráda naříkám.“

„Já vím,“ řekl rezignovaně.

Pak se na ni usmál. Jeho veselí ji opět pobouřilo. Co proboha má udělat, aby ji alespoň trochu litovali?

„Když pomyslím na to, co všechno jsem dnes musela vytrpět, tak…“

„Kam jsi chtěla jít tak sama?“

„Domů,“ odpověděla. „A neopovaž se mi v tom zabránit.“

Konečně pochopil, že se opravdu cítí zle. Zdálo se, že má na krajíčku pláč. „Tak dobře,“ řekl. „Pojedeme domů. Počkej tady. Půjdu pro ostatní. Pojedeme všichni společně. Pospíším si, to ti slibuji.“

Předstírala, že souhlasí, aby ji nechal být. Věděla, co se stane. Douglasův slib byl upřímný, ale jakmile vkročí do kuchyně paní Morrisonové, úplně zapomene, že ji chtěl někam odvézt.

Muži. Bylo tak neuvěřitelně snadné je ovládnout. Pohladíš je po ruce, dáš jim něco k jídlu a půjdou s tebou, kam si zamaneš. Když přidáš úsměv a pár přitroublých lichotek, úplně zapomenou na všechny své povinnosti.

I na sestru umírající na verandě, pomyslela si.

Přisámbůh, někdo by se jí přece měl věnovat, i kdyby musela jet do Hammondu a najmout si na vlastní utěšování úplně cizího člověka.

Trvalo jí dlouho, než se pohodlně usadila v sedle. Pak vyjela směrem k domovu. Nutila se zapomenout na špatnou náladu. Necítí se přece *tak* špatně. Mary Rose měla ve zvyku porovnávat každou strašnou událost ve svém životě s něčím podobně zlým, co se jí kdy přihodilo. O každém bolestném nebo ponižujícím traumatu ihned přemítala, jestli bylo stejně zlé, ne tak zlé, nebo horší než něco jiného. A i když Bickleyův útok byl zlý, nebyl tak

hrozný, jako když na ni zaútočila včela. To byl zatím její nejhroznější zážitek.

Po včelím bodnutí málem zemřela, alespoň jí to říkal Adam, když už skoro stála u nebeské brány. Nevzpomínala si, že by jí kdy bylo tak špatně. Pamatovala si jen bolest. Nenaříkala, ani když ji o to bratři prosili.

„Mary Rose, zpomal a počkej na nás," vykřikl Douglas. Udělala, co chtěl, ale když se jí ocitl po boku a ona viděla, že má na bradě ještě drobty ostružinového koláče, zle se na něho zamračila a přestala si ho všímat.

„Copak může jet na koni sama?" zeptal se zezadu jejího bratra Harrison.

„Pokouší se o to," odpověděla Mary Rose.

„Nebylo by ti líp, kdybys jela se mnou?" vykřikl Travis.

„Pochybuji. Hrozně mě bolí zadek. Asi jste zapomněli, co se stalo."

„A ty nám to chceš připomenout, že?"

Málem se usmála. V posledním okamžiku se zarazila. Nechtěla, aby některý z bratrů pochopil její hru. Zkazili by jí všechnu legraci, kdyby si uvědomili, že hlavním důvodem, proč si stěžuje, je to, že ví, že naříkání nesnášejí.

„Brutálně do mne kopl a…"

„Nemá smysl to znovu probírat, Mary Rose."

Cole ji dostihl a stáhl si ji do klína. „Tak. Se mnou ti bude lépe."

Možná by souhlasila, kdyby jeho hlas nezněl tak vesele. Choval se, jako by se nestalo nic mimořádného. Všichni se tak chovali, dokonce i ten náfuka Harrison. Rozhodla se, že to Harrisonovi osladí, a okamžitě si začala znovu stěžovat. Její bratr neměl úniku. Mohla kvílet, jak se jí zachtělo, a on s tím nemohl nic udělat. Jakmile začínala vypočítávat své nesnáze, všichni obvykle odcházeli. Na to přišla už před lety. A právě tehdy začala její hra. Když zatoužila po soukromí, začala si stěžovat, pak se posadila a sledovala bratry, jak se hrnou jeden přes druhého ven, aby se od ní dostali co nejdál. Její lest byla účinná, a protože to zabíralo, nebylo třeba vymýšlet nic jiného.

Jejím cílem teď bylo dostat se zpátky na hřbet svého koně a mít klid. Potřebovala soukromí, aby mohla přemýšlet o Harrisonově podivném chování. V jediném okamžiku se celá jeho osobnost proměnila. Bylo to, jako by na něho zapůsobilo nějaké kouzlo. Co se proboha stalo s tím jemným mužem, který se jí tak líbil? Musí si to probrat v hlavě, jinak se na něho nebude moct podívat, aniž by se rozzlobila.

Cole nechtěl, aby jela na koni sama, ale brzy měl jejích řečí plné zuby. Předal ji Douglasovi. Ten nevydržel ani pět minut. Pak si ji vzal k sobě Travis. To se dalo čekat, pomyslel si.

„Poslyš, Mary Rose, už mě začínají bolet zuby z toho, jak tě poslouchám," zamručel Travis. „Nemohla bys počkat, až přijedeme domů, a pak napsat dlouhý dopis mamince? Můžeš jí vylíčit všechny své pocity, popovídat o tom, jak mizerně se cítíš."

„Ne, nemohla," odpověděla. „Máma to nechce slyšet. Říkala mi, že není správné, když si mladá dáma stěžuje, i když jí to dělá dobře."

Travis se zasmál. „Tys jí psala a žalovala na nás, že?"

„Byla jsem ještě malá," bránila se. „Mamince se to nelíbilo. Řekla, že nejsem loajální ke svým bratrům a že bych je neměla pomlouvat. Ale teď by se mnou cítila, kdyby mě viděla. Tak hrozně mě udeřil a…"

„Harrisone, nechceš mě vystřídat?" zařval Travis.

„Není třeba," zašeptala Mary Rose. „Už jsem skončila."

Travis jí nevěřil. Doslova ji hodil Harrisonovi do klína. Hlasitě zaúpěla, když přistála na jeho pevných stehnech.

Řekl jí, aby se o něho opřela. Jakmile se uvelebila v jeho ocelovém objetí, trochu se uvolnila. Upírala oči na pěšinu před sebou a myslela na to, jak báječně se cítí v jeho náruči.

Hlavou jí začaly těkat pošetilé myšlenky. Najednou si uvědomila, že musí vypadat strašlivě. Jak je divné, že si na to vzpomněla právě teď, napadlo ji. Její bláhová starost o zevnějšek byla jen jednou z rozporuplných myšlenek, které ji napadaly. Věděla, že o Harrisonovi nedovede uvažovat rozumně. Pořád se na něho nemohla podívat. Ani trochu se nepolekala, když vyrazil na

Bickleye a jeho kamarády, ale o chvíli později nemohla snést pohled na to, jak s ním Catherine flirtovala.

Zřejmě je ještě celá zmatená po tom, jak narazila hlavou na sloup.

Harrison už nemohl vydržet její mlčení. Odhrnul jí vlasy a sklonil se k jejímu uchu.

„Bolí vás to ještě, Mary Rose?“

„Ne.“

„Potřebujete lékaře,“ prohlásil. „Můžu pro nějakého zajet do Hammondu.“

„Nepotřebuji doktora,“ přesvědčovala ho. „Cítím se dobře, opravdu.“

Jemněji stiskl. „Pokuste se uvolnit.“

Za pár minut znovu zašeptal vábivým hrdelním tónem její jméno a ona by nejraději slastně povzdechla a zachvěla se. Ubránila se tomu nutkání.

Úder do hlavy jí musel omámit všechny smysly. Přece se na Harrisona zlobí, ne?

„Proč se na mne nepodíváte? Vyděsil jsem vás?“

Jeho hlas zněl vesele. Byl teď laskavý a ohleduplný a velmi, velmi milý. Nejraději by ho kopla.

Neodpověděla mu. Harrison si povzdechl: „Zapomeňte, že jsem se ptal,“ řekl. „Asi jsem se zmýlil.“

Několik minut jeli mlčky. Pocit viny ji pak přinutil říct mu pravdu.

„Nemýlil jste se ve všem. Nebála jsem se vás. Bála jsem se toho, co se vám stalo. Říkal jste mi, že se o sebe dovedete postarat, ale já jsem vám nevěřila. Nelíbí se mi muži, kteří se bijí.“

„Takže musíte nenávidět všechny své bratry.“

„Bratry miluji. Vás nemiluji.“

Věděl, že ho nemiluje. Jak by mohla. Přesto ho její slova trápila víc, než byl ochoten si přiznat.

„Ani nevím, co mě to popadlo,“ řekl.

„Něco vás očarovalo, Harrisone?“

Mluvila, jako by měla vážnou starost. Musel zadržovat smích. „Nemyslím. Když jsem vás vzal do náruče, něco se ve mně

zlomilo. Nedovedu si to vysvětlit. Byla jste bezvládná a celá od krve a ani jsem nevěděl, jestli dýcháte. Nevěděl jsem…“

Užasla nad tím, co jí řekl. Neovládla se a přerušila ho. „Vy jste mě přenesl? Dooley to říkal, ale já jsem mu nevěřila.“

„Byla jste v bezvědomí,“ vysvětloval. „Takže si na to nemůžete pamatovat. Hrozilo nebezpečí, že vás podupají koně. Musel jsem udělat něco, abych vás ochránil. Já vím, dostal jsem se k vám trochu pozdě, že? Ležela jste na zemi a ani jste se nesnažila chránit si hlavu, prokrista.“

Při vzpomínce na to, jak ji viděl bezmocnou, se zachvěl.

Instinktivně ji k sobě přitiskl a ona si uvědomila, že se o ni bál.

„Co jste udělal, když jste mě zvedl?“

„Než jsem vás zvedl ze země, zjistil jsem, že dýcháte. Myslel jsem, že mě to uklidní, ale neuklidnilo. V tom okamžiku mě popadl vztek. Uložil jsem vás tam, kde jsem věděl, že budete v bezpečí, a pak jsem šel na toho bastarda.“

Sotva věnovala pozornost tomu, co říkal. Pociťovala škodolibou radost. Copak neříkala, že jsou si podobní? A on tolik protestoval. Pamatovala si každé slovo, které mu řekla. Také si vzpomínala, jak pohoršeně se přitom tvářil.

Napadlo ji, jestli by nebylo příliš nezdvořilé, kdyby mu to připomněla. Bylo načase, aby připustil, že měla pravdu.

„Takže jste vlastně neměl čas přemýšlet o situaci. Jen jste zareagoval, je to tak?“

Bylo mu naprosto jasné, kam míří, když vyslovila svou otázku. Pokrčil rameny a snažil se neusmát. Bože, ta je ale chytrá, napadlo ho.

„Neřekl jsem, že jsem…“

„Ale řekl. Ta vaše filozofie se trochu obrátila, že? Jen si vzpomeňte. Napřed srdcem, pak hlavou.“

„Naopak.“

„Já vím,“ odpověděla a v hlase se jí zachvíval smích. „Myslím, že jste na to asi zapomněl. Uvědomujete si, jak milou poklonu jste mi právě vyslovil?“

„Opravdu? A vy jste mě právě urazila.“

Zasmála se. Nebyla ani trochu zkroušená. Její hlas plný radosti dolehl až k Colovi. Pobídl koně kupředu, aby jim mohl jet po boku. Okamžitě zpozoroval, jak ji k sobě Harrison tiskne. Zdálo se, že jeho sestru přímo objímá.

„Nedržíš Mary Rose pevněji, než se sluší?“

„Starej se o své, Cole,“ řekl Harrison.

Mary Rose se usmála. Cole se zatvářil zmateně. Nebyl zvyklý, aby se k němu jiný muž choval drze. Všichni dosavadní její hosté byli příliš ustrašení, než aby odmlouvali kterémukoliv z jejích bratrů. Harrison se nepodobal žádnému, které kdy poznal.

Cole se rozhodl nevyvolávat spor. Obrátil se ke své sestře. Zeširoka se na ni usmál. Pomyslela si, že se pokouší být milý, což byla u něho vzácnost. Když se nepřestal usmívat, uvědomila si, že za tím asi vězí něco jiného.

„Proč se na mne tak zubíš?“ zeptala se podezíravě.

Nemínil jí říct pravdu. Na jeho ubohou sestru byl hrozný pohled. Vlasy měla rozcuchané jako vrabčí hnízdo. Modrá a bílá stuha jí visela pod krkem. Na čele měla zaschlé skvrny od krve. Další krev jí zůstala pod bradou. Dostane srdeční záchvat, až se uvidí v zrcadle.

„Jsem rád, že už se cítíš líp,“ řekl.

Pokračoval v cestě po jejich boku. Mary Rose si přála, aby ji nechal s Harrisonem o samotě. Třeba přiměje Harrisona, aby jí řekl, jak se cítí. Nepoví jí ani slovo, dokud se kolem nich bude plést Cole. Rozhodně potřebovala soukromí a byl jen jeden zaručený způsob, jak je získat.

„Necítím se líp.“

„Vždyť ses smála. Slyšel jsem tě.“

„Asi blouznim. Mám hrozné bolesti. Copak jsi zapomněl, co se mi stalo? Hlava mi třeští a bok mám…“

Nemusela pokračovat. Cole se chvatně vzdálil. Dívala se za ním, jak se ujímá vedení a za sebou nechává Travise. Douglas ujížděl dost daleko za skupinou, aby ji před případným překvapením chránil zezadu.

„Tak co jste mi to povídal?“

„Mary Rose, mám o vás opravdu starost. Máte velké bolesti? Potřebujete doktora,“ přesvědčoval ji znovu.

Pohladila ho po ruce. „Nic mi není, opravdu. Už si vzpomínám,“ pokračovala. „Nemohl jste si pomoct, že, Harrisone?“

„Víte jistě, že vám nic není? Měla jste tak slabý a unavený hlas, když jste říkala Colovi, jak špatně se cítíte. Skutečně musím trvat na to, že k vám zavolám lékaře,“ opakoval.

Znovu mu pohladila ruku. „Je od vás milé, že se o mne staráte. Ale opravdu jsem v pořádku. Nemohl jste si pomoct, že?“

„Kdy jsem si nemohl pomoct? Když jsem vám řekl milou poklonu?“

Usmála se. „Ne, nemohl jste si pomoct a měl jste o mne strach.“

Teď jí konečně poví, co cítí v srdci.

„Jistěže jsem o vás měl strach. Měl jsem strach i o vaše bratry. Vzali jste mě k sobě domů a starali jste se o mne. Poskytli jste mi postel a…“

„Pohlaď je a nakrm a budou ti navždy zavázáni.“

„Co jste říkala?“

„Na tom nezáleží.“

„Podíváte se na mne?“

„Chystám se k tomu,“ řekla. „Ale napřed mi něco slibte.“

„A co?“

„Nezkoušejte už žádná kouzla. Buďte tím, kým opravdu jste. Ano?“

„Žádná kouzla nezkouším, Mary Rose, a chci vědět, kdo si myslíte, že jsem, než vám vyhovím.“

Zdálo se jí, že na takový návrh může přistoupit. Nakonec na něho pohlédla. Okamžitě si přála, aby to nebyla udělala. Harrison vyhlížel vyplašeně, ale jen na okamžik. Pak se na ni zazubil stejně připitoměle jako před chvílí Cole.

Vysvětlil jí své chování, než se ho mohla zeptat. „Trochu mi připomínáte Strašáka.“

„Je to tak zlé?“ zašeptala.

Pokusil se urovnat jí kadeře. Zdálo se, že jsou všude. Vztáhla ruku, aby mu pomohla. „Copak jsem tak nevypadala už ve městě? Tehdy jste se neusmíval.“

„Ve městě jsem měl vztek. Teď už nemám. Kromě toho vaše vlasy…“

„Co je s mými vlasy?“

Odsunula mu ruku, aby si mohla kadeře řádně uhladit. „Mám je rozcuchané? Ach bože, opravdu vypadám jako Strašák?“

„Ne, on má na straně pěšinku. Vy ne.“

„Mary Rose? Neuhodneš, kdo na nás čeká,“ vykřikl Cole. „Na dvoře stojí Clive Harrington.“

Cole zavolal tu novinu, sotva se před ním otevřel výhled na ranč. Okamžitě zapomněla na starosti se zevnějškem. Řekla Harrisonovi, aby si pospíšil a dohonil jejího bratra.

„Clive asi onemocněl,“ zvolala.

Cole potřásl hlavou. „Nemyslím.“

Jako druhý se dostal na hřeben Travis. „Co dělá jeho dostavník u nás na dvoře?“

Něco se muselo stát. Mary Rose si tím byla jistá. Clive dodržoval přísná pravidla. Nikdy nezajížděl s dostavníkem na něčí pozemek. Říkal, že je to proti jeho zásadám. Vysazoval pasažéry na různých křižovatkách podél své cesty. Bylo pak na nich, aby si zařídili, jak se dostanou domů. K návštěvníkům se nechoval jinak. Clive si nedělal starosti, jestli se cizí člověk ztratí. Nezatěžoval se ani s jejich zavazadly. Jednou řekl Mary Rose, že se musí starat o důležitější věci.

Naznačil, že by svá pravidla kvůli ní mohl změnit, ale ona trvala na tom, aby se k ní choval jako k ostatním. Nestála o zvláštní výhody. Clive si pomyslel, že je anděl, seslaný z nebes, který mu má zřejmě pomoci dodržovat jeho zásady.

Konečně se s Harrisonem vyhoupla nad okraj pahorku. Cliva spatřila okamžitě, přecházel před svým spřežením sem a tam.

„Muselo se stát něco strašného,“ prohlásila. „Podívejte se, jak je chudák Clive rozčilený.“

„Kde je Adam?“ chtěl vědět Travis.

„Musí být v domě,“ uvažoval Douglas za nimi.

„To je ovšem hrozné.“

„Nepřivolávejte neštěstí, Mary Rose,“ doporučoval Harrison. „Může to být právě naopak. Mohlo se stát něco příjemného a kočí dostavníku se nemůže dočkat, až vám to poví.“

Pootočila se mu v klíně, aby mu naznačila, jak ji jeho směšná myšlenka rozhořčila.

„Možná byl oloupen,“ uvažoval Travis.

„Pochybuji,“ namítl Cole. „Všichni kolem vědí, že nevozí nic cenného.“

„Pospěšte si prosím,“ prosila Mary Rose. „Musím Clivovi pomoct. Určitě má problémy.“

„Možná neveze špatné zprávy,“ ozval se Cole. „Harrison může mít pravdu.“

„Ovšemže to musí být něco zlého. Nic jiného nezasluhuji.“

„Už zase začínáš?“

„Říkala jsem ošklivé věci o Catherine,“ prozradila bratrovi. „Všechno, co jsem povídala, je sice pravda, ale přesto jsem to neměla říkat. Na svou obranu uvádím, že kdybys měl tušení, co jsem musela vytrpět, když jsem s ní musela vyrůstat jako s jedinou kamarádkou, padl bys na kolena a prosil mě za odpuštění. Ano, to bys udělal. Proč jsi mi nedal na hraní chřestýše? Bylo by to bezpečnější.“

Travis se usmál na Harrisona. „Mary Rose má ještě vztek kvůli tomu, že jí Catherine jednou ustřihla vlasy. Ráda si pěstuje zášť.“

„Ostříhání bylo to nejmenší. Pospěš si dolů, nebo mi uhni z cesty.“

Bratři konečně vyrazili. Za pár minut byli u ranče. Clive přispěchal, aby jí pomohl z koně.

„Božíčku, co se vám přihodilo, slečno Mary?“

„Bickley mě udeřil.“

Clive byl z toho celý pryč. „Já ho zabiju. To se vsaďte.“

„No tak, Clive, nerozčilujte se. Neprospívá to vašemu zažívání. Bickley a jeho kamarádi už jedou do Hammondu. Tam se o ně postará šerif. Je velmi milé, že se o mne tak strachujete. Jste opravdu dobrý přítel.“

„Bolí vás to, slečno Mary?“ zeptal se Clive. Nezdálo se mu, že by měl věc nechat být.

„Ne, ne, vůbec ne,“ ujišťovala ho. „Až si opláchnu obličej a převléknu šaty, ani nepoznáte, že se mi něco stalo.“

„A až se učešete,“ dodal.

Okamžitě se snažila uhladit si kadeře. „Tak, a teď mi povězte, proč jste za námi přijel. Stalo se něco zlého?“

„Stalo,“ odpověděl. „Jsem hrozně rád, že jste konečně doma. Dnes jste přece vůbec neměla jet do Blue Belle, slečno Mary. Není sobota. Copak jste zapomněla?“

„Ne, ale potřebovala jsem nakoupit nějaké věci pro svoji přítelkyni. Byly to mimořádné okolnosti.“

„Tak dobře, když to bylo nutné,“ zamumlal Clive. Zase si vzpomněl na své dilema. „I když vypadáte, jako byste prolítla křovím, pořád je na vás pěkný pohled pro moje bolavé oči. Zoufale potřebuju vaši pomoc. Musíte mi vyhovět. Prostě musíte.“

Vrhla na bratry pohled, kterým říkala, že věděla, že se jedná o problémy, a pak se zas věnovala Clivovi. „Ovšemže vám pomůžu. Jen mi povězte, co se stalo.“

„Musíte ji dostat z mého dostavníku. Nedá se s ní pohnout. Adam se ani nemůže přiblížit ke dveřím. Hned na něho křičí. Řekla, že si nebude potřásat rukou s nějakým námezdním dělníkem. Nebylo to slušné. Ale přesně tak to řekla. Pokoušel jsem se jí vysvětlit, jak je to, ale vůbec mě neposlouchala. Nevěří, že je Adam váš bratr. Chápu, že o tom pochybuje. Není odtud, tak neví, jak to tady chodí. Nakonec to Adam vzdal a vrátil se do domu. Nechtěl se nechat zastřelit. Vyhrožovala mu, že to udělá, jestli se přiblíží k dostavníku. Váš bratr mi nabídl pohodlné křeslo a chlazené pití. Ale neodvážil jsem se jeho nabídku přijmout. Nemohl jsem ji tady nechat samotnou. Nedovedu si představit, co by udělala s mým dostavníkem, kdybych se vzdálil. Pokoušel jsem se ji přimět těmi nejlaskavějšími slovy, aby vystoupila, slečno Mary. Nic nezabralo. Vyžaduje přivítání, jak se patří, a říká, že nevysedne, dokud nedostane, co chce. Trčí tam už dobré dvě hodiny. Je nějaká divná, slečno Mary.“

„Koho to tam máš?“ zeptal se Douglas. Snažil se nahlédnout okénkem dovnitř, ale výhled mu zastíral tmavý závěs.

„Slečnu Borderovou,“ zašeptal a pokrčil rameny.

„Eleanor?“ Mary Rose zůstala, jako když do ní udeří blesk. Nemohla uvěřit, co jí Clive řekl. Co proboha dělá u nich na dvoře Eleanor Borderová?

Douglas přistoupil k sestře a podíval se na ni. „*Ta* Eleanor?“

Clive ji zatahal za rukáv, než mohla bratrovi odpovědět.

„Musíte mě jí zbavit. Slibuju, že udělám, co si budete přát. Budu třeba prosit na kolenou, když budete chtít.“

Cole byl jediný, koho novinka rozveselila. V očích se mu objevily jiskřičky. „Vždyť už tak prosíš,“ řekl. Pak se zasmál. Přijela věčná spolubydlící, o níž slyšeli tolik nehorázných historek, dívka, která Mary Rose ztrpčovala tolik let život, a chce, aby ji uctivě pozdravili.

„Co tady dělá?“ chtěl vědět Travis. Byl pořádně nazlobený.

„Tys ji pozvala?“ zeptal se Douglas.

„Tak nějak,“ odpověděla vyhýbavě.

„Co to znamená ‚tak nějak‘?“ zeptal se Douglas. Rázným krokem přistoupil k sestře. „No?“

„Opravdu jsem ji pozvala, ale jenom proto, že jsem byla přesvědčená, že moji nabídku nikdy nevyužije. Nemá ráda pohraničí. Myslí si, že je tady primitivní a necivilizovaný kraj. Douglasi, nedívej se tak na mne. Už se nedá nic dělat.“

„Byla ta holka vůbec někdy na západ od St. Louisu?“ zeptal se Travis.

„Ne, ale stejně se jí Západ nelíbí,“ vysvětlovala Mary Rose.

„Chci, abys mi řekla, že to není stejná Eleanor, o které jsi celé ty roky mluvila,“ vyzýval ji Douglas.

Chytil ji za paži a nechtěl pustit, dokud mu nepoví, o co ji žádal.

„Moc dobře víš, že je to ta Eleanor,“ zašeptala jeho sestra. Snažila se vykroutit z jeho sevření, aby mohla jít návštěvnici přivítat.

„Za to ti zakroutím krkem, Mary Rose,“ zavrčel Travis.

„Chováš se jako malý,“ řekla. „A ztiš hlas. Nechci, aby slyšela, že o ní mluvíme. Je dost útlocitná.“

Cole vybuchl smíchy.

„Clive, odvez ji zpátky do Blue Belle,“ požádal Douglas. „Může se usadit v některém pokoji nad saloonem.“

„Měj rozum, proboha. Nad saloonem bydlí jenom opilci. Eleanor je jemná a kultivovaná dáma.“

„Tak se mi zdá, že jste vůbec nepochopili můj problém,“ vykřikl Clive. „Musím se jí zbavit, jestli mám do soumraku dojet do Morton Junctionu. Čekají na mne lidi.“

„Ano, samozřejmě,“ uklidňovala ho Mary Rose. „Pomůžeme vám.“

Clive ji neposlouchal. Byl na trase a nemohl dál čekat. Dusil v sobě své zoufalství už dvě hodiny. Byl čas dostat je ven.

„Jestli zdejší lidi zjistí, že jsem porušil vlastní zásady a přivezl vám ji až k domu, už se jimi nebudu moct řídit.“ Obrátil se k bratrům. „Říkám vám, hoši, ona je nebezpečná. Už mi proděravěla můj nejlepší klobouk. Chválabohu, že jsem ho v té chvíli neměl na hlavě. Taky mi řekla, že mě zastřelí jako psa, jestli se k ní nebudu chovat slušně. Nezdá se mi, že by byla útlocitná, slečno Mary. Jenom vím, že musíte něco rychle udělat. Chci odjet.“

„Hned ji dostanu ven,“ slibovala. „Douglasi, pusť mě prosím. Musíme se chovat pohostinně. Už jsme byli dost nezdvořilí, když jsme ji nechali čekat.“

Harrison stál u MacHugha a poslouchal. Reakce všech na nezvanou návštěvu ho udivily. Netřeba říkat, že začal být na Eleanor Borderovou zvědavý.

„Myslíš, že ti dovolím, abys ji tady hezky přivítala, když byla tak hrubá k našemu bratrovi?“ zeptal se Douglas.

„Nepochopila to.“

„Co vlastně nepochopila?“ zeptal se Travis. „Slyšelas Cliva. Řekl jí přece jasně, že Adam je tvůj bratr.“

„Zřejmě mu nevěřila,“ namítla Mary Rose.

„Vyhrožovala mu, že ho zastřelí,“ vložil se do řeči Clive.

Cole se přestal usmívat. „Cože?“ málem zařval.

„Nikdy jsem nikomu nevyprávěla o naší rodině. Cole, uklidni se. Trval jsi na tom, abych o nikom z vás nemluvila. Vzpomínáš si? Pořád dokola jsi opakoval, abych nikde neuváděla žádné podrobnosti o naší rodině.“ Ztišila hlas a řekla: „Eleanor si asi myslela, že se jí Clive chce zbavit.“

„Já jsem se jí chtěl zbavit,“ zařval Clive.

Mary Rose zavřela oči. Douglas jí stále visel na paži a z druhé strany ji tahal za ruku Clive. Můj ty bože, tohle už bylo na ni moc! Celé tělo ji bolelo a rozhodně nechtěla marnit čas zařizováním něčeho, co se zařídit nedalo. Eleanor Borderová tu zůstane, ať se jim to líbí, nebo ne.

„Adamovi se omluví,“ slibovala.

„A když ne?“ chtěl vědět Travis.

„Když ne, tak odjede,“ ujistila ho Mary Rose.

„A co já, slečno Mary? Řekla mi, že jsem hloupý osel. Povídala, že nevím, co je to koupání. A navykládala o mně ještě hromadu dalších ošklivých věcí, ani je nechci opakovat. Je jako sršeň, to vám teda řeknu. A proč? Jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem ji chtěl vysadit na křižovatce. Copak je to nějaký zločin, ptám se vás? Víte, že mám své zásady.“

„Ano, vím. Nikdy se nikdo nedoví, že jste je porušil a přivezl ji až sem. My to nikomu neřekneme. A Eleanor se omluví i vám, Clive. Koupí vám nový klobouk. Bude to stačit?“

Clive vypadal, jako by se chtěl rozplakat dojetím. Mary Rose ho pohladila.

„Jste hodný, že jste to s ní vydržel. Vím, jaká dovede být. Byla to moje spolubydlící ve škole. Mrzí mě, že vám nadělala tolik nepříjemností.“

Clive se k ní naklonil. „A taky mě vyděsila, slečno Mary. Nestydím se to přiznat.“

Cole obrátil oči v sloup. „Já myslím, že bychom měli dostavník zapálit. Pak by z něho rychle vylezla. Koupím ti potom nový, Clive.“

Mary Rose zavřela oči. Rozhodla se, že už nebude ztrácet čas nějakým utěšováním. Vytrhla se bratrovi a rozběhla se k dostavníku.

Clive couval celou cestu ke schodům vedoucím na verandu. Mary Rose zaklepala na dveře a snažila se je otevřít. Ani se nehnuly.

„Eleanor, už jsem doma. Otevři prosím," zvolala. „Tady je Mary Rose."

Uslyšela klapnutí odjišťované závory. Otevřela dveře a nastoupila do vozu. Než mohl za ní kdokoliv nahlédnout, zavřela je.

Mezi závěsy byla dost velká štěrbina, aby propouštěla dovnitř alespoň trochu světla. Mary Rose vrhla na Eleanor jediný pohled a ihned ji začalo trápit špatné svědomí za všechny historky, které o ní napovídala. Její bývalá spolubydlící vypadala vyděšeně. Choulila se v koutku vozu a viditelně se chvěla. Po tváři jí stékaly slzy.

Mary Rose se usadila na lavičku proti Eleanor, naklonila se k ní a vzala ji za ruku. V té chvíli zpozorovala revolver. Eleanor ho držela v klíně. Hlaveň mířila na Mary Rose.

Nevyděsila se. Jen znervózněla. Eleanor se na ni dívala, ale Mary Rose se zdálo, že ji nevidí.

„Kdy sis pořídila zbraň?" zeptala se.

„Minulý týden."

„Víš, jak se s ní zachází?"

„Ještě ne. Ale naučím se to."

„Zbraně jsou nebezpečné, Eleanor. Neměla bys ji takhle nosit."

„Ostříhala jsem si vlasy. Líbí se ti to?"

Mary Rose její otázka ani trochu nepřekvapila. Eleanor bývala vždycky zaměřená sama na sebe. Vzhled byl pro ni prvořadý – dokonce důležitější než strach.

Ubohá žena byla tak vyděšená, že se jí třásly ruce. V očích měla vyplašený pohled a Mary Rose najednou připomněla jelena lapeného v síti.

Eleanor byla nápadně krásná žena s temnými, hnědočernými vlasy a živýma zelenýma očima. Dříve jí vlasy sahaly po ramena, ale teď sotva zakrývaly uši. Byly zkadeřené a velmi hezké.

„Ano, líbí se mi tvoje vlasy. Jsou moc pěkné."

Mary na ni promluvila tlumeným hlasem. Nechtěla Eleanor ještě víc poplašit, a tak i její pohyby byly pomalé a rozvážné, když vztáhla ruku a obrátila revolver hlavní k podlaze. Pak jemně vypáčila zbraň z Eleanořiny ruky. Její přítelkyně viděla, co dělá, ale nepokusila se jí v tom zabránit.

„Už se nemusíš ničeho bát. Jsi v bezpečí. Všechno bude v pořádku."

„Ne, nic nebude v pořádku. Nic už nebude takové jako dřív. Nechtěla jsem sem přijet. Víš, jak nenávidím primitivní podmínky."

„Když jsi sem nechtěla přijet, tak proč jsi přijela?"

„Neměla jsem kam jít."

Konečně se na Mary Rose podívala. Oči se jí znovu naplnily slzami.

Eleanor vypadala utrápeně a ustrašeně zároveň. Mary Rose se rozhodla zjistit, co ji tak trápí. Její přítelkyně ve škole obvykle neprojevovala žádné emoce a byla dost bezcitná. Kromě jedné noci, vzpomněla si Mary Rose. Tehdy slyšela Eleanor plakat.

„Jsi samý rozpor, Eleanor," poznamenala. „Pověz mi o svém otci. Copak jsi s ním neodjela do Evropy, když skončila škola?"

„Všechno byla lež," odpověděla Eleanor. „Otec zmizel. Ani mi neřekl, že odchází. Prostě… utekl."

„Proč?"

„Do školy přijela policie a vyslýchala mě. Až tehdy jsem zjistila, co provedl. Musela jsem samozřejmě opustit školu. Ředitelka zuřila. Zdálo se, že jí otec slíbil nějaké prostředky na výstavbu nové budovy."

„Nemohla tě přece jen tak vyhodit," namítla Mary Rose.

„Vyhodila," trvala na svém Eleanor. „Neměla jsem zaplacené poslední školné. Detektivové mi řekli, že si otec půjčil peníze od spousty lidí. Celé roky jenom tahal peníze ze svých klientů. Žil si na vysoké noze. Měl vždycky bezvadné šaty, vždycky se oblékal podle poslední módy. V šatníku měl víc než padesát obleků. A vždycky se kolem něho točila nějaká mladá žena."

„A dál?" vyzvídala Mary Rose, když Eleanor zmlkla.

„Nechtěl, abych narušovala jeho společenské postavení. Připomínala bych mu, že stárne. Strčil mě do internátní školy, aby mě nemusel mít ve své blízkosti.“

„Nemůžeš vědět, jestli tě u sebe chtěl, nebo ne.“

„Ale ano, můžu. Řekl mi to tolikrát, že se mi z toho dělalo zle. Nikdy mě nechtěl. Matka ho přiměla k sňatku, když otěhotněla. Při porodu zemřela, ale měla na prstě snubní prsten, a tak byla zřejmě spokojená.“

Mary Rose se zhrozila toho, co se dověděla. Začala s Eleanor cítit. Dávala si pozor, aby neprojevila svůj soucit otevřeně, protože Eleanor by si jistě pomyslela, že ji lituje.

Mary Rose ji sice litovala, ale nechtěla, aby to věděla.

Pýcha. Určitě bránila praktickým řešením.

„Myslela jsem, že ty a tvůj otec žijete vzrušujícím způsobem. Opravdu jsi během prázdnin navštívila všechna ta exotická místa…?“

„Ne, nikdy jsem nikde nebyla. Zůstávala jsem doma s hospodyní.“

„Ale to, co všechno jsi vyprávěla…“

„O všech těch místech jsem četla. Nic víc. Chtěla jsem na tebe zapůsobit.“

„Proč?“

Eleanor pokrčila rameny. „Nevím.“

„Proč jsi mi prostě neřekla pravdu?“

„Musela jsem zachovávat formu,“ zamumlala. „Jaký otec, taková dcera, řekla bych. Kromě toho bys mě litovala.“

„Co se stalo s tvým otcem? Kde je teď?“

„Nemám tušení. Nikdo to neví. Policie ho pořád hledá. Měla bych být ráda, že mi zaplatil alespoň část školného, ale nejsem. Použil na to peníze jiných lidí. Nenechal mi ani dopis, v němž by mi napsal, kde je. Policie mi nevěřila. Odvedli mě do vězení a musela jsem tam zůstat dva dny. Bylo to hrozné. Pak mě konečně pustili. Byl to samozřejmě ohromný skandál. Lidé až z Chicaga mě nenávidí, protože jsem jeho dcera. Zdá se, že si všichni myslí, že vím, kde se skrývá. Policie hlídala náš dům ve dne v noci. Bylo to nesnesitelné. Zatáhla jsem závěsy a předstírala, že se nic nestalo.“

„Je mi to tak líto,“ zašeptala Mary Rose.

Zdálo se, že ji Eleanor neslyší. „Myslela jsem, že dům nám patří, ale není to tak. Naše bytná mě vyhodila. Nevěděla jsem, kam mám jít. A tys mi řekla, že můžu přijet k tobě, když budu potřebovat. Myslelas to vážně?“

„Ano, samozřejmě že jsem to myslela vážně.“

„Nevyženeš mě?“

„Ne, nepošleme tě pryč,“ slibovala Mary Rose. „Bála ses, že tě tady nenechám, protože jsme spolu někdy moc dobře nevycházely?“

„Byla jsi jediný člověk ve škole, který se mnou vůbec mluvil. Vím, že dovedu být hrozná. Nenáviděla jsem tě, protože jsem věděla, že mě lituješ.“

„Nelitovala jsem tě. Nechceš vystoupit z dostavníku?“

„Ano.“

Eleanor sáhla na kliku. Mary Rose jí zadržela ruku. „Počkej ještě chvilku,“ požádala ji. „Než vystoupíš, ráda bych ti pověděla o svých bratrech. Adam…“

„Ten černý?“

„Ano,“ odpověděla.

„Nebudeš věřit, co mi napovídal váš hrozný kočí. Říkal, že ten černoch je tvůj bratr. Dovedeš si představit takovou nehoráznou…“

„Adam je můj bratr. Protože je z nás nejstarší, považujeme ho za hlavu rodiny.“

Eleanor otevřela ústa. „To nemyslíš vážně.“

„Myslím to naprosto vážně. Budeš se mu muset omluvit, než vejdeš k nám do domu.“

Eleanor strnula. Opřela se o čalounění a zírala na Mary Rose. „Jak proboha…“

„To není důležité,“ prohlásila Mary Rose. „Adam je můj bratr a já ho z celého srdce miluji.“

„Nemůže být tvůj bratr.“

Mary Rose už měla neustálého přesvědčování dost. „Je,“ řekla úsečně a doufala, že to řekla naposledy. „Adam a ostatní se o mne starali od doby, kdy jsem byla nemluvně. Jsme rodina, Eleanor, a rodina stojí nade vším.“

„A lidé v okolí vás všechny přijímají?“

„Samozřejmě.“

„Proč?“

Mary Rose povzdechla. „Žijeme tu už dlouho. Myslím, že si na nás všichni zvykli. Tak co? Omluvíš se?“

Eleanor přikývla. „Nechtěla jsem ho urazit. Neřekla jsem nic zlého, Mary Rose. Myslela jsem, že kočí mi lže. Taky se mě pokusil vyhodit uprostřed prašné cesty daleko odtud. Dovedeš si to představit?“

„Kočí se jmenuje Clive Harrington. Je to hodný člověk. I jemu se budeš muset omluvit. Neměla jsi na něho střílet.“

Eleanor pokrčila rameny. Nechovala se nijak kajícně. „Nechtěla jsem na něho střílet, ale myslím, že bys mu to neměla říkat. Mohl by se rozzlobit, kdyby věděl, že revolver vystřelil jen náhodou.“

„Už se zlobí.“

„Byla to náhoda,“ přesvědčovala ji Eleanor. „Proč se mu musím omlouvat za něco, co jsem nechtěla udělat?“

„Mohlas ho zabít.“

„Ale nezabila jsem ho.“

„Tak jsi mu způsobila nepříjemnosti,“ připomněla jí Mary Rose. „A urazila jsi ho. Slíbila jsem mu, že se omluvíš. Taky jsem řekla, že mu koupíš nový klobouk. Prostřelila jsi mu ten jeho.“

„Nemůžu mu koupit klobouk. Nemám peníze.“

„Tak ti na něj dám,“ řekla Mary Rose. „Jenom to Clivovi neříkej. Představ si, že ho jdeš koupit za vlastní peníze.“

„Proč se tak o něho staráš?“

„Clive je můj přítel.“

„Tak dobře,“ zamumlala Eleanor. „Řeknu ti, ty ale umíš být umíněná. Omluvím se a koupím mu nový klobouk. Proč jsi mi nikdy neřekla o Adamovi? Bála ses, že bych to vyzvonila ostatním?“

Mary Rose zavrtěla hlavou. „Proč bych se měla bát, že to někomu povíš?“

„Protože by se tě mohly začít stranit.“

Mary Rose došla trpělivost. Jediné, po čem toužila, byla horká koupel a trocha pohodlí. Věděla, že nebude mít ani jedno, dokud svou návštěvnici neubytuje.

„Víme toho o předsudcích hodně, Eleanor. Kdyby se mi vyhýbala skupina hloupých děvčat, moc by to pro mne neznamenalo. Upřímně ti povím, že moji bratři a já jsme si zvykli neztrácet čas s lidmi, kteří nenávidí. Všichni moji bratři jsou úžasní muži. Nestydím se za svoji rodinu."

„Tak proč jsi o nich nikdy nemluvila?"

„Rodina je soukromá záležitost," vysvětlovala Mary Rose, opakujíc to, co jí znovu a znovu připomínali bratři. „Kdo jsme a co děláme, je jenom naše věc."

„Teď, když na to pomyslím, neřekla jsi mi vlastně ani o svých ostatních bratrech," podotkla Eleanor. „Vím, že jsou čtyři, ale dál už nic. Jsou i oni… jako Adam?"

„Ano," odpověděla Mary Rose. „Jsou zrovna tak laskaví a dobrosrdeční. Ovšem Douglas a Cole jsou o něco paličatější."

Zdálo se, že se Eleanor nemůže vzpamatovat. Pořád se jí točila hlava ze šoku, který jí Mary Rose připravila.

„Můžeme vystoupit."

„Ještě okamžik," zašeptala Eleanor. „Tady je všechno jiné, že?"

„Jsou zde jiné poměry než ve městě," odpověděla Mary Rose. „Ale rodina je rodina, ať je její domov kdekoliv."

„Co tím proboha chceš říct?"

„Teď, když jsem se dověděla o tvém otci a o tom, jaký byl tvůj rodinný život, dovedu si představit, proč to nechápeš. Jakmile si na nás všechny zvykneš, myslím, že se ti tady bude líbit. Je tu dusno, Eleanor. Nemohly bychom už jít ven?"

„Adam je hlavou vaší rodiny, a proto ho budu respektovat. To ti slibuji."

Mary Rose zavrtěla hlavou. „Ne, budeš ho uznávat, protože bys měla. Jeho postavení v rodině není důležité. Seznam se s ním, Eleanor. Slibuji ti, že až ho poznáš, budeš si ho vážit kvůli tomu, jaký je, ne proto, jaké má postavení."

„Namouduši, Mary Rose, ty se mě pořád snažíš mást. Adam je jediný, kdo mě může vyhodit, že?“

Mary Rose se vzdala pokusů o rozumnou domluvu. „Proboha,“ zamumlala si pro sebe. „Potřebuji se vykoupat. Nechtěla by ses přestat hádat a mohla bys už vystoupit?“

Eleanor si konečně všimla, jak hrozně Mary Rose vypadá. „Co se ti stalo?“

„Rozdílné názory,“ odpověděla.

„Tvoji bratři…“

„Ne, ti to neudělali. Eleanor, my opravdu nejsme barbaři. Jdu ven, než tady omdlím.“

„Je tu horko, že?“

Mary Rose sáhla na závoru. „Budeš ke všem milá, ano?“

Nevyžadovala by takový slib, kdyby nevěděla, čeho je Eleanor schopná. „Neopovaž se zkoušet na moje bratry nějaké své kousky. Nezabralo by to.“

„Jaké kousky?“

„Ty víš, o čem mluvím.“

„Uveď mi nějaký příklad.“

„Opovržlivý pohled, který vrháš na každého,“ řekla Mary Rose. „A…“

„Á, no dobře. Budu hodná. Panebože, jenom doufám, že se mi to podaří.“

Mary Rose uvažovala o tomtéž. Nakonec otevřela dveře a pokusila se vystoupit. Z horka ve voze byla zesláblá a závan čerstvého vzduchu jí připadal jako doušek chladné vody, který ji osvěžuje po celodenní práci na zahradě.

Dveře uhodily Harrisona. Stál těsně u nich a čekal, nebude-li Mary Rose potřebovat jeho pomoc. Nabídl jí ruku a pomohl jí sestoupit na zem.

Tvářil se ustaraně. Usmála se na něho, aby mu naznačila, že je všechno v pořádku. Pořád držela v ruce Eleanořin revolver, ale mířila k zemi, dokud si ho Harrison nevšiml a nevzal jí ho z ruky. Hodil ho Colovi, který jej okamžitě zastrčil do svého pouzdra.

Eleanor vylezla z vozu o okamžik později a postavila se vedle Mary Rose. Přimhouřila oči před sluncem a pohlédla na jejího přítele.

Protože Harrison stál nejblíže, představila jí Mary Rose nejprve jeho. Pak kývla na bratry, aby se seznámili s návštěvnicí.

Clive stál zatím u schodů. Tvářil se, jako by chtěl Eleanor pověsit na nejbližším stromě.

Eleanor a Mary Rose zamířily k němu. Eleanor nakonec zašeptala omluvu.

Clive nebyl spokojen. „Musíte to říct nahlas a zřetelně, aby to každý slyšel, a musíte mě oslovit pane Harringtone, jak se patří.“

Mary Rose musela Eleanor pošťouchnout, aby to udělala. Clive se nikdy neusmíval, ale tentokrát si Mary Rose všimla, že se mu při Eleanořině omluvě tvář přece jen o něco víc rozjasnila.

„Slečno Mary, dodrží slovo a koupí mi nový klobouk?“

„Ano,“ slibovala Mary Rose.

Clive přikývl. Zamířil zpátky k dostavníku a něco si přitom mumlal pod vousy. Mary Rose věděla, že se snaží zachovat důstojnost. Clive se nemohl chovat uvolněně, pokud si chtěl zachovat pověst ostrého chlapíka.

Nastoupil na kozlík, uchopil otěže a pak zavolal na Mary Rose: „Začátkem týdne jsem se necítil ve své kůži, ale teď…“

Na chvíli se odmlčel a zadíval se na Eleanor. „Teď si nejsem jistý, jak se vlastně cítím. Jak dlouho tady zůstane?“

„Nějaký čas,“ odpověděla Mary Rose. „Pro vás je místa vždycky dost, Clive. To přece víte.“

„Už se cítím líp,“ prohlásil. „Možná se mi podaří tu chorobu zahnat… na nějaký čas. Zatím sbohem, slečno Mary.“

„Co to mělo znamenat?“ zeptala se Eleanor. Mary Rose zamávala příteli a odpověděla: „Říká mi, že neonemocní, dokud neodjedeš. Co kdyby ses šla posadit do křesla na verandě? Já zatím zajdu do domu a promluvím s Adamem. Chvilku to potrvá,“ tvrdila. „Bude tě muset přivítat, než překročíš práh našeho domu.“

„Co když mě nebude chtít přivítat?“

Mary Rose nechtěla na něco takového ani pomyslet. „Adam je laskavý. Budu mu muset říct, co se ti přihodilo. Nebude ti to vadit?“

„Řekne to ostatním?“

„Ne,“ ujistila ji Mary Rose.

Eleanor souhlasila. „Musím tam sedět sama?“

Mary Rose se rozhlédla, jestli neuvidí někoho, kdo by mohl dělat Eleanor společnost. Jediným kandidátem byl zřejmě Harrison, ale jen proto, že se vzdaloval nejpomaleji. Cole už byl u hlavní stáje a Travis a s Douglasem pádili pryč, jako by jim za patami hořelo.

Harrisona nijak jeho nová povinnost netěšila, ale byl natolik galantní, že Mary Rose neodmítl.

Nechal se ovšem chvíli prosit, což bylo od něho mimořádně hrubé.

A musela ho napřed přivést zpátky. „Nemohl byste zpomalit?“ vyzvala ho, když ho konečně dohonila. „Proč se tak mračíte?“

„Bál jsem se o vás,“ přiznal. „Neměla jste chodit dovnitř. Měla zbraň, Mary Rose. Mohla vás zranit. Na Cliva už vystřelila,“ připomněl jí.

„Eleanor by neublížila mně ani nikomu jinému. Bojí se, Harrisone. Zažila hodně zlého. Buďte na ni hodný.“

Harrison věděl, že se bude muset chovat jako gentleman. Zakřičel na Douglase, aby odvedl MacHugha, a jakmile bratr přišel k němu, následoval Mary Rose na verandu.

Konečně mohla vejít do domu. Adam seděl u stolu v knihovně. Soustředěně zapisoval do jedné ze svých účetních knih a chvíli si ani nevšiml, že stojí ve dveřích.

Trpělivě čekala a přitom přemáhala slzy deroucí se jí do očí.

Nakonec se přestala ovládat. Vždyť věděla, že bojuje marně. Pokud si pamatovala, vždycky to skončilo stejně. Ať byla urážka nebo rána, kterou utrpěla, jakkoli krutá, vždy dovedla potlačit pohnutí a zachovat důstojnost do té doby, než přišla domů a než uviděla svého nejstaršího bratra.

Pak se sesypala.

Ani dnes to nedopadlo jinak. Stačilo, aby ji Adam zpozoroval. Mary Rose ihned vypukla v pláč a vrhla se do jeho mohutné náruče.

* * *

13. února 1864

Drahá maminko,

právě jsme skončili s pročítáním měsíc starých novin, které Travis vyměnil za nějaké kožešiny kousek od Perry, kde nějaký pán jménem Benson vytiskl projev, který měl Lincoln v Gettysburgu. O té bitvě, kde přišlo o život tolik statečných mužů, jsme četli už v červenci. Benson říká, že náš prezident přednesl tu řeč na hřbitově, který zřídil na místě bojiště. Adam plakal, když ta slova četl, a celou řeč si přepsal, abychom ti ji mohli poslat.

Cole myslí, žes ji určitě už taky četla, maminko, ale všichni věříme, že je tak důležitá, že stojí za to si ji přečíst alespoň dvakrát.

Modlíme se za tebe i za Lincolna.

Douglas

KAPITOLA 8

Mary Rose se vrhla do Adamovy náruče a plakala jako malá holčička. Objal ji a hladil, dokud se neutišila. Trvalo jí několik minut, než byla schopná se ovládnout. Pak se posadila za stůl a začala se svěřovat. Vylíčila mu děsivé podrobnosti všeho, co se jí přihodilo ve městě. Zvláště si dala záležet na epizodě s Catherine Morrisonovou. Adam prozkoumal její zranění a přitom poslouchal a uklidňoval ji. Občas klidným hlasem prohodil „Opravdu?“ Zanedlouho se zas cítila dobře.

Bratr ji odvedl do kuchyně a omyl jí tvář, aby posoudil, bude-li třeba ránu sešít. Tajila dech, než vyslovil svůj názor, a pak se s úlevou usmála. Žádné šití nebylo zapotřebí.

Konečně byla připravena popovídat mu o hlavní události dne. Chtěla podat Adamovi zpátky jeho kapesník, pak si ale všimla, že je promočený slzami a potřísněný zaschlou krví, a tak ho hodila do koše se špinavým prádlem.

Adam navrhl, aby šla nahoru a umyla se. Vrátil se do knihovny, aby pokračoval v práci. „Dnes odpoledne odpočívej, Mary Rose. Prožila jsi příliš mnoho vzrušení.“

Rozběhla se za ním. Nemůže si přece dopřát koupel, pokud Eleanor sedí venku na verandě a třese se. Musí ji napřed ubytovat a pak ještě odnést věci, které nakoupila pro Corrii. Slíbila jí, že se dnes vrátí, a nechtěla své slovo porušit.

„Už jsem si dost dlouho libovala v sebelítosti,“ řekla bratrovi. Stála ve dveřích a dívala se, jak Adam opět usedá ke stolu. Všimla si otevřených účetních knih, věděla, že ho vyrušila z práce, ale rozhodla se, že ho přiměje, aby s ní měl ještě chvilku trpělivost. Účetnictví může počkat. Eleanor ne.

„Nezapomeň si na rány dát mast.“

„Nezapomenu,“ řekla. „Teď si musíme promluvit o Eleanor. Čeká na verandě. Řekla jsem jí, že nemůže vejít do domu bez

tvého svolení. Promluvíš s ní… o samotě? Chce, abych ti řekla, co se jí stalo, než se rozhodneš, smí-li u nás zůstat, nebo ne.“

Adama její žádost překvapila. „Copak jsem za celý život, co mě znáš, někoho od nás odehnal?“

„Ne, ale Eleanor je zvláštní případ. Během chviličky je schopna nadělat v rodině ohromný zmatek. Máš chuť zažít něco takového?“

„A co tvoji bratři? Neměli by k tomu také mít co říct?“

„Udělají, co myslíš, že je správné,“ namítla. „S Colem budou samozřejmě problémy, ale on si najde způsob, jak se jí vyhnout, než se uklidní.“

Adam se opřel o opěradlo židle a vrhl na sestru zkoumavý pohled. „A jak dlouho vlastně hodlá Eleanor u nás zůstat?“

Nemohla se na něho podívat, když mu odpovídala. „Nějaký čas.“

„Opravdu? A jak dlouho potrvá ten ‚nějaký čas‘, Mary Rose?“

Pokrčila rameny. „To kdybych věděla,“ zašeptala. „Promluv si s ní. Je vyděšená. Potřebuje útočiště.“

Adam povzdechl. Vstal a obešel stůl. „Tak dobře,“ souhlasil. „Jdi nahoru. Postarám se o Eleanor. Jak se jmenuje…“

„Borderová,“ odpověděla Mary Rose. „Neměla bych zůstat dole, když s ní budeš mluvit?“

Adam zavrtěl hlavou. „To není nutné.“

Začala stoupat po schodech do patra.

Adam byl téměř u vstupních dveří, když se otočila a zavolala na něho.

„Chci, aby se ti určitě…“

Obrátil se a pohlédl na ni. „Co aby se?“

„Aby se ti omluvila. Urazila tě, Adame, a nechci, aby přišla do mého domu, aniž by řekla, že ji to mrzí.“

„Ach, proboha, jdi už nahoru. Bolí mě z tebe hlava. Poradím si s ní.“

Adam otevřel dveře. Eleanor seděla v houpacím křesle a povídala si s Harrisonem. Jejich host neseděl. Opíral se o sloup, paže zkřížené na hrudi, a vypadal rozmrzele i otráveně zároveň.

Adam počkal, až Eleanor skončí se stížnostmi na horko.

„Slečno Borderová, nezašla byste se mnou do knihovny? Rád bych si s vámi promluvil.“

Udiveně pozvedl obočí, když viděl, jak na jeho výzvu zareagovala. Vůbec nezvýšil hlas, ale ona se zachovala, jako by na ni křičel. Vyskočila z křesla tak rychle, že je přitom převrhla. Harrison přistoupil blíž a křeslo zas postavil. Eleanor vykročila k Adamovi, pak se však zarazila. Tleskla rukama. „Nemůžu jít dovnitř, pane Clayborne.“

„Nemůžete? A proč ne?“ zeptal se Adam.

„Mary Rose mi řekla, že dokud se vám neomluvím, nesmím do domu. Mrzí mě, opravdu velice mě mrzí, jestli jsem vás urazila. Nevěřila jsem tomu strašnému kočímu. Myslela jsem si, že lže, aby se mě zbavil. Rozhodně jsem ve vás nechtěla vzbuzovat dojem, že když jste… no, vždyť víte… protože to tak vůbec nebylo. Ani jsem nevěřila, že mě ten člověk dovezl k domu Mary Rose.“

Konečně se odmlčela, aby se nadechla. Adam během jejího vysvětlování ani nemrkl. Na Harrisona to zapůsobilo. Neubránil se úsměvu. Chtěl se jí zeptat, co si myslela, že Adam je, jen aby ji uvedl do rozpaků, ale protože byl gentleman, odolal tomu nutkání.

Cole žádné zábrany neměl. Chovat se jako gentleman rozhodně pro něho nebylo to nejdůležitější. Došel právě ke schůdkům vedoucím na verandu, když Eleanor začínala se svou komplikovanou omluvou.

„Adam je ‚vždyť víte‘? Copak je to?“ zeptal se jí.

Zamračila se na něho. „Omluvila jsem se, protože jsem nevěřila, že Adam je bratr Mary Rose. Řekla mi jen, že má čtyři starší bratry a matku, která žije někde na jihu, ale nikdy mi nesvěřila žádné podrobnosti. Musím ovšem přiznat, že jsem se na ně ani neptala.“

Odmlčela se, pohlédla na Cola a opět sklopila oči k zemi. „Vaše sestra se mnou zjevně žertovala, když mi v dostavníku říkala, že vy i ostatní jste jako Adam. Samozřejmě nejste.“

Vzápětí pustila Cola z hlavy a obrátila se k Adamovi: „Můžu tedy vejít do domu, pane?“

„Prosím,“ řekl Adam. „Budeme rádi, když u nás zůstanete.“

„Počkejte okamžik. Chtěl bych ještě vědět…“

„Nech toho, Cole,“ přerušil bratra Adam. Jeho tón nepřipouštěl žádné námitky.

Eleanor zamířila ke vstupním dveřím. Mávla směrem k Harrisonovi gestem, které mu připomnělo anglickou královnu. „Zvedněte moje zavazadla z té špinavé země a přineste mi je do mého pokoje,“ poručila mu.

Cole se na Harrisona zašklebil. Harrison mu odpověděl milým úsměvem. Pak se obrátil k Eleanor: „Je mi líto, slečno, ale nemůžu vám je přinést,“ prohlásil. „Nemám povolen vstup do patra.“

Harrison začal scházet ze schůdků. „Řekl bych, že to zůstane na tobě,“ prohodil, když míjel Cola.

„Nezapomeňte je oprášit, než je odnesete dovnitř, Kyle,“ dodala Eleanor.

Harrison uslyšel kletbu a napadlo ho, že se den začíná obracet k lepšímu. Zpozoroval, že ze stáje vyběhl Douglas. Za ním se hnal MacHugh. Hřebec měl viditelně vrtošivou náladu a chystal se svou zlost vybít na Douglasovi. Ano, den skutečně vypadal o něco lépe.

„Adame, chtěl bych si s tebou promluvit o něčem důležitém,“ zvolal Cole. Musel přitom silně zvýšit hlas, aby ho bylo přes Harrisonův smích slyšet.

Adam nechal projít Eleanor do domu a pak Colovi odpověděl. „Brzo se vrátím,“ sliboval.

„Co potřebuješ udělat?“

„Promluvit si se slečnou Borderovou,“ odpověděl Adam. „Nemělo by mi to trvat ani čtvrt hodiny.“

Adam měl ve svém odhadu pravdu jen částečně. Rozhovor s Eleanor skutečně netrval čtvrt hodiny. Trval celé tři hodiny.

Soukromá debata začala podivně. Za hodinu Adam zjistil, že má mokrou celou košili. Ukázalo se, že se Eleanor trochu podobá Mary Rose. Poté, co energicky trvala na tom, že nikdy v životě nepláče, se mu vrhla do náruče a zmáčela ho slzami.

Cole už měl čekání na Adama dost. Byl rozhodnut mluvit s ním o Harrisonovi. Vyděsilo ho zjištění, že jejich host je advokát. Chtěl na to Adama upozornit, než k tomu zaujme nějaké stanovisko.

Uslyšel z knihovny nějaký ruch, otevřel dveře, aby se podíval, co se děje, a zůstal stát ohromen v úžasu. Eleanor objímala Adama

kolem pasu, vzlykala a zároveň se snažila mluvit. Cole jejím přerývaným slovům vůbec nerozuměl. Všechno mu splývalo dohromady. Bylo ovšem zábavné sledovat Adamovu reakci. Stál uprostřed knihovny s rukama zvednutýma, jako by se chtěl chytit nebe. Zdálo se, že se cítí nesmírně nepříjemně a naprosto bezmocně.

Adam nakonec spustil jednu ruku a neobratně pohladil Eleanor po rameni. Všiml si, že u dveří stojí Cole a dívá se na ně. Když viděl jeho úsměv, zle se na něho zamračil a pak mu pokynul, aby odešel.

Cole okamžitě zavřel dveře.

U večeře se ani jeden z nich o této události nezmínil. Eleanor se rozhodla, že zůstane ve svém pokoji. Mary Rose jí přinesla nahoru podnos s jídlem a konvici s čajem a doufala, že to podrážděnou dívku uklidní.

Byla poslední, kdo přisedl k ostatním u jídelního stolu.

„Promiňte, že jsem se opozdila," řekla. „Eleanor nepůjde dolů a nebude dnes s námi večeřet. Je hrozně unavená."

Posadila se vedle Adama. „Každopádně se jí líbíš," zašeptala svému nejstaršímu bratrovi. „Ovšem zatím si neuvědomuje, jak dovedeš být umíněný."

„Vůbec si nemyslím, že se jí Adam líbí," vložil se do řeči Douglas. „Myslím, že má obvyklé předsudky."

Cole potřásl hlavou. Myslel si totéž, dokud neuviděl, jak Adama objímá. Neobjímala by přece někoho, koho nenávidí.

„Ne, je jenom neomalená," řekl všem.

„Víš to jistě?" zeptal se Douglas. „Pokud to nevíš určitě, nechci ji tady mít."

„Vím to jistě."

„Co ti přelétlo přes nos, Mary Rose? Mračíš se, jako by ses kvůli něčemu trápila," řekl Travis.

„Odmítl jsem jí dovolit, aby dnes odpoledne jela nahoru na hřeben," odpověděl Adam.

„Nejsem dítě. Nechápu, proč si myslíš…"

„Máme návštěvu," řekl Adam. „Laskavě si to uvědom."

Ihned zmlkla a obrátila se k Harrisonovi.

„Nemohli bychom začít? Mám hlad jako vlk," prohlásil Douglas. Natáhl se k míse brambor, ale zarazil se, když ho Adam požádal o chvilku strpení.

„Harrisone? Nemluvíš náhodou francouzsky?"

„Mluvím. Proč se ptáš?"

„Rád bych, abys nám dnes večer pomohl."

„Jistě," souhlasil Harrison, aniž měl nejmenší tušení, o co ho bratr žádá.

Adam se obrátil k ostatním. „Byli jsme v posledních týdnech poněkud nedbalí a zapomínali jsme na modlitbu před jídlem. Mary Rose, nechtěla bys nám prokázat laskavost?"

Přikývla na souhlas, pak sklonila hlavu a sepjala ruce k modlitbě.

„*Au nom du Pre…*"

Harrisona rodina Claybornových znovu překvapila. Všichni v průběhu večeře hovořili francouzsky. Všiml si, že Mary Rose má největší slovní zásobu, a předpokládal, že se jazyk naučila v internátní škole. Francouzština a latina tam jistě byly běžnými předměty. Nešlo však jen o znalost slovíček. Jak její přízvuk, tak i pohotovost ve vyjadřování svědčily o tom, že jazyk studovala dlouhá léta.

Travise bylo zábavné poslouchat, protože i když mluvil plynule, měl zvláštní nosovou výslovnost. Komolil tak spoustu slov. Kdyby ho slyšel Francouz, asi by vyskočil z kůže.

Modlitba, kterou Mary Rose odříkala před večeří, byla Harrisonovi povědomá, ale nemohl si vzpomenout, kde ji slyšel.

„Smím se vás na něco zeptat?"

„Už zas? Na co tentokrát, Harrisone?" chtěl vědět Cole.

Harrison nedbal na jeho sarkasmus. „Modlitba, kterou jste odříkali, mi připadala známá, ale nemůžu si vzpomenout, kde jsem ji slyšel."

„Je to obvyklá katolická modlitba před jídlem," odpověděla Mary Rose. „Říkáme ji vždy, než začneme jíst."

„Bože všemohoucí, tak vy jste katolíci."

Neuvědomil si, že vyslovil svou myšlenku nahlas, dokud nezjistil, že se na něho všichni dívají. Tvářili se udiveně a zmateně.

„Co máte proti katolíkům?“

„Nic,“ odpověděl Harrison. „Jen mě to překvapilo. Nevím proč, ale myslel jsem, že jste… něco jiného.“

„Ale my jsme,“ řekla mu Mary Rose. „Co jste?“ zeptal se Harrison.

„Něco jiného. Nejsme pořád katolíci.“

Opřel se o opěradlo židle. V mysli mu pořád vířily úvahy nad tím zjištěním. Lord Elliott bude zděšený. Jeho rodina nepatřila jen k běžným příslušníkům anglikánské církve. V chrámu jí byla vyhrazena první lavice.

A proč si vlastně myslel, že by Claybornové měli patřit k anglikánské církvi?

Usmál se své původní reakci na jejich sdělení. Lord Elliott nebude milovat Mary Rose o nic méně. Bude se ji ovšem snažit přesvědčit, aby přestoupila na jeho víru.

Pak si uvědomil, co mu Mary Rose řekla o jejich náboženství; že nejsou katolíky pořád. Vůbec tomu nerozuměl.

„Počkejte okamžik,“ řekl. „Nemůžete být přece katolíky jen někdy. Buď jste, nebo nejste. Já to znám. Můj nejlepší přítel je také katolík.“

„Ale přece je nemáte rád…“ začal Cole.

Harrison ho nenechal dopovědět. „Není to tak, že bych neměl rád katolíky. Jen mě překvapilo, když jsem se dověděl, že jste katolíci. Nic víc v tom nebylo.“

„Proč nemůžeme být katolíky jen někdy?“ zeptal se Travis.

„My jsme,“ trvala na svém Mary Rose.

Harrison se rozhodl nehádat se. Měl v úmyslu je pomalu, logicky a trpělivě přimět k tomu, aby si uvědomili, že si ho nemůžou dobírat.

„Dobře, dejme tomu, že jste katolíky jen někdy. Mohli byste mi říct, kdy?“

„V dubnu, v květnu a v červnu,“ odpověděla Mary Rose.

Ani nemrkl. „A co v červenci, v srpnu a v září?“

„To jsme luteráni,“ řekl mu Travis.

Harrison užasl. Bratr mluvil naprosto vážně.

„A další tři měsíce?“

„Opět něco jiného. Jsme baptisté, nebo se alespoň snažíme dodržovat jejich zásady.“

Harrison už toho měl dost. „Mary Rose, už jste skončila…“

„Ne, ještě jsem neskončila,“ přerušila ho. „O čem jsem mluvila?“

„O lednu,“ připomněl jí Cole.

„V lednu, v únoru a v březnu jsme židé…“

„V lednu jste židé?“ Svou otázku doslova zařval.

„Co hrome máte proti židovskému náboženství?“ divil se Cole. „Zdá se, že je ve vás spousta zášti proti ohromné spoustě lidí.“

Harrison zavřel oči a počítal do deseti. Pak se ještě jednou pokusil vyznat se ve zmatcích, do kterých ho Claybornové uvrhli, a dospět k nějakému rozumnému vysvětlení.

„Necítím žádnou zášť,“ odsekl. „Jenom se pokouším zorientovat se v tom, co říkáte. Nikdo z vás přece nemůže vyznávat všechna ta náboženství. Pro každé z nich je výsměchem, když věříte jejich svatému učení jen tři měsíce v roce.“

Adam se konečně nad ním slitoval. „Snažíme se dovědět o rozličných náboženstvích všechno, co se dá, Harrisone. Věříme, že je důležité pochopit a respektovat víru jiných lidí. Věříš v Boha?“

„Ano, věřím.“

„My také,“ odpověděl Adam. „Ale nepatříme k žádné organizované církvi.“

„Možná proto, že v Blue Belle žádná taková není,“ prohlásil Douglas. „Lidé mluví o stavbě kostela, ale pak se začínají hádat, jakého druhu by měl být, a nic se neudělá.“

„Tys byl zřejmě vychován ve víře svého otce, že?“ zeptal se Travis.

„Ano,“ odpověděl Harrison.

„Jako dítě by tě ani nenapadlo, že by ses připojil k jiné církvi. Ale z nás nikdo neměl otce, který by ho v tom směru vedl. Děláme, co můžeme, Harrisone.“

Nemohl je odsuzovat za jejich rozhodnutí. „Sebevzděláváním,“ řekl.

„A máme snahu porozumět,“ dodal Adam.

Harrison přikývl. „Je mnoho rozdílných náboženství. Pokusíte se o každém z nich něco dovědět?“

„I poté, co svěříme svou mysl, srdce i duši určitému konkrétnímu náboženství, budeme chápat víru jiných lidí. Poznání je svoboda a se svobodou přichází porozumění.“

„V Hammondu žije několik židovských rodin. Velmi často je navštěvujeme. Někteří místní obyvatelé je nenávidí. I když se to zdá být směšné, mají prostě tendenci odsuzovat to, co neznají. Někteří se jim dokonce vysmívají. Jejich hloupost je ostudná. Z nás se nikdo nenarodil jako Žid, a proto nejsme schopni stát se pravověrnými židy; k takovému závěru jsme alespoň dospěli na základě informací, které nám ty rodiny svěřily. Mají bohaté a významné tradice a my zjišťujeme, že čím víc o jejich víře víme, tím jsme bohatší. Každý člověk, který žije podle své víry, zasluhuje obdiv, ne výsměch. Už rozumíš?“

„Ano,“ odpověděl Harrison. „Teď mi povězte, proč mluvíte francouzsky,“ pokračoval. „Chtěli byste pochopit, jak žijí lidé ve Francii?“

Přestože Harrison seděl na opačném konci stolu než jeho hostitel, všiml si, že Adamovi zajiskřilo v očích.

Připravil se na další šok.

„Mluvíme francouzsky, protože je čtvrtek.“

„A?“ pobídl ho k dalšímu vysvětlení Harrison.

Mary Rose se na něho usmála. „Francouzsky mluvíme vždycky v úterý, ve čtvrtek a v sobotu.“

A už jsme zas u toho, pomyslel si Harrison. Bylo mu naprosto jasné, kam konverzace míří. „Bude naše diskuse podobná té, kterou jsme vedli o Irech?“

„Možná,“ připustila.

„Proč zrovna o Irech?“ zeptal se Travis.

Mary Rose se obrátila k bratrovi a začala vysvětlovat: „Harrison si přál, abychom my všichni byli Irové. Nechápu, proč mu na tom tolik záleželo, ale bylo to tak. Prostě jsem mu chtěla vyhovět. Je přece naším hostem. Chtěla jsem, aby se cítil dobře.“

„Takže jsi mu řekla, že jsem Ir,“ řekl Travis a kývl hlavou.

„Ty jsi Ir, Travisi.“

„Já vím, Cole. Jenom by mě zajímalo, proč je to pro něho tak důležité. Je to divný pavouk, nemyslíš?“

Cole přikývl. Pak se obrátil k Harrisonovi. „Možná chtěl, abychom byli Irové, ale možná taky že ne. Člověk by si pomyslel, že když je Skot, mohl by chtít, abychom byli taky Skotové, a ne Irové. Co vlastně máš proti Irům, Harrisone? Udělali ti někdy něco?“

Harrison náhle pocítil nutkání udeřit hlavou o něco tvrdého. Nedovedl si představit, jak je možné, že se konverzace zvrtla na obranu Irů.

Zhluboka se nadechl a snažil se ještě jednou rozumně promluvit. „Je mi jedno, jestli jste Irové, nebo ne,“ řekl.

„Proč?“ chtěl vědět Cole.

Harrison se na dotěrného bratra hněvivě zadíval. Dospěl k názoru, že snažit se normálně diskutovat s Claybornovými je nad jeho síly. Byl připraven přiznat porážku.

„Modlím se, abych nikoho z vás nikdy nemusel podrobit křížovému výslechu v soudní síni,“ poznamenal suše.

„Co vlastně proti nám máš?“ zeptal se Douglas. „Chováme se přece pohostinně, ne?“

„Mluvíte naprosto nelogicky, to mi na vás vadí,“ prohlásil Harrison. Bylo mu jedno, jestli je snad urazil. Koneckonců, všechno má své meze.

„Možná mluvíme na tebe až příliš logicky,“ namítl Cole. „O takové možnosti jsi neuvažoval?“

„Prostě by mě zajímalo, proč tři dny v týdnu mluvíte francouzsky,“ odpověděl.

„V úterý, ve čtvrtek a v sobotu,“ připomněl mu Cole s ironickým úšklebkem.

Všichni bratři se jeho rozladěním bavili. Harrison dnes večer chápal poněkud pomaleji, ale úplně tupý nebyl. Usoudil, že bratři se už pobavili dost.

Úmyslně změnil téma. „Mary Rose, už se cítíte dobře?“

„Ano, děkuji,“ odpověděla.

„Dostala dnes pořádnou ránu,“ řekl Harrison Adamovi. „Vypadá to tak,“ přisvědčil Adam. Hlas měl přitom milý a příjemný.

„Už vypadá o něco líp,“ poznamenal Douglas.

To slovo nevystihovalo přesně, jak Harrisonovi připadala. Zdálo se mu, že je přes všechny podlitiny krásná. U spánku měla bouli jako vejce. Ránu neviděl, protože ji zakrývaly kadeře. Koutek úst byl nateklý. Zřejmě ji bolí, pomyslel si. Nevadilo mu to. Nejraději by ji políbil.

„Už zas to dělá, Cole.“

„Kdo co dělá, Douglasi?“

„Harrison civí na Mary Rose.“

„Prostě jsem se díval na její zranění,“ bránil se Harrison. „Jste velmi houževnatá, Mary Rose. I vaše statečnost je obdivuhodná.“

„Ano, nejsem vůbec slabá,“ odpověděla. Krátce se zamračila na Adama a dodala: „Zdá se, že to moji bratři pořád nechápou.“

„Nezačínej, Mary Rose,“ varoval ji Cole.

„S čím nemám začínat?“ zeptala se hlasem sladkým a nevinným jako dítě.

„Vypadáte křehce,“ prohlásil nahlas Harrison.

„Ale nejsem, tak se mě nesnažte přesvědčit o něčem, co není pravda. Už mám těch hloupých řečí dost.“

Harrison pozvedl obočí nad energií v jejím hlase. Mary Rose měla zjevně špatnou náladu. Netušil, co ji rozzlobilo, ale respektoval její rozpoložení a nepožádal ji, aby mu řekla, proč se zlobí. Tvářila se, jako by chtěla někomu utrhnout hlavu. Rozhodl se, že ji nebude provokovat.

„Neptej se jí na nic,“ zašeptal dost hlasitě Cole.

„Ani bych se neodvážil,“ odpověděl Harrison.

„O čem jsi se mnou chtěl mluvit,“ zeptal se Cola Adam.

„O Harrisonovi,“ odpověděl Cole. „Chtěl jsem s tebou mluvit o našem hostovi. Neměl jsem trpělivost čekat, až skončíš s Eleanor, tak jsem se vrátil k práci. Každopádně už vím, proč Harrison klade tolik otázek. Nemůže si pomoct. Slyšel jsi, co říkal o křížovém výslechu v soudní síni, takže jsi možná sám přišel na to…“

„Je právník,“ dopověděl místo bratra Travis.

Cole se na něho zamračil, protože mu vzal slova z úst. Nakonec jeho nevychovanost ignoroval a pokračoval.

„Myslel si, že nám to řekl, ale já myslím, že možná zapomněl úmyslně. Určitě předpokládal, že bychom mu nedovolili zůstat, kdybychom věděli, čím se živí. Máme přece svoje zásady.“

Zdálo se, že Douglase ta zpráva ohromila. Cola jeho reakce zmátla.

„Slyšel jsi, co před chvílí povídal? Jenom právníci podrobují lidi křížovému výslechu,“ řekl Cole.

„Nedával jsem pozor,“ přiznal Douglas. „Proč nám to neřekl? Měl k tomu přece spoustu příležitostí.“

„Je velmi nezdvořilé mluvit o člověku, jako by nebyl v místnosti,“ prohlásil Harrison.

„Takže je lepší počkat, až odejde, a pak o něm mluvit za jeho zády?“ zeptal se Cole.

„Vůbec byste o něm neměli mluvit,“ poučoval je Harrison.

„Proč jsi nám to neřekl?“ chtěl vědět Douglas.

„Myslel, že se nám o tom zmínil,“ řekl Cole. „Ve městě to vědí všichni, dokonce i Dooley.“

„A my jsme se to dověděli až teď?“ řekl Douglas. „Namouduši, nejradši bych ho praštil.“

„Já už jsem to udělal,“ chlubil se Cole.

„Ano, udělal to,“ řekla Mary Rose. Ostře se zamračila. „Přímo v kuchyni u Morrisonů. Náš bratr se u stolu chová hrozně, Adame. Souhlasíte se mnou, Harrisone?“

Všichni u stolu se obrátili, aby viděli, co na to odpoví. Harrison se rozhodl odpovědět naprosto upřímně. „Možná,“ připustil. „Ale přiznám, že jsem mu tu ránu chtěl vrátit, ovšem pak jsem si všiml, že se díváte.“

„Vy jste viděl, že se na vás dívám?“ divila se.

Přikývl. Zamračila se ještě víc. „A přece jste nechal Catherine Morrisonovou, aby se na vás lepila?“

„Ona se na mne nelepila, nebo ano, co myslíš, Cole?“

Protože se ho jejich host před chvílí zastal, myslel si Cole, že by měl učinit totéž.

„Ne, nelepila. Chovala se zdvořile, nemyslíš, Travisi?“

„Na můj vkus možná až příliš zdvořile," řekl Travis. „Ale i ke mně se chovala zdvořile, takže si myslím, že to bylo v pořádku."

„Jinými slovy, na tebe se taky lepila," odsekla Mary Rose.

V tom okamžiku se Harrison náhodou podíval na Adama. Překvapilo ho, když zjistil, že se usmívá. Zřejmě ho pobavilo, jak se Mary Rose kvůli Catherine vzteká.

„Proč tě zajímá, jak se chová k Harrisonovi?" zeptal se Cole.

„Prostě si myslím, že by se hostitelka neměla chovat tak moc mile," zamumlala.

„Milá byla, to jo," prohlásil Cole.

„Mary Rose, kdybys nebyla tak paličatá a zapomněla na nevraživost kvůli tomu, co ti udělala, když jste byly malé holky, všimla by sis, že je z ní milá mladá žena. Je velmi laskavá a bezelstná a dobrosrdečná."

Adam náhle změnil téma.

„Chtěl bych vám položit jednu otázku," prohlásil. Počkal, až mu všichni budou věnovat pozornost, a pak řekl: „Rád bych věděl, kde jste všichni byli, když byla Mary Rose napadena. Mohl by mi to někdo z vás říct?"

Všichni začali vysvětlovat najednou. Cole byl z jeho otázky, ve které cítil výčitku, tak nervózní, že zapomněl mluvit francouzsky, když uváděl výčet důvodů, proč nedohlížel na svoji sestru.

Mary Rose se také zapojila do ostrého sporu. Trvala na tom, že je schopná starat se o sebe sama. Nikdo však na její slova nedbal.

Harrisona fascinovala změna, kterou zpozoroval u Adama. Byl, jak říkají Angličané, rozlícený tak, že viděl rudě. Bylo to poprvé, kdy nejstarší bratr projevil nějaké emoce. Výraz jeho očí mrazil stejně jako jeho hlas. Travis blábolil nějaké výmluvy, Colova řeč nedávala skoro žádný smysl a do toho se ještě ozýval se svými argumenty Douglas.

Stejně překvapivé připadalo Harrisonovi jeho vlastní chování. Nezapojil se do hádky jen vlažně. Měl v ní hlavní slovo. Projevoval se zrovna tak kousavě, hlasitě a neodbytně jako Cole a pokoušel se překřičet ostatní.

Byla to vrcholná chvíle jeho života. Doma probíhaly večeře vždy důstojně. A byly nudné. Nikdo nepromluvil hlasitěji než

šeptem a nikdo nikdy nikoho nepřerušil ani jedinou poznámkou. Probíraly se jen bezvýznamné záležitosti a Harrison si až teď uvědomil, jak děsivě prázdný a nepřirozený byl jeho život.

„Adame, mohl bys mě prosím poslouchat?“ dožadovala se Mary Rose málem křikem. Zabušila rukou do stolu, aby upoutala pozornost. „Chci vám oznámit, že jsem dospělá žena a že se umím o sebe postarat. Copak si neuvědomujete, jak mě svou debatou urážíte?“

Jeho odpověď se jí nelíbila. „Můžeš odejít, sestřičko. Co kdyby ses odebrala do salonu a trochu se věnovala hudbě? Už jsem tě dlouho neslyšel hrát.“

Chtěla protestovat. Když viděla, jak se její bratr tváří, rozmyslela si to.

Všichni vstali, když opustila jídelnu. Řídili se Harrisonovým příkladem. Jakmile byla z dohledu, posadili se a znovu na sebe začali křičet.

Harrison se přestal snažit, aby upoutal Adamovu pozornost. Opřel se o opěradlo a sledoval bratrskou hádku.

Cole se uklidnil natolik, že byl opět schopen mluvit francouzsky. Teď v tom jazyku klel. Zdálo se, že zná veškeré barvité nadávky francouzského slovníku.

„Přísahám, že tam stála jenom minutu, a pak byla pryč. Jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem se obrátil, a ona mi zatím zmizela.“

Jeho vysvětlení bylo jediné, které dávalo smysl. Travis se pořád vykruval a nic, co řekl, neznělo věrohodně. Douglas v jednom kuse obviňoval Cola, že nedával pozor. Připomínal bratrovi, že byl ve stáji, a proto od něho nemohli čekat, že bude hlídat Mary Rose. Člověk přece nemůže být na dvou místech.

„Tak proč jsi počítal s tím, že já budu v obchodě a zároveň venku?“ zeptal se Cole.

„Dobře, dobře,“ křičel Travis. „Byl jsem na cestě za Catherine. Měl jsem zůstat ve městě, ale myslel jsem, že na ni dáš pozor ty, Douglasi.“

Adam se zadíval na Harrisona: „A co jsi dělal ty?“

Neměl žádnou výmluvu. „Beru na sebe plnou zodpovědnost. Zabral jsem se do debaty o hnaní dobytka a prostě jsem si nevšiml, že vyšla z obchodu.“

Adam přikývl. Přejel očima po tvářích všech a pokračoval: „Něco takového se nesmí opakovat. Mary Rose se umí o sebe postarat. Uvědomuji si, že nejsme její chůvy. I ona má vinu, protože si o potíže doslova říkala. Mohla je předpokládat. Ani s sebou neměla zbraň,“ dodal a zakroutil hlavou. „Naše sestra nechala za sebe mluvit hněv. Ovšem teď, když je v salonu a nemůže protestovat, připomínám, že je skutečně křehká. Možná se jí její fyzická omezení nelíbí, ale to není pro nás důležité. Mohli ji zabít.“

„Ano, mohli,“ přisvědčil Cole. „Bickley je malý, ale dvakrát těžší než ona a má svaly.“

„Jeho kamarádi jsou dost velcí,“ řekl Douglas.

„Jeho kamarádi? I oni ublížili naší sestře?“

Bratři sebou trhli, když uslyšeli Adamův řev. Cole a Travis se pohledem obraceli o pomoc k Harrisonovi. Douglas upřeně hleděl na svůj šálek s kávou.

„Nikdo z nich ji neudeřil,“ vysvětloval Harrison. „Přesvědčil jsem Bickleye, aby neutekl. Tvoji bratři by udělali totéž. Náhodou jsem byl první, kdo se k ní dostal.“

„Jak jsi přesvědčil Bickleye?“ zeptal se Adam. Už se uklidnil natolik, že mluvil normálním hlasem.

„Pěstmi,“ přiznal Harrison. „Rozčilil jsem se. Nemrzí mě to. Mohl jsem je všechny zabít, ale neudělal jsem to. Ti chlapi jsou teď na cestě do Hammondu. Tam si s nimi poradí šerif.“

„Proč si myslíš, že s nimi šerif něco udělá?“ zeptal se Adam.

„Ty chceš říct, že ne?“ podivil se Harrison.

„Je to sporné. Žijeme v Blue Belle. Lidé v Hammondu se starají o své záležitosti. Bůh ví, že toho má šerif i tak dost. Možná jim potřese rukou a nechá je jít.“

„Myslíš, že se vrátí do Blue Belle?“ zeptal se Harrison.

„Možná,“ řekl Adam. „Do našeho města se vždycky stahuje podobná pakáž. Ale nemyslím, že se Bickley bude chtít mstít Mary

Rose. Jeho cílem budeš ty, Harrisone. Myslím, že bychom všichni měli být ostražití.“

Bratři nemohli souhlasit rychleji. Adam se usmál. „Jsem rád, že jsme si udělali jasno. Harrisone, asi před měsícem jsme koupili tři sta kusů dobytka od rančera, který žije nedaleko vodopádů. Zůstaneš u nás tak dlouho, abys nám je pomohl přihnat do Rosehillu?“

Neměl dost času, aby mohl projevit svůj názor. Předešel ho Douglas. „Neví, jak chytit tele do lasa, Adame. Nebo víš, Harrisone?“

„Ne. Ale…“

„Budu hádat,“ přerušil ho Cole. „‚Nemůže to být tak těžké‘, že? Neříkal jsi o krocení koní totéž?“

„Byl jsem možná trochu nešikovný,“ řekl Harrison. „Ale jsem přesvědčen, že když mi dáte laso a ukážete mi, jak se s ním zachází, brzy se to naučím.“

„Ten je ale do práce jako divý, co?“ podotkl Douglas.

„Kdy si konečně uvědomíš, že jsi úplně vedle?“ zeptal se Cole.

„Jen co ti jednu vrazím, Cole.“

Všichni se zasmáli. Nemysleli, že to míní vážně. „Jo, jo, začínáš se mi líbit,“ řekl Cole.

„Proč myslíš?“ zeptal se Harrison.

„Jsi jediný, kdo se mu dokáže postavit,“ vysvětloval Douglas. „Proto se mu líbíš. Možná nejsi nijak moc chytrý, ale máš odvahu. Cole není zvyklý, aby mu někdo odporoval.“

Harrison pokrčil rameny. „Jak daleko odtud bydlí rančer, od kterého jste koupili dobytek?“

„Asi dva dny cesty,“ odpověděl Cole. „Pozítří se můžeš začít učit pracovat s lasem. Napřed budeš muset dokončit práci s mustangy. Máš tam ještě na starost jednoho paličáka. Nezapomněl jsi?“

Harrison si povzdechl. „Nezapomněl. Toho grošáka. Zatím neměl chuť poslouchat. Ale bude ji mít. Cítím, že o tom uvažuje. Je ti dost podobný, Cole. Opravdový paličák. Zítra s ním možná budu mít větší štěstí.“

„Už bys s ním byl hotový, kdybys neztrácel tolik času vykládáním s koňmi. Stejně ti nerozumí ani slovo. Měl by sis to konečně uvědomit.“

„Chci, aby si zvykli na můj hlas,“ vysvětloval Harrison. „Jsou paličatí, ano, ale taky jsou vyděšení. Nejsem jediný, kdo mluví s koňmi. Slyšel jsem s nimi mluvit i Douglase.“

„Má pravdu,“ přiznal Douglas. „Mluvím s nimi.“

„Douglasi, nemohl bys prosím jít a připomenout Mary Rose, že je dnes na řadě, aby uklidila po večeři? Harrisone, ty se toho úkolu ujmeš zítra večer.“

„Samozřejmě. Co všechno je třeba udělat?“

„Copak jsi ještě nikdy nemusel umývat nádobí?“ zeptal se Cole.

„Ne, nikdy.“

„Tebe asi pořádně rozmazlovali, že?“ poznamenal Travis.

„Zřejmě ano.“

Douglas se zvedl ze židle a zamířil ke dveřím. Na prahu se zastavil, otočil se, a vrátil se ke stolu. „Nepůjdu tam. Přiveď ji ty, Travisi.“

Douglas se posadil a Travis vstal. „Hraje Beethovena,“ upozornil ho Douglas.

„Kterou?“ zeptal se Travis.

„Pátou.“

Travis si zase sedl. „Ať za ní zajde Harrison.“

Všichni bratři se rozesmáli. Cole vysvětloval, co je tak rozveselilo. „Nechci si s Mary Rose nic začínat, když hraje Beethovena.“

„Co to znamená?“

„Že má opravdu mizernou náladu,“ vysvětloval Cole. „Když slyšíme Pátou, klidíme se co nejdál. Pokud hraje Mozarta nebo Chopina, nic člověku nehrozí,“ dodal. „Dnes do toho ale buší, že, Adame?“

Jeho bratr se usmál. „Máš pravdu,“ přisvědčil. „Harrisone, jsi připraven jít do knihovny?“

Harrison přikývl a zvedl se. Vyšel za Adamem z jídelny.

Oba muži si zvykli končit večer ostrou intelektuální debatou. Harrison se už těšil na duševní trénink. Zpočátku několikrát dovolil Adamovi zvítězit, nebo alespoň věřil, že mu vítězství umožnil, ale nakonec se prosadila jeho bojovná povaha a další porážku nepřipustil.

Debatovat s Adamem bylo podnětné. Harrisonovi se to velmi líbilo a Adamovi zrovna tak.

Posadil se do čalouněného koženého křesla před krbem a zvedl zápisník z malého stolku. Přisunul si k sobě kalamář a pero.

Adam nalil oběma brandy až po okraj sklenky. Podal Harrisonovi jeho nápoj a pak se posadil proti němu.

Harrison si natáhl nohy na podnožku. „O čem budeme diskutovat dnes?“

„Hodně jsem o té záležitosti přemýšlel a rozhodl jsem se pro poslední útok na Kartágo.“ Zdálo se, že vychutnává každé slovo, které vyslovil.

„Nemůžeme mluvit o jeho konci, dokud jsme neprohráli začátek,“ namítl Harrison.

Adam se plácl do kolen. „Přesně tak,“ řekl. „Musíš si uvědomit, že Řekové byli hrdí a velmi inteligentní lidé.“

Úvodní konstatování vymezilo jeho pozici. Harrison mu oponoval svou tezí. „Sparťané zrovna tak. Byli také nepřemožitelní bojovníci, projevovali skvělé dovednosti ve všech oblastech, včetně vypracování bitevních plánů. O jejich nadřazenosti nikdo nemůže pochybovat.“

Tak začala jejich debata. Oba muži se přeli víc než hodinu. Když Adam konečně navrhl skončit, Harrison spočítal body, které každý z nich musel přiznat soupeři. On i Adam byli zklamáni, když zjistili, že debata skončila nerozhodně.

Adam zůstal v knihovně a četl si, než odešel spát. Harrison mu popřál dobrou noc a zamířil ke srubu.

Mary Rose na něho čekala na verandě. Její zlaté vlasy zářily v měsíčním světle jako maják.

„Proč nejste v posteli? Je už pozdě.“

„Potřebuji trochu čerstvého vzduchu,“ odpověděla. „Projdu se s vámi.“

Harrison na ni počkal dole u schodů a pak zamířili bok po boku přes dvůr. „Jsem dnes nějak neklidná.“

„Ani Beethoven nepomohl zahnat váš hněv?“

Uslyšela v jeho hlase pobavení. Usmála se. „Nezlobila jsem se, jenom jsem byla znechucená. Moji bratři jsou někdy nesnesitelní. V jednom kuse se pokoušejí do něčeho plést.“

„Nemyslím, že by se pletli zbytečně,“ řekl jí. „Je tu dost nebezpečí.“

„A já jsem jenom slabá, křehká žena, že?“

Zavrtěl hlavou. „Nehodlám o tom s vámi diskutovat. Nemám ve srubu piano a rozhovor na to téma by jistě ve mně vzbudil chuť do něčeho bušit.“

„Takže si myslíte, že nejsem schopná…“

„Neříkám tak ani tak,“ řekl. „Máte jeden zvyk, který mě nesmírně rozčiluje, Mary Rose. Vždycky děláte závěry, aniž znáte všechna fakta.“

Její ruka se dotkla jeho. „Opravdu?“ zeptala se.

„Ano, opravdu.“

Úmyslně zavadila o jeho ruku znovu. Nepochopil. Ten člověk je buď ostýchavý, nebo zabedněný, usoudila. S rafinovaností u něho nepořídí. Usoudila, že se bude muset osmělit, jestli chce něčeho dosáhnout, a to zjištění ji příliš netěšilo.

Vzala ho za ruku a přivinula se k němu blíž. Harrison by ji teď musel setřást nebo odstrčit, ale je v něm příliš mnoho gentlemana, než aby se zachoval tak hrubě. Bude se jí držet, ať se mu to líbí, nebo ne.

Její projev náklonnosti ho překvapil. Neodstrčil její ruku. Stiskl ji a pevně držel.

„Strávil jste s Adamem dost času,“ podotkla a snažila se, aby její hlas zněl lhostejně. Byla nervózní a nechtěla, aby si toho všiml.

„Myslíte?“

„Ano, myslím.“

Nic víc neřekl. Doufala, že jí vysvětlí proč, a když stále mlčel, rozhodla se, že ho k tomu přiměje.

„Zajímalo by mě, proč s ním každý večer mluvíte,“ začala znovu.

V jejím hlase se ozývalo napětí. Pohlédl na ni, aby zjistil, jestli si dělá kvůli něčemu starosti, nebo jestli se dokonce bojí. Viděl jen temeno její hlavy. Klopila oči k zemi a nechtěla se na něho podívat. Ruka se jí třásla a bylo zřejmé, že se kvůli něčemu trápí.

Věděl, že nebude nejlepší ptát se jí na důvod její nervozity rovnou. Jediný způsob, jak přimět Mary Rose, aby mluvila rozumně, bylo jít na to oklikou.

„Rád si s ním povídám.“

„To jsem si myslela.“

„Ano.“

„A o čem si povídáte?“

„O ledačems.“

„Mohl byste mluvit konkrétněji?“

„O všech možných věcech.“

„Jako třeba?“

„Jako třeba o válkách mezi dvěma státy a proč jim nikdo neříkal válka, ani když probíhaly. O čem jste myslela, že jsme mluvili?“

„Myslela jsem, že jste mu kladl nějaké otázky. Připadá mi, že máte od přírody sklon být zvědavý.“

„Na co bych se ho měl dotazovat?“

„Na jeho minulost.“

„Ne, na jeho minulost jsem se neptal.“

Až ve chvíli, kdy odpověď vyslovil, si uvědomil, jak je to zvláštní. Nepoložil jejímu bratrovi jedinou otázku týkající se minulosti. Záměrně promrhal nejlepší příležitosti, kdy se mohl pokusit zjistit o rodině něco víc.

Jeho vlastní chování ho ohromilo. Zapomněl na své předsevzetí a ta skutečnost ho děsila. Přijel do Montany, aby se dopátral pravdy, ale teď, když potřeboval, aby celý sled událostí doplnila jediná rozhodující informace, aby nalezl viníka zodpovědného za únos dítěte, od své snahy upustil.

Chápal důvod svého otálení. Pravda rozdělí rodinu Claybornů. Přisámbůh, pouhé pomyšlení na bolest, jakou všem způsobí, mu rvalo srdce z těla.

Mary Rose se ho teď držela za ruku a dávala mu tak najevo svou náklonnost. Těšilo ho to, ale zároveň si uvědomoval, že kdyby zjistila, proč se usadil v jejich rodině, nechtěla by ho ani vidět.

Nechtěl, aby ho nenáviděla; chtěl a potřeboval její lásku.

Harrison zrychlil krok. Náhle dostal vztek sám na sebe. Potřebuje čas, aby si všechno promyslel a dospěl k nějakému řešení. Začal být na rodině Claybornů citově závislý, aniž si vůbec uvědomil, co se s ním stalo. Měl je všechny rád, zajímal se o ně, trápil se kvůli nim. Hrome, vždyť se mu líbil i protivný Cole. Ach, ano, dnes měl o čem přemýšlet.

„Harrisone, nechtěla jsem vás urazit, když jsem řekla, že jste zvědavý," zašeptala Mary Rose.

„To jsem si nemyslel," odpověděl.

„Takže se nezlobíte?"

„Ne, jistěže ne." Zpomalil a snažil se uklidnit.

„Přestaňte mi tisknout ruku."

Okamžitě ji pustil. „Dnes večer je chladno. Měla byste se vrátit domů," řekl stroze.

„Není mi zima," namítla. Pak ji napadlo, že se jí možná chce zbavit.

Zoufale doufala, že se mýlí. „Bojíte se něčeho?"

„Čeho myslíte?" zeptal se.

„Že bych vás mohla znovu políbit."

Její poznámka byla absurdní. Nemohl si pomoct a zasmál se. „To já jsem vás políbil," připomněl jí.

„Já jsem se na tom podílela."

„Tak dobře, viníci jsme oba."

„Viníci," opakovala. „Tak vy jste právník. Byla bych raději, kdybyste nebyl."

„Vysvětlete mi to."

„Právníci nás jen obtěžují."

„Proč?"

Pokrčila rameny. Neměla v úmyslu vysvětlovat mu podrobnosti. Harrison na svoji otázku nezapomněl. Usoudil, že je nejvyšší čas získat jasnou odpověď.

„Měla jste obavy, že bych se mohl Adama vyptávat na jeho rodinu nebo na jeho minulost?“

Zastavili se a stáli čelem k sobě. Ozařovalo je stříbrné světlo měsíce.

„Jenom jsem nechtěla, abyste ho obtěžoval. Adam nerad mluví o událostech z období svého dospívání. Zažil otroctví, Harrisone. To je jediné, co potřebujete vědět.“

„A o čem rád mluví?“ zeptal se. „Na období, které prožil v New Yorku, se také nemám ptát?“

„Ano.“

„A co na dobu, kterou prožil zde? Bude ochoten mluvit o cestě sem, nebo i tomu tématu bych se měl vyhýbat?“

„Nemyslím, že by mu vadilo hovořit o cestě. Moji bratři jsou docela pyšní na to, co dokázali.“

Harrison se neovládl, vzal ji za ruku a přitáhl ji k sobě. Tentokrát nemohl odolat. Chtěl ji držet ve své těsné blízkosti co nejdéle.

Zdálo se, že chápe, po čem touží, protože ho objala kolem pasu a pevně stiskla.

„Vy jste byl velmi osamělý, když jste vyrůstal, že?“

„Pokud jsem byl, neuvědomoval jsem si to,“ odpověděl. Opřel bradu o její temeno. Zavřel oči a vychutnával radost z její blízkosti.

„Až dosud?“ zašeptala do límce jeho košile.

„Ano, až dosud.“

Snažila se ho utěšit. Harrisona její něha a pochopení ohromovaly. Měla v sobě tolik lásky. Způsobila, že se cítil… jaksi úplný. Dosavadní život mu připadal prázdný, pustý a bezútěšný. Mary Rose, sladká, milující Mary Rose. Co s ní proboha udělá?

Konečně se přinutil ji pustit. Přimět ji, aby pustila i ona jeho, trvalo trochu déle. Musel se jí vykroutit z objetí.

„Nebudu po vás chtít, abyste mě políbil. Nemusíte se bát.“

„Měla byste jít domů, Mary Rose. Tak pojďte, doprovodím vás.“

„Ale právě jste byl na cestě do srubu.“

„Tak tedy dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Obrátila se k odchodu. Harrison založil ruce za zády a sledoval ji pohledem. Vůbec nečekal, že se najednou obrátí a vrhne se mu do náruče. Objala ho kolem krku, vytáhla se na špičky a vtiskla mu dlouhý, ale cudný polibek.

Nemohl se přinutit, aby ho odmítl. Objal ji a pak jí ukázal, jak by ho měla políbit. Jeho ústa byla horká, otevřená, toužící. Jazykem pronikl mezi její rty, aby se tam setkal s jejím jazykem, a nebesa, zdálo se mu, že se jí nemůže nabažit.

Do jejich polibku pronikla vášeň. Přál si, aby nikdy neskončil. Tichý, zastřený zvuk, který se jí ozval hluboko v hrdle, ho omamoval. Všechno na ní mu připadalo kouzelné, a když si uvědomil, že od ní chce mnohem, mnohem víc, okamžitě se zarazil.

Hleděla na něho, rty růžové a naběhlé po jeho polibcích, oči zamžené touhou a jediné, na co mohl Harrison myslet, bylo, jak si ji opět přivinout do náruče.

„Dobrou noc," ozvala se ochraptělým šepotem.

Nepohnula se. Harrison byl nesmírně rád, že se chová tak poblouzněně. Pochopil, že vášeň je pro ni něco nového, neměla žádnou zkušenost, která by ji vedla, a byla zranitelná, protože mu věřila. Věděl, že Mary Rose je silná žena. Nepřipustí, aby ji využíval žádný muž. Má své hodnoty a morální zásady, ale ve vztahu k němu je přece jen zranitelná. Je proto jeho povinností chránit ji a v nejmenším jí neublížit.

Harrison se díval za ní, dokud nedošla k domu a nevstoupila do dveří. Ani potom se nepohnul. Co bude proboha dělat? Mary Rose se do něho zamilovala. Mohl tomu poblouznění zabránit, než bude pozdě. Ale přesto neudělal nic, aby ji odradil.

Proč ne? Harrison zbledl, když si uvědomil pravdu. Trvalo mu to víc než týden, než byl ochoten si ji připustit. Ale teď už věděl přesně, proč ji neodrazoval.

Miloval ji.

* * *

2. srpna 1864

Drahá maminko,

v Hammondu jsme si přečetli noviny o další bitvě, která se odehrála zrovna v místech, kde bydlíš ty a paní Livonia. Samozřejmě že jsme se začali bát. Slyšeli jsme tolik děsivých historek o nepokojích kvůli potravě a dodávkám léků. Týden poté, co jsme tu zprávu přečetli, přišel tvůj dopis, ve kterém jsi nám psala, že se ti daří dobře. Pravděpodobně kroutíš hlavou nad naší pošetilostí. Neustále nám připomínáš, abychom měli důvěru v Boha a svěřili osud do jeho rukou, ale někdy je těžké nechat všechno jen na něm. Ale pokoušíme se o to, maminko. Myslím, že i to je dost.

Mrzí nás, že nový lék nepomohl zlepšit zrak paní Livonie.

Myslíš, že všechny rány, kterými ji častoval její manžel, mají něco společného s jejím zhoršujícím se viděním? Vzpomínám si, že jsem ji jednou viděl samou podlitinu a zkrvavenou. Řekni jí prosím, že na ni myslíme a modlíme se, aby z ní byl sňat kříž, který ji tíží.

Doufám, že její synové vás dvě nechávají na pokoji. Z některých věcí, které provedli vlastní matce, se nám dělá zle. Jak můžou být synové k matce tak krutí? Cole se bojí, že by tě ti hoši mohli trápit, tak jako to dělal jejich otec, ale já jsem mu řekl, aby měl k tobě víc důvěry. Pokud zůstaneš ostražitá a budeš v *blízkosti jejich matky, neopováží se ti nic udělat. Modlím se, abych měl pravdu.*

V novinách byly otištěny další skvělé Lincolnovy názory. Vyslovil je v projevu už před několika lety. Věděla jsi, že nám říkal černí lidé místo otroci? Černý mi připadá důstojnější označení než jiné názvy, které jsem slyšel. Cole by rád věděl, proč se všem nemůže říkat jen muži a ženy. Nevidí žádný důvod, proč by se lidé měli dál rozlišovat. Přeji si, aby to bylo tak jednoduché, ale lidé mají podivné názory na ty, kteří nejsou stejní jako oni. Proč odlišná barva kůže vede lidi k takové nenávisti?

Jednou večer jsme se pustili do debaty o rozdílnosti ras. Zeptal jsem se Travise, jestli si myslí, že ti, kteří napsali Prohlášení nezávislosti, si dělali starosti s barvou kůže. V našich zákonech stojí, že všichni lidé jsou si rovni. Řekl jsem bratrům, že se mi nezdá, že Jefferson myslel na černé, když prohlášení sepisoval, ale

Douglas říkal, že by na tom nemělo záležet. Rovnost je rovnost bez ohledu na barvu pleti nebo náboženství a tak dál. Všichni jsme se shodli na jedné věci. Spousta lidí z Jihu si nikdy neudělala čas, aby si přečetla ústavu.

Mary Rose teď ráda pomáhá s nádobím. Se dvěma šálky, které jí koupil Travis, zachází opravdu opatrně. Slíbil jí, že jakmile získá ještě dalších pár šálků, ukáže jí, jak pořádat čajové pohoštění. Teď se snaží sehnat čajovou konvici, a jak znám Travise, určitě se mu to podaří. Neví samozřejmě, jak se to správně dělá, ale je přesvědčen, že paní Morrisonová mu se vším poradí, a my to pak naučíme svou sestru. Cole přísahá, že se žádných čajových dýchánků nezúčastní, ale určitě změní názor. Vždycky to tak dopadne.

Cole konečně začal pracovat na stavbě našeho domu. V loňském roce mu zabraňovala jedna věc za druhou, aby začal s pracemi. Napřed byla na řadě stáj pro Douglase, než mohl se pustit do základů, přišla zima a další jaro musel strávit sháněním potravy a koní. Prodali jsme všechny mustangy, které chytil. V horách je plno příležitostí. Cole nemůže pracovat na domě, když jeho bratři shánějí koně. Ví, že náš příjem závisí na tom, kolik divokých koní chytíme a vycvičíme, dříve než to udělá někdo jiný. Douglas si získal v okolí Blue Belle dobrou pověst. Lidé přicházejí z širokého okolí, aby se s ním poradili, co by měli udělat s nemocnou krávou nebo slepicí. Můj bratr jakýmsi zázrakem ví, co je v takových případech nejlepší.

Všichni se usilovně snažíme hovořit správně, protože Mary Rose teď často mluví ošklivě. Cole přišel s nápadem napsat každý den ráno na tabuli nové slovo. Během dne pak musíme to slovo používat. Myslí, že bude dobré, když si obohatíme slovník, a samozřejmě to prospěje i naší sestře. Nelíbí se jí, když na ni v něčem nedbáme.

Přikládám pro tebe dopisy ostatních. Brzy zase napíšu, maminko.

Bůh tě ochraňuj.

Adam

KAPITOLA 9

Pátek byl dnem, kdy Harrison zakusil další ponižování. Vstal časně ráno s dobrou náladou. Byl rozhodnutý, že ještě před polednem naučí posledního svěřeného koně poslušnosti a slušnosti.

O několik hodin se sice zpozdil, ale do pozdního odpoledne byl grošovaný mustang konečně jako beránek, i když to Harrison odnesl několika dalšími modřinami.

Na Douglase zapůsobila Harrisonova trpělivost a vytrvalost. Zavolal na Cola, aby se sám podíval, jak skvělou práci jejich host odvedl.

„Podívej se, jak milý a krotký je Flíček teď," řekl bratrovi. „Harrison ho zkrotil, jak se patří."

Douglas se opřel o plot. Kývl na Harrisona, ať přijede s Flíčkem blíž, aby ho mohl pochválit.

„Udělal jsi kus práce," řekl mu.

„Chtělo to trpělivost a pochopení," odpověděl Harrison. Během vychloubání se díval na Cola. „Taky by ses tomu naučil."

Cole se zamračil. „Trpělivosti a pochopení? Ksakru, Harrisone, mluvíš a mluvíš, až to ubohé zvíře udělá něco, čím ti zavře zobák."

Harrison se nechtěl pouštět do hádky. Měl na starosti důležitější věci než poučovat paličatého, neústupného bratra Mary Rose.

Seskočil z koně a sňal mu sedlo i houni. Flek ho následoval k ohradě. Harrison přehodil výstroj přes břevno, pak uchopil uzdu a vedl zvíře do největší ohrady, kde byli ostatní mustangové.

Ukázalo se, že vstoupit do ohrazeného prostoru s Flekem byla chyba. Harrisonovi trvalo velmi dlouho, než sundal koni uzdu, protože se kolem něho shlukovali ostatní koně a kousali jeden druhého ve snaze získat jeho výlučnou pozornost. Každý kůň zjevně toužil po troše zájmu a Harrison nemohl odejít, dokud všechny nepohladil a nepochválil.

Vydal se okolo ohrady, aby se nemusel dát do dalšího hovoru s Colem, sebral cestou sedlo a houni a zamířil přes dvůr ke stáji.

Douglas a Cole pozorovali koně.

„Všiml sis?“ zašeptal Douglas bratrovi.

Cole se usmál. „To víš, že ano.“ Pak potřásl hlavou. Mustangové byli Harrisonem tak posedlí, že se pořád drželi v ohradě v hloučku a vydali se za svým pánem, když obcházel ohradu dokola.

„Nikdy jsem neviděl, že by se zvířata takhle chovala,“ řekl Douglas. „Nechceš přiznat, že Harrisonovo promlouvání má na ně magický vliv?“

Cole pokrčil rameny. „Přiznám to, ale ne před Harrisonem. Jsem zvědavý, jestli těmi svými sladkými řečičkami přemluví i býčky, aby ho následovali domů.“

„Možná ano,“ odpověděl Douglas. „Neviděl jsi Travise?“ zeptal se pak.

„Schovává se ve stáji.“

Douglas se nemusel ptát, proč se jejich nejmladší bratr schovává. Důvod seděl na verandě.

Eleanor Borderová se houpala v Adamově oblíbeném křesle a přitom se ovívala vzácným vějířem Mary Rose používaným jen při zvláštních příležitostech.

Douglas i Cole se zamračili, když z domu vyšla jejich sestra se sklenicí ovocné šťávy pro Eleanor.

„Ta ženská Mary Rose úplně utahá,“ podotkl Cole.

Douglas souhlasně přikývl. „Myslíš, že vůbec dovolí naší sestře, aby si vyjela nahoru na hřeben?“

„Pochybuji,“ odpověděl Cole. „Alespoň ne dnes. Mary Rose se pokouší odjet už od rána a teď budou tři hodiny.“

„Je to její chyba, že se tak nechá zdržovat,“ poznamenal Douglas. „Vyhoví každé Eleanořině žádosti. Mary Rose jí dnes ráno přinesla nahoru dvakrát snídani. Eleanor se první jídlo nelíbilo, tak pro ni naše sestra připravila jiné.“

Cole zakroutil hlavou. „Nás nikdy nenechá, abychom jí poroučeli,“ řekl. „Kromě toho jí nemusela nic chystat. Eleanor by se nechovala jako rozmazlená princezna, kdyby se s ní tak nezacházelo.“

„Myslím, že bychom si dnes večer měli promluvit s Adamem,“ navrhl Douglas. „Nezachoval se moc rozumně, když Eleanor dovolil zůstat. Ty a Travis a já bychom se měli proti tomu postavit. Měli bychom hlasovat, aby Eleanor vyhodil. Mary Rose a Adam budou chtít, aby tu zůstala, ale to nevadí. Rozhoduje většina.“

Cole neměl to svědomí s bratrem souhlasit. Nemohl potlačit vzpomínku na Eleanor, když ji viděl v tak politováníhodném stavu. Ubohá žena vypadala zoufale, když plakala Adamovi na prsou. I když si to Cole nerad přiznával, při té vzpomínce se mu svíralo srdce.

„Neukvapuj se, Douglasi. Já říkám, že bychom měli pár dní počkat, než budeme hlasovat. Adam jistě má nějaký důvod, proč ji u nás nechal.“

„Tak proč nám ho nesvěřil?“

„Řekl bych, že se k tomu ještě neodhodlal,“ odpověděl Cole. „Možná si Eleanor za den nebo dva přestane stěžovat. Už přece všechno probrala.“

„Teprve začala,“ namítl Douglas. „Určitě se jí samotné líbí kvílet, nemyslíš?“

Cole se usmál. Zadíval se na ženu, o níž mluvili, a nemohl si nevšimnout, jak by byla hezká, kdyby se jen pousmála. „Všimni si toho narudlého odstínu v jejích vlasech,“ řekl bratrovi. „Takoví lidé bývají temperamentní.“

„Travis má taky rudé vlasy, a není nijak temperamentní.“

„Schovává se ve stáji, ne? To mi připadá jako dost velký projev temperamentu.“

K oběma mužům přistoupil Harrison. Douglas se k němu obrátil. „Věřil bys tomu? Cole se zastává Eleanor.“

„Řekl jsem jenom, že bychom jí měli dopřát pár dní, než budeme hlasovat, že ji vyhodíme,“ namítl Cole. „Myslím, že je vyděšená, a proto se chová tak panovačně.“

Harrison souhlasně přikývl. „I já si myslím, že je vyděšená. Chová se panovačně, protože takové chování v ní vzbuzuje pocit, že zvládá svou problematickou situaci.“

Douglas potřásl hlavou. „Myslím, že vy oba jste změkli jak máslo. Jedu s Travisem do Hammondu prodávat koně. Nemáte chuť se přidat?“

„Zastavíš se u Pauline?“ zeptal se Cole.

„Kdo je Pauline?“ zeptal se Harrison.

„Vede dům kousek od města,“ řekl Douglas. „Hned za Sneeze Junctionem.“

„Je to…“ začal Harrison.

„Přítelkyně,“ dopověděl Cole.

Harrison odmítl. Cole, Travis a Douglas za chvíli odjeli. Bratři předpokládali, že vzhledem k pokročilé denní době jejich sestra už nebude chtít vyjet na hřeben, aby přivezla zásoby Bláznivé Corrii.

Mýlili se však. Povinnost doprovodit Mary Rose měla připadnout Adamovi nebo Harrisonovi.

Adam nechal rozhodnout Harrisona. Zavolal si ho do kuchyně a vysvětlil mu situaci. „Jeden z nás musí zůstat a dělat společnost Eleanor. Druhý musí jet nahoru na kopec s Mary Rose.“

„Myslel jsem, že nikdy neopouštíš ranč,“ podotkl Harrison.

„Kdes to slyšel?“

„Ve městě. Zmiňoval se o tom Dooley nebo Strašák.“

„Vyhýbám se městu, Harrisone. Můj domov je v horách. Často jezdím na lov s Colem a moc rád rybařím,“ dodal.

„Raději bych jel s Mary Rose,“ řekl Harrison.

„Umíš zacházet se zbraní, nebo jsi přeháněl? Nechci tě urážet, ale musím vědět, jestli jsi schopen moji sestru ochránit, kdyby bylo třeba.“

„Ano, dovedu zacházet se zbraní,“ ujistil ho Harrison. „Když tě to uklidní, vezmu si dvě.“

„Zastrč si za sedlo pušku,“ doporučil mu Adam. „Měli jsme sice jen jedno nepříjemné setkání s medvědem za celou dobu, co tu žijeme, ale teď je období, kdy se potulují po horách a hledají potravu. Mohl bys na nějakého narazit.“

„Jsem připraven na každou možnost.“

„Mary Rose si také vezme svůj revolver. Nechci, abys získal dojem, že to s ním neumí. Cole ji naučil střílet. Díky bohu zatím nemusela své umění ukázat.“

„Měli bychom jet," řekl pak Harrison.

„Ještě okamžik," požádal ho Adam. „Budu mluvit otevřeně," řekl. „Líbíš se Mary Rose a podle toho, jak se na tebe dívá u večeře, musím předpokládat, že zalíbení je oboustranné. Doufám, že se budeš chovat jako gentleman. Uvědomuji si, že tě urážím, ale Mary Rose je teď důležitější než tvé pocity. Můžu se na tebe spolehnout?"

Harrison se neurazil. Adam jednal jako milující bratr. Harrison od něho nic jiného nečekal.

„Máš mé slovo. Postarám se o bezpečnost Mary Rose, nebo přitom zemřu, Adame, a zrovna tak budu chránit i její čest."

Adam mu potřásl rukou a pak ho následoval ke dveřím. „Přál jsem si, aby počkala do zítřka, ale je velice umíněná, Harrisone."

„Všiml jsem si."

Adam se usmál. „Ano, samozřejmě že sis všiml. Jsem zvědavý, jaký budeš mít na Corrii názor. Mary Rose má sklon vidět všechno jen příznivě. Dávej na ni pozor, až bude mluvit se svou novou přítelkyní. Nelíbí se mi představa, že míří při rozhovoru na moji sestru puškou."

Eleanor vstala, když oba muži vyšli na verandu. Kývla na Harrisona a pak se obrátila k Adamovi.

„Necháte ji jet, Adame? Zdá se, že bude pršet. Zničí si šaty, když ji zastihne bouřka. Chtěla bych, abyste jí řekl, že musí zůstat doma."

„Kde je Mary Rose?"

„Ve stáji," odpověděla Eleanor.

„Co kdybyste šla se mnou dovnitř? Mohla byste mi dělat společnost, zatímco budu připravovat večeři."

Zdálo se, že Eleanor jeho společnost vítá. Nadšeně přikývla a následovala Adama do domu.

Harrisonovi a Mary Rose trvalo dvě hodiny, než se dostali k osamělému srubu nahoře na hřebeni. Stoupali pomalu, protože stezka byla místy neschůdná a občas se úplně ztrácela.

Harrisonovi míjel čas velmi rychle. Krajina ho neustále přiváděla k úžasu. Měnila se s každým ohybem stezky a stejně tak i její barvy a vůně a musel vynakládat veškerou pozornost, aby při

cestě ještě hlídal Mary Rose. Nemohl odtrhnout oči od vodních kaskád po pravé straně klikatící se stezky ani od pahorků po levé straně porostlých vonícími borovicemi, mezi nimiž se tu a tam rýsoval malý palouček. Bylo zde plno života. Zvířata sestupovala dolů z vysokých hor, aby shodila zimní srst a nakrmila se bobulemi a sladkou jarní trávou. Objevovali se jeleni a losi a rezavé veverky huňaté jako americký králík. Kolouch s bílým ocáskem, spíš zvědavý než ustrašený, se ani nepohnul, když ho těsně míjeli. Harrison byl přesvědčen, že kdyby vztáhl ruku, mohl by se dotknout jeho hnědého sametového čumáčku.

Mary Rose se ujala role nadšené průvodkyně po kraji divů. Znala jména všech lučních květin, které on nikdy neviděl, a ukázala mu několik rostlin, jež místní obyvatelé používali jako lék na rány a na některé choroby. Když se stezka rozšířila natolik, že po ní mohli kráčet oba koně vedle sebe, jeli bok po boku. Několikrát se zastavila, aby mu ukázala zvěř nebo místa, o kterých si myslela, že by ho mohla zajímat.

Harrison čím dál víc chápal, jak velká je její láska ke kraji. Ukázala na samici losa s telátkem pasoucí se u blízkého potoka a zašeptala, že jsou prostě obdivuhodní.

Kousek před vrcholem kopce se ještě jednou zastavila.

„Hnědí medvědi," zašeptala. „Jeden vyšel od potoka. Vidíte je, Harrisone? Druhý je ještě ve vodě. Kdyby bylo dost času, chtěla bych je pozorovat, jak loví ryby. Umí to mnohem líp než my."

„Jak víte, že to nejsou grizzlyové?"

Pokud si myslela, že jeho otázka je bláhová, nedala mu to najevo. „Grizzly má za hlavou výrazný hrbol," vysvětlovala. „Moc často je tady nevidíme. Nemusíte být zklamán. Dovedou být pěkně otravní."

„Četl jsem, že někteří lidé, kteří žijí v horách, je rádi loví."

Obrátila oči k nebi. „Vsadím se, že jste četl nějaký hloupý románek. Takové historky jsou vymyšlené. Člověk že by lovil grizzlyho? To by udělal jenom blázen," řekla.

Drobná vráska, která jí naskočila na čele, když mu vše dychtivě vysvětlovala, a nadšený tón hlasu vyvolaly jeho úsměv.

Najednou si uvědomil, že ji obdivuje stejně jako tento kraj.

„Proč se usmíváte? Nevěříte mi?“ zeptala se.

„Věřím. Usmívám se, protože díky vám mám pocit štěstí.“

Jeho uznání ji nesmírně potěšilo.

„Děkuji,“ řekla.

„Mary Rose?“

„Ano?“

„Proč šeptáte?“

Překvapený výraz v její tváři mu řekl, že si ani neuvědomila, že šeptá. Ze srdce se zasmála.

„Adam a já jsme vždycky šeptali, když jsme byli tady nahoře. Tehdy jsem byla mnohem mladší a on mě nechával mluvit, jak jsem chtěla.“

„Ale proč jste chtěla šeptat?“ zeptal se.

„Budete se mi smát,“ namítla.

Ujistil ji, že nebude. Pak jí to musel slíbit. Nakonec souhlasila, že mu to poví.

„Šeptala jsem, protože jsem myslela, že jsme v boží zahrádce.“

„Cože?“

„Vy jste nepoznal mnoho dětí, že ne, Harrisone?“

„Ne, myslím, že ne. Opravdu jste si myslela, že jste…“

„Ano, opravdu,“ přerušila ho. „Zdálo se mi, že je na místě šeptat a vyjádřit tak svoji úctu.“

„A teď, když jste dospělá? Co si myslíte teď?“

Rozhodla se, že k němu bude upřímná. „Pořád si myslím, že jsme v boží zahrádce.“

Rozesmál se. Musela čekat, až se utiší, aby mohla pokračovat. „Líbí se mi, když se smějete, i když jste mi slíbil, že se smát nebudete. Kdykoliv se usmějete, což se stává zřídka, vyhladí se vám ustarané vrásky kolem úst. Je to moc milé. Opravdu si děláte až příliš velké starosti.“

„Ano?“ Její názor ho skutečně překvapil. Nedovedl si představit nikoho, kdo si dělá příliš velké starosti. Něco takového neznal. Když si člověk dělá starosti, je přece napjatý, soustředěný, připravený na každou možnost.

„Ach, ano, děláte si příliš velké starosti.“

Zmírnila výtku úsměvem. On jí úsměv ihned oplatil. Chvíli setrvali na místě. Ani jednomu se nechtělo pokračovat v cestě. Okamžik se náhle naplnil nadějí. V této důvěrné chvíli, kterou vnější svět nemohl narušit, se sblížili jako dosud nikdy. Teď patřila jenom jemu. Nemusel se o ni s nikým dělit.

Z dálky se ozvalo zahřmění. Harrison si hrozivého zvuku nevšímal. Mary Rose zrovna tak. Byla plně zaujata pohledem na něho. A on byl spokojen, že se může dívat na ni.

Za nimi zapraskala větvička. Harrison zareagoval rychlostí blesku. Obrátil se v sedle s revolverem připraveným k výstřelu a čekal na další zvuk. Pak jim přeběhl přes cestu králík a Harrison odložil zbraň.

Mary Rose ho s úžasem pozorovala. Ještě nikdy neviděla nikoho tak rychle se pohybovat, samozřejmě kromě Cola, ale bratry nepočítala. Nemohla se ubránit zvědavosti, kde a kdy získal takovou schopnost. Nebo to byl instinkt?

Opět ji znervóznil. Rozhodně nebyl takový, jak se navenek zdál, a ona nevěděla, co si o tom má myslet.

„Teď se mračíte. Něco není v pořádku?“ zeptal se.

„Pohnul jste se tak rychle. To není v pořádku. Vy jste zvyklý být ve střehu, že?“

Neodpověděl. Potřásla hlavou. „Jste komplikovaný člověk. Chováte se určitým způsobem a pak uděláte něco, co změní názor, který si na vás mám zřejmě utvořit. Přála bych si, aby to tak nebylo.“

„Překvapení můžou být i příjemná, ne?“

„Jak?“

„Můžou zaujmout,“ odpověděl. „Občas někoho překvapit může být…“

Nenechala ho dopovědět. „Mě už jste zaujal. Líbíte se mi takový, jaký jste.“

„Líbím se vám takový, jaký si myslíte, že jsem.“

„Já se z vás asi zblázním, Harrisone.“

Zasmál se. „I já se z vás zblázním, Mary Rose.“

Odvrátila se od něho. „Nechci se pouštět do debaty o vašich nedostatcích. Nemáme dost času. Připozdívá se, a jestli si

nepospíšíme, nebudu mít čas navštívit svoji přítelkyni. Přestaňte už marnit čas.“

Harrison jí nemínil nechat poslední slovo. „Nikdy v životě nemámím čas.“

Pohrdavě vyprskla.

Nezlobil se. Dokonce se ani nepřestal usmívat. Tak dobře se už dlouho necítil. Zdálo se, že z hor vyzařuje mír a spokojenost. A když se zadíval do očí Mary Rose a uviděl v nich radost, cítil se, jako by mohl udělat cokoliv, co si zamane, bez ohledu na obtíže nebo nepřekonatelné překážky. Když byl s ní, cítil se… úplný, a to všechno způsobila důvěra v jejím pohledu a projev přátelství.

Projev přátelství. Copak nestrávil život ve snaze dosáhnout právě toho? Nebyl toto pravý důvod, proč byl tak posedlý pátráním po dceři lorda Elliotta? Chtěl, aby ho považoval za sobě rovného? Nebo se mu chtěl jen odvděčit za jeho laskavost?

Harrison nenacházel odpověď. Věděl, že je Elliottovi vděčný za to, že se postaral o jeho otce; ano, o tom nebylo pochyb. Elliott byl jediný člověk, který se ke svému příteli neotočil zády, i když to udělal celý Londýn. Dal jim peníze, ujal se placení daní, a když jeho otec potřeboval stálou péči, postaral se o nejlepší ošetřovatele. Díky jeho štědrosti nechybělo nic jemu ani otci. Elliott dokonce financoval Harrisonovo vzdělání.

Harrison se cítil Elliottovi nesmírně zavázán, a protože byl čestný, rozhodl se věnovat celý život tomu, aby dluh vyrovnal. Nevyhýbal se zodpovědnosti. A jistě by už nemohl chtít víc… leda štěstí.

Mary Rose. Bože, jak ho přiměla myslet na věci, které se nemohou nikdy uskutečnit? Zamiloval se do ní a nemohl z toho vinit nikoho jiného než sebe. Věděl, že by se s ní neměl zaplétat, a přesto udělal právě to.

Elliott si dělal plány se svou dcerou už měsíc po jejím narození. Tehdy do její budoucnosti Harrison nepatřil a věděl, že až se vrátí do Anglie, nic se nezmění.

Čest mu brání požádat o její ruku. Není dostatečně finančně zajištěn, aby jí mohl dát své jméno.

Nechtěl myslet na svou budoucnost. Rozhodl se, že co nejvíc vychutná čas, který může trávit s Mary Rose, aby si mohl uchovat vzpomínky a těšit se jimi v bezútěšných nocích, které má před sebou.

Byl rád, když dojeli ke Corriinu srubu, protože už neměl čas přemítat o svém trápení.

Mary Rose mu nedovolila vjet dál na paseku. Přinutila ho zastavit se dobré půl míle od ní. Vysvětlila mu, že nechce, aby se Corrie znepokojovala, a první pohled na něho může každého velmi znepokojit. Okamžitě se urazil.

„Co myslíte, že je na mém zevnějšku odpudivého?“

„Máte na bradě strniště a vlasy zoufale potřebují zastřihnout.“

„Ano?“ podivil se.

„Budu mluvit otevřeně,“ řekla. „Vypadáte krutě a… neupraveně. Mně se to líbí. Jí by se to ale nelíbilo.“

Nevěřícně odfrkl a pak se vlastní reakci zasmál. Bůh mu pomáhej, vždyť se začíná chovat jako ona.

„Mrzí mě, jestli jsem urazila vaše jemné cítění,“ řekla.

„Nemám žádné jemné cítění.“

„Ano, ovšem jakmile otevřete ústa a promluvíte, každý pozná, jak jste vzdělaný a kultivovaný.“

„I vzdělaní a kultivovaní lidé můžou být zabijáci, Mary Rose. Vy mluvíte tak, jako by vzdělání zaručovalo slušnost.“

Pokrčila rameny. Nechtěla ztrácet čas hádkou s ním. Dusno ve vzduchu svědčilo o tom, že se blíží bouřka, a ona nechtěla promoknout dříve, než bude mít za sebou příjemné setkání s novou přítelkyní.

Harrisonovi ani nedovolila, aby odnesl zásoby na paseku. Musela jít třikrát, než konečně měla všechny své dárky naskládány na hromadě uprostřed paseky.

Mary Rose byla nadšená, že jí Corrie tentokrát dovolila přijít mnohem blíž ke srubu. Považovala to za významný pokrok v jejich vztahu.

Nevadilo jí, že celou dobu, co tam stála, na ni mířila ručnice. Byla také ráda, že Harrison zůstal tak daleko, že to nemohl vidět. Zřejmě by ztropil scénu, kdyby si myslel, že je v nebezpečí.

Harrison samozřejmě nezůstal tam, kde mu přikázala počkat. Naprosto neslyšně se přesunul na místo, kde byl skryt pod větvovím, a přesto měl dobrý výhled na srub. Když spatřil hlaveň pušky vykukující z okna, málem se mu zastavilo srdce. Mířila přímo na Mary Rose. Zpočátku měl chuť vytáhnout revolver a do hlavně střelit. Musel vynaložit značné úsilí, aby nutkání nepodlehl. Začal se samozřejmě potit, ale po deseti nebo patnácti minutách si uvědomil, že puška tam je jen pro výstrahu. Nemínil z ní samozřejmě spustit oči, ale uklidnil se natolik, že mohl klidně dýchat.

Chování Mary Rose a její jednostranná konverzace v další hodině byly zároveň bizarní i milé.

Nikdy by tak nemluvila, kdyby věděla, že poslouchá, a on se rozhodl nepřipustit, aby to zjistila.

Poté, co uložila na hromadu poslední láhev zavařeniny, narovnala se a cípem rukávu si otřela čelo.

Omluvila se, že nemohla dodržet slovo a navštívit Corrii předešlého dne.

„Vždycky držím slovo, Corrie, pokud mi v tom něco vážného nezabrání, a až ti vylíčím všechny hrozné věci, které se mi přihodily, promineš mi moji nedochvilnost," přesvědčovala ji. Pak začala soustředěně vyprávět. Harrison si všiml, že neuvedla, co vytýkala Bickleyovi. Předpokládal, že nechce, aby se Corrie obávala, že by domobrana přece jen mohla přijet a vypálit jí dům. Mary Rose řekla jenom, že měla rozdílný názor a pokusila se toho člověka rozumně přesvědčit. Jedno následovalo za druhým, a než pochopila, co se děje, zaútočil na ni.

Její pohled na minulé události v něm vyvolal úsměv. Nelíčila zranění nebo bolest, kterou trpěla, ani nekonstatovala, že jí hrozila smrt. Ne, strávila čas vyprávěním, jak se jí roztrhla oblíbená sukně a jak příšerně vypadaly její vlasy.

To však ještě nebyl konec popisování jejího žalu. Pustila se do dlouhého výkladu o svých zážitcích, zatímco čekala v salonu Morrisonových. Tehdy Harrison zjistil, že ho Mary Rose považuje za své výlučné vlastnictví. Nemusel se jen domýšlet. Mary Rose

řekla Corrii všechno o svém právu „mít“ ho. Dokonce uvedla důvody, proč patří jenom jí.

„Vzala jsem ho s sebou domů, než se nechal zabít. Když pomyslím na to, co se tomu ubožákovi mohlo stát, bolí mě srdce. Uměl by tomu zabránit, když je tak neschopný a nešikovný? Ovšemže ne. Je taky strašně naivní, Corrie. Ten člověk si bere s sebou do města zbraň, i když s ní neumí zacházet. Dovedeš si představit takovou hloupost? Přísahám, že potřebuje opatrovníka. Bůh ho ochraňuj, vůbec si neuvědomuje, jak je nemožný. Nikdo nemá to srdce mu to říct, kromě Cola. Harrison nakonec bojoval s těmi muži, když mi roztrhli šaty a rozcuchali vlasy, ale to byli hubení, malí muži, a tak se mu podařilo uštědřit jim pár slušných ran. Chvíli jsem se o něho bála, když jsem ho viděla bojovat, pak jsem o tom přemýšlela a uvědomila jsem si, že byl silnější a měl štěstí na své straně. Překvapil mě i cestou sem nahoru. Teď mě ale napadá, že jsem neměla být tak překvapená. Víš, jen uslyšel nějaký hluk, vytáhl revolver jako blesk. Byl opravdu rychlý, ale jsem přesvědčena, že by asi uměl zasáhnout leda stodolu. Být rychlý je k ničemu, když se člověk netrefí, že?“

Odmlčela se a dlouze, přehnaně povzdechla. Harrison zjistil, že se mu žene červeň do tváří. Nejraději by vyrazil na mýtinu a uvedl věci na pravou míru. Bože, přece není tak nemožný!

Mary Rose ještě nebyla u konce s ničením jeho pýchy. „Měla bys ho vidět, jak se snažil pro Douglase krotit koně. Byl na něho žalostný pohled. Schovala jsem se do svého pokoje a pozorovala jsem ho z okna, aby necítil ještě větší ponížení, než prožíval. Chválabohu, že si nesrazil vaz, Corrie.“

Harrison skřípal zuby a začal počítat do deseti. Jeho trpělivost měla namále.

„Nechci, aby ses Harrisona bála,“ pokračovala Mary Rose. „Vyprávěla jsem ti o něm, protože mě doprovodil nahoru na hřeben. Má na mne dávat pozor. Proto mám u sebe zbraň, Corrie. Abych ho udržela v bezpečí. Každopádně tě nebude rušit. Je laskavý a dobrosrdečný a měla bys mě už po mé poslední návštěvě natolik znát, abys věděla, že bych ho s sebou nebrala, kdyby byl zlý. Říkala jsem ti, jak se na něho vrhla Catherine Morrisonová?“

Usoudila, že o tom ještě nemluvila a dala se do zdlouhavého, hrozně přehnaného líčení všeho špatného, co jí ta dívka za celé roky udělala. Mary Rose měla na Catherine pěknou zásobu stížností, vypočetla Corrii každou z nich a vracela se přitom až do raného dětství. Protože ji Corrie nemohla nebo nechtěla zarazit, Mary Rose se splnil její sen. Měla posluchače, který nemohl uniknout.

Harrison se začal obávat, že Corrie Mary Rose zastřelí, protože ta žena mu připadala opravdu tak bláznivá, jak o ní všichni tvrdili, ale jakmile Maryin monolog skončil, uvažoval jinak. Nemohl přijít na to, proč ji Corrie nezastřelila, aby ji umlčela.

Mary Rose pokračovala v hovoru a proplétala ho poznámkami o Harrisonovi. Jeho hrdost dostávala co proto, a kdyby ještě jednou opakovala „namouduši“, napadlo ho, že by ji musel uškrtit.

Konečně jí vypověděl hlas. Slíbila přítelkyni, že se vrátí, jakmile se bude moci vypravit na další návštěvu, a obrátila se k odchodu. Náhle si vzpomněla, že se ještě nezmínila o své nové návštěvnici, a ihned se zastavila. Pak museli Corrie i Harrison poslouchat další dlouhé vyprávění o Eleanor.

„Už brzo se uklidní,“ prorokovala Mary Rose. „Stane se z ní dobrá přítelkyně, až přestane litovat sama sebe. Můj bože, jak ten čas letí! Přenes si věci do srubu, než začne pršet. Zatím na shledanou, Corrie, Bůh tě ochraňuj.“

Harrison zůstal na místě, než Mary Rose opustila paseku. Za okamžik poté zmizela z okna hlaveň pušky. Pak se Harrison začal vracet, širokým obloukem obešel Mary Rose a dostal se na místo, kde na ni měl čekat, dříve než ona.

„Měla jste příjemnou návštěvu?“ zeptal se jí.

„Ano,“ odpověděla. Její hlas zněl ochraptěle. „Je to moc milá žena.“

Nechápal, jak na to přišla. „Mluvila s vámi?“ zeptal se.

„Ne, ale chystá se k tomu,“ ujistila ho Mary Rose. „Měli bychom jet, Harrisone. Už je pozdě.“

„Jak víte, že se chystá s vámi mluvit?“ zeptal se, nedbaje na její poslední poznámku.

„Dovolila mi přijít až doprostřed paseky," vysvětlovala. „Teď už jsme opravdové přítelkyně."

„Protože vás nezastřelila."

„Ano," řekla a těšilo ji, že pochopil.

Pomyslel si, že má rozum jako dvouleté dítě.

„Mluvíte naprosto nerozumně," řekl jí. „Víte to, že, Mary Rose?"

Zavrtěla hlavou. „Je nerozumné hledat, co je v lidech dobrého? Každý má své city, Harrisone. ‚Žádný člověk není pouhý ostrov'. Vzpomenete si na pasáž, kterou máte vy i Adam tak rádi?"

„Ano, samozřejmě, ale…"

„Nemůžeme existovat jeden bez druhého. Mají slova ‚smrt každého člověka mě oslabuje, protože jsem s lidstvem spojen' takový význam pro vás jako pro mne? Jsme součástí téhož rodu, Harrisone. Corrie má stejné potřeby jako my ostatní. Už chápete?"

„Výborně, slečno Claybornová."

Rozzářila se úsměvem. „Myslím, že to je první spor s vámi, který jsem vyhrála."

„Nevedli jsme žádný spor," namítl.

„Vypadalo to tak. Ale už opravdu musíme jet." Zamířila ke svému koni a pohlédla na oblohu nad sebou. „Zdá se, že zmokneme. Vy se opravdu rád loudáte, že?"

Vysadil ji do sedla a podal jí otěže. Složila ruce na hrušce sedla. Harrison se chtěl obrátit, pak ale zaváhal. Vztáhl k ní ruce a položil je na její.

Pohlédla mu do očí, aby zjistila, proč pořád otálí. Všimla si, že se usmívá. Bože, jak se jí líbilo, když byl šťastný! Jeho oči najednou hřály a byly milé jako sluneční paprsky. Ucítila, jak se v jejím nitru začíná šířit teplo.

„Máte velmi dobré srdce, Mary Rose."

Bylo jí, jako by ji pohladil. Chtěla mu poděkovat, ale on vzápětí řekl něco, čím ji zdrtil.

„Pokouším se vzpomenout si na to vždycky, když mě přivádíte k šílenství."

Pustil ji a obrátil se k MacHughovi. Jediným plynulým pohybem se vyšvihl do sedla. Jeho elegance ji uchvátila. Usoudila,

že se za ten čas, kdy se znovu a znovu šplhal na koňský hřbet, poté, co ho koně tak často shazovali, přece jenom naučil něco užitečného.

„Co má ta poznámka znamenat?“ zeptala se.

„Znamená, že vím, jaká je vaše hra. Strávila jste příliš dlouhou dobu hovorem s Corrií, a tak jste se rozhodla obvinit mne, pokud zmokneme. Já že se loudám? Nemyslím.“

„Jste až moc důvtipný, Harrisone.“ Zvedla otěže a obrátila koně na cestu domů. „Nikdy jsem neřekla, že jsem dokonalá, že ne?“

„Ne, to jste nikdy neřekla,“ přisvědčil se smíchem.

„Ani vy nejste dokonalý. Jste ovšem mimořádně hašteřivý, ale to si jistě uvědomujete. Míváte taky podivné nálady, i když pochybuji, že s tím můžete něco udělat.“

„Pořád děláte závěry na základě neúplných informací. Víte o tom, že? A nemám žádné podivné nálady, abyste věděla.“

„Většinu času se chováte jako dokonalý gentleman, ale během jediného okamžiku se dovedete proměnit ve vzteklého šílence.“ Co jiného mu mohla říct? Toho člověka opravdu občas něco popadlo a basta. Nebude se s ním kvůli tomu teď přít. Chtěla diskutovat o něčem jiném, stejně důležitém.

„Odmítáte pochopit, že někdy člověk musí jednat dříve, než sebere stovky důkazů pro potvrzení určité domněnky. Kdybych čekala, než o vás zjistím všechny informace, a teprve pak vás chtěla pozvat k nám domů, zřejmě už byste byl po smrti. A já taky,“ dodala. „Umřela bych na sešlost věkem.“

„Jinými slovy, skočíte dřív, než se rozhlédnete. Nemám pravdu?“

„Alespoň mám tu odvahu.“

„To je také důvod, proč zde lidé umírají tak mladí.“

„Čin je často mnohem účinnější než slova.“

„V necivilizovaném světě možná. Nezapomeňte, Mary Rose, všichni jsme zodpovědní za svoje činy.“

„Nežijeme v soudní síni.“

„Měli bychom se chovat, jako bychom v ní žili.“

„Vy byste asi nepřežil, kdybyste měl se mnou souhlasit, že, Harrisone?“

Zasmála se, když ho popíchla svou otázkou. On se na ni usmál. „Možná,“ připustil. „Rád vyhrávám.“

„V životě se nejedná o vyhrávání. Jde o přežití.“

„V mé své práci je přežití a vyhrávání jedno a totéž.“

Musela dlouho přemýšlet o tom, co jí právě řekl, než pokračovala ve výtkách. Očividně ji bavilo přít se s ním. On z toho měl zrovna tak velkou legraci. Její postřehy mu připadaly živé a upřímné, i když mu nedávaly za mák smysl.

Třeba ta o jeho podivných náladách.

„Myslím, že byste si měl najít jinou práci.“

Nevšímal si jejího návrhu. „Člověk by si opravdu neměl brát věci osobně, když s někým debatuje.“

„To je to, co děláme?“

„Jestli debatujeme?“

„Ano. Tak debatujeme, nebo ne?“

„Myslel jsem, že ano. Co jste si myslela vy?“

„Že bereme věci osobně.“

Rozesmál se.

„O čem jsme vlastně debatovali?“

Neměl tušení. Nechtěl to však přiznat, a tak se rozhodl vymyslet si něco, co by znělo dost věrohodně, jenom aby mohl pokračovat ve sporu s ní.

„Debatujeme o rozdílech v našich pohledech na život.“

„My o našich? Můj bože, ale váš názor mi připadá velice osobní.“

„Máte bod, slečno Claybornová.“

Vznešeně přikývla.

„Můžu shrnout rozdíly mezi námi dvěma do pouhých dvou slov.“

„Já taky,“ ujistil ji.

„Dámy mají přednost?“

„Samozřejmě.“

„Na jedné straně zkušenost, na druhé pozorování. Já znám život ze zkušenosti. Vy ho pozorujete. Vsadím se, že máte na mysli totéž.“

„Prohrála byste,“ namítl. „Řekl bych, že jde o logický versus nelogický přístup k životu, řád versus chaos, zdravý rozum versus hloupost…“

„Právníci rádi pokračují do nekonečna, že?“

„Někteří.“

„Uvědomujete si, že jste mi právě řekl, že jsem nelogická, chaotická a hloupá?“

„Uvědomujete si, že jste mi právě řekla, že život jen pozoruji? To není pravda.“

„Prší. Myslím, že bychom toho měli nechat.“

Náhle proťal oblohu blesk. „Vypadá to zle,“ podotkl.

„Možná. Asi čtvrt míle odtud jsou jeskyně. Budeme se muset o kousek vrátit a měli bychom si pospíšit. Stezka bude brzy pro MacHugha a Millii nebezpečná.“

Strávit noc s Mary Rose bude pro něho stejně nebezpečné jako vést koně po kluzkých kamenech.

Bude se samozřejmě chovat jako gentleman, jak byl vychován. Dal Adamovi své slovo a hodlá je dodržet. Choval by se však čestně, i kdyby nic neslíbil. O to se nejednalo. Čeká ho trápení a zdá se, že není možné se mu vyhnout. Bude muset zvládnout nechtěnou zkoušku odolnosti, ať se děje co se děje. Zaťal zuby v očekávání strastiplné noci, kterou má před sebou.

„Pospěšte si, Harrisone,“ zavolala na něho. „Zatím prší jen slabě, ale za chvíli se spustí liják. Nechci se promočit, pokud nebudu muset.“

Harrison se domníval, že přehání. O chvíli později, když byl sám promočený na kost a promrzlý, musel přiznat, že měla pravdu. Nevelká jeskyně, kterou nalezli, vznikla pod dlouhým, úzkým převisem skály. Viděli, že jim zřejmě poskytne bezpečné útočiště. Jednak byla prázdná, což bylo třeba brát v úvahu vzhledem ke zvykům některých zvířat v této oblasti, a navíc zde byla suchá země. Vzduch byl sice skoro stejně vlhký jako venku, ale nefoukalo sem, což bylo důležité.

MacHugh odmítl jít s Millií dozadu. Harrison mu stáhl postroj a nechal ho stát u ústí jeskyně. Kůň brzy změnil názor a přemístil se dovnitř, sotva Mary Rose rozdělala oheň z větví, které Harrison nasbíral. Dobrých deset minut se sice pokoušel přimět vlhké dřevo, aby se rozhořelo, ona však byla zkušenější, věděla, jak dřevo správně uskládat, a přidala k němu i suché listy, které posbírala na zemi v jeskyni.

Harrison vytřel koně do sucha, pak nabral vodu do provizorního vědra vyrobeného z celty, kterou ho naštěstí napadlo vzít s sebou, a podal vodu Millii. Když se dostatečně napila, umožnil uhasit žízeň MacHughovi.

Mary Rose se snažila vysušit vlhké houně a pak upravit lůžka na noc. Uložila pokrývky vedle sebe. Harrison chtěl původně svoji přesunout na druhou stranu ohniště, ale pak si uvědomil, že uvažovala rozumně. Bude dobré, když zůstanou v blízkosti, aby se během noci mohli vzájemně zahřívat.

Stáhla si boty, odsunula je od ohně, vytáhla revolver, který měla zastrčený za opaskem sukně, a uložila ho do svého lože. Překvapilo ho to.

Harrison přistoupil k ohni, zůstal u něho stát a snažil se ohřát.

„Tábořila jste venku často?“ zeptal se.

„Ne.“

„Chováte se, jako byste na to byla zvyklá.“

Poklekla a přidala na oheň pár větviček. „Dávám přednost své posteli, ale člověk dělá, co je třeba, aby mu tady venku bylo teplo. Nemám pravdu?“

„Nejste ani trochu zchoulostivělá.“

„Nebesa, doufám, že nejsem. Vy jste si myslel, že ano?“

Zakroutil hlavou. Nerozuměla světu, ze kterého pocházel, v němž dobře vychované dámy omdlévaly při sebemenším náznaku něčeho nevhodného. Tak zchoulostivělá byla společnost, kde pověst mohlo člověku zničit i bezvýznamné zašeptání. Pravidla vhodného chování stanovovala královna Victoria a přitom kladla velký důraz na rozumné uvažování v každém konání, na vážnost a opatrnost. Ale i když sama světu ukázala, že dovede samostatně

myslet, ženy v Anglii, se kterými se Harrison znal, nebyly vychovávány k tomu, aby se jí mohly rovnat.

On ani jeho nejlepší přítel Nicholas se dosud nesetkali ve společnosti se skutečnou individualitou. Ženy, se kterými se znali, byly ve všem, včetně zábavy, závislé na ostatních. Když se nudily, byla to chyba někoho jiného.

Bože, jak ubohý, omezený život měl za sebou. Byl tak bezútěšný, že na to nemohl ani pomyslet.

Mary Rose Claybornová. Připadala mu jako závan svěžího vzduchu. Nevěřil, že je schopná sama se o sebe postarat. Teď, když o tom uvažoval, uvědomil si, že udělal několik chybných závěrů, které byly založeny na jeho dosavadních omezených zkušenostech s ženami.

Každopádně mu dokázala, že se mýlil. Její praktický přístup k situaci ho uchvátil. Začal si myslet, že má víc zdravého rozumu, než předpokládal. Pak však v jediném okamžiku svůj názor změnil. Ta naivní žena neměla rozumu ani špetku.

„Co to proboha děláte?“ zařval pohoršeně, až se otřásaly stěny jeskyně.

„Svlékám se. Proč?“

„Oblékněte si zase blůzu.“

Nedbala na jeho výzvu. Svlékla si šaty a poskládala je, pak si začala stahovat ponožky. Stoupla si přitom na pokrývku, aby si neušpinila nohy. Napřímila se, vlhké ponožky v ruce, a usmála se na něho.

Užasle na ni hleděl. Myslela, že se dívá na její medailonek.

„Pěkný přívěsek, že?“

„Cože?“

„Můj přívěsek. Myslela jsem, že se díváte na něj.“

„Díval jsem se,“ zalhal. „Odkud ho máte?“

„Poslala mi ho matka. Byl to dárek k mým šestnáctým narozeninám. Neotvírá se, ale to nevadí. Vidíte na něm tu rytinu růže?“ Vykročila k němu, aby se mohl podívat zblízka. Pozvedl ruku.

„Vidím ji.“

„Říkala, že vybrala medailonek ve tvaru srdce, protože naše srdce jsou spolu spojena. Není to milé? Jednoho dne ho daruji své dceři.“

„Je moc hezký,“ řekl.

Přikývla. „Když ho nosím, cítím, že je mi blíž, a tak ho mám na krku pořád,“ vysvětlovala.

Pohladila medailonek, lehce povzdechla a věnovala se opět udržování ohně.

Podala ponožky přes oheň Harrisonovi. „Podržte mi je prosím. Jsou trochu vlhké. Nedávejte je blízko plamenů.“

Byl šťastný, protože myslel, že si chce uvolnit ruce, aby si mohla obléct blůzku.

„Nestůjte s nimi tak blízko ohně, Harrisone. Travis by zuřil, kdybych mu je zničila.“

„Vy nosíte ponožky svého bratra?“

Nevěděl, má-li se smát, nebo kroutit hlavou. Usmála se na něho, zatímco si rozvazovala stuhu vzadu na krku. Snažil se dívat na výčnělek skály za jejím pravým uchem a nemyslet na bílé krajkové prádlo, které se jí lepilo na kůži. Vždy, když se pohnula, vábily jeho pozornost obliny jejích ňader. Cítil, že ho začíná zalévat studený pot.

„Jenom když mu je nenápadně vezmu z řady a on si toho nevšimne.“

O čem to hrome mluví? „Co vezmete z řady?“

„Jeho ponožky.“

„Proč nenosíte vlastní? Copak žádné nemáte?“

„Ovšemže mám ponožky. Ale raději nosím bratrovy. Jsou silnější. Nezáleží mi na tom, jak vypadají. Nosím je jenom do jezdeckých bot, takže je nikdo nevidí. Kromě toho mám v nich nohy v teple. Není to to hlavní, na čem by mělo záležet?“

Uvažovala prostě prakticky, ale on si přesto nepřál, aby nosila jakékoliv mužské ponožky, i kdyby to měly být ponožky jejího bratra. Ta myšlenka okamžitě vyvolala jinou. Nevadilo by mu, kdyby nosila jeho ponožky. Vlastně by ho to těšilo.

Bůh mu pomáhej, už začíná bláznit. Chtěl se jí zeptat, jestli je spokojená. Je to přece všechno její dílo, takhle ho každým pohybem zbavovat rozumu.

„Oblékněte si tu blůzu," vyštěkl.

Opět ho ignorovala. Rozpustila si vlasy na ramena, aby se jí kadeře nezcuchaly, a začala si je vysoušet, odhodila růžovou stuhu na pokrývku a až poté mu začala věnovat pozornost.

„Proč bych si měla oblékat blůzu? Právě jsem si ji svlékla. Je provlhlá," připomněla mu. „Ach, proboha. Netvařte se, jako byste mě chtěl uškrtit. Jednám prakticky. Chcete, abych onemocněla? Raději byste měl překonat svoje rozpaky a také se svléknout. Nastydnete a budu se muset o vás starat. Myslíte, že o to stojím? Ne, nestojím, pěkně děkuji. V jednom kuse si jenom stěžujete."

Založila si ruce v bok, když se hájila, ale jakmile mu vysvětlila svůj názor, začala si vzadu rozvazovat pás.

Byl tak zmaten, že si ani neuvědomil, co dělá. Musel se hodně snažit, aby se jí nedíval na hruď, a tak jakmile se k zemi svezla její sukně, sklouzl pohledem k ohni. Pak si uvědomil, že by se raději měl dívat na stěnu, protože když klopil oči dolů, ocitly se mu ve výhledu její nohy. Byly úžasné. Dlouhé, nádherně tvarované, dokonalé.

Kolik toho bude muset ještě snést, než ta hrozná noc skončí? Harrison nevěděl, ale byl si jistý, že jeho situace už nemůže být horší. Ta naděje je jediné, co mu zbývá, usoudil, a tak se jí chytil se zoufalým odhodláním topícího se člověka, který se drží lana.

Přistoupil ke svému vaku, aby se podíval, nenajde-li v něm něco, co by si mohla obléknout. Celou dobu přitom tiše proklínal nedostatek sebeovládání.

Snažil se vyvolat v sobě vztek, aby nemusel myslet na nic jiného. Jako třeba na její nohy… útlý pas… smetanově bílou pleť…

„Rozpaky nemají nic společného s problémem vašeho svlékání," zasyčel, aby udělal ve věci jasno.

Hodil jí tmavou flanelovou košili a ostře ji vyzval, aby si ji oblékla.

„Vy ji nebudete potřebovat?"

„Oblékněte si ji.“

Tón jeho hlasu nepřipouštěl žádné námitky. Oblékla si jeho košili. Musela si ohrnout rukávy, a když si zapnula knoflíky, cítila se zas v teple. Košile jí byla samozřejmě velká, sahala až hluboko pod stehna.

„Děkuji.“

Neodpověděl na její poděkování. Posadil se proti ní, ale na druhou stranu ohně, a zadíval se jí do očí. I ona se usadila, zkřížila nohy stejně jako on, přehodila si přes ně pokrývku a pak si přitáhla blůzu blíž k plamenům, aby ji vysušila.

„Nemůžu si pomoct, ale vidím, že se na mne díváte rozzlobeně. A taky tak mluvíte. Udělala jsem něco, čím jsem vás urazila?“

Pohled, který na ni vrhl, jí otřásl. Doslova ji probodával očima.

„Nejsem váš bratr.“

„To si ani nemyslím.“ Zdálo se jí, že mluví rozumně.

On si pomyslel, že je necitelná jako skála. „Už asi víc nesnesu.“

„Víc čeho? Proboha, vy jste nikdy nemusel spát venku? Nikdy vás nepřekvapila bouře? Nemůžu vám pomoct, jestli se necítíte pohodlně.“

Rozepnul si košili, svlékl si ji a zvedl ji nad plameny.

„Cítím se velmi pohodlně.“

„Nesvléknete si také kalhoty?“

„Hrome, to ne.“

„Nemusíte se rozčilovat. Copak je nemáte mokré?“

„Moc ne.“

„Nezdá se mi, že bych měla snášet vaši špatnou náladu.“

„Vy tomu vůbec nerozumíte, že? Ne, to si vlastně nemyslím. Víte zatraceně dobře, že po vás toužím, a jen mě schválně pokoušíte. Okamžitě toho nechte a já nebudu mít špatnou náladu.“

Pomalu všechno pochopila a pak už necítila žádné rozpaky nad svou nechápavostí.

Toužil po ní. A ona nosila bratrovy ponožky. Její tvář zrůžověla ponížením. Ach bože, a ona se oblékla jako beztvarý pytel. Vsadila by se, že Catherine Morrisonová by si nikdy nevzala

na nohy otcovy ponožky. Žádná úctyhodná žena na vdávání by podle jejího názoru něco takového neudělala.

„Dohodnuto?“ naléhal.

„Ano, dohodnuto.“

Příměří bylo provázeno mlčením. Mary Rose čekala několik minut, než se jí podařilo zbavit se svého hněvu.

„Obvykle nosím hedvábné punčochy nahoře s krajkou,“ vyhrkla.

Nechápal, proč mu to říká právě teď. Ale ona ještě nebyla hotová s probíráním svého ošacení.

„Bratrovy ponožky nosím jen málokdy. Rozhodně bych nechtěla, abyste si myslel, že mám ve zvyku nosit mužské oblečení. Nemám.“

„To mě ani nenapadlo.“

„To je dobře.“

„Ta košile asi nikdy neuschne.“

Harrison obrátil košili na druhou stranu a pak se jí podíval do tváře. Byla rudá jako plameny ohně. „Cítíte se dobře?“

„Ano, samozřejmě.“

„Odsuňte se trochu od ohně. Zdá se, jako by vám tvář hořela.“

Ten muž byl nemožný. A díky bohu za to, pomyslela si. Poposedla o kousek dál a doufala, že její ruměnec zmizí, a snažila se přijít na nějaké banální téma konverzace. Chtěla, aby na ponožky úplně zapomněl.

„Budu muset celý týden mýt nádobí.“

„Proč?“ zeptal se.

„Nepoužila jsem slovo pro tento den.“

„Jaké slovo?“

„Slovo, které je napsáno na tabuli. Už ani nevím jaké.“ Harrison zavřel oči a představil si kuchyni Claybornových. Pak se usmál. „Inadekvátní.“

„Víte to jistě?“

„Vím.“

„Jak jste…“

„Adam mě zavedl do kuchyně. Tam jsem to slovo zpozoroval. Mimochodem, pořád jsem ještě neviděl kuchaře. Myslím, že ani neexistuje.“

„Nevím, co to znamená.“

„To znamená, že myslím, že jste si ho vymysleli.“

„To slovo, Harrisone. Co je to inadekvátní?“

„Nevhodný.“

Radostně se usmála. „Použila jsem je.“

„Ale ne před svými bratry,“ namítl.

„Samozřejmě že máme kuchaře. Až bude ochoten se s vámi setkat, ukáže se. Do té doby vám radím, abyste se mu vyhýbal. Je poněkud nedůtklivý. To proto, že vedl inadekvátní život.“

Harrison se zasmál. „Choval se inadekvátně?“

„Nepochybně. Budete můj svědek. Dosvědčíte mi to zítra u večeře.“

„Vaši bratři se pokusí mě do té doby zabít.“

„Proč?“

„Trávíme spolu noc.“

Nemohl uvěřit, že jí musí připomínat jejich situaci. „Kdybych byl váš bratr, zlobil bych se tak, že bych byl schopen někoho zabít.“

„Moji bratři nám důvěřují,“ namítla. „Adam by vám nikdy nedovolil jet se mnou, kdyby si myslel, že jste chlípník.“

„Nebylo slovo chlípník na řadě minulý týden?“

„V úterý,“ řekla. „Vůbec nejste chlípník.“

Potřásl hlavou. „Dostalo se vám správné výchovy.“ Zarazil se, než dodal, že její otec bude moc rád, až zjistí, jaké úsilí její bratři vynaložili.

Přehodil košili přes sedlo, protože doufal, že ji během noci vysuší vzduch, a posadil se na svou přikrývku. Opřel se o stěnu a zavřel oči. Kámen ho tlačil do ramenou, ale příliš mu to nevadilo, a tak vytrval na místě.

„Nemáte hlad?“

„Ne, a vy?“

„Ne.“ obrátila se k němu. „Nebojte se, že vás moji bratři budou podezírat. Cole je jediný, kdo se pokusí z naší výpravy udělat

aféru, ale bude se s tím muset smířit. Možná vám jednu vrazí. To je vše.“

„Ne, neuhodí mě.“

„Myslíte?“

„Nedovolím mu to. Jednou to stačilo.“

„Možná se na to bude dívat jinak.“

„To je jedno. Nedovolím, aby mě udeřil.“

Povzdechla si. „Těší mě, když vidím, že jste neztratil sebedůvěru,“ podotkla. „Strávit poslední týden v prachu na zadku vůbec neovlivnilo váš elán.“

„Nestrávil jsem minulý týden na zadku.“

„Když říkáte.“

„Nemohli bychom mluvit o něčem jiném?“ zeptal se.

„Ano,“ souhlasila. „Chci, abyste věděl, že Cola je skutečně velmi snadné přimět, aby se za mne bil. Je opravdu moc hodný.“

„Neřekl jsem, že není hodný,“ protestoval. „Omotala jste si ho pěkně kolem prstu, že?“

„Ne. Jenom nerad vidí, když jsem nešťastná. Když se mě může zastat, udělá to.“

Pomyslel si, že jeho vysvětlení je přesnější. „Bylo pro vás těžké vyrůstat bez otce a bez matky?“

„Mám matku,“ odpověděla. „Maminku Rose.“

„Proč nežije s vámi a s vašimi bratry?“

„Nemůže… alespoň prozatím. Ale jakmile to bude možné, přijede za námi.“

„Říkají jí všichni vaši bratři maminko?“

„Ano, říkají. Proč se ptáte?“

„Jenom ze zvědavosti. A co váš otec?“

„Nemám žádného.“

„A chybí vám?“

„Jak mi může chybět, když jsem ho nikdy neměla?“

Mary Rose usoudila, že její blůza se už dostatečně vysušila. Složila ji a odložila za sebe, pak se ujala své sukně.

Harrison sledoval každý její pohyb. Pomyslel si, že je mimořádně půvabná, úžasně ženská, a přesto velmi praktická. Byla to fascinující kombinace.

„Jste neposkvrněná jako váš ráj.“

„Ano?“

„Maminka Rose je Adamova matka, že?“

„Moje taky.“

„Ale porodila jen Adama.“

„Ano. Jak to víte?“

„Prostá dedukce. Žije na jihu. Vy jste ji nikdy neviděla, že?“

„To není žádná dedukce, jen hádáte,“ namítla. „Nevíte, odkud pocházejí moji bratři. Mohli přece také žít na jihu. Ne, maminku jsem ještě nikdy neviděla, ale moc dobře ji znám. Píše mi alespoň jednou týdně, někdy i častěji. Nikdy nezapomene, rozhodně ne od doby, kdy jsem jí začala psát sama. Za války, když jsem byla ještě malá a neuměla jsem číst ani psát, nepsala tak často. Nepamatuji si na tu dobu, ale moji bratři měli o ni velký strach. Ale nakonec válku přežila stejně jako my ostatní. Až přijde čas, přijede za námi.“

„Ale ten čas ještě nenastal.“

„Ne.“

Její okamžitá odpověď mu napověděla, že by se neměl dál vyptávat. Dál už tedy nenaléhal.

Několik dalších minut uplynulo v mlčení. Neustále přemýšlel, jak hezky vypadá v jeho košili.

Ona neustále přemýšlela o tom, jak strašně vypadá v ponožkách svého bratra.

„Na co myslíte, Harrisone?“

„Jak hezky vypadáte.“

Zasmála se. „Už dlouho jste nebyl ve městě, jestli si myslíte, že dnes vypadám hezky. Vlasy mám jako vrabčí hnízdo a na sobě mužskou košili.“

Moji košili, opravil ji v duchu. A to pro něho znamenalo diametrální rozdíl. Vidět ji ve své oblíbené obnošené košili v něm vzbudilo pocit neomezeného vlastnictví. Všechno na ní ho vzrušovalo. Chtěl ji chránit před každým nebezpečím, utěšovat ji, držet v náručí, milovat. A v srdci toužil získat totéž od ní.

Harrison se snažil myslet na svůj život v Anglii. Nic už ho na jeho tehdejším způsobu života nepřitahovalo. Jak chladný,

bezútěšný a prázdný mu připadal! Než přišel do Montany, nevěděl, jaké je cítit, že žije. Vždycky se mu zdálo, jako by stál nějak mimo skutečný život, jako by se na něj jen díval. Jen ho pozoroval. Nepoužila Mary Rose právě tohle slovo, když ho charakterizovala? Napadlo ho, jestli vůbec tušila, jak přesný byl její úsudek.

„Na co myslíte? Vypadáte ustaraně. Co vás trápí?“

„Nic.“

„Mrzí mě, že jsem si vzala tak hrubou sukni. Bude trvat věčnost, než uschne. Teď jste na řadě vy, abyste mi řekl, na co myslíte. Jenom doufám, že vaše myšlenky nejsou tak nudné jako moje.“

„Myslela jste na praktické záležitosti. Já ne. Vzpomínal jsem na svůj život v Anglii.“

„Nechtěl jste říct ve Skotsku?“

„V Londýně mám svou práci. A také dům. Jen málokdy mám čas zajet na Vysočinu.“

„Kvůli své práci?“

„Ano.“

„Takže vám Vysočina chybí, nemám pravdu?“

„Chybí mi to, co pro mne představuje.“

„Co to je?“

„Svoboda.“

Neuvědomil si, že použije právě to slovo, než je vyslovil.

„Připustil jste, aby se z vaší práce staly okovy, že?“

„Člověk musí splatit všechny své dluhy, než začne myslet na sebe.“

„Máte nějaký dluh vůči svému zaměstnavateli? Proto jste neměl nikdy čas uskutečňovat své sny?“

„Ano i ne,“ odpověděl. „Ano, cítím se jeho dlužníkem. Ale je to složitější. Moje sny se změnily. Dříve jsem měl rád to, co jsem dělal. Teď už nemám. Myslím, že možná máte pravdu, Mary Rose. Vyhrávat není všechno.“

„Jsem ráda, že to přiznáváte,“ řekla. „Líbí se vám náš ráj, že?“

„Ano.“

„A jste zde šťastný.“

„Ano.“

„Tak si přestaňte všechno tak komplikovat. Zůstaňte a buďte šťastný. Vždyť je to jednoduché.“

„Ne, vůbec to není jednoduché.“

„Položím vám ještě jednu otázku,“ řekla. „Kdyby to bylo jednoduché, zůstal byste?“

„V nejmenším bych nezaváhal.“

Věděla, že slíbila, že se už dál nebude ptát, ale nemohla se přemoci, aby se nezeptala ještě na něco. „Takže jste se rozhodl odjet?“

Svírala lem sukně a modlila se, aby jí řekl to, co zoufale toužila slyšet.

„Ještě jsem se k ničemu nerozhodl. Nechci se vymlouvat, jsem jenom upřímný. Zatím nemám dost informací, abych se rozhodl, kterou cestou mám jít.“

„Tomu nerozumím.“

Rozbolely ji paže, když tak dlouho držela sukni nad ohněm. Nakonec toho nechala a odložila ji. Pak se o kousek odsunula, zkřížila nohy a opřela se o skálu vedle Harrisona. Seděla tak blízko, že se ho dotýkala ramenem.

Dívala se do plamenů a nechala se jimi hypnotizovat. Nechtěla myslet na možnost, že Harrison odejde, alespoň ne ve chvíli, kdy se zdálo, že se do něho zamiluje, a tak se snažila uvažovat o něčem jiném.

„Vím, že musíte mít hlad. Ráda vám opatřím něco k jídlu.“

„Kde?“ zeptal se.

„Venku,“ řekla a mávla rukou směrem k horám.

„Nemám velký hlad. Ale kdybyste vy byla hladová, mohl bych jít ven sám a něco obstarat pro vás.“

Usmála se, ale nepohlédla na něho. Harrisonova slova jí připadala trochu nafoukaná.

„Vy jste nebýval v noci venku, že ne?“

„Když jsem sloužil, tak ano,“ odpověděl.

„Myslíte v armádě?“

„Ano.“

„Vyprávějte mi o Londýně. Jaký je tam život?“

„Londýn je krásný. Má pozoruhodnou architekturu. Cole by ocenil kvalitu a řemeslnou práci. Myslím, že by se vám život v Londýně líbil," dodal. „Jakmile byste si zvykla na rozdíly."

Nedovedla si představit život ve městě. Zdejší ráj byl všechno, co potřebovala a co chtěla. Proč to Harrison nechápe?

„Musel jste někdy zůstat venku s ženou, myslím na Vysočině nebo v Anglii?"

Její otázka ho přinutila ke smíchu. „Už bych byl ženatý, kdyby k tomu došlo."

„Proč?"

„Utrpěla by pověst té ženy. Jediným čestným řešením by bylo manželství."

„Ale kdyby k ničemu nedošlo? Kdyby okolnosti byly tak nevinné jako naše tuto noc?"

„Nebyl by v tom žádný rozdíl," odpověděl. „i tak by tu ženu odsoudili."

„A co muž? Co by se stalo jemu?"

„Nic zvláštního," přiznal po krátkém zaváhání. „Nemusí to samozřejmě tak dopadnout vždycky. Kdyby pocházela z významné rodiny nebo by se rozhodl pomoct nějaký vlivný přítel, byla by šance, že by se jí pak společnost nestranila. Ovšem nepříliš pravděpodobná," dodal. „Ale přesto by byla. Než budete soudit příliš příkře, připomenu vám, že ve společnosti v New Yorku je to podobné."

„To není moje společnost," namítla. „Tady venku nemáme čas na podobné nesmysly."

Náhle ji něco napadlo a usmála se. „Jestli je to, co říkáte, pravda, pak byste se se mnou musel oženit, kdybychom byli někde venku v Anglii. Tam přece také mají svůj ráj, ne?"

„Ano," ujistil ji. „Mají. Jsou tam nedotčené oblasti, které berou dech, stejně jako tady."

„Opravdu?"

„Opravdu."

„A co moje druhá otázka? Musel byste se se mnou oženit?" Obrátila se k němu. On se pomalu obrátil k ní. Zpozorovala v jeho očích jiskřičky a ještě něco, co nedokázala přesně určit.

„Zřejmě ne," řekl jí. „Můj anglický zaměstnavatel je velmi významný člověk. Přišel by vám na pomoc."

Zdálo se, že se po jeho slovech tváří rozmrzele. Harrison se zasmál.

Začalo ji bolet za krkem. Opět změnila polohu, tentokrát se zvedla na kolena proti němu a pak se spustila na paty. Dotkla se ho přitom stehnem.

Opět se snažil nepřipouštět si myšlenky na její blízkost nebo nedostatečný oděv. Pomáhalo mu, když se jí díval na čelo, samozřejmě ne moc, ale byl už zoufalý. Dělal, co mohl.

„Proč se mračíte? Povíte mi, na co myslíte?"

„Že se ze mne stane svatý."

Nepochopila. Nehodlal jí nic objasňovat. „Jste nevypočitatelný člověk, Harrisone. Hned se smějete, hned zas se mračíte jako medvěd."

„Medvědi se nemračí."

„To byla metafora."

„Další slovo z tabule?"

Přikývla. „Líbí se mi. Zní tak… inteligentně."

„Vy mě chcete přinutit, abych vyšel ven, že, Mary Rose?"

„Proč?"

„Provokujete mě."

„Ano?" Jeho poznámka ji potěšila.

„To nebyla poklona. Schválně mě pokoušíte. Nechte toho."

Nedokázala zadržet úsměv. „Teď máte škodolibou radost," zamumlal.

Musela souhlasit. Byla škodolibá. „Žena ráda slyší, že je přitažlivá," vysvětlovala. „Ale přestanu s vámi flirtovat, až zjistím, co vlastně dělám."

„Mohla byste začít tím, že odsunete ruku z mého stehna."

Neuvědomila si, kam jí klesla ruka. Okamžitě se odtáhla.

„Co ještě?"

„Přestaňte se na mne tak dívat."

„Jak se nemám dívat?"

„Jako byste chtěla, abych vás políbil."

„Ale já chci, abyste mě políbil."

„S tím nepočítejte, tak toho nechte," vyzval ji znovu.

Ovinula si pokrývku kolem nohou a složila ruce do klína.

„Co by se stalo, kdyby nás neodhalili?"

„Kde?"

„V Anglii, poté co bychom spolu strávili noc," řekla.

Myslel, že už skončila s debatou na toto téma. Ale ona byla zřejmě ještě zvědavá na to, jak to chodí v jeho společnosti, a tak jí odpověděl.

„Odhalili by nás. Klepy se šíří jako mor. Všichni vědí, co dělají ti druzí."

„Víte, co bych udělala?"

„Ne, co?"

„Poskytla bych jim, co chtějí, aby měli o čem mluvit. Lidé se koneckonců musí hrozně nudit, když se v jednom kuse zajímají o ty druhé. S ničím bych se netajila. Kdybych milovala muže, se kterým bych strávila noc, a věděla, že se se mnou chce oženit, a kdybych se já chtěla za něho vdát, pak bych…"

Přikryl jí rukou ústa. „Ne, to byste neudělala. Musela byste si chránit vlastní čest. Byla byste věrná sama sobě, tomu, jaká jste."

Trvalo jí chvíli, než si uvědomila, že má pravdu. „Ano, je to tak," přiznala. „Ale být padlou ženou přece jen má v sobě jisté kouzlo. Asi bych pořád chodila v červeném."

Zavrtěl hlavou. „Za jakou cenu," upozornil ji.

Obrátila oči v sloup. „Právník až za hrob," zašeptala. „Tak dobře. Podíváme se na cenu. Co mi o ní řeknete?"

Přikývl. „Kdybyste se vzdala části toho, čím jste, nakonec byste se vzdala všeho."

„Ano, Harrisone."

Neuvědomila si, že s ním souhlasí. „Kdybyste ztratila samu sebe, ztratila byste všechno."

„Jinými slovy, vy mě nepolíbíte."

„Máte pravdu."

„Máte modřiny i na hrudi. A na krku. Vsadím se, že i váš zadek je černý a modrý."

„To se nedovíte."

Vztáhla ruku a dotkla se podlitiny u jeho levého ramene. Konečky jejích prstů ho hřály.

Věděl, že Mary Rose si plně neuvědomuje, co dělá. Mračila se zjevnou starostí kvůli tomu, jak jeho tělo utrpělo častými pády.

Když se dotkla podlitiny na břichu, chytil ji za ruku.

„Měl byste se začít starat o sebe," řekla. „Myslím, že už byste neměl jezdit s bratry pro dobytek, který jsme koupili."

„Proč?"

„Protože si zřejmě zlámete vaz."

„Vy ke mně máte ohromnou důvěru, že?"

„Věřím vám."

Její slova zazněla tichým šepotem a hřála ho u srdce. Její důvěra ho zahanbovala.

Hleděli si na okamžik bez dechu do očí, pak se oba odvrátili. Ani jeden z nich nebyl připraven k dalšímu kroku. Harrison věděl, že ji miluje, ale nemohl jí vyznat lásku, protože by to byla jenom prázdná slova nemající budoucnost. Musel by se nejprve svěřit se svými záměry siru Elliottovi, navíc až poté, co by dokázal, že je finančně schopen zajistit jeho dceři úroveň, kterou Elliott vyžaduje.

Mary Rose se lásky k Harrisonovi bála. Měla strach, že jí zlomí srdce. Mluvil s ní otevřeně a upřímně o tom, že možná odejde. A jaké má ona právo, aby mu bránila v naplňování jeho osudu a uskutečňování jeho snů?

Uvažuji opravdu rozumně, řekla si s notnou dávkou znechucení. Nedovolila si chopit se žádné příležitosti, pokud si nebyla jista výsledkem. Zoufale se chtěla bránit, ale i teď měla při pomyšlení na budoucnost bez Harrisona na krajíčku pláč.

„Na co myslíte?"

Odtáhla se od něho a odpověděla. „Dnes tady, a zítra jinde. O čem přemýšlíte vy?"

„Že mi bude trvat celé roky, než se bohatstvím vyrovnám svému zaměstnavateli."

Oba mluvili sklíčeně.

„Kdybychom žili v Londýně, asi bych věřila, že se dovedete o sebe postarat."

Nakrčil čelo. „Asi?"

Usmála se. Líbilo se jí, že promluvil uraženě. Věděla, že ho k tomu vyprovokovala, a předpokládala, že se pokusí vrátit se k nějakému bezpečnějšímu, lehkovážnějšímu tématu konverzace.

„Ne, ne ‚asi‘," opravila se. „Jsem si jistá, že byste se o sebe dovedl postarat."

„To doufám."

„Nepodceňuji vás. Nic takového. Věřím vám, Harrisone. Teď mluvíme o vašich zkušenostech."

„Co je špatného na mých zkušenostech?"

„Žádné nemáte."

Pohladila ho po koleně v předstíraném soucitu. „Ještě nikdy jste nepracoval s dobytkem. Pochybuji, že vůbec umíte zacházet s lasem. Takže by pro vás mohlo být nebezpečné. Urazila jsem vás zase?"

„Jděte spát."

Řekla si, že se jí jeho příkrá slova nedotknou. „Běhat pořád po schodech nahoru a dolů dá zabrat."

„Proč jste musela běhat po schodech nahoru a dolů?"

„Musela jsem zařídit spoustu věcí."

„Pro Eleanor, že?"

Neodpověděla. Harrison zakroutil hlavou. Chápal, jaké problémy měla s tou rozmazlenou dívkou. Viděl, co Eleanor dělala, když se zaměřila na Travise. Chtěla, aby jí něco přinesl, a přisámbůh, po deseti minutách běhání kolem ní to bratr vzdal. Řekl Harrisonovi, že udělá cokoliv, jen aby už dala pokoj.

Mary Rose urovnala pokrývky a natáhla se na bok. Dotkla se zády Harrisonova stehna, složila ruce pod hlavu a zavřela oči.

„Jak dlouho dovolíte, aby vás Eleanor honila?"

„Proboha, vždyť sotva přijela. Nehoní mě. Jenom se pokouším zajistit, aby se cítila příjemně."

„Když jste s ní pohromadě a nikdo není nablízku, chová se k vám hezky?"

Mary Rose o jeho otázce dlouho přemýšlela, než mu odpověděla. „Ne."

„Tak proč se jí podřizujete?"

Obrátila se na záda a pohlédla na Harrisona. Mračil se na ni. Ten člověk se rozčiloval kvůli nejpodivnějším věcem. „Proč vy se podřizujete MacHughovi?“

„Proč? Protože je to rozumný, spolehlivý kůň.“

„Eleanor taky. Je rozumná a spolehlivá.“

„To nemůžete vědět jistě.“

„Ani vy nemůžete vědět jistě, že váš kůň je rozumný a spolehlivý. Řídíte se svými instinkty, že?“

„Ne, neřídím. Stačí jediný pohled na MacHugha a hned je mi jasné, proč dělá problémy. Mluví za něho jeho jizvy.“

„I ona má své jizvy,“ namítla Mary Rose. „Eleanor je nosí v sobě a lidé je možná nevidí, ale rány, které utrpěla, jí způsobily ještě větší škodu. Často ji nechápou.“

Harrison se sesul k zemi, natáhl se na záda, podepřel si hlavu rukama, zahleděl se na kamenný strop jeskyně a uvažoval o Eleanor.

„Travis se chystá ji vyhodit.“

„Ne, nechystá.“

„Nemůže se schovávat ve stáji, než odjede, Mary Rose. Douglas, jak jsem si všiml, je stejného názoru. Žádáte od svých bratrů příliš. Měli by mít stejná práva jako vy.“

„Oni přece mají stejná práva.“ Obrátila se k němu, opřela se o loket a položila si bradu do dlaně, aby si udělala pohodlí, zatímco se s ním musí hádat.

„Moji bratři nejsou moc trpěliví,“ začala. „Přesto vědí, že ji nemůžou jen tak vyhodit. Nebylo by to slušné. Všichni jsou čestní muži.“

„Není tak těžké přimět Eleanor, aby se chovala slušně,“ řekl Harrison. Odvrátil pohled od stropu, zadíval se jí do očí a obdivoval jejich intenzivní, okouzlující barvu.

Přivinula se blíž k němu a pozvedla se. „Jak?“ zeptala se.

„Jestli určitý postup dlouho nezabírá, zkusíte něco jiného, ne?“

„Ano,“ přisvědčila.

„Očekává Eleanor, že dostane každé ráno snídani do postele?“

„Řekla, že ano.“

„Co by se stalo, kdyby jí nikdo nepřinesl podnos nahoru?“

„Zuřila by.“

„A měla by hlad,“ dodal. „Musela by sejít dolů.“

„Nechtěla bych být nablízku, až by se objevila. Dovede se vztekat, až jde strach.“

„Jenom vztek předstírá.“

„Předstírá?“

„Jinými slovy – předvádí se. Nevšímejte si jejího hněvu. Prostě stůjte na svém, vysvětlete jí pravidla, která v domácnosti platí, a…“

„Jaká pravidla?“

„Kdy jíte, kdy ne,“ řekl. „Takové věci.“

„Chápu. A co ještě bych měla dělat?“

Ďábelsky se usmál. „Utíkat jako o život. Mohla byste se pokusit ukrýt se do stáje se svými bratry.“

Zasmála se. „Všichni budou Eleanor milovat, až ji pochopí.“

„Měla by mít své povinnosti, které by musela vykonávat, když u vás bude, pokud zůstane delší dobu.“

Mary Rose se posadila a naklonila se nad něho. „Jestli vám teď něco prozradím, slíbíte mi, že to nepovíte Travisovi ani Douglasovi nebo Colovi?“

„A co Adam?“

„Ten už to ví.“

Opřela se rukou o jeho hruď. Cítil se, jako by mu mělo vyskočit srdce z těla. Nemohl se udržet a položil svou ruku na její. „Co chcete, aby se vaši bratři nedověděli?“

„Eleanor neodjede.“

„Chcete říct, že neodjede brzy?“

„Chci říct, že neodjede nikdy.“

„Ach bože.“

„Přesně tak,“ zašeptala. „Nemá kam jít. Už chápete? Nemá žádnou rodinu. Její otec utekl před policií i před ní. Provedl mnoha lidem hrozné věci a zákon ho nakonec odhalil.“

„Jaké hrozné věci?“

„Obral je o peníze. Předstíral, že je chce investovat. Neudělal to.“

„Okradl je o jejich úspory.“

„Ano.“

„A co Eleanořina matka?“

„Ta dávno zemřela. Eleanor je jediné dítě, chudinka.“

„Nemá žádné strýčky nebo tety, které by mohla požádat o pomoc?“

„Ne,“ odpověděla. „Většina lidí ve městě se obrátila proti ní. Nemá ani žádné přátele, se kterými by se mohla poradit.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Nebuďte tak bezcitný.“

„Proč? Máte jí dost za nás za oba, miláčku.“

Vytřeštila oči. „Řekl jste mi miláčku.“

„Promiňte.“

„Nevadí. Líbilo se mi to. Řekněte to ještě jednou.“

„Ne. Mluvili jsme o Eleanor,“ připomněl jí.

„Neměli bychom mluvit o nikom. Není to zdvořilé.“

„Chtěl jsem jen, abyste věděla, co má Travis v plánu. Chystá se zorganizovat hlasování a odsouhlasit, aby vaše návštěvnice odešla. Měla byste si s ním promluvit.“

Odtáhla ruku zpod jeho a pak ho pohladila po tváři. Na špičkách prstů ucítila jeho drsné vousy a usmála se, protože dotek v ní vzbudil příjemný pocit.

Nezarazil ji. Líbilo se mu to. Vztáhl ruku k jejímu krku. Začal se jí probírat v hedvábných vlasech. A pak si ji přitáhl k sobě. Dlouze a tvrdě ji políbil. Vzal ji za bradu a přinutil ji, aby otevřela ústa. Jednal při tom velmi odhodlaně, protože pokušení okusit jejich chuť bylo opět silnější než myšlenky na opatrnost. Říkal si, že na polibku na dobrou noc není přece nic špatného, a je přece natolik zkušený, že ví, kdy přestat.

Otevřela ústa, jakmile si uvědomila, co chce. Jeho jazyk vklouzl dovnitř, aby se jich s vášní zmocnil. V tom okamžiku měl pocit, že se rozplývá.

Harrisonova ústa zachytila její tichý povzdech. V té chvíli ji začal líbat ještě naléhavěji. Jeho ústa znovu a znovu dopadala na její. Tiskl se k ní, vzrušený a rozpálený, a jazykem jí nenasytně předával vlastní chuť.

Laskali se ústy i jazyky, až je vášeň zcela pohltila. Celým jejím tělem probíhala touha, jakou nikdy nepocítila. Pokaždé, když jeho jazyk narazil na její ústa a zase se z nich povytáhl, mlčky prosila o víc. Zarývala mu nehty do lopatek, tělem se tiskla k jeho tělu a říkala mu tak beze slov, jak po něm touží.

Zvuk, který se jí ozval z hloubi úst, v něm vzbudil touhu dát jí ještě víc.

Pouhý polibek, a přece, když se konečně přinutil od ní odtrhnout, oba se třásli živočišnou touhou.

Zabořil tvář do ohybu jejího krku a snažil se vzpamatovat. Zhluboka, přerývaně se nadechl, vdechl její nádhernou lehkou vůni a byl jí znovu omámen. Bože, byla dokonalá. Zdálo se mu, že patří jen a jen do jeho náruče.

„Harrisone, nemůžu dýchat. Budete se muset trochu odsunout.“

Ležel na jejím těle. Jak se to proboha mohlo stát? Paže měl ovinuty kolem jejího pasu. Ani si nevzpomínal, jak se tam dostaly. Musel ji strhnout s sebou, když se obracel na bok, aby mohl ruce uvolnit.

Když si uvědomil, že jeho sebeovládání slábne, vyděsil se. A přece ji ani v té chvíli nepustil. Koleno měl zaklíněno mezi jejími stehny. Necítil přes látku kalhot její kůži, ale věděl, že je jako hedvábí. Vzrušilo ho to ještě víc.

Objala ho kolem krku. Její prsty ho přiváděly k šílenství, protože ho stále hladila. Sklonila se a políbila ho na bradu. Chtěla ho pustit. Bylo by to na místě, vzhledem k okolnostem. Ale nemohla se k tomu odhodlat. Pocit jeho blízkosti byl tak nádherný.

Zabořila mu hlavu pod bradu a zavřela oči. „Nemohli bychom spát takhle? Bude nám teplo,“ navrhla. „Jenom na chvilku?“

Políbil ji na čelo. „Jenom na chvilku,“ souhlasil.

Zaklonila hlavu, aby se na něho mohla podívat, když mu popřála dobrou noc. Zadívala se mu do očí, spatřila v nich něhu a ucítila, že se jí zrychlil tep. „Vaše oči jsou najednou tmavé jako noc. Jste moc hezký.“

Vzal do dlaní její tváře. „A vy jste velmi krásná.“

Palcem jí přejel po rtech. Byly růžové a naběhlé po polibcích. Oči měla ještě zamžené vášní a, Bůh mu pomáhej, nemohl se ubránit, aby ji znovu nepolíbil.

„Jsi tak úžasně hebká," zašeptal pouhý okamžik předtím, než dopadla jeho ústa na její. Byla tvrdá, naléhavá, neuvěřitelně vzrušující. V obou se opět rozhořela vášeň. Byla zrovna tak dychtivá jako on ve snaze prozkoumat chuť a tvar jeho úst.

Harrisonovy ruce ji laskaly po krku, po ramenou, pak sklouzly níž a vzaly do dlaní její zadeček. Neklidně se pohnula. Její klín se mu přitiskl ke kolenu. Projela jí vlna rozkoše. Naklonil hlavu a opět ji políbil, pak se o kousek posunul. Odsunul koleno a jemně ji přiměl, aby je objala nohama. Přitiskl se přirozením k jejímu klínu, zachytil ústy její tiché zaúpění a zamručel radostí. Neměl na mysli nic jiného, než jak ji potěšit.

Vlny vášně se stupňovaly. Zdálo se, že se jí nemůže nabažit. Vklouzl rukou pod její flanelovou košili, aby ji laskal ještě intenzivněji. Odsunul tenkou látku spodní košile a odvážil se vzít do dlaně její ňadro. Palcem přejížděl po bradavce, až se z ní stal tvrdý výběžek připravený pro jeho ústa.

Líbilo se jí, jak ji hladí. Sténala a prohýbala se k jeho ruce a mlčky žádala víc.

Nejraději by ho už nikdy nepustila. Toužila po jeho blízkosti, po něze, s jakou ji držel v náručí. Cítila pod konečky prstů sílu jeho napjatých svalů a blažilo ji vědomí, že mu každým svým něžným dotekem poskytuje stejně radosti jako on jí. Říkala jí to jeho bláhová, sladká, milující slova, která jí šeptal do ucha.

Cítila jen jeho tělo. Věděla, že má dost síly, aby ji rozdrtil, ale přesto by dal život za její bezpečí. Ochutnala slanou chuť kůže, když mu pokrývala polibky krk, nasycený mužskou vůní mísící se s její, a uslyšela divoké bušení jeho srdce tlukoucího v dokonalé harmonii s jejím.

Jeho laskání bylo čím dál naléhavější, protože ho tichým úpěním z rozkoše rozněcovala ještě víc. Zoufale toužil se dostat blíž k jejímu žáru, dotknout se, pohladit místa, kterých by se rád zmocnil. Jeho ruka jí vklouzla mezi stehna a on se zachvěl náporem neovladatelné vášně. Její pleť byla hedvábná a sladká, jak

tušil. Vklouzl prsty pod prádlo a konečně to místo nalezl. Jakmile se jí dotkl a ucítil teplé vlhko mezi jemnými chloupky, zapomněl na veškerá předsevzetí ovládat se. Téměř podlehl, když se proti němu prohnula a tiše vykřikla rozkoší.

Nehodlal přestat. Začal si rozepínat knoflíky u kalhot. Ruce se mu třásly tak, že se mu to málem nepodařilo.

Ucítila, jak se k ní tiskne jeho vzrušený úd, a přece nepocítila strach ani obavy. V srdci věděla, že by se jí přestal dotýkat v okamžiku, kdy by ho o to požádala.

Neomezeně Harrisonovi důvěřovala. Je to čestný muž. Udělal by, co by si přála, pokud by to bylo správné.

Milosrdný bože, o co ho žádá teď? Nechystá se snad obětovat svou čest, aby jí udělal radost?

Udělalo se jí zle hanbou. Nevěděla, jestli má sílu ho zničit, ale záleželo jí na něm tak, že nechtěla něco takového riskovat.

Znehybněla a pevně zavřela oči, aby nemohla plakat.

„Musíme přestat."

Slyšel, co mu naléhavě šeptá s ústy u jeho krku, a věděl, že má pravdu. Chvíli mu však trvalo, než zareagoval.

A pak hlasitě, rozechvěle vydechl, zaťal zuby a přinutil se od ní odtáhnout. Málem ho to zabilo.

Fyzická bolest jeho frustrace a vlastní hloupost v něm vyvolaly vztek. Co si proboha myslel? Žádost ho zbavila veškerého zbytku sebeovládání. Úplně přestal myslet. Žádná žena ještě na něho nezapůsobila tak jako Mary Rose. Byla úplně jiná; byla nebezpečná.

Jen stěží popadala dech. V okamžiku, když se od ní Harrison odtrhl, se cítila opuštěná, osamělá. Otřásla se chladem a lítostí. Její nestoudné chování ji zahanbovalo. Dosud se jí tak důvěrně nedotýkal žádný muž. Hladil její ňadra, břicho, zadeček, její… Ach bože, vždyť vůbec neměla rozum. Nedokázala zadržet slzy, které se jí draly do očí.

Co kdyby ho nepožádala, aby přestal? Odpověď znala. Oženil by se s ní.

To pomyšlení ji nepotěšilo. Právě naopak, zděsila se. Vzhledem ke svému ryzímu charakteru by udělal jedinou možnou

věc. Napadlo ji, proč ještě nemá starostmi shrbená ramena, když na sobě nese od doby, kdy byl ještě malý chlapec, takovou tíhu zodpovědnosti. Starosti ho okradly o dětství.

Už od něho nechtěla nic. Cítila nevolnost v žaludku a málem se pod tíhou viny zhroutila. Vábit muže do manželství zneužíváním jeho chtíče bylo víc než ostudné. Bylo to neodpustitelné.

Posadila se k Harrisonovi zády, hleděla do stěny a urovnávala pokrývky. Vlasy se jí svezly do tváře. Netrpělivě je shrnula dozadu a v té chvíli si uvědomila, že se jí dosud třesou ruce.

Věděla, že mu musí něco říct, přijít s nějakou omluvou nebo s vysvětlením svého chování, ale zdálo se, že nemůže najít vhodná slova, kterými by vyjádřila své pocity. Nic, co by řekla, jí nepřipadalo v nejmenším vhodné.

Harrison se necítil příjemně. Posadil se, o kousek se odsunul a pak se opřel o kamennou stěnu. Nechal studenou skálu, aby mu chladila ramena.

Ještě celý hořel. Cítil ji v ústech a snažil se nemyslet na to, jak byla nádherná, jak sladká a rozpálená a vlhká a…

„Ksakru," zamručel tiše.

Obrátila se k němu. Díval se na ni. Chlad v jeho očích ji zahanboval víc než vlastní vina.

Hleděl na ni ještě dlouho, až si uvědomil, že se ho opět zmocňuje vzrušení. Oči se jí dosud leskly vášní a rty měla naběhlé po jeho polibcích. Svými vousy jí poškrábal tvář. Zjistil, že stopy po nich ho také vzrušují. Věděl, že kdyby ji opět strhl do náruče, cítil by z ní svůj vlastní pach.

Hrome, úplně ho omámila. Zadíval se na strop a propaloval ho očima.

„Chápete, k čemu málem došlo?"

Trhla sebou, když postřehla hněv v jeho hlase. „Ano," odpověděla. „Chápu. Navrhuji, abychom už nikdy nepřipustili… abychom se už nikdy nezačali takhle… sbližovat. Je to příliš nebezpečné."

„Zatraceně nebezpečné."

„Mrzí mě to," zašeptala.

Neměl k tomu co říct. Obrátila se k němu a pohlédla na něho. Kadeř vlasů jí opět sklouzla do čela. Neklidně ji odhodila.

Vlasy měl rozcuchané stejně jako ona. Vypadal, jako by se právě probudil. Pomyslela si, že je to ten nejpřitažlivější muž na světě.

Odvrátila se od něho. Mlčení ji znervózňovalo. Pohlédla do ohně, uvědomila si, že málem vyhasl, a přihodila do plamenů pár větví.

„Budete se dlouho zlobit?“

„Jděte spát, Mary Rose, než zapomenu, že mám chránit vaši čest.“

Prudce se obrátila. „Proto jste přestal?“

„Ne,“ odpověděl. „Přestal jsem, protože jste mě o to požádala.“

Opět na ni pohlédl a ihned ho část hněvu opustila. V očích měla slzy. Konečně si uvědomil, že vůbec nemyslel na její pocity. Měl příliš mnoho starostí se sebou. Bože, vždyť se choval jako hulvát. Nikdy předtím nezažila tak ryzí vášeň, dokazovala mu to reakce jejího těla, a žár v jejím nitru ji musel k smrti vyděsit.

„Takže moje čest s tím nemá nic společného? Říkal jste, že jste přestal, protože jsem vás o to požádala.“

Povzdechl si. Nemohl uvěřit, že jí to řekl. „Má milá, málem jsem vás připravil o panenství a o čest. Ještě pár minut a stalo by se to.“

Nebyl to ani tak obsah jeho slov, jako způsob, jakým je vyslovil. Jeho hlas byl jemný, uhlazenější. A téměř láskyplný. Instinktivně uvolnila ramena a přestala křečovitě svírat ruce.

„Tak proto se zlobíte?“

„Ano.“

Zhluboka se nadechla. „Dovoluji si s vámi nesouhlasit.“

„Ano?“ Její uražený hlas vyvolal jeho úsměv.

Nebyla to reakce, jaká by ji potěšila.

„Jste velmi samolibý a nadřazený, že?“

„Nemyslím.“

„Tak vám to budu muset objasnit. Nestalo se, že jste si málem všechno vzal. Mohla jsem vám dát své panenství a čest. Rozhodla

jsem se, že nedám. Já jsem vás požádala, abyste přestal. Vy jste měl plno práce s rozepínáním kalhot. Už si nepamatujete?“

Užasl při jejích prudkých slovech. Cítil, že jím zase začíná lomcovat vztek, a to všechno proto, že mu připomíná nedostatek sebeovládání.

„Povězte mi, proč jste přestala.“

Zavrtěla hlavou. „Jste právník. Zjistěte si to sám.“

„Bála jste se.“

„Ne.“

„Podívejte se, vím, že jste po mně toužila. Byla jste stejně rozpálená jako já. Ještě cítím vaše ostré nehty, jak se mi zarývaly do ramen. Vzpomínáte si přece, ne?“

Ucítila, že se červená, když jí připomněl její chování. Dívala se, jak natáhl nohu a přehodil si ruku přes koleno. Zdálo se jí, že každý jeho pohyb ji vzrušuje.

Bože, jak sebou opovrhovala! Nebyla o nic lepší než poběhlice.

„Ovšemže si vzpomínám. Nelituji toho.“

„Ani já ne.“

Dojetí v jeho přiznání jí nedávalo žádný smysl. Myslela si, že všechno byla jeho chyba. Ten člověk ji schválně zbavoval rozumu.

„Nedívejte se na mě tak.“

„Jak?“

„Však víte.“

Věděl. Obrátil oči k ohni. „Ještě jste mi neřekla, proč jste mě žádala, abych přestal.“

„A vy toho nenecháte, dokud vám to neřeknu. Je to tak?“

„Ano,“ přisvědčil. „Když jste se nebála, tak v čem to bylo? Líbilo se vám přece, jak jsem se vás dotýkal. Nepředstírejte, že ne. Vím, jak reagovalo vaše tělo. Byla jste celá vzrušená.“

Pohlédla na něho. Pořád se na ni díval a výraz v jeho očích způsobil, že zjihla. „Nemluvte tak,“ vyzvala ho hlasem, který jí připadal nesmírně slabý.

„Řekněte mi, proč jste se zarazila,“ přikázal jí znovu. „Pak vám to přestanu připomínat.“

Zavřela oči. Byla to jediná věc, kterou dokázala vymyslet, aby se ho zbavila.

„Na právníka jste opravdu nechápavý. Nenapadlo vás náhodou, že jsem možná přestala, protože jsem chtěla chránit vaši čest, a ne svoji?“

„Moji čest?“

Věděla, že jí nevěří. Řekla si, že jí na tom nebude záležet. Jsou snad všichni muži stejně samolibí jako Harrison a její bratři? Nebesa, ze srdce doufala, že ne.

„Ano, Harrisone, vaši čest,“ opakovala.

„Myslíte to vážně, že… Moji čest.“ jeho slova bylo sotva slyšet.

Hrome, pořád nevěděl, má-li jí věřit, nebo ne. Ale když otevřela oči a opět na něho pohlédla, viděl v nich upřímnost. Zůstal jako zkamenělý a cítil se zahanben.

„Vaši čest,“ zašeptala. Pak obrátila oči k nebi a odvrátila se od něho.

Byla jím znechucena. Neměl čas o tom přemýšlet. Usilovně se snažil přijít na to, co si má myslet o tom, že ho Mary Rose chce chránit.

„Dokážete se líp ovládat než já.“

Své přiznání vyslovil s těžkým srdcem. Jí připadalo, že ho taková možnost uráží.

„Jak rádi si muži myslí, že jsou jediní, kdo vůbec uvažuje o takových vznešených záležitostech, jako jsou čest a bezúhonnost. Věřte nebo ne, i ženy dovedou být ušlechtilé. Není to nic nového. Prostá realita. Copak jste nikdy neslyšel o Johance z Arku? Obětovala život za čest Francie a za svoji.“

„Johanka z Arku?“ Byl by se tomu srovnání zasmál, ale nechtěl se nechat zabít. „Nevěřím, že kdy dělala to, co my právě teď, Mary Rose.“

„Ovšemže nedělala. Ta žena byla přece svatá. Já nejsem. Nechci se k ní přirovnávat. Jen jsem chtěla říct, že jsem věděla, že byste se nemohl sobě podívat do očí, kdyby mezi námi došlo k intimnímu styku.“

„Mezi námi *došlo* k intimnímu styku. Nevzpomínáte si na moje ruce?“

„Ach, jděte už spát.“

Přesunula se k okraji pokrývky, aby byla od něho co nejdál. Přitáhla si pokrývku k bradě, zavřela oči a snažila se usnout.

Věděl, že by ji měl přestat trápit, ale její reakce ho tak neuvěřitelně těšily, že neodolal. Na tvářích se jí objevil nejkrásnější ruměnec, když se rozčilovala.

Byl rád, že se rozčiluje kvůli němu. Úmyslně se snažil ji rozzlobit a věděl, že kdyby se spolu dál přeli, měl by úspěch. Není však takový neotesanec. Je přece gentleman, nebo si to alespoň o sobě myslel. Kdyby se zlobila, držela by se od něho dál. Žádná žena nechce políbit muže, na kterého se zlobí. To dokonale chápal.

Ksakru, komu chce něco namlouvat? Skutečně se snažil chránit sám sebe. Už dokázala, že má v sobě víc disciplíny než on. Stačilo málo a zapomněl by na všechna svá dobrá předsevzetí. Jediné, co by musela udělat, bylo kývnout na něho prstem a už by byl zas u ní. Ochutnal chuť ráje a teď musí předstírat, že se mu nelíbila.

Mnoho té noci nespal. Držel zbraň v ruce u boku a poslouchal každý sebemenší zvuk. Dvakrát se vytrhl z dřímoty. Poprvé ho probudil jemný závan vzduchu. Něco bylo u nich v jeskyni. Harrison nevydal jediný zvuk. Otevřel oči jen na štěrbinu a pak spatřil tu ženu. Okamžitě zareagoval. Sevřel pevněji revolver pod pokrývkou. Musel se ovládnout, aby nevystřelil, a děkoval Bohu, že se na něho nepodívala. Držela v rukou prošívanou pokrývku, stála nad Mary Rose a hleděla na ni.

Bláznivá Corrie. Jediný pohled na ni a Harrison nemohl pochopit, proč se nezbláznila úplně. Byla tak znetvořená, že se mu zachtělo odvrátit se od ní a utéct. Samozřejmě nic takového neudělal. Jen čekal, aby viděl, co udělá.

Žena se nakonec rozhodla odejít. Bez jediného zvuku přehodila pokrývku přes Mary Rose. Pak zmizela stejně tiše, jako se objevila.

Chtěl na ni zavolat, alespoň jí poděkovat, ale nakonec se rozhodl mlčet. Kdyby chtěla, aby ji spatřili, udělala by něco, aby je probudila. Zjevně si to nepřála a on její přání respektoval.

Cítil nesmírnou vinu za první zděšení při pohledu na ni. A pak zavřel oči a znovu usnul. Mary Rose se přisunula k němu blíž, ale on se pořád cítil bezpečný, protože věděl, že ho teď nebude trápit pokušení ani jeho pobuřující nedostatek sebeovládání.

Probudil se a měl na stehnu její tvář. Zdálo se mu, že zemřel a je na cestě k nebi, ale jakmile omámení spánkem pominulo, věděl, že míří rovnou do pekla. Mary Rose se nepokoušela ho svádět. Tvrdě spala. Nohy měla zabořené pod jeho bradou. Prostě se instinktivně chtěla ve spánku zahřát.

Trvalo mu celou věčnost, než ji od sebe odsunul, aniž by ji probudil. Pak co nejtišeji vstal. Bosý vyšel ven a zůstal stát na dešti.

Ani trochu mu to nepomohlo.

* * *

11. července 1895

Drahá maminko,

dnes mám narozeniny. Přál bych si, abys tady byla se mnou a mohla ten den oslavit.

Teď, když válka skončila, budeš moct přijet za svými blízkými, a to bude nejhezčí dárek, jaký syn může dostat.

Každý večer se modlíme za Lincolnovu duši. Snažím se zbavit hněvu kvůli jeho nesmyslné smrti a utěšují mě slova z jeho posledního projevu. Nejraději mám následující část:

„Bez zlé vůle vůči komukoliv, s milosrdenstvím vůči všem, s rozhodností v právu, protože Bůh svěřil právo do našich rukou, usilujme o to, abychom dokončili svou započatou práci, abychom zacelili rány národa, pečovali o toho, kdo ponese tíhu bojů, o jeho vdovu a sirotka, abychom udělali vše, čeho je možné dosáhnout, a těšili se spravedlnosti a trvalému míru mezi seboui mezi námi a ostatními národy.“

S láskou

Travis

10 KAPITOLA

Nějaký ničema se je pokusil cestou domů zastřelit. Harrison byl ve střehu. Jel po boku Mary Rose a v okamžiku, kdy spatřil záblesk kovu mezi borovicemi před nimi, v místě, kde se začínal zatáčet potok kolem cesty, strhl Mary Rose z koně, vytáhl revolver a vypálil o zlomek vteřiny pozdě.

Kulka nepřítele mu projela pravým bokem. Harrison na bodavou bolest téměř nezareagoval. Naklonil se k sedlu Mary Rose, oči soustředěně upřeny na les vpředu. Kdyby ještě seděla na svém koni, kulka, která zasáhla jeho, by ji velmi pravděpodobně zabila.

A při tom pomyšlení přetekla jeho trpělivost.

„Nezvedejte se," vyzval ji.

Neměl čas zjišťovat, kam dopadla. Pobídl MacHugha do cvalu. Jediným Harrisonovým cílem bylo najít toho bastarda a zabít ho holýma rukama.

Podařilo se mu zahlédnout jeho tvář, ale než se dostal k dalšímu ohybu cesty, útočník byl pryč. Harrison se vydal po jeho stopě a byl zklamaný, když skončila nedaleko útesu nad řekou. Zbabělec zřejmě skočil do vody. Harrison jen doufal, že se utopil.

Vydal se zpátky a našel Mary Rose sedět na skále se zbraní v ruce. Zdálo se, že ji událost, ke které právě došlo, ani trochu nevzrušila.

„Není vám nic?" ozval se nevrlým, drsným hlasem.

„Jsem v pořádku, děkuji." Hlas měla bezvýrazný jako doušek vody. „Nemohl byste mi prosím přivést Millii?"

Harrison přikývl a vydal se za klisnou. Když se vrátil, stála Mary Rose uprostřed pěšiny. Už neměla v ruce revolver a snažila se upravit si vlasy.

Podal jí otěže, pak chtěl sesednout, aby mohl pomoci do sedla jí, ale ona byla rychlejší. Vyšvihla se na koně, usmála se na něho a pobídla Millii vpřed.

Namouduši, vypadala, jako by zákeřné útoky bývaly na denním pořádku.

„Opravdu vám nic není?“ zeptal se znovu.

„Ne. Zadek ovšem budu mít černý a modrý jako vy. Dopadla jsem tvrdě. Shodil jste mě do křoví, Harrisone. Navrhuji, abyste mi příště jen řekl, že mám sesednout.“

Harrison ji nechal jet před sebou. Nechtěl, aby si všimla, že si prohlíží své zranění. Ucítil pod košilí vlhkost, a když si to místo prohlédl, viděl, že látkou prosakuje krvavá skvrna.

Necítil se však nijak zle. Krev neprýštila silně a on to považoval za dobré znamení. Byl rád, že mu kulka nezůstala vězet v těle.

Pomalu vytáhl z vaku u sedla koženou vestu. Pak si ji co nejrychleji oblékl. Zkřivil tvář bolestí, která mu vystřelila z boku, když pohnul paží, pak se přinutil k úsměvu, protože v té chvíli se Mary Rose otočila v sedle a pohlédla na něho. Pobídl MacHugha, aby ji dohonil.

„Je vám zima? Mohl byste si vzít Corriinu pokrývku,“ navrhla mu.

„To je v pořádku,“ odpověděl. „Vám zima není?“

„Ne, šaty už mám suché. Jsou pomačkané, ale teplé. Zjistil jste, kdo se nás pokoušel zastřelit?“

„Ne.“ Ostře se na ni zadíval. Nemohl si pomoci, ale musel obdivovat její vyrovnanost. „Chováte se, jako by se takové věci stávaly každý den. Je to tak?“

„Ne, jistěže ne.“

„Tak proč jste tak klidná?“

Počkala, až ji dožene, a pak odpověděla: „Protože vy nejste.“

„Co nejsem?“

„Klidný.“

Myslel si, že se tváří a mluví naprosto klidně. Teď změnil mínění.

„Výraz vašich očí svědčí o tom, že klid jen předstíráte.“

„Co je špatného na výrazu v mých očích?“

„Jsou chladné… rozčilené… zlobíte se, že se vám nepodařilo toho člověka dopadnout, že?“

„Skočil z útesu. Doufám, že se utopil.“

„Zřejmě ano.“

„Vy jste se vůbec nebála?“

„Ano, bála jsem se.“

„Pak vám musím zatleskat. Ukrýváte své pocity líp než já. Býval jsem v takovém klamu mistr. Zřejmě už nejsem.“

„Je důležité být mistrem?“

„V soudní síni ano.“

Usmála se a pohladila ho po koleně. „Jsem si jistá, že v soudní síni to skutečně umíte.“

„To je něco jiného, Mary Rose. Namouduši.“

Nevěděla, má-li si jeho slova vyložit jako chválu, nebo ne. Ale usmíval se, a tak se rozhodla, že bude jeho poznámku považovat za pochvalu.

„Život s Colem nás všechny naučil, že je třeba být připraven na překvapení. Je součástí zdejšího života.“

„Vaši bratři budou už doma.“

„Pravděpodobně ano. My dojedeme k ranči asi za půl hodiny.“

„Co myslíte, že chtěl?“

„Kdo?“

„Ten zbabělec, který se nás snažil zastřelit.“

„Naše koně nebo peníze. Možná si dělal zálusk na obojí.“

„Ksakru.“

„Nerozčilujte se kvůli němu. Promluvme si o něčem jiném. Pořád nemůžu pochopit Corriinu obětavost. Musela ujít pěkný kus cesty, aby nám přinesla pokrývku. Něco takového vyžaduje odvahu, nemyslíte?“

„Přinesla ji vám, ne mně,“ opravil ji.

„To nemůžete vědět jistě,“ namítla.

Harrison se usmál. Věděl přece, že Corrie přikryla Mary Rose, ale nepřiznal, že tu ženu viděl. Jeho důvod byl možná bláhový. Corrie patřila Mary Rose. Chtěl, aby svou přítelkyni napřed uviděla ona… pokud Corrie bude kdy ochotna nechat se spatřit.

„Pořád se tváříte rozhněvaně, Harrisone.“

Nemohl tomu zabránit. „Zatraceně, Mary Rose, mohl vás zabít. Mám právo se zlobit. Jestli se vám někdy něco stane…“

Obrátila se a pohlédla na něho. „Ano?“

Povzdechl si. „Vaši bratři mě zabijí.“

„Zabilo by vás, kdybyste měl přiznat, že bych vám chyběla?“

„Ne, nezabilo by mě to. Ovšemže byste mi chyběla.“

Nesmírně ji to potěšilo. Pak znovu zavedla řeč jinam. „Uvažovala jsem o tom, co jste řekl o Travisovi, a rozhodla jsem se, že si s ním promluvím. Nechci, aby se příliš trápil kvůli Eleanor. I s ní si budu muset pořádně popovídat. Nebude komandovat mé bratry. Travis mě vyslechne. Eleanor možná ne. Přesto se o to pokusím. Travis bude mít brzy narozeniny. Bude se chtít ukázat v nejlepším světle, a tak mu dám pěkný dárek.“

„Kdy má narozeniny?“

„Jedenáctého července,“ odpověděla. „Pletu pro něho svetr a mám ho skoro hotový. Myslím, že se mu bude líbit. Barvou ladí s jeho očima. Ale na tom mu samozřejmě nebude záležet. Bude se mu líbit, protože je teplý. Kdy máte narozeniny vy?“

„Sedmnáctého února,“ odpověděl.

Nepožádal ji, aby mu sdělila, kdy má narozeniny ona. Předpokládal, že skutečné datum nezná a že jí bratři vybrali nějaký den, o kterém usoudili, že by byl vhodný pro oslavu.

Kromě toho datum narození lady Victorie znal, byl to druhý leden.

„Já druhého ledna.“

Vyslovila ten údaj o zlomek vteřiny poté, co na něj pomyslel on. Nemohl uvěřit svým uším. Pak ho napadlo, že snad datum vyslovil nevědomky sám.

„Říkala jste… kdy jste říkala?“

„Druhého ledna,“ opakovala. „V ten den mám narozeniny. Nelíbí se vám něco? Vypadáte překvapeně. Opravdu.“

Nemohl jí odpovědět. Hrdlo se mu svíralo. Překvapeně? To je slabé slovo. V mysli mu vířily stovky nejnepravděpodobnějších možností. Jak může proboha vědět, kdy má narozeniny?

„Adam se narodil dvanáctého listopadu, Cole patnáctého dubna, i když, mám-li být zcela upřímná, si tím není úplně jistý, protože nemá žádný důkaz, jen mu někdo ze sousedství řekl, že se v ten den narodil, a tak se rozhodl slavit své narozeniny podle toho. Douglas má narozeniny jedenatřicátého března. Nikoho jsem nevynechala, že ne?“

Opět zakroutil hlavou. „Vymyslela jste si datum svých narozenin, nebo máte nějaký důkaz, že jste se narodila druhého ledna?“

„Mám důkaz,“ odpověděla. „Přišla jsem s doklady.“ Harrison se napřímil v sedle. Její slova se mu pevně zaryla do mysli.

Přišla s doklady.

Všichni už na ně čekali. Eleanor přecházela po verandě, Adam stál v domovních dveřích a Douglas s Travisem postávali u zábradlí verandy a opírali se o sloupky.

Cole právě vyšel z hlavní stáje, když na něho Douglas zakřičel a ukázal na ně.

Ruka horkokrevného bratra, jak Harrison postřehl, ihned sjela ke zbrani. Výraz v jeho tváři svědčil o tom, že má nutkání ji použít.

Harrison unaveně povzdechl. Namouduši, na takové hlouposti nemá čas. Cítil se hrozně. Bok měl jako v ohni. A věděl, že lepší to nebude, protože se rozhodl dál nečekat. Ať tak nebo tak, o budoucnosti Mary Rose se rozhodne, než půjde spát. Chtěl svěřit bratrům pravdu o jejich sestře už dnes. Napřed si samozřejmě ověří informaci, kterou potřebuje, a jestli bude muset pár bratrů zastřelit, aby zjistil, co se musí dovědět, pak mu, přisámbůh, nezbude nic jiného.

Už nehodlal váhat.

„Harrisone, nemračte se.“

„Promiňte. Myslel jsem na to, že budu muset zastřelit vaše bratry.“

„Nedělejte to prosím,“ zašeptala. „Usmívejte se, proboha.“

„Vypadají jako dav chystající se k lynčování.“

Pohlédla znovu na bratry. Harrison měl pravdu. Tři ze čtyř se skutečně tvářili, jako by Harrisona nejraději pověsili na nejbližší strom. A Eleanor vypadala, jako by jim byla ochotná obstarat

provaz. Ruce si založila v bok a probodávala je rozezleným pohledem.

„Zdá se, že Adam je rád, že nás vidí. Jsem přesvědčená, že bude rozumný. Jen musíte rychle všechno vysvětlit, než Cole…“

„Má milá, neudělali jsme nic špatného.“

„Tak proč se cítím, jako bychom udělali?“

Usmála se, když si uvědomila, že on cítí totéž. „Já si vezmu na starost Cola. Vy začněte s ostatními.“

Obrátila se a pozorovala ho, jak míří ke stáji. Millie ho chtěla následovat, ale Mary Rose přiměla klisnu, aby změnila směr a zamířila k domu.

Harrison na ni kývl hlavou a pokračoval ke Colovi. Seskočil z koně, když byl asi yard od něho. Pak hřebec sám zašel do stáje. Harrison se o něho postará, až promluví s bratrem Mary Rose.

Cole se hnal k němu. „Ty podlý mizero. Jestli jsi…“

Než dopověděl, byl u Harrisona a chtěl ho místo dalších řečí udeřit.

Tentokrát byl Harrison připraven. Zachytil Colovu pěst levou rukou a pevně stiskl. Pak přitlačil.

„Jestli jsem co?“ promluvil hlasem chladným jako led.

Colův výraz se rázem změnil ze zuřivého na užaslý.

„Jestli jsi… Zatraceně, ty jsi ale rychlý! Pusť mě. Zlomíš mi prst.“

„Chceš mě uhodit?“

„Ne. Teď se mi zdá, že tě zastřelím. A pak zastřelím Mary Rose.“

„Já tě zabiju první.“

„Kruci.“

„Nic se nestalo, Cole. Chytil nás déšť, to je všechno. Pojď se mnou do stáje. Dostal jsem kulku. Chci zjistit, kolik škody nadělala, aby to nevěděla Mary Rose.“

Harrison pustil Colovu ruku a vešel do stáje. Nohy se mu podlamovaly, ale byl přesvědčen, že až se pořádně nají, bude to lepší.

„Co se ti stalo? Pokoušel ses o něco s Mary Rose? Střelila po tobě?“

„Ovšemže ne," odsekl Harrison. Zastavil se u petrolejové lampy a počkal, až ji Cole zapálí.

„Kam tě kulka zasáhla?"

„Do boku. Jen prolétla."

„Ukaž mi to."

Cole se najednou začal starat. Odsunul Harrisonovi paži a pomalu mu vyhrnul košili. Pak se sklonil k ráně a pozorně si ji prohlížel.

Celý zbledl, když viděl, jak vážné zranění Harrison utrpěl. „Je to jenom škrábnutí, že?"

Cole se napřímil. Uvažoval, jestli Harrison ví, jak slabě zní jeho hlas. V tváři byl šedivý a rozhodně potřeboval okamžité ošetření.

„Jenom škrábnutí," přisvědčil.

Harrison si začal zastrkávat košili do kalhot. „Kousek pod hřebenem nás nějaký zbabělec napadl ze zálohy. Pronásledoval jsem ho, ale mezitím skočil do řeky."

„Viděl jsi mu do tváře?"

Harrison přikývl. Pak zamířil k východu. „Měl bych promluvit s Adamem, než se začnu dávat do pořádku."

Cole k němu přistoupil z levé strany a vzal ho kolem ramen. Přinutil ho, aby se o něho opřel.

Promluvil mírným hlasem. „Dá ti něco, po čem se ti uleví. Choval ses jako gentleman, že? Já bych to jistě nevydržel, kdybych byl někde s hezkou holkou. Ovšem moje sestra je něco jiného. Musel bych tě zabít, kdybys na ni sáhl."

„Dám ti vědět, až se o to pokusím," odpověděl Harrison.

Cole si pomyslel, že je divné, že Harrison si zřejmě nevšiml, že ho podpírá. Jeho obavy vzrostly. Harrisonovi nebylo podobné, aby se choval tak poddajně.

„Zavedu tě do srubu. Adam tě přijde ošetřit. To malé škrábnutí je vlastně hlubší, než jsem řekl. Není samozřejmě velké, ale ty jsi zelenáč z města a tak dál, no, mělo by se s tím něco udělat. Mary Rose tentokrát ušetřím. A ty už sis s tou čarodějnicí užil."

„Před čím ji ušetříš?"

„Před bratry. Proč myslíš, že se tak zlobí? Odvedl jsi Mary Rose a nechal jsi nás tu s tou ježibabou. Nevím, jestli ti to někdy odpustím. Střílela po Douglasovi. Řekla, že to byla náhoda, ale on jí nevěří, po tom jejím ‚náhodném' výstřelu na kočího dostavníku. Nikdo z nás jí nevěří. Vykopneme ji odtud, než někoho z nás zabije."

Harrison se slabě pousmál. „Takže ty ses nebál o sestřino panenství?"

Ovšemže se bál, ale nemínil se k tomu Harrisonovi přiznat. Viděl, jak se Harrison dívá na jeho sestru. A Mary Rose hleděla na Harrisona zrovna tak.

„Ne, o vás dva jsem se nebál. Chtěl jsem říct, že kdybys ještě jednou s Mary Rose někam zmizel a nechal nás s Eleanor, zabili bychom tě jeden po druhém. Přesně tak. Místo toho jsem se rozhodl ti jednu vrazit. Připadalo mi, že dobrá rána má mnohem rychlejší účinek."

Harrison zavrávoral, pak opět nabral rovnováhu a pokračoval v chůzi. Pomyslel si, že zřejmě zakopl o kámen, a proto klopýtl.

„Á, kruci, ty mě chceš přimět, abych tě nesl, že?"

Harrison Colovi neodpověděl. Nemohl. Omdlel mu v náručí.

Mary Rose vykřikla, vykasala si sukně a rozběhla se k nim. Všichni běželi za ní.

„Co jsi mu udělal? Můj bože, co jsi mu udělal?"

„Nic jsem mu neudělal," zakřičel na ni Cole.

Nevěřila mu. „Co se mu stalo?"

Sklonila se a zadívala se Harrisonovi do tváře. Všimla si, jak je bledý, a okamžitě ji vytryskly slzy.

Hned za ní doběhl k Harrisonovi Douglas. „Zabil jsi ho, Cole?" chtěl vědět.

„Ne."

Zranění bylo vážné, ale jeho život ohrožen nebyl a podle Colova názoru to znamenalo, že Harrison pořád hraje poctivě.

„Co se stalo?" zeptal se Adam.

Cole se ďábelsky ušklíbl. „Omdlel."

* * *

15. ledna 1866

Drahá maminko,

kluci sou protivní. Adam mě nutil sedět v *koutě protože sem kopla travise. Adam je zlí. Řekni mu že nebudu sedět v koutě sama. Nakreslila sem ti obrázek.*

Mary Rose

11 KAPITOLA

Myslel, že to s nimi nepřežije. V žádném případě. Omdlít je zjevně něco, co zálesáci nikdy neudělají, a všichni bratři včetně Adama měli nelidské potěšení mu to sdělit. A opakovali mu to pořád dokola.

Harrison to vydržel, ale jen proto, že mu nic jiného nezbývalo. Byl příliš slabý, než aby dokázal pohotově odpovědět, a jakmile se mu konečně vrátily síly, tři ze čtyř bratrů odjeli. Adam zůstal samozřejmě doma, ale toho Harrison nechal být. Nejstarší bratr musel udržovat v klidu Eleanor a Harrison byl přesvědčen, že je to pro každého člověka dostatečný trest.

Teď, když se rozhodl povědět bratrům o Elliottově dceři, nemohl se dočkat, až to bude mít za sebou. Nezbylo mu než čekat, až se ostatní vrátí na ranč, protože cítil, že by u toho měli být všichni. Nebylo by správné, aby kdokoli z nich dostal tu informaci z druhé ruky. Ne, Harrison se rozhodl svěřit se všem zároveň.

Z čekání začal být nevrlý. Adam dvakrát doprovodil Mary Rose na hřeben, aby se mohla vidět se ženou, o které teď mluvila jako o své nejmilejší přítelkyni, a pokaždé, když odjeli, musel Harrison dělat společnost Eleanor. Nebylo to snadné: šla mu z ní hlava kolem. Jediné, co se po něm chtělo, bylo sedět na verandě a předstírat, že poslouchá její stížnosti.

Trvalo dobré dva týdny, než se mu obnovily síly, a zrovna když se začal skutečně cítit v pořádku, ho pověřili doprovodit Eleanor do Blue Belle.

Cole se konečně vrátil ze své lovecké výpravy. Cestou domů se mu v Hammondu podařilo obstarat pár věcí, o které ho Harrison žádal, a tak Cole myslel, že Harrison by mu mohl prokázat na oplátku laskavost. Chtěl, aby ho doprovodil do města. Travis a Douglas také vyjeli na lov se svým bratrem a teď čekali oba ve

městě. Do Blue Belle přijelo několik cizinců a Cole chtěl, aby si je Harrison prohlédl. Kdyby v některém z nich poznal ničemu, který po něm střílel, pak by se Cole o něho postaral.

Harrison byl víc než ochoten jet kamkoliv, jen když se zbaví Eleanor. Seděl právě na verandě s nohama nataženýma a opřenýma o zábradlí, když ho Cole požádal o doprovod. Eleanor seděla vedle Harrisona. Ovívala se týden starými novinami a stěžovala si na horko.

Cole si jí nevšímal. Zašel do kuchyně, aby si našel něco k jídlu, a za chvíli se vrátil zpátky. Opřel se o sloupek a vysvětloval Harrisonovi, co po něm chce. Eleanor přestala naříkat, aby mohla poslouchat.

Rozhodla se jet s nimi. „Myslím, že pojedu s vámi. Musím koupit tomu protivnému kočímu nový klobouk."

„Ne, nemůžete jet s námi," odmítl ji Cole co nejnepříjemnějším hlasem. Bylo to poprvé za dva týdny, co na Eleanor promluvil.

Nedbala na jeho odmítnutí. Vstala, odhodila noviny na podlahu a vešla do domu. „Ještě uvidíme," zamumlala si.

„Vidíš, jak je to jednoduché?" poznamenal Cole. „Jsem tady snad jediný, kdo si umí s Eleanor poradit. Řekl jsem ne a ona odešla."

Harrison se usmál. „Šla za Adamem. Aby nás přemluvil, abychom ji vzali s sebou."

Cole se zasmál. Zjevně mu nevěřil. Za minutu se ven vyřítila Mary Rose. Spatřila noviny na podlaze a spěchala, aby je zvedla.

„Smím jet s vámi a s Eleanor do města? Musím tam vyřídit pár věcí."

Harrison a Cole řekli oba současně ne.

Urazila se, když ji tak příkře odmítli. Připomínala Harrisonovi duchem nepřítomného anděla. Měla na sobě tmavomodré šaty a světležlutou zástěru. Vlasy měla vyčesané nahoru. Kadeře však nechtěly zůstat na místě a několik pramenů se jí uvolnilo a poletovalo kolem tváře.

Colovi připadalo, že vypadá unaveně, a hned jí to řekl.

Ignorovala jeho poznámku. „Nechte mě prosím jet s vámi. Nebudete na mne muset čekat. Přísahám."

„Cole a Harrison by měli příliš mnoho starostí, kdyby museli dohlížet na dvě ženy, Mary Rose. Měla bys zůstat doma," prohlásil Adam ode dveří.

„Na dvě ženy?" zeptal se Cole bratra. Zamračil se, protože mu bylo jasné, kam míří.

Harrison se usmál. „Vždyť to říkám," neodpustil si poznámku.

Mary Rose nechtěla ustoupit. Zřejmě si myslela, že je přece jenom nakonec přemluví, protože si odvázala zástěru a pokoušela se upevnit si vlasy vlásenkami.

Dnes ráno rozhodně vypadala hezky. Harrison se snažil nedívat se na ni příliš dlouho. Cole by si toho jistě všiml. Harrison se během své rekonvalescence raději držel od Mary Rose co nejdál. Nebylo to snadné. Chtěla ho obletovat, aby si byla jistá, že uzdravování probíhá, jak se patří. Jeho jedinou obranou bylo vždy, když přišla do srubu, předstírat, že spí. Uvažoval, proč jí není divné, že spí ve dne v noci. Nezeptala se ho však a on byl rád.

„Adame, nemůžu dovolit Eleanor, aby šla sama do Morrisonova obchodu. Nikdo z nás tam už nebude moct vstoupit, jestli něco vyvede. Prosím rozmysli si to. Nestojím o nějaké problémy."

Adam se podíval na Cola. Ten pokrčil rameny. „Ve městě jsou cizinci. Dvě ženy jsou na hlídání moc. Co když se mu zas bude chtít omdlít? Ještě nevypadá zdravě."

„Vezmeš si s sebou Eleanor do vozu," sliboval Harrison na oplátku.

Cole zakroutil hlavou. Harrison se obrátil k Adamovi. „Mary Rose je zcela schopná postarat se o sebe, pokud napřed myslí a pak jedná."

„Nemyslela, když spustila na Bickleye, že?" zeptal se Adam. Potřásl hlavou a vzpomínal na výsledek její akce. „Máme štěstí, že se nenechala zabít."

„To máme," přisvědčil Harrison. „Je velmi krásná. Muži mají sklon vyvádět hlouposti, když uvidí hezkou tvářičku. Proto," uzavřel, „by Mary Rose i Eleanor měly zůstat doma."

Myslel si, že pronesl rozumné zdůvodnění. Přesto nezvítězil. Adam dovolil jet oběma ženám.

Mary Rose spěchala do domu, aby se připravila. Eleanor už byla nahoře a převlékala se. Harrison nedovedl pochopit, proč potřebuje jiné šaty. Neudělala jedinou věc, při níž by si mohla ty, které měla předtím na sobě, ušpinit.

Adam počkal, až byly obě ženy z dohledu, pak vyšel na verandu a posadil se vedle Harrisona.

„Nevím, jestli používám zdravý rozum, nebo se jen poddávám zoufalství. Několik hodin klidu a míru je silné lákadlo.“

„Eleanor tě přivádí k šílenství, že?“ řekl Cole.

Adam váhavě přikývl. „Chová se ke mně mile. Neměl bych si stěžovat, ale…“

„Obrátila domácnost vzhůru nohama,“ poznamenal Harrison.

„Ano,“ přisvědčil Adam.

„Není hloupá, je krutá,“ řekl Cole. Odmlčel se a usmál se. „Mně se ta vlastnost u žen docela líbí,“ přiznal.

„Která? Hloupost, nebo krutost?“ zeptal se Harrison, aby ho popíchl.

„Krutost samozřejmě. Eleanor nekousne do ruky, která jí dovolí zůstat.“

„Přál bych si, aby nepůsobila tolik problémů,“ řekl Adam a jeho hlas zněl unaveně a rezignovaně.

„Budeš s ní muset něco udělat,“ řekl bratrovi Cole.

„Co jako?“

Harrison vstal. „Dovolte mi, abych s ní trochu zamával. Cole, budeš mi muset pomoct.“

„Nelíbí se mi, že bych měl uhodit ženu. Vlastně jsem to ještě nikdy neudělal. Nezdá se mi to správné.“

„Nemyslel jsem to doslova.“ Harrison postřehl Colův úsměšek a uvědomil si, že žertoval.

„Mary Rose říká, že se Eleanor bojí,“ podotkl Adam. „Strávil jsem s ní spoustu času a řekl bych, že má pravdu.“

„Proto jste s ní měli tak velkou trpělivost. Ale nezabralo to,“ řekl Harrison.

„Pověz nám něco, co nevíme, frajere z města.“

„Cole, nepopichuj ho. Snaží se nám pomoct. Máš na mysli nějaký konkrétní plán, Harrisone?“

„Ano. Zavést taktiku mírného teroru.“

Na verandu dolehl Eleanořin hněvivý křik. Cole raději zavřel oči. Adam zaťal zuby.

„Bože, ta má ale pronikavý hlas,“ zabručel Cole. „Musí v jednom kuse ječet?“

Harrison si nemyslel, že na tuto otázku je třeba odpovědět. Vysvětlil bratrům svůj plán a čekal, že uslyší jejich námitky.

Žádné neměli.

„Takže jejím zachráncem budu nakonec já,“ podotkl Cole. „A co Mary Rose? Nebude s tím souhlasit.“

„Počkáme, až budeme na zpáteční cestě z města. Travis a Douglas pojedou s Mary Rose vpředu… hodně daleko před námi,“ řekl Harrison.

„Proč ji nemůžu na hřebeni vyhodit já?“ zeptal se Cole. „Líp se mi daří dělat se zlý.“

„Protože nechci, aby tě nenáviděla. Může nenávidět mě,“ vysvětloval Harrison.

„Pak s ní budeš muset jet ve voze ty. Já jdu zapřáhnout,“ řekl Cole.

Mary Rose sešla za chvíli dolů, ale Eleanor se celou další půlhodinu neobjevila.

Harrison čekal s Mary Rose v hale. Adam odešel do kuchyně, aby pomohl s přípravou večeře.

Konečně se Eleanor ukázala. Měla na sobě šaty, které patřily Mary Rose. Harrison si to uvědomil, protože Mary Rose jejich zvláštní modrý odstín tolik slušel.

Mary Rose se zatvářila zaskočeně, když viděla, co si oblékla jejich návštěvnice. Neřekla jí však nic a také Harrison se rozhodl prozatím nic nenamítat.

Eleanor nevypadala v jejích šatech vůbec špatně. Kdyby se mu tak nepříčilo její chování, musel by přiznat, že je velmi přitažlivá. Měla hezké vlasy. Byly krátké a silně zvlněné. Nevěděl, jestli má hezký i úsměv, protože se nikdy neusmívala. Rty měla vždycky znechuceně zkřivené, jako by právě polkla pořádný doušek ricinového oleje.

„Jsi připravena k odjezdu, Eleanor? Cole už čeká venku.“

„Je ve městě restaurace? Pravděpodobně se budu chtít občerstvit šálkem čaje a nějakými vdolečky, než pojedeme zpátky. Budu mít nějaké výdaje, Mary Rose. Buď tak hodná a dej mi trochu peněz.“

„Jediné místo, kde se dá jíst, je saloon, a tam nemůžeme jít.“

„To je hrozné. Proč nemůžeme jít do saloonu?“

„Protože se to nesluší. Můžeme jet?“

Harrison otevřel oběma ženám dveře. Eleanor se vyřítila z domu, ale vzápětí se prudce zastavila. Mary Rose do ní vrazila.

Eleanor spatřila vůz na konci cesty a zakroutila hlavou. Cole se vracel zpátky ke stáji pro ostatní koně.

Eleanor na něho zakřičela: „Hej, vy tam! Vytáhněte bryčku. Ve voze nepojedu.“

Cole se zarazil. Pak se pomalu obrátil a pohlédl na Eleanor. Výraz jeho tváře svědčil o tom, že ho pořádně rozzlobila.

„Copak jste neslyšel? Připravte bryčku!“

Harrison by mohl přísahat, že viděl, jak z Colových očí stoupá kouř. Bratr se dusil vzteky.

„Nebude ti stačit vůz, Eleanor?“ zeptala se Mary Rose. Snažila se zabránit hádce. „Rozzlobíš bratra. Zkus být trochu vstřícnější.“

Harrison stál za oběma ženami s rukama založenýma za zády a s vítězoslavným, ďábelským úsměvem na tváři. Velmi se Colovým hněvem bavil, protože Cole s ní nemohl udělat vůbec nic.

„To přece nemyslíš vážně, Mary Rose,“ odpověděla Eleanor. „Kdybych jela ve voze, svítilo by na mne slunce a spálila bych se. Chceš, aby se mi vyhodily pihy?“

„Já pihy mám,“ odpověděla Mary Rose.

„Ano, drahoušku, já vím.“

Mary Rose povzdechla. Pak se obrátila k Colovi. „Udělej, co chce, prosím,“ zavolala na něho. „Já ti pomůžu zapřáhnout.“

Cole něco zavrčel, ale byli od něho příliš daleko a nerozuměli mu. Harrison si pomyslel, že to jistě byla nejhrubší kletba.

„Pomůžu mu sám,“ nabídl se Harrison. „Dámy můžou počkat tady. Mary Rose?“ vzpomněl si cestou ze schodů.

„Ano, Harrisone.“

„Líbí se mi vaše pihy.“

Harrison samozřejmě jel s Eleanor, a když přijížděli do Blue Belle, měl velmi silnou chuť se opít.

V uších mu od jejích věčných kritických poznámek už zvonilo. Nenechala toho ani na okamžik. Jel příliš rychle. Nejel dost rychle. Seděl příliš blízko. Odpovídal jí protivnými poznámkami. Byl hrubý, protože jí neodpovídal.

Travis a Douglas seděli v saloonu. Vyrazili ven, sotva spatřili kolem projíždět Cola s Mary Rose. Dohlížet na sestru měl tentokrát Douglas. Souhlasil, než spatřil bryčku, ale pak si uvědomil, že bude mít na starost také Eleanor, a začal si stěžovat.

Nikdo si ho nevšímal. Travis se rychle vrátil do saloonu. Chtěl sledovat tři odporně vyhlížející cizince, aby zjistil, jestli některý z nich nezpozorní, až dovnitř vejde Harrison.

Mary Rose a Eleanor kráčely bok po boku po ulici. Douglas se držel dost velký kus za nimi.

„Když vejdeme do obchodu, možná si všimneš mladé ženy za pultem. Jmenuje se Catherine Morrisonová. Její otec je majitelem obchodu," řekla Mary Rose.

„Je důležitá?"

„Jak to myslíš?"

„To je jedno," odpověděla Eleanor. „Proč se o ní zmiňuješ, když je to jenom prodavačka?"

„Zajímá se o Harrisona," řekla Mary Rose.

„Jsem přesvědčena, že by si mohla vybrat lepšího."

„Co je na Harrisonovi špatného?"

„Tolik věcí, že nevím, kde začít," řekla Eleanor. „Tak třeba. Nedokáže vést slušnou konverzaci. Mumlá jenom jednoslovné odpovědi a v jednom kuse se mračí. Taky nahání strach. Jistě sis toho všimla i ty."

„Všimla jsem si, že je skvělý a laskavý a ohleduplný a milý," odpověděla Mary Rose. „Nechci, aby s ním Catherine flirtovala."

„A?" vybízela ji k pokračování Eleanor. „Jen jsem si myslela, že kdybys náhodou viděla, jak se Catherine točí kolem Harrisona, měla bys… však víš."

„Jí v tom zabránit?"

„Ano."

„Proč bych to měla dělat?“

„Abys mi pomohla,“ vykřikla Mary Rose rozhořčeně. „Nic ti to neudělá, Eleanor, když občas někomu pomůžeš. No, nevadí. Zapomeň, že jsem se kdy o Catherine zmínila. Mimochodem, měla ses mě zeptat, jestli si můžeš půjčit moje šaty, než sis je oblékla.“

„Jsou mi příliš těsné.“

Eleanor se neomluvila, ale Mary Rose to ani od ní nečekala. Došli k obchodu. Mary Rose otevřela dveře a nechala jimi projít svou přítelkyni.

Douglas se přesvědčil, že se v obchodě nevyskytují žádné pochybné existence, pak vyšel ven a zastavil se přede dveřmi. Chtěl připomenout sestře, aby trochu usměrňovala Eleanořino chování.

Harrison spatřil muže, který na něho vystřelil, sotva vešel do saloonu. Ničema se rychle odvrátil. Harrison předstíral, že ho nepoznal. Cestou k pultu si prohlédl další dva cizince.

Poručil si whisky a vypil ji jedním douškem. Přísahal by, že Ještě slyší Eleanořin hlas bušící mu do hlavy jako kladivo.

Travis přistoupil k Harrisonovi zleva a Cole se postavil po jeho pravém boku. Oba bratři se obrátili zády k pultu a pohledem sledovali cizince.

„Tak co?“ zašeptal Travis. Pootočil se a zeptal se: „Je tady?“

Harrison neodpověděl. Travis se obrátil k němu a řekl: „V okolí Bellina domu se potlouká pár dalších chlapů. Měl by sis je taky prohlídnout. Nemají důvod se tam potulovat. Belle je už skoro půl roku v Hammondu. Všichni vědí, že se do července nevrátí. Vždycky přijíždí domů na mé narozeniny a zůstává tady, než se začne ochlazovat. Určitě bys poznal člověka, který na tebe střílel?“

„O čem si to vy dva šuškáte? Nestojím tady o žádný střílení, Cole. Nezapomeň na to.“ Billie se obavami zamračil.

„Jenom jsem říkal Travisovi a Colovi, aby se nestarali o moje záležitosti, Billie,“ řekl Harrison majiteli saloonu.

„Nevzpomínám si, že bych někdy slyšel, aby někdo Colovi říkal takový věci.“

„Já jsem se neurazil,“ řekl Cole. „Harrison se v poslední době necítil moc dobře.“

Billie účastně přikývl. Naklonil se k pultu. „Slyšel jsem o vašich mdlobách. Stává se vám to častěji?“

Harrison se obrátil k Colovi a zle se na něho zadíval. Cole se snažil tvářit se jako neviňátko. Nepodařilo se mu to.

„Já jsem to Billiemu neřekl,“ hájil se.

„Řekl to Dooleyovi,“ s radostí oznámil Travis.

„Znáte ty chlapy, kteří sedí za stolem u okna?“ zeptal se Harrison Billieho.

„Ne, proč se ptáte?“

„Jenom mě zajímá, co jsou zač,“ odpověděl Harrison.

„Někdo by jim měl říct, aby se vykoupali. Cítím je až sem,“ prohlásil Cole tak hlasitě, aby ho všichni slyšeli.

„Nestarej se o mne, Cole,“ vyštěkl Harrison.

„Jenom jsem se trochu bavil.“

„Chceš se jít podívat k Bellinu domu, nebo ne?“ zeptal se Travis.

„Napřed mi řekni, kdo je Belle,“ vyzval ho Harrison.

„Přece městská děvka,“ informoval ho Billie. Prohlásil to velmi hrdě. „Belle je správná ženská. Nemám pravdu, Travisi?“

„Ano, je.“

Cole nevěnoval rozhovoru pozornost. Jeden z mužů se zvedl a vyšel ven. Cole čekal, co udělají ostatní.

„Samozřejmě, má už svoje roky,“ pokračoval Billie. „Ale pořád je moc hodná a milá. Soudce Burns se u ní vždycky zastaví, aby ji pozdravil a postavil si k ní pod postel boty, když má cestu sem k nám. Všichni máme o ní moc dobrý mínění. Ale to už asi víte, protože jsme po ní pojmenovali naše město.“

„Město se jmenuje po prostitutce?“ nemohl uvěřit Harrison. Potřásl hlavou a rozesmál se.

„Co je na tom směšného?“ zeptal se Billie.

„Myslel jsem, že jste nazvali město podle květiny,“ přiznal se Harrison.

Billie vyprskl: „Proč bysme dělali takovou pitomost? Nejsme frajeři z města, Harrisone. Nikdy bysme nepojmenovali město po nějaký kytce. To přece vůbec nemá smysl. Myslím, že všechny ty záchvaty mdloby z vás udělaly stejnýho pošuka, jako je Strašák.“

„Omdlel jsem jenom jednou,“ prohlásil Harrison.

„Samozřejmě,“ přisvědčil Billie. Blahosklonný tón jeho hlasu však svědčil o tom, že Harrisonovi nevěří.

Cole neustále pozoroval dva muže hrbící se nad stolem. Jeden z nich tiše hovořil. Druhý jen přikyvoval. Pak vstal a vyšel ven.

Cole okamžitě vyhlédl oknem na ulici. Rád by zjistil, kam muž míří.

„Travisi, co kdybys šel taky ven,“ navrhl Cole šeptem. „Vyjdi zadním vchodem.“

„Billie žádný zadní vchod nemá,“ připomněl bratrovi Travis.

„Tak nějaký udělej.“

„Říkal jsem ti, aby ses nestaral o moje věci,“ opakoval Harrison.

Cole pokrčil rameny. Travis mezitím zašel k Billiemu do skladu. Harrison hodil na pult minci. „Děkuji za pití, Billie.“

Obrátil se a zamířil k muži, který se ho pokusil zabít.

Cizinec zvedl hlavu od svého nápoje a zamračil se na něho. Pravou ruku pomalu spouštěl do klína.

„Viděl jsem tě, ty bastarde.“

„O čem mluvíš?“

Harrison mu to řekl. Použil veškerá hrubá slova, na která si vzpomněl, když ho urážel, ale slovo, které konečně vyvolalo reakci, bylo zbabělec. Ošklivému cizinci se nelíbilo.

Začal se zvedat. Colův hlas ho přimrazil k židli. „Harrisone, mluvíš s nejodpornějším zvířetem, jaké jsem kdy viděl. Cítím až sem, jak smrdí. Jestli se ještě jednou pohne, zastřelím ho.“

„Pro všechno na světě, nestřílej mi tu, Cole,“ prosil Billie. Znělo to, jako by se chtěl rozplakat. „Právě jsem si pověsil na stěnu nové zrcadlo. Jděte ven prosím. Moc prosím.“

„Zůstaň, kde jsi, Cole. To je moje záležitost, ne tvoje. Jak se jmenuješ, zbabělče?“

„Zabiju tě. Rychlýmu nikdo zbabělec říkat nebude. A lidi mi říkají přesně tak, protože jsem rychlej jako blesk.“

Po svém vysvětlení se muž zvedl a vyšel ven. Měl u sebe dva revolvery. Harrison jen jeden.

Cole se přesunul ke dveřím. Billie se přihnal od pultu a rozběhl se k oknu.

„Nemyslíš, že bys měl radši jít ven a pomoct kamarádovi? Celý město ví, že Harrison neumí střílet. Nechá se zabít. Kdyby tu tak byl Dooley! Ale ten šel na ryby. Bude ho mrzet, že tohle zmeškal.“

Cole soustředěně pozoroval střechy domů a snažil se zjistit, kam se oba muži vytratili. Zmizeli, ale věděl, že se skrývají nedaleko odtud. Muži, kteří jednou zaútočili ze zálohy, to udělají znovu, nebo si to Cole alespoň myslel. Pokud ti tři jsou společníci, uvažují všichni stejně podlým způsobem. Je jasné, že vrána k vráně sedá.

„Proč Harrison stojí uprostřed ulice a mluví s Rychlým?“ zeptal se Billie.

„Asi na něm zkouší nějaké právnické řečičky,“ odpověděl Cole.

„Z jeho řečí se Rychlej leda rozzuří. Vidím až odtud, jak soptí.“

Harrison se snažil přimět Rychlého, aby přiznal vinu, než mu něco udělá. Kdyby se nevzpíral a přiznal se ke svému činu, Harrison by se zachoval jako civilizovaný člověk. Nezabil by ho. Nechal by ho zmizet… nakonec. Napřed by si ho samozřejmě pořádně podal.

„Tvoje kulka mohla zabít Mary Rose Claybornovou,“ zařval.

Rychlý o krok ustoupil, když postřehl hněv v Harrisonových očích. „Zabiju tě,“ koktal. „Rovnou tady a před svědky. Rozdáme si to na místě.“

Harrison přikývl. Byl s řečí hotov. „Navrhni pravidla,“ požádal muže.

„Cože?“

„Jaká budou pravidla souboje?“

Rychlý si odplivl a zašklebil se. „Každý z nás ujde pomalu zpátky deset kroků.“

„Umíš do tolika počítat?“

Rychlý přivřel oči. „Moc rád tě zabiju,“ zašeptal a pokračoval se svým vysvětlováním. „Až se jeden z nás zastaví, druhej se

zastaví taky. Pak vystřelíme. Bude po tobě, než se dotkneš bouchačky. Nadarmo mi neříkají Rychlej jako blesk.“

Znovu se zahihňal a začal couvat. Harrison také začal ustupovat. Asi patnáct kroků od sebe se muži obrátili. Rychlý najednou začal kroutit hlavou.

„Nestřílej!“ vykřikl.

„Proč kruci ne?“ zakřičel Harrison.

„Nebudu se bít. Zvednu ruce. Nechci střílet.“

Harrison byl vzteky bez sebe. „Proč sis to rozmyslel?“

„Nemám rád náhody.“

Harrison měl chuť ho stejně zastřelit. Uvědomil si, že se chová jako divoch. Bylo mu to jedno. Ten bastard mohl zabít Mary Rose a život bez ní by zase zabil jeho.

Zhluboka se nadechl a snažil se utišit svůj vztek. „Tak dobře, dej ruce vzhůru. Nechám na soudci Burnsovi, ať tě pověsí.“

Rychlý zvedl ruce. Harrison zamířil k němu. Na okamžik pohlédl k chodníku a všiml si, že Mary Rose vykukuje ven oknem Morrisonova obchodu. Tvářila se mimořádně rozčileně.

Nebyl úplně nerad, že je svědkem této konfrontace. Ale přál si, aby viděla, jak výstřelem vyráží zbraň z ruky Rychlého. Pak by možná začala věřit, že je zrovna tak zručný jako její bratři. Co se dá dělat. Srazit Rychlého k zemi by možná taky nebylo špatné.

Bože, vždyť opravdu zatoužil po troše násilí, uvědomil si. Už začíná uvažovat a jednat jako Cole.

Kde je vlastně Cole? Harrison znal odpověď, než se otočil. Bratr Mary Rose stál deset kroků za ním o kousek vlevo. Nebyl sám. Po boku měl Travise a Douglase.

„Jak dlouho tam stojíte?“ zařval Harrison.

„Dost dlouho,“ odpověděl Cole. „Na tvém místě bych se k Rychlému neobracel zády. Vypadá, že má chuť střelit tě do zad.“

„Řekl jsem vám…“

Harrison zpozoroval muže vyklánějícího se z okna nad prázdným skladištěm. Zvedal právě zbraň, ale dříve než mohl vystřelit, vytáhl revolver Harrison a vystřelil.

Jediný výstřel stačil. Revolver vypadl z bídákovy ruky. Zavyl bolestí.

Rychlý využil příležitosti a sáhl po zbrani. Třetí muž vyběhl z místa mezi domy, kde se skrýval, a vystřelil současně s ním. Cole zasáhl muže běžícího z uličky, pak se obrátil k Rychlému. Bylo pozdě. Travis ho už srazil k zemi. Zastrčil si revolver za opasek, než mohl Cole natáhnout revolver. „To se povedlo," podotkl Travis.

Douglas se mezitím přesunul za bratry a postavil se zády k nim, aby je mohl chránit před dalším překvapením.

Harrison by nejraději bratry pletoucí se do jeho věcí zabil.

Jeho pokoření nebylo ještě úplné. Cole mu začal vyčítat, že se choval tak hloupě.

„Nedivil ses, kam zmizeli ti dva? Kdybychom nezasáhli, ležel bys v prachu s kulkou v zádech. Začni myslet, Harrisone. Horké hlavy tady nemají dlouhý život."

Harrison se zhluboka nadechl. Věděl, že Cole má pravdu. Vztek mu málem způsobil smrt.

„Máš pravdu. Vůbec jsem neuvažoval."

„Ale uvažoval. Myslel jsi na to, že Rychlý mohl zabít Mary Rose. Není to pravda?"

Harrison přikývl. Začínal se cítit jako hlupák.

„Poslouchej, frajere. Tady platí jenom jedno pravidlo, jak přežít. Někdo musí být vždycky rychlejší. Vždycky. Pokud si to zapamatuješ a vezmeš k srdci, zůstaneš naživu." Zapíchl prst Harrisonovi do hrudníku. „Jasné?"

Harrison přikývl. Cole zaklel. „Žádného z nich jsme nezabili."

„Taky mě to mrzí," přiznal se Harrison. „Řekl bych, že je seberu a zamknu do toho prázdného skladu."

„To nebude k ničemu. Dostali by se ven. Ať si s nimi poradí šerif."

„Vy přece šerifa nemáte."

Cole pokrčil rameny. „Tak si dělej, co chceš. Byl jsi tak rozčilený, že jsi nepřiměl Rychlého k přiznání. Teď už to neudělá. Vidím, že se vrací Mary Rose. Zdá se mi, že je vzteklá jako sršeň."

Harrison neměl chuť se ohlédnout a podívat se na ni. Mary Rose se zastavila u Douglase.

„Připrav prosím koně. Jedeme domů. Okamžitě."

„Zlobíš se kvůli něčemu, Mary Rose?“

„Právě jsi postřílel celé město, Douglasi.“

„Nikoho jsem nepostřílel. To oni. A Harrison začal.“

„Nemám náladu poslouchat tvoje výmluvy. Byl jsi u toho zrovna tak jako ostatní.“

„Proč máš tak špatnou náladu? Stalo se ještě něco?“

„Eleanor právě řekla o paní Morrisonové, že je tlustá kráva. To se stalo. Jedeme.“

Cole se odvrátil, aby jeho sestra neviděla, že se směje. Nazvat paní Morrisonovou tlustou krávou bylo opravdu velmi kruté. Nemohl si pomoct, ale ocenil odvahu, kterou musela Eleanor vynaložit, aby se obořila na ženu, která vážila čtyřikrát tolik co ona. Byla to zároveň hloupost, ale nad tím faktem se Cole nepozastavoval.

Travis se neusmíval. Zděsil se, že Eleanor urazila Catherininu matku.

„Přiznávám, že má trochu nadměrnou váhu, ale nikdy bych neřekl, že je kráva,“ objasnil Travis Mary Rose.

„Mary Rose, pojď sem. Potřebuji nějaké peníze. Objevila jsem něco, co si chci koupit.“

Eleanor vykřikla svůj příkaz z chodníku před obchodem. Mary Rose na ni nedbala. Vydala se s Douglasem ke koním.

Cole vysvětlil Harrisonův plán Travisovi a řekl mu, aby s ním seznámil Douglase, až nebude jejich sestra v doslechu.

Harrison nastoupil do vozu. Vzdal se úvah o zadržení zraněných mužů. Jeho jedinou nadějí bylo, že vykrvácejí k smrti.

Tři bratři odjeli i se sestrou o pár minut později. Eleanor si konečně uvědomila, že zůstala sama, a rozběhla se k bryčce.

Harrison jí nepomohl nastoupit.

„Viděl jste někdy takovou nezdvořilost?“ zamumlala. „Jak se Mary Rose opovažuje odjet beze mne. Jsem u ní na návštěvě, pamatujte si.“

Harrison zaskřípal zuby a neřekl ani slovo, dokud nebyli v polovině cesty k domovu. Pak odstavil bryčku u okraje cesty.

„Nejste na návštěvě. Jste tam jen z milosti.“

Chtěla ho uhodit. Chytil jí ruku a pak ji zas pustil. „Nebo spíš, byla jste."

„Jak se opovažujete se mnou tak mluvit?"

„Vystupte, Eleanor."

Zalapala po dechu. Ruka jí vylétla k hrdlu. „Co jste říkal?"

„Slyšela jste. Vystupte."

„Ne."

„Jak chcete. Jinak vás budu muset vyhodit."

„To přece nemyslíte vážně." Chytil ji za rameno. Vyrazila srdceryvný výkřik. Pak vystoupila z bryčky. „Zbláznil jste se. Až to řeknu Mary Rose…"

Nenechal ji dopovědět výhrůžku. „Nemyslím, že se vrátíte, tak si s tím nemusím dělat starosti, co říkáte?"

„Takhle se ke mně nemůžete chovat." Rozplakala se a zakryla si rukama tvář.

„Bratři Mary Rose mi ještě poděkují. Usnadňuji jim práci. Zítra vás stejně chtěli vyhodit."

Eleanor se zachovala zvláštně. Zčistajasna přestala vzlykat. „Co tím míníte?"

„Chystají se vás přimět, abyste odjela."

„Mary Rose jim to nedovolí."

„Všichni budou hlasovat," řekl. Necítil se ani trochu provinile, že ji tak trápí. Bylo načase, aby s ní někdo udělal pořádek. Chovala se jako rozmazlená malá princezna a trápila je už dost dlouho. Musí si uvědomit důsledky svého jednání.

„Adam bude hlasovat, abych zůstala," vykřikla.

„Tak by hlasoval, kdyby mohl," namítl Harrison. „Ale on je hlavou rodiny, takže se hlasování nezúčastní. Cole, Travis a Douglas jsou proti vám. I já bych byl, ale nejsem členem rodiny, a tak mi nedovolí hlasovat. V rodině Claybornů rozhoduje většina, Eleanor. Dostala jste všechny šance. Mary Rose se chystala, že vám dnes večer pomůže sbalit věci. Jen jsem jí ušetřil práci."

„Neodjedu."

„Kdyby se vám náhodou podařilo najít cestu zpátky na ranč, některý z bratrů vás odveze zas do města a vyloží vás tam."

Harrison neprojevoval sebemenší lítost. Cítil se jen trochu zahanbeně, když si uvědomil, jakou má škodolibou radost.

Eleanor se začala chovat hystericky. Harrison pozvedl otěže a vyrazil k ranči.

Její kvílení se neslo ještě dlouho za ním. Začal si hvízdat ve snaze přehlušit ten děsivý zvuk. Náhle si uvědomil, že kvílení se nevzdaluje. Naopak, přibližovalo se. Otočil se a viděl, že běží za ním. Eleanor dovedla být rychlá, když chtěla. Zvláštní bylo, že ráno neměla sílu sejít dolů na snídani s rodinou, ale do kopce dokázala běžet stejně rychle jako koně.

Vykřikovala na něho jednu kletbu za druhou. Harrison se znovu obrátil a pobídl koně k rychlejšímu cvalu. Podle plánu měl na něho za další zatáčkou čekat Cole. Pravděpodobně už teď vidí Eleanor a ujišťuje se, že si neublížila ani nemá žádné problémy.

Cole se jí nakonec ujme. Přiměje ji, aby mu slíbila, že se bude chovat slušně, a pak ji vezme domů.

Zbytek cesty strávil Harrison v dobré náladě. Zapomněl na Eleanořino chování a přemýšlel o svém. Nesnadno se smiřoval se skutečností, že vyprovokoval přestřelku. Nechoval se jako civilizovaný člověk. Nebylo pochyb, že čím déle zůstane na ranči, tím větší barbar se z něho stane.

Pak začal uvažovat o rozhovoru, který měl před sebou. Teď, když byli doma všichni bratři, chtěl si s nimi promluvit už tento večer. Měl z té rozmluvy strach a myslel si, že jedním z důvodů obav je jeho názor na bratry. Jsou to dobří, slušní lidé. Ksakru, skoro si přál, aby takoví nebyli.

Harrison zaháněl vtíravé myšlenky, co na to řekne Mary Rose, až zjistí, že ji od chvíle, kdy se setkali, klamal.

Začal sjíždět z kopce, v dálce už viděl ranč a najednou si uvědomil, že mu připadá, jako by se vracel domů. Tři bratři seděli na verandě. Adam pracoval v ohradě, jezdil na černém koni, kterého Harrison viděl včera. Zvíře se ho snažilo vyhodit ze sedla. Adamovi nečinilo žádné potíže se na koni udržet, což bylo pozoruhodné vzhledem k tomu, že seděl bez sedla. Zdálo se, že je ke koňskému hřbetu přilepený. Adamovy pohyby byly vláčné a elegantní. Nebylo to ovšem tak snadné, jak se na první pohled

zdálo. Adam si svlékl košili a Harrison si všiml, že se mu ramena lesknou potem.

Harrison na něho zamával, když projížděl kolem, a pokračoval v cestě ke stáji. Zavolal na něho Travis. Ukazoval přitom na láhev, kterou držel v ruce. Harrison přikývl. Zavezl bryčku do stáje, odvázal koně a odvedl je za stáj na pastvinu, aby vychladli. Pak vyvedl MacHugha ven do prázdné ohrady, aby se trochu proběhl, a zamířil k domu. Těšil se na chlazený nápoj a v očekávání se usmíval.

„Kde je Mary Rose?“ zavolal.

„Doma,“ odpověděl mu Douglas.

Adam seskočil z koně a právě začal otevírat bránu ohrady, když Harrison procházel kolem něho. Zastavil ho, aby mu řekl o rozhovoru.

„Dnes po večeři bych si s tebou a tvými bratry rád promluvil.“

„Dobře,“ souhlasil Adam. „O čem chceš s námi mluvit?“

„Vysvětlím vám to později,“ vytáčel se Harrison. „Nechci, aby to slyšela Mary Rose.“

Adam přikývl. Rozložil košili a oblékl si ji. Oba pak kráčeli spolu k domu. Adam vypadal zamyšleně. Harrisona trochu překvapilo, že mu neklade další otázky.

„Je horko, že, Harrisone?“ ozval se Cole.

„To je,“ odpověděl Harrison, než si uvědomil, s kým mluví.

Pak zrychlil krok, až málem běžel. „Co tady děláš?“ zeptal se ostře.

„Já tady bydlím,“ odpověděl Cole.

„Kde je Eleanor?“ chtěl vědět Harrison.

„Nepřijela s tebou?“ divil se Adam.

„Měla být s Colem,“ odpověděl Harrison. „Co se stalo? Odvezl jsi ji do města a nechal ji tam?“

Už když svou otázku vyslovoval, věděl, že to není možné. Cole nemohl mít tolik času, aby odvezl Eleanor do Blue Belle a stihl se dostat domů dříve než Harrison.

Ledaže by to vzal zkratkou.

Harrison chtěl svému nápadu uvěřit. „Je v domě, že?“

Douglas se usmál. Cole se zaklonil na židli, natáhl nohy a opřel si je o zábradlí, stáhl si klobouk do čela a zavřel oči.

Harrison se obrátil k Adamovi. Nejstarší bratr se tvářil pobouřeně.

„V domě není," prohlásil Adam. Pak se obrátil ke Colovi. „Přísahám, že z tebe sedřu kůži, jestli se jí něco stalo. Měl jsi ji přivézt domů?"

„Ano," přiznal Cole, aniž otevřel oči.

Adam došel k prvnímu schůdku a zastavil se. Harrison se posadil na nejvyšší schod. Rozhodl se, že nechá na Adamovi, aby z Cola vypáčil odpověď. Možná bude mít větší štěstí.

„Co se stalo?" zeptal se Adam.

„Je v pořádku," řekl Cole.

„Copak si neuvědomujete, jaká nebezpečí jí hrozí? Copak ses úplně zbláznil? Pro lásku boží, kolem se potuluje divoká zvěř. Na to jsi nemyslel?"

„Žádnému zvířeti neublíží. Nevyváděj tak, Adame."

„To není k smíchu," vyštěkl Adam.

Harrison se začal usmívat, ale Adam ho zpražil ostrým pohledem, a tak se raději hned zamračil. Věděl, že Eleanor nic nehrozí. Cole by nepřipustil, aby byla odkázána sama na sebe, a jakmile Harrison přemohl své počáteční překvapení, uvědomil si to. I Adam na to přijde, jakmile vychladne jeho hněv. Cole si jen se všemi trochu pohrával. Harrison mu dopřeje to potěšení a pak zjistí, kam Eleanor ukryl.

„Zvířata nebudou Eleanor obtěžovat," ujistil Cole všechny. „Uklidni se, ano? Potřebuji si chvilku oddechnout. Adame, říkal ti Travis, že spatřil těch pět ztracených volů na malém hřebenu? Tak se mi zdá, že za nimi za chvilku vyrazím. Travis by mohl jet se mnou."

„Já pojedu s tebou," nabídl se Harrison. Chtěl se něčím zaměstnat, aby nemusel myslet na večerní jednání.

„Proč? Ty mi nijak nepomůžeš," protestoval Cole.

„Ale pomůžu," namítl Harrison. „Ukaž mi, co chceš, abych udělal, a já to udělám."

„Kde už jsem tohle slyšel?" prohlásil Cole.

„Co jsi provedl s Eleanor?“ naléhal znovu Adam. Vyšel po schodech nahoru a posadil se vedle Harrisona. Nejstaršího bratra však zjevně nezajímala jen jejich návštěvnice. Utkvěl pohledem na MacHughovi. Hřebec poskakoval v ohradě.

„Harrisone, nevadilo by ti, kdybych si vzal MacHugha?“ zeptal se Adam.

„Mně by to nevadilo. Ale možná se to nebude líbit MacHughovi. Můžeš to zkusit.“

„Cole, mohl bys mi už konečně odpovědět?“ zeptal se Adam. Díval se stále na MacHugha a čekal na bratrovu odpověď.

„Hlídá ji Dooley. Narazil jsem na něho cestou kolem potoka. Dal jsem mu dolar, aby na ni dohlídl, dokud nebudu mít chuť se pro ni vrátit.“

Harrison se zazubil. „A kdy myslíš, že dostaneš chuť se pro ni vrátit?“ zeptal se.

„Za chvilku,“ sliboval Cole. „Je tady nádherný klid, že?“

Z domu vyšel Travis a přinášel pro všechny láhve piva. Jednu podal Douglasovi, další Harrisonovi.

„Nesjíždí tam dole z kopce Dooley?“ zeptal se Douglas. Přimhouřil oči proti slunci ve snaze lépe vidět. „Ano, určitě je to on.“

Adam se naklonil dopředu. „Přisámbůh, je to Dooley a jede sám. Cole, jestli se Eleanor něco stalo, neseš za to plnou zodpovědnost.“

„Nedáš si pivo, Adame?“ zeptal se Travis. Obavy o Eleanor byly nakrátko ty tam. Adam vzal do ruky nabízenou láhev a zhluboka se napil. „To je nádhera, co?“

Travis přikývl. „Vzal jsem tucet lahví. Je opravdu dobré.“

„Doufám, že se neobjeví Mary Rose. Určitě by si všimla, že tu Eleanor není,“ řekl Douglas.

„Jestli se na ni zeptá, nic jí neřekneme,“ prohlásil Travis. Opřel se o sloup a hlasitě zívl. „Myslí si, že Eleanor je ve svém pokoji. Tak ji při tom nechejme.“

„Nemyslím, že by měla chuť s ní mluvit,“ nadhodil Douglas.

„Proč?“ zeptal se Adam.

„Pořádně se na ni zlobí,“ vysvětloval Douglas. „Eleanor řekla o paní Morrisonové, že je tlustá kráva.“

„Můj bože. Doufám, že to paní Morrisonová neslyšela,“ řekl Adam. Při pouhé představě něčeho takového se otřásl.

„Nevím, jak by to mohla neslyšet,“ řekl Douglas. „Eleanor s ní mluvila a řekla jí to přímo do očí.“

Adam potřásl hlavou. „Vypadá to, že budeme muset jezdit na nákupy do Hammondu.“

„Eleanor se jí omluví,“ tvrdil Cole. „Vsadím se, že brzy změní své způsoby.“

„Co dělala, když jsi zmizel?“ zeptal se Travis.

„Házela po mně kamením a ječela. Má pěkně barvitý slovník.“

„Zdravíčko, Dooleyi,“ zvolal Douglas. „Dáš si pivo?“

„Jedno by mi určitě neuškodilo,“ odpověděl Dooley. Sesedl z koně a rázně zamířil ke schodům. Harrison si až teď všiml, jak má křivé nohy. Dooley chodil, jako by mezi koleny svíral soudek.

Stařec se posadil na schody mezi Adama a Harrisona. Odložil si klobouk, otřel čelo rukávem a řekl: „Na zimu je pořádný horko, že?“

„Je přece červen, Dooleyi,“ připomněl mu Cole.

Harrison trpělivě čekal, až některý z bratrů zjistí, co se stalo s Eleanor. Všichni mlčeli. Věnovali se výhradně svému pivu. Harrison usoudil, že je to pro ně vzácný nápoj, protože jim není běžně dostupný.

Dooley si olízl rty v očekávání blížícího se požitku. Harrison nakonec nevydržel a položil otázku místo nich.

„Dooleyi, neměl jsi sledovat Eleanor?“

„Jo, pane, to jsem měl.“

„Tak proč jsi tady?“

„Už jsem to nemohl vydržet. Dělala takovej randál, že mi ještě teď třeští hlava. Ale neviděla mě, že ji pozoruju. Umím se schovat opravdu dobře, když si dám záležet. Ovšem před jejím řevem jsem se schovat nemohl, i když jsem si zacpal uši. Pak se objevil Strašák. Dal jsem mu celý dva dolary, aby tam na chvilku poseděl a hlídal ji.“

„Dal si Strašák předtím svou pálenku?“ zeptal se Cole.

„Došla mu před třemi dny. Je úplně střízlivej," ujistil ho Dooley.

Harrison se obrátil ke Colovi. „Já pro ni nepojedu."

„Ani to po tobě nechci."

„Mám se kvůli tomu cítit provinile, že?"

„Ano, milý pane, to teda jo." Cole se po svých slovech zasmál úplně stejně jako Dooley. „Jestli to zjistí Mary Rose, bude to tvoje chyba."

„Jak jsi na to přišel?" zeptal se Harrison.

„Byl to tvůj nápad."

„Možná na to Mary Rose nepřijde," uvažoval Travis.

„Jednal jsem v nejlepším úmyslu," hájil se Harrison.

„Přijde na to," ujišťoval je Douglas. „Za pár dní začne něco tušit, když Eleanor nepřijde domů. Řekl bych, že se bude na ni zlobit tak do pátku. Pak se začne ptát."

„Chceš nechat Eleanor tak dlouho venku v horách?"

„Nemyslím, že to Strašák tak dlouho vydrží. Možná bych mu mohl dát ještě jeden dolar, aby neutekl. Nechceš mi půjčit, Cole?"

„Samozřejmě, Dooleyi," přisvědčil Cole.

„Tady máš pivo, Dooleyi," řekl Travis. Podal mu láhev. „Podívej se, neblíží se tamhle Strašák?"

Harrison se zvedl. Smířil se s nevyhnutelným. Bude se muset vypravit pro Eleanor.

Ve dveřích se objevila Mary Rose. „Dobré odpoledne, Dooleyi," zavolala.

„Dobrej den, slečno Mary," odpověděl.

Přišla na verandu a rozhlédla se. „Neviděli jste Eleanor? Chtěla bych si s ní promluvit."

Všichni se podívali na Harrisona. Neřekl ani slovo. Opět se posadil a zahleděl se do kraje.

Travis se rozhodl lhát místo něho. „Je nahoře v pokoji. Nechej ji chvilku, ať se trápí."

„Proč by se měla trápit?"

Travis nemohl na nic přijít. Pomohl mu však Douglas. „Určitě ví, že se na ni zlobíš, Mary Rose. Je zlá, ale ne hloupá. Prohlásila o

paní Morrisonové, že je tlustá kráva, a musí vědět, že jsi z toho nešťastná," tvrdil.

Harrison se obrátil k Mary Rose. Zle se na něho zamračila.

„Adame, už jsi mluvil s Harrisonem?" zeptala se.

„Ještě ne, Mary Rose."

„Nezapomeň na to. Čím dřív, tím líp."

„O čem se mnou měl mluvit?" zeptal se Harrison Mary Rose. Neodpověděla. Obrátila se a zašla zpátky do domu. Zabouchla za sebou dveře.

Harrison se obrátil k Adamovi. „O co se tu jedná?"

„Řekla mu o tobě," ozval se Cole.

„Cože?"

„Řekla Adamovi o přestřelce," vysvětloval.

„Bez urážky, Harrisone. Jenom se pokoušela dávat na tebe pozor," řekl Douglas.

Cole vstal. Protáhl se, odložil láhev s pivem na zábradlí a zamířil dolů po schodech.

„Myslím, že pojedu pro Eleanor. Strašáku, proč nehlídáš Eleanor?" zavolal.

Bělovlasý muž došel k chodníčku před domem a zakroutil hlavou. „Už jsem to nemohl vydržet. Za ty peníze to nestálo. Její křik uslyšel Henry a přišel se podívat. Dal jsem mu tři dolary, aby si tam na chvilku sedl. Už mě nikdy o takovou laskavost nežádej, Dooleyi."

Cole vykročil ke stáji. „Harrisone, měl jsi někdy v ruce laso?" zavolal přes rameno.

„Ukázal jsem mu to," řekl Douglas. „Cvičil s ním."

„Půjdeme sehnat ten dobytek a vezmeme si na to laso, až se vrátím s Eleanor," prohlásil Cole.

„Harrisone, měl by ses předtím pořádně najíst," navrhl Adam.

Harrison souhlasil. Doprovodil pak Adama do kuchyně, zatímco Douglas šel pro lasa. Jedli u kuchyňského stolu a celou dobu hovořili o běžných každodenních záležitostech. Za chvíli přišla do kuchyně Mary Rose, ale když viděla oba muže u stolu, okamžitě se obrátila a vyšla zas ven.

„Neměl jsi se mnou mluvit o přestřelce?“ zeptal se Harrison. „Rozuměl jsem tomu tak, že to na mne Mary Rose prozradila.“

Díval se ke dveřím a usmíval se.

„Ano,“ přisvědčil Adam. „Moje sestra si myslí, že jsi ty muže záměrně vyprovokoval.“

„Má pravdu,“ přiznal Harrison.

Čekal, že mu to bude Adam vytýkat. Ten však neřekl jediné slovo. Po několika minutách mlčení ho Harrison pobídl.

„A dál?“

„A co?“

„Nemáš si o tom se mnou promluvit?“

„Právě jsem to udělal.“

Harrison se zasmál.

Colovi však už do smíchu nebylo. Eleanor se nechovala podle předpokladu. V okamžiku, kdy viděla, že se k ní blíží, zvedla pořádný kámen a hodila jej na něho.

Cole si nemyslel, že je to vhodný způsob, jak vítat svého zachránce. Měla by mu být vděčná, a ne projevovat takovou zuřivost.

Byl na ni hrozný pohled. Tváře měla celé rudé a v očích jí plál hněv.

„Ještě jste na nic lepšího nepřišla?“ zeptal se jí. „Přestaňte s tím házením, zatraceně.“

Uhnul před dalším kamenem a popohnal koně. Eleanor stála uprostřed stezky. Urazila už pořádný kus cesty. Podíval se jí na střevíce a napadlo ho, že jí určitě naskočily puchýře.

Zdálo se, že jí to nevadí. Kulhavým krokem prošla kolem něho a pokračovala směrem k vrcholu.

„Kam jdete?“

„Zpátky na ranč, zabalit si věci. Zastřelím Harrisona, protože mě tady opustil, a pak půjdu. Vrátím se do města.“

„Mary Rose nedovolí, abyste Harrisona zastřelila. Má ho ráda.“

„Na ničem mi nezáleží.“

„Ano, myslím, že máte pravdu. Nezáleží vám na ničem kromě vás samotné.“

Jeho hlas zněl rezignovaně. Obrátila se a pohlédla mu do tváře, aby viděla, jestli se jenom snaží rozzlobit ji, nebo zda věří tomu, co řekl.

Připadalo jí, že promluvil upřímně. Napřímila se. „Tak to není. Mary Rose má čtyři silné bratry, kteří se o ni starají. Já nemám nikoho. Musím se starat sama o sebe."

„Jste to nejsobečtější stvoření, s jakým jsem se kdy setkal."

Rozplakala se. Nemusela se k slzám nutit. Všechno ji bolelo a teď ještě urazil její pýchu. To bylo jediné, co jí zbylo. A teď už neměla ani ji.

„Měla jsem těžký život," vykřikla.

„Kdo nemá?"

„Harrison mě tu nechal samotnou."

„Nikdy jste nebyla samotná."

Ramena jí poklesla. „Já vím."

Obrátila se ke kři. „Můžete odejít, Henry. Je tu Cole."

„Děkuju, slečno Eleanor," zavolal Henry.

Zhluboka se nadechla. „Já… chci vám poděkovat za to, že jste mi dělal společnost."

„Nijak mi to nevadilo, leda když jste křičela. Rozbolela mě z toho hlava, slečno Eleanor."

„Promiňte."

Obrátila se zpátky a přidala do kroku. Cole jel na koni vedle ní.

„Nebylo to tak těžké, že?"

„Co nebylo těžké?" Klopila oči k zemi, aby nešlápla na ostrý kámen. Chodidla ji už pálila.

Cítila se hrozně a věděla, že vypadá ještě hůř. Prohrábla si prsty vlasy ve snaze upravit si je a pokračovala v chůzi. Bylo jí jedno, co si o jejím vzhledu myslí Cole. Ne, nebylo. Uvědomila si, že má rozepnuté horní tři knoflíky na blůze, a rychle si je zapnula.

„Není těžké chovat se slušně," řekl.

„Ano, je."

Usmál se, protože si to také myslel. „Proč je to těžké?"

„Tomu byste nerozuměl."

„Pokuste se mi to vysvětlit."

„Jsem pak zranitelná."

Málem souhlasně přikývl. Oni dva si byli podobni víc, než si předtím uvědomoval.

„Měla byste se chovat k ostatním tak, jak byste chtěla, aby se oni chovali k vám," odříkal známou zásadu. Bože, kolikrát mu ji Adam připomínal?

„A proč bych to měla dělat?"

Vlastně neměl tušení. Přišla s vlastní teorií. „Myslíte, že se pak ke mně budou lidé chovat hezky?"

„Někteří určitě."

„A co ti, kteří nebudou?"

„Na ty můžete být zlá."

Rozesmála se. Překvapilo ji, že jí něco může připadat zábavné, když je v tak hrozné situaci.

Jeho slova měla smysl, ale zatím nebyla ochotna si to přiznat. Rozhodla se přimět ho, aby ji litoval.

„Všichni mě opustili," řekla. „I můj otec ode mne utekl. Zůstala jsem úplně sama."

„Opravdu?"

„Mám z toho strach."

„Kdo nemá čas od času strach?"

Bědovala dál. „Nemám žádné peníze."

„To je zlé. Zkuste si nějaké vydělat."

„Jak? Nic jsem se nenaučila. Možná bych si měla najít někoho, kdo by se se mnou oženil."

„Žádný muž se s vámi neožení, leda snad nějaký zoufalec, který celé roky neviděl hezkou ženskou."

Při jeho ledabyle pronesené chvále vytřeštila oči. Opravdu si myslí, že je hezká?

„Mary Rose mě nemá ráda. Jenom mě lituje."

„A proto se k ní chováte jako k…"

„Nestojím o její soucit," vykřikla.

„Tak jí řekněte, jak se cítíte, ale slušně. Mary Rose by mohla být vaší dobrou přítelkyní, kdybyste se k ní chovala jinak."

„Už je pozdě. Zkazila jsem, co se dalo. Všichni už jistě hlasovali. Musím odjet. Harrison to řekl. Opravdu myslíte, že jsem hezká?"

„Jistě. Vsadím se, že jste ještě hezčí, když se usmějete.“

„Travis mě nenávidí. Úsměv na tom nic nezmění.“

„Neměla byste mu říkat chlapče.“

„Zapomněla jsem, jak se jmenuje.“

„Ne, nezapomněla. Chtěla jste ho podráždit. Podařilo se vám to. Teď s tím přestaňte.“

Přikývla. Neskončil ještě se svými radami. „Povězte mi, jak se jmenuji já,“ vyzval ji.

„Cole.“

„Správně. Jmenuji se Cole, ne ‚vy tam‘ nebo ‚chlapec‘.“

„Musím být na každého hodná?“

Takovou otázku mohla položit jedině Eleanor. „Ano.“

Znovu se zasmála. „Jen jsem žertovala.“

„Měl jsem pravdu.“

„V čem?“

„Jste moc hezká, když se smějete.“

Odvrátila se. „Děkuji. Byla jsem hodná k Adamovi. Harrison říkal, že on by proti mně nehlasoval. Ale vlastně by ani nemohl.“

„Proč by nemohl?“

„Protože je hlava rodiny. Musel by se zdržet hlasování… je to tak?“

„Už jsem zapomněl.“

„Myslíte, že by Adam hlasoval proti mně?“

„Ne.“

„Já si to taky nemyslím. Je velmi laskavý. Je schopen tolerovat téměř všechno, dokonce i mě.“

„I já jsem laskavý.“

„Ne, vy nejste.“

Usmál se. Měla pravdu. Nebyl laskavý.

„Pořád půjdete pěšky?“

„Co jiného můžu dělat?“

Sklonil se, objal ji kolem pasu a zvedl si ji na klín. Byla lehká jako pírko. Byla také rozpálená a zpocená, ale přesto voněla, jako by si právě dala koupel.

Po namáhavém výstupu měla šaty celé zmačkané. Z horského vzduchu se jí točila hlava. Byla ráda, že ji Cole vzal k sobě na

koně, a věděla, že by mu měla poděkovat. Pokoušela se nalézt vhodná slova. Nemělo by to být těžké, ale bylo. Bože, vždyť se skutečně chovala celé ty roky jako tyran, komandovala lidi kolem sebe… a nikdy neprojevila vděčnost.

Několik minut ujížděli beze slov. Colovi mlčení vyhovovalo. Eleanor ne. Vrtěla se na jeho klíně, přitiskla se zády k jeho slabinám vždy, když se pohnula. Zatínal zuby, aby se ovládl a nezakřičel na ni.

Nakonec to už nevydržel „Přestaňte sebou tak zmítat."

„Já sebou nezmítám. Děkuji."

Bylo to venku. Okamžitě se jí ulevilo. Nakonec to nebylo tak těžké.

Dokud ji nezačal provokovat.

„Proč jste řekla o paní Morrisonové, že je tlustá kráva?"

„Pomáhala jsem Mary Rose."

„Jak?"

„Paní Morrisonová měla tu drzost říct mi, že si Harrison bude namlouvat její dceru. Sdělila jsem jí, že se plete. Pořád mi odporovala a jedno se spojilo s druhým."

Přešel na jiné téma. „Naučila jste se ve škole něčemu užitečnému?"

„Mohla bych vyučovat."

„A proč to neděláte?"

„Děti mě nesnášejí."

Nepřekvapilo ho to. „A vy máte děti ráda?"

„Nevím. Nikdy jsem kolem sebe žádné neměla."

„Tak jak víte, jestli vás mají rády, nebo ne?"

„Nikdo mě nemá rád."

Povzdechl si. „Nemohla byste pomáhat s něčím na ranči?"

„S čím?"

„Nevím. Asi byste neuměla shánět dobytek nebo krotit koně. Na to jste příliš jemná."

„Ano?" pokusila se obrátit, aby mu viděla do tváře. Sevřel ji kolem pasu pevněji, aby se nemohla pohnout. „A co třeba mýt nádobí, vařit nebo šít?"

„Šít! To umím."

„Tak vidíte.“

„Ale už je pozdě. Vždyť mě vyhodili, nevíte?“

„Když slíbíte, že to zkusíte, promluvím se všemi. Přemluvím je, aby to s vámi ještě pár dní vydrželi, a pak budeme znovu hlasovat. Nemůžete se chovat drze, Eleanor. Když budete na všechny hodná, zapomenou, že vás chtěli vyhodit.“

„A proč jste ke mně tak hodný vy?“

„Protože jste ta nejhezčí a taky nejkrutější a nejmilejší žena, jakou jsem kdy viděl.“

„Nikdo nemůže být milý a zároveň krutý.“ Pokrčil rameny.

„I vy jste hlasoval proti mně, Cole?“ zeptala se. „Co jsem kdy udělal, je zapomenuto.“

„Platí to pravidlo i o mně?“

„Ovšem. Začínáme znovu.“

Obrátila se, aby mu poděkovala za radu. Pohlédla mu do očí a okamžitě zapomněla, co chtěla říct.

Upoutala ho její ústa. Nemohl od ní odtrhnout zrak. Byl rád, že kůň zná cestu, protože on sám měl jiné starosti než ho řídit.

Věděl, co se stane, dříve než si to uvědomila ona.

„Promiňte,“ zamumlal předem omluvu za čin, ke kterému se rozhodl.

Co ho to napadlo? A proč se omlouvá? Spatřil v jejích očích teplo a něhu a užasl. Nikdy si nevšimla, že by se na ni nějaký muž tak díval. Kdyby s nimi měla zkušenosti, věděla by, že se chystají políbit.

A pak to udělal. Jeho ústa se dotkla jejích a vzápětí se jich zmocnila. Jeho rty jí připadaly hebké a teplé. Okouzlil ji svým něžným dotekem. Nebyla si jistá, má-li mu polibek vrátit. Byl to první muž, který ji kdy políbil, a když se začal odtahovat, naklonila se k němu a objala ho kolem krku. Cole zamručel, přitáhl si ji těsněji k sobě a políbil ji ještě jednou.

Na chvíli se zarazil a řekl jí, aby otevřela ústa. Nezeptala se proč. Nechala ho, aby jí to ukázal. Zdálo se jí, jako by jí srdce chtělo vyskočit z hrudi, tak zběsile tlouklo. Cole se jazykem dotýkal jejího ve vášnivém napodobování milostné hry a jí se to velice líbilo.

Učila se rychle. Vzhledem k nezkušenosti neměla vůbec žádné zábrany. Její vlastní zvědavost ji nutila k větší smělosti. Napodobovala každý jeho pohyb, chtěla ho potěšit, stejně jako on těšil ji.

Oba se celí třásli, když se Cole od ní odtrhl. Měl dost rozumu, aby věděl, kdy přestat. Eleanor neměla. Alespoň si myslela, že nemá. Jinak by si ho nepřitáhla zpátky.

Přiměl ji, aby se obrátila. Pak pobídl koně, protože se najednou nemohl dočkat, až bude doma… a pryč od ní.

„Líbilo se vám líbat se se mnou?“

„Proč ženy vždycky chtějí mluvit o takových věcech?“

Pokrčila rameny. Rozhořčený tón jeho hlasu ji nepopudil. „Nevím. Prostě to tak děláme. Jste první muž, který mě kdy políbil. Je přirozené, že mě zajímá, jestli se vám to líbilo.“

Nevrlý tón byl ten tam. „Vás ještě nikdo nikdy nepolíbil?“

Uslyšela v jeho hlase veselí. „Neříkám to pro vaši zábavu.“

„Já se vám nesměji. Opravdu jste mě líbala hezky.“

„Děkuji. Proč jste přestal?“

„Ach, proboha. Musíme o tom mluvit právě teď?“

Narazila mu do brady, když přikývla. Povzdechl si.

„Nedrážděte grizzlyho, pokud nechcete, aby vás snědl.“

Nebyla úplně nechápavá. Slyšela dost historek o tom, co končí v manželské posteli. Některé jí připadaly pravděpodobné. Jiné zněly nemožně. Přesto věděla tolik, že jí bylo jasné, na co Cole naráží.

Nechtěl s tím skončit.

Eleanor se celou cestu domů usmívala.

„V ohradě je Adam s Harrisonem a s tím ošklivým koněm.“

„Adam se pokouší jezdit na MacHughovi,“ řekl Cole. „Přivítejte se s nimi, Eleanor.“

Adam se obrátil, když na něho zavolala. S úsměvem ji pozdravil.

„Zdá se, že tvůj plán zabral. Eleanor má skoro šťastný hlas,“ řekl Adam a obrátil se k Harrisonovi.

Harrison přikývl, pyšný sám na sebe. Pokud se Eleanor bude chovat slušně, bude život rodiny příjemný. Mary Rose by ho

ovšem zabila, kdyby zjistila, co provedl. Myslela by si, že je bezcitný lotr.

Hrome, proč mu záleží na tom, co si o něm myslí? Až se doví, jaký byl jeho záměr, bude jím jistě pohrdat.

Připadalo mu, že pro stav jeho mysli bude nejlepší začít přemýšlet o shánění dobytka. Když bude mít na co myslet, nebude mít čas se trápit. Najednou se nemohl dočkat, až vyrazí. Potřeboval těžkou, úmornou dřinu.

Místo ní však dostal lekci ponížení. A bolesti.

Když seděl u stolu u večeře, bolel ho každý sval v těle. Cítil se, jako by chytali do lasa a vláčeli v blátě jeho samého. Ruce měl jako v ohni.

Mary Rose se rozplývala soucitem. Když se před jídlem pomodlili, vyměnila si místo s Eleanor, aby si mohla sednout blíž k němu. Mohla mu tak pohodlněji nakrájet maso.

„Pomohla ti mast?“ zeptal se z druhého konce stolu Adam.

„Ano, děkuji.“

„Proč sis stáhl rukavice?“ zeptal se Douglas. Travis přišel s odpovědí, než ji mohl Harrison vyslovit. „Možná ho kousaly.“

Adam se obrátil ke Colovi. Zpozoroval jeho úsměv a zakroutil hlavou. „Měl jsi na něho dohlédnout,“ připomněl mu.

„Nebyla to moje chyba. Každý, kdo nemá v hlavě slámu, by měl mít tolik rozumu, aby laso včas pustil.“

Adam sebou zjevně trhl při představě, která se mu objevila před očima. Jeho zvědavost byla zrovna tak nespolečenská jako zvědavost člověka, který prochází kolem hořícího domu, nedovede se přemoci, zastaví se a zírá.

„Táhl tě daleko?“

Dost daleko, pomyslel si Harrison. „Na tom nezáleží,“ řekl. „Cole má pravdu. Nebyla to jeho chyba. Myslel jsem, že vím, co dělám. Nevěděl jsem. Dostal jsem dnes cennou lekci.“

Mary Rose mu před obličejem mávala vidličkou. Harrisonovi došla trpělivost. Vytrhl jí vidličku z ruky a řekl jí, aby ho přestala obtěžovat.

Jeho rozhořčení ji nevyvedlo z míry. „Nesnědl jste jediné sousto,“ řekla.

„Nejsem invalida. Umím se najíst sám.“

„Přestaň si o něho dělat starosti,“ řekl Douglas. „Vsadím se, že spáleniny od lasa bolí tak, že člověk nemá na jídlo ani pomyšlení. Máš štěstí, že to byla jenom levá ruka.“

„Řekni nám, co ses dověděl,“ vyzval ho Adam.

„Že je třeba nosit rukavice,“ odpověděl s úsměškem Travis.

„Že je třeba pustit laso,“ hádal Cole. Zamrkal přes stůl na Eleanor. Začervenala se.

Adam si všiml, k čemu mezi nimi došlo, a obrátil oči v sloup.

„Dověděl jsem se, že jsem naprosto neschopný,“ řekl Harrison.

Obrátil se k Mary Rose. „Spokojená?“

Měla dost rozumu, aby přiznala, že ano. Zdálo se jí, že Harrison chce vyvolat hádku. Nehodlala mu vyhovět. Kdyby měl lepší náladu, řekla by mu, že je s ním velice spokojená. Nakonec se rozhodl zapomenout na svoji aroganci a mluvil o tom, co se naučil, bez emocí. Jeho vyhlídky na dlouhý život se značně zvýšily. Těšilo ji to? Samozřejmě.

Hovor u stolu se stočil na méně choulostivé téma. Harrison se chtěl dovědět, proč se Claybornové rozhodli investovat do dobytka. Travis mu to vysvětlil.

„Měli jsme dobytek i dříve, ale po dvou krutých zimách za sebou jsme ho museli prodat, protože jsme potřebovali hotové peníze. Teď jsme na tom líp. Dalo by se říct, že jsme začali od píky. Za dobytek jsme dostali dost peněz.“

„Naneštěstí jsme přišli o našeho býka. Douglas nedovedl vyléčit chorobu, která ho postihla. Ale brzy jsme dosáhli takového zisku, že stálo za to začít znovu.“

„Nejdříve jsme si obstarali dva kusy, a když se jejich počet blížil čtyřem stovkám, prodali jsme je,“ dodal Adam. „Dobytek se pase na volné pastvině. Travisovi to vadí a chce ji ohradit. Ale obecní půdu člověk ohradit nemůže. Všichni rančeři se každé jaro dávají dohromady na vyhánění dobytka. Celý ten rozruch jsi zmeškal. Travis a Cole hnali dobytek až do Salt Lake. Vrátili se domů těsně předtím, než ses objevil ty.“

Harrisonovi bylo jasné, že bratři díky trpělivosti a tomu, že se dokázali obejít bez řady věcí, dosáhli svého cíle a byli teď

nepochybně docela zámožní. Ale zdálo se, že si to žádný z nich neuvědomuje. Všichni opakovali, že sotva začali prosperovat. Nejvíc se o peníze zajímal Travis. Cole byl posedlý bezpečností rodiny: nejraději by kolem ranče postavil zeď vysokou třicet stop.

Chvíli pokračovali v hovoru o finanční situaci, až se konečně Mary Rose a Eleanor zvedly do stolu.

„Adam říkal, že si s námi chceš o něčem promluvit," řekl Douglas. „Co je to?"

Mary Rose právě vycházela ze dveří. Když uslyšela bratra, okamžitě se vrátila.

„Naše sestra neměla o ničem vědět," připomněl bratrovi Cole.

„Na to jsem zapomněl. Promiň, Harrisone."

„Proč bych o tom neměla vědět?"

Její hlas byl plný obav. Chce snad Harrison říct bratrům, že se chystá odejít? Zdá se mu práce na ranči přece jen příliš těžká? Vzdává se?

Málem ji zachvátila panika. Nutila se ke klidu. Harrison nebyl člověk, který by házel flintu do žita; nikdy se nevzdával. Kdyby chtěl odjet, bylo by to spíš proto, že vzrostl jeho neklid a potřeboval se vydat jinam. Ale i kdyby to byla pravda, proč neměla takové oznámení slyšet?

„O čem chcete mluvit?" Opět se posadila ke stolu a čekala na jeho odpověď.

Harrison se natáhl a položil ruku na její. „Musíte být trpělivá."

Přikývla. Pohlédla na něho a snažila se číst mu v očích, ale Harrison nedával najevo vůbec nic. Byl tajemný jako starý hrad.

„Není na tobě řada s umýváním nádobí, Mary Rose?" zeptal se Douglas.

„Ano, je," odpověděla.

Cole kopl pod stolem Eleanor. Když na něho pohlédla, kývl směrem k sestře a čekal.

Eleanor pochopila výzvu a okamžitě vstala. „Můžu ti pomoct s nádobím?"

Travis nevěřil svým uším. Byl přesvědčen, že špatně rozuměl. Eleanor někomu nabízí pomoc? To přece není možné. Začal něco říkat, pak postřehl, jak se Cole tváří, a zmlkl.

Adam čekal, až Mary Rose Eleanor odpoví. Tvářila se však vyplašeně, a tak raději odpověděl za ni.

„Jsem si jistý, že Mary Rose tvou pomoc ocení. Je to od tebe hezké.“

Za pár minut bylo uklizeno ze stolu. Vždy když se Mary Rose vrátila do jídelny, zůstala tak dlouho, jak jen mohla. Chtěla zjistit, o čem diskutují, ale nikdo jí nic ani v nejmenším nenaznačil.

Po každé výpravě to hlásila Eleanor. Její přítelkyně stála u dřezu a umývala talíře.

Mary Rose zvedla utěrku a začala utírat příbory, které Eleanor už umyla.

„Mary Rose, musím ti říct něco důležitého.“

„Nemůže to počkat, Eleanor?“

„Ne.“

„Tak dobře. O co jde?“

„Nemusíš mluvit tak netrpělivě.“

„Promiň. Mám obavy o Harrisona. Cos mi chtěla říct?“

„Chtěla jsem ti říct, že mě mrzí, jak jsem se k tobě chovala. Vím, že jsem ti moc neusnadňovala život. Jsi jediná přítelkyně, kterou na světě mám. Odpusť mi prosím.“

Mary Rose se usmála. „O tom jsme přece hovořily už před hodinou. Od té doby jsem nezměnila názor. Samozřejmě že ti odpouštím.“

„Potřebuji to opakovat. Chci, aby sis uvědomila, jak jsem upřímná. Chci, abys mě měla ráda.“

„Já tě mám ráda.“

„Nejsem ochotná, když ti pomáhám s nádobím?“

„Ano, jsi,“ ujišťovala ji Mary Rose. „Jsem moc ráda, že jsi moje přítelkyně.“

Eleanor přikývla. „Ano, věřím, že jsi šťastná. Nejsem už samolibá. Jenom upřímná. Chovala jsem se nenávistně, že? Teď, když poznávám hodnotu přátelství, budu zrovna tak projevovat svoji oddanost. Nemyslíš, že mám pravdu?“

„Ano.“

„Dobře. A teď mi pověz, proč si děláš starosti o Harrisona. Co ještě provedl?“

„Co ještě provedl? Jak to myslíš?“

Eleanor si vzpomněla na slib, že Mary Rose nepoví, co jí Harrison udělal, a tak se nemínila přiznat, že zůstala sama v horách.

„Rozzlobil mě,“ řekla Eleanor. „A vždycky se dostane do nesnází. Podívej se na jeho podlitiny, Mary Rose. Jenom jsem zvědavá, co zas provedl dnes, že tě rozčilil.“

„Dělám si starosti, co se chystá udělat. Myslím, že nás chce opustit. Zřejmě se právě teď loučí s mými bratry.“

„Chceš říct, že tě bude mrzet, když odejde?“

Mary Rose by nejraději zaječela. Místo toho však jen zašeptala: „Ano.“

„Jsi k němu milá.“

„Ano.“

„Nemyslím, že s tvými bratry mluví o odchodu. To by tě nevyháněli. Rozloučil by se i s tebou.“

„Tak co…“

„Možná jenom formálně žádá o dovolení, aby se o tebe mohl ucházet. O takové možnosti jsi neuvažovala?“

„Myslíš?“

„To přece dává smysl, ne? Vím, že Harrisonovi na tobě záleží. Adam mi řekl, že ve městě chtěl dostat toho muže, který tě zranil. Taky se na tebe pořád usmívá. Všimla jsem si toho. Ano, myslím, že je velmi pravděpodobné, že tvé bratry žádá o dovolení. A proto nechtěli, abys byla u toho. Nemůže se ptát před tebou.“

Mary Rose se zlepšila nálada. Zoufale si přála uvěřit, že Eleanor má pravdu. „Neměla bych si dělat příliš velké naděje,“ zašeptala.

Rozhodla sejít ke dveřím a pokusit se tajně vyslechnout jejich rozhovor. V chodbě vrazila do Adama.

„Kam jdeš? Copak jsi už skončila s nádobím?“ chtěl vědět Adam.

„Chtěla jsem stáhnout ubrus,“ lhala. „Kam jdeš ty?“

„Jsme už všichni unavení tak, že nemáme chuť na delší hovor. Harrison se rozhodl počkat do zítřka.“

Nedovedla skrýt zklamání. „Takže budu muset zůstat zvědavá až do zítřka," řekla.

„Myslím, že bys neměla ztrácet čas obavami," doporučil jí Adam. „Dokonči umývání nádobí a jdi spát. Vypadáš unaveně."

Vzala si jeho radu k srdci, a jakmile měla hotovu práci v kuchyni, zamířila rovnou do ložnice. Byla si jistá, že kvůli svým obavám neusne. Ale měla za sebou dlouhý, únavný den a spánek ji přemohl pár vteřin poté, co jí hlava klesla na polštář.

Harrison strávil další hodinu přecházením po srubu. Nemyslel však na hovor, který bude muset vést s bratry. Přemítal o všech změnách, které mínil udělat ve svém životě – kvůli Mary Rose. Byl připraven pustit se do nevyhnutelného.

Ověřil si na hodinkách čas, a když uplynula hodina, vrátil se do domu. Zamířil rovnou do jídelny.

Travis vešel s plnou lahví brandy. Za ním se objevil Cole. Travis postavil láhev na stůl a posadil se. Cole vytáhl z barové skříňky příborníku malé skleničky, odnesl je na stůl a také se posadil. Vzápětí přišel Adam. Jako poslední se objevil Douglas. Jakmile vstoupil, zavřel za sebou dveře.

„Byl jsem se podívat na Mary Rose. Tvrdě spí. Když budeme mluvit potichu, neprobudí se."

Douglas se se svou poslední poznámkou obrátil ke Colovi. Všichni byli napjatí. Zdálo se, že Cole je připraven se bít. Ústa měl sevřená. Sáhl pro láhev, nalil si a podal brandy Adamovi.

Harrison byl jediný, kdo nápoj odmítl. Adam počkal, až budou mít nalito i ostatní.

„Tak, Harrisone, pověz nám, proč jsi vlastně tady."

„Věděli jste, že mám jiný důvod…"

„Samozřejmě."

„Proč jste mi nic neřekli, když…"

„Myslel jsem, že nám to povíš sám, až na to budeš připraven. Člověk by se neměl k ničemu nutit. Pokud jsme na tebe mohli dohlížet, neměli jsme obavy. Zdálo se nám, že o něčem uvažuješ. Takže teď nám snad povíš, co tě trápí."

Harrison byl trochu zaražen. „Vážím si vaší trpělivosti," řekl. „Opravdu jsem něco promýšlel. Jsem rád, že jste mi na to dali dost času."

„Aby bylo jasno, Harrisone," řekl Cole. „Máme tě rádi, ale nedovolíme ti, abys ho odvedl. Rozumíš. I kdybychom tě museli zabít."

„Nebo tady s námi můžeš zůstat a žít až do konce života," navrhl Travis.

„Já nechci Adama nikam odvádět. To není kvůli němu, proč jsem tady."

„Počkej chvilku. Jak jsi poznal, že Cole mluví o Adamovi?" zeptal se Travis.

Harrison neztrácel čas rozvláčným vysvětlováním. „Od okamžiku, kdy jste zjistili, že jsem právník, všichni jste Adama chránili. Každý z vás dával najevo, že je zranitelný. Možná jste si mysleli, že jste nenápadní. Nebyli jste."

„Byli jsme stejně nenápadní jako ty, když ses snažil něco o nás vypátrat?"

„Ano," připustil Harrison. „Řekl bych, že jsem byl stejně průhledný jako vy."

„Všichni máme poskvrněnou minulost," řekl Cole. „Myslím, že jsi mohl přijít, abys získal na každého z nás usvědčující materiál. Ničeho nelitujeme. Udělali jsme, co jsme museli, abychom mohli přežít. Nepředpokládám, že to pochopíš. Jsme takoví, jací jsme."

„Nikomu se neomlouváme," řekl tiše Adam.

„A nikdo vám nepomohl, je to tak?" nadhodil Harrison.

„Máš naprostou pravdu. Nikoho jsme o nic nežádali a nic jsme nedostali."

Harrison přikývl. Už chápal. Měl si tu důležitou skutečnost uvědomit už dávno.

„Chci vám povědět jednu historku. Byl bych rád, kdybyste byli trpěliví a vyslechli, co vám musím svěřit."

Počkal, až všichni přikývnou na souhlas, pak se pohodlně opřel a začal.

„Člověk, pro kterého pracuji, byl velmi blízkým přítelem mého otce. Možná jsem se o něm zmínil už dřív, nepamatuji si. Jmenuje

se lord William Elliott. Jeho žena se jmenovala Agáta. Byla to skvělá žena s laskavým srdcem. Elliott si nemohl vybrat lépe. Miloval ji stejně vroucně jako ona jeho. Žili ve šťastném a spokojeném manželství.“

„Co to má společného s námi?“ zeptal se Travis.

„Nechej ho domluvit,“ připomněl mu Adam.

„Elliott byl a pořád je velmi schopný člověk. Brzy shromáždil velké jmění. Postavil několik továren v Anglii a pak se rozhodl zkusit podnikat v Americe. Přijel se svou manželkou do New Yorku, kde se měla zahajovat výroba v jeho nové továrně. Ale nikdy by nedovolil, aby ho Agáta doprovázela, kdyby věděl, že čeká dítě. Zdraví jeho ženy bylo pro něho mnohem důležitější než jakákoliv finanční záležitost.

Slavnostní zahájení provozu bylo odloženo, protože jedna z budov neodpovídala Elliottovým požadavkům. Zvážil nedostatečné zajištění proti požáru a přikázal provést potřebné úpravy. On a jeho žena zůstali v Americe a on sám osobně dohlížel na dělníky. O sedm měsíců později Agáta porodila jejich jediné dítě. Dali své dceři jméno Victoria po Elliottově matce.“

Harrison se odmlčel, aby si uspořádal myšlenky. Podíval se na bratry, aby zjistil, jestli snad některý z nich tuší, kam míří. Viděl však na jejich tvářích jen mírnou zvědavost.

„Byli v New Yorku téměř rok, když došlo k tragédii. Továrna byla konečně připravena k slavnostnímu otevření. Na zahájení přišel Elliott i se svou ženou. Agáta chtěla s sebou vzít i dítě, ale Elliott to nedovolil. Namítal, že holčičce nejsou ještě čtyři měsíce a že je ještě příliš choulostivá, než aby mohla pobývat na chladném jarním vzduchu. Nechali malou Victoru s její chůvou a s dalším služebnictvem. Byli z domu pouhé dva dny, ale když se vrátili do města, u dveří na ně čekala policie. Chůva i s dítětem zmizela. Dalšího dne přišel dopis s žádostí o peníze. Elliottův osobní sekretář George MacPherson chytil poslíčka, než se mohl ztratit, a zavlekl ho do domu k výslechu. Chlapec jim však neřekl nic důležitého. Elliott rychle sebral peníze a pak čekal na instrukce, komu je má předat. Ale další zpráva se už neobjevila. Elliott neustále doufal, že jeho dcera se jednou vrátí živá a zdravá.“

„Co se s ní stalo?“ zeptal se Travis.

„Zmizela.“

Všichni mlčeli. Harrison si uvědomil, že drží v ruce sklenku, a nemohl si vzpomenout, kdy ji vzal. Nakonec ji zas odložil. „Lady Agáta se z toho otřesu nikdy nevzpamatovala. Onemocněla a po šesti měsících zoufalého hledání byl Elliott nucen vrátit se s manželkou zpátky do Anglie. Nechal v New Yorku MacPhersona, aby řídil pátrání. Sledovali každou stopu, ale detektivové, které najal Elliott, i policie vždy skončili ve slepé uličce. Pak, přesně za půl roku, byla nalezena chůva.“

„Dítě bylo u ní?“

„Ne. V bytě, který si pronajala, nebyl objeven žádný důkaz, který by poskytl o Victorii sebemenší stopu. Předpokládalo se, že žena ukryla dítě mimo město a pak se z nějakého důvodu vrátila. Bůh ví proč. Když se k ní dostala policie, byla mrtvá. Uškrtili ji. Elliott a jeho žena pokračovali v pátrání. Ale Agáta se už nevzchopila. Zemřela asi o rok později. Lékaři říkali, že se jednalo o souchotiny, ale Elliott věděl, že šlo o něco jiného. Řekl, že v okamžiku, kdy jí unesli dítě, přestala žít. Zemřela žalem.“

„Vinila svého manžela, že ji přinutil nechat dítě doma?“ zeptal se Travis.

„Ne, myslím, že ne. Elliott si to ovšem kladl za vinu sám.“

„Kolik ti bylo, když se to stalo?“

„Byl jsem ještě dítě, bylo mi asi deset,“ odpověděl Harrison. „Když zemřel můj otec, Elliott mě vzal k sobě domů. Staral se o mne jako o vlastního, zajistil mi řádnou výchovu a snažil se žít dál. Celá Anglie věděla, co se stalo. Elliott měl významné postavení v parlamentu. Po návratu domů rezignoval, prodal všechny své podniky a nikdy nepřestal hledat dceru. Vzpomínám si, že pokaždé, když jsem se vracel z univerzity, říkal mi o nějaké nové stopě.“

„O stopě?“

„O někom, kdo vypadá tak, jak by mohla vypadat Victoria po letech,“ vysvětloval.

„To zní, jako by se chytal i stébla naděje,“ poznamenal Cole.

„Byl zoufalý,“ řekl Adam.

„Ano,“ přisvědčil Harrison. „Byl zoufalý. Vzdal to až před pár lety. Pak jsem se ujal pátrání já. Najít Victorii se stalo mým jediným cílem.“

„A co dál?“ chtěl vědět Adam.

Harrison se zhluboka nadechl. „Nalezl jsem ji.“

* * *

23. srpna 1866

Drahá maminko,

hrála jsem si s Colovým levorverem. Jenom z legrace ale on na mě začal řvát. Taki řekl že mi dá na zadek. Pak jsem křičela a on si to rozmislel. Levorvery jsou špatné maminko. To říkal Adam. Už si s nima nebudu nikdy hrát. Řekneš Colovi ať na mě nekřičí? Já jsem už hodná. Povídal to Adam.

Mám tě ráda.

Tvoje hodná holčička Mary Rose

KAPITOLA 12

Nechtěli mu věřit. Nejvášnivěji protestoval Cole. Mary Rose není Victoria. Nemůže být. Adam byl rozumnější. Kladl různé otázky ve snaze najít nesrovnalosti. Travis se snažil zpochybňovat každý Harrisonův důkaz. Douglas kupodivu mlčel. Díval se do sklenice a občas zakroutil hlavou. Zdálo se, že je tak ohromený, že nemůže mluvit.

„Shoda okolností," prohlásil Cole. Bouchl přitom pěstí do stolu, aby svůj názor zdůraznil.

„Kdy se Victoria narodila?" zeptal se Adam hlasem, ve kterém se chvělo dojetí.

Harrison na tu otázku odpověděl už třikrát. Trpělivě opakoval znovu. „Druhého ledna 1860."

„Svatá boží rodičko," zašeptal Adam.

„Spousta lidí se narodila druhého ledna," namítl Travis.

„Měj rozum," namítl Harrison.

„Tak nám vysvětli, jak jsi přišel na to, že naše Mary Rose je žena, kterou hledáš."

„Travisi, vždyť i to už jsem vysvětlil."

„Vůbec tomu nerozumím, Harrisone. Pověz nám to ještě jednou."

„Dobře," souhlasil. „Žena, která viděla Mary Rose v internátní škole, to oznámila Elliottovým lidem. Tehdy jsem byl náhodou v Chicagu. Ta žena žila nedaleko odtud, a tak jsem se za ní rozjel vlakem, abych si s ní promluvil."

„Jak ses o ní dověděl? Měl Elliott i v Americe lidi, kteří pro něho pracovali?" zeptal se Travis.

„Ano, ale jejich prostřednictvím jsem se o ní nedověděl. Dostal jsem telegram z Londýna. Žádal jsem, aby mě odtamtud průběžně informovali. Elliott se už vzdal."

„Ale ty ne," podotkl Travis. Jeho hlas zněl rozmrzele, když si uvědomil Harrisonovu vytrvalost.

„Ne, nevzdal jsem to a ani jeho lidé ne. Dali mi zprávu. Najal jsem v St. Louisu právníka, aby vyzpovídal Mary Rose.“

„Právníci drží spolu jako blechy a pijavice, že?“ řekl Cole.

Harrison na jeho urážku neodpověděl. „To, co právník zjistil, ve mně vzbudilo ještě větší zvědavost.“

„Nic mu neřekla,“ namítl Cole. „To by neudělala.“

„Máte pravdu. Nic mu neřekla. Právě to, že nemohl nic zjistit, mě zaujalo. Ředitelka tvrdila, že matka Mary Rose žije na Jihu. Zajímalo mě samozřejmě proč, ale nepřipadalo mi to zas tak neobvyklé, abych po ní pátral. Sestry se ovšem obvykle chlubí svými bratry nebo si na ně stěžují. Alespoň si to myslím, ale Mary Rose neřekla o vás čtyřech jediné slovo. Právník tvrdil, že byla ve střehu, a připadalo mu, že se něčeho bojí a je poněkud rozrušená.“

„Nevěří právníkům zrovna tak jako my,“ prohlásil Travis

„Ano, chápu,“ řekl Harrison. „Vaše reakce, když jste zjistili, čím se živím, byla dalším náznakem, že někdo z vás by mohl mít problémy.“

„Řekli jsme Mary Rose, aby o nás nemluvila. Nechtěli jsme, aby se cizí lidé pletli do záležitostí, do kterých jim nic není.“

„Jak už jsem řekl, chápu vás. Tehdy jsem tomu nerozuměl.“

„Čemu jsi nerozuměl?“ zeptal se Cole.

„Že jste v minulosti porušili zákon. V každém případě ve mně mlčenlivost vaší sestry vzbudila ještě větší zvědavost.“

„A pak?“ vyzvídal Travis.

Harrison se snažil být trpělivý. Hledali chyby. Nedivil se jim. Na jejich místě by se choval stejně.

„Za ta léta se objevily stovky zpráv o ženách, které připomínaly Victoriinu matku, tetu, sestřenici nebo nějakou vzdálenou příbuznou. Přestože žena, která Mary Rose viděla, si byla podobou jista, nejel jsem do Montany jen kvůli podobnosti vzhledu. Přijel jsem sem kvůli zprávě, kterou jsem si přečetl o rozhovoru s vaší sestrou.“

Harrison sáhl po své sklence a napil se. Neměl na brandy vůbec chuť, ale vyschlo mu v hrdle.

„V Elliottově knihovně visí portrét,“ začal.

„Cože? O tom ses ještě nezmínil,“ řekl Travis.

Uvědomil si, že má pravdu. „Hned po svatbě s Agátou si Elliott objednal známého malíře, aby namaloval portrét jeho ženy. Když jsem viděl v Morrisonově obchodě přicházet Mary Rose, na okamžik jsem si pomyslel, že Agáta vystoupila z rámu a přichází se se mnou pozdravit. Podoba vaší sestry s Agátou je zarážející. Zbytek už znáte. Nikdo z vás mi můj úkol neusnadnil."

„Jsem rád, když slyším, že se nám něco povedlo," ozval se Cole.

„Všichni jste mi na mé otázky dávali zvláštní, nesmyslné odpovědi. Váš odpor ještě zvyšoval moji zvědavost. Tak se chovají jen lidé, kteří mají nějaké tajemství. Znovu a znovu jste opakovali, že tady venku je nebezpečné příliš se vyptávat, ale sami jste mi kladli stovky otázek. Také tu byla vaše nedůvěra k čemukoliv, co má nějaké spojení se zákonem. Věřte tomu nebo ne, právníci jsou užiteční, a velmi. Nejsme vaši nepřátelé, ale vy se chováte, jako kdybychom byli. Bylo mi víc než jasné, že máte co skrývat. Moje chyba byla, že jsem si myslel, že se mi snažíte zabránit, abych zjistil pravdu o únosu. Nevěřil jsem, že jste únos plánovali vy, ale myslel jsem, že jste byli v kontaktu s člověkem, který ji unesl. Teď, když jsem vás všechny poznal, jsem si uvědomil, že jste ji sem přivezli sami. Byli jste závislí jeden na druhém."

Harrison se odmlčel, aby si srovnal v hlavě myšlenky. Bratři trpělivě vyčkávali, až bude pokračovat.

„Rozhodli jste se, že se spojíte a utvoříte rodinu. Pak jste vzali dítě a vydali se na západ. Mary Rose je lady Victoria, že?"

Adam zavřel oči. Tvářil se zdrceně. „Můj bože, je to tak."

Travis sáhl po láhvi. Harrison si všiml, že se mu třesou ruce. Sklenku měl plnou, ale zdálo se, že si to ani neuvědomil.

Cole zíral na Harrisona. Vypadal zoufale.

Harrison se obrátil k Adamovi. „Kvůli svým bratrům, své sestře a kvůli sobě dej mi dolar."

Jeho žádost nikdo z nich nechápal. Adam se nepohnul. Harrison opakoval svůj požadavek ostřejším tónem.

Pak nejstarší bratr sáhl do kapsy u vesty, vytáhl stříbrnou minci a hodil ji Harrisonovi. Ten ji zachytil ještě ve vzduchu.

„K čemu to je?" zeptal se Travis.

„To je záloha. Je mi úplně jedno, jestli máte rádi právníky nebo ne, teď vás budu zastupovat. Chápete to všichni a souhlasíte s tím?“

Počkal, až všichni odpoví, a pokračoval. Poposedl a přejel je zkoumavým pohledem: „Tak kdo začne vysvětlovat?“

„Myslíš si, že jsme ji ukradli?“ zeptal se Cole.

„Neukradli jsme ji,“ řekl Travis. „Byl to někdo jiný. Ten, kdo to udělal, musel mít pořádný strach.“

„Našli jsme ji,“ řekl Cole.

„Kde?“ zeptal se Harrison.

„Na hromadě odpadků,“ odpověděl Cole.

„Kde?“ Harrison nechtěl zvyšovat hlas, ale překvapení ho zbavovalo schopnosti se ovládat.

„Slyšel jsi dobře. Našli jsme ji na hromadě odpadků v naší uličce. My čtyři jsme měli svoji partu. Bože, jak jsme byli tehdy mladí a hloupí!“

„Byli jste ještě děti,“ odpověděl Harrison. „V množství je síla.“

„Ano,“ chabě přisvědčil Cole. Obrátil se k Adamovi. „Řekni mu, co se stalo.“

Adam přikývl. „Utvořili jsme jakýsi gang. Všichni jsme žili na ulici. Podařilo se mi s pomocí Undergroundu[2] dostat se do New Yorku, ale nemohl jsem tam zůstat. Slíbil jsem matce, že pojedu dál na západ. Myslela si, že tam bude bezpečněji, než se změní situace.“

„Jaká situace?“ zeptal se Harrison.

„Matka bedlivě sledovala všechny zprávy. Lincoln už tehdy hovořil o zrušení otroctví. Hnutí na Severu rostlo a ona věděla, že se schyluje k válce. Kdyby dopadla v náš prospěch, byli bychom svobodní. Byla to jistá naděje a já jsem se jí chopil.

Moji bratři a já jsme žili v jedné zastrčené uličce. Spali jsme těsně vedle sebe, abychom se zahřáli. Blížil se květen, noci toho roku byly pořád chladné a my jsme měli málo přikrývek.“

„V roce 1860?“

---

[2] Underground – organizace pomáhající černochům prchat na Sever. (pozn. překl.)

„Ano, v roce 1860,“ potvrdil Adam. „Po ulicích se potloukaly další party odložených dětí, hledaly něco k jídlu a kradly. Ta ulička byla naším domovem a byli jsme odhodláni ji bránit. Střídali jsme se na stráži u vstupu do ní. Té noci byla řada na Douglasovi. Travis, Cole a já jsme spali. Douglas na nás zahvízdal a ukázal na skládku odpadků. Pak zmizel. Něco ho upoutalo a šel to prozkoumat.“

„Uslyšel jsem hluk,“ pokračoval Adam. „Douglas mi pak řekl, že si myslel, že je uvnitř kočka. Travis, pokud se pamatuji, se bál, že je tam had.“

„Kde vlastně?“ zeptal se Harrison.

„V košíku,“ odpověděl Adam. „Každopádně jsem myslel, že je v něm nějaké zvíře. Přistoupil jsem k němu, abych se podíval líp. Pak jsem uviděl krysy.“

„Dobrotivý bože…“

„Byly všude kolem košíku. Musel jsem rozsvítit pochodeň a odehnat je. Jedna už lezla nahoru k víku a prokousávala se dovnitř. Kdybych čekal ještě minutu, dostala by se k ní.“

Harrison si představil, co by se mohlo Mary Rose stát, a zbledl.

„Byl jsem u ní včas a to je hlavní. Napřed jsme mysleli, že je to chlapec. Dali jsme jí jméno Sidney.“

„Ví o všem, že?“ zeptal se Harrison.

„Ach, ano, ví, jak jsme ji našli. Nikdy jsme před ní neměli tajemství. Ona o nás také ví všechno.“

Harrison se usmál. „Už chápu, proč se tak zlobila, když ji Cole oslovil Sidney.“

„Ano,“ řekl Cole. „Měla to být připomínka, že není o nic lepší než my ostatní. Ale ona je. Má čisté srdce a je ušlechtilá a…“

Colův hlas byl v rozporu s jeho kamenným výrazem.

Adam si odkašlal a pokračoval: „Později v noci jsme si slíbili, že pro ni uděláme to nejlepší, čeho budeme schopni. Nemysleli jsme si, že by se jí podařilo přežít, kdybychom ji odnesli do některého městského sirotčince. Travis by jediný, kdo věděl, že ho nikdo nebude hledat, a tak jsme všichni přijali jeho jméno a vydali jsme se na západ. Uběhlo ještě velmi mnoho času, než jsme se dostali sem a postavili si dům.“

„Ale nakonec jsme to dokázali," řekl Cole. „Teď, když na to myslím, říkám si, že nám možná pomohl otec Mary Rose."

„Jak?" chtěl vědět Harrison.

„Douglas ukradl ženě, která pohodila ten košík, z kapsy peníze. Byl opravdu šikovný kapsář. Za ty peníze jsme dlouho cestovali. Ten, kdo ukradl dítě, musel vzít i je."

„Kolik vám tehdy bylo?"

Odpověděl mu Travis. „Mně bylo devět, skoro deset, ale všem jsem říkal, že je mi jedenáct. Bál jsem se, že mě nevezmou do party, kdybych přiznal, kolik mi je. Chtěl jsem, aby si mysleli, že si ve všem poradím. Douglas a já jsme věděli, jak to chodí v sirotčinci. Nechtěli jsme se tam vrátit. Řekl bych, že jsem si uvědomoval, že potřebuji ochranu. Adam byl velký a šel z něho strach, a tak jsem mu byl ve dne v noci v patách jako pes, až mi konečně dovolil zůstat. Jemu tehdy bylo třináct. Cole a Douglas měli jedenáct let."

„Byli jste děti," řekl Harrison. „Ale i tak, nenapadlo vás, že dítě mohlo být ukradeno?"

„Proč by nás to mělo napadnout?" divil se Cole. „Prostě jsme si mysleli, že ji její otec nebo matka už nechtějí."

„Vy jste věřili, že ji mohl někdo jen tak odložit? Co vás to napadlo?"

Cole a Douglas se na sebe podívali a pak se zas obrátili k Harrisonovi.

„Proč ne?" zeptal se Douglas. „Nás odložili."

Cole nemohl pochopit, čemu se Harrison diví. „Kde myslíš, že se ve městě vzalo tolik dětí? Opravdu si myslíš, že se všechny ztratily? Policie zná pravdu. Každou chvíli jich hromadu pochytají, naloží je do vlaku a pošlou je pryč. Nikdo z nich neví, kam se dostanou."

Douglas si povzdechl. „Nikdo o ně nestojí," řekl. „A nás tři taky nikdo nechtěl. Adam byl jiný případ. Jeho matka ho poslala pryč, aby byl v bezpečí. Neopustila ho."

„Nevím, jestli by mě moje matka mohla opustit," prohlásil Cole. V hlase se mu už žádné dojetí neozývalo. „Slyšel jsem, že to byla hodná žena. Zemřela při porodu. Jmenovala se Mary a

napadlo mě, že bych se jí mohl odvděčit tím, že bychom po ní pojmenovali naši Mary Rose. Adama napadlo totéž o jeho matce Rose. Douglas pak rozhodl, že bychom jí mohli dát obě jména.“

„Co tvůj otec, Cole? Víš o něm něco?“ zeptal se Harrison.

„Nějaký čas se o mě staral. Nakonec mu byla přednější whisky a gin. Pokoušel se mě prodat. Slyšel jsem, že za mě chce dvě láhve, a utekl jsem.“

Harrison byl tak ohromený, že nemohl promluvit. Nedovedl si představit tak bezútěšný život. A pak začal si uvědomovat ten zázrak.

Najednou uviděl bratry v úplně jiném světle. Obdiv a úcta k nim mu byly znát na očích.

Navzdory nepřízni osudu se jim podařilo nemožné.

„Jste stateční muži.“

Douglas nepřijal Harrisonovu chválu. Zavrtěl hlavou.

„Ne, jen jsme udělali, co jsme považovali za vhodné. Byli jsme vyplašení malí kluci, kteří si přáli, aby Mary Rose měla někoho, kdo by se o ni staral. Nikdo z nás nevěřil, že by se jí toho jinak podařilo dosáhnout. Ale zasloužila si štěstí v životě, ne?“

„Nemohlo to být jednoduché.“

„Měnit jí plínky byla vážně hrůza.“ Cole se při vzpomínce na to usmál.

„Jak jste se dověděli datum jejího narození? Mary Rose mi řekla, že má doklady. O co se jedná?“

„V obálce s penězi byly i dvě listiny,“ vysvětloval Douglas. „Adam je schovává v knihovně. Jeden z papírů je popsaný jakousi čmáranicí. Druhý vypadá, jako by byl vytržen z nějaké knihy. Nahoře je napsáno datum narození dítěte, dole je uvedena její míra a váha.“

„Stránka byla vytržena z rodinné bible.“

„Ano?“

„Ano,“ řekl Harrison. „Někdo z ní vytrhl dvě stránky. Jednu jim poslali zpátky s žádostí o výkupné. Byl to důkaz, že mají Victorii. Na spodním řádku bylo napsáno její plné jméno.“

„Řekl jsem bratrům o těch papírech, ale tehdy nás mnohem víc zajímaly peníze. Adam byl jediný, kdo uměl číst. Prohlédl si je a

řekl nám, co je tam napsáno. Nechali jsme papíry v košíku celá léta. Uchovali jsme je, aby Mary Rose zůstalo něco z její minulosti.“

„Kdo naučil číst tebe?“ zeptal se Harrison Douglase.

„Adam pak učil číst nás všechny.“

„Víš, kdo uškrtil chůvu?“ zeptal se Cole

„Ne,“ řekl Harrison. „Ale Elliott si nemyslel, že dítě ukradla sama. Nebyla tak chytrá, aby dokázala zorganizovat jeho únos. Byla také nesmírně ustrašená. Musela mít komplice.“

„Možná ani on už nežije,“ řekl Douglas.

„Mohla to být další žena,“ usoudil Harrison.

„Byl to muž.“

„Jak to víš?“

„Viděl jsem ho.“

Harrison málem převrhl sklenku. Vůbec si nevšiml, co udělal.

„Tys ho viděl?“ Hlas se mu třásl napětím.

Douglas přikývl. „Asi bych teď měl pokračovat já, že?“ řekl. „Z elegantního kočáru vystoupil nějaký muž. Na dveřích kočáru byl erb. Muž měl na sobě černou pláštěnku, takovou, jakou boháči nosí do opery. Na hlavě měl klobouk stažený do čela. Přesto jsem mu viděl do tváře. Stál přímo pod pouliční lampou a byl obrácený ke mně. On mě však neviděl. Zřejmě se mu zdálo, že slyší nějaký hluk, a proto se otočil. Každopádně jsem ho viděl docela zřetelně. Mám ti ho popsat?“

„Jak je možné, že si na něho vzpomínáš? Vždyť ti bylo sotva dvanáct, Douglasi. Naše vzpomínky se za ty roky zamlžily a pokřivily. Bylo to tak dávno.“

„Pověz mu o svém dobrodružství, Cole,“ navrhl Douglas.

Jeho bratr se usmál. „Tehdy nám bylo asi patnáct, že, Douglasi? Byl jsem hloupý. Rozhodl jsem se podniknout nebezpečný kousek, myslel jsem, že bych mohl ukrást nějaké kožešiny. Potřebovali jsme kabáty na zimu, tak jsem si řekl, že je takhle opatřím. Byl jsem opravdu obratný, že, Douglasi?“

„Ne dost obratný, Cole.“

„Byla tam skupina asi dvaceti indiánských odpadlíků. Už nějaký čas plenili kraj, kradli, zabíjeli a vypalovali. Všichni se jich

báli. I já jsem se jich bál, ale ty kožešiny jsem chtěl a umínil jsem si, že je dostanu, ať se děje co se děje. Všichni se na mne vrhli. Kdosi mě bodl do břicha. Pálilo to jako oheň pekelný. Ještě mám tu bolest v živé paměti. Adam mi ránu musel sešít. Mary Rose se na to dívala a plakala.“

„Držela tě za ruku, vzpomínáš si?“ řekl Travis.

Cole se usmál. Vzpomínal si na to. „Myslela, že mi pomůže, když se jí budu držet. Byly jí tehdy tři nebo čtyři a byla sladká a roztomilá jako andílek.“

„Jak se ti podařilo Indiánům uniknout?“ zeptal se Harrison.

„Samotnému by se mi to nepodařilo. Musel jsem běžet a bojovat o život a nedíval jsem se, kdo mě bodl. Ale Douglas ho viděl. Hnal se ke mně s namířenou a nataženou ručnicí. Viděl do tváře těm, kteří mě srazili k zemi, i tomu, kdo mě bodl. Ten bastard mi chtěl rozpárat celé břicho. Douglas v tom okamžiku vystřelil a oni se dali na útěk.“ Cole se odmlčel a vzpomínal na další podrobnosti celé události. Harrisona příběh fascinoval, ale nechápal, co má společného s debatou o únoscích Mary Rose. Čekal na vysvětlení.

„Vrátili jsme se. Pak přišla zima a my jsme museli čekat. Nezapomněli jsme však, a jakmile roztál sníh, vyrazili jsme za nimi.“

„Přiměli jsme je k přiznání, že mě napadli.“

„Jak? Copak mluvili anglicky?“

„Jeden anglicky trochu znal. Ale na tom nezáleželo. Douglas nikdy nezapomněl na jeho tvář.“

„Chvástali se, že tě bodli, že, Cole?“

„Mysleli, že nás dostanou jejich přátelé.“

„Postarali jsme se, aby se to nestalo,“ řekl Travis.

Harrison se nezeptal, co se Indiánům stalo. Bylo mu to jasné.

„Dověděl se o tom kmen, který odpadlíky vyhostil. Zdaleka se nám pak vyhýbali,“ vysvětloval Cole. „A chceš teď slyšet Douglasovo vysvětlení?“

Harrison přikývl. „Ano.“

„Muž, kterého jsem viděl v New Yorku, měl světlý knír. Barvu očí jsem nerozeznal. Byl vysoký asi šest stop a velmi štíhlý. Tváře

měl vpadlé jako smrtka. Nos měl dost špičatý a rty tenké. Na nohách lesklé černé lakýrky, ne vysoké boty. Všiml jsem si jeho obutí, protože jsem uvažoval, jestli bych je nemohl ukrást. Muž byl oděn v černém společenském obleku.

Žena od něho nechtěla košík převzít. Neustále kroutila hlavou. Nebyl jsem tak blízko, abych slyšel, o čem si povídají. Pak vytáhl z kapsy obálku a podal jí ji. Rychle mu ji vytrhla a pak vzala košík.“

„Ten muž vystoupil z kočáru s košíkem?“

„Ano.“

„A ona už stála na rohu a čekala na něho?“

„Ano.“

„A co kočí? Toho jsi taky viděl?“

„Ne. Když jsem spatřil obálku, nespustil jsem z ní oči. Zastrčila si ji do kapsy. Muž pak nastoupil do kočáru a odjel. Ona čekala, až zmizí z dohledu, a pak se začala rozhlížet, kde by se Mary Rose mohla zbavit. Vybrala si naši uličku. Rychle tam zamířila, pohodila košík a běžela pryč. Počkal jsem, až se dostane na roh, zahvízdal jsem na Adama, abych mu ukázal košík, a vyrazil jsem za ní. Vytáhl jsem jí obálku z kapsy, když se chystala nastoupit do půlnočního vlaku.“

Harrison se napřímil. Oči mu zaplály hněvem.

Cole ho upřeně pozoroval. „Víš, kdo byl ten muž?“

Harrison pomalu přikývl. „Myslím, že ano. Ale chtěl bych napřed získat jistotu.“

„Žije ještě?“ zeptal se Douglas.

„Ano… jestli to je ten, kterého myslím, žije.“

„Půjdeš za svým Indiánem tak, jako jsme šli my?“ zeptal se Cole.

Harrison chápal, na co se Cole ptá. Chtěl vědět, jak daleko Harrison půjde, aby dosáhl odplaty. Bude se mstít stejně, jako se svému nepříteli mstili bratři?

Odpověděl bez váhání. „Ano.“

„Nezapomněl jsi, že jsi právník?“ zeptal se Adam.

„Nezapomněl. Tak nebo tak, spravedlnosti bude učiněno zadost. Douglasi, pověz mi ještě jednou, co se stalo. Od začátku.“

Douglas souhlasil. Harrison ho znovu pozorně vyslechl, pak mu začal klást další otázky. Nakonec byl spokojen, protože věděl všechno, co mu Douglas mohl říct.

„Co teď?“ zeptal se Travis. „Kdy jí o tom chceš povědět?“

„Nechci jí o tom povědět,“ odpověděl Harrison. „Myslím…“

Travis mu skočil do řeči. „Proč bychom ti měli věřit? Od začátku nám v jednom kuse lžeš. Nikdy ses nechtěl učit hospodařit, že ne?“

„Chtěl jsem se učit,“ odpověděl. „Myslel jsem, že bych se někdy mohl vrátit domů na Vysočinu, ale teď přesně vím, kde bych se chtěl na celý zbytek života usadit. Nakonec budu mít vlastní ranč. V horších časech si můžu přivydělávat právnickou profesí. Všechny mé plány se změnily,“ dodal. „Když jsem sem přišel poprvé, nebyl jsem si ještě jistý, že Mary Rose je Victoria. Ano, viděl jsem jistou podobu, ale to nestačilo. Trochu se podobá i tobě, Cole. Modré oči, plavé vlasy. I když mnohem hezčí. Čím víc jsem ji pozoroval, tím jsem byl zmatenější. Neměla by mít žádný důvod být ke mně tak mlčenlivá. Vy jste mi teď tu záhadu objasnili. Jak jsem řekl před chvílí, způsob, jakým jste zareagovali, když jste zjistili, že jsem právník, byl opravdu divný. Jednou se mě Mary Rose zeptala, proč jsem strávil celý večer hovorem s Adamem. Zdálo se, že je ustaraná, a když se zajímala, jestli jsem se ho dotazoval na jeho minulost, dospěl jsem k závěru, že nechce, abych zjistil, co dělal dříve. Kdybych strávil některý večer s Travisem nebo s Colem nebo s Douglasem, dělala by si stejné starosti, že?“

„Zřejmě ano,“ odpověděl Cole. „Řekli jsme jí o všem, co jsme prováděli. Ví o nás úplně všechno. Zná všechny naše hříchy.“

„Ano,“ přisvědčil Harrison. „O tom jste se zmínili. Netrvalo dlouho a zjistil jsem, že jste se dali dohromady, abyste utvořili rodinu, ale nemohl jsem pochopit, že jste se sami dostali na území Montany. Neměl jsem důvod věřit komukoliv z vás, zrovna tak, jako vy jste neměli důvod věřit mně. Všichni jsme na tom byli stejně. Udělal jsem ale několik chyb. Dvě z nich mě pořádně vystrašily.“

„Jaké chyby?“ zeptal se Douglas.

„Jednak ta, že jsem váhal. Mohl jsem mnohem dříve zjistit, co jsem potřeboval vědět, ale otálel jsem. Nevyužil jsem příležitosti a to, víte, nemívám ve zvyku. Nikdy jsem nic neodkládal…“

„Nejsi u nás tak dlouho. Je to jenom šest nebo sedm týdnů,“ připomněl mu Cole.

„Mně to připadá jako mnohem delší doba. Až dosud jsem si neuvědomil, jak vypadá skutečná rodina. Vyrůstal jsem v podstatě sám a nikdy jsem nepoznal život v opravdové rodině. Každý z vás by dal život za bezpečí těch druhých. Taková láska a oddanost byly pro mne cizí. Miloval jsem svého otce a byl jsem oddaný i své vlasti. Jsem oddaný také Elliottovi. Je mezi námi pevné pouto právě kvůli tomu, co jsme museli prožít, ale to je něco jiného.“

„Jiného než co?“ zeptal se nechápající Cole.

„Pouto mezi bratry a sestrami,“ vysvětloval Harrison. „Neustále mě překvapujete. Urážíte jeden druhého. Jste hluční a chováte se násilně. Pořád se hádáte a pošťuchujete a, namouduši, zpočátku jsem vás nemohl vystát. Celé ty roky jsem si představoval lady Victorii jako oběť. Ale Bůh nad ní držel ochrannou ruku. Dal jí vás čtyři.“

Harrison se odmlčel, aby nabral dech. „Cole, pokaždé když do mne strčíš tak, jak jsem viděl, že strkáš do Travise nebo Douglase, a vždy, když mi nadáváš nebo se mi směješ, se cítím, jako bych byl součástí vaší rodiny.“

Bratři byli pohnuti Harrisonovou upřímností. Cole chápal mnohem lépe než ostatní, co Harrison míní. Ještě si vzpomínal na osamění a zoufalství, které zažil, než ho vzal pod svou ochranu Adam.

„Jaká byla tvoje druhá chyba?“ zeptal se Adam. „Říkal jsi, žes jich udělal několik, ale dvě z nich tě opravdu zaskočily.“

Harrison přikývl. Pamatoval si, co řekl. „Zjistil jsem, že jsem se do vaší sestry zamiloval.“

Cole potřásl hlavou. „Bude se na tebe zlobit, protože jsi ji oklamal.“

„Možná ano,“ přisvědčil Harrison. „Ale na tom nezáleží. Chci, abyste vy všichni věděli o mých záměrech. Chci ji.“

Prudkost jeho slov je zaujala. Nikdo z nich nevěděl, jak mají jeho energické prohlášení chápat.

„Jak to vlastně myslíš?“ zeptal se Cole.

„Jsem čestný člověk,“ začal Harrison. „Alespoň si to myslím.“

„A dál?“ naléhal Cole.

„Říkám vám o svém záměru.“

„Ale co nám vlastně říkáš?“ chtěl vědět Travis.

„Ochraňoval jsem vaši sestru a nechával jsem ji být. Budu ji dál chránit, ale ujišťuji vás, že od tohoto okamžiku už ji nenechám být. Napadaly mě nejrůznější důvody, proč si ji nezasloužím, ale na žádném z nich už nezáleží. Nebudu mít dost peněz. Travisi, myslím, že jednoho dne to pochopíš i ty. Elliott ji bude chtít provdat za někoho mnohem zámožnějšího, podle svých společenských měřítek, ne podle mých. Nikdo ji ale nebude milovat tak jako já. Bude moje.“

Cole na něho hleděl s otevřenými ústy. Nikdy neslyšel Harrisona mluvit tak vášnivě.

Douglas byl zrovna tak ohromen. „Chceš říct, že míníš naši sestru svést?“

„Ano.“

„To přece nemyslíš vážně…“ začal Travis.

„Míním vážně každé slovo, které jsem řekl. Bude moje. Navěky. Bude mít mé jméno a rodit mé děti.“

Travis zakroutil hlavou. „Nemůžu uvěřit, že máš odvahu svěřovat se nám s takovými plány.“

„Opravdu si myslíš, že připustíme, abys na ni jen zkusil sáhnout?“ zeptal se Cole.

Harrisonovi došla trpělivost. „Jen zkusil? Nic nebudu zkoušet. Řekl jsem vám, co udělám.“

Douglas se usmál. „Nemyslíš, že by Mary Rose měla k tomu taky něco říct? Všichni víme, že ji nemůžeš nutit.“

„Ne, nebudu ji nutit k ničemu, co nebude chtít. Miluje mě, ale zatím na to ještě nepřišla. Ale uvědomí si to. Je velmi inteligentní. Získám její svolení, než ji svedu, a svést ji mám v úmyslu.“

„Když říkáš,“ prohlásil Cole. „Adame, co si o tom myslíš?“

„Mary Rose ho miluje,“ odpověděl Adam. „V tom má Harrison pravdu.“

„Harrisone, už jsi…“ Travis se chtěl zeptat, jestli už Mary Rose svedl, a pak se zarazil. Pohled, jaký na něho Harrison vrhl, způsobil, že mu vstávaly vlasy na hlavě.

Cole se zasmál. „Zatraceně, Travisi, tak mizernou náladu by neměl, kdyby ji svedl.“

„Neměl bys zapomenout, že mluvíš o naší sestře,“ zamručel Travis.

„A co lord Elliott?“ zeptal se Adam. „Řekl jsi, že ji bude chtít provdat za někoho zámožnějšího. Znamená to, že mu chceš říct, že jsi našel jeho dceru, nebo mu to neoznámíš?“

„Ovšemže mu to řeknu,“ odpověděl Harrison. „Má právo to vědět, Adame. Jeho utrpení konečně pomine. Už zkusil dost.“

Všichni dlouho mlčeli. Bratři uvažovali o otci Mary Rose a pokoušeli se představit si, jaké pro něho muselo být, když ztratil dceru.

Konečně se ozval Adam: „Ano, už trpěl dost. Jsem přesvědčen, že bych byl stejně posedlý jako Elliott, abych ji našel. Můj bože, ta bolest, kterou musel cítit on a jeho žena! Srdce mi usedá, jen na to pomyslím. Takové strádání, a na druhé straně naše štěstí,“ dodal a kývl hlavou. „Jsem zvědavý, jestli to pochopí.“

„Já mu to vysvětlím,“ ujišťoval ho Harrison. „Nebude vás vinit ani za vámi nikoho posílat. Mary Rose má v Anglii rodinu. Je tam tolik jejích strýčků a tet, sestřenic i bratranců, že je málem nespočítáte. Vaše sestra má titul i bohatství. Elliott si sem pro ni nepřijede. Nebude muset. Ona pojede za ním.“

„Jak to můžeš vědět tak jistě?“ divil se Douglas. „Před chvílí jsi řekl, že jí to nepovíš. Teď jsi změnil názor?“

„Ne, nezměnil jsem názor.“

„Tak co?“ zeptal se Cole. „Neřeknu jí to já, ale vy.“

Nikdo neřekl ani slovo. Harrison myslel, že bratři bojují se svým svědomím.

Nakonec udělají, co je správné. Žil mezi nimi tak dlouho, že neměl pochyb o tom, že se zachovají ušlechtile.

Za všechny rozhodl Adam. „Ano, povíme jí to.“

„Nebude chtít odjet,“ namítl Cole.

„Nebude muset odjet navždy,“ prohlásil Adam. „Je to však její morální povinnost.“

„Ona to tak nebude chápat,“ tvrdil Travis.

„Znáte svou sestru stejně jako já. Opravdu si myslíte, že nechá Elliotta dál trpět?“

„Ksakru, vždyť ho ani nezná,“ řekl Douglas.

„Bude se muset vypravit za ním, aby ho poznala. Bude ho chtít uklidnit. Když jí trochu pomůžeme, udělá, co je správné. Bude možná chvíli váhat, ale my ji nenecháme. Víš, že mám pravdu, Douglasi. Nelíbí se mi to samozřejmě o nic víc než tobě.“

Harrison s nimi cítil. „Nemůžete to klást za vinu nikomu jinému než sobě. Vychovali jste ji k ušlechtilosti.“

„Kdy odjedeš?“ zeptal se Douglas.

„Brzy,“ odpověděl Harrison. „Už tak jsem se zdržel příliš dlouho,“ dodal. „Elliott mě potřebuje, aby mohl zahájit jednání o fúzi, kterou plánuje.“

„Čím dříve odjedeš, tím líp, co se týče mě,“ řekl Travis. „Víš, nemusel jsi nám říkat o Elliottovi. Je to už starý člověk, že? A pátrání už vzdal. Proč jsi je převzal za něho?“

„Protože jsem cítil, že je to moje povinnost. Kdybyste ho znali, pochopili byste.“

„Myslím, že bys měl odjet, ještě než to povíme Mary Rose,“ řekl Adam.

„Proč?“

„Bude to pro všechny jednodušší,“ odpověděl Adam.

„V čem to bude jednodušší?“ zeptal se Harrison.

Adam se neměl k vysvětlování. Výraz na jeho tváři dával Harrisonovi jasně najevo, že je zbytečné něco namítat.

„Kdy jí to řeknete?“ zeptal se.

„Až se na to připravíme. Moji bratři a já si o celé věci napřed promluvíme. Rozhodneme se, co je třeba udělat a kdy. Ale nechci, abys odjížděl hned. Jsem si jistý, že budu mít na tebe ještě řadu otázek, na které budu chtít znát odpověď, než se Mary Rose něco doví.“

Harrison odsunul židli a vstal. „Vím, že je to pro vás rána. Kdybych mohl věci změnit, udělal bych to. Ksakru, Elliott nechtěl prožít takové peklo. Měli jste ji už dost dlouho. Viděli jste, jak vyrůstá. Její otec nikdy nezažil potěšení z jejího dětství. Dovolte mu alespoň, ať se s ní setká. Potřebuje ji vidět, vědět, že je v pořádku.“

„Už jsem vysvětlil, že Mary Rose za ním bude chtít jet,“ odpověděl Adam.

„Neodkládejte to,“ vyzval je Harrison. „Dám vám na to týden, možná dva, jestli můžu počkat tak dlouho. Doufám, že se rozhodnete říct jí o tom brzy. Myslím, že děláte chybu, když chcete, abych odjel dřív, než jí to řeknete, ale je to vaše rozhodnutí a já je budu respektovat. Počkám čtrnáct dní. Jestli do té doby nebudete znát odpovědi na všechny své otázky, bude pozdě. Neopovažuj se mě znovu ptát, Cole,“ dodal, když postřehl výraz v jeho tváři. „Dal jsem ti své slovo. Nepovím zatím Mary Rose o jejím otci a nepovím jí to ani v následujících čtrnácti dnech. Pak prostě odjedu. Vrátím se do Londýna a řeknu to Elliottovi v okamžiku, kdy se s ním setkám.“

Harrison chtěl odejít z místnosti. „Máte co probírat. Nechám vás o samotě.“

„Počkej okamžik,“ vyzval ho Cole. „Chceš svést naši sestru předtím, než jí řekneme o jejím otci, nebo potom?“

„Měl bych počkat, ale nehodlám to dělat.“

„Ty bas…“ zašeptal Cole.

Harrison ho přerušil, než mohl kletbu dopovědět. „Sdělil jsem vám své záměry i své podmínky. Navrhuji, abyste je přijali.“ Tiše za sebou zavřel dveře.

Mladší bratři se obrátili k Adamovi. Cole se zeptal: „Co budeme dělat?“

„Nemusíme dělat nic,“ řekl Douglas. „Slyšels Harrisona. Řekl, že Elliott sem nepřijede.“

„Taky řekl, že nebude muset,“ vložil se do řeči Travis. „Mary Rose pojede za ním.“

„Chtěl bych ho nenávidět,“ zašeptal Cole hlasem sevřeným hněvem.

„Jak můžeš chtít nenávidět Elliotta?“ zeptal se Adam.

„Mluvím o Harrisonovi,“ řekl Cole. „Pokouší se rozbít naši rodinu.“

„Nepokouší se. Už to udělal,“ řekl Travis.

„Budeme muset udělat, co je správné,“ zašeptal Douglas. Jak nerad si to přiznával! „Bude muset jet za ním.“

Travis a Cole si vyměnili utrápené pohledy. Byli ze čtyř bratrů nejzranitelnější a dělali si nejvíc starostí. Budoucnost byla plná neznámého a oni věděli, že se s tím budou muset nějak vyrovnat.

Mary Rose byla důvodem, pro který se spojili a stali rodinou. Ona byla tou silou, která je držela pohromadě. Když odejde, nepomine nutnost držet pohromadě jako rodina?

Cole věděl, že ten den nastane, až se provdá a odstěhuje. Umíněně odmítal na to myslet. Ovšem Anglie byla až za oceánem a možnost, že svou sestru už nikdy neuvidí, ho naplňovala úzkostí.

„Naše sestra je dospělá,“ řekl. „Stalo se to jakoby ze dne na den, že? Věděl jsem, že jednoho dne odejde, ale…“ Nedopověděl. „Nastal čas, abychom i my ostatní někam odešli?“

„Na takové plány je předčasné myslet,“ řekl Douglas. „Cole, tys chtěl koupit ten kousek půdy pod hřebenem a připojit ho k naší. Nemyslíš na to, že by sis tam postavil i dům?“

„Však víš, že myslím,“ řekl Cole.

„Nezdá se mi, že se něco změní. Travis pořád někam jezdí, doma moc nepobude. I když se rodina rozpadne, budeme mít pořád hodně společného.“

Adam chvíli nechal bratry povídat si o svých obavách. Nakonec měl jejich sebelítosti dost a přinutil je vrátit se k nejdůležitějšímu problému.

„Povídání o našich budoucích plánech může počkat. Teď je naší největší starostí Mary Rose. Bude z toho všeho rozrušená. Nemyslím, že bychom si kvůli tomu měli dělat obavy. Na myšlenku, že má v Anglii otce, si zvykne velmi brzy.“

„Chceš říct, že by měla odjet co nejdřív?“ chtěl vědět Travis.

Adam přikývl. „Ano.“

Cole váhavě souhlasil. „Čím dřív odjede, tím dřív se vrátí.“

„Pokud se vrátí,“ řekl Travis.

Všichni se té možnosti polekali. Pak řekl Adam: „Slyšeli jste, jak Harrison říkal, že Elliott je velmi zámožný člověk. Mary Rose by tam mohla vést naprosto bezstarostný život.“

„Navštěvovala školu v St. Louisu,“ vložil se do řeči Douglas. „Viděla alespoň kousek světa.“

„Internátní škola byla od města izolovaná. Tam také vedla bezstarostný život,“ řekl Adam.

„Čeho se bojíte?“ zeptal se Cole. „Myslíte si, že nějaké pozlátko změní její povahu?“

„Ne,“ odpověděl Adam. „Jenom nevím, jak všechny ty změny zvládne. Nechci, aby se cítila… zranitelná.“

„Snadno si získá přátele,“ řekl Douglas.

„Nelíbí se mi představa, že by někdo urazil její cítění. Nechci, aby si myslela, že do tamější společnosti nezapadá,“ řekl Adam.

„Kdo pojede s ní?“ zeptal se Travis.

„My všichni,“ odpověděl Cole.

„Měj rozum,“ namítl Douglas. „Všichni odjet nemůžeme. Máme své povinnosti.“

„Jsme její minulost,“ řekl Adam. „I když mě to bolí, musím říct, že nikdo z nás s ní nemůže jet.“

„Chceš říct, že ji máme poslat samotnou?“ zeptal se Travis. Taková představa ho děsila.

„Mohl by ji doprovázet Harrison,“ řekl Travis.

Žádnému z bratrů se jeho nápad nelíbil. Nakonec přišel Adam s jiným návrhem, který považovali za přijatelnější.

„Mohla by s ní jet Eleanor. Dovedou se jedna o druhou postarat. V poslední době spolu vycházejí docela dobře, nemyslíte? Mary Rose je rozumná. Udělá, co je správné. O tom nemám pochyby.“

„Ze St. Louisu se vracela sama,“ řekl Cole. „Ví, jak má jednat s cizími lidmi. A postaral jsem se, aby uměla zacházet se zbraní. Adam má pravdu. Zvládne to.“

„Cohenovi odjíždějí na východ na nějakou rodinnou oslavu. Já budu muset jet do Hammondu prodat ty dva koně. Zastavím se u nich a zkusím zjistit podrobnosti. Možná by to mohlo vyjít a Eleanor s Mary Rose by mohly jet s nimi.“

„To by bylo výborné. Johnu Cohenovi věřím," řekl Cole.

„Budeme muset vrátit peníze."

Ta slova pronesl Douglas. Všichni se k němu otočili. „Jaké peníze?" divil se Cole.

„Elliottovy peníze," vysvětloval Douglas. „Ten, kdo unesl Mary Rose, vzal i ty peníze. Utratili jsme všechno, co bylo v obálce, a tak to zas musíme vrátit. Adame, máme uloženo dost peněz stranou?"

„Ano," řekl Adam. „A souhlasím. Peníze ukradl únosce zřejmě Elliottovi a my bychom je měli vrátit. Nějaký čas si budeme muset utáhnout opasky. Teď mě mrzí, že jsme nakoupili dobytek, ale peníze už jsou pryč a je pozdě litovat."

Bratři pokračovali v debatě o svých starostech dlouho do noci. Nakonec Adam rozhodl, že je čas jít spát.

„Řekneme jí to všichni," prohlásil.

„Kdy?" zeptal se Cole. Vstal a protahoval si záda.

„To zvážíme zítra," navrhl Adam.

Travis a Cole se chovali, jako by právě dostali odklad popravy. Budou muset nejméně čtyřiadvacet hodin předstírat, že je všechno v pořádku.

„Co uděláme s Harrisonem? Proč nechceš, aby zůstal do té doby, než to řekneme Mary Rose?" zeptal se Douglas Adama.

„Potřebuji ho vyzpovídat, co se týče Elliotta," vysvětloval Adam. „Musím zjistit, kde se Mary Rose ocitne. Chci se o Elliottovi dovědět všechno, i jaký způsob života vede. Musím na to Mary Rose připravit. Harrison je jediný, kdo mi může poskytnout informace, které potřebuji."

„Budeme se muset postarat, aby se držel dál od naší sestry."

Cole zakroutil hlavou. „Zatraceně, muž by měl slíbit manželství, než si začne dělat nárok na svou nevěstu."

Adam se opřel o opěradlo židle. „Myslím, že právě to Harrison udělal."

* * *

7. února 1867

Drahá maminko,

máme pro tebe překvapení. Moji bratři a já jsme pro tento slavný den odložili stranou trochu peněz. Myslíme, že máme dost, aby pro tebe mohli Cole a Douglas zajet a přivézt tě k nám. Vyslechni mě, maminko, než začneš vrtět hlavou. Především, pokud si děláš starosti s cenou, tak si je nedělej. Všechno jsme promysleli, a jakmile se tady usadíš, uvidíš, že si vedeme dobře. Je samozřejmě ještě zima a moji bratři nebudou schopni odjet před jarním vyháněním, dobytka. Musím se pochlubit naším stádem. Začali jsme se dvěma chovnými krávami a už jich máme deset. Kromě toho máme i pět telat. Nebude trvat dlouho a jistě přibudou další, ale sousedé si vzájemně pomáhají, a tak i my budeme muset pomoct rodině Pearlmanových. Mají kolem osmdesáti kusů dobytka. Byli k nám velmi velkorysí. Nechtěli po nás, abychom jim platili za připuštění jejich býka. Slíbili jsme jim, že si koupíme vlastního, a až to uděláme, jejich laskavost jim oplatíme.

Děláš si starosti kvůli Livonii, že? Vím, že je slepá, maminko, a že je v každé maličkosti závislá na tobě, ale i my tě potřebujeme. Když si vychováš někoho jiného, kdo se ujme tvé práce, Livonia se s tím vyrovná. Má přece dva syny, kteří se o ni můžou postarat. Vím, že nejsou dobří, ale jsou to přece jen její synové, a tak za ni nesou zodpovědnost. Livonia to pochopí. Prosím, neodporuj nám. Čekali jsme dost dlouho a ty taky. Už jsme se rozhodli. Pokud se nám neozveš, Cole a Douglas se u tebe objeví kolem prvního června.

S láskou

John Quincy Adam Clayborne

13 KAPITOLA

Nechtěli ji pustit z dohledu. Travis, Douglas a Cole se domluvili a naplánovali si, kdy který z nich bude dohlížet na Mary Rose nebo sledovat Harrisona. Bratři se chovali nehorázně už vzhledem k tomu, že Harrison měl od rána do noci plno práce a jejich sestru viděl jen málokdy. Nic si však z jejich chování nedělal a plnil svoje povinnosti.

Adamovi připadalo, že se jeho bratři chovají jako děti. Řekl jim, že chrání svou sestru před mužem, který se jí už zaslíbil. Harrison přece slíbil před čtyřmi svědky, že ji bude milovat a chránit ji. Vyslovil přitom slovo „navždy“ a Adam si je vysvětlil tak, že to znamená, dokud je smrt nerozdělí. Podle jeho názoru se jednalo o slib věrnosti.

Travis mu řekl, že je blázen. Mary Rose žádný takový slib nevyslovila.

„Jen proto, že jste jí nedali dost času, aby byla s Harrisonem o samotě,“ odpověděl mu Adam. „V okolí není žádný kněz. Pojedeš pro někoho až do Salt Lake? Matka se provdala za mého otce před svou rodinou dokonce v jeho nepřítomnosti. On vyslovil slib až o měsíc později.“

„Tiskli mu do zad hlaveň pistole?“ zeptal se Travis.

„Ne, nic takového. Chtěl se jí zaslíbit. Nechejte Harrisona s Mary Rose být.“

Adamovo zdůvodňování by Travisovi připadalo rozumné, kdyby Mary Rose nebyla jeho mladší sestra. Ale ona byla, a proto viděl všechno jinak. Bylo mu jedno, kdo co slíbil. Nemohl přenést přes srdce pomyšlení, že by se jeho sestra důvěrně sblížila s nějakým mužem. Na něco takového nedokázal ani pomyslet, aniž by se mu neudělalo zle.

Mary Rose věděla, že se něco děje, ale nikdo jí nemínil říct co. Ve vzduchu bylo cítit napětí. Tři z jejích bratrů se chovali podivně.

I když byla ráda, že jí dělají společnost, nedovedla pochopit, proč se neustále musí točit okolo ní.

Vůbec jí nedopřáli, aby zůstala chvíli s Harrisonem o samotě. Vyzvala Cola, aby jí řekl, proč jsou všichni tak nervózní. Zamumlal něco o finančních problémech. Řekla mu, že by měl víc důvěřovat Bohu i sobě. Vydrželi v těžkých dobách dříve a vyjdou i teď.

Nemohla se přenést přes zklamání, že se nedověděla, jaký rozhovor vedl Harrison s jejími bratry. Eleanořina domněnka, že je chtěl žádat o dovolení, aby se o ni směl ucházet, se ukázala jako mylná. Travis jí řekl, že Harrison hovořil o pracovních záležitostech. Neuvedl ovšem žádný důvod, proč u jejich rozhovoru nesměla být, a ona usoudila, že jediný, kdo jí to může vysvětlit, je Harrison. Zdálo se, že se jí vyhýbá. Občas na ni zamrkal, když procházel kolem ní, ale za celý týden s ní promluvil sotva deset slov. Byla z toho nervózní a nakonec si umínila, že musí najít způsob, jak se k němu dostat o samotě. Pomůže jí Eleanor. Teď když změnila své chování vůči rodině a začala být ohleduplnější, stala se z ní dobrá přítelkyně.

Mary Rose se třikrát v týdnu vypravila na návštěvu ke Corrii. Jezdila mnohem častěji, než bylo třeba, ale doufala, že její bratři budou někdy tak zaneprázdnění, že ji nebudou moci doprovodit a místo nich se s ní vypraví Harrison. Zatím její plán nevycházel. Ale nehodlala se vzdát.

Vždy, když se vrátila z návštěvy, měla pro rodinu skvělé noviny. Když přišla ke Corriinu srubu v pondělí, našla uprostřed mýtiny postavené houpací křeslo. Myslela si, že je od Corrie nesmírně pozorné, když se tak stará o její pohodlí. Ve středu stálo houpací křeslo před okny pod schody. Při každé další návštěvě jí Corrie dovolovala přiblížit se víc a víc. Teď už Mary Rose nemusela křičet, aby ji Corrie slyšela.

V pátek byla návštěva nejlepší. Křeslo stálo na verandě přímo před oknem. Bylo otočeno směrem k mýtině. Mary Rose u večeře přiznala, že když stoupala po schodech, byla trochu nervózní.

Ale z okna nevyčnívala hlaveň pušky, a tak ji napadlo, že Corrie možná zkouší, jestli má dost odvahy posadit se zády k ní.

Harrison brzy ztratil klid, když líčila, co následovalo. Srdce se mu málem zastavilo. Vyskočil a začal na ni křičet.

„Copak jste se zbláznila? Travisi, tys byl u toho, že? Jak jsi mohl nechat sestru, aby se přiblížila…“

„Uklidni se,“ řekl Travis. „Měl jsem připravenou pušku. A kdybych chtěl, byl bych na verandě během okamžiku.“

„V té době už mohla být mrtvá,“ vykřikl Harrison. Zdálo se, že jeho vztek je bezmezný.

Než si Travis uvědomil, k čemu se chystá, Harrison se k němu vrhl, jednou rukou ho chytil a vytáhl ho ze židle. Ta se za ním převrhla. Cole se podíval dolů a zjistil, že se Travis nedotýká nohama země. Pak opět pohlédl na Harrisona.

V jeho očích se objevil výraz obdivu k Harrisonově síle. Každému bylo jasné, že Travis není zrovna lehká váha, ale na Harrisonovi nebyla zřejmá ani stopa námahy.

„Harrisone, takhle si představuješ chování u stolu?“ ozval se Cole.

Harrison si ho nevšímal. Díval se na Travise. „Corrie jí mohla vrazit nůž do zad nebo podříznout hrdlo nebo bůhví co ještě. Myslel jsi na všechny ty možnosti, když jsi měl připravenou pušku, Travisi?“

„Pusť ho, Harrisone,“ vyzval ho Adam.

Harrison si nakonec uvědomil, co dělá, a ihned Travise pustil. Travis bral věc s klidem. Byl tak překvapený Harrisonovou prudkou reakcí, že se ani nestačil doopravdy rozzlobit.

Cole zvedl jeho židli. Počkal, až se Travis chtěl posadit, a v tom okamžiku mu židli odsunul. Travis byl na ten starý žert zvyklý. Vrazil do Cola ramenem, zas si židli přitáhl a posadil se.

„Protože ses tak rozohnil a trápil kvůli bezpečí Mary Rose, nebudu tě muset udeřit. Máš štěstí, žes mi neroztrhl košili,“ zamručel. „V tom případě bych tě musel praštit.“

„Ráda bych vám ji zašila, kdyby ji Harrison roztrhl,“ prohlásila Eleanor. „Že, Mary Rose?“

Mary Rose pohlédla na Harrisona a odpověděla: „Ano, ovšemže bys ji zašila.“

Harrison byl už zase v ráži. Mary Rose nevěděla, co si o něm má myslet. Mírný a laskavý muž, kterého měla tak ráda, se opět změnil v barbara. Stává se to v posledních dnech dost často, pomyslela si. Už by měla být na jeho výbuchy zvyklá. Ale nebyla. Alespoň se jich neděsí, utěšovala se. Jen ji jimi ohromoval.

Uvědomila si, že se jí jeho nevypočitatelnost nelíbí ani v nejmenším. Začínal být nesmírně agresivní. Co způsobilo takovou změnu?

Rozhlédla se kolem stolu a hledala viníka. Její pohled ulpěl na Colovi. Bratr na ni zamrkal.

„Harrison se jistě těší tvé pozornosti," řekl. „Vypadáš udiveně."

Neocenila jeho humor. Znechuceně se zamračila a ukázala na něho prstem.

„To všechno je tvoje chyba, Cole Clayborne. Máš na Harrisona špatný vliv ode dne, kdy se u nás objevil. Dříve se choval jako dokonalý gentleman. Teď se na něho podívej. Jestli ho zkazíš úplně, nikdy ti to neodpustím."

„Mary Rose, nikdy na nikoho neukazuj prstem," napomenul ji Adam. Jeho snaha připomenout jí slušné chování byla míněna jen napůl vážně. Musel přemáhat smích, protože nechtěl urazit její city. Pokud věří, že Cole Harrisona kazí, Adam se jí to nebude pokoušet vyvracet.

Cole tak disciplinovaný ani ohleduplný k sestřiným pocitům nebyl. Rozesmál se. „On jenom předstíral, že je gentleman. Je stejný jako my ostatní, Mary Rose."

„Možná je jako Adam, ale určitě není jako ty nebo Douglas nebo Travis."

„Co je na nás špatného?" chtěl vědět Douglas.

Ignorovala jeho otázku. Obrátila se k Harrisonovi. Pořád ještě stál u stolu.

„Myslím, že byste se měl držet od Cola dál. Ovlivňuje vás, Harrisone. Přebíráte jeho špatné zvyky."

„Jaké například?" zeptal se Harrison.

„Například hulvátské chování," odpověděla.

„Pojďte sem, Mary Rose."

Povzdechla si. Výraz v jeho očích jí řekl, že nemá smysl odporovat. Odložila ubrousek, vstala a zamířila k němu.

Položila mu ruku na rameno. „Bylo od vás hulvátské tahat Travise ze židle."

„Ano, bylo."

Potěšilo ji, že to přiznal. „Takže toho litujete," řekla s nadějí, že mu pomůže s omluvou.

„Ne, vůbec toho nelituji."

„Ach, proboha, Harrisone. Chtěla bych, abyste s takovými výbuchy přestal. Velmi mě znepokojují."

„Konečně se chová jako normální člověk, Mary Rose," řekl Douglas. „Myslím, že je to příjemná změna."

„Pomáhám mu zbavit se jeho městských způsobů," dodal Cole. „Měla bys mi poděkovat, sestro."

„Co se týče Corrie," začal Harrison, nedbaje na poznámky o své vznětlivosti.

Stiskla mu paži. „Přála bych si, abyste se řídil mojí radou, Harrisone. Prospělo by vám to."

„To by mohlo stačit," zašeptal Travis tak hlasitě, aby ho každý slyšel.

„Starej se o své, Travisi," řekla Mary Rose.

„Můžete mi radit, až si promluvíme o Corrii," trval na svém Harrison.

Povzdechla si. „Vím, co chcete. Byl byste rád, kdybych se omluvila, že jsem vyšla nahoru na schody, že?"

„Byl bych rád, kdybyste používala rozum, kterým vás obdařil Bůh. Už nikdy tak neriskujte."

Neodporovala mu. „Budu si dávat pozor."

Jeho napětí se vytratilo. „Děkuji."

Sklonil se k ní a políbil ji. Byl to něžný, milý polibek, který skončil dřív, než měla čas zareagovat.

„Nelíbej naši sestru," vyzval ho Douglas, i když jeho hlas nezněl nijak ostře.

Harrison odpověděl na jeho žádost tak, že políbil Mary Rose ještě jednou. Pak ji objal kolem ramen a přitáhl si ji k boku. Zřetelně tak dával najevo, že mu patří.

Pak se obrátil k Travisovi: „Když ti nemůžu věřit, že ji ochráníš…“

„Když mi nemůžeš věřit? Jestli tohle není…“

„Nechej toho, Travisi,“ řekl Adam. „Harrisone, posaď se. Mary Rose, vrať se ke své židli.“

Vrátila se na své místo s užaslým výrazem na tváři. Co to Harrisona popadlo? Nikdy předtím nedával najevo v přítomnosti jejích bratrů své zalíbení tak bezostyšně.

„Kdo pekl ty vdolky?“ zeptal se Travis.

„Já,“ odpověděla Eleanor. „Proč? Nechutnají vám?“

„Chutnají. Jsou výborné.“

Radostně se usmála. „Jsem ráda, že vám chutnají. Udělám je zítra zas, když budete chtít. Pečení mi docela jde, že, Mary Rose?“

„Ano,“ odpověděla jí přítelkyně.

„Každopádně jsi ochotná,“ řekl Douglas.

„Snažím se,“ odpověděla Eleanor.

„Jakou radu jsi chtěla dát Harrisonovi?“ zeptal se Cole sestry.

„Na co ses ptal…? Radu? A, už si vzpomínám.“

Byla ještě zmatená po Harrisonově polibku a pokoušela se nabýt klid. „Chtěla jsem Harrisonovi říct, aby se řídil mojí radou.“

„Ano, ale jakou, zatraceně?“ naléhal Cole.

„Pozor na jazyk, Cole,“ řekla mu Mary Rose. „Napřed rozumem, pak srdcem. Měl by si napřed rozmyslet, co řekne.“

Cole se obrátil k Harrisonovi. „Kde už jsem tohle slyšel?“

Harrison se tvářil, jako by chtěl začít tlouct hlavou o zeď.

„Zřejmě od své sestry,“ řekl suše. „Mary Rose?“

„Ano?“

„Jednou se z vás zblázním.“

Adam se dal do smíchu. „Nezlob se, sestřičko. Harrison tě nechtěl urazit. Popadla ho zas ta jeho nálada.“

Eleanor pohladila Mary Rose po ruce. „Pořád se chová hrubě, že?“

Mary Rose neodpověděla. Nechala bratry, ať se zasmějí, a pak se rozhodla změnit téma.

„Chcete slyšet o tom, jak pokračovala moje návštěva u Corrie?“ zeptala se Mary Rose.

„Nemyslím, že Harrison by o ní vydržel dál poslouchat," řekl Cole.

„Jenom pokračuj, sestro, pověz nám všechno," vyzval ji Adam.

„Corrie se mě dotkla. Vyprávěla jsem jí všechny novinky, houpala jsem se přitom v křesle a pak jsem najednou na rameni ucítila její ruku. Byla lehká jako motýlí křídlo. Dokonce mě pohladila. Pak mě taky štípla, ale jenom jednou."

Douglas se zasmál. „Proč to udělala?"

„Jak to Mary Rose může vědět?" namítl Travis. „Ta žena s ní přece nemluvila."

„Ach, myslím, že vím, proč mě štípla, ale nechci vás unavovat zbytečnými detaily. Eleanor, podej mi prosím vdolky. Vypadají ohromně."

„Taky ohromně chutnají. Říkal to Travis," prohlásila Eleanor. Podala talíř Mary Rose a doporučila jí, aby si vzala hned dva.

„Nebudeš nás unavovat," řekl Cole. „Řekni nám, proč tě štípla."

„Tak dobře," přisvědčila Mary Rose. Věděla, že bratr nedá pokoj, dokud všechno nevysvětlí. „Zrovna jsem si stěžovala a myslím, že už to nechtěla poslouchat. Přestala jsem s naříkáním hned, když mě štípla."

„Měli jsme tě začít štípat před léty," dobíral si ji Adam, „kdybychom věděli, jak je to účinné."

„Opravdu by sis neměla stěžovat, Mary Rose," poučovala ji Eleanor. „Lidé to nemají rádi."

„Kdys na to přišla?" zeptala se Mary Rose.

„Jistě sis všimla, že já jsem si už stěžovat přestala."

„Ano, všimla jsem si toho," ujistila ji Mary Rose.

„Uvědomila jsem si, jak nemožně jsem se chovala, když jsem se vrátila domů z města. Vzpomínáš si, jaké jsem měla na patách puchýře? Víš, když jsem byla sama a tak, měla jsem čas o sobě přemýšlet."

„Rozhodně se mi víc líbí, když se smějete, Eleanor. Je příjemné mít vás nablízku a taky nám tolik pomáháte, že se začínám divit, jak jsme si mohli poradit bez vás."

„Děkuji, Adame."

„Kdy jsi byla sama?“ zeptala se Mary Rose. Náhodou se přitom podívala na Cola a všimla si, že stěží zadržuje smích.

„Já jsem řekla, že jsem byla sama? Nebyla jsem sama,“ koktala Eleanor. „Zapomeň na to, Mary Rose.“

Nic takového nehodlala Mary Rose udělat. Cestou domů z Blue Belle se něco stalo a ona byla rozhodnuta zjistit co.

„Eleanor, pomůžeš mi sklidit ze stolu a připravit kávu?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Eleanor. „Snažím se být užitečná. Doufám, že si toho všímáš.“

Mary Rose sebrala část nádobí a odešla do kuchyně. Za okamžik se objevila Eleanor se zbytkem. Odložila talíře na postranní stůl a obrátila se, aby vytáhla kávovou konvici. Mary Rose jí nedovolila odejít z kuchyně. Vrhla se ke dveřím, obrátila se a zůstala v nich stát, založila si ruce v bok a řekla: „Tak ven s tím, Eleanor. Co se stalo cestou domů z města? Něco se určitě přihodilo.“

„Ne, opravdu,“ přesvědčovala ji Eleanor. „Nikdy jsem nebyla sama. Mluvím upřímně. Nedělej nic ukvapeného prosím.“

„Co třeba?“

„Nechtěj, abych odjela. Nehlasuj proti mně prosím.“

„O čem to proboha mluvíš?“ Eleanor jí všechno vypověděla.

Mary Rose zachvátil vztek. Od Harrisona bylo kruté a bezcitné, že Eleanor tak vyděsil. Dobrých deset minut přítelkyni utěšovala. Celou dobu v ní vřelo. Eleanor tak těšilo, že získala sympatie a soucit své přítelkyně, že jí vylíčila děsivý zážitek ještě jednou a dala si záležet na každém detailu. Když byla u konce, Mary Rose znovu vzplála.

Douglas byl rád, že jeho sestra opustila jídelnu, protože chtěl mluvit o Corrii, aniž by ho někdo rušil.

„Přemýšlel jsem o tom, co řekl Harrison,“ oznámil tiše, aby ho neslyšela Mary Rose.

„Bláznivá Corrie mohla Mary Rose ublížit. Nikdy jsi jí neměl dovolit, aby šla až na verandu, Travisi.“

„Nehrozilo jí žádné nebezpečí. Corrie má Mary Rose ráda. Přinesla jí pokrývku až do jeskyně, ne?“

„Jak víš, že to byla pokrývka Bláznivé Corrie?“ chtěl vědět Douglas.

„Proboha, Douglasi. Jestli se chceš hádat, jen do toho. Ale nepoužívej hloupé argumenty.“

„Je bláznivá,“ ozval se Cole.

„Jak jsi na to přišel?“ zeptal se Travis.

„Normální lidé nevítají návštěvu s puškou vystrčenou z okna. Souhlasím s Douglasem. Má pravdu…“

„Ne, mýlil jsem se,“ prohlásil Harrison.

Všichni se k němu obrátili. Povzdechl si. „Reagoval jsem nepřiměřeně. Nenechal bych ji sice jít na verandu, ale neměl jsem vybuchnout tak, jak jsem během večeře vybuchl.“

„Tak proč jsi to udělal?“

Harrison pokrčil rameny. „Jsem v poslední době trochu nervózní.“

Adam se opřel o opěradlo. „Připadá mi to zvláštní,“ podotkl neurčitě.

„Co ti připadá zvláštní?“ zeptal se Cole.

„Vy všichni dovedete být opravdu tiší, když chcete, ale Harrison přesto poznal, že jste byli u něho ve srubu a prohrabávali mu věci. Nechal vás, abyste si mysleli, že spí.“

„Ano?“ podivil se Cole.

„Připadá mi to zvláštní, že se Corrie mohla dostat až do jeskyně, přikrýt Mary Rose a pak odejít, zatímco Harrison tvrdě spal. Ano,“ dodal s úsměvem. „Je to moc divné.“

Cole se obrátil k Harrisonovi. „Tys ji viděl, že?“

„Ano, viděl jsem ji.“

„Proč jsi nám to neřekl?“ zeptal se Travis.

„Neřekl jsem nic, protože jsem nechtěl, aby se to dověděla Mary Rose. Spala. Corrie se tu noc nechovala bláznivě. Měla v očích výraz něhy, když stála nad Mary Rose a dívala se na ni. Nevím, jestli se její rozpoložení mění, ani jestli někdy bývá nebezpečná. Protože jsem ji viděl jen krátce, nebyl bych zatím ochotný vkládat život Mary Rose do jejích rukou. Pořád si myslím, že by vaše sestra měla být opatrná.“

„Jak vypadá?“ zeptal se Douglas.

„Jako by na ni někdo vzal sekeru.“

Travis se otřásl. „Chudinka,“ zašeptal.

„Jak to, že nemluví?“ zeptal se Cole.

„Nejsem si jistý, jestli je schopná mluvit.“

„Chceš říct, že má krk…“ Travis nemohl mluvit dál. Byl zděšen při představě ženy, která se mu objevila před očima.

Zdálo se, že Cole je jediný, kdo bere všechno na lehkou váhu. „Proč jsi Mary Rose neřekl, že jsi viděl Corrii?“

„Zdálo se mi, že bych neměl. Corrie patří jí. Ona by ji měla vidět první.“

„Myslíš, že jí to Corrie někdy dovolí?“

„Pochybuji, ale možné to je,“ prohlásil Harrison.

„Mary Rose zřejmě omdlí nebo začne křičet,“ řekl Travis. „To bych asi udělal já.“

Harrison zavrtěl hlavou. „Ne, tvoje sestra to přijme s klidem.“

Adam přikývl. „Znáš ji opravdu dobře, Harrisone.“

„Dělá se vítr,“ podotkl Douglas.

„Slyšels zahřmění?“ zeptal se Cole.

„Zatraceně. MacHugh nesnáší hromobití.“

Bratři se zasmáli. „Nesnáší všechno,“ řekl Travis.

„Ale Adama má rád,“ podotkl Douglas. „Cos udělal, že za tebou chodil jako beránek, když jsi na něm ráno jezdil?“

„Držel jsem se Harrisonovy rady a chválil jsem ho. Rád slyší, jak je skvělý. Jsme spřízněné duše, Douglasi.“

„Postaráš se o něho, až odjedu?“ zeptal se Harrison Adama.

„Ty si ho nechceš vzít s sebou?“ zeptal se Douglas.

„Cesta přes oceán by pro něho byla nesnesitelná.“

„Budu hádat, ano?“ řekl Cole. „MacHugh nesnáší vodu, že?“

Harrison zachoval vážnou tvář. „Něco mi slib, Adame. Za žádných okolností ho neprodávej. Kdybych se nevrátil, nechej si ho.“

Adam souhlasil. „Myslíš, že se vrátíš?“

Než mohl Harrison odpovědět, položil mu Travis další otázku. „Pořád počítáš s tím, že odjedeš příští týden?“

„Ne,“ odpověděl Harrison. „Rozhodl jsem se odjet pozítří.“

„Proč jsi změnil názor?“ zeptal se Cole. „Kvůli Mary Rose.“

Nemyslel, že musí něco dodávat, ale Douglasovi to nestačilo. Chtěl slyšet podrobnosti.

„Snažíš se nás přimět, abychom jí to řekli co nejdřív? Je to naše věc, Harrisone, ne tvoje. Proč nemůžeš počkat?“

„Myslím, že by měl odjet,“ vložil se do řeči Travis. „Už mě začíná unavovat, jak pořád kolem Mary Rose slídí. Bude bezpečnější, když odjede.“

„Ať nám řekne, proč tak spěchá,“ dotíral na něho Douglas.

Harrison se rozhodl mluvit otevřeně. „To je prosté, pánové. Došla mi trpělivost. Nemůžu s ní být v jedné místnosti a ne…“

„Nemusíš zacházet do podrobností,“ řekl rychle Cole. „Dovedeme si to představit.“

„A je to nechutné,“ zamumlal Travis, protože se jednalo o jeho sestru.

„Už zas,“ řekl Douglas.

„Co?“ zeptal se Travis.

„Hřmí,“ odpověděl Douglas. „Je to slyšet z kuchyně.“

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Cole.

Douglas nemusel nic vysvětlovat. Harrison se měl dostavit do kuchyně. Volala ho odtamtud Mary Rose. Eleanor zas vykřikovala Colovo jméno.

Harrison s Colem na sebe pohlédli.

„Řekl bych, že si o tom asi popovídaly,“ prohlásil Cole.

„Asi?“ opakoval suše Harrison.

Colovi se nikam nechtělo. Harrison odevzdaně odložil ubrousek a vstal.

„Půjdeš tam?“ zeptal se Travis.

„Samozřejmě,“ odpověděl Harrison.

„Ksakru, proč?“

„Abych si to schytal,“ řekl Harrison. „Zvedni se, Cole. Půjdeš se mnou.“ Cole hodil svůj ubrousek na Travise a následoval Harrisona do kuchyně. Mary Rose okamžitě spustila. „Jak jste mohli být tak krutí? Bylo bezohledné a podlé, že jste vystrašili Eleanor. Nemůžu uvěřit, že jste ji vyhodili na cestu uprostřed takové pustiny. Co jste si mysleli?“

Harrison neměl čas se bránit. Eleanor se přihnala k Mary Rose a postavila se jí po boku. Zaujala stejně bojovný postoj a zkřížila paže.

„Mám nohy samý puchýř. Jsou rozedřené do krve. Byl to Colův nápad? Byl, že?“

Obrátila se s rozzlobeným pohledem k bratru Mary Rose. „Nikdy v životě vám neodpustím.“

„Nechali jste ji samotnou. Mohlo se jí něco stát. V horách žije spousta divoké zvěře. Na to jste nemysleli? Eleanor mohla… mělas svůj revolver?“ zeptala se přítelkyně.

Eleanor zavrtěla hlavou. „Ne, neměla. Kdybych měla revolver, Mary Rose, zastřelila bych Harrisona.“

„Jak by vám bylo, kdyby se mi něco zlého stalo?“ zeptala se Eleanor Cola.

Přešel ke kuchyňskému stolu a opřel se o něj. „Nic se vám nestalo,“ řekl naprosto klidným, rozvážným tónem.

„Žádné hlasování se nechystalo,“ vykřikla Eleanor. „Byla jsem hodná pro nic za nic. Dokonce jsem pekla vdolky, zatraceně.“

Cole pokrčil rameny. „Byly dobré,“ řekl. „Nezabilo vás, že jste byla hodná, Eleanor, tak se přestaňte chovat, jako by to bylo bůhvíjak těžké.“

„Vždycky tam byl někdo, kdo ji hlídal,“ ozval se Harrison. I on promluvil rozvážně.

„Kdo ji hlídal?“ chtěla vědět Mary Rose.

„Chvíli Dooley, pak ho vystřídal Strašák a nakonec Henry,“ vysvětloval Cole.

„Strašák? Můj bože, Strašák snad ne! Byl opilý?“

„Ano, byl,“ odpověděla Eleanor. „Byl úplně namol.“

„Co byl?“ zeptal se Cole.

„Opilý,“ řekla. „Nemohl by mi pomoct, kdyby mi hrozilo nějaké nebezpečí.“

„To nemůžete vědět,“ namítl Cole.

„Myslel si, že jsem anděl, prokrista.“

„Tak to byl určitě opilý.“ Cole se dal do smíchu. Harrison se ovládl. Jen se nepatrně pousmál.

Eleanor zoufale toužila, aby Cole přiznal, že by truchlil, kdyby ji někdo zabil. Věděla, že se chová teatrálně, ale bylo jí to jedno. Tehdy ji přece políbil. To znamená, že k ní něco cítil, ne? Představovala si, jak by bylo krásné, kdyby to přiznal.

„Co byste dělal, kdyby mě někdo zabil?“

„To se nestalo. Vypadáte hrozně, když takhle zčervenáte.“

„Odpovězte na moji otázku,“ naléhala Eleanor.

„Dobře, odpovím. V takovém případě bych vás pohřbil.“

„Tak vy byste mě pohřbil!“

Nezdálo se, že by ji jeho slova potěšila. Cole usoudil, že takovou odpověď si zřejmě nepředstavovala. „Vybral bych nějaké pěkné místo.“

Harrison objal Mary Rose. „Já bych udělal totéž,“ sliboval.

Postřehla v jeho očích jiskřičky smíchu. „To je od vás velmi ohleduplné,“ zašeptala.

Eleanor přistoupila blíž ke Colovi. „A co byste udělal pak?“

„Musíte na mne zvyšovat hlas? Vždyť mě z toho rozbolí hlava.“

Omluvila se dřív, než si uvědomila, co dělá. „Promiňte. Povězte mi prosím, co byste udělal, když byste mě pohřbil na nějakém pěkném místě.“

Cole předstíral, že přemýšlí.

„No, musel bych vykopat pořádně hlubokou díru, aby se k vám nedostala zvěř. A touhle dobou je pořádné horko,“ dodal.

„Ano,“ řekla. „Je horko.“

„Řekl bych, že pak bych se vrátil domů a pověděl Mary Rose, co se stalo. Určitě by jí to bylo líto, že, Harrisone?“

„Ano, bylo,“ přisvědčil Harrison.

Ani Eleanor, ani Mary Rose nemohly vydržet dál se zlobit. Cole mluvil v té chvíli přehnaně protáhlou kovbojskou výslovností, a to je nutilo ke smíchu.

„A co byste udělal potom?“ chtěla vědět Eleanor.

„Asi bych si dal pivo.“

Otočila se a vyšla z kuchyně. Věděla, že není schopna zadržet úsměv. Nechtěla, aby ho Cole viděl. Dostihl ji v chodbě, právě když otevírala kývací dveře do jídelny.

Vzal ji kolem pasu a přinutil ji, aby se obrátila.

„Co vlastně čekáte, že řeknu?“

„Očekávala jsem, že by vás moje smrt mrzela. Ale chtít po takovém muži, jako jste vy, aby doopravdy truchlil, je asi příliš mnoho.“

„Jistěže bych truchlil.“

„Vůbec vás nemrzí, že jste mi lhal?“

„Ne.“

„Proč?“

„Protože s vámi byly jenom potíže, Eleanor. Teď se mi líbíte víc. Jste mnohem příjemnější, než když jste v jednom kuse ječela. Kromě toho jsem vás mohl políbit. Nemohl bych to udělat, kdyby vás Harrison cestou nevyhodil. Mimochodem, to celé byl jeho nápad. Nechcete, abych vás ještě jednou políbil?“

„Ano, chci.“

Colova ruka se zvedla k její hlavě. Drsně si ji k sobě přitáhl. „Hoří ve vás plamen, Ellie. Nutíte muže, aby zatoužil dostat se k němu. Celý týden myslím na to, že vás políbím.“

„Cole?“ ozvala se zasněným šepotem.

„Ano?“

„Nemohl byste to zkusit?“

Smál se, když si jeho ústa brala její. Jeden polibek nestačil. Uvědomil si, že chce víc. Bylo mu tak příjemně, že úplně zapomněl, že zanechal Mary Rose v kuchyni s mužem, který byl rozhodnutý ji svést.

Jeho sestra byla vděčná za chvilku samoty. Chtěla si promluvit s Harrisonem a zjistit, proč se jí vyhýbá. Něco nebylo v pořádku a ona se už kvůli tomu nechtěla trápit.

Když Cole vyšel z místnosti, Harrison zamířil k zadním dveřím a vyhlédl ven.

Sítem ve dveřích profukoval chladný větřík. „Na co se díváte?“ zeptala se ho.

„Na ráj.“

Obrátil se a zjistil, že stojí sotva krok od něho. Neřekl ani slovo. Prostě ji vzal za ruku a vyšel s ní ven.

Ochotně ho následovala. Očekávala, že se zastaví vzadu na verandě, ale on sešel ze schodů a vydal se dál přes dvůr. Kráčel dlouhým cílevědomým krokem. Chtěl, aby se dostala do dostatečné vzdálenosti od svých bratrů a on s ní mohl v klidu promluvit. Uprostřed dvorku pustil její ruku a pak zamířil k ohradě. Tam se k ní obrátil, zkřížil paže na hrudi a opřel se o dřevěné kůly.

Zastavila se asi deset stop od něho. Nejraději by se k němu rozběhla a objala ho. Místo toho stála na místě a čekala na znamení, že touží, aby se ho dotkla.

Zdálo se, že ho uspokojuje, když se na ni může dívat. Necítila se pod jeho zkoumavým pohledem nepříjemně. V jeho očích bylo hřejivé teplo. Díval se na ni s takovou něhou, že se cítila, jako by ji hladil. Instinktivně vykročila k němu, vpíjela se do jeho očí pohledem, a dokonce se ani nesnažila přemáhat své zalíbení. Nedotkl se jí, ale přesto se jí úžil dech a zároveň cítila zvláštní teplo a neklid mísící se s touhou.

Chybělo jí jeho objetí. Uvědomila si, že přemýšlí, jestli Harrison ví, jak velice se od svého příjezdu do Montany změnil. Byl v něm teď kus divocha, drsného muže, kterého v něm neviděla v den, kdy se s ním setkala poprvé. Byl vždycky svalnatý a vysoký, ale teď jí připadal jako Herkules. Slunce dodalo jeho pokožce odstín ještě tmavšího bronzu. I když to nebylo možné, zdály se jí i jeho oči temnější. Vlasy měl teď mnohem delší, sahaly mu skoro po ramena. Byly pořád tmavé, ale v měsíčním světle se zdálo, jako by místy zářily zlatem.

Čím déle se na něho dívala, tím obtížnější jí připadalo dýchat.

Zpozoroval u ní tu změnu. Modř jejích očí jako by potemněla. Tvářila se zmateně. Vzrušovala ho jak nikdo předtím.

Znal tu proměnu. Její oči tak vypadaly vždy, když ji políbil. Tehdy tu změnu způsobila vášeň. Co bylo jejím důvodem tentokrát?

Napadlo ho, že to ví, ale stejně se rozhodl přimět ji, aby mu to řekla sama.

„Na co myslíte?“ promluvil tichým, ochraptělým hlasem rodáka z Vysočiny.

„Jak jste krásný,“ zašeptala. „Myslela jsem si, že jste hezký už tehdy, když jsem vás potkala poprvé, ale když se na vás dívám teď, úží se mi dech.“

Nemohla uvěřit, že našla odvahu říct mu pravdu, zvláště vzhledem ke skutečnosti, že se jí celý týden vyhýbal.

„Připadalo mi, že jste se mi vyhýbal. Už jsem vás začala nudit?“

Otázka ho překvapila. Jak ji mohlo napadnout něco tak absurdního?

„Nikdy mě nezačnete nudit. Myslím na vás od okamžiku, kdy se probudím, až do chvíle, kdy usínám. Zatraceně, dokonce se mi o vás zdá.“

„Opravdu?“ vydechla.

„Ano.“

Z hlasu se mu zas ozývala něha. Postoupila o další krok k němu. „Vsadím se, že myslíme na totéž.“ Na to, že by se měli líbat a držet v náručí a svěřovat si svá tajemství a své sny, napadalo ji.

Posměšně se zasmál. „Pochybuji. O mužích toho ještě moc nevíte, že?“

„Myslela jsem si, že vím. Mám čtyři bratry. Obvykle vím, co si myslí.“

„Vážně? Opravdu chcete vědět, na co myslím právě teď?“

Pomalu přikývla. Pak udělala další krok k němu. „Ano, prosím. Vzbudil jste ve mně zvědavost.“

„Myslím na to, jak budeš rozpálená, až se s tebou budu milovat. Představuji si tě, jak ležíš na mé posteli, tvoje pleť je hebká a zlatá, vlasy divoce rozcuchané, ústa naběhlá a zrůžovělá, protože jsem je chvíli plenil. Tvoje oči budou mít stejnou barvu, jako mají teď. Myslím na tichý zvuk, který se ti ozve z hrdla, a já z něho budu šílet a vzruším se tak, že se budu třást touhou proniknout do tvého nitra. Myslím na to, jak prudké a divoké bude naše milování a jak mi budeš zarývat nehty do ramen, až se spolu spojíme. Na to, jak mé tělo bude pulzovat ve tvém a jak pevně mě v sobě budeš svírat. Přesně na tohle myslím.“

Nemohla popadnout dech. Udivovalo ji, že je schopná stát na nohou. Při smyslných představách, které líčil, se jí podlamovala kolena.

Ještě neskončil. Pomalu roztáhl paže a řekl. „Nebudu jemný. To po mně nechtěj. Pochop, Mary Rose. Chci tě mít a budu tě chtít vždycky. Mám pokračovat?“

Nezmohla se na odpověď. Cítila se jako v ohni. Zdálo se jí, že jí tváře přímo hoří, a náhle naléhavě potřebovala vějíř nebo sklenku ledové vody.

Sklonila hlavu, aby neviděl, jak zrudla. Myslel by si, že je v rozpacích. Ona však žádné rozpaky necítila, a to ji překvapovalo víc než cokoli jiného.

Uměl mluvit opravdu působivě. Byl nesmírně otevřený a naprosto upřímný. Zasloužil si, aby i ona k němu byla upřímná. Neměla v úmyslu předstírat, že se jí nelíbí, co jí právě řekl. Napadlo ji, že slušně vychovaná dívka by se pravděpodobně k němu obrátila zády a rozběhla se do bezpečí domu. Snad právě to byl důvod, proč ji nedržel. Dával jí možnost rozhodnout se, je-li taková slušně vychovaná dívka. Jeho slova byla slovy milence, nemohla být zesměšňována ani brána s rozpaky a ona to věděla.

Pohlédla na něho, zadívala se mu do očí a zašeptala: „Přesně na to jsem myslela i já.“

Po jejích slovech se zatvářil samolibě a potěšeně. Vzdálenost mezi nimi zmizela. Přistoupila těsně k němu, objala ho kolem pasu a opřela se o něho.

„Ale ve svých představách a snech mám na sobě šaty. A co ve vašich?“ zeptala se.

„Mě.“

Jediné slovo zaplavilo její mysl dráždivým obrazem. Přestávala dýchat při pomyšlení na to, že by spolu měli být v posteli bez kousku oděvu na sobě.

„Harrisone, když říkáte takové věci… cítím se…“

„Celá rozpálená?“

„Ano,“ zašeptala. „Celá rozpálená. Jsem nestoudná, že to přiznávám, že? Nemyslím, že bych se tak chovala, kdyby mi tohle říkal jiný muž.“

„To doufám, hrome.“

„Když mi to říkáte, cítím se krásná,“ zašeptala s úžasem v hlase.

„Ty jsi krásná,“ řekl. „Nejsi nestoudná, miláčku. Jsi ke mně upřímná. Neřekla jsi mi však pravdu o svých představách a o svých snech tak jako já.“

„Jak to víte?“ Bože, jak se jí líbilo drsné zbarvení jeho hlasu! Rozechvíval ji touhou po celém těle.

„Nemáš žádné zkušenosti, odkud bys mohla čerpat své představy. Vůbec nemáš tušení, jak to mezi námi bude nádherné.“

Zaklonila se, aby mu mohla pohlédnout do očí. „A kolik zkušeností máte vy?“

„Dost.“

Nechtěl jí říct víc a ona se rozhodla záležitost nerozebírat. Měl prostě nějaké milostné zkušenosti. V minulosti. Současnost patřila jí. Kromě toho nemohla pomyslet na to, že by se Harrison miloval s jinou ženou, aniž by ucítila bolestný osten hněvu a žárlivosti.

„Bolí to, když pomyslím, že jste byl s jinou ženou.“

„Minulost nemůžu změnit. Nemiloval jsem žádnou z žen, se kterými jsem spal, a ani ony nemilovaly mě. Zvykli jsme si na sebe, protože nám šlo o totéž.“

„O co vám šlo?“

„O fyzické uspokojení,“ odpověděl. „Nejsem kvůli tomu na sebe nijak pyšný. To, co jsem dělal, nebylo správné. Musel jsem však dospět, abych to pochopil.“

Přikývla, aby poznal, že chápe. „Cole, Travis a Douglas ještě nedospěli.“

„Jak to víš?“

„Protože jezdí tak často do Hammondu.“

Harrison se usmál. „Ty víš o domě za městem?“

„S těmi ženami? Ovšem. Vím o něm už dlouho. Adam mi všechno vysvětlil. Teď, když jste mi vylíčil vy, jaké by to mohlo být v posteli s vámi, myslím, že začnu mít stejné myšlenky a představy. Ale Adamovi o nich neřeknu.“

„Ne jaké by to mohlo být v mojí posteli, ale jaké to bude v mojí posteli. Budeš moje, Mary Rose.“

„Opravdu?“

„Miluji tě, má nejmilejší.“

Přemohla ji radost. Oči se jí naplnily slzami a jediné, co si přála, bylo vrhnout se mu do náruče a držet se ho po celý zbytek života. Ani si neuvědomila, jak dlouho toužila po těchto slovech.

Nedovolil jí, aby ho objala. Vzal ji za ramena a mírně je stiskl, aby věnovala pozornost tomu, co se jí chystal říct.

„Chci, abys pozorně poslouchala. Miluji tě a budu tě milovat do posledního dne svého života. Chci strávit zbytek života tím, že tě budu chránit a pečovat o tebe. Věřím ti z celého srdce. Vím, že jakmile se zbavíš svého hněvu, uvědomíš si, že naším osudem je žít spolu. Je to nevyhnutelné. Žádný muž tě nemůže milovat tak jako já. Chci, aby sis na to vzpomněla, až mě budeš nenávidět. Zapamatuj si, že ti nikdy neublížím.“

„Nechápu, co se mi snažíte říct. Nikdy bych vás nemohla nenávidět.“

„Ach lásko, budeš mě nenávidět,“ sliboval. „Modlím se k Bohu, abych mohl zabránit bolesti, kterou budeš muset vytrpět, ale nedokážu to. Není to v mé moci.“

Pochmurná předpověď ji neděsila. Miluje ji. Na ničem jiném nezáleželo.

„Říkáte, že mi věříte, ale odporujete si, když tvrdíte, že bych vás mohla nenávidět. Mám k vám víc důvěry, než vy máte ve mne, Harrisone. Nic, co jste kdy udělal nebo co kdy uděláte, mě nemůže přimět, abych vás nenáviděla. Miluji vás víc, než jsem si myslela, že je možné. S mojí láskou je spojena i naprostá důvěra. Nevzdám se jí tak snadno. Až s vámi půjdu do postele, půjdu tam s milujícím srdcem. Nejsem tak vrtkavá, že bych vás v jedné chvíli milovala, a hned zas nenáviděla. Nezáleží mi na tom, jaká bolest mě čeká. Budete-li po mém boku, snesu všechno.“

Sevřel jí ramena pevněji. „Rozmysli si to pořádně a nespěchej, než mi slíbíš lásku. Zapamatuj si každé slovo, které jsi mi právě řekla. Pak jdi a promluv se svými bratry. Vyslechni, co ti řeknou, než mi znovu povíš, že mě miluješ.“

Zavrtěla hlavou. „Nemusím s nimi mluvit. Už vím, kde je mé srdce. Nic, co řeknou, nezmění můj cit k vám.“

Byl otřesen její důvěrou. „Nutíš mě nemyslet na následky. Potřebuji tě, Mary Rose, a vím, že už nevydržím dlouho čekat. Nebudu tě nutit. Oddáš se mi z vlastní vůle. Neopovažuj se říkat mi, že mě miluješ, protože jestli to uděláš, budeš od toho okamžiku patřit mně. Nepřipustím, abys změnila názor."

Vzal její tvář do dlaní. Když na své pleti ucítila jeho zdrsnělé, mozolnaté dlaně, uvědomila si všechny rozdíly mezi sebou a jím.

Těšila ji energie, která z něho sálala, těšila se ze síly jeho rukou, z pevnosti jeho těla, z toho, jak ji převyšoval. Necítila se slabá, protože měl mnohem víc fyzické síly než ona. Byla pyšná na všechny překvapující kontrasty mezi nimi. Rovnala se mu ve všech směrech, na kterých oběma záleželo. Duší i srdcem.

„Miluji tě, Mary Rose."

Něha v jeho hlase byla důkazem, že promluvil ze srdce.

Přejel prstem po jejím spodním rtu. Celým tělem jí projela vlna příjemného tepla.

„Ztělesňuješ všechno, co jsem si u své družky představoval, a ještě mnohem víc. Od počátku mě přitahovala tvoje laskavost, tvá síla a čistota srdce. Vrať se teď domů, než zapomenu na svůj slib."

Ruce jí klesly k bokům. Chápala zcela jasně, co od ní očekává. Nechával jí možnost úniku, protože chtěl, aby si byla jistá. Až se mu zaslíbí, nebude už cesta zpátky.

Ach, ano, chápala. On dosud nepochopil. Své srdce mu přece dala už dávno.

„Miluji tě, Harrisone."

Stál nehybně. Opakovala své vyznání.

„Můj bože, Mary Rose. Chápeš, že…"

„Miluji tě."

Přitáhl si ji do náruče. Vzal ji za zadeček a pozvedl k sobě, aby se klínem přitiskla k jeho slabinám.

Objala ho kolem krku. Zachvěla se očekáváním, protože ji uchvacovala jeho síla a teplo. Líbila se jí jeho vůně a dotek s jeho tělem, a můj bože, jestli ji co nejdřív nepolíbí, asi se zblázní.

Zaváhal, ale jeho hlad byl nesnesitelný. Pak se k ní sklonil a začal ji milovat ústy. Jazykem se dotkl jejích rtů, pak pronikl dovnitř, aby se spojil s jejím.

Její chuť ho opájela. Ústa žádala víc a víc, znovu a znovu narážela na její, až se roztřásl pulzující touhou. Viděl jen Mary Rose, vášeň svého života, lásku navěky. Nechával se zahlcovat její něhou a zdálo se mu, že se dostal do nebe.

Jeho horké, vlhké polibky byly čím dál naléhavější, protože ho rozněcovala její spontánní reakce.

Zdálo se, že se ho nemůže nabažit. Toužila se ho dotýkat a všude ho hladit. Jeho úd se jí tiskl ke klínu. Cítila jeho tvrdost a instinktivně se k němu přivinula.

Nutkání pokračovat v milostné hře začalo přemáhat všechny ostatní myšlenky. Harrison si najednou uvědomil, jaké nebezpečí hrozí jemu i jí. Jestli teď nepřestane, vezme si její panenství na místě. Bůh mu pomáhej, ta představa ho nijak neodradila.

Prudce se od ní odtáhl. Dýchal přerývaně a krátce. Každý nerv jeho těla volal po naplnění. Třásl se reakcí na divokou touhu, která jím zmítala, a pevně zatínal zuby, jak se zoufale snažil zbavit se myšlenek na ni.

Cítila se, jako by ji někdo odtrhl od kotvy. Opustila ji síla, zhroutila se na něho a přitom se i ona třásla touhou.

Přála si, aby ji objal a pevně držel.

„Vrať se do domu."

Příkrost jeho rozkazu prořízla mlhu omámení. Snažila se pochopit. „Do domu? Nechci nikam chodit bez tebe, Harrisone. Chci, abys mě objal."

„Vrať se do domu."

Nežádal, aby odešla, přikazoval jí to. Zhluboka se nadechla a pomalu se od něho odtáhla.

Jeho náhlá proměna ji zmátla. Udělala snad něco špatně, a pokud ano, tak co?

Nebyla ve stavu, aby mohla začít něco zjišťovat. Bude muset počkat, až jí srdce přestane tak zoufale tlouct, až bude moct popadnout dech, a teprve pak si všechno promyslí.

Už jí však nemusel opakovat, aby ho nechala být. Třebaže byla tak zmámená, pořád plně chápala, co znamená slovo *ne*, i když přišlo v podobě příkazu.

Obrátila se a zamířila k domu. Rozhořčení a zoufalství ji zachvátilo až v polovině cesty.

Bylo od něho hrozně kruté, že ji odmítl. Copak by ho zabilo, kdyby řekl ženě, kterou miluje, proč ji najednou přestává líbat?

„Jste vrtošivý jako váš kůň," mumlala tak hlasitě, aby ji slyšel.

Nereagoval na její výčitky. Obrátila se, aby urážku zopakovala, a uvědomila si, že ji nemůže slyšet. Odcházel opačným směrem.

„Kam jdete?" zvolala. „Do postele."

Bylo pozdě, ne však čas na spaní. „Přijdete ještě k nám?"

„Ne."

„Tak dobrou noc."

Neodpověděl na pozdrav. Čekala ještě chvíli, ale jakmile došel ke vchodu do srubu a otevřel dveře, došla jí trpělivost.

„Dobrou noc," vykřikla. A v duchu dodala *zatraceně.*

Konečně se obrátil a pohlédl na ni. „Mary Rose?"

Jeho hlas byl dost silný, aby ji zvedl ze země. Blouznivá, absurdní myšlenka ji přiměla k úsměvu. „Ano?"

„Nenechej mě čekat."

* * *

4. května 1867

Drahá maminko,

když jsme si přečetli tvůj dopis, všechny nás rozbolelo srdce. Máme k tobě tisíce otázek. Proč jsi nám neřekla dřív, co chce Livonia udělat? Nemusela ses trápit sama. Jsme přece tvoje rodina a neměla bys před námi nic tajit.

Jak dlouho tě Livonia podplácela, abys u ní zůstala? Ano, víme, že se ta žena bojí, a chápeme to. Být slepý je strašné a žít se dvěma sobeckými syny, kteří se pokoušejí prodat všechno, co jí patří, musí být ještě hroznější, ale, maminko, nic z jejího břemene nemůže ospravedlnit, co provedla tobě.

Opravdu si myslíš, že řekla svým synům, že Adam zabil jejich otce, nebo klame? Copak úplně zapomněla, že se snažil chránit tebe i ji před jeho zuřivostí? Nepamatuje si, jak ji v jednom kuse

bil? Livonia jistě trpěla, ale nic z toho, co se stalo, nezpůsobí, že její hřích vůči tobě bude pro nás snesitelnější. Lincoln chtěl, abys měla svobodu, a tisíce mladých mužů obětovaly své životy v boji, aby ti ji zajistili.

A teď tě Livonia uvrhla do nového otroctví…

Bůh nás všechny ochraňuj.

Tvůj milující syn Douglas

14 KAPITOLA

Cole a Eleanor stáli v chodbě, líbali se a objímali a dlouho si šeptali sladká, bláhová slovíčka. Nakonec však Cole učinil milostným hrátkám konec, protože ucítil, jak ho opouští sebeovládání. Byl zvyklý dostávat, co chtěl a kdy chtěl, ale Eleanor nebyla jako ostatní ženy, které líbal a s nimiž spal. Než by si ji vzal do postele, musel by jí slíbit manželství a, zatraceně, tak daleko nechtěl věci hnát.

Když se vracel do jídelny, rozhodl se, že ji už nikdy nepolíbí. Vytáhl židli, aby se mohla posadit, pak obešel stůl ke svému místu. Zdálo se, že si nevšímá, že ho bratři pozorují. V duchu si vypočítával všechny důvody, které potřeboval, aby byl schopen držet se dál od červenající se panny proti sobě.

„Nezapomněl jsi na něco?“ zeptal se Douglas bratra.

Travis do něho musel šťouchnout, aby ho přiměl k odpovědi.

„Jako na co?“ zeptal se Cole.

„Jako na svou sestru. Je pořád v kuchyni s Harrisonem.“

Cole se začal zvedat, pak si to však rozmyslel. „Mary Rose je už velká. Dovede se o sebe postarat, co se týče Harrisona. Jestli se chce vzdát své svobody, je to jeho problém, ne můj.“

„Své svobody? On?“ zeptal se Douglas a přemáhal smích. Všiml si, že Cole hledí na Eleanor, když pronášel poznámku o Harrisonovi.

„Ano, své svobody,“ zamručel bratr. Jeho sevřená čelist naznačovala, že nechce s debatou na toto téma pokračovat.

„Nemyslím, že se na to Harrison dívá tak jako ty,“ namítl Travis.

Eleanor si neuvědomovala změnu, ke které u Cola došlo.

Usmála se na něho a řekla: „Mary Rose je velmi chytrá. Myslely si to všechny učitelky v naší škole. Pomohla mi zvládnout hrozné matematické učivo. Bez ní bych propadla.“

Travis se ještě chvíli díval na Cola, pak vstal a vydal se do kuchyně pro Mary Rose. Nezajímalo ho, jak je jeho sestra chytrá. Znal Harrisona a věděl přesně, jaké má záměry. Colovi jsou možná lhostejné, ale jemu rozhodně ne.

Našel sestru v kuchyni sedět u stolu a zírat do prázdna. Připadalo mu, že má na tvářích ruměnec.

„Co je s tebou?“

„Nic.“

„Něco se stalo. Tak rozčileně vypadáš, jenom když jsi nemocná nebo rozzlobená. Co mi o tom povíš?“

„Nic z toho.“

„Kde je Harrison?“

„Šel spát.“

Nehodlala bratrovi nic víc objasňovat. Proto se také nezmínila, že Harrison očekává, že přijde za ním.

Nenechej mě čekat. Copak jí neřekl přesně tato slova jen pár okamžiků poté, co ji od sebe odehnal?

„Zlobíš se, že?“

„Nezlobím.“

„Nemusíš být na mne tak protivná. Pověz mi, co tě trápí. Možná bych ti mohl pomoct.“

Věděla, že Travis nepřestane dotírat, dokud neuspokojí jeho zvědavost. Musela mu něco říct, i kdyby to bylo jen půl pravdy.

„Rozčilují mě domýšliví muži. I s tím mi dovedeš pomoct?“

Travis se ironicky pousmál. „Harrison tě rozzlobil, že?“

„Nechej mě prosím být. Potřebuji přemýšlet.“

Její bratr přešel na druhou stranu kuchyně pro kávovou konvici. „Je…“

Nevěděl, jaká slova má zvolit pro choulostivou otázku, kterou jí chtěl položit.

„Co je?“

Rozpačitě pokrčil rameny. „Nutil tě k něčemu, co nechceš udělat?“

„Nikdy by mě nenutil udělat něco, co bych nechtěla.“

Travis přikývl. „Nemyslím si to, ale přece jsem to chtěl slyšet od tebe. Odpověz mi ještě na jednu otázku a slíbím ti, že pak tě nechám trápit se o samotě.“

„Já se netrápím.“

„Miluješ ho?“

„Ano, miluji.“

„Víš to jistě?“

Usmála se. „Vím. Je neomalený a drzý a paličatý a samolibý.“

„Žádná dívka si u muže nemůže přát víc.“

„Taky je laskavý a jemný a milující.“

Do očí jí vstoupily slzy. Travis si jich všiml. „Chceš kvůli tomu plakat, Mary Rose?“

„Ne, ovšemže ne.“

Konečně si plně uvědomila, co jí vlastně slíbil. Bude ji milovat do posledního dne života. Neřekl jí právě tato slova, když jí líčil, co cítí v srdci?

Dlouze povzdechla. Po tváři jí skanula slza právě ve chvíli, kdy na ni Travis pohlédl.

„Už dlouho Harrisona miluji, Travisi.“

Sestřin hlas mu připadal zasněný. Travis byl znechucen.

„Namouduši, začínáš se chovat jako ženská. Věděl jsem, že k tomu jednou dojde, ale ještě jsem se na to pořádně nepřipravil. Nechej toho, Mary Rose.“

„Co přesně dělá taková ženská, že tě to tak uráží?“

„Chvilku se zlobí, hned se zas usmívá, trucuje, a pak se směje, přesně tak, jak se teď chováš ty. Nikdy s tebou tak necloumaly city, sestřičko. Nelíbí se mi to.“

Nevěděla, má-li se omluvit, nebo ne. Travis se na ni zadíval a najednou ji uviděl v úplně jiném světle. Nebyla to už nohatá malá holka. Dospěla v krásnou ženu.

„Vyrůstala jsi se mnou, a já jsem si toho nevšímal, že?“ zašeptal.

Vůbec nevěnovala bratrovým slovům pozornost. Měla v hlavě jiné starosti.

„Chceš vědět, proč jsem se do něho zamilovala? Pamatuji si přesně okamžik, kdy…“

Chvatně ji přerušil. „Ne, nechci to vědět,“ zamumlal. „Muže takové věci nezajímají. Jsem pořád tvůj bratr, proboha. Nechci slyšet žádné podrobnosti o něčem, co se ti možná stalo.“

„Nedošlo mezi námi k ničemu, o čem bych ti nemohla povědět.“

„Díky bohu za to. Nebudu o tom chtít slyšet, až se to stane. Rozumíš, Mary Rose?“

Až se to stane? Opřela se o opěradlo a zadívala se na bratra. „Jsi nějak samolibý,“ řekla.

„Ne, nejsem. Jsem jenom upřímný.“

„Ale jsi,“ namítla. „Jsi zrovna tak samolibý jako Harrison.“

Pominul její poznámku, protože si nemyslel, že být samolibý je špatné, i když jeho sestra mluvila tak, jako by bylo.

Vzal konvici a obrátil se ke dveřím jídelny. Vzápětí se zastavil a znovu se otočil k sestře.

„Kdyby ti přece jen ublížil, chci být první, kdo se to doví. Povíš mi to, ano?“

„Ano, povím ti to.“

Spokojeně přikývl. „Mám tě rád, kotě.“

„Já tě mám taky ráda. Harrison se ti líbí, že?“

„Málokomu by se nelíbil. Ale když sem přijel, nelíbil se mi ani trochu. Ani tobě se nebude líbit, až si s tebou promluvíme.“

„Á, ten váš rozhovor,“ zašeptala.

„Řekl ti o…“

Přerušila ho. „Řekl mi, že mi něco povíte vy. Neřekl, o co se jedná. Chce, abyste mi to sdělili hned.“

Zavrtěl hlavou. „Počkej do zítřka. A nemrač se. Ano?“

„Travisi, bez ohledu na to, co mi řeknete, nebudu ho nenávidět. Nebo myslíš, že ano?“

Nemyslel, že je schopná nenávidět kohokoli. Ale zlomí jí to srdce. Tím si byl Travis jist. Celý svět se jí zhroutí a Travisovi připadalo pochopitelné, že bude vinit Harrisona. On sám by to udělal.

„Ne, nebudeš ho nenávidět,“ řekl. „Vezmi šálky, Mary Rose.“

Přikázal jí to ve snaze odvrátit její pozornost od blížící se schůzky. Chtěl, aby co nejdéle zůstala šťastná a bezstarostná.

Rozhodl se zaujmout ji něčím jiným a vyprávěl jí o Colovi a Eleanor.

„Začíná tušit, že se s ní nemůže zaplést. Chtěla by se vdávat, a Cole o něčem takovém nechce ani slyšet.“

„Časem bude chtít,“ řekla. „Jenom si to ještě neuvědomuje.

I ty se jednou oženíš, Travisi. Až potkáte tu pravou, nebudete se dlouho o manželství rozmýšlet. Bude z tebe skvělý manžel a otec.“

„Měl bych se vzdát své svobody? Zbláznila ses?“ Zasmála se. Byla to přesně taková reakce, jakou si přál. „Mluvíš jako Adam. Proč si muži myslí, že s manželstvím nastává konec jejich svobody?“

„Protože je to pravda,“ odpověděl.

Opět zamířil ke dveřím kuchyně, ale Mary Rose ho zavolala zpátky. „Travisi?“

„Co zas?“

„Byl to MacHugh.“

„Cože?“

„Když jsem se zamilovala do Harrisona.“

Obrátil oči v sloup. „Už to mám. Zamilovala ses do jeho koně a myslela sis, že k němu patří i Harrison.“

Vyšel z kuchyně, než mu mohla cokoliv vysvětlit. Nevadilo jí to. Byla ráda, že je zas sama a že může přemýšlet o všech těch nádherných souvislostech lásky a života, o nichž jí řekl. Chce strávit zbytek života s ní. Nedovedla si představit nic krásnějšího.

Seděla u stolu ještě několik minut, dokud ji nezavolal Travis. Pak odnesla šálky do jídelny, prošla kolem bratrů a popřála jim dobrou noc.

Vyšla nahoru do svého pokoje a posadila se na okraj postele, aby si všechno promyslela. Snažila se nemyslet na to, že Harrison na ni čeká. Samozřejmě se jí to nedařilo. Vždy, když vyhlédla z okna a spatřila světlo zářící v okně srubu, ucítila v žaludku příjemné teplo.

Čeká, že přijde za ním. Svěřil jí všechno o potřebách svého těla, oslnil ji zábleskem vášně a ona teď nemůže předstírat, že se nic nestalo, nebo že od něho nechce víc.

Chtěla, protože ho milovala. I když byl strašlivě samolibý. Mary Rose vstala, začala přecházet sem tam a přemýšlet o způsobu, jakým jí sdělil své přání. Nijak se neobtěžoval, aby se jí ptal. Ne, prostě sebejistě vyslovil, co chce. Jsou všichni muži jako Harrison? Potřásla hlavou a zavrhla tu možnost. Nikdo se k ní ještě nechoval tak majetnicky nebo tak panovačně. Byl ve svém jednání paličatý a umíněný, a zároveň milý a oddaný a ohleduplný a nádherný. Ne, na celém světě není nikdo takový jako Harrison Stanford MacDonald. A právě proto se do něho zamilovala.

Nepožádal ji, aby se za něho provdala. Pokusila se představit si ho, jak před ní klečí a žádá ji o ruku, a uvědomila si, že se při takové představě usmívá. Nebude se jí ptát. Oznámí ji to. Je prostě strašlivě domýšlivý, ale to jí vůbec nevadí.

Uvažoval o jejich situaci prakticky. Nebylo možné uzavřít ihned oficiální sňatek. V Blue Belle nebyl ani kostel a duchovní byli v tomto kraji stejně vzácní jako broskvový kompot. Obřad by mohl vykonat hrdelní soudce Burns, ale ten byl k dispozici jen třikrát nebo čtyřikrát do roka, zbytek času si jeho pozornost žádaly řady mužů potřebujících smyčku.

Harrison vyslovil svůj slib a jeho svědkem byl pouze Bůh. A ona udělala totéž. Už se nic nezmění.

Neměla tušení, jak dlouho přecházela po ložnici, ale v domě už bylo ticho a tma, když se konečně přestala trápit kvůli změnám v životě, které ji čekají. Hodnou chvíli se věnovala umývání každého kousku těla růžovým mýdlem, pak si oblékla bílou noční košili. Přes ni si přehodila růžový župan zdobený krajkou, který jí Douglas daroval k minulým Vánocům, a začala se probírat ve skříni, aby našla nepraktické, ale překrásné saténové střevíce.

Byla nervózní a trochu naplněná obavami z toho, co se stane, ale věděla, že nervozita nic nezmění. Láska k Harrisonovi ji neděsila. Akt milování však byl něco jiného. Věděla, že mužům se líbí, protože její bratři jezdívali co čtrnáct dní do Hammondu, a když se vraceli, páchli laciným parfémem a na tvářích měli

přihlouplé úsměvy. Možná se ženám líbí také. Protože o tom nikdy s nikým nemluvila, nemohla si utvořit žádný názor. Jen doufala, že usuzuje správně. Blue Belle se sice v takových věcech vyznala, ale ta se vždy chovala k Mary Rose jako starostlivá teta a nikdy s ní nemluvila o profesionálních záležitostech.

Posadila se u toaletního stolku, vzala do ruky kartáč a neúnavně si pročesávala vlasy, protože doufala, že ji všední, zdlouhavá činnost uklidní.

Konečně usoudila, že otálí už dost dlouho. Odložila kartáč, utáhla si pásek na županu a sešla dolů po schodech.

V okamžiku, kdy stála na jeho prahu, se třásla od hlavy k patě.

Nevěděla, jak dlouho váhala s rukou na klice, ale muselo trvat alespoň pět minut, než sebrala dostatek odvahy a vešla.

Harrison vynechal spoustu detailů, když jí popisoval svou představu, jak bude vypadat a jak se bude cítit v jeho posteli. Měla alespoň tisíc otázek, které by mu nejraději položila, ale nakonec se rozhodla pro jednu, na niž bude vyžadovat odpověď dříve, než mu dovolí, aby se jí dotkl.

Zhluboka se nadechla, vypjala hruď a otevřela dveře.

Když se pro něco rozhodla, vrhla se do toho s plným nasazením. Dveře udeřily o vnitřní stěnu, pak se odrazily a málem ji uhodily. Zachytila je a odsunula, tentokrát ovšem mírnéji.

Dvanáct minut. Přesně tak dlouho jí trvalo, než se rozhodla, že dveře otevře. Harrisonovi bylo do smíchu, ale neodvážil se pousmát ani koutkem úst, protože při prvním náznaku veselí by zřejmě utekla zpátky do domu. Zdálo se, že láska jeho života neměla k myšlenkám na útěk daleko. Slyšel ji, jak stojí na prahu a něco si pro sebe šeptá, a ihned si uvědomil, že si celou záležitost ještě probírá sama se sebou.

Nevstal z postele a nerozběhl se k ní, aby ji přivítal. Chtěl, aby se rozhodla sama. Podíval se na kapesní hodinky, zjistil čas a pak na ně náhodou pohlédl okamžik předtím, než se pokusila vytrhnout dveře ze závěsů.

Když viděl, co má na sobě, bylo mu jasné, že jí bratři o jejím otci neřekli. Kdyby ano, přišla by sice k němu, ale měla by na sobě denní šaty. A vyžadovala by odpověď na řadu otázek. Tvářila by se

ublíženě, rozhořčeně a zmateně. Věděl, že k tomu tak jak tak dojde. Už brzy uvěří, že ji oklamal a zradil, a namouduši, není nic, co by s její bolestí mohl udělat. Naprosto jí však důvěřoval a věděl, že nakonec pochopí. Je jeho povinností ji chránit, a ať se jí to líbí nebo ne, až přijede do Anglie, bude ho potřebovat. Plně chápal, co se s ní stane, protože dobře znal Elliottovu rodinu. S nejlepšími úmysly se pokusí zbavit ji její osobnosti a proměnit ji v někoho, jako jsou sami. Harrison něco takového nemínil připustit. Chtěl, aby Mary Rose celou duší chápala, že ji miluje takovou, jaká je, ne takovou, jakou ji chtějí mít oni.

A právě proto vyslovil svůj slib už teď.

Mary Rose bušilo zběsile srdce, kolena se jí podlamovala a zoufale se snažila klidně dýchat.

Pohled na Harrisona ji nijak neuklidnil. Seděl na posteli, záda opřená o sloupek a nohy natažené na pokrývkách.

Neměl na sobě noční oděv. Byl do půl pasu nahý a bosý, měl na sobě jen kalhoty. Nebyly však zapnuté. K jejich knoflíkům se sbíhaly tmavé kadeřavé chloupky. Pohled na něho jí zrychloval tep. Náhle si uvědomila, kam se dívá, a uhnula očima od jeho slabin.

Všimla si, že zavřel knihu, kterou držel v ruce. Vytřeštila oči úžasem. Během čekání na ni si četl. Nebesa, nevěděla, co si o tom má myslet. Zatímco ona chodila po ložnici sem a tam, trpěla úzkostí a nervozitou a třásla se strachy, on si klidně četl!

Jakmile se vzpamatovala z překvapení, uvědomila si, že by ho nejraději uhodila.

Harrison se ani nepohnul. Viděl strach v jejích očích a věděl, že bude muset najít způsob, jak ji uklidnit, než se jí dotkne.

Myslel naprosto vážně, co říkal, když sliboval, že ji nebude k ničemu nutit. Kdyby si to najednou rozmyslela a chtěla se vrátit domů, nebránil by jí. Asi by ho zabilo, kdyby viděl, jak od něho odchází, ale raději by dobrovolně zemřel, než by jí v jejím rozhodnutí bránil.

Uvědomil si, že uvažuje tak velkoryse, protože v srdci už ví, že Mary Rose zůstane. Vyžadovalo odvahu přijít sem k němu. Nečekal nic jiného.

„Ty sis četl.“

Její prosté konstatování znělo jako výčitka. Neřekl na to nic. Přikývl a dál se na ni díval, čekal, až mu dá vědět, že je připravená, aby ji vzal do náruče. Všiml si, že její strach zmizel. Teď mu připadala rozmrzelá.

Nedovedl si představit proč. „Nechceš zavřít dveře?“

„Ne.“

To odmítnutí nevykřikla a z jejího hlasu ani nezaznívala panika. Harrison položil knihu na stůl, spustil nohy z postele a chtěl vstát. Předpokládal, že si přeje, aby dveře zavřel on sám.

Zastavila ho však mlčenlivým příkazem: zvedla ruku a ukázala mu, že si přeje, aby zůstal, kde je.

„Než někam půjdeš, chci slyšet odpověď na jednu otázku. Proč na sobě nemáš noční oblečení? To je ovšem jiná otázka,“ dodala rychle.

Bůh jí pomáhej, vždyť mluví jako hloupá nána. Pokrčila rameny. „Ptám se jenom ze zvědavosti.“

„Nikdy na sobě nemám nic, když spím.“

Kolena pod ní opět poklesla. Nemohla se udržet a představila si ho nahého. „O tom ses asi neměl zmiňovat.“

„Brzy na to přijdeš sama. Zůstaneš dnes se mnou?“

Nemohla uvěřit, jak rozvážně a klidně zní jeho hlas. „Ještě jsem se nerozhodla.“ Podařilo se jí zalhat, aniž se usmála.

Ke svému rozhodnutí dospěla už v ložnici, ale nebyla ochotná svěřit mu je.

Teď se však zachovala paličatě a bylo jí to jedno, protože nemohla přežít, že se bavil knihou, zatímco ona procházela plameny pekelnými.

To, jak každý z nich strávil večer, potvrdilo všechny ty úžasné rozdíly mezi nimi. Ona trpěla. On si četl.

„Jsi ten nejodhodlanější a nejracionálnější muž, jakého jsem kdy potkala, a máš ještě spoustu dalších vlastností, o kterých jsem si myslela, že je u svého partnera nesnesu. Toužila jsem po milém, zranitelném muži, protože jsem věřila, že takový mě potřebuje. Jak se proboha mohlo stát, že jsem skončila u tebe?“

Když slyšel údiv v jejím hlase, musel se usmát. „Protože já tě potřebuji víc než kterýkoliv jiný muž. I ty mě potřebuješ, Mary Rose. Bylo by pěkné slyšet, kdybys to přiznala.“

„Ano, potřebuji tě. Ale nemám ráda samolibé muže. Zvlášť nesnáším, když mi nějaký takový rozkazuje. Na tvém místě bych si to pamatovala.“

„Miláčku, jak dlouho ti bude trvat, než se rozhodneš? Musím se tě dotknout.“

Naléhavost v jeho hlase ji dojala. Sledovala, jak vstává, a vzápětí ho znovu zastavila.

„Zůstaň, kde jsi, Harrisone. Mám ještě jednu otázku. Jestli se mi tvá odpověď nebude líbit, odejdu.“

Plamínky v jejích očích mu ukázaly, že se nemusí obávat. „Začíná tady být zatraceně chladno. Na co se mě chceš zeptat?“

Postoupila o krok k němu a nechala v sobě narůstat očekávání. Chvěla se touhou políbit ho.

Ach, jak ho milovala. Připadal jí teď jako rošťák, protože mu vlasy spadly do čela a na rtech mu pohrával ďábelský úsměv. Byl silný a panovačný, samolibý a pyšný, řádný a spolehlivý a ona stráví zbytek života tím, že ho bude zbožňovat.

Nemohla čekat už ani minutu. „Když jsi mi říkal, na co myslíš, a představoval sis mě ve své posteli… při milování…“

„Ano?“

„Usmívala jsem se?“

Smál se bez zábran, když si ji přitáhl do náruče a objal ji. Bradu si opřel o její temeno a něžným, milujícím hlasem ji ujišťoval, že ve všech jeho erotických snech a představách byla šťastná, vlastně nesmírné šťastná, naplněná, spokojená, vděčná a úplně omámena jeho láskou a teď, když měl čas si to promyslet, i jeho úžasnou sexuální zdatností.

„Nenacházela jsi slov, abys mi poděkovala,“ dodal.

Odtáhla se od něho a podívala se mu do očí. „Já jsem ti za milování *děkovala*?“

„To byl můj sen, miláčku, ne tvůj.“

Schovala hlavu pod jeho bradu, ovinula mu paže kolem pasu a dotkla se ho dlaněmi, aby cítila teplo jeho zad. „Bůh mě ochraňuj, jsi samolibý, i když spíš. Co mám s tebou dělat?“

Harrisonovi problesklo hlavou několik nápadů, ale usoudil, že není vhodný čas, aby jí je sděloval. Všechny jeho představy vyžadovaly její ústa, jazyk i ruce.

„Máš ruce jako led,“ řekl místo toho.

„Nechal jsi otevřené dveře. Asi bys je měl zavřít. Je tu zima.“

Harrison se natáhl za ni, přirazil dveře a odsunul její paže. Vzal ji za ruku a vedl ke své posteli.

Stáli čelem k sobě, vzdáleni od sebe asi na krok, a na dlouhý, mlčenlivý, napjatý okamžik nechali v sobě narůstat touhu a očekávání.

V měkkém světle lampy mu připadala jako anděl, když viděl, jak jí vlasy splývají na ramena a jak se jí světlý, jemný župan ovíjí kolem kotníků.

Čím déle se díval do jejích modrých očí, tím víc byl přesvědčený, že je vskutku dokonalá.

Pohnula se dříve než on. Sklopila oči, pomalu si začala rozvazovat uzel na pásku županu a pak ho odložila. Ruce se jí přitom viditelně třásly.

Podala mu svůj oděv. Nespustil z ní zrak, když ho odhazoval za sebe.

Zarazil ji, když si chtěla rozepnout noční košili. „Já sám,“ zaleptal hlasem plným vzrušení.

Ruce jí klesly k bokům. Cítil, jak se chvěje, když jeho prsty vklouzly pod tenkou látku za výstřih bavlněné noční košile a přejely po hedvábné kůži.

Choval se, jako by měl na její svlékání nekonečně mnoho času, a musel se značně ovládat, aby nepostupoval prudce. Nejraději by z ní oděv strhl, ale nechtěl dát najevo netrpělivost. Přál si, aby jí ta noc připadala jako neúžasnější v jejím životě.

Jeho ruce se pomalu blížily k pasu, při každém rozepnutí knoflíku laskaly její pleť, a když byly knoflíky konečně rozepnuty, rozevřel noční košili.

Dokonalost jejího těla mu brala dech. Pleť měla hebkou a smetanovou, ňadra plná, bradavky růžové a její jemné ženské tvary byly mimořádně dokonalé.

Ruce se mu chvěly touhou sevřít ji do náruče, cítit, jak se k němu tiskne, ale ještě na chvíli odolal této touze a pomalu spouštěl noční košili, až se látka zastavila na jemných oblinách jejích boků. Dlaněmi jí objal útlý pás a pomalu sjížděl rukama ke stehnům. Dotek s její kůží, chladnou a hebkou a neposkvrněnou, v něm vyvolal nápory touhy.

Košile klesla na podlahu u jejích nohou.

„Jsi ještě krásnější, než jsem si představoval."

Její rozpaky po vroucně pronesených slovech chvály pominuly. Výraz zalíbení v jeho očích jí pomohl zapomenout na ostych. Myslel si, že je krásná, a jeho láska k ní o tom přesvědčila i ji.

Nemohla už jen tak stát. Vyklouzla ze střevíčků a vztáhla k němu ruce. „Chceš, abych tě svlékla?"

„Ještě ne," odpověděl. „Chci, aby to trvalo déle. Kdybych si svlékl kalhoty už teď, šlo by to příliš rychle. To nechci. Všechno ti musí připadat dokonalé."

„Takže když to jde rychle, je to špatné?"

Zavrtěl hlavou. „Nic, co budeme spolu dělat, nebude špatné."

Nedal jí čas přemýšlet o tom, co právě řekl, ale přivinul si ji do náruče a sevřel pevněji. Její ruce mu spočinuly na hrudi a prsty se začaly probírat v jeho hustých chloupcích. Lechtaly ji a věděla, že kdyby pohnula pažemi, ucítila by je na ňadrech.

Pohnula se dřív, než ji k tomu přiměl. Zabořil jí tvář pod bradu, vdechoval její vůni a těšil se nádhernému pocitu z doteku jejích jemných ňader.

Radostným povzdechem mu dala najevo, že i ona prožívá podobnou slast.

„Věděla jsem, že to bude tak hezké."

Pomyslela si, že je to víc než hezké, ale zdálo se, že nemůže najít správná slova, kterými by mohla popsat všechny pocity, které jí probíhaly tělem. Všimla si, že dýchá poněkud trhaně, a v tom okamžiku si uvědomila, že on je stejně neklidný. Pokaždé, když se

o něho otřela, vjemy sílily, až se každý nerv jejího těla chvěl zvláštním teplem. Bylo to nádherné.

Pokrýval vlhkými polibky celý její krk, laskal jí ústy a jazykem ušní lalůček a celou tu dobu šeptal žhavá slova o nejrůznějších věcech, které by s ní rád prováděl.

Jeho slova byla pro ni stejně vzrušující jako jeho doteky. Toužila se dotýkat celého jeho těla. Hladila mu hruď, ramena a krk, pod prsty vychutnávala hru jeho svalů v ramenou a neustále se k němu neklidně tiskla ve snaze vzít si ještě víc z jeho neuvěřitelného sálajícího tepla.

Bezprostřední způsob, jakým na něho reagovala, ho opájel. Všechno na ní v něm rozněcovalo plamen vášně. Těšil ho pocit, který v něm vzbuzovaly její vlasy, klouzající mu mezi prsty jako vlákna hedvábí, i tiché smyslné vzdechy, které jí zaznívaly z hloubi hrdla, když se jí dotkl určitým způsobem a ona nemohla skrýt radost. A jak mu bylo příjemné, když se její tělo otíralo o jeho!

Jednou rukou ji vzal kolem pasu a sklonil se k ní, aby ji políbil. Jeho ústa byla teď nenasytná, protože tlak sílící v jeho těle v něm rozněcoval touhu potěšit ji. Jazykem jí ústa otevřel, pak jej povytáhl jen proto, aby do nich mohl znovu proniknout a začít s milostnou hrou. Hladil jí krk, pak jeho ruce putovaly níž, k ňadrům, a zanedlouho, když byl přesvědčen, že zemře, budou-li ta sladká muka pokračovat, vzal do dlaní jedno z nich a začal je laskat ještě intenzivněji. Palcem lehce přejel přes bradavku. Instinktivně se proti němu prohnula, aby mu dala najevo, jak velice se jí to líbí, a když pohlazení opakoval, zavřela oči a z úst se jí vydralo zaúpění vyvolané rozkoší.

„Přijdu o rozum," zašeptala mu do ucha.

„Bude to ještě horší," sliboval.

Nevěřila, že snese ještě něco víc. Tlak, který se jí šířil v těle, byl čím dál intenzivnější, rozléval se jí v útrobách jako příjemně hřejivé teplo.

Jeho ústa dopadla na její a zároveň vklouzl rukou mezi její stehna. Pak ji začal laskat prsty. Neustále ji přitom líbal a jejich jazyky se zmítaly v nápodobě milostného aktu.

Zdálo se jí, že v divoké extázi, kterou vyvolávaly jeho doteky, zemře. Pozvedla boky vstříc jeho ruce, až vzrušení začalo být nesnesitelné. V té chvíli se pokusila odsunout ho od sebe.

Harrison se třásl touhou. Vlhké teplo, které cítil na prstech, ho zbavovalo posledních zbytků sebeovládání. Znovu a znovu pokrýval její ústa dlouhými, vlhkými, horkými polibky, a když se konečně odtáhl, uvědomil si, že mu svírá zápěstí a že se pokouší oddálit jeho ruku od žáru, jehož se chtěl zmocnit nejvíc.

Zvedl ji do náruče, odhrnul pokrývku a uložil ji do postele. A pak si stáhl kalhoty. Zoufale se snažil předstírat, že má ještě kousek trpělivosti. Byl však zcela uchvácen dychtivostí zanořit se do jejího nitra, ucítit, jak ho obklopí, stisknou a budou milovat její pevné stěny, ale věděl, že ji nejprve bude muset zbavit obav. Začínala přemýšlet o úniku. Věděl, co takovou změnu způsobilo. Také přesně věděl, co si myslí.

Láska jeho života uviděla ztopořený úd.

„Všechno bude v pořádku," sliboval hlasem ochraptělým vášní. „Jsme jeden druhému souzeni, miláčku."

Zavrtěla hlavou a začala se zvedat. Dýchala přerývaně, zmožena vášní, ale strach v ní probouzel paniku.

Neposkytl jí čas, aby její obavy mohly narůstat. Zadržel ji v posteli tak, že se natáhl vedle ní a přitlačil se k ní stehnem. Vzal ji za ruce, přiměl ji, aby mu je ovinula kolem krku, aby se přestala pokoušet odsunout ho od sebe, a pak se opět sklonil, aby ji políbil.

Musel hledat její ústa. Odvracela hlavu, skrývala je do polštáře, ale konejšivá, láskyplná slova ji nakonec uklidnila natolik, že byla schopna opět na něho pohlédnout.

Oči měla dosud zamžené vášní a on věděl, že zanedlouho v ní bude schopen znovu roznítit oheň.

„Věříš mi, lásko? Dovol mi ještě jeden polibek. Jestli pak budeš chtít přestat, slibuji, že tě poslechnu."

Nedodal, že nehodlá přestat, dokud nebude pevně vězet v jejím těle, ledaže by se mu začala vzpírat. Bůh mu pomáhej, pak přestane, i kdyby ho to zabilo, ale modlil se, aby k tomu nemuselo dojít.

Musela si jeho nabídku promyslet, než konečně souhlasila. Kdyby netrpěl takovou bolestí, připadal by mu její rozmrzelý výraz k smíchu. Avšak tepala v něm prudká touha a jediné, na co byl schopen myslet, bylo, jak se do ní vnořit co nejhlouběji.

„Jediný polibek," zašeptala.

„Jediný polibek," opakoval.

„Bude se ti to líbit, má milá. Namouduši."

Nezdálo se, že by mu věřila. Její váhání ho nijak neodrazovalo. „Otevři prosím ústa, miláčku," zašeptal tiše okamžik předtím, než opět převzal iniciativu. Sevřela mu ruce kolem krku o něco pevněji, přitáhla si ho blíž k sobě, a když ho začala líbat se stejnou vášní jako on ji, věděl, že zapomněla na všechny své obavy.

Dlouho ji laskal ústy i rukama, až se opět začala proti němu neklidně pohybovat. Pak ucítil, jak v ní narůstá napětí.

Vklouzl jí rukou mezi stehna, aby jí pomohl se připravit. Otřásl se náporem rozkoše, když na konečcích prstů ucítil vlhkost. Polaskal její hedvábné záhyby, pak jemně pronikl dovnitř. Věděl přesně, kde se jí má dotknout, aby v jeho pažích roztála.

Nemohla se vzpírat nádherným pocitům, které v ní probouzel. Začala se svíjet slastí, ale on pokračoval v sladkém trápení. Její nehty se mu zarývaly do ramen a z úst se jí ozývalo tiché hrdelní úpění.

Už nemohl čekat. Pevně přitiskl ústa na její, přiměl ji, aby roztáhla nohy a uvelebil se mezi jejími stehny. Zvedl jí boky a pomalu do ní vnikl. Zarazil se, jakmile ucítil tenkou překážku, zavřel oči v blaženém odevzdání a pak pronikl hlouběji.

Cítil se, jako by zemřel a vznášel se k nebesům.

Ona měla pocit, že se roztrhla napůl. Celým tělem jí projela sžíravá bolest. Vykřikla, chtěla se bránit jeho náporu a pokusila se mu vytrhnout. Neuhnul ani o kousek. Znemožňoval jí pohyb tíhou svého těla.

„Nehýbej se, miláčku. Jen vydrž, dokud bolest nepoleví. Už to bude, lásko, už to bude. Bude ti líp. Miluji tě, Mary Rose. Ach lásko moje, neplač."

Mluvil utrápeně, protože jí způsobil bolest, a to jí nakonec pomohlo přenést se přes ni. Bolest najednou nebyla už tak strašlivá, i když tupý nepříjemný pocit zůstával.

Vášeň bojovala s obavami. Zdálo se jí, že se ve svých pocitech nemůže vyznat. Mělo by se jí to líbit?

Nechápal utrpení, které teď prožívala. Zoufale toužil dát jí čas, aby ho přijala, ale vlastní sžíravá touha zmocnit se jejího těla úplně začínala být nesnesitelná. Zůstat nehybný bylo téměř nemožné. Cítil, jak ho obklopují její pevné stěny, jak ho obepínají. Byl to hrozný a zároveň překrásný pocit a, Bůh mu pomáhej, jestli se brzy nepohne, bude pozdě. Vyprýští semeno do jejího těla, aniž jí poskytne jakoukoliv rozkoš.

Bouřil se proti takovému jednostrannému uspokojení. Ona musí zakusit stejné vyvrcholení bez ohledu na to, jak dlouho to bude trvat.

Na obočí se mu perlily kapičky potu, čelisti měl pevně sevřené a srdce mu prudce bušilo. Zabořil tvář k jejímu krku a začal ji kousat do lalůčku.

„Už se cítíš líp, miláčku?“

Uslyšela v jeho hlase starost. Instinktivně ho chtěla utěšit, říct mu, že jí neublížil, že všechno bude v pořádku.

„Už se cítím líp,“ zašeptala hlasem, který se snažil předstírat lež.

Aby mu ukázala, že míní vážně, co řekla, opět ho objala a začala ho hladit po krku. Zachvěl se přitom a tlumeně zaúpěl a ona ho začala hladit znovu. Ucítila napětí v jeho těle a věděla, že vynakládá nesmírné sebeovládání, aby zůstal nehybný. Ohleduplnost, s níž se k ní choval, způsobovala, že její bolest a nepříjemné pocity byly najednou lehce snesitelné.

„Nechci tě zklamat.“

Přenesl váhu na lokty a zvedl hlavu, aby na ni pohlédl. „Nikdy bys mě nemohla zklamat. Miluji tě, má lásko.“

Užasla nad jeho něhou. „Je to mnohem lepší, dá se to vydržet. Už nemusíš čekat.“

Překvapil ji úsměvem. „Že se to dá vydržet?“ zeptal se. „Na to se ještě podíváme, lásko.“

Přitáhla si ho k sobě, aby ho políbila, a když opět zvedl hlavu, s radostí zjistil, že se v jejích očích objevila vášeň.

Věděl, že od okamžiku, kdy vnikl do jejího nitra, uplynulo jen velmi málo času, ale zběsilá tělesná touha v něm vzbuzovala pocit, jako by to byla celá věčnost.

Jeho soustředěný výraz v ní vyvolával zvědavost mísící se s vášní.

„Pověz mi, co mám dělat. Chci ti udělat radost."

„Ty mi děláš radost. Zvedni pomalu nohy, lásko, abych mohl…" Zasténal a nemohl mluvit dál. Rozkoš, kterou pocítil, když se začala pohybovat proti němu, znamenala konec jeho trpělivosti.

Očekávala bolest, ale když zvedla nohy, ucítila něco zcela jiného.

Intenzita toho pocitu způsobila, že ho chtěla vychutnat víc. Opět se pohnula, vlna rozkoše v ní zesílila a ona ho objala pevněji. Opravdu to bylo příjemné.

„Je to hezké, ne? Ale tentokrát mi řekni pravdu."

Jeho hlas zněl, jako by nesmírně trpěl. „Ano," zašeptala. „Ale pořád se necítím tak, že bych ti měla děkovat."

Bože, jak ji miloval!

Řekl jí, aby ho ovinula nohama, pak se trochu posunul a pronikl do ní hlouběji.

Nikdo z nich nebyl schopen slova. Povytáhl se, pak opět zaútočil. Chtěl postupovat pomalu a klidně, aby ji úplně rozdivočil vášní, ale byla tak neuvěřitelně horká a pevná a on prožíval v jejím nitru tak úžasné pocity, že jeho předsevzetí bylo brzy potlačeno nutkavou touhou zrychlit tempo. Připadalo mu čím dál obtížnější myslet na to, že by měl postupovat pomalu nebo být jemný. Hrome, vždyť nebyl schopen vůbec myslet. Jen cítit.

Její šeptané prosby a úpění ho pobízely k dalším náporům. Pokaždé, když se povytáhl, zvedla boky, aby si ho přitáhla zpět. Nehty se mu zarývala do zad a on si uvědomil, že ji opouští sebeovládání. Její doteky i výkřiky byly čím dál naléhavější. Tlak v jejím těle vzrůstal, až myslela, že z toho sladkého utrpení zemře. Nevěděla, co chce. Věděla jen, že to chce okamžitě.

Vášeň mezi nimi už hořela naplno, až se Mary Rose zdálo, že její intenzitu nesnese už ani okamžik. V té chvíli dospěla k vyvrcholení, přemohl ji pocit blaženosti, a jakmile ji zachvátila další vlna rozkoše, vykřikla jeho jméno. Stiskla ho pevně v sobě, a když ucítil záchvěvy její extáze, dal průchod své vlastní. Vyronil semeno s tichým zamručením živočišného uspokojení.

Byl to nejnádhernější orgasmus, jaký kdy zažil. A to jen proto, že ji miloval.

Zhroutil se na ni. Nesla na sobě celou jeho sílu a chvíli trvalo, než se vzpamatoval. Nejraději by usnul a držel ji přitom v náručí, a až by se probudil, nechal by se opět pohltit její láskou.

I jí trvalo dlouho, než se vzpamatovala. Připadalo jí, jako by se v tomto blaženém okamžiku odevzdání jejich srdce, mysl i duše prolnuly a jako by byla obklopena teplem jeho lásky. Milování s Harrisonem se pro ni stalo nejnádhernějším a nejúžasnějším zážitkem v životě.

Jeho zásluhou jí připadalo nádherné úplně všechno. Od okamžiku, kdy mu dala své srdce, se jí změnil celý svět. Obyčejné dny získaly kouzlo, protože je sdílela s ním. Už si nedovedla představit život bez něho. Byl milující a něžný a laskavý a cituplný. Byl smyslný a vášnivý a arogantní a samolibý.

Byl prostě dokonalý. A to všechno proto, že ho milovala.

„Jak se cítíš, Mary Rose?“

Zvedl se na lokty nad ni, aby se sám přesvědčil, a pohlédl jí do očí. Byly ještě poznamenané vášní, kterou prožila. Ústa měla naběhlá. Na tváři viděl, že ji poškrábal svými vousy. Zjištění těchto stop v něm vzbudilo značné uspokojení. Patřila jemu a, ať do něho hrom udeří, líbilo se mu, že je zanechal.

„Ublížil jsem ti, že?“

Ta otázka zněla upřímně, ale líný úsměv, který se mu mihl na tváři, ji zmátl.

„Ano, opravdu jsi mi ublížil, ale bolest netrvala dlouho. Křičela jsem jen okamžik.“

„Poprvé ano,“ přisvědčil.

„Proč se usmíváš? Nemrzí tě, žes mi způsobil bolest?“

„Ovšemže mě to mrzí. Miluji tě, Mary Rose. Usmívám se, když vidím, jak vypadáš.“

Jeho hlas dostal drsné citové zabarvení, které se jí tolik líbilo.

„Jak vypadám?“ vydechla.

„Jako bych právě byl ve tvém těle a miloval tě a uspokojil tě. Teď mám radost, že mi patříš.“

Cítila neuvěřitelné teplo a bezpečí a lásku.

„Ty ses vždycky choval majetnicky.“

„Teď je to jiné, miláčku. Už dlouho jsem tě toužil dostat do postele.“

Vztáhla ruku a pohladila ho po tváři. „A teď, když v ní jsem?“

Úsměv z jeho tváře zmizel. „Jsi moje.“

Nehodlala proti této pravdě nic namítat. „Ano, jsem tvoje.“

Spokojeně přikývl. Pak se sklonil a políbil ji.

Špičkami prstů mu zavadila o nohy a vydechla do jeho úst, když je začal dráždit jazykem.

Ucítil první projevy vzrušení a věděl, že se musí zastavit, než ho vášeň přiměje zapomenout na její choulostivý stav. Potřebuje čas, aby se vzpamatovala, než se jí znovu zmocní.

Odtáhl se, převalil se na záda a pak si ji přitáhl k boku.

„Musíme si promluvit, Mary Rose.“

Vážnost jeho hlasu ji naplňovala obavami. Věděla, že by neměla mít neopodstatněné dohady, ale její zranitelnost ji nutila myslet si, že jí chce říct něco, co nebude chtít slyšet. Dokonce si myslela, že ví, co to je.

Několik minut uplynulo v mlčení. Dívala se na strop a on uvažoval, jak by s ní probral jejich budoucnost.

Ona byla čím dál nervóznější.

Nemohla už déle snášet mlčení. „Usnadním ti to, Harrisone. Řeknu to místo tebe. Rozhodl ses…“

Nenechal ji dopovědět.

Sevřel ji pevně kolem pasu a řekl: „Nemůžeš přece vědět, co řeknu. Neumíš číst myšlenky, miláčku.“

„Ne, neumím ti číst myšlenky,“ přisvědčila. „Ale už mohu dospět k jistým závěrům. Podle vážného tónu tvého hlasu je mi

jasné, že mi chceš říct něco důležitého. Tvoje váhání naznačuje, že jen těžce hledáš správná slova. Mám pravdu?“

„Ano,“ odpověděl. „To, co ti musím říct, je důležité a chci pro to najít správná slova.“

„Protože jsi právník.“

„Ne, protože bych chtěl, abys mi porozuměla. Chci tě na to připravit.“

„Harrisone, mohla bych ti ušetřit spoustu času.“

Začala ho hladit po hrudi, sotva si vědoma toho, jak ho rozrušuje. Najednou zatoužil znovu se s ní milovat.

Napřed si však budou muset promluvit. Vzal ji za ruku a stiskl. Okamžitě se pozvedla a políbila ho na krk.

„Nepokoušej mě.“ Svou výzvu pronesl drsným, vážným hlasem.

Nedbala na ni a znovu ho políbila.

„Já tě nepokouším. Já tě utěšuji. V tom je rozdíl.“

„Ležíš mi nahá v náručí, Mary Rose. Proto…“

„Tě pokouším.“

„Ano.“

Povzdechla a položila tvář na jeho teplou kůži. „Chápu, co se s tebou děje. Teď lituješ. Chápu to, Harrisone, a proto se snažím tě utěšit. Nemusíš se cítit provinile.“ Znehybněl. „A čeho bych měl vlastně litovat?“

„Naší… nerozvážnosti.“

„Čeho?“

Klidem v hlase zakrýval hněv. Nechtěl uvěřit tomu, co právě vyslechl. Musela svá slova opakovat, aby ho přesvědčila. „Naší nerozvážnosti.“

Ucítila, jak se dlouze nadechl, Ti reakce měla byt upozornění na jeho rostoucí zlost. Sevření kolem jejího pasu zesílilo.

Na jeho výbuch však nebyla připravena.

„Jak proboha uvažuješ? Vím, že jsi inteligentní jako každý jiný. Jsi dokonce chytřejší než každý jiný. Popletlo se ti něco v hlavě? Jak proboha můžeš věřit, že to byla nerozvážnost? Odpověz mi.“

Nečekal však, až odpoví. „Dali jsme jeden druhému slib. Chápeš?“

Mary Rose užasla nad jeho hněvem. Nijak ji však nevyděsil. Když si to uvědomila, usmála se. Harrison zařval jako raněný medvěd, a ona se cítila stejně bezpečná jako vždy.

Nechápala však jeho reakci. Choval se, jako by ho právě nesmírně urazila. I jeho matku. I jeho psa, kdyby nějakého měl.

Pokusila se nedat v hlase znát smích, když jí konečně dovolil promluvit.

„Neřekla jsem, že věřím, že jsme byli nerozvážní. Myslela jsem, že jsi…“

Znovu ji přerušil. „Poslouchej. Nemyslím, žes to pochopila.“

„Pochopila? Co myslíš?“

„Myslím, že jsi zřejmě nepochopila, že mi teď patříš. Nemyslím tím na jednu noc. Myslím navždy.“

„Chci, abys o tom mluvil rozumně. Pokud…“

„Ty chceš, abych *já* mluvil rozumně?“

Napadlo ji, že takovou věc mu asi neměla říkat. Byla teď ráda, že mu nevidí do tváře, protože věděla, že když mu pulzují svaly v čelisti, je vzteky bez sebe. Vždy pulzovaly, když zaťal zuby v hněvu. Bylo to poslední varování, známka toho, že se blíží bouře.

„Zdá se, že nedovedu říct nic, čím bych tě uklidnila.“

Začal vysvětlovat, co si o její poznámce myslí, pak si to rozmyslel. Věděl, že kdyby pokračoval, znovu by se rozzuřil. Nerozvážnost? Pořád nemohl uvěřit, že takovým slovem označila to, co se stalo dnešní noci. Potrvá mu alespoň týden, než se přes to přenese.

Mlčením naznačoval, že je připraven poslouchat její argumenty. „Nic takového jsem zatím nezažila. Mohl bys se mnou mít větší trpělivost. Nezabilo tě to, tak přestaň bručet. Ještě nikdy jsem se s nikým nemilovala. Nemůžu si pomoct, ale cítím se zranitelná.“

Byla přesvědčená, že takovým vysvětlením si získá jeho sympatie a pochopení. V obou případech se mýlila.

„Je divné, že se cítíš třeba jen trochu zranitelná. Také mě to zatraceně uráží.“

Začínala ztrácet trpělivost. Měl námitky ke každému slovu, které vyslovila. Je skutečně vrtkavý jako jeho kůň. Uvažovala, že mu o tom poví, pak si to rozmyslela. Při takovém srovnání by pravděpodobně vybuchl vzteky.

„Obvykle nemíváš takovou náladu."

„Ještě jsem si nezvykl tě milovat."

Zabubnovala mu prsty o hruď. „Cole bývá vždycky náladový, když se kvůli něčemu cítí provinile."

„Já se necítím provinile kvůli ničemu. Ty snad ano?"

Chytil ji za ruku a stiskl. Říkal jí beze slov, že její odpověď by raději měla být taková, jakou chce slyšet.

„Ne, necítím se provinile. Spokojen?"

Neodpověděl. Přestal jí však svírat ruku, a tak předpokládala, že odpověděla správně.

„Myslím, že bychom měli tuhle debatu ukončit. Pokud budeme pokračovat, dostaneme se do prudké hádky. Pak se mi budeš muset omluvit. Opravdu chceš ztrácet čas tím, že mě budeš prosit za odpuštění, když bychom mohli dělat příjemnější věci?"

Navzdory jejímu rozhořčení se usmál. „Proč si myslíš, že se budu omlouvat?"

„Protože umím čekat déle než ty. Ty to vzdáš dříve než já."

„Jinými slovy máš v sobě ještě zášť. Tvoji bratři se o ní zmínili."

„Někdy ano."

Rozesmál se. „Mary Rose, ty mě vedeš k tomu, že mám chuť tebou zatřást a zároveň tě políbit. Namouduši, jednoho krásného dne se z tebe zblázním."

Znovu ho začala hladit po hrudi. Líbil se jí dotek s jemnými chloupky. Zatoužila, aby ji zas políbil. Pouhé pomyšlení na to v ní vzbuzovalo neklid. Tiše povzdechla a přehodila přes něho nohu.

Zamručel. V tom okamžiku si uvědomila, kde má stehno, ale teplo šířící se z jeho slabin bylo tak příjemné, že se neměla chuť pohnout.

Kdyby se mu to nelíbilo, odsunul by se. Neudělal to však. Položil jí ruku do klína a začal jej laskat.

„Harrisone?"

„Ano?“

„Bylo to dnes tak hezké, jak sis představoval?“

„Bylo to mnohem, mnohem hezčí. Moje sny nebyly vždycky příjemné. Rozpalovaly mě. Dnes jsi ve mně zažehla oheň ty. Rozumíš?“

„Byl jsi spokojený?“

Slyšel v jejím hlase veselí a věděl, že má něco za lubem. Usmál se. Bůh ví, k čemu se chystá. „Ano, byl jsem spokojený.“

„Teď jsi promluvil pochvalně a vděčně. Mám pravdu?“

Konečky jejích prstů mu zakroužily kolem bradavky. Bylo to k zbláznění.

„Ano,“ odpověděl drsně.

„Zdá se mi, že se se mnou cítíš šťastný.“

„Ano. Cítím se s tebou velmi šťastný.“

Opět se usmála s ústy na jeho hrudi. Byl poněkud překvapen, že potřebuje tolik ujišťování. Způsob, jakým na ni reagoval, když se milovali, jí mohl říct, jak byla skvělá. Možná se skutečně cítila zranitelná, protože to byl pro ni nový zážitek.

Bože, začíná snad dostávat rozum?

„A nemůžeš mi dost poděkovat.“

Konečně si uvědomil, k čemu směřuje. Obrátila jeho předchozí prohlášení proti němu. Harrison se zasmál. „Řekl bych, že se ti moc nelíbilo slyšet tu část mého snu, že, miláčku?“

Byla tak spokojená, že mu ani nemohla odpovědět. Náhle jí bleskla hlavou myšlenka. „Co znamenalo, když jsi řekl, že jsem poprvé plakala jen okamžik? Copak jsem plakala i podruhé?“

„Ano. Trvalo to déle.“

„Kdy?“

„Když jsi byla bez sebe rozkoší.“

Při vzpomínce na to se začervenala. Skutečně při vyvrcholení byla jakoby bez sebe. Ale nevzpomínala si, že by plakala. Plně se soustředila na extázi.

„Tak budeš poslouchat, co ti musím říct?“

„Jestli mi chceš říct, že tě budu nenávidět, pak ne, nebudu poslouchat.“

„Chci ti vyprávět o naší budoucnosti.“

„Tak dobře.“

„Příštích šest měsíců budeš mít krušné časy.“

„Chceš být protivný?“

„Ne, tak to nemyslím.“

„Miluji tě, Harrisone.“

„I já tě miluji. Musím se vrátit do Anglie, miláčku. Chci, abys tam za mnou přijela.“

„Ano?“

„Ano.“

„Proč se musíš vracet?“

„Musím dokončit něco, co jsem začal.“

„Zůstaneš tam dlouho?“

„To záleží na tobě.“

Nechápala. „Pořád toužíš po Vysočině?“

„Toužím být s tebou. Kde budu žít, není důležité.“

„Bývalo to důležité.“

Usmál se. Měla pravdu. Návrat na Vysočinu byla jeho posedlost. Jeho plány se samozřejmě kvůli ní teď změnily. Může být šťastný kdekoliv na světě, jen když ji bude mít po boku.

„Kdy hodláš odjet?“

„Myslel jsem, že pojedu pozítří. Chci, abys za mnou přijela co nejdřív.“

Ohromil ji všemi změnami, které plánoval. Ani nemohla dýchat. Davy lidí ji přiváděly k šílenství. Když vyhlédne z okna, uvidí chodníky a domy? Jak dokáže opustit svůj ráj?

A jak dokáže nechat Harrisona odjet samotného?

Život bez něho bude nesnesitelný.

V hlavě se jí vynořovala jedna otázka za druhou.

„Vím, že potřebuješ čas, aby sis to promyslela, miláčku.“

„Ano,“ odpověděla. „Chtěla bych… Harrisone, uvažoval jsi někdy o tom, že bys žil zde?“

„Pokud by to bylo možné.“

„A je to možné?“

„Ještě nevím,“ odpověděl.

„Co kdybych za tebou nemohla přijet?“

„Vrátil bych se pro tebe.“

„Nechci teď myslet na budoucnost. Stačí, když si začneme dělat starosti s plány a rozhodnutími zítra. Polib mě ještě prosím. Chci se s tebou milovat.“

Zvedla se na lokty a zahleděla se mu do očí. Bylo jí jedno, bude-li to bolet. Potřebovala ho.

„Prosím,“ zašeptala. Lehce se dotkli rty jeho úst.

„Jediný polibek, má lásko. Dovol mi, abych tě políbila, a když pak budeš chtít přestat, slibuji ti, že tě poslechnu.“

„Líbí se mi, jak mi vracíš má vlastní slova,“ řekl. Objal ji a pozvedl, aby se uložila na něho.

„Budeš mě líbat, dokud nebudu zas u tebe?“

„Ano.“

To byla poslední souvislá slova, protože žádný z nich nemohl pak velmi dlouho promluvit.

Usnuli propleteni pažemi i nohama. A spojeni láskou.

* * *

5. dubna 1868

Drahá maminko,

Adam se včera bil. Byla to moje vina, protože Indiánům se líbily moje plavé vlasy. Přikládám jeden do obálky, abys viděla, jaké jsou hezké. Ale jsou žluté, maminko, a Indiánům se tak líbily, že se pokusili vytrhat mi je z hlavy. Pak jeden z nich navrhl, aby si mě odvezli s sebou, a v té chvíli se Adam rozzuřil. Cole a Douglas nebyli doma, a když přiběhl ze stáje Travis, Adam je i pořádně ztřískal. Tvůj syn měl nos celý krvavý, ale Indiáni, na které se rozzlobil, leželi všichni v naší zahradě, když s nimi skončil.

Bít se není dobré, maminko. I Adam to říká, ale myslí, že Indiáni už nechají moje vlasy na pokoji. Já v to ze srdce doufám.

Tvoje dcera Mary Rose

15 KAPITOLA

Mary Rose se vrátila do ložnice chvíli před svítáním. Poněkud ji překvapilo, že Harrison při jejím odchodu spal. Měl obvykle lehký spánek, ale téměř se nepohnul, když vstala z postele, oblékla se a vyšla ze srubu. Usoudila, že ho zřejmě vyčerpala. To pomyšlení ji naplnilo neobyčejnou radostí.

Nebyla však připravena přivítat nový den. Usnula, jen co se dotkla polštáře, a probudila se až krátce před desátou.

Harrisona neviděla až do večeře. Travis jí řekl, že Dooley vyjel časně, aby doručil telegram.

Její bratr vycházel ze zadních dveří, když se zmiňoval o telegramu. Mary Rose chvátala za ním, aby zjistila podrobnosti.

„Pro koho je ten telegram?“

„Pro Harrisona samozřejmě. Kdyby byl pro někoho z nás, nechal bych ho ležet na kuchyňském stole.“

„Od koho?“

„Nevím.“

„Travisi, počkej. Řekl ti Harrison něco? Přečetl ti ho?“

Bratr se otočil. „Ne, neřekl mi nic a já jsem se neptal. Ale netvářil se moc šťastně nad zprávami, které se dověděl. Vlastně vypadal dost pochmurně.“

„Ach bože, doufám, že nikdo nezemřel.“

„Proč by mu měl někdo zemřít?“

„Telegramy vždycky přinášejí špatné zprávy, Travisi. To přece ví každý. Co udělal Harrison, když si ho přečetl?“

Travis povzdechl. „Zastrčil papír do kapsy a šel si do srubu sbalit věci. Chystal se do města, aby si koupil kufr, protože si chce nechat poslat své věci zpátky do Anglie, ale Adam mu půjčil jeden ze svých. Slíbil jsem, že mu je odešlu.“

„Harrison odjíždí. Věděla jsem, že nás opustí,“ prohlásila. „Řekl mi to.“

„Nerozčiluj se, dokud s ním nepromluvíš.“

„Já nejsem rozčilená.“

„Tak mě pusť. Vždyť mě štípáš.“

Neuvědomila si, že pevně svírá bratrovu paži. Okamžitě ji pustila. „Nechci, aby odjel.“

Travis zjihl. „Vím, že nechceš. Milovat někoho není pořád jenom radost, že? Jsi pak zranitelná.“

Nezbývalo než s jeho slovy souhlasit. Cítila se opravdu bídně.

„Ne, vždycky to není příjemné. Kdy Harrison odjíždí?“

„To neřekl.“

„A kde je teď?“

„Před hodinou se vydal někam s Adamem. Neřekli, kam jedou. Ale vím, že si s ním Adam chtěl promluvit o samotě. Možná se vypravili na ryby ke Cowanovi. V zátočině jsou pstruzi tlustí jako klády. Neztrácej celý den smutněním, Mary Rose. Harrison ti večer jistě svěří všechny své plány.“

Vešla zpátky do domu. Bude si muset najít nějakou činnost, které se bude moci celý den věnovat, a bože, jak si přála, aby dokázala být trpělivá. Nenáviděla čekání na cokoliv, i na špatné zprávy.

Eleanor dnes nebyla dobrou společnicí. Bloumala kolem domu a do ničeho se jí nechtělo. Mary Rose se rozhodla, že pořádně uklidí salon. Při práci jí den uběhne rychleji, nebo si to alespoň myslela.

Neskončila jen salonem. Vydrhla podlahy, čistě povlékla všechny postele a pak se vypravila pracovat na zahradu. Ke konci odpoledne byla už k smrti unavená. Vydala se do kuchyně, aby začala vařit večeři, ale kuchař jí zamával před obličejem řeznickým nožem a řekl, aby mu, u sta hromů, šla z cesty. Samuel, zvaný také Svraštělá tvář, jak mu říkali Douglas a Cole, byl napůl Indián z kmene Vran a napůl Ir. Byla to zajímavá kombinace, co se týče povahy, jak někdy tvrdil Adam. Samuel měl předpokládaný irský temperament, ale byl v něm i kousek důstojnosti.

Mary Rose si myslela, že, je prostě obdivuhodný. Neodvážila se však tento názor sdělit Samuelovi, protože mu nebyly příjemné jakékoliv poklony.

„Samueli, jsi nabručený jako v den, kdys přišel," prohlásila.

Výraz jeho tmavě hnědých očí jí řekl, že její názor oceňuje. Ještě jednou jí zamával nožem před obličejem, přidal výhrůžku, že jí otráví večeři, a pak ji znovu vyzval, aby se ztratila.

Rozesmála se. Samuel se odvrátil, ale ještě než to stačil udělat, postřehla, že se usmívá.

Protože Adam nenapsal na tabuli slovo pro tento den, vzala křídu a napsala je sama. Velkými tiskacími písmeny vyvedla nápis *lichotník.*

„Podívej se, Samueli, napsala jsem tvoje jméno," škádlila ho.

Popichovala kuchaře ještě pár minut jen tím, že s ním mluvila, pak prostřela stůl k večeři. Když byla obvyklá práce hotova, vyšla nahoru, aby se převlékla a vzala mýdlo a ručníky. Zavedla Eleanor k lávce na řece, aby se vykoupala.

Nemohla se dočkat, až zas uvidí Harrisona, ale záměrně se vyhýbala pohledu na něho, když seděli pohromadě u stolu. Bála se, že se začne červenat při vzpomínce na to, co spolu dělali včera v noci. Vždy, když si připomněla jejich milování, rudla a ztrácela dech.

Její bratři by to jistě zpozorovali, a proto upírala oči jen a jen do talíře. Rozhodně se nestyděla za to, co dělali, ale nebyla ochotna takovou věc probírat s bratry.

Nezdálo se, že by nějak spěchali, aby si s ní o tom promluvili, a přitom jí bylo jasné, že alespoň dva z nich ví, že nebyla v noci doma. Adam ji slyšel, jak schází dolů po schodech, a Cole se probudil v okamžiku, kdy otevírala dveře ložnice. Nikdo z nich však neřekl jediné slovo a možná právě to byl důvod, proč se nemohla během večeře odhodlat k pohledu na žádného z nich.

Věděla, že vědí, a nebesa, proč se přece jen cítila provinile? Usoudila, že bude potřebovat čas, aby na to přišla.

Nezdálo se jí, že by Harrison měl nějaké problémy zvyknout si na novou situaci. Velmi dobře věděla, že si nemyslí, že udělali něco, čeho by měli litovat. Podle jeho míněni se jeden druhému zaslíbili a Harrison byl zřejmě přesvědčen, že by se měli začít chovat jako staří manželé.

Nebyli však oddáni, alespoň ne oficiálně, a pokud jejich svazku nepožehná kněz, nepřestane mít obavy, jak se na celou věc budou dívat její bratři. Kolem stolu se moc nemluvilo. Zdálo se, že všichni věnují pozornost pouze jídlu, a v napjaté atmosféře se Mary Rose zmocňovala čím dál větší nervozita.

Dokonce i Eleanor se chovala podivně. Upíjela vodu ze sklenice, ale jídla se nedotkla. Ani si je nepřehazovala po talíři tak, jak to někdy dělala Mary Rose, aby si bratři mysleli, že přece jen jí, i když neměla chuť.

Douglas byl první, kdo si všiml, že Eleanor není v pořádku. „Vám není dobře, že, Eleanor?“ řekl.

„Jsem jenom trochu unavená. Nechápu proč. Nedělala jsem nic, z čeho bych se mohla tak unavit. Je tu jaksi chladno, že?“

Douglas se podíval na Adama. „Má horečku. Podívej se, jak jí hoří tváře.“

Mary Rose upustila vidličku a obrátila se k přítelkyni. „Jsi nemocná?“ zašeptala.

Douglas se zvedl ze židle a obešel stůl. Položil jí ruku na čelo. „Ano, má horečku. A dost vysokou. Pojďte se mnou, Eleanor. Uložím vás do postele.“ Když pomáhal Eleanor vstát, zapotácela se a klesla k němu.

Mary Rose byla zneklidněna politováníhodným stavem přítelkyně a svým vlastním sobeckým chováním. Měla si uvědomit, že je Eleanor nemocná, i kdyby nebyla tak zabraná do myšlenek na sebe, určitě by to udělala.

Chovala se naprosto bezcitně. „Ach Eleanor, je mi tak líto, že se necítíš dobře. Proč jsi mi to neřekla dříve?“

„Nechtěla jsem si stěžovat.“

Cole potřásl hlavou. „Nemusíte mluvit jako mučednice, Eleanor. Jak dlouho vám už není dobře?“

„Od rána,“ odpověděla. „Mary Rose chtěla, abych se dnes odpoledne vykoupala v řece. Voda byla hrozně studená, ale já jsem si nestěžovala. Adame? Bylo ode mne hezké, že jsem mlčky trpěla, že?“

Adam spatřil v jejích očích slzy a ihned se začal cítit provinile. Ubohá Eleonor zřejmě má pořád strach z toho, že ji vyhodí.

Natáhl se, pohladil ji po ruce. „Měla jste si stěžovat," řekl jí. „Patříte teď k naší rodině, Eleanor. Všichni chceme vědět, když jste nemocná, abychom se o vás mohli postarat."

„Opravdu?" Zdálo se, že ji jeho slova uchvátila.

Adam se usmál. „Ano, opravdu," tvrdil. „Douglas vás z toho brzy dostane. Jděte s ním nahoru. Já za vámi přijdu za chvíli a přinesu vám čaj. Mary Rose, co kdybys jí pomohla uložit se do postele?"

Cole čekal, až Douglas a Mary Rose vyvedou Eleanor z jídelny, a pak promluvil. „Už nás to zas čeká."

„Co tím myslíš?" zeptal se Adam.

„Neviděl jsi výraz v jejích očích, když jsi říkal, že si měla stěžovat? Mám pocit, že slyšet takové věci se jí ohromně líbí."

„Nebuď směšný," odpověděl Adam. „Je nemocná. Vždyť jsi to viděl."

„Zapomeň na řeči o stěžování," řekl Travis. „Mě by spíš zajímalo něco jiného, co říkal Adam Eleanor. Co mělo znamenat, když jsi řekl, že patří k naší rodině?"

Cole přikývl. „Ano, Adame, jak jsi to myslel?"

„Chtěl jsem jenom, aby se cítila jako doma. Nikomu neublíží, když se bude cítit příjemně, že?"

„Kdy vlastně hodlá odjet?" zeptal se Travis.

Adam předstíral, že má plno práce s vykosťováním svého pstruha. „No, řekl bych, že to záleží na ní, že?"

Travis a Cole pohlédli jeden na druhého. Pak Travis zabručel: „Ksakru, ona se vůbec nechystá odjet, že?"

Cole se zamračil. „Ohromná škoda, žes mi to neřekl, než jsem tu ženu políbil. Nikdy bych si s ní nezačínal, kdybych věděl, že tady bude tak dlouho trčet. Hrome," dodal si pod nos. „Teď si s ní budu muset promluvit o svých záměrech."

Douglas vešel do jídelny právě v okamžiku, kdy Cole pronášel poslední poznámku. „Nebo spíš o tom, že žádné záměry nemáš?"

Bratr přikývl. Douglas zakroutil hlavou. „Měl by ses za sebe stydět, takhle bláznit kvůli Eleanor. Adame, nenos jí žádný čaj, než přinesu nějaký vhodný prášek. Chci jí ho dál do šálku. Mrzí mě, žes jí říkal, že má právo si stěžovat. Je nahoře a chystá se k něčemu

příšernému. Mary Rose se taky rozčílila. Vyčítá si, že zavinila Eleanořinu horečku, a neustále ji prosí, aby jí odpustila její sobectví. Naší sestrou v poslední době cloumají city," dodal a vrhl výhrůžný pohled na Harrisona. „Možná přijde dolů se stejným onemocněním. Nesnědla z večeře jediné sousto a na Harrisona se ani nepodívala. Všiml jsem si toho."

„I já jsem si toho všiml," podotkl Cole.

„Možná bychom měli rozhovor s Mary Rose odložit, než se bude cítit líp," navrhl Travis.

„Ne," vyštěkl prudce Harrison.

Adam souhlasně přikývl. „Odkládáme to, čeho se bojíme," řekl bratrovi. „Tohle odložit nemůžeme. Musíme jí to říct co nejdřív. Celý den jsem se Harrisona vyptával na Elliottovu rodinu. Ujistil mě, že na Mary Rose dohlédne. Nejsem však přesvědčen, že by měla odjet s ním. Možná bude lepší, když ještě nějakou dobu zůstane s námi, aby měla čas zvyknout si na myšlenku, že má v Anglii rodinu."

Harrison chtěl Adamovi odporovat, ale pak se rozhodl mlčet. Omluvil se od stolu, vyšel ven a posadil se na verandě.

Adam ho následoval. Sedl si do křesla vedle něho a natáhl si nohy.

„Tobě se můj návrh nelíbil, že?"

„Ne. Ani trochu se mi nelíbil," prohlásil Harrison. „Odkládáš nevyhnutelné. Zvykne si během cesty do Anglie, Adame."

„Je mi proti srsti říct jí takovou zvěst a pak ji rychle poslat pryč. Ne, ona by měla… Mary Rose, jak dlouho tam stojíš?"

„Dlouho ne," odpověděla. Otevřela dveře dokořán a vyšla ven.

„Můžu si k vám přisednout?"

„Ne," odpověděl Adam. Úmyslně promluvil příkře.

„Dovol jí zůstat," řekl Harrison. „Potřebuji si s ní promluvit."

Adam přikývl. Mary Rose se opřela o zábradlí, sepjala ruce jako k modlitbě a pohlédla na bratra.

„Poví mi někdo z vás, co se děje? Proč máte oba tak špatnou náladu?"

„Nemáme špatnou náladu," namítl Adam.

„Mračíte se." Myslela, že už nemusí nic dodávat.

„Hovořili jsme o vážných záležitostech, Mary Rose. Zatím se tě to netýká.“

„To je nesmysl, že se jí to netýká. Mluv rozumně, Adame,“ řekl Harrison.

„Budu mluvit rozumně, až přijde vhodný čas. Teď asi půjdu a připravím Eleanor čaj. Nezůstávej venku dlouho, Mary Rose.“

Vyšla za bratrem ke dveřím. „Co je to, co mi musíš říct, ale nechceš se ukvapit?“

„Tys nás poslouchala, že?“

Přikývla. „Vysvětlíš mi to prosím?“

„Zítra,“ sliboval Adam. „Zítra ti všechno vysvětlím.“

Počkala, až bratr zmizí v domě, a pak se vrátila k Harrisonovi. Postavila se k jeho nataženým nohám, založila si ruce v bok a snažila se tvářit klidně. Nechtěla, aby viděl její paniku. Zoufale se pokoušela zůstat celý den vyrovnaná, ale od okamžiku, kdy jí Travis řekl, že si Harrison balí zavazadla, byla plna úzkosti.

Harrison promluvil dříve, než mohla začít ona. „Zlobíš se na mne?“

Dívala se mu na bradu. Pak zvedla zrak k jeho očím. „Ne, nezlobím se.“

„Při večeři ses na mne nepodívala, ani jsi se mnou nepromluvila. Myslel jsem, že jsi rozčilená kvůli…“

Nenechala ho pokračovat.

„Brzy odjedeš. Říkal mi to Travis.“

„Ano.“

Čekala, že jí uvede svoje důvody, proč odjíždí tak brzy, ale on už neřekl jediné slovo.

Varoval ji přece. Znovu si to připomněla, a přesto jí to nepomohlo.

Nespouštěla z něho oči. Měsíční světlo zjemňovalo jeho pochmurný výraz. Zatoužila, aby ji vzal do náruče a začal konejšit. Cítila se teď tak bídně, že bylo jenom otázkou času, než se rozpláče, ale bože, srdce ji tak bolelo, že si se slzami nedělala žádné starosti.

„Pokoušel ses mě na to připravit, ano? Řekls mi, že musíš odjet. Jen jsem doufala, že to nebude tak brzy. Odjíždíš už teď, protože jsi dostal ten telegram?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, telegram se týkal jisté finanční záležitosti. Mary Rose, pojď blíž.“

Po těchto slovech k ní vztáhl ruce. Přitáhl si ji na klín a ovinul jí paže kolem pasu.

„Jak je ti?“ zašeptal sevřeným hlasem.

Neodpověděla okamžitě. Jak jí může být? Vždyť ji opouští, proboha. Uvědomuje si, že si s sebou bere i její srdce?

„Vím, že jsem ti v noci ublížil.“

„Jsem jen trochu rozbolavělá,“ zašeptala. „Lituješ, že jsme spolu spali?“

Otázka ho popudila. Zvedl jí bradu a přinutil ji, aby na něho pohlédla.

„Miláčku, vůbec ničeho nelituji. Kdybych mohl, miloval bych se s tebou zas, hned teď. Bůh ví, že po tobě toužím.“

V očích se jí objevily slzy. „I já po tobě toužím,“ zašeptala. „Přála bych si, abych byla tak světaznalá jako ty, ale nelituji toho, co se stalo. Jen se mi nelíbí, když se cítím zranitelná, Harrisone.“ A když mám pocit, že mě opouštíš, dodala v duchu.

„Proč se cítíš zranitelná?“

„Přece proto, že odjíždíš.“

„Přijedeš za mnou do Anglie, Mary Rose. Bude to jenom krátké odloučení. Neposlouchalas mě včera v noci? Nikdy tě neopustím. Patříš mi.“

Sklonil se k ní a žhavým, dlouhým polibkem si vzal její ústa. Objala ho kolem krku a polibek mu vrátila se vší láskou i zoufalstvím, které v sobě cítila.

Když se od sebe odtrhli, sotva popadala dech. Zabořila mu hlavu pod bradu a naslouchala jeho přerývanému dechu.

„Miluji tě, Harrisone.“

„Já vím, má lásko.“ Hladil ji po zádech a vychutnával příjemný pocit, jak se k němu tiskne.

„Máme pro sebe dnešní večer. Chci, abys mě zase miloval.“

„Způsobím ti bolest.“

Přestože jí sdělil důvod, proč se jí nechce dotknout, vstal, zvedl si ji do náruče a vykročil s ní ke srubu.

Pokoušela se rozepnout mu košili a zároveň ho políbit.

V okamžiku, kdy se ocitli u cíle, byli oba touhou tak rozdychtění, že se nemohli zastavit.

Ruce se jí třásly, takže si nemohla ani rozepnout sukni. Ujal se toho Harrison a tiše přitom klel, protože titěrné háčky bylo skoro nemožné uvolnit.

Jejich oděv skončil na hromadě na zemi. Pak se oba sesuli do postele. Pokusil se odlehčit svou váhu tím, že se opřel o lokty, když se na ni svezl, a dlouze zamručel rozkoší, jakmile ucítil na těle její horkou pleť.

Hřejivý pocit v žaludku se jí začal šířit do celého těla. Vzala jeho tvář do dlaní a dlouhým, vášnivým polibkem ho přitiskla k polštáři.

O kousek se posunul a začal v ní rozněcovat žár. Pravou rukou sjížděl po jejím břichu. Zhluboka se nadechla v očekávání rozkoše, kterou se chystal jí poskytnout, ale když jí jeho prsty vklouzly mezi stehna a začaly ji laskat, pocítila ostrou, bodavou bolest.

Vzala ho za ruku a pokusila se ho zastavit.

„Bolí to víc, než jsem si myslela. Měli bychom přestat, Harrisone. Ach bože, nechci, abychom přestali. Já…“

Umlčel její protest. Držel ji u sebe a plenil její ústa prudkými polibky a vášnivými, něžnými slůvky.

Brzy začala být neklidná a všechny obavy z bolesti zmizely.

Třásla se touhou spojit se s ním, když ji po chvíli přestal líbat a začal ji kousat do krku. U ucha cítila jeho horký dech a slyšela šeptat vášnivé sliby a přání.

A pak se přesunul níž, začal líbat její ňadra, pak břicho, a když sklouzl ještě dál a políbil centrum jejího žáru, tiše zaúpěla a pokusila se přimět ho, aby se zastavil.

Nechtěl přestat, protože její chuť mu připadala příliš nádherná, než aby se dokázal odtrhnout. Jazykem přejížděl po jemných záhybech kůže a pak ho vtiskl do teplého, vábivého otvoru.

Visela na něm a tichými steny ho prosila, aby jí dal ještě víc. Její nehty se mu zarývaly do ramen, a když ucítila první záchvěvy

orgasmu, zavolala ho jménem a začala vzlykat, přemožena nevídanou silou té nádhery.

Ucítil, jak se poddává rozkoši, a věděl, že už nemůže čekat ani okamžik. Zbláznil by se, kdyby se nemohl pohnout. Opět se trochu posunul tak, aby klečel mezi jejími stehny. Pozvedl ji k sobě a jedním prudkým náporem se zanořil do jejího nitra.

Bolest se mísila se slastí. Zdálo se, že tlak, který v ní vyvolal, se tříští do tisíce kousků. Oddala se té blaženosti, protože se v pažích muže, jehož milovala, cítila bezpečná a chráněná.

On dospěl k vyvrcholení sotva o minutu později. Vydal ze sebe výkřik ryzí radosti, když do jejího nitra vyronil semeno. Chtěl se ovládnout, aby mohla ještě jednou dosáhnout orgasmu, ale na všechny své ušlechtilé záměry zapomněl, když ho stiskly její těsné stěny. Všechno v něm pulzovalo a jeho sebeovládání bylo to tam. Sotva se povytáhl, vzepjala se proti němu a nutila ho k dalšímu vpádu. Zvedl jí kolena, aby se mohl do jejího těla zabořit ještě hlouběji a, Bůh mu pomáhej, orgasmus už nemohl zadržet.

Slyšel sám sebe, jak znovu a znovu nesouvisle opakuje, že ji miluje, a někde v koutku mysli si uvědomil, že Mary Rose pláče.

Doufal, že jí neudělal bolest, ale ani když ji naplnil svým semenem, nemohl se přimět k tomu, aby se od ní vzdálil.

Zůstal spočívat v jejím těle a hlava mu klesla do ohybu jejího krku.

Pomalu se začal vracet do reality a zanedlouho pocítil starost o ni. Choval se jako barbar. Nezpůsobil jí zas bolest?

„Není ti něco?“ zašeptala.

Uvažoval, co má její otázka znamenat.

„Harrisone, dýchej prosím. Začínáš mi dělat starosti.“

Zavrtěla se. „Můj bože, copak jsem tě zabila?“

Rozesmál se. Nevěděl, odkud na to bere energii. Vlastní rozkoš ho omámila tak, že se nemohl hýbat a stěží byl schopen souvisle myslet.

„Jak je tobě? Bál jsem se, že jsem ti udělal bolest,“ řekl Harrison.

Zachvěla se, když slyšela zastřený tón jeho hlasu. Bože, mohl by třeba předčítat noviny a ji by to vzrušilo, pomyslela si. Mohl za

to samozřejmě jeho přízvuk. Dodával jeho hlasu ten nejsmyslnější odstín, jaký kdy slyšela.

„Jsem ještě naživu," zašeptala. „Pověz mi ještě, že mě miluješ."

„Miluji tě."

„To pomůže… jestli… a až…" zašeptala. Přinutil se od ní odtrhnout. Obrátil se na bok a přitáhl si ji do náruče.

„Co jestli a až, lásko?"

„Jestli jsem těhotná a až odjedeš."

Myslela, že ji začne utěšovat. On to však neučinil. „Doufám, že jsi. Chci mít alespoň dvacet dětí."

„Bůh mi pomáhej," zašeptala.

Položil jí ruku na břicho. Bylo to majetnické gesto a navíc takové, při kterém se roztřásla od hlavy k patě. „Budeš překrásná matka."

„Budu tlustá."

„To se mi líbí."

„Neodjížděj."

„Musím. Přijedeš za mnou, miláčku. Nebudeme odloučeni dlouho."

„Co když se něco stane a nebudu moct přijet?"

„Už jsem ti řekl, že v tom případě si pro tebe přijedu sám."

„A co pak?"

„Přivleču tě do Anglie, jestli bude třeba," sliboval. „Dooley mi řekl, že soudce Burns je na cestě do Blue Belle. Doprovází domů Belle. Zdá se, že je do ní blázen."

„Blázen?"

„Tak tomu říká Dooley, ne já," vysvětlil a zívl. „Myslím, že bychom měli uzavřít oficiální sňatek, než odjedu. Chceš se zítra vdávat, miláčku?"

„Raději bych počkala a nechala se oddat knězem nebo pastorem nebo rabínem. Nepřipadá mi moc romantické být oddána hrdelním soudcem."

„Nechci už čekat."

„Bojíš se, že si to rozmyslím, zatímco budeš pryč?"

„Na něco takového je pozdě. Dalas mi svůj slib, když jsi včera v noci prošla těmito dveřmi. Proč ses vrátila domů poté, co jsme se milovali?“

„Kvůli bratrům.“ Dotkla se prsty jeho hrudi. „Už jim nechci dělat hanbu.“

„Nechceš jim dělat hanbu?“

Neměl v úmyslu zvyšovat hlas, ale její slova ho tak rozčilila, že se nemohl ovládnout. „Takhle to vidíš, zatraceně? Myslíš si, že je hanba, když jsi se mnou spala?“

Pokusila se ho uklidnit. „Pochop prosím, Harrisone. Já vím, že není možné mít teď svatbu, ale vzhledem k tomu, že jsme ji neměli, musím brát ohled na city bratrů. Kdyby nás dnes našli spolu v posteli, zlomilo by jim to srdce.“

Nechápal. Během jediné vteřiny byl venku z postele a sahal pro kalhoty.

„Oblékni se.“

Pronesl ten příkaz ostrým tónem nepřipouštějícím žádný odpor. Nedbala na něho. „Pojď zpátky do postele. Dovol mi, abych ti vysvětlila…“

„Oblékni se, Mary Rose, nebo tě, přisámbúh, odnesu domů v pokrývce. Chceš, aby bratři viděli…“

Nemusel pokračovat. Vyskočila z postele a začala se oblékat.

Byl hotov dříve než ona. Pomohl jí obléknout blůzu a ochotně jí podal sukni.

„Vysvětlíš mi prosím, proč tak spěcháš?“ zeptala se.

Myslela, že její otázka je docela rozumná. Ale on se tvářil, jako by ho právě nesmírně urazila.

„Slova o hanbě se mi ani trochu nelíbí,“ odsekl. „Půjdeme si trochu promluvit s tvými bratry. Pospěš si, zatraceně.“

Obrátila se a hledala střevíce. Pak si všimla prostěradla na posteli a hlasitě zaúpěla. I z druhé strany místnosti na něm viděla skvrny od krve.

Stál s rukama založenýma v bok a pohledem dával najevo, že si myslí, že se zbláznila.

„Způsobil jsi, že jsem krvácela.“

„Měla jsi krvácet.“

„Nemusíš o tom mluvit tak bezohledně. Co kdyby sem přišli moji bratři? Zastřelili by tě dřív, než by si vyslechli tvoje vysvětlování.“

„Vědí, co jsem měl v úmyslu. Nechej to zatracené prostěradlo být, Mary Rose. Chci mluvit s Adamem, než půjde spát.“

Smotala prostěradlo a zamračeně se k němu obrátila.

„Nebudeme mluvit s Adamem. Půjdu domů sama. Jestli si myslíš, že bys měl mým bratrům povědět, co jsme dělali, tak na to zapomeň. Nechci zažít ponížení ani rozpaky, Harrisone. Rozumíš?“

Hodila prostěradlo na zem a obula se. Nemohla uvěřit, že večer skončí takhle. Harrison byl přece ohleduplný a něžný milenec. A teď se choval jako samolibý surovec. Nevěděla, co ho to popadlo, ale neměla chuť ho uklidňovat. Při pouhém pomyšlení, co by se stalo, kdyby se Adam dověděl, že se mu oddala, se jí svíral žaludek. Nikomu nedovolí, aby ji tak zahanboval, ani tomu strašnému muži, kterého milovala.

Pokusila se projít kolem něho. Chytil ji za ruku a nemínil pustit. Pak ji vlekl za sebou přes celý dvůr, po schodech a do domu.

V chodbě narazili na Cola. Bratr na Mary Rose ostře pohlédl a řekl: „Co se ti, ksakru, stalo?“

Díval se na její vlasy. Zvedla volnou ruku a začala si je upravovat.

„Nic se nestalo,“ zvolala, když ji Harrison táhl dál.

Na dveře knihovny ani nezaklepal. Rozrazil je a jemně postrčil Mary Rose dovnitř. Stál těsně za ní, a když se pokusila couvnout, zjistila, že jeho mohutná postava jí brání v odchodu.

Adama jejich vpád vyplašil. Zavřel knihu, kterou četl, a chtěl vstát.

Harrison mu řekl, aby zůstal sedět. Adamovi nezbylo než sledovat, jak Harrison postrkuje Mary Rose k dalšímu volnému křeslu a říká jí, aby se posadila.

Zavrtěla hlavou. „To je nehoráznost, Harrisone,“ zašeptala. „Řekneš-li jediné slovo, přísahám, že udělám něco hrozného.“

Přehodil jí ruku přes rameno a upřel zrak na jejího bratra.

„Adame, Mary Rose a já se potřebujeme co nejdříve nechat oddat. Zítra by měl do Blue Belle přijet soudce Burns. Myslím, že bychom měli všichni zajet do města a…“

„Nedám se oddat hrdelním soudcem. Je to proti mým zásadám,“ namítla.

„Zavři dveře, Harrisone,“ navrhl Adam. „A oba mluvte trochu tišeji. Co to má znamenat, že se musíte nechat oddat?“

„Harrisona zas něco popadlo,“ prohlásila Mary Rose. Zkřížila paže na hrudi a dívala se Adamovi přes rameno. Nedokázala se mu podívat do očí. „Nehleď na to, co říká. Cítí se mizerně, protože musí odjet.“

Vzal ji zas kolem ramen. Zdálo se jí, že jeho ruka je tentokrát jaksi těžká. Napadlo ji, že schválně vyvíjí sílu, aby jí zabránil mluvit.

Snažila se nevšímat si ho. „Zdá se, že se dostáváme do sporu. Měli bychom se spolu domluvit, a ne do toho zatahovat tebe, Adame. Promiň nám.“

Byl to dobrý nápad, jak se vykroutit, ale zcela selhal, protože Harrison jí nedovolil odejít.

„Adame, myslel jsem, že Mary Rose pochopila, ale teď je mi jasné, že ne. Zdá se, že si myslí, že zahanbila své bratry, když se mnou spala. Protože se tak cítí, navrhuji, abychom se co nejdříve dali oddat. Ať do mne hrom, jestli připustím, aby se styděla za to, k čemu mezi námi došlo. Přesvědčoval jsem sám sebe, že bych měl počkat, až jí všechno vysvětlíte, ale nepodařilo se mi to a už mi ksakru na žádném vyčkávání nezáleží. Miluji ji a ona miluje mě.“

Adam přikývl, aby Harrison věděl, že pochopil, ale pohledem spočíval na své sestře. V té chvíli rozhodně nevypadala jako zamilovaná dívka. Spíš se zdálo, že by svého nastávajícího nejraději zabila.

„Soudce Burns jistě rád vykoná obřad.“

„Adame, já ne…“

„Cítíš se zahanbeně, Mary Rose?“

Zavřela ústa. Věděla, že kdyby odpověděla ano, byla by zítra oddána, a kdyby řekla ne, lhala by bratrovi.

„Řekla mi, že si přeje, aby mohla být stejná světaznalá jako já," podotkl Harrison. „Až před několika minutami jsem si uvědomil, co tím míní. Mám jít a přivézt soudce už zítra?"

„Bylo by lepší mít svatbu u nás na ranči. Věřím, že na to přistoupí a přijede sem. Nezapomeň pozvat Belle. Pomáhala nám s Mary Rose, když vyrůstala. Ráda uvidí, jak se vdává. Nemyslím však, že by ses měl zmiňovat, že jsi se svou nevěstou spal. Fakt, že zítra odjíždíš, je dostatečným důvodem spěšného obřadu."

„Chci, aby jela se mnou."

„Bude to na ní. Musí se muset rozhodnout, až si promluvíme."

„Myslím, že bychom si měli promluvit hned teď." Tuto poznámku pronesl Cole ode dveří. Těsně za ním stál Travis.

Mary Rose si přála, aby se země otevřela a celou ji pohltila. Jestli slyšeli, že spala s Harrisonem, zemře ponížením.

„Jeden problém po druhém," navrhl Adam. „Co se stalo, stalo se. Zítra bude svatba. Dohodli jsme se?"

Cole a Travis přikývli. „Tady u nás je snadný rozvod," řekl Cole sestře. „Můžeš o tom přemýšlet už během obřadu."

Harrisona jeho černý humor nepobavil. „Nic takového. Až se provdá, bude to navždy. Rozumíš, Mary Rose?"

Odsunula jeho paži z ramene a obrátila se. „To má být žádost o ruku? Mám si přeložit ‚rozumíš' jako ‚chtěla by ses za mne provdat?' Ty to přece se slovíčky umíš, Harrisone MacDonalde. Kdybych tě tolik nemilovala, věřila bych, že tě jednou zastřelím. Dobrou noc."

Měla tedy nakonec poslední slovo. Nikdo ji nezastavil, když vycházela rázným krokem z knihovny. Běžela do své ložnice, a sotva za sebou zabouchla dveře, rozplakala se.

Milovat Harrisona bylo utrpení. Hanba nehanba, nechtěla, aby ji oddával hrdelní soudce. Ne, ne, ani nápad, opakovala si oblíbené, trochu nesmyslné Colovo rčení.

Cítila se však lépe, protože dospěla k rozhodnutí. Usnula a v uších jí zněla bratrova průpovídka. Ne, ne, ani nápad.

* * *

18. srpna 1869

Drahá maminko,

Travis, Douglas, Cole a já jsme byli rádi, že jsi Adamovi odpověděla tak energicky. Nikdo z nás ještě neslyšel, že bys mluvila rozzlobeně, ale tvůj nejstarší syn se musel dovědět, že se do toho nemá plést. Jeho bláznivý nápad, abys odešla někam daleko, aby tě Livonia nemohla podplácet, mi připadal ztřeštěný, přesně jak jsi řekla i ty.

Cole si pořád myslí, že z té kaše musí být cesta ven, a vůbec nechápe tvůj soucit k Livonii. Zajímá ho, proč ji neumíš nenávidět, ale Adam říká, že neumíš nenávidět nikoho. Proč nedovolíš, abychom my přijeli za tebou? Livoniini synové nám nemůžou ublížit, maminko.

Moc ráda bych tě objala.

Tvoje dcera Mary Rose

KAPITOLA 16

Přišla na vlastní svatbu s revolverem. Soudce Burns nebral na lehkou váhu upozornění, že je v soudní nebo v obřadní síni zakázáno mít u sebe zbraň, a trval na tom, aby svůj šestiranný revolver vytáhla z kapsy. Nejraději by ji prohledal, kdyby mu to Adam dovolil.

Soudce byl docela sympatický muž. Podle běžných měřítek byl na svůj úřad ještě mladý, nebo si to alespoň Mary Rose myslela, protože mu ještě nebylo padesát, a jako hrdelní soudce působil už patnáct let.

Měl hezkou postavu. Byl vysoký, s rameny jen mírně pokleslými věkem, a jeho jiskřivě zelené oči vzbuzovaly dojem, že má něco společného se satanem. Rohy však neměl, jen hlavu plnou tmavých rudohnědých vlasů. Byl obdařen irským temperamentem a anglickou praktičností.

On a Harrison si byli nakloněni od okamžiku, kdy se setkali. Burns měl vzdálené příbuzné nedaleko Canterbury, a tak se mu zdálo, že má s Harrisonem společného něco víc než zájem o právo.

Způsob, jakým se ženich choval k Belle, se soudci také zalíbil, protože Harrison projevoval ženě úctu vyhrazenou státníkům. Nebyla to přetvářka. Belle pomáhala vychovávat Mary Rose, a Harrson jí byl proto zavázán stejně jako ostatní. Bylo mu jedno, čím se živí. Měla dobré srdce, a to bylo jediné, na čem mu záleželo. Láska starší ženy k Mary Rose byla patrná po jejích prvních slovech, a když se Belle zeptali, jestli chce být nevěstiným svědkem, rozplakala se.

Belle měla na sobě modré šaty. Soudce Burns řekl Harrisonovi, že ji za celá léta, co ji zná, nikdy neviděl v jiné barvě. Dokonce i krajkové prádlo má modré, zašeptal Harrisonovi, když čekali, až se k nim připojí Mary Rose.

Belle vyšla nahoru, aby pomohla nevěstě. Pokročilý věk ani povolání nepoznamenalo její rysy. Byla dosud velmi hezká, měla

hnědé, šedí prokvetlé vlasy a hřejivé hnědé oči. A když se vrátila do salonu s Mary Rose pod paží, pýcha a radost městečka zářila víc než nevěsta.

Mary Rose vypadala ztrápeně. A překrásně, pomyslel si Harrison.

„Musím bohužel říct, že Eleanor nepřijde," vysvětloval Adam. „Má vysokou horečku, i když Douglas mě ujišťuje, že dnes je jí už líp."

„Belle, umíš hrát na piano?" zeptal se soudce,

„Ne, zlatíčko, neumím," odpověděla.

„Já budu hrát," navrhla Mary Rose.

„Ale to je nesmysl, holčičko," řekla se smíchem Belle. „Ty musíš vyslovit manželský slib. Johne, proč nás konečně nepostavíš tam, kde nás chceš mít, a nepustíš se do oddávání? Je hrozné horko. Hoši, seřaďte se za sestrou. Který z vás ji provdává?"

Belle podala Mary Rose kytičku polních květů. Pak vzala její ruku a strčila ji Harrisonovi pod paži.

„Všichni ji provdáváme," řekl Adam soudci.

„No dobře, myslím, že je to v pořádku."

„Počkat. Soudce Burnsi, pověsil jste někoho tento týden?"

„Na nic takového si nevzpomínám, Mary Rose."

Povzdechla si. „Tak dobře. Harrisone, ještě jsi mě nepožádal o ruku. Neudělal to, soudce. Jenom mi řekl, že se vezmeme. Nezeptal se." Připadalo jí, že se jí chvěje hlas. Doufala, že si toho nikdo nevšiml. Třásly se i květiny v její ruce, Sevřela je pevněji a snažila se chovat vyrovnaně.

„Zlatíčko, měl bys ji hezky požádat," prohlásila Belle.

Harrison se obrátil k nevěstě. „Provdáš se za mne, Mary Rose?"

„Ne."

„Myslí tím ano," řekl Harrison soudci.

„Musí to slovo říct."

Harrison se obrátil znovu k Mary Rose. „Miluješ mě?"

„Ano."

„Chceš se mnou strávit zbytek svého života?"

„Přestaneš mít ty své nálady, jestli řeknu ano?"

„Ano.“

„Tak tedy ano, chci s tebou strávit zbytek života.“

„Zlatíčko, Johny, to už mi připadá jako souhlas,“ řekla Belle.

Soudce si odkašlal, otevřel bibli a začal číst.

Harrison a Mary Rose se o pět minut později stali manželi.

Zdálo se, že se mu ulevilo, když bylo po všem. Ona vypadala zmateně. Harrison si ji něžně přitáhl do náruče a políbil ji. Přitiskla si kytici květů k hrudi a polibek mu oplatila.

„Teď můžeš odjet,“ zašeptala. „Už nedělám svým bratrům hanbu.“

„To není k smíchu,“ zašeptal u jejích úst. Ještě jednou ji políbil, pak ji vzal kolem ramen a přitáhl si ji k boku.

Dva z jejích bratrů, Douglas a Travis, měli v očích slzy. Cole se však tvářil radostně, a to Harrisona potěšilo.

„Máš radost?“ zeptal se.

„Jestli je těhotná, je aspoň vdaná. Možná by chtěla zůstat zde, Harrisone. Měl bys o tom cestou do Anglie přemýšlet.“

„Přijede za mnou.“

Cole se zamračil. Harrison mluvil velmi sebejistě.

Zbytek odpoledne se slavilo, i když Mary Rose nebylo dopřáno strávit ani chvilku času s manželem o samotě. Vyšla nahoru s kouskem dortu, který upekl Samuel, ale Eleanor ještě neměla chuť k jídlu. Chvíli plakala lítostí, že zmeškala svatbu, a pak usnula. Mary Rose nechala dort na toaletním stolku a vrátila se dolů, aby poděkovala Belle a soudci.

Harrison na ni čekal na schodech. Objal ji a políbil.

„Slibuji, že jen co to bude možné, požehná našemu svazku duchovní. Budeš se pak cítit líp?“

„Ano, děkuji.“

„Miluji tě, lásko.“

„I já tě miluji.“

„Uvědomuji si, že budete chtít strávit noc se svou ženou, ale je tu záležitost, na kterou bych chtěl získat váš názor, vzhledem k tomu, že jste právník. Mohl byste jít se mnou na pár minut do knihovny?“

Soudce Burns stál u schodů a čekal. Harrison ho samozřejmě nemohl odmítnout; i když ve skutečnosti poslední věc, do které by se mu teď chtělo, bylo diskutovat o právnických záležitostech. Nejraději by měl zas svoji Mary Rose v posteli.

Bude ovšem muset počkat. Zamrkal na svou ženu a vykročil za soudcem do knihovny.

Soudce kouřil dýmku. Chvíli mu trvalo, než ji jaksepatří zapálil, pak se rozvalil do Adamova křesla a usmál se na Harrisona. Pokynul mu, aby se posadil do křesla vedle něho.

„Tohle je nejpodivnější rodina, jakou jsem kdy viděl. Teď, když jste se do ní přiženil, řekl bych, že jste taky trochu divný. Mám pravdu, Harrisone?“

„Asi jsem,“ odpověděl Harrison. „Ale jsou to hodní lidé, soudce, a skvělí jako rodina. Bratři svoji sestru dobře vychovali.“

„Trochu při tom pomohla i naše milá Belle. Šila pro Mary Rose šaty. Už si na ni moc nevzpomínám, když byla ještě malá. K Belle jsem obvykle chodil až pozdě večer a tehdy bývala už Mary Rose samozřejmě doma. Ale vzpomínám si na její záplavu kudrnatých vlasů. Má ji pořád, že? Milujete ji tak, jak si zaslouží?“

„Ano, pane, miluji.“

„Mám zítra v Hammondu soud,“ podotkl soudce. Poposedl v křesle, přehodil si nohu přes nohu a pokračoval: „Je to proces s porotou a všichni ve městě by obžalovaného nejradši viděli viset. Nebudou ho chtít ani vyslechnout. Mám pocit, že za vším je ta jejich domobrana. Slyšel jste někdy jméno Bickley?“

„Nikdy na toho bastarda nezapomenu,“ řekl Harrison. Vysvětlil, při jaké příležitosti se s tím mužem setkal a co mu udělal.

Zdálo se, že soudce Harrisonovo líčení nepřekvapilo „Chtěl jste ho zabít, protože ublížil vaší Mary Rose, ale nezabil jste ho. V tom je rozdíl mezi civilizovaným člověkem a primitivem. Jste právník samouk, nebo se skutečně vyznáte v zákonech?“

„Vyznám se v zákonech.“

„Rád bych, abyste mi to dokázal. Mohl byste zítra přijet do Hammondu a promluvil s Georgem Maddenem? To je člověk, kterého mají v plánu odsoudit.“

„Za co má být odsouzen?“

„Ukradl koně. Tady se neberou na lehkou váhu žádné krádeže, ale když někdo ukradne koně, no, pak zdejší lidé mají tendenci myslet si, že jediným správným trestem je trest smrti. Musím bohužel říct, že na případ nebudete mít moc času, ale mám pocit, že až promluvíte s Maddenem, dovíte se, kdo toho koně opravdu ukradl. Už neřeknu nic, abych vás neovlivňoval, ale ten člověk potřebuje, aby ho někdo řádně vyslechl, a pokud se nevypravíte do Hammondu se mnou, nedojde k tomu. Nemůžete s sebou ovšem vzít svou novomanželku, protože město je kvůli tomu případu vzhůru nohama. Domobrana dostává všechny do varu, aby byli připraveni k lynčování, a šerif má plné ruce práce s udržováním pořádku. Nemůžu odkládat termín procesu, tak po mně nežádejte žádné výhody. Kdybych se rozhodl věc zdržovat, vtrhne do mého pokoje šerif a zastřelí mě třeba i ve spánku. Pracuje čtyřiadvacet hodin denně a vězení praská ve švech. Je tam hromada lidí, kteří mě potřebují.“

„Proto jste taky hrdelní soudce,“ podotkl Harrison.

„Děkuju za uznání.“

Harrison se zasmál. „Jste poctivý chlap, že?“

„Myslím, že ano. Když je třeba člověka pověsit, nedělám s tím žádné okolky. Vždycky ovšem nezáleží jenom na tom, co je správné, zvlášť když jde člověk před soud s porotou. Její členové jsou obvykle banda ignorantů.“

„Kdy chcete odjet?“

Soudce se spokojeně usmál. „Co třeba v poledne? Bude mi trvat dlouho, než seberu sílu opustit Bellinu postel. Setkáme se zítra před jejím domem, jestli vám to vyhovuje.“

„Ano, pane,“ řekl Harrison a vstal. „Teď, když mě omluvíte, mám tady ženu, která čeká na polibek.“

Soudce ho zastavil ve dveřích. „Mohl bych se vás zeptat, proč přišla na svatbu se zbraní? To by mě opravdu moc zajímalo.“

„Nevím to zcela jistě, ale myslím, že mi dává najevo, že nechtěla být k čemukoliv nucena. Asi by se dalo říct, že si přála mít vyrovnané šance. Její bratři a já jsme se proti ní spikli. Také doufala, že ji oddá duchovní. Myslím, že toužila po požehnání.“

„No, ksakru, tak ji sem přiveď, chlapče. Rád jí požehnám. Bude moc vadit, že nejsem pastor?“

„Bojím se, že bude, Vaše Ctihodnosti.“

Zanechal soudce otřásajícího se smíchy v knihovně. Mary Rose byla nahoře s Belle. Obě ženy se staraly o Eleanor. Jeho žena sešla dolu až okolo třetí. Harrison seděl na verandě a popíjel s jejími bratry pivo. Když se Mary Rose objevila přede dveřmi, řekl jí Harrison o procesu v Hammondu.

O hodinu později odjel soudce i s Belle a Mary Rose odešla do kuchyně, aby prostřela stůl k večeři.

Zdálo se, že všichni čtyři bratři mají ze své sestry upřímnou radost, a ať se Harrison snažil, jak chtěl, nechápal proč. Obrat v jejich náladě ho mátl. Věděl, že mají důvod, proč přejí jejich manželství; jenom nemohl přijít na to jaký.

Cole seděl v křesle vedle Harrisona. Napřed se tedy obrátil k němu.

„Jak to, že jste souhlasili se svatbou?“

„Je to tak, jak řekl Douglas,“ protáhl Cole. „Nemá cenu zavírat vrata stáje, když kůň už utekl. Miluje tě a ty miluješ ji.“

„A co dál?“

„Přivezeš ji zpátky domů, kam patří.“

„Myslíš sem? Na váš ranč?“

„Alespoň sem do Montany. Patří do tohoto kraje. Je součástí zdejší země. Nemůžeš jí ji sebrat.“

„Kde budeme žít, záleží na ní,“ řekl Harrison. „Možná změní názor, až se setká s Elliottem.“

Cole a Douglas na sebe vrhli pohled, který si Harrison nedokázal vysvětlit.

„A dál?“ naléhal, odhodlán učinit konec dohadům a zjistit, jaký je jejich skutečný motiv.

„Nemůže ji přece držet, ne?“ tichým hlasem se zeptal Cole.

Harrison se napřímil v křesle. „Co tím chceš říci, Cole?“

Odpověděl mu Douglas. „Elliott ji nemůže držet v Anglii ani ji provdat za nějakého bohatého starého lorda a nutit ji, aby tam celý život zůstala, že? Už se provdala za tebe. Považujeme to za jistou záruku.“

„Setkal ses s ní tady," připomněl mu Cole. „Ať se li to líbí, nebo ne, jsi součástí její minulosti. Víš o nás všechno, a Elliott ne. Mary Rose bude potřebovat, aby se mohla spolehnout na tvoji sílu a čest, a my všichni si myslíme, že ji nakonec přivezeš zase domů. Jo, jo, tak je to."

„Elliott není váš nepřítel. Kdybyste ho znali tak jako já, uvědomili byste si, že by Mary Rose nikdy nenutil žít někde, kde si nepřeje."

„To říkáš ty," odpověděl Douglas. „Ale my jsme přece jen chtěli pro svou sestru nějakou záruku."

„Takže jste dovolili, abych se s ní oženil. Co kdyby se váš tah obrátil proti vám? Neuvažovali jste o možnosti, že bych ji chtěl vzít s sebou do Skotska?"

Cole se usmál. „Víš, jaký je tvůj problém, Harrisone? Jsi moc ušlechtilý, než aby ti to bylo k prospěchu. Když se bude chtít vrátit do Montany, přivezeš ji sem. Nemohl by ses podívat sám sobě do očí, kdyby byla kvůli tobě nešťastná. Máš prostě smůlu, vážně. Láska ovšem za to stojí. Vyhovět Mary Rose je těžké, ale zaslouží si to."

„Jen na ni dohlédni," vyzýval ho Douglas. „Nenuť nás, abychom jeli za tebou. Vím, že si myslíš, že Elliott je dobrý člověk, ale my ho ještě neznáme, chápeš?"

Jejich rozhovor přerušila Mary Rose. Předtím měla na sobě svatební šaty slonovinové barvy, ale teď se převlékla do bledě růžových šatů s bílým lemováním. Vlasy měla vzadu sepnuté. Vypadala velmi úpravně a uhlazeně a najednou jediné, co si přál, bylo vytáhnout jí vlásenky z účesu, strhnout z ní šaty a milovat se s ní.

Ona myslela na něco jiného. Držela v rukou bílou zástěru, a zatímco stal a díval se na ni, roztáhla ji a uvázala si ji kolem pasu.

„Řekl bych, že Harrison konečně pozná první patro našeho domu," poznamenal Cole.

„Ne, nepozná," vyhrkla Mary Rose. „Jistěže by mohl, kdyby chtěl, ale myslím, že bude hezké, když dnes v noci budu spát ve srubu. Nebude ti to vadit, Harrisone?"

„Ne,“ odpověděl a podivil se ruměnci, který se jí objevil na tváři. Nechápal, proč je v takových rozpacích, ale usoudil, že bude muset chvíli počkat, než zjistí, co ji trápí.

„Proč sis oblékla zástěru?“ zeptal se.

„Budu pomáhat s přípravou večeře.“

Vtom si všiml, že se jí třesou ruce. Museli si toho všimnout i její bratři.

Douglas se ustaraně zamračil. „Není ti něco, Mary Rose? Nenakazila ses od Eleanor?“

„Ne, je mi dobře.“

Harrison se rozhodl, že nebude čekat a zjistí, co není v pořádku. Vzal svoji ženu za ruku a přinutil ji, aby s ním šla na druhý konec verandy.

„Co se s tebou děje?“

„Nic,“ zašeptala. „Jsem jenom trochu nervózní.“

„Proč?“

„Právě jsem se vdala.“ Svá slova téměř zasténala.

Harrison se pokusil ji obejmout. Ohlédla se, aby se podívala na bratry, pak se od něho odvrátila.

Jeho otázky ji zjevně uváděly do rozpaků. Harrison se nutil k trpělivosti.

„Já jsem se právě oženil.“

„Ano, samozřejmě,“ souhlasila. „Došlo k tomu hrozně rychle, že?“

„Proč dnes nechceš spát ve svém pokoji?“

Zatvářila se zděšeně. Zašeptala: „Slyšeli by to. Moji bratři uslyší každý šelest.“

Přikývl. Konečně pochopil. „Potřebujeme pořádné líbánky.“

Pohoršeně se na něho podívala. „Zítra budeš muset jet do Hammondu.“

Přikývl. Nezapomněl na to. „Víš, co si myslím, že bychom měli udělat?“

Sklonil se k ní. Ona se k němu také trochu víc přivinula a zvedla hlavu. „Co myslíš, že bychom měli udělat?“

„Jít to říct Corrii.“

„Co bychom jí měli říct?“

„Že jsi vdaná žena,“ vysvětloval. „Strávíme noc v jeskyni. Myslíš, že ji znovu najdeš?“

„Ano, samozřejmě že ji najdu. Harrisone, opravdu chceš dnes v noci spát na kamenné zemi?“

„Chci být s tebou sám, Mary Rose. Máš nějaký lepší nápad?“

Podle jejího výrazu viděl, že o té možnosti uvažuje. „Hodně jsem o jeskyni přemýšlel,“ zašeptal. „Chci se tam vrátit, ale tentokrát ti nebudu bránit, až se začneš svlékat.“

Zčervenala ještě víc a znovu se rychle ohlédla, aby se podívala, jestli je bratři neposlouchají.

„Jdi si sbalit věci,“ zašeptal. „Řeknu Adamovi, kam jdeme.“

„Samuel nám jistě připraví na cestu košík s jídlem,“ řekla. „Řekni Adamovi, aby ho o to požádal. Před tebou se schovává.“

Harrison pořád nevěřil, že mají nějakého kuchaře, ale přistoupil na její návrh.

O hodinu později vyjeli směrem k hřebenu. Mary Rose trvala na tom, aby vzali ještě jeden košík s dárky pro Corrii, a Adam jí do něho přidal knihu, kterou napsal populární autor Mark Twain, s připomínkou, aby Corrie knihu vrátila, až si ji přečte. Teprve pak jí půjčí další ze svých pokladů.

Mary Rose strávila rozhovorem s Corrií necelou hodinu a před setměním dorazili do jeskyně.

Mary Rose si s sebou vezla teplou pokrývku, kterou použili místo matrace. Nepotřebovali už na noc další přikrývky, protože je v teple udržoval žár, který si předávala jejich těla. Byla to nejromantičtější noc, jakou kdy oba zažili. Pro Mary Rose znamenala také nové poznání. Neměli žádné zábrany, a protože byli izolováni od zbytku světa, cítila, že v tom, co chce dělat, ji nic neomezuje. Harrison ji učil, jak ho potěšit, a ona se učila ráda a dychtivě. Byla nešikovná a plachá, ale jen zpočátku: když viděla, jak reaguje na její dotek, začala se chovat směleji a sebejistěji.

Za úsvitu byli oba vyčerpáni tak, že se nemohli ani hnout. Usnuli si v náručí a spali do osmi hodin, pak se znovu milovali a jen neradi se vraceli na ranč.

O chvíli později odjel Harrison do Blue Belle za soudcem Burnsem. Mary Rose ho políbila na rozloučenou, pak odešla do svého pokoje a prospala celé dopoledne.

Zbytek dne chodila jako v blaženém opojení. Eleanor si už zas stěžovala na každou maličkost, ale Mary Rose byla ráda, že ji její nevrlá přítelkyně obtěžuje.

Cole pak přivedl Eleanor dolů na večeři. Horečka jí konečně klesla, a i když byla ještě bledá, měla opět chuť k jídlu.

Po jídle přiměla Cola, aby ji doprovodil zpátky do pokoje, a on zůstal v její ložnici o něco déle, než bylo nutné. Řekl Douglasovi, že si s ní chtěl promluvit o tom, že nemá žádné záměry.

Eleanor nepotěšilo, že Cole nemá v úmyslu se ženit. Moc se jí nelíbilo, že s ní jenom laškoval, protože si myslel, že ona brzy odjede, a ve chvíli, kdy odcházel z jejího pokoje, vykřikovala jednu vzteklou nadávku za druhou. Hodila po něm porcelánovou vázu, ktcrá ho uhodila do ramene, když vycházel ze dveří.

Mary Rose usoudila, že Eleanor potřebuje čas, aby se mohla vzpamatovat. Teprve po chvíli vyšla nahoru a uklidňovala ji. Pak pomohla Douglasovi s nádobím. Zdálo se jí divné, že bratři stále zůstávají sedět u stolu a že ji pozvali, aby k nim přisedla, jakmile byla hotova s prací v kuchyni.

Adam jí vysvětlil, že s ní musí promluvit o důležité věci.

Posadila se na Harrisonovu židli čelem k nejstaršímu bratrovi. Ruce spustila do klína. Opřela se o opěradlo a usmála se, uvolněná a klidná, protože věřila, že se záležitost týká rodinných financí. Její bratři se obvykle tvářili tak ponuře, když si dělali starosti s penězi.

První promluvil Cole. „Harrison sem přijel a měl k tomu dva důvody, Mary Rose. Chtěl se naučit farmařit, protože jednou hodlá dát sbohem právnické praxi a zařídit si vlastní ranč buď na Vysočině, nebo možná někde tady v okolí.“

„Ano, já vím, co měl v úmyslu,“ přisvědčila. „Ale říkáš, že měl ještě jeden důvod?“

„Hledal jistou osobu,“ vysvětloval Douglas. „To byl jeho druhý důvod… a myslím, že můžu říct hlavní důvod, proč přijel do Montany.“

Čekala snad minutu, že bratr bude pokračovat, a pak jí došlo, že neví, jak by měl pokračovat. Obrátila se k Travisovi. „Koho hledal?“ zeptala se. „Tebe,“ vyhrkl Travis. Nemohl nebo nechtěl odhalit víc.

Úkol všechno jí vysvětlit nakonec připadl Adamovi. Odkašlal si a pak jí vylíčil celý příběh dítěte jménem Victoria.

Během Adamova vyprávění nepromluvila jediné slovo. Několikrát potřásla hlavou, jako by chtěla mlčky protestovat proti možnosti, že je skutečně nějaká lady Victoria z Anglie, ale přitom soustředěně poslouchala a snažila se pochopit všechno, co jí říkal.

Adamovi trvalo dobrých dvacet minut, než celou historii vypověděl, a když byl konečně u konce, všichni bratři se s obavami na Mary Rose zadívali.

Cole čekal, že se rozzlobí. Byl dost překvapený, když projevila pouze mírnou zvědavost.

Douglas byl bystřejší. Usoudil, že není přesvědčena, že je Elliottova dávno ztracená dcera.

„Nevěříš nám?“ zeptal se.

„A vy věříte, že jsem lady Victoria?“ namítla. Všichni čtyři bratři přikývli. „Jsou pro to pádné důkazy,“ vysvětloval Adam. Ještě jednou jí vylíčil základní fakta. „Co si myslíš o setkání s otcem?“

„Nemám otce. Mám čtyři bratry.“

„Nebuď umíněná, Mary Rose,“ řekl Adam. „Promysli si to. Chápu, že je to pro tebe neuvěřitelné. Máš v Anglii celou rodinu. Nemůžeš dělat, že neexistují. Tvůj otec tě hledal po celém světě.“

„Ty snad nechceš jet za ním a setkat se s ním?“ divil se Travis.

Sklonila hlavu a zahleděla se do klína. Najednou měla tolik věcí k přemýšlení, že nevěděla, kde začít.

„Cítím s tím člověkem. Nedovedu si představit, jaké to muselo pro něho a pro jeho ženu být, když přišli o dceru.“

„Jejich ztracená dcera jsi přece ty,“ připomněl jí Douglas.

„Ano, když říkáš,“ zašeptala. Sepjala ruce a snažila se zachovat klid. „Ale já ho neznám, Douglasi. Je mi ho líto, ale necítím k němu žádnou lásku. Nepatří k mé rodině. Moje rodina jste vy. Je příliš pozdě začínat někde jinde.“

„Nejsi ani trochu zvědavá, jaký je?“ zeptal se Travis.

Pokrčila rameny. „Ani ne,“ přiznala. „Nechápu, proč se do toho Harrison tak zapletl. Pracuje pro Elliotta, že?“

„Ano,“ odpověděl Adam.

Pravda jí pronikala do mysli jen pomalu, a když si ji uvědomila v plném rozsahu, sevřel se jí žaludek. „Ty mi chceš říct, že přišel do Montany proto, že se dověděl o rozhovoru, který jsem vedla s tím právníkem v St. Louisu? A všechno začalo proto, že se nějaké ženě zdálo, že vypadám jako lady Victoria?“

„Ano.“

„Pak tedy… Ach bože, takže všechno, co mi Harrison povídal, byla lež. Od začátku měl úplně jiný důvod. Nikdy mi o něm neřekl ani slovo. Ani jediné slovo. Jestli jsem Victoria, jak zřejmě všichni věříte, proč to Harrison neřekl přímo *mně*?“

Cole se zašklebil, když slyšel úzkost v sestřině hlase. „Dlouho nikomu z nás nevěřil,“ vysvětloval jí.

„Ne, nikdy nikomu z nás nevěřil,“ přisvědčila.

Zdálo se, že vadne přímo před očima. Zoufalství v její tváři působilo bratrům bolest.

„Mary Rose, poslouchej mě,“ vyzval ji Adam. „Byla jsi unesena. Harrison nevěděl, jestli nepatříme k lidem, kteří měli únos na svědomí. Byli jsme ovšem tehdy ještě kluci, a tak zavrhl myšlenku, že jsme únos naplánovali my, ale musel mlčet, než zjistil, kdo je hlavním viníkem. Byl prostě ostražitý.“

„Zradil mě, nemyslíš? Jsem jeho žena, a přece to přede mnou tajil?“

Mladší bratři se podívali na Adama a doufali, že bude schopen sestru utěšit.

„Budeš si o tom muset s Harrisonem promluvit,“ doporučil jí Adam. „Chtěl bych vědět, jak se díváš na cestu do Anglie, kde by ses měla setkat se svým otcem. Harrison musí brzy odjet, ale já jsem myslel, že ti dáme víc času, aby sis zvykla na myšlenku, že máš rodinu, než tě k ní vypravíme. Eleanor by mohla jet s tebou. Mary Rose, nekruť hlavou. Uvažuj rozumně. Je tvou povinností alespoň za tím člověkem odjet a setkat se s ním. Celý život trpěl. Dovol mu, ať tě pozná a uvědomí si, že je všechno v pořádku.“

„Myslím, že bychom jí měli dopřát chvilku času, aby si všechno promyslela," navrhl Travis. „Je z toho nějaká zkoprnělá."

Colovi připadalo, že je vzteky bez sebe. Věděl, že za její rozčilení může Harrison. Znala ho a milovala ho. Na druhé straně její otec byl pro ni pořád cizincem, člověkem, s nímž bude muset strávit nějaký čas, než zjistí, co k němu cítí a co má ve své situaci dělat.

„Vyspi se na to, Mary Rose," řekl Cole. „Nemusíš dělat nic, dokud nebudeš připravená."

Najednou ji zmohla taková únava, že nebyla schopna už na nic myslet. Žaludek měla jako v ohni a jediné, co si přála, bylo jít nahoru, vklouznout do postele a předstírat, že nic z toho, co se právě dověděla, není pravda. Jako pštros, o němž četla, by nejraději zahrabala hlavu do písku a nechala celý svět, aby dál běžel bez ní.

Po tváři se jí kutálely slzy. Cole jí podal kapesník, ještě než o něj mohla požádat. Bůh ví, kolikrát ji už bratři viděli plakat. Nemusela před nimi nic skrývat nebo předstírat.

Vstala, opřela se rukama o stůl a zeptala se: „Mám jet do Londýna a stát se součástí rodiny nějakých cizích lidí? Co ode mne čekáte? Řekněte mi, co musím podle vás udělat?"

„Promluvíme si o tom zítra, až se pořádně vyspíš," navrhl Adam.

„Teď je tvou rodinou Harrison, Mary Rose. Jsi jeho manželka, víš? Necítíš k němu nenávist, že ne?" chtěl vědět Douglas.

Musela o jeho otázce chvilku přemýšlet, než odpověděla. „Ne, nenávist k němu necítím. Jak bych mohla? Vždyť se zdá, že toho člověka ani neznám. Ach bože, Douglasi, provdala jsem se za úplně cizího muže. Nevím, co je v něm opravdové a co ne. Byla to všechno přetvářka?"

„Harrison měl rozhodně postranní motiv," namítl Douglas, „ale až si celou situaci promyslíš, jsem přesvědčen, že si uvědomíš…"

Přerušila ho. „Uvědomuji si, že mi nikdy, nikdy nedůvěřoval, a tak rozhodně nemůžu já věřit jemu. Oklamal mě. Předstíral, že je někdo jiný."

Najednou pocítila takovou zlost, že nemohla pokračovat. Popadla Colův kapesník a otřela si slzy z tváří.

Předstíral, že ji miluje? Ach bože, byla snad i to přetvářka?

„Harrison nepředstíral všechno," tvrdil Cole. „Ukázalo se přece, že je opravdu nešika, ne?"

„Nesmíš si to tak brát, Mary Rose," vyzval ji Travis.

„Proč ho všichni bráníte?" zeptala se.

„Měli jsme čas uvažovat o důvodech, které ho k takovému jednání vedly," vysvětlil ji Adam.

Travis se pokusil přijít na vhodné přirovnání, které by sestře pomohlo všechno pochopit. Trvalo mu několik minut, než vymyslel něco, co mu připadalo rozumné. Počkal na chvilku klidu a řekl: „Vzpomínáš si na všechny příběhy o rytířích žijících dávno ve středověku, které jsme ti četli? Takový baron někdy zabil posla jen proto, že mu přinesl špatné zprávy. No, a Harrison je vlastně takový posel. Nic z toho, co se stalo, není jeho vina. On tě neunesl z postýlky a nepohodil na smetiště. Myslím, že bys na to neměla zapomenout."

Colovi se Travisovo srovnání líbilo. Chytil se ho a začal je rozvíjet.

„Kdybys žila tehdy ve středověku, myslíš, že bys posla zabila?"

Hněvivě na bratra pohlédla. Pomyslela si, že jeho otázka je přinejmenším hloupá.

„Ne, posla bych nezabila, ale zatraceně, určitě bych s ním ani nespala."

Žádný z bratrů neměl chuť vytknout jí nevhodný výraz. Chápali, že je rozčilená. Jestli nadávky pomohou, aby se uklidnila, nebudou jí bránit. Jejich sestřička vypadala zdrcená a zoufalá.

„A co tvůj otec?" zeptal se jí znovu Adam.

„Říkal jsi, že si o něm promluvíme zítra," připomněla mu. „Jestli se rozhodnu vrátit do Anglie, pojedete tam všichni se mnou?"

Mladší bratři nechali odpověď na Adamovi. Narovnal se na židli a zavrtěl hlavou. Najednou se cítil slabý jako dítě. „Nemůžeme s tebou odjet. Patříme k tvé minulosti."

„Jste moje rodina," vykřikla.

„Ano, ovšemže jsme,“ rychle přisvědčil Adam. „To se nikdy nezmění.“

„Nebudeme tě nutit, abys jela,“ řekl Cole. „Máme tě rádi, Mary Rose. Nikdy bychom tě neodvrhli.“

„Tak proč se cítím, jako byste to udělali? Vy všichni si myslíte, že bych měla jet do Anglie, že?“

„Musíš si dopřát čas, aby sis zvykla na myšlenku, že máš jinou rodinu,“ řekl Travis.

Přikývla. Ach, ano, potřebuje čas. Napřímila se, požádala o prominutí a rozběhla se ke své ložnici. Další hodinu seděla na kraji postele a snažila se zorientovat ve svém životě.

V myšlenkách se neustále vracela k Harrisonovi. Byla ráda, že tu není, protože se s ním ještě nechtěla setkat. Nevěděla, co by mu řekla.

Řekl jí, že ho bude nenávidět. Uvažovala o jeho slovech a pak se opět rozzlobila.

Co bude, proboha, dělat?

Nakonec se zvedla, oblékla si župan a obula střevíce a sešla dolů do knihovny.

Adam na ni čekal. I když došlo v jejich životě k takovému obratu, některé věci se daly předvídat.

Jako že jeho sestřička bude potřebovat útěchu.

Tak to přece v rodině chodí.

Ráno jí nebylo o nic lépe. Naopak. Cítila se zle a rozhodla se zajít za Douglasem. Vždycky měl nějaký lék na její bolesti, škrábance a modřiny, třeba i takové, které nebyly na pohled vidět.

Douglas chápal její potřebu na chvíli se vytratit. Nemyslel, že by se chovala zbaběle, když se nechtěla setkat s Harrisonem, a tak ji odvezl do Hammondu ke Cohenům. Eleanor chtěla jet s nimi, a protože se už úplně uzdravila, Douglas souhlasil, že se k nim může přidat.

Eleanor Douglase překvapila. Zdálo se, že má o Mary Rose upřímnou starost. Přestala se starat jen o sebe, což byl první Douglasův postřeh, a ze všech sil se snažila utěšit jeho sestru. Držela ji za ruku a neustále jí opakovala, že všechno bude zas brzy v pořádku.

Když se Harrison vrátil na ranč, chtěl vědět, kde je jeho žena. Adam, Cole a Travis mu řekli pravdu: že nevědí. Douglas mu poskytl trochu víc informací, když si uvědomil, jak je Harrison rozčilený a utrápený. Vysvětlil, že Mary Rose potřebovala zůstat o samotě, aby si ujasnila své pocity, ujistil ho, že je v bezpečí a že je o ni dobře postaráno, a navrhl Harrisonovi, aby svůj záměr odjet do Anglie neodkládal.

Nemohl mu slíbit, že za ním Mary Rose přijede. Harrison od své ženy takovou reakci očekával, ale byl otřesen úzkostí, kterou jí způsobil. Zoufale si přál, aby ho pochopila, i když mu bylo hned jasné, že nepochopila vůbec nic.

Do Anglie však přece jen přijede. Tím si byl jist. Řekl Douglasovi, aby mu poslal telegram, jakmile se Mary Rose a Eleanor vydají na cestu. A pak se s nimi rozloučil. Připomněl ještě Adamovi, aby se dobře staral o MacHugha, a vypravil se na dlouhou cestu zpátky do Anglie.

Odejít od ženy, kterou miloval, bylo to nejtěžší, co kdy udělal, a třebaže věděl, že jejich odloučení bude jen dočasné, působilo mu bolest. Cítil se, jako by mu někdo vyrval srdce z hrudi.

Přijede za ním. Opakoval si tu větu pořád dokola.

A nikdy nezapochyboval. Jeho víra byla stejně silná jako jeho láska k ní. Udělá, co je správné. Je ušlechtilá a dobrosrdečná a laskavá.

A miluje ho.

Ne, vůbec nepochyboval.

Mary Rose se ulevilo, ale zároveň ji zabolelo u srdce, když zjistila, že Harrison odjel. Věděla, že neuvažuje rozumně, ale byla příliš vyvedena z míry, než aby dokázala zachovat si rozvahu.

Celý týden odmítala hovořit o otci. Myšlenky na něho se jí však neustále vtíraly do hlavy, a jakmile se přestala litovat, začala cítit vinu za to, že s ním neměla soucit.

Trvalo další týden, než dospěla k závěru, že se za ním přece jen vypraví. Bylo to jediné možné řešení, a když je sdělila bratrům, dodala, že nehodlá zůstat v Anglii dlouho. Měla v plánu navštívit otce, setkat se s příbuznými a pak se vrátit na ranč, kam patří.

Nechtěla o svých plánech hovořit s Harrisonem a její bratři moudře rozhodli, že ji nebudou nutit k žádnému rozhodnutí týkajícímu se jejího manžela, kterého by později mohla litovat.

Mary Rose trvala na to, že se musí rozloučit s Corrií. Přiměla Travise, aby jel s ní, a vymámila z něho slib, že bude jedenkrát týdně vozit Corrii potřebné zásoby, než se vrátí. Chtěla Corrii bratra ukázat, aby věděla, jak vypadá, a nepokusila se na něho střílet.

Protože to bylo uprostřed týdne, Corrie ji očekávala. Mary Rose zavolala z paseky na pozdrav a pak pomalu vykročila ke srubu. Houpací křeslo stálo na verandě, a když Mary Rose stoupala po schodech, s radostí zjistila, že z okna už nemíří hlaveň pušky.

Položila košík s dárky na okenní parapet a posadila se. Corrie se dotkla jejího ramene a upustila do klína Mary Rose knihu, kterou jí přinesla minule.

Mary Rose nevěděla, umí-li Corrie číst, ale nechtěla ji urazit tím, že by se jí zeptala přímo.

Košík zmizel z okna. Mary Rose chvilku počkala a pak řekla: „V košíku je další kniha, Corrie. Jestli si ji nechceš přečíst, podej mi ji oknem zpátky.“

Corrie ji opět pohladila po rameni. Mary Rose usoudila, že Corrie přece jen umí číst a knihu si nechá.

Trvalo jí dlouho, než sebrala odvahu a řekla přítelkyni, že odjíždí do Anglie.

„Chtěla bys vědět, jak jsem se dostala do Montany?“ začala.

Nečekala samozřejmě na odpověď a hned pokračovala s vyprávěním, jak ji její bratři nalezli v košíku na smetišti v New Yorku. Nezacházela do přílišných detailů, a jakmile začala mluvit o svém otci a o tom, že musí jet do Anglie, aby ho poznala, rozplakala se.

Corrie ji něžně hladila po ramenou a Mary Rose se jí začala svěřovat se svými obavami.

„Proč se cítím tak provinile, když k tomu člověku necítím nic víc než soucit? Nechci tam jet a setkat se s ním, ale vím, že to musím udělat, Corrie. Jsem hrozně sobecká, ale život tady se mi líbí. Nechci, aby ho něco narušilo. Kromě toho rodinu už mám.

Žádnou jinou nechci. Vím, že jsem špatná, když tak uvažuji, a hluboko v nitru se bojím. Co když mě nikdo z nich nebude mít rád? Co když svého otce zklamu? Nevím, jak se chová pravá anglická dáma. Říkají, že se jmenuji Victoria. Ale já přece nejsem Victoria, jsem Mary Rose. A jak budu schopna žít s Harrisonem? Jaké může být manželství dvou lidí, z nichž ani jeden druhému nevěří? Ach Corrie, jak bych si přála zde zůstat! Nechci nikam jezdit.“

Mary Rose ještě chvíli naříkala a pak si otřela slzy z tváře.

Corrie ji vzala za ruku a podržela ji ve své. Útěcha, kterou se jí snažila poskytnout, dojímala Mary Rose ještě víc. Myslela na všechnu bolest a strach, který musela Corrie zakusit, a její vlastní problémy se jí ve srovnání s tím zdály nicotné a bezvýznamné. Corrie viděla smrt svého muže a syna. A přece přežila.

„Dáváš mi sílu, Corrie,“ zašeptala.

Nebylo to předstírané ocenění, protože čím déle přemýšlela o utrpení té ubohé ženy, tím víc je srovnávala se svým životem. Mary Rose věděla, že udělá, co udělat musí, a bez ohledu na výsledek také přežije.

„Jsem velmi šťastná, že mám v tobě přítelkyni, Corrie.“

Travis ostře zahvízdal. Dával Mary Rose najevo, že je načase jít.

„Eleanor a já pojedeme pozítří do Hammondu ke Cohenovým,“ řekla přítelkyni. „Chystají se do Bostonu na rodinnou slavnost a my budeme cestovat s nimi. Pan Cohen se postará, abychom nastoupily na správnou loď do Anglie, a pokud všechno půjde hladce, vrátím se domů, než napadne první sníh.

Zatímco budu pryč, bude ti zásoby přivážet Travis. Vyprávěla jsem ti o bratrovi, vzpomínáš si? Nepůjde blíž než doprostřed paseky,“ dodala rychle, když jí přítelkyně pevně stiskla ruku. „Smím ho zavolat? Postaví se ke stromům, aby sis ho mohla dobře prohlédnout. Nechci, aby ses vyděsila, až sem přijde, a on mi slíbil, že na tebe vždycky napřed zavolá, aby ses na něho mohla podívat.“

Corriin křečovitý stisk konečně povolil. Mary Rose zavolala na bratra. Travis se objevil na druhé straně paseky a zamával na sestru. Pohled na Corrii mu zastírala záclona, ale všiml si, že ji Mary Rose drží za ruku.

„Blíží se bouřka, Mary Rose. Měli bychom jet," zvolal. „Dobrý den, Corrie," dodal. Pak se rozhlédl a obrátil se k odchodu.

Konečně se rozloučila i Mary Rose. Obrátila se, políbila Corriinu ruku a pak se zvedla.

„Budeš mi chybět," zašeptala. „Bůh a Travis se o tebe postará, Corrie. Měj k nim oběma důvěru."

Mary Rose sevřela knihu pod paží a pomalu se vzdalovala. Zvedající se vítr se mísil s voláním netrpělivého kardinála[3] a téměř tlumil hlas ženy tiše vzlykající ve srubu.

* * *

2. ledna 1870

Drahá maminko,

dnes mám desáté narozeniny. Vzpomínáš si, jak ti Adam psal, že v mém košíku našel papíry a všichni moji bratři mysleli, že když se na jednom z nich nahoře psalo, že se druhého ledna narodila holčička, a když jediná holčička v košíku jsem byla já, že se tam píše o mně.

Jsem moc ráda, že mám takovou hodnou rodinu. Travis mi k večeři upeče narozeninový dort a všichni bratři mi vyrobili nějaké dárky. Adam řekl, že příští rok mi už určitě něco koupí v obchodě. To bude ohromné, že?

Proč si myslíš, že mě můj tatínek a maminka vyhodili? Zajímalo by mě, co jsem udělala špatného.

Tvoje dcera

Mary Rose

[3] Kardinál – pěnkavovitý pták. *(Pozn. překl.)*

KAPITOLA 17

Harrison připlul do Londýna v úterý odpoledne, ale na rozhovor se svým zaměstnavatelem si musel počkat do druhého dne večer. Lord Elliott byl právě na svém venkovském sídle vzdáleném od města asi dvě hodiny a do Londýna se měl vrátit až ve středu ráno.

Harrison k němu vyslal poslíčka se zprávou o svém návratu. Požádal o soukromou návštěvu, vzhledem k tomu, že s ním musel prodiskutovat výhradně osobní záležitost. Záměrně vzbudil dojem, že se jedná o právnickou věc, do které se pustil, aby Elliott nevolal k jednání svého osobního tajemníka Georga MacPhersona.

Harrisonovi otevřel dveře Murphy, Elliottův majordomus, kterého pamatoval, co do tohoto domu chodil. Věrnému služebníkovi při pohledu na něho zazářily oči radostí.

„Je moc dobře, že už jste zase doma, milorde," uvítal ho Murphy.

„Jsem rád, že jsem zpátky," odpověděl Harrison. „Jak se zatím dařilo vám a lordu Elliottovi?"

„Chybělo nám všechno to pozdvižení, které vyvoláváte svými kriminálními případy, milorde. Neměli jsme pořádný případ ode dne, kdy jste odjel. Musím přiznat, že lord Elliott mi dělá starosti. Pracuje velmi usilovně a víte, jak dovede být umíněný a nerozumný. Nedá si pokoj, ať mu říkám, co chci. Bojím se, že se bude honit tak dlouho, až to nevydrží jeho srdce. Ale vy ho jistě rozveselíte. Musím říct, že vás moc postrádal."

„Je nahoře?"

„Ano, milorde, v knihovně."

„Je sám?"

„Je, a už se nemůže dočkat, až vás uvidí. Tak jděte honem za ním."

Harrison vykročil ke schodům, ale najednou se zastavil. „Murphy, bude potřebovat trochu brandy."

„Takže mu přinášíte špatné zprávy?“ zeptal se zamračeně majordomus.

Harrison se usmál. „Právě naopak. Ale přesto bude potřebovat doušek brandy. Je v knihovně láhev?“

„Ano, milorde, ale pro jistotu přinesu nahoru další. Abyste se mohli opít oba.“

Harrison se rozesmál. Za celá dlouhá léta, co žil s Elliottem, ho nikdy neviděl ani trochu podroušeného. Vůbec si nedovedl představit, že by se opil. Elliott měl příliš dobrou výchovu, než aby ho vůbec napadlo udělat něco, co by ho zbavilo sebekontroly a důstojnosti. A opilost by mu vzala obojí.

Spěchal nahoru po schodech, zahnul za roh a vešel do knihovny. Elliott stál před krbem. Spatřil Harrisona a ihned ho objal.

„Tak jsi konečně doma,“ řekl na uvítanou a dojatě ho poplácal po zádech.

„Jsi potěšení mých starých očí,“ zašeptal. „Posaď se a vyprávěj mi o všech svých dobrodružstvích v Americe. Chci slyšet každou podrobnost.“

Harrison počkal, až se Elliott usadí, pak si přitáhl křeslo a také se posadil. Všiml si, jak unaveně Elliott vypadá, a zesmutněl. Venkovský vzduch starému muži nijak neprospěl, jeho pleť byla popelavě šedá a pod očima se mu rýsovaly tmavé kruhy. Podepsal se na něm hluboký žal.

Elliott se už podruhé neoženil, i když vdavekchtivé dámy z londýnské společnosti stále usilovaly o jeho pozornost. Nejenže byl velmi zámožný, ale byl dosud považován za velmi přitažlivého muže. Měl vlasy prokvetlé stříbrem, patricijské rysy a nosil se hrdě jako král. Elliott se narodil a vyrosil ve velmi vlivné rodině, a jeho výchova, vzdělání i způsoby byly proto dokonalé. Mnohem důležitější byla však skutečnost, že měl dobré srdce. Stejně jako jeho dcera, pomyslel si Harrison. Snad zdědila svůj smysl pro počestnost po něm a její bratři v ní tuto ušlechtilou vlastnost dál pěstovali.

Elliott měl také silnou vůli. Slabšího muže by zničilo, kdyby mu unesli jediné dítě, ale Elliott bojoval se svým zoufalstvím v

soukromí a světu ukazoval statečnou tvář. I když se vzdal aktivní účasti v parlamentu, pokračoval v práci neoficiálně a snažil se dosáhnout potřebných změn. Stejně jako Harrison byl zastáncem těch méně šťastných a zrovna tak věřil, že všichni lidé zasluhují mít stejné zastoupení a stejná práva. Celým srdcem podporoval Harrisona, když se ujímal nepopulárních případů, jako jsou obhajoby prostých lidí.

„Zdá se, že ti pobyt v Americe svědčil. Je tam nová móda nenosit kabát, chlapče?“

Harrison se usmál. „Žádný mi nepadne. Nějak mi zmohutněla ramena. Musím si pozvat krejčího, než se zas objevím na veřejnosti.“

„Zdáš se mi být větší,“ řekl Elliott. „Ale je tu i něco jiného.“ Elliott ještě chvíli pozoroval Harrisona a pak zavrtěl hlavou. „Jsem moc rád, že ses vrátil tam, kam patříš.“ Svá slova pronesl tichým hlasem. „Teď mi něco slib, Harrisone. Že už všeho pátrání necháš. Dej mi své slovo, než začneme mluvit o právních záležitostech.“

„Už žádné pátrání,“ souhlasil Harrison.

Elliott spokojeně přikývl. Opřel se o opěradlo svého ušáku, přehodil nohu přes nohu a řekl: „Můžeš začít. Pověz mi všechno. Ať je to jakýkoliv problém, spolu ho jistě vyřešíme.“

„Vlastně, pane, není tu žádný problém. Chtěl jsem jenom, abychom si mohli promluvit v soukromí. Aby u našeho rozhovoru nebyl váš tajemník.“

Elliott nakrčil obočí. „Tys nechtěl, aby u toho byl George? Proboha, proč ne? MacPhersona máš přece rád, ne? Pracuje u mě už tolik let, mnohem déle než ty. Tak mi pověz, co tě trápí.“

„Přináší vám dobré zprávy, milorde,“ ozval se ode dveří Murphy, když vešel do místnosti s lahví brandy. Postavil ji na stůl a obrátil se ke svému zaměstnavateli.

„Milord říká, že budete potřebovat něco silnějšího, až uslyšíte, co vám poví,“ vysvětloval Murphy. „Mohu vám nalít?“

„Pokud si Harrison myslí, že to potřebuji, jen do toho, Murphy.“

Harrison byl rád, že je Murphy vyrušil. Náhle jako by měl svázaný jazyk. Nemyslel, že bude dobrý nápad sdělit Elliottovi

takovou zprávu rovnou. Šok by mu mohl způsobit srdeční záchvat a Harrison nemohl přijít na žádný vhodný způsob, jak by oznámení usnadnil.

Murphy za okamžik odešel z knihovny. Elliott upil ze své sklenky a znovu se obrátil k Harrisonovi.

„Oženil jsem se."

Bože na nebesích, proč začíná právě takovým sdělením? Harrison byl překvapen skoro stejně, jako se zdál být lord Elliott.

„Panebože," zašeptal Elliott. „Kdy ses oženil?"

„Před několika týdny," odpověděl Harrison. „Nechtěl jsem začínat takovou zprávou. Mám pro vás řadu jiných zajímavějších novinek. Víte, jel jsem…"

Elliott ho přerušil. „Nic nemůže být důležitější než slyšet, že ses oženil, synku. Nemohu tomu ani uvěřit. Mám si myslet, že mladá dáma, kterou sis vzal, pochází z Ameriky?"

„Ano, pane, ale…"

„Jak se jmenuje?"

„Mary Rose."

„Mary Rose," opakoval Elliott. „Přivedl jsi nevěstu s sebou? Musím přiznat, že jsem zklamán, že jsem neviděl vaši svatbu v kostele. Rád bych stál po tvém boku a poslouchal, jak pronášíte manželské sliby."

„Víte, pane, my jsme vlastně nebyli oddáni v kostele."

„Ne? A kdo vás tedy oddával?"

„Hrdelní soudce Burns."

Zdálo se, že Elliott nemůže jeho vysvětlení pochopit.

Harrison si povzdechl. „Chápu, že to zní… divně."

„Oddal vás hrdelní soudce. Proč bych si měl myslet, že je to divné, Harrisone?"

Harrison se usmál. „Burns by se vám líbil. Je to drsný chlapík s jednoznačnou představou o tom, co je správné a co ne. Jeho láska k zákonu je obdivuhodná. Obhajoval jsem případ u jeho soudu a nic mi nedaroval. Je ostrý jak břitva."

„Vyhrál jsi spor svého klienta?"

„Ano, pane."

Elliott uznale přikývl. „Nic jiného jsem od tebe neočekával. Musel ses oženit?“

„Ano, musel. Přinutil jsem ji, aby se za mne provdala. Ale bojoval jsem s láskou k ní, pane. Nezdálo se mi, že mám právo ji získat, ale nakonec jsem nemohl…“

„No, samozřejmě jsi měl právo ji získat. Má štěstí, že získala tebe, Harrisone. Nezapomeň, kdo byl tvůj otec. Každá žena by mohla být pyšná, že si tě vzala. Chceš mi snad říct, že rodina tvé ženy si myslí, že nejsi dost bohatý? Takový nesmysl,“ zamumlal si pro sebe.

„Ne, pane, to jsem vám nechtěl říct. Víte…“

„Odkud pochází tvoje žena? To jsem také nepochopil. Vzpomínám si, že jsi často opakoval, že se nikdy neoženíš, a teď, zdá se, brzy poznám tvoji ženu. Myslel jsem, že zrušené zasnoubení s Edwinou v tobě vyvolalo odpor vůči manželství. Jsem rád, že to byl mylný dojem. Správná žena dokáže změnit názory muže.“

„Pane, Mary Rose nepřijela se mnou. Je dosud v Americe.“

„Že nepřijela s tebou? A proč ne?“

„Byly jisté okolnosti, které jí bránily vydat se na cestu se mnou.“

„Jaké okolnosti?“

„Její rodina.“

„A kde je její rodina?“

„Žije se čtyřmi bratry nedaleko Blue Belle v teritoriu Montana.“

Elliott se usmál. Jméno města vzbudilo jeho zvědavost. „Přečetl jsem několik knih o městech v západní části Spojených států postavených na zelené louce, ale musím přiznat, že jsem nikdy neslyšel, že by se město jmenovalo po květině.“

„Vlastně, pane, to město má jméno po prostitutce. Jmenuje se Belle.“

Elliott se rozesmál „To myslíš vážně?“

„Ano, pane. Belle pomáhala Mary Rose s přípravou na svatbu.“

„Opravdu?“ Elliott jen s námahou zadržoval smích. „A proč se město nejmenuje prostě Belle, místo Blue Belle?“

„Belle nemá ráda to, čím se živí.“

Elliott se už neovládl. Smál se, až mu vyhrkly slzy do očí. Vytáhl z kapsy kapesník, otíral si oči a snažil se nabýt rovnováhu.

„Kam ses to dostal, chlapče? To ti vůbec není podobné. Předkládáš mi samé těžko stravitelné věci,“ prohlásil. „Nemohu se dočkat, až poznám tvou ženu.“

„Myslíte si, že jsem se zbláznil, že, pane?“

Elliott se usmál. „Myslím si, že ses změnil,“ přiznal. „Věděl jsem, že se v něčem lišíš od ostatních, ale nikdy jsem nepředpokládal, že se oženíš s dívkou z venkova. Také jsem si myslel, že pokud se oženíš, vybereš si někoho… kultivovanějšího.“

„Mary Rose je velmi kultivovaná,“ řekl Harrison. „Zosobňuje všechno, co jsem si jen mohl přát.“

„Nechtěl jsem říct, že jí něco chybí, chlapče. Pokud si vzpomínáš, i já jsem se oženil s dívkou z venkova. Moje Agáta pocházela z Vysočiny. Vždycky jsem byl přesvědčen, že hlavním důvodem, proč je tak nezkažená, je to, že vyrůstala na farmě. Samozřejmě, měla také hodné rodiče,“ dodal.

„Pane, odjel jsem do Montany, abych tam pátral po vaší dceři. Tentokrát jsem nezklamal.“

„Ne, ovšemže ne. Naštěstí to byla zas jen falešná stopa, ale se šťastným koncem, protože jsi potkal Mary Rose a oženil se s ní. Tvoje žena má moc hezké jméno. Miluješ ji, že?“

„Ach, ano, pane, velice ji miluji. I vy ji budete milovat.“

„Ano, jistěže budu.“

Harrison se naklonil dopředu. „Jak už jsem řekl, tentokrát to nebyla falešná stopa. Musíte vědět jednu důležitou věc.“

„Ano?“

„Oženil jsem se s vaší dcerou.“

Mary Rose a Eleanor přijely do Anglie jedenadvacátého července. Bylo horko, dusno a hrozil déšť. Harrison čekal dlouho a trpělivě, až se jeho žena zbaví hněvu a přijede za ním, ale teprve když se rozhodl zamluvit si kajutu na lodi do Států, přišel telegram od jakéhosi Johna Cohena, ve kterém mu sděloval stručnou

informaci o odjezdu Mary Rose z Bostonu a zároveň předpokládané datum jejího příjezdu do Londýna.

Harrison spatřil zlatou korunu jejích vlasů v okamžiku, kdy vystoupila z lodi přivážející na břeh pasažéry z parníku. Proklestil si cestu davem, vrhl se ke své ženě a přivinul si ji do náruče. Jakmile se jí dotkl, pocítil okamžitou úlevu. Mary Rose byla konečně tam, kde měla být.

Jeho pozdrav však příliš přívětivý nebyl. „Proč ti to hrome, trvalo tak dlouho?“

Nemohla mu odpovědět. Harrison jí nedopřál ani čas, aby se mohla zamračit. Sklonil se a hladovým polibkem se zmocnil jejích úst.

Neodporovala mu. Ovinula mu paže kolem krku a oplatila mu stejně vášnivým políbením.

„Prokrista, Mary Rose. Lidé na nás civí. Nechej toho. Přitahuješ pozornost,“ zašeptala za ní Eleanor. Šťouchla Mary Rose a o krok ustoupila. Pokud ti dva nepřestanou s takovým vyváděním, bude prostě předstírat, že k nim nepatří. Co se stalo se smyslem její přítelkyně pro to, co se sluší a patří?

Harrison, usoudila, byl ztracený případ. K ničemu by nevedlo, kdyby mu začala něco zdůvodňovat. Postřehla v jeho očích výraz neskonalé lásky a dychtivosti, když vztáhl ruce k Mary Rose. Ne, rozumná řeč by nebyla k ničemu.

Eleanor se najednou usmála. Harrisonovi jistě manželka chyběla. Jednoho dne, umínila si Eleanor, najde muže, který bude se stejně velkou láskou objímat ji.

Harrison konečně skončil s líbáním. Potěšilo ho, když zjistil, že na Mary Rose zapůsobil polibek stejně jako na něho.

„Chybělas mi, lásko,“ zašeptal.

„I tys mi chyběl,“ odpověděla mu také šeptem. „Budeme si spolu muset co nejdříve důkladně promluvit. Všechno se mezi námi změní. Musíme začít znovu. Zkusím to zvládnout, ale bude to těžké.“

Nechtěl o tom ještě mluvit. „Probereme si tvé obavy,“ sliboval a vzápětí se jeho ústa opět spojila s jejími. „Ach, proboha.“

Eleanořino mumlání konečně upoutalo Harrisonovu pozornost. Nedokázal se však přinutit, aby pustil svou ženu. Přestal ji sice líbat, ale neustále ji tiskl k sobě, když se zdravil s rozmrzele se tvářící přítelkyní.

„Jakou jste měla cestu, Eleanor?“

„Docela dobrou, děkuji. Mary Rose nemůže ani dýchat, Harrisone, když jí tak tisknete obličej ke svému kabátu. Tak už ji přece pusťte, ať můžeme jít. Vypadá to na déšť, proboha. Obě jsme po cestě unavené a chceme se zabydlet, než se setmí. Pojedeme do domu jejího otce?“

Mary Rose se odtrhla od Harrisona. „Raději bych počkala do rána. Počítá s tím, že mě uvidí už dnes? Je skoro tma a já bych potřebovala trochu času, abych se připravila.“

„Na přípravu jsi měla celé dva měsíce, Mary Rose,“ řekl Harrison.

„Potřebuji ještě jednu noc,“ naléhala.

„Tvůj otec nečeká, že k němu přijdeš ještě dnes, tak se uklidni. Ví, že budeš po cestě unavená. Ty i Eleanor zůstanete dnes přes noc u mne.“

„Já jsem naprosto klidná. Proč si myslíš, že ne?“

„Protože jsi křičela,“ řekla Eleanor.

„Prostě jsem nahlas vyjadřovala svůj názor.“

„Doufám, že máte prostorný dům, Harrisone,“ řekla Eleanor. „Mary Rose mi říkala, že bude chtít pro sebe vlastní pokoj. Myslím, že se na vás ještě zlobí.“

„Věř mi, Eleanor, dovedu za sebe mluvit sama,“ řekla Mary Rose. Obrátila se k Harrisonovi. „Zlobím se na tebe, a jak už jsem řekla, věci se budou muset změnit. Budeme muset začít znovu.“

Harrison vrhl na svou ženu ostrý pohled, pak ji vzal za ruku a zamířil k hlavní třídě, kde v řadě za sebou stály drožky.

„Budeš spát se mnou v mé posteli,“ řekl jí sevřeným šepotem. „Čekal jsem dlouhé dva měsíce, ksakru. Déle čekat nebudu.“

„Co naše zavazadla?“ naléhala Eleanor.

„Postaral jsem se o ně,“ odpověděl Harrison. „Nekruť hlavou, Mary Rose. Myslím naprosto vážně, co jsem řekl.“

Nechtěla se s ním přít na veřejnosti. Počká, až budou sami, a řekne mu o svém rozhodnutí. Harrison je inteligentní muž. Pochopí, jak se cítí.

„Nebyly to dva měsíce," prohlásila Eleanor. Rozhodla se s Harrisonem mluvit otevřeně. „Byli jste odloučeni pouhých pět týdnů. Mary Rose chtěla s cestou počkat až na konec září, ale Adam jí nedovolil otálet tak dlouho."

Harrison se prudce zastavil. „Tys chtěla čekat až do konce září?"

„Vidíš, cos udělala, Eleanor. Rozčililas ho. Opravdu, Harrisone, všichni tady promokneme, když si nepospíšíme. O všem si promluvíme u vás doma."

Ani Mary Rose, ani Harrison pak velmi dlouho nepromluvili jediné slovo. Na rohu je zastihl déšť, a než doběhli k drožce, byli skrznaskrz promáčení.

Za půl hodiny dorazili do Harrisonova domu. Byla to majestátní patrová budova s průčelím z červených cihel.

Otevřel jim mladý muž v černém úboru. Jmenoval se Edward a najal ho lord Elliott, aby pracoval jako Harrisonův majordomus.

Eleanor byla nadšená, že ji vítá služebnictvo. Ihned se hnala do haly. Edward se usmál na přivítanou, ale když se obrátil, aby pozdravil Mary Rose, na tváři se mu objevil výraz zděšení a překvapení.

„Vypadá jako obraz své matky," zašeptal Harrisonovi. „Milord Elliott uvěří, jen co ji spatří. Je celá lady Agáta."

Mary Rose zaslechla Elliottovu poznámku. „Lord Elliott nevěří, že jsem jeho dcera?"

Edward se zatvářil rozpačitě. „Chce tomu věřit, milady, ale zažil v životě už tolik zklamání, že se bojí držet se naděje, že jste skutečně lady Victoria."

Harrison si svlékl promočený kabát a podal ho mladému muži. Nemusel k jeho slovům nic dodávat.

„Musím si okamžitě dát horkou koupel," tvrdila Eleanor. „Edwarde, buďte tak hodný a ukažte mi můj pokoj. Nachladím se, když se nepřevléknu z mokrých šatů."

„V červenci se přece nemůžeš nachladit,“ řekla své družce Mary Rose, „na to je příliš teplo.“

„Copak jsi neslyšela o letních nachlazeních?“ namítla Eleanor. Cestou do schodů začala vypočítávat celou řadu svých bolestí a chorob. Mary Rose byla ráda, že mluví. Pokaždé, když se podívala na Harrisona, se jí zdálo, že jí srdce vyskočí z hrudi. Chtělo se jí na něho zakřičet, že jí ublížil, a zároveň ho políbit, protože jí tolik chyběl.

Edward spěchal nahoru, aby se postaral o Eleanořino pohodlí. Harrison vzal Mary Rose za ruku a vedl ji chodbou na opačnou stranu do své ložnice.

Pokoj byl obrovský. Stěny měly teplé barvy hnědi, zlata a rzi. Jsou to odstíny podzimní Montany, pomyslela si.

Nebylo možné nevšimnout si postele. Vyhlížela vskutku královsky, měla čtyři sloupky a byla tak velká, že by se v ní mohly pohodlně vyspat čtyři osoby. Pomyslela si, že tak velkou postel ještě neviděla.

Ucítila lechtání v žaludku. Nemohla potlačit myšlenky na Harrisona spícího v ní, a protože ve spaní nemíval na sobě nic, její představy byly velmi smyslné.

Cítila, že se začíná červenat. Věděla, že si bude muset s Harrisonem promluvit, než ztratí nervy. Při pouhém pohledu na postel se jí podlamovala kolena a vůle slábla.

„Harrisone, musíme si pohovořit. Okamžitě.“

„Už tady není, milady. Mám zavolat Caroline, aby vám připravila koupel?“

Prudce se obrátila a uviděla ve dveřích stát Edwarda. „Kam šel Harrison?“

„Dolů. Přejete si, abych ho přivedl?“

Zavrtěla hlavou. „Děkuji. Ráda bych se vykoupala. Proč mi pořád říkáte milady?“

„Protože jste lady Victoria. Takové oslovení vám náleží, milady.“

Nepřela se s ním. Edward se jí zeptal, jestli jí má kuchař připravit svačinu. Vysvětlil, že si Eleanor poručila, aby jí po koupeli přinesli do ložnice něco malého k jídlu.

Mary Rose jídlo odmítla. Byla tak nervózní, že na jídlo nemohla ani pomyslet.

Další čtyři hodiny o ni pečovala komorná. Její uctivé chování uvádělo Mary Rose do rozpaků. Cítila se jako budoucí královna, jakmile ji Caroline oslovila milady, a i když by se jí asi mělo takové hýčkání líbit, uvědomila si, že ji komorná ještě víc znervózňuje.

Horká lázeň jí pomohla, a když si vytáhla vlásenky z účesu, cítila se mnohem lépe. Poležela si v porcelánové vaně, až jí vychladla voda, pak si oblékla župan a vrátila se do Harrisonovy ložnice.

Caroline hovořila anglicky jen málo. Musela si pomáhat gesty a nesouvislými větami, když chtěla vysvětlit, že Mary Rose učeše. Zdálo se, že tmavovlasá žena je stejně nervózní jako ona, protože se jí třásly ruce a její pohyby byly neohrabané, jak se snažila, aby jí rozuměla.

V její řeči byl patrný francouzský přízvuk, a tak na ni Mary Rose zkusila promluvit francouzsky, aby jí vysvětlila, že si vlasy učeše sama. Caroline však o něčem takovém nechtěla ani slyšet. Byla mnohem odhodlanější než Mary Rose.

Neustále něco brebentila a vedla Mary Rose ke křeslu s vysokým opěradlem. Mary Rose se posadila, přitáhla si župan těsněji ke krku a Caroline se ujala péče o její vlasy.

Naposled česali Mary Rose vlasy, když byla ještě malá a měla v nich zbytky mentolových bonbonů. Cole jí tehdy musel lepkavé kousky z vlasů odstranit. Toho dne se Mary Rose naučila několik nových nadávek.

Pak už jí nikdo vlasy česat nemusel. Teď se cítila hloupě, protože jen seděla jako princezna a jiná žena jí pomáhala s tak osobním úkonem.

Z křesla viděla Mary Rose na postel. Všimla si, že na prostěradle je rozložena její noční košile. Pokrývky byly už odhrnuté a na jednom polštáři ležela rudá růže.

„Proč je na posteli ta růže?“ zeptala se Caroline.

„Váš manžel přál dát ji tam, milady. Nebýt to od něho milé?“

Bylo to milé a podle Mary Rose překvapující. Bylo to romantické gesto. Harrisonovi nebylo podobné, aby se choval tak pozorně. Nebyl ani v nejmenším romantický. Když něco chtěl, šel za tím s obrovskou energií. V tom směru byl stejný jako její bratři. Nezdálo se, že by byl člověkem, který se chová tak kavalírsky, ale nebylo to snad tím, že ho ještě vlastně neznala?

„Víte, co říkat váš manžel Edwardovi, když poroučel přinést růži? Řekl, že vám má něco připomenout."

„Co mi má připomenout?"

Caroline se zasmála. „Že vás miluje," odpověděla. „Co jiného říkat květina, milady?"

Mary Rose pokrčila rameny. Natáhla se a uchopila kartáč. Už měla toho hýčkání dost. Poděkovala komorné za pomoc a propustila ji. Caroline se uctivě uklonila, sklonila hlavu a vyšla z pokoje. Mary Rose nevěděla, co si o tom má myslet.

Vykročila k posteli, aby si oblékla noční košili, a vtom uslyšela, že se za ní otevřely dveře. Obrátila se v okamžiku, kdy do ložnice vstoupil Harrison.

Její manžel se také vykoupal. Vlasy měl ještě vlhké. Byl bosý a na sobě měl jen tmavé kalhoty.

Napadlo ji, jestli vůbec má pořádný župan. Rád přece chodil polonahý, a zatímco v Montaně na tom nebylo nic divného, v Londýně to jaksi nebylo v pořádku. Kolem chodily služebné a Mary Rose se nelíbila představa, že manželovu nahou hruď vidí jiné ženy.

Myslela, že ho na nedostatečné oblečení upozorní, pak si to však rozmyslela. O takových věcech může mluvit později. Teď je na řadě důležitější věc.

Harrison za sebou zavřel dveře, zastrčil závoru a zamířil k manželce.

Na tváři měl odhodlaný výraz. Začala ustupovat. „Musíme si spolu promluvit," začala. Zvedla ruku, aby ho zarazila. „Myslím to vážně, Harrisone. Nechoď ke mně blíž."

Nedbal na její výzvu. Mary Rose dál couvala, až jí v dalším ústupu zabránila pelest postele.

„Dobře," souhlasil. Uchopil pásek stahující její župan a začal ho rozvazovat. „Mluv."

Pokusila se odsunout mu ruce. On se však nedal odradit. Než mohla vydechnout, byl pásek dole.

„Ze všech sil se snažím nezlobit se na tebe, Mary Rose."

Nevěřícně vytřeštila oči. „Proč by ses měl na mne zlobit?"

„V září," málem zařval. „Opravdu jsi chtěla počkat až do konce září, než bys přijela do Anglie?"

Odmítla se dát zahnat do obrany. „Úmyslně jsi mi lhal. Nechej můj župan být, zatraceně."

„Tak si ho svlékni, zatraceně."

„Počítáš s tím, že budu s tebou spát?"

„Vůbec nepočítám, že budeš spát. Hodlám se s tebou celou noc milovat. Chci tě a moc dobře vím, že i ty mě chceš." Do očí jí vstoupily slzy. „Nevěřím ti."

„Ale věříš."

Náhle měla chuť jen bezmocně rozhodit ruce. Nemohla se na něho zlobit. Záměrně odmítal chovat se rozumně. Nemohla vyslovit jediný pádný argument před mužem, který si svlékal kalhoty.

„Měla jsem dost času přemýšlet o naší situaci," začala. „Jsme manželé, a protože jsem ti dala slib, připadá mi, že by nebylo správné, abych odešla. Budeme muset začít znovu, Harrisone."

„A jak navrhuješ, abychom to udělali?"

„Mohl by ses mi dvořit a za čas, doufám, bych se zas naučila ti věřit. Zdá se mi, že tě vůbec neznám, Harrisone. Muž, kterého jsem milovala, mi zlomil srdce."

Bože, ta ale přeháněla! Vyslechl většinu toho, co mu říkala. Věnoval jí pozornost, než začala mluvit o dvoření. K čertu s tím, pomyslel si. Namlouvání už mají přece za sebou.

Když si stáhl kalhoty a odkopl je, byl už nesmírně vzrušený a cítil bolestnou touhu. Vztáhl k ní ruce.

„Mám zapomenout, jaké to bylo, když jsme se milovali? Byla jsi moje, vzpomínáš si? Držel jsem tvé tělo v náručí, Mary Rose. Slyšel jsem, jak mě voláš jménem, cítil jsem, jak mě v sobě

tiskneš, a pokud skutečně myslíš, že můžu takové vzpomínky zahnat a začít úplně znovu, musela ses úplně zbláznit.“

V okamžiku, kdy skončil s líčením, jaké bylo jejich milování, už jen stěží stála na nohou. Jeho ochraptělý hlas způsobil, že setřásla touhou, aby se jí opět dotkl.

„Co navrhuješ?“

„Pojď sem a já ti to ukážu.“

Zavrtěla hlavou. Přesně věděla, co se stane, když ji vezme do náruče. Chtěla dosáhnout alespoň nějaké dohody, než podlehne vlastní touze.

Nespouštěla z něho oči. „Napřed mi něco řekni.“

Chytil ji za ramena. „Ne, napřed mi něco řekni ty. Miluješ mě ještě?“

Sklouzla pohledem k jeho hrudi. Nechtěla mu lhát, i když jasně věděla, že jakmile mu řekne pravdu, nebude už mít důvod se hádat.

„Zlomil jsi mi srdce,“ řekla mu znovu.

„Varoval jsem tě, vzpomínáš si?“

„Měl jsi mi říct o mém otci hned.“

„Ne, ta povinnost musela připadnout tvým bratrům. Nebylo by dobré, kdybych ti to řekl já.“

„Tak proč jsi nebyl s nimi, když mi to říkali? Bylo by to pro mne snazší.“

„Jakmile se tvoji bratři konečně dostali k tomu, aby ti to řekli, byl jsem v Hammondu a obhajoval jsem tam u soudu člověka, a když jsem se vrátil na ranč, tys zmizela. Ksakru, Mary Rose, nemělas ode mne utíkat. Jsem přece tvůj muž.“

Když brala v úvahu, že by ho tehdy nejraději zabila, myslela si, že její útěk byl jen drobným porušením pravidel jejich manželství.

„Hrozně jsem se na tebe zlobila.“

Pokrčil rameny. Takovou reakci neočekávala. „Kam jsi zmizela?“ zeptal se.

„Douglas mě odvedl ke Cohenovým. Zůstala jsem u nich dva týdny. Mrzí tě, žes mi ublížil?“

Doufala, že se jí omluví. Nevěděla, jestli jí omluva pomůže zbavit se bolesti v srdci, ale myslela si, že by mohla.

„Udělal jsem, co bylo za takových okolností nutné. Za čas na to přijdeš sama.“

„Miluješ mě?“

„Ano, miluji tě.“

Přitáhl si ji k sobě. „Můžeme se konečně obejmout?“

Vzal ji do náruče a sklonil se k ní. Políbil ji na čelo, pak na kořen nosu a neustále šeptal, jak velice mu chyběla.

Pak jí svlékl župan, vzal ji do náruče a uložil do postele.

Dával pozor, aby ji příliš netížil váhou, a když svým tělem zakryl její, zvedl se na lokty, aby se jí mohl podívat do očí.

Po tváři jí stékaly slzy. „Chceš mě opustit, Mary Rose?“

Zavrtěla hlavou a opět začala dýchat. A pak se pozvedla a políbila ho.

Jeho ústa se spojila s jejími a vzápětí do nich pronikl jazykem. Ta smělá akce ho vzrušila stejně jako styk s jejím hedvábným tělem. Hladila mu záda a ramena a vyvolala v něm během zlomku okamžiku rozechvělou touhu.

Chtěl jejich milování zpomalit, aby ji uspokojil dřív, než dospěje k vyvrcholení on, ale její doteky ho brzy zbavily rozumu. Byla tak úžasně vstřícná a vábivá a, můj bože, jak ji miloval.

Skončil s polibkem a spustil hlavu k jejím ňadrům. Začal jí hladit a dráždit jazykem bradavky. Trhaně povzdechla slastí, pobízela ho k dalšímu laskání, a jakmile vzal do úst jednu z nich a začal sát, její vzdechy se změnily ve sténání. Prohnula se proti němu, v neklidném pohybu se dotkla špičkami jeho nohou a snažila se přitáhnout si ho k sobě co nejblíže.

Jeho pohyby začaly být drsnější, divočejší. Hladil ji po břiše a pak sklouzl rukou níž, až se dotkl místa, po kterém toužil nejvíc. Ucítil mezi jejími stehny vlhké teplo a vtom úplně ztratil sebekontrolu. Prsty pronikl do jejího nitra.

Mary Rose se zaryla nehty do jeho ramen a žádala, aby ta sladká muka ukončil a zmocnil se jí.

Nezareagoval tak rychle, aby ji uspokojil. Natáhla ruku, uchopila jeho vzrušený úd, a když se kolem něho sevřely její prsty, tiše zaúpěl rozkoší.

Už nebylo možné čekat. Vzal ji za ruce a prudce si je přitáhl za záda, o kousek se posunul a pak do ní jediným plynulým pohybem pronikl.

Pevně zatínal zuby, protože nápor extáze byl téměř nesnesitelný.

„Bože, jsi tak sladká," zašeptal. „Nehýbej se, ještě ne. Nechej mě, miláčku, ach, ty mě nutíš…"

Nemohl pokračovat. Brala mu slova z úst. Nemohl už ani myslet, jen cítil neuvěřitelnou blaženost, když se k němu přivinula svými boky. Zvedl jí nohy, aby mohl proniknout do jejího nitra co nejhlouběji, a ovinul si její paže kolem krku. Dychtila už po naplnění, protože pokaždé, kdy se do ní vnořil hlouběji, vnímala, jak jejím tělem probíhá vlna rozkoše. Jeho pomalé pohyby ji nutily žádat víc a víc, až nemohla myslet na nic jiného, než aby co nejvíc pocítila spojení s ním. Tahala ho za vlasy a rozdírala mu nehty kůži na krku. Úpěla čím dál naléhavěji, až už to nemohl snést. Jeho nápory byly čím dál prudší a hlubší, a jakmile ucítil první vlnu jejího orgasmu, v okamžiku, kdy se proti němu vzepjala a pevně ho v sobě stiskla, dosáhl vlastní extáze. Vykřikl její jméno a začala ho přelévat jedna vlna neskutečné slasti za druhou.

Pocítila v sobě nádhernou explozi. Prožila jen jediný okamžik strachu, než se nádhernému pocitu zcela poddala a dovolila, aby ji pohltil. Visela na manželovi a v srdci věděla, že s ním bude vždy v bezpečí.

Trvalo jí dlouho, než se vrátila do reality. Harrison ji držel v náručí a hladil. Šeptal jí do ucha vroucí, láskyplná, nesmyslná slůvka, která jí však připadala zcela rozumná, protože jí jasně dávala najevo, jak velice ji postrádal.

Usnula, zatímco jí její muž laskal lalůček, a o hodinu později ji jeho něžnosti opět probudily. V temných nočních hodinách se znovu milovali a pak ještě jednou, když slunce vyrazilo na svou odvěkou pouť po obloze.

Pokaždé se mu oddávala s láskou, a když se rozplývala v jeho pažích, naplňoval ji pocit zázraku, protože si s ním připadala v naprostém bezpečí.

Milovala Harrisona celým svým srdcem. Bude tolerantní manželka a jednou mu odpustí, že ji oklamal. Za čas bude schopná mu opět důvěřovat.

Usnula s přáním, aby to byla pravda.

* * *

24. února 1871

Drahá maminko,

dnes jsem se dověděla, jak se dělají děti. Adam mi vyprávěl, co se děje mezi mužem a ženou. Řekl mi, že bych se neměla tak šklebit a tvářit se tak znechuceně, ale je těžké necítit se přitom zle, maminko. Nejraději bych zvracela, když si představím, jak na mne leze nějaký muž.

Travis a Douglas si taky myslí, že dělání dětí je odporné. Neřekli mi to, ale nemohli se na mne ani podívat, když vyprávěli, jak se to dělá. Oba byli celí červení. Nevím, co si o tom myslí Cole. Vztekal se na mne, když jsem se ho na to zeptala, a pak mě poslal za Adamem.

Tvůj syn řekl, že spojení mezi mužem a ženou je krásné. Myslím, že si dělal legraci. Co ty si myslíš o dělání dětí, maminko? Měla jsi Adama, tak vím, žes musela mít na sobě jednou jeho tatínka. Bylo to odporné?

Cole dokončuje strop v naší knihovně. Zdobí ho moc hezkými řezbami. Pracuje skoro každý večer a vím, že by na domě pracoval nejraději i přes den, ale nemůže, protože Douglas potřebuje, aby mu pomáhal s krocením koní.

Musela jsem dát další pramen svých vlasů Indiánům. Jsou na mne teď velice hodní a nepokoušejí se mě unést od Adama. Pořád se ho bojí. Adam jim dává jídlo a snaží se být zdvořilý, ale myslím, že jim nevěří. Ještě nezapomněl, co se málem stalo, když se ti zrádcové pokusili mě unést.

Indiáni myslí, že jim přináším štěstí. Že je to hloupost, mami?

Proč necítíš nenávist k Livonii? Někdy si myslím, že bys měla. Vím, že má strach a že je na tobě závislá, ale myslím si, že kdybys na ni byla zlá, možná by tě nechala jít.

Moc mi chybíš.

Mary Rose

KAPITOLA 18

Mary Rose byla před setkáním s otcem velmi nervózní. Nechápala vlastní reakci. Nemusí se přece toho člověka bát. Byl pro ni cizí a ona se k němu chtěla chovat zdvořile a laskavě a soucitně. Znovu a znovu si opakovala, že lord Elliott utrpěl bolestnou ztrátu, zrovna tak, jak jí připomínali bratři, a její povinností je, aby ho utěšila.

Harrison jí hned ráno oznámil, že Elliott chce, aby se oba nastěhovali na blíže neurčenou dobu do jeho venkovského sídla.

Tehdy si opět začala dělat starosti. Napadlo ji, že její strach má příčinu v tom, že o svém otci nic podstatného neví. Harrison jí řekl, že je bohatý a inteligentní. Vůbec ovšem netušila, jaký je ve skutečnosti. Bohatství pro ni znamenalo málo, a i když dovědět se, že její otec je inteligentní, bylo potěšitelné, pořád to nestačilo, aby k němu pocítila náklonnost. Nevěděla nic o tom, jakou má povahu ani jaké hodnoty uznává.

Cestou k Elliottovu domu zasypávala Harrisona otázkami.

„Vysvětlils mi, že ti, kdo si to můžou dovolit, odjíždějí v létě z města, ale neřekl jsi proč," začala.

„Ve městě je v létě příliš horko. Všude je až do září zavřeno."

Složila ruce do klína. „Nechápu, proč jsme nemohli počkat na Eleanor. Copak jsi nechtěl, aby nás doprovodila?"

„Miláčku, vždyť se jí nechtělo vstát z postele. Přijede za námi zítra i s Edwardem a s ostatním služebnictvem."

„Na jak dlouho bude lord Elliott chtít, abychom u něho zůstali?"

„Jak dlouho si budeš přát."

Natáhl si nohy a snažil se chovat uvolněně. Věděl, že jeho žena je nervózní. Mnula si ruce, ale on pochyboval, že si uvědomuje, co dělá.

Ráno měla problém obléknout si šaty a něco takového jí vůbec nebylo podobné. Obvykle si nedělala starosti se svým zevnějškem, ale dnes jí na něm záleželo a on nemohl pochopit proč.

Nechtěla svého otce zklamat. „Bude tě mít rád, lásko."

Pokrčila rameny. „Budu ho mít ráda já?" zeptala se.

Zdálo se, že Harrisona její otázka překvapila. Najednou se naklonil dopředu a vzal ji za ruce. „Ano, budeš ho mít ráda. Budeš muset…"

Čekala, že bude pokračovat, a když mlčel, pobídla ho k odpovědi: „Co budu muset?"

Povzdechl si: „Chtěl jsem říct, že mi budeš muset věřit, ale to je pro tebe bolestné, že?"

Dívala se na své ruce v klíně. „Teď nechci mluvit o důvěře. Zlomil jsi mi srdce, Harrisone."

„To už jsi říkala," odpověděl suše.

Pohlédla na něho a on viděl, že se tváří rozmrzele. Potřásl hlavou. „Ty se opravdu ještě zlobíš, že? Kdybys začala myslet rozumně, uvědomila by sis…"

„Uvědomila bych si, že jsi mi to mohl říct, ale rozhodl ses jinak, to bych si uvědomila," zašeptala. Vytrhla ruce z jeho sevření. „Neměla jsem si oblékat ty modré šaty. Vypadám v nich bledá."

„Vypadáš skvěle."

„Nechci vypadat skvěle."

„Anglie je krásná, že?" podotkl ve snaze změnit téma.

„Ano, je," přisvědčila. „Na venkově je nádherně. Ale domov to není."

„Dopřej si času, aby sis zvykla na změny, Mary Rose."

„Chybí mi bratři."

„Chyběl jsem ti já, když jsem odjel?"

Nechtěla odpovědět. Znovu se opřela o čalounění a pak se obrátila k oknu. Když vyjížděli z města, mrholilo, ale teď vyšlo slunce a zdálo se, že bude nádherný, jasný den.

„Budeme tam brzy," řekl. „Tvůj otec nás očekává až okolo čtvrté odpoledne. A my na jeho sídlo dorazíme před polednem."

„Je pravda, že všichni tady dlouho spí a bývají vzhůru dlouho do noci?"

Harrison přikývl. „Je to pravda. Jsi unavená? Včera v noci jsem ti moc spánku nedopřál.“

Okamžitě zčervenala. „Ne, nejsem unavená.“

Zazubil se. „Já ano. Tvoje tělo mi odpustilo.“

„Říkáš samé hlouposti, Harrisone.“

Vypadala rozčileně. Pomyslel si, že to mluví samo za sebe. „Nemůžeš ovlivnit, jak na mne reaguješ. Vzpomínáš si, jak…“

„Všechno si pamatuji,“ vyhrkla. „Nemusíš mi připomínat, k čemu mezi námi došlo. Mohl bys mi raději povědět, jak reagoval lord Elliott, když se o mně dověděl? Jsem nesmírně zvědavá.“

„Schválně měníš téma. Já bych raději mluvil o tom, jak ti bylo včera v noci v mé náruči.“

„Pro lásku boží, odpovíš mi na moji otázku a přestaneš konečně mluvit o milování?“

„Nevěřil mi.“

„Kdo?“

Harrison se zasmál. Byla zmatená a to zjištění v něm vyvolalo nesmírnou radost.

„Tvůj otec,“ vysvětlil jí.

Povzdechla si. Pak vzala vějíř, roztáhla ho a začala si jím mávat před obličejem.

„Několik hodin jsem ho musel přesvědčovat,“ řekl jí Harrison. „Bál se tomu uvěřit, Mary Rose. Nechceš si mi sednout na klín?“

„Ne, nechci ti sedět na klíně.“

„Chtěl bych tě políbit.“

„To nemůžeš. Byla bych celá pomačkaná.“

Harrison však prosadil svou. Než se stačila od něho odtáhnout, zvedl ji ze sedadla a posadil si ji na klín. Aby si udělala větší pohodlí, objala ho jednou paží kolem ramen, ale pořád se na něho dívala rozzlobeně, protože nedbal na její přání, aby mohla sedět sama.

„Nelíbí se mi, když máš tak sepnuté vlasy.“

„Víš, proč jsem ráda, že ses neostříhal?“

„Proč?“

Začala ho hladit po krku a nechala si mezi prsty klouzat jeho hedvábné kadeře.

„Vypadáš teď spíš jako zálesák a ne jako kultivovaný Angličan.“

Políbil ji na krk. Celé její tělo od hlavy k patě se zachvělo. Tiše povzdechla a zaklonila hlavu, aby mu mohla nastavit ústa.

Pomyslela si, že ví, proč se chová tak zamilovaně. Tuší, že je nervózní, a pokouší se zahnat její obavy z otce.

Opravdu to bylo účinné. Stačilo, když u ucha ucítila jeho teplý dech, a jediné, po čem toužila, bylo dostat od něho pořádné políbení.

Nelíbilo se jí však, že s ní manipuluje, a chtěla mu to říct, jen co ji políbí.

„Jak to, že vždycky chutnáš tak nádherně, miláčku?“

„Vykoupala jsem se,“ odpověděla.

Zasmál se, vzal její bradu do dlaní a obrátil ji k sobě.

A pak ji políbil. Jeho ústa byla horká a pevná, když majetnicky dopadla na její rty. Vzápětí mezi ně pronikl jazykem, aby je mohl laskat a ochutnávat a netrvalo dlouho a Mary Rose si přestala dělat jakékoliv obavy. Myslela jen na to, jak ho políbí na oplátku.

Něžná milostná hra nemohla trvat dlouho. Jeden polibek v něm vzbudil touhu chtít vše. Během okamžiku se vzrušil až k bolesti a toužil se s ní milovat.

Odtrhl se od ní a hlava mu klesla k jejímu čelu. „Na mou duši, Mary Rose, není možné, abych tě políbil, aniž bych měl chuť z tebe strhnout šaty a milovat se s tebou. Nechej toho, lásko. Neprovokuj mě.“

Mary Rose ho líbala na krk a cítila se nesmírně silná, protože tak reagoval na její dotek. Dýchal přerývaně a očividně se třásl.

Znovu tiše povzdechla radostí. Naklonila se k němu a políbila ho na bradu. Řekl jí, aby se chovala slušně. Nedbala na jeho výzvu a jazykem mu přejela po spodním rtu.

Tiše zamručel a pevně ji sevřel kolem pasu. Už měl dost snahy chovat se jako gentleman. Vtiskl jí na ústa žhavý, vlhký polibek a pak další a další. Mary Rose brzy zapomněla, kde jsou. Snažila se dostat co nejblíže k manželovi a její neklidné pohyby v klíně ho zbavovaly sebeovládání.

Milovat se se svou ženou mu připadalo jako rozumný nápad a bylo mu jedno, že jsou uvnitř jedoucího vozu. Toužil po ní a ona toužila po něm. Na ničem jiném nezáleželo.

Vzpamatovala se, až když ucítila v klíně jeho ruku. Jak se mu podařilo vklouznout jí pod sukni, bylo záhadou.

„Co to proboha děláme?“ zašeptala a hlas se jí chvěl. „Jsme v drožce, Harrisone. Nemůžeme se milovat, kde se nám zachce.“

Zdálo se to být logické. Mary Rose odsunula jeho ruce od sebe a opět se přemístila na protější sedadlo. Třesoucíma rukama si upevňovala vlásenky ve vlasech, protože si uvědomila, že se jí kadeře uvolnily a poletují kolem ramen.

Za její neupravený vzhled může Harrison. Pořádně se na něho zamračila, když se neobratnými prsty pokoušela urovnat si účes.

„Vypadáš překrásně.“

To, jak se na ni díval, jí řeklo, že je o tom skutečně přesvědčen. Přestala se zabývat úpravou zevnějšku. „Žádost tě oslepuje,“ řekla mu.

„Už jsme tu. Brána, kterou projíždíme, ohraničuje pozemek tvého otce. Má přes sto akrů.“

Zhluboka se nadechla. „Byl rád, když se dověděl, že ses se mnou oženil?“

„Byl,“ odpověděl Harrison. „Ale byl také zklamán, že se nezúčastnil obřadu. Chce uspořádat další.“

Vytřeštila oči. „Nemyslím, že je to nutné.“

„On ano,“ řekl Harrison. „Můžeš s ním o tom diskutovat, až ho poznáš. Miláčku, nesvírej tak ruce. Všechno bude v pořádku. Jen se o mne opři, jestli jsi nervózní.“

„Jsem schopná stát na vlastních nohách. Můj otec mě neděsí.“

Bylo to vychloubání. Ale Harrison se s ní nemínil přít. Jestli chce, aby uvěřil, že se nebojí, bude dělat, že tomu věří.

„Budou tam ještě další příbuzní? Ach bože, Harrisone, jak je ten dům veliký! Kolik je v něm pokojů?“

„Myslím, že dvanáct. Nevím to jistě. Další příbuzní mají přijet později odpoledne.“

„Kolik je hodin?“

„Bude jedenáct,“ odpověděl, když se podíval na kapesní hodinky.

Drožka zahnula za roh a začala objíždět oblouk vedoucí ke vchodu rozlehlého bílého stavení. Mary Rose se zdálo, že vypadá jako opravdový palác. Všude kolem byly květiny a pečlivě zastřižené trávníky s dokonale tvarovanými keři.

Po stranách schodů z červených cihel vedoucích k domovním dveřím stáli kamenní lvi. Pomyslela si, že muselo stát celé jmění, než se všechno dopravilo tak daleko, a pak si uvědomila, že schodiště bylo pravděpodobně vyrobeno někde poblíž města. V Montaně se všechno muselo vozit po železnici a pak vozem do Blue Belle, ale domov jejího otce byl jen kousek cesty z hlavního města. V tom je velký rozdíl. Na ten nesmí zapomenout, umínila si.

Harrison jí pomohl vystoupit z kočáru. Domovní dveře byly černé a uprostřed měly oválné zlaté klepadlo. Po každé straně vchodu stály dva rozměrné ozdobné květináče plné letních květin všech barev duhy. Dolů se vinulo husté listoví popínavého zeleného břečťanu.

Mary Rose se přitiskla k Harrisonovi, když sáhl na klepadlo a zaklepal. Za okamžik se dveře otevřely a v nich stál ramenatý muž jménem Russell. Hluboce se uklonil, pak chvatně ustoupil a pobídl je, aby vešli.

Když spatřil Mary Rose, strnul zrovna tak jako majordomus v Harrisonově domě. Russell jí připadal stejně užaslý jako tehdy Edward.

„Ano, Russelle, moje žena skutečně připomíná lady Agátu,“ řekl Harrison, než se majordomus mohl vzpamatovat a vypravit ze sebe slovo.

V očích starého muže se objevil úsměv. „Pořádně mě vyděsila, milorde,“ zašeptal.

Mary Rose nevěnovala jejich rozhovoru pozornost. Stála uprostřed chodby a užasle se rozhlížela kolem sebe. Vstupní hala byla zrovna tak impozantní jako vnější vzhled domu. Podlahu tvořily čtverce černého a bílého mramoru a prostor haly byl rozlehlý jako celý dům Mary Rose v Montaně. Před sebou spatřila mohutné točité schodiště. Ze stropu vysokého snad přes tři patra

visel nádherný křišťálový lustr. V jeho třpytící se konstrukci bylo upevněno přes padesát svíček a Mary Rose si nedovedla představit, jak je možné dosáhnout tak vysoko a zapálit je.

„Kde je lord Elliott?“ zeptal se Harrison. „Je už tady dole, nebo pracuje v knihovně?“

„Nevím přesně, kde je právě teď, milorde. Očekával vás až později odpoledne. Byli byste tak laskaví a mohli na něho počkat nahoře v knihovně? Já ho zatím vyhledám.“

Harrison zavrtěl hlavou. „Je příliš pěkný den, než abychom zůstávali uvnitř. Půjdeme ven a počkáme v zahradě.“

Vedl Mary Rose za sebou. Prošli další obrovskou místností, o které předpokládala, že se jí říká salon. Nacházely se zde dva prostorné sedací kouty s pohovkami obrácenými k sobě, obrovský krb obložený mramorem, několik křesel se zaoblenými opěradly a malých dřevěných stolků se skleněnými deskami.

Sedací nábytek byl potažen vzácným brokátem slonovinové barvy. Mary Rose se zastavila, aby mohla obdivovat krásný pokoj. Ještě nikdy neviděla nic tak mimořádného.

Harrison ji pozoroval. „Na co myslíš? Vypadáš nějak zaraženě,“ poznamenal.

„Je to nepraktické,“ zašeptala, aby ji neslyšel majordomus. „Prach, vnikající okny dovnitř, zničí látku. Koho napadlo pořídit bílé čalounění?“

„Líbí se ti?“

„Ach, ano, ale neodvážila bych se posadit na ta krásná křesla. Bála bych se, že je ušpiním.“

Harrison náhle pocítil touhu vzít ji do náruče a políbit. Byla tak nezkažená.

„Půjdeme ven?“ Vzal ji opět za ruku a vedl k francouzskému oknu. Za ním byl dlážděný prostorný dvůr obklopený ze tří stran cihlovou zídkou vysokou asi tři stopy. Ze dvora bylo vidět do zahrady, která poskytovala výjevy, jež dosud viděla jen na obrazech královských zahrad.

Harrison otevřel dveře a vyšel za ní ven. „Tvůj otec má rád květiny,“ podotkl. „Jednou mi řekl, že když je nucen řešit zvlášť složitý problém, jde ven a vytrhává plevel. A když klečí nad

záhonem, často přichází na řešení mnoha právních případů. Tvůj otec se obklopuje bohatstvím, ale v životě má nejraději prosté věci.“

Mary Rose přikývla, ale nijak Harrisonovo vysvětlení nekomentovala. Zavedl ji ke skupince křesel se žlutým čalouněním a navrhl, aby se posadila a odpočinula si, zatímco on půjde pomoci Russellovi hledat jejího otce.

„Neměli bychom odnést nahoru svá zavazadla a vybalit je? Budu mít zmačkané šaty, když si je brzy nepověsím.“

„O naše zavazadla se postará služebnictvo.“

Posadila se a složila ruce do klína. „Ano, ovšem,“ přisvědčila.

Zapomněla na služebnictvo, které zde lord Elliott má. Harrison jí už vyjmenoval alespoň tucet mužů a žen, kteří pracovali pro jejího otce. Nedovedla si představit, že by měla mít kolem sebe tolik lidí, kteří by uspokojovali její potřeby. Byla zvyklá starat se o sebe sama a vůbec si nebyla jistá, že se dokáže takové změně přizpůsobit.

Harrison se k ní sklonil a políbil ji na čelo a pak se vrátil do domu. Byla tak nervózní, že nedokázala dlouho klidně sedět. Neměla nejmenší tušení, co řekne otci, až mu konečně bude stát tváří v tvář, a považovala za nesmírně důležité najít ta správná slova. Nechtěla ho zklamat. Hledal ji přece celý svůj život. „Jsem ráda, že vás poznávám“ jí nepřipadalo postačující.

Mary Rose se rozhodla, že se bude procházet po kamenném chodníčku vedoucím zahradou, a doufala, že nenucená procházka jí pomůže utišit tlukot srdce a uspořádat myšlenky.

Zahnula za roh a náhle byla obklopena vůní léta. Všude kolem ní zářily spousty květin. Směs jejich vůní jí připomněla údolí u nich doma, a přestože jí to nedávalo velký smysl, ucítila, že se jí trochu ulevilo. Zhluboka se nadechla, založila ruce za zády a šla dál. Několikrát se zastavila, aby si prohlédla zblízka květy, které neznala. Jedna květina jí připadala zvlášť zajímavá. Měla červené a růžové okvětní plátky připomínající růže, ale když se k ní sklonila a vdechla její vůni, překvapilo ji těžké aroma podobné šeříku.

Samota v překrásné zahradě ji uklidňovala. Těšilo ji, že lord Elliott má rád přírodu, a pomyslela si, že oni dva mají přece jen

něco společného, o čem by mohli mluvit. Může mu vyprávět o zahradě u nich doma a on jí může prozradit jména květin ve své rajské zahradě.

Napřímila se a pokračovala v chůzi po cestičce. Když zahnula za další roh, spatřila staršího muže, který klečel na kolenou a pečlivě ošetřoval nějakou květinu. Nebyl oblečen jako zahradník, měl na sobě tmavé sváteční kalhoty a oslnivě bílou košili. Rukávy měl vyhrnuté až k loktům. Mary Rose mu neviděla do tváře, protože na hlavě měl slaměný klobouk s širokou krempou sklopenou do čela.

Napadlo ji, že by to mohl být její otec, ale nebyla si tím samozřejmě jistá a nevěděla, co má dělat. Málem se už otočila a vrátila na dvůr, pak si to však rozmyslela a vykročila k němu.

Elliott uslyšel za sebou šustot šatů a předpokládal, že některá služebná vyšla ven, aby zjistila, zda něco nepotřebuje. Sáhl vedle sebe, vzal do ruky košík plný květin a zvedl se, aby ho podal služebné.

„Mé dceři se možná bude líbit mít v pokoji víc než jednu vázu s květinami," vysvětloval.

Ještě se na ni nepodíval. Mary Rose vzala ucho košíku do levé ruky, přehodila si je přes loket a zůstala stát na místě. Cítila se, jako by měla svázaný jazyk.

Zdálo se, že Elliott nevnímá, že tam stojí a nejde s květinami do domu. Čekala, až na ni pohlédne. Myslela, že by zřejmě měla začít hovor tím, že se představí, a bože, jak si přála, aby z hlasu nebylo znát její nervozitu.

„Rád bych věděl, jestli má moje Victoria ráda květiny," řekl.

Zhluboka se nadechla. „Mám je moc ráda, otče."

Elliott strnul. Chvíli, která jí připadala jako věčnost, zůstal jako sloup a pak se k ní pomalu obrátil.

Dech se mu zarazil v hrdle a srdce jako by se mu chtělo rozletět na tisíc kousků. První pohled na dceru ho ohromil. Slunce jí zářilo ve zlatých vlasech a dodávalo jí mystický vzhled. Na krátký okamžik ho napadlo, že z nebes sestoupila jeho milovaná Agáta, aby ho potěšila.

Byla dcerou své matky. Konečně se vrátila domů. Elliott nemohl popadnout dech a udržet rovnováhu. Cítil, že se mu točí hlava, a byl by upadl, kdyby ho nevzala za ruce.

Chytil se jich pevně, jako záchranného lana, a pevně stiskl. A dál se na ni díval, oči plné úžasu.

Usmála se na něho jemným, přívětivým úsměvem, který se tolik podobal úsměvu její matky, a pak se mu pohled na ni začal rozplývat a on si uvědomil, že má v očích slzy.

Mary Rose mu pomohla zvednout se na nohy. Chtěla ho vzít kolem pasu, aby ho podepřela, ale on se jí stále držel za ruce.

Jeho slaměný klobouk se svezl na zem. Pohlédla na otce a pomyslela si, že na svůj věk je skutečně velmi pohledný muž. Ve slunečním světle mu vlasy jiskřily stříbrem. Měl vysedlé lícní kosti a hezký rovný nos. Tím, jak stál, vznešeně a hrdě jako státník nebo vojevůdce, jí připomínal bratra Adama a Mary Rose si pomyslela, že kdyby se víc podobali barvou pleti, lidé by je považovali za příbuzné. Bratrovi proudila v žilách krev náčelníků jeho předků, a proto se nosil tak hrdě. Pocházel snad z podobného rodu i lord Elliott? Umínila si, že se ho na to jednou zeptá. Teď jí to nepřipadalo vhodné.

Otec a dcera se ještě chvíli na sebe dívali. Elliott se ze všech sil snažil zachovat klid. Vytáhl z kapsy plátěný kapesník a setřel si z tváře slzy.

A pak kývl hlavou, pevně jí stiskl ruku a ještě jednou kývl.

Oba se obrátili a ruku v ruce kráčeli zpátky do domu. Elliottův hlas byl sevřený, když na ni konečně promluvil.

„Jsem moc rád, že už jsi zas se mnou doma.“

Přikývla a začala přemýšlet, jak by mu odpověděla.

Chtěla k němu být zcela upřímná, ale zároveň laskavá, a tak prostě promluvila od srdce.

„Otče?“

„Ano, Victorio?“

„Jsem ráda, že vím, žes mě nevyhodil.“

Jako první člen rodiny, který přijel přivítat lady Victorii, se objevila mladší sestra lorda Elliotta Lillian.

Ze všech příbuzných právě ji bylo nejtěžší přesvědčit, že se skutečně podařilo nalézt dceru jejího bratra. Trpěla spolu s lordem Elliottem při všech zklamáních, viděla trýzeň, kterou bratrovi způsobila každá naděje, k níž se na čas upnul, a měla obavy, že i toto setkání vyústí v kruté zklamání.

Důkazy byly nesporné, a přece se Lillian stále zdržovala komentáře. Sama pozná, zda Mary Rose Claybornová je skutečná Victoria, nebo jenom intrikánka toužící po penězích.

„Williame, co děláš venku v tom horku?“ zeptala se, když se přihnala z domu. „Onemocníš, když na sebe nebudeš dávat pozor.“

Harrison, lord Elliott i Mary Rose vstali, když se k nim Lillian blížila. Teta Mary Rose upírala zrak jenom na ni.

„Vypadá úplně jako Agáta,“ řekla. „Taková podobnost je pozoruhodná.“

Elliott představil dceru své sestře. Mary Rose se usmála. Nevěděla, jestli se má uklonit nebo jen kývnout hlavou, a tak jen stála a čekala, až jí Lillian naznačí, jak by se měla chovat.

Lillian se nepodobala svému bratrovi. Sahala mu sotva po ramena. Byla to hubená žena s orlím nosem a tmavě hnědými vlasy. Měla však lícní kosti stejně vysedlé jako on. Lillian by vypadala přitažlivěji, kdyby nenosila tak ponuré barvy. Měla na sobě tmavě šedé šaty, ve kterých se její pleť zdála nepřirozeně bledá. Kdyby se pořádně štípla do tváří, snad by získaly zdravější barvu.

Také by se měla přestat mračit. Hleděla na Mary Rose vysloveně nevraživě.

„Jak se jmenuješ, dítě?“ chtěla vědět. Sepjala ruce jako v modlitbě a čekala na odpověď.

„Jmenuji se Mary Rose Claybornová.“

„Neříká si lady Victoria,“ obrátila se k bratrovi Lillian. „Zajímalo by mě proč.“

Mary Rose jí odpověděla. „Pokud si vzpomínám, celý život mě nazývali Mary Rose. Jméno Victoria mi nic neříká.“

Lillian přímost mladé ženy zarazila. Zamračila se ještě víc. „Vypadáš jako zesnulá manželka mého bratra, ale pořád nejsem

přesvědčena, že jsi skutečně jeho dcera. Chceš se pokusit mě přesvědčit, dítě?“

Mary Rose se rozhodla být zcela upřímná bez ohledu na to, jak neomalené se to může zdát.

„Ne, madam, nechci vás přesvědčovat. Ale velmi bych si přála, abyste mi neříkala dítě. Dítě přece už dávno nejsem.“

„Bože, jak je impertinentní, Williame!“

Mary Rose nevěděla, co na to říct. Naštěstí jí přišel na pomoc otec. „Je jen pravdomluvná, ne impertinentní.“

Lillian přikývla. „Jaké máš plány?“ zeptala se.

„Ach, prokrista, Lillian. Moje dcera právě přijela. Nebudeme teď hovořit o žádných plánech. Posaď se a přestaň na ni naléhat.“

„Jen jsem se chtěla co nejdřív dostat na kloub té záležitosti.“

„Jaké záležitosti, madam?“ zeptala se Mary Rose.

Lillian postoupila o krok kupředu. „Zjistit, jestli jsi skutečně lady Victoria. Dovol mi otázku, Williame, a pak budu mlčet, ať uděláš cokoliv. Jsi lady Victoria?“ naléhala zas.

„Říkají, že ano,“ odpověděla Mary Rose. „Kvůli svému otci bych si přála, aby to byla pravda. Ráda bych poskytla jeho duši mír a také vím, že mě velmi dlouho hledal.“

„A kvůli sobě?“

Mary Rose nechápala, na co se ptá. Pohlédla na Harrisona, pak se opět obrátila k Lillian. „Ráda bych se svým otcem strávila pár týdnů a pak bych se chtěla vrátit domů.“

„Je příliš brzy na to, aby sis dělala takové plány,“ vložil se do hovoru její otec. Pohladil ji po ruce. „Přál bych si, abys zůstala u mne.“

Nechtěla v něm vzbuzovat falešné naděje. „Mám doma čtyři bratry. Musím se vrátit, otče.“

„Promluvíme si o tom později,“ rozhodl. „Napřed potřebuješ čas, abys nás všechny poznala. S Lillian je v naší rodině nejtěžší vyjít. Vidíš, žes jí vyrazila dech. Musím se přiznat, že jsem nevěřil, že to může někdo dokázat, ale tobě se to podařilo.“

Mary Rose byla zcela zmatena. „Nechtěla jsem vám vyrážet dech, madam.“

„Harrisone, copak ona nechápe otcův význam?“ zeptala se Lillian.

„Ne, nechápe,“ odpověděl. „Uznává jiné hodnoty než mladé ženy v Anglii.“

„Půjdeme do salonu?“ navrhl lord Elliott. „Zdá se, že moje sestra potřebuje občerstvení.“

„Jdi s Harrisonem napřed. Já si na okamžik promluvím se svou neteří o samotě.“

„Nechci, abys ji zastrašovala, Lillian.“

„Ona mě nezastrašuje, otče.“

Ani Harrison neměl chuť nechat svou ženu s Lillian. Věděl, jak dovede být Elliottova sestra nepříjemná. Nechtěl Mary Rose rozrušit. Kdyby měl čas, vzal by si ji stranou a vysvětlil by jí, že Lillian je pes, který štěká, ale nekouše. Měla dobré srdce. Jen se snažila, aby to nikdo nepoznal.

„Moje dcera a já jsme byli tak dlouho odloučeni. Nezlob se, Lillian, ale musím trvat na tom, že dovnitř půjdeme všichni najednou.“

„Přijdeme za minutu, otče,“ ozvala se Mary Rose. „Já bych si také se svou tetou ráda promluvila v soukromí.“

Nečekala, až jí otec odpoví. Posadila se a vyzvala Lillian, aby si také sedla.

Obě ženy počkaly, až se ostatní vzdálí. „Mám začít já, nebo byste chtěla mluvit vy, teto Lillian?“

„Já začnu,“ odpověděla teta. „Stáří má jisté výhody,“ dodala s úsměvem. „Ráda bych věřila tvým záměrům, ale je to pro mne těžké. Ano, slyšela jsem o všech důkazech, které shromáždil tvůj manžel, a i když se zdá být pravda, že jsi naše Victoria, pořád mám jisté pochybnosti. Dovedu si představit, že bys měla důvod chtít se stát dědičkou mého bratra.“

„Ano? Mohla byste mi říct, proč si myslíte, že bych si přála být Victoria?“

„Nu, kvůli postavení, majetku a…“

Otázka Lilian tak překvapila, že jí chvíli trvalo, než zformulovala logickou odpověď.

„Mohla bych vám uvést stejné množství důvodů, proč bych si nepřála být vaše neteř. Být někdo jiný mi komplikuje život, madam. Mám v Montaně rodinu. Je ode mne sobecké cítit touhu po domově?“

„Pocházíš ze zámožné rodiny?“

„Ano, myslím, že ano. Máme všechno, po čem jsme toužili.“

„Jsou členové tvé rodiny tak majetní jako tvůj otec?“

„Tím si nejsem jistá,“ odpověděla Mary Rose. „Vedeme jiný způsob života a hodnotu spatřujeme v jiných věcech,“ snažila se vysvětlit. „Proč nechcete, abych byla Victoria?“

Lillian se na Mary Rose dlouze zadívala a pak zašeptala. „Máš oči své babičky.“

„Babičky?“

Lillian přikývla. Její tvář rozjasnil úsměv. „Nikdy jsem neslyšela, že by Agáta řekla o někom zlé slovo, ani o své vlastní matce. Tvoje babička byla sice stará zlá sůva, ale měla krásné modré oči. Agáta se pravděpodobně obrací v hrobě, protože tak hovořím, ale říkám jen pravdu. Bylo s ní opravdu těžké vyjít.“

Mary Rose se rozesmála. Lillian vypadala velmi upjatě, ale její poznámky příliš slušné nebyly.

„Nechci, aby někdo opět mému bratrovi ublížil.“

„Budu se snažit, abych mu neublížila,“ slibovala Mary Rose. „Chci ho jenom poznat a pak se vrátím domů. Budu si s ním psát a snad mne jednoho dne navštíví i on. Ráda bych, aby se seznámil s mými bratry.“

Lillian nevěděla, co si o tom má myslet. „Neuvědomuješ si, co všechno ti otec může dát?“

„Ano, vím velmi dobře, co mi může dát. Otcovskou lásku. Budu chránit jeho srdce. A budu se snažit milovat ho tak, jak by měla dcera milovat svého otce. Nemám v tom žádné zkušenosti, ale zkusím to.“

„Má milá, jsi teď vdaná žena, a tak závisíš na svém manželovi. Harrisonův domov je v Anglii. Jistě si uvědomuješ, že tady musíš zůstat s ním.“

Nic takového si neuvědomovala. Ale nehodlala vysvětlovat Lillian své představy.

„Jste vdaná, teto Lillian?“

„Byla jsem. Můj drahý Kenneth zemřel před pěti lety. Bůh nám nedopřál děti.“

„Je mi líto vaší ztráty,“ řekla Mary Rose.

„Snažím se nezůstat nečinná. Mám svoji charitativní činnost a hodně mého času a pozornosti samozřejmě vyžaduje rodina. Robert má sedm dětí. Pořád jsou s nimi nějaké problémy. Barbara je milá žena, ale nedovede své potomstvo zvládnout. Mají šest děvčat a jednoho chlapce,“ dodala a kývla hlavou. „Brzy je všechny poznáš.“

„Kdo jsou Robert a Barbara?“

„Tvůj strýček a teta. William, tvůj otec, je prvorozený syn, pak jsem se narodila já, za mnou Daniel a nakonec Robert. Barbara je jeho žena. Nemáš vhodnější šaty, do kterých by ses mohla před obědem převléknout, má drahá?“

Mary Rose pohlédla na svou sukni. Neviděla na ní žádné skvrny, ani se jí nezdála být příliš zmačkaná. „Není na mých šatech něco v pořádku?“

„Jsou zoufale staromódní.“

„Zaplatila jsem za materiál příšerné peníze,“ namítla Mary Rose.

Lillian nahlas zaúpěla. Ruka jí vylétla ke krku. „Tak nesmíš mluvit, Victorio. Kultivovaný člověk neříká slova jako ‚příšerný‘. Budeš se muset okamžitě začít učit lepším způsobům. Máme spoustu práce, než se budeš moct objevit ve společnosti. Nesmíš zapomenout, kdo je tvůj otec.“

Nebylo jí úplně jasné, co po ní teta chce, ale její rozhodný výraz naznačoval, že je to důležité.

„Ne, nezapomenu, kdo je můj otec,“ řekla. „Proč jste se znovu neprovdala, teto Lillian? Jste tak hezká. Kdybyste žila v Montaně, pronásledovalo by vás alespoň deset mužů, dřív než byste svého drahého muže pochovala.“

„Dobrotivé nebe, dítě! Nebuď impertinentní.“

„Já nejsem impertinentní,“ namítla Mary Rose. „Mluvím upřímně.“

Lillian si sáhla na účes, aby se přesvědčila, že její uzel je v pořádku. „Budeš si muset pamatovat, že je třeba, aby sis své názory nechávala pro sebe, Victorio. Jenom bys lidi šokovala, kdybys říkala, co si myslíš.“

Najednou si Mary Rose uvědomila, že Lillian se k ní začala chovat jako k dceři svého bratra.

„Nemohla jste přece tak rychle změnit názor, madam,“ podotkla.

„Proti důkazům je těžké něco namítat, ale zatím se zdržím úsudku. Moje pochybnosti ti budou jen ku prospěchu, má drahá.“

„Proč?“

„Není slušné se tolik ptát, Victorio. Pojď do domu. Tvůj otec i manžel na tebe čekali dost dlouho.“

„Napřed bych vás chtěla o něco požádat.“ Lillian se obrátila k neteři. „Ano?“

„Říkejte mi prosím Mary Rose.“

„Ale ty už nejsi Mary Rose, že? Jsi Victoria. Budeš si muset zvyknout na své pravé jméno.“

Zavěsila se do Mary Rose a vedla ji s sebou. „Dověděla jsem se, že zítra sem přijede tvoje přítelkyně. Jak se jmenuje?“

„Jmenuje se Eleanor,“ vysvětlovala Mary Rose. „Věřím, že se vám bude líbit, teto Lillian. Má lepší způsoby než já.“

„Na to se podíváme,“ odpověděla Lillian.

Mary Rose vešla s tetou do salonu. Harrison ani její otec si jich nevšimli. Vedli spolu vášnivou debatu.

„Chtějí, abyste si ty peníze vzal, pane. Myslím, že byste jim měl vyhovět,“ řekl Harrison.

Stál před krbem zády ke své ženě. Mary Rose přistoupila k manželovi a postavila se mu po boku.

„Nevezmu si je,“ prohlásil lord Elliott už potřetí. „Pošli jim je zpátky, Harrisone.“

Harrison zakroutil hlavou. Mary Rose se dotkla jeho ramene. Ihned ji vzal za ruku.

„Mluvíte o penězích, které poslali moji bratři?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl Harrison. „Tvůj otec je nechce přijmout.“

Lord Elliott seděl v ušáku obráceném ke krbu. Mary Rose se otočila k němu.

„Mé bratry by skutečně potěšilo, kdybyste si ty peníze vzal, otče.“

Výraz na Elliottově tváři svědčil o tom, že neníní v té věci ustoupit. Chtěl něco namítnout, pak si to však rozmyslel a obrátil se o pomoc ke své sestře.

Lillian okamžitě přispěchala k němu. „Neměla bys zasahovat do této diskuse, Victorio. Nechej muže, ať si to vyřeší sami. Neměly bychom, jít nahoru a podívat se na tvé šaty? Jsem přesvědčena, že najedeme něco vhodnějšího, než jsou ty, které máš na sobě.“

Mary Rose uslyšela Harrisonův povzdech. Stiskl jí ruku a pohlédl na ni. „Jen běž, miláčku. Promluvíme si o tom později.“

Odbyl ji, jak se patří. Kdyby byla doma, namítla by něco ostrého v tom smyslu, že ji nemají vyřazovat z „mužské debaty“, ale doma teď nebyla. Byla v Anglii. Pravidla byla úplně jiná a najednou se začala cítit nejistě. Slíbila bratrům, že se bude snažit vyjít se všemi svými příbuznými, a tak odevzdaně následovala tetu. U východu z pokoje se zastavila, řádně se na Harrisona zamračila, aby mu dala najevo, co si myslí o odbývání žen, ale jeho reakce nebyla nijak chápavá. Jen na ni zamrkal, což ji ještě víc popudilo. Pak si povzdechla a začala stoupat nahoru po schodech. Bude muset chvíli počkat, než Harrisonovi vylíčí, jak se cítí.

Další hodinu strávila sporem se svou tetou Lillian kvůli svému oděvu. Připadalo jí, že ta žena je šaty přímo posedlá. Mary Rose její chování mátlo. Zdálo se jí divné, že Lillian nemůže najít nic vhodného, co by si měla obléct. Vždyť jí přece ukázala osmery krásné denní šaty. Lillian si je vždy prohlédla a pak zavrtěla hlavou. Povýšeným tónem odmítala jedny za druhými.

Mary Rose se snažila neurazit se. Všechno zde chodí úplně jinak, musela si připomínat. Látku i střih dvojích šatů, které teta kategoricky zamítla, však osobně vybírala. Nemohla si pomoci, ale cítila se poněkud rozpačitě.

Všechno skončilo tak, že si na sobě nechala původní modré šaty. Lillian sešla dolů, aby vyslala poslíčka k švadleně.

U dveří se zastavila. „Zítra, až tě prohlédnou lékaři, které objednal můj bratr, půjdeme spolu vybrat materiál a já se ujmu starosti o tvoji garderobu.“

„Nepotřebuji žádné doktory,“ namítla Mary Rose. „Jsem naprosto zdravá, opravdu.“

„Nedělej potíže, Victorio. Je to jen pro tvé dobro. Postarám se, abys dnes u večeře seděla vedle mne, abych ti mohla ukázat správné chování u stolu. Teď si můžeš na hodinu odpočinout, než půjdeme dolů. Pak už by tu měli být Robert a jeho rodina.“

„Teto Lillian? Zmínila jste se ještě o dalším bratrovi, o Danielovi. Přijede i on?“

„Daniel a jeho žena jsou na jihu Francie. Vrátí se za týden nebo za dva. Pak se s nimi setkáš. Jeho žena se jmenuje Johanna. Mají tři děti, skvělé chlapce. A teď si chvilku zdřímni, Victorio. Pošlu za tebou Ann Marii.“

Mary Rose se nezeptala, proč by jí měla pomáhat při odpočinku komorná. Lillian by jí nejspíš zas řekla, že je impertinentní. Neprotestovala ani proti tomu, že by si měla zdřímnout, i když v nejmenším netušila, proč by měla přes den spát. Nebyla vůbec unavená, ale bože, byla vyčerpaná psychicky. Dověděla se tolik jmen, která si měla zapamatovat, a tolik pravidel, kterými by se měla řídit.

Jak proboha bude schopná vyhovět představám tolika lidí? Mary Rose nikdy před žádným úkolem necouvla a nehodlala ustupovat ani teď. Rozhodla se, že udělá, co se od ní žádá, aby uspokojila své příbuzné.

Ann Marie přišla do pokoje, aby jí pomohla se svlékáním, pak odestlala postel. Zřejmě se od ní opravdu očekává, že si půjde lehnout, usoudila Mary Rose, když mladá žena zatáhla závěsy.

Pokoj byl dost prostorný a zařízení mělo barvu sytého zlata. Odstín jí připadal uklidňující. Natáhla se na postel jen ve spodní košili a složila ruce pod hlavu. Hleděla na strop a snažila se vyznat ve svých pocitech.

Přemýšlela o otci, o tom, jaký je to laskavý člověk. Líbilo se jí, jak se usmíval. Líbil se jí i jeho hlas. Byl jemný, avšak zároveň

rozhodný. Až bude psát bratrům, musí jim říct, že lord Elliott je velmi sympatický člověk.

O pár minut později za ní přišel Harrison.

„Tvůj otec je velmi umíněný," řekl své ženě. „Zjevně si myslí, že peníze, které poslali tvoji bratři, by se jim měly okamžitě vrátit. Říká, že jimi zaplatí za to, žes s nimi mohla žít. Vůbec nic nechápe."

Mary Rose se obrátila na bok, aby viděla na svého manžela. „Nelíbilo se mu, když jsem začala mluvit o svých bratrech. Viděla jsem mu to na očích. Zdál se být… zklamaný."

„Dej mu čas, aby si zvykl na to, že máš jinou rodinu," navrhl Harrison.

„Víš, že mě zítra mají prohlédnout dva lékaři?"

Harrison si svlékl kabát, odhodil ho na nejbližší židli a posadil se na pelest postele. Sklonil se, aby si vyzul boty a stáhl ponožky. „Tvůj otec se o tom zmínil," řekl.

„Proč mě musí někdo prohlížet? Cítím se zdravá."

„Lékaři dají otci jistotu, kterou zřejmě potřebuje. Nic špatného na tom není, nemyslíš? Zabráním tomu, jestli si skutečně nepřeješ nechat se prohlížet."

Chvíli o tom uvažovala a pak se rozhodla otci vyhovět. Její manžel má pravdu, usoudila. Lékařská prohlídka nikomu neuškodí.

„Škoda peněz," řekla v chabém pokusu protestovat. „Ale nebudu narušovat jeho plány. Nezeptal ses mě, co si o svém otci myslím. Nezajímá tě to?"

Pousmál se. „Už vím, co si myslíš. Jsi na něho samozřejmě zvědavá. Všiml jsem si, jak jsi po něm pokukovala, když se na tebe nedíval. Líbí se ti a myslím, že ho chceš mít ráda."

Přikývla. Harrison byl jako vždy dobrý pozorovatel. „Jsem jeho dcera. Měla bych ho tedy milovat, ne?"

„Ano."

„Můžu mu věřit?"

Taková otázka ho překvapila.

„Ano," odpověděl. „Můžeš mu věřit. I mně můžeš věřit, jak víš."

Nechtěla o tom mluvit. Snažila se zavést řeč jinam, ale Harrison jí nedovolil.

„Uvědomuji si, že bych neměl vyžadovat tvoji důvěru. Bylo to ode mne asi trochu opovážlivé.“

„Asi?“

„Ještě sis to všechno nesrovnala v hlavě, že?“

„Co jsem si nesrovnala?“

„Že láska a důvěra jsou spolu spojeny. Nemůžeš mě milovat, když mi nedůvěřuješ. A ty mě přece miluješ, že?“

Neodpověděla. Otázka důvěry byla ještě příliš křehká, než aby o ní mohla mluvit. Harrison jí ublížil, když ji podvedl. Chápala, proč jí nesdělil důvod, který ho přiměl navštívit jejich ranč… zpočátku. Ano, chápala všechny jeho důvody, ale poté, co si slíbili lásku, mlčel dál. Vysvětlil jí, že povinnost říct jí, že má otce, připadla jejím bratrům. I tomu rozuměla.

Ale přece jenom ji podvedl, a i když se nechtěla poddat svým obavám, nevěděla, jestli by to neudělal znovu.

Důvěru mezi sebou musí vybudovat znovu a Harrison s ní bude muset mít trpělivost, než se svých obav zbaví.

„Nejsem připravena s tebou o tom diskutovat,“ prohlásila. „Budeš mi muset dát čas, abych si všechno utřídila, ať se ti to líbí, nebo ne. Ano, miluji tě,“ dodala, když na ni vrhl zamračený pohled. „A zatímco budeš čekat, mohl bys uvažovat o tom, jak mě přesvědčíš, abych ti věřila,“ dodala.

„Zlobíš mě, Mary Rose.“

„Ale miluješ mě, že?“

„Ano, miluji tě.“

Jeho hlas nezněl nijak šťastně. Nevadilo jí to. Harrison měl rád všechno hezky uspořádané a muset na něco čekat se mu příčilo. Mluvil s ní rozumně a očekával, že ona se bude chovat a myslet stejně jako on.

„Doufám, že nezapomenu žádné jméno.“

Záměrně měnila téma hovoru. Harrison si začal svlékat kalhoty. „Pomůžu ti, aby sis vzpomněla. Musíme si promluvit o Georgu MacPhersonovi, miláčku. To je osobní tajemník tvého otce. Dnes večer tady nebude, ještě se nevrátil z dovolené. Nechci,

abys mu říkala, že Douglas viděl na rohu ulice muže a ženu přebírající od něho košík. Chovej se, jako bys o té noci nic nevěděla.“

„To on mě unesl?“

„Myslím, že ano, ale je třeba to dokázat. Procházel jsem staré účetní knihy. MacPherson nemohl ušetřit tisíce dolarů, aby je dal svému komplici, určitě je musel vzít z některého Elliottova účtu. Žádnou nesrovnalost jsem však zatím nenašel. Ale najdu.“

„Nebyl MacPherson vyslýchán v době, kdy došlo k únosu?“

„Ano, byl. Myslím ovšem, že policie neprozkoumala účetní knihy tak důkladně, jak by měla.“

„Mohla bych ti nějak pomoct?“

Chtěl její nabídku odmítnout, pak ale změnil názor. Je jeho žena, a přestože měl ve zvyku pracovat sám, uvědomil si, že chce, aby mu pomohla. Společná práce bude něco nového.

„Ano, můžeš mi pomoct.“

„Uvědom si, že kdybychom požádali Douglase, aby přijel do Anglie, mohl by MacPhersona identifikovat.“

„Vzpomínky se s léty mění a vzhled člověka taky,“ řekl Harrison. „Obhajoba by rozcupovala Douglasovy vzpomínky na kusy. Bez dalších důkazů by nebylo možné se na ně spolehnout.“

„Mluvil jsi o MacPhersonovi s mým otcem?“

„Zatím ne,“ odpověděl Harrison. „Myslím, že by nebyl schopen s tím člověkem dál pracovat, kdyby to věděl. Hodlám mu všechno samozřejmě říct, jen co najdu důkaz. Chceš, abych mu to řekl hned?“

„Udělal bys to, kdybych chtěla?“

„Ano.“

Potěšilo ji, že by Harrison udělal, co by chtěla. Uvažovala o tom a dospěla k názoru, že by skutečně bylo lepší počkat.

„Bylo by pro něho těžké nedat na sobě nic znát a MacPherson by mohl začít něco tušit. Nakonec by mohl zmizet a my bychom ničeho nedosáhli, nemyslíš? Ne, myslím, že bychom mu to ještě neměli říkat. Pochopí to.“

„Tak, jako jsi pochopila ty, proč jsem čekal, než ti povím, jaký jsem měl důvod vydat se do Montany?“

„To je něco jiného,“ namítla. „Svého otce dobře neznám, ale nedovedu si představit, že by se tvářil jako při pokeru.“

Harrison nakrčil obočí. „Při pokeru?“

„Otec dává najevo své pocity. Dobrý hráč pokeru nikdy nepřipustí, aby ostatní věděli, co si myslí. Vsadím se, že ty bys vyhrál hodně hazardních her. Málokdy dáváš na sobě znát, co si myslíš. Je běžné, že lidé odpoledne odpočívají?“

Náhlý obrat v hovoru ho nezmátl. Už si na způsob uvažování své ženy zvykl.

„Většina žen odpočívá.“

„A co muži?“

Harrison ze sebe strhl poslední kousek oděvu a odpověděl: „Někteří odpočívají, ale já nebudu. Příliš po tobě toužím. Už jsi skončila s povídáním, lásko?“

Převrátila se na záda a on se uložil na ni. Objala ho kolem krku a zadívala se mu do očí. Něžně ho přitom hladila. „Líbí se ti moje šaty?“

„Zatraceně, ani trochu. Nesnáším je. Líbíš se mi nahá.“

Nedal jí odpověď, jakou potřebovala. Umínila si, že si přestane dělat starosti s takovými hloupostmi, jako je její garderoba. Musí teď udělat něco mnohem důležitějšího. Bude se milovat se svým mužem a rozhodla se, že ho napřed úplně rozdivočí.

„Jak dlouho můžeme zůstat ve svém pokoji a odpočívat?“

Polaskal ji ústy na krku a odpověděl: „Pár hodin. Proč?“

„To by mělo stačit. Odsuň se prosím.“

Trhl sebou. „Ty nechceš…“

„Ale ano, chci,“ vydechla. „I já tě chci, ale tentokrát chci začít sama.“

„Nemusím tě prosit, abys mi upřesnila, co jsi právě řekla, že?“

„Chceš, abych ti to vysvětlila, nebo bys byl raději, kdybych ti to ukázala?“

Ihned se obrátil na záda. „Ukaž mi to.“

Červenala se jako panna, ale chovala se jako svůdnice. Harrison složil ruce za hlavu a čekal, co udělá.

Mary Rose se posadila na paty a pak se na kolenou sklonila k němu. Pohled do manželových očí jí pomohl překonat ostych.

Pomalu odvázala saténovou stuhu stahující na prsou její spodní prádlo a uvolnila je.

Svlékala se velmi pomalu a přitom s radostí sledovala, jak Harrison začíná ztrácet dech.

Jakmile měla spodní košili dole, sklonila se k němu a přejela mu bradavkami o hruď. Její vlasy dopadly Harrisonovi na ramena.

„Jsi lechtivý," zašeptala, když prsty putovala k jeho plochému, pevnému břichu.

Prudce se nadechl. „Nejsem."

Sklouzla o něco níž a on očekával, že se bude snažit přesvědčit se o tom tak, že ho bude líbat na břicho.

Místo toho políbila jeho vzrušený úd. Málem vyskočil z postele. Zaťal zuby a zavřel oči. Laskala ho prsty i ústy a, milosrdný bože, věděl, že takové mučení dlouho nevydrží. Jakmile ho vzala do úst a začala sát, vyrazil ostrý výkřik a přinutil ji, aby se odtáhla.

Nechoval se jemně. Cítil blížící se orgasmus a byl odhodlán nejprve dopřát vyvrcholení jí. Zvedl ji, drsně jí roztáhl stehna a přiměl ji, aby se na něm obkročmo usadila.

„Vezmi mě k sobě," vyzval ji hlasem, který zněl, jako by ho trápila ostrá bolest.

Zavrtěla hlavou. „Ještě ne," zašeptala. Sklonila se k němu a položila mu hlavu na rameno. A pak ho začala dráždit sladkými polibky. Špičkou jazyka přejížděla po jeho rtech. Harrison jí položil dlaně na krk, zvedl se a přiměl ji, aby ho políbila vášnivěji. Jazykem pronikla do jeho úst a dotkla se patra.

Harrison už nemohl zůstat pasivní. Začal jí laskat ňadra. Neklidně se pohybovala a dávala mu tak najevo, že se jí líbí, jak se jí dotýká.

Pohladil jí břicho, pak jeho ruka vklouzla mezi stehna a začala ji vzrušovat prsty. Jakmile ucítil vlhké teplo, uchopil ji za boky. Pozvedl ji, pronikl do jejího těla špičkou vzrušeného údu a pomalu ji nutil, aby ho vtáhla k sobě.

Nebyla si jistá, co má udělat teď, ale nutkání pohybovat se ji přimělo, aby začala kroutit boky.

Tiše zasténal a pevně jí boky sevřel. Bylo to přesně takové povzbuzení, jaké potřebovala. Soustředila veškerou pozornost na to, aby ho potěšila a uspíšila vlastní uspokojení. Její pohyby byly teď instinktivní, trochu neohrabané, ale to Harrisonovi vůbec nevadilo.

Ovládala se, dokud nesáhl níž a nezačal ji laskat, aby jí pomohl dosáhnout orgasmu. Když už nemohl déle vydržet a prudce pronikl do jejího nitra a vyronil do něj semeno, obepnuly ho její hedvábné stěny. V okamžiku, když ji přemohla extáze, vykřikla jeho jméno.

Za okamžik se na něho zhroutila. Tváří mu spočinula na hrudi. V uších jí znělo bušení jeho srdce a zdálo se, že je nevyrovnané a hlasité stejně jako její.

Trvalo mu dlouho, než se vzpamatoval. Držel ji v náručí a zdálo se, že není schopen přestat ji hladit. Pomalu se mu přitom vracela síla i schopnost myslet.

Když konečně dokázal promluvit, řekl: „Co to mělo znamenat?“

Najednou pocítila rozpaky nad tím, co dělala. „Nelíbilo se ti to?“ zašeptala.

Uslyšel v jejím hlase starost a rozesmál se. Nelíbilo? Pouhé pomyšlení na sladkou vlhkost jejích úst v něm vzbuzovalo touhu znovu se s ní milovat. Hrome, vždyť už začínal cítit první záchvěvy vzrušení.

Omotal si kolem ruky pramen jejích vlasů, přinutil ji, aby zvedla hlavu, a pak se na ni zazubil. „To víš, že se mi to líbilo. Jak můžeš pochybovat?“

Radostně se usmála. „Myslela jsem si to. Líbí se mi, jak chutnáš.“

Tiše zamručel. Pak si ji přitáhl k ústům, aby na ně vtiskl dlouhý polibek. Jeden nestačil, proto ji líbal znovu a znovu, takže netrvalo dlouho a oba toužili vzít si něco víc.

Opět se milovali, třebaže mnohem pomaleji. Harrison tentokrát nedovolil, aby ho vedla. Byl odhodlán mučit ji zrovna tak, jako ona mučila jeho. Zůstali si pak ležet v náručí úplně uspokojeni.

Když bylo načase se obléknout, Mary Rose zívla. Harrison vypadal unaveně zrovna jako ona, jak si s potěšením všimla.

Ann Marie trvala na tom, že jí upraví účes do loken. Mary Rose přestala protestovat, jakmile jí komorná vysvětlila, že takové instrukce jí dala lady Lillian.

Harrison jí řekl, že vypadá překrásně. Po třech hodinách, kdy na ni zírala hromada starostlivých příbuzných, si tím už nebyla jistá. Zdálo se, že všechny zajímá, jak mluví a jak chodí. Večer byl pro ni velmi vyčerpávající, protože nebyla zvyklá být středem pozornosti, ale nepřestala se usmívat a snažila se mít pochopení pro jejich zvědavost.

Osobou, kterou nemohla přehlédnout, byla její teta Barbara. Měla vysokou a mohutnou postavu. Přijala Mary Rose za svou neteř v okamžiku, kdy ji poprvé spatřila. Objala ji, přitiskla si její tvář na prsa a začala ji plácat po zádech, jako by byla malé dítě, které potřebuje utěšit.

„Chudinko ubohá," opakovala neustále. „Už je to v pořádku. Jsi zas doma se svou rodinou. Všechno bude zas dobré. Máme tě rádi a postaráme se o tebe."

Teta Barbara ji nechtěla pustit. Nakonec jí přišel na pomoc strýček Robert. „Vždyť ji umačkáš, Barbaro," prohlásil okamžik předtím, než sevřel Mary Rose do svých mohutných paží sám a málem z ní vyrazil dech.

Dívala se na Harrisona, když ji strýček objímal, a viděla, že se baví. Stál na protější straně salonu s jejím otcem a sledoval, jak se ji příbuzní snaží tahat na tři strany zároveň.

Usmála se na něho a pak se opět věnovala nesmírně láskyplné tetě a strýčkovi. Přijímali ji přívětivě, i když některé jejich poznámky byly zarážející. Zdálo se, že teta Barbara si myslí, že Mary Rose utrpěla v minulosti nějakou hanebnou újmu. Není přece žádná chudinka, proboha, opakovala si, ale na konci večera jí bylo jasné, že všichni její příbuzní si myslí, že je.

Snažila se nezlobit se na ně. Nechápou, jak plný a bohatý život vedla s bratry, říkala si, a to je důvod, proč si myslí, že strádala.

Byla představena svým bratrancům a sestřenicím a zjistila, že jsou ohromně milí. Nejstarší bylo teprve čtrnáct a připravovala se na uvedení do společnosti. Její o pět let mladší sestry byly jako stupínky co do věku i výšky. Nejmladší chlapec se jmenoval po

otci Robert. Bylo mu sedm let a neměl zájem nechat se představit své sestřenici. V okamžiku, kdy vběhl do salonu, spatřil Harrisona a už se od něho neodtrhl. Očividně manžela Mary Rose obdivoval.

Dětem nebylo dovoleno jíst s dospělými, a když se podávala večeře, musely odejít nahoru.

Mary Rose si myslela, že je divné je vyhánět, ale neřekla své mínění nahlas, protože teta Lillian ji už varovala, aby si dávala pozor na jazyk.

Usadili ji mezi tetu Barbaru a tetu Lillian. Harrison seděl na protější straně stolu.

Večeře, jak brzy zjistila, byla smrtelně vážná záležitost. Nikdo nepromluvil ani šeptem, číšníci jen poletovali kolem nich a servírovali pokrmy z nádherného stříbrného nádobí.

Mary Rose udělala první chybu, ještě než začala jíst. Zeptala se tety, jestli by měli odříkat modlitbu. Její otec otázku zaslechl a navrhl, aby sama předříkala díkůvzdání.

Pokusila se o to, ale modlitbu nedokončila. Nikdo by ji stejně neslyšel, protože její teta Lillian skřehotala jako Indián v útoku. „Můj bože, Williame, oni ji vychovali jako katoličku. Co budeme dělat?“

„Ubohé dítě,“ ozvala se teta Barbara. „Chudinka naše ubohá.“

„Já ještě nejsem katolička,“ řekla Mary Rose. „Ještě jsem se nerozhodla, jaké náboženství přijmu.“

„Ty ses ještě nerozhodla? Victorio, Elliottova rodina je už celá léta věrnými stoupenci anglikánské církve. A ty patříš k Elliottům, má drahá,“ vysvětlovala Lillian.

„Nemohla bych být Elliottová a zároveň katolička? Nebo židovka nebo…“

Lillianino hlasité nesouhlasné zaúpění přimělo Mary Rose zmlknout. Usoudila, že ji svými názory děsí, protože teta nakonec převrhla sklenici vody.

„Nechtěla jsem vás rozčilit,“ řekla Mary Rose. „Moji bratři a já jsme se rozhodli studovat různá náboženství, než se pro některé rozhodneme.“

„Musíme tomu udělat konec, Lillian,“ prohlásila Barbara.

Lillian souhlasně přikývla. „Je těžké přijít na to, kde začít. Je třeba změnit tolik věcí.“

Obrátila se ke své neteři. „Kdyby tvoje matka nebo babička slyšeli, že mluvíš o jiných náboženstvích, obě by hrůzou zemřely.“

„Vždyť už jsou mrtvé,“ vyštěkl Elliott. „Považuji za obdivuhodné, že se Victoria chce dovědět něco o jiných náboženstvích. Opravdu. Jsem si ovšem jistý, že nakonec se rozhodne přijmout anglikánskou víru.“

Mary Rose se s ním nepřela. Nebyla si jistá, že něco takového udělá, ale nechtěla se u stolu pouštět do dlouhé diskuse.

Harrisona Elliottovo rozhodnutí pobouřilo. „Záleží přece na ní, jak se rozhodne, nemyslíte, pane?“

Elliott pokrčil rameny. Rozhodl se přejít na méně problematické téma. Lillian zrudla tvář. Na jeden večer zažila už dost překvapení.

„Victorio, víš, že máš jméno po své babičce?“

Vytřeštila oči. Naklonila se k tetě Lillian a zašeptala: „Dostala jsem jméno po té staré sůvě?“

Lord Elliott ji slyšel. Musel násilím zachovat vážnou tvář. Lillian zaúpěla a ruka se jí opět vznesla ke krku. Mary Rose si uvědomila, že promluvila nevhodně, a snažila se přijít na něco, čím by to odčinila. Zdálo se, že její otec si z toho nic nedělá. Jeho hlas zněl přímo vesele, když řekl: „Ne, Victorio, po té staré sůvě ne, po druhé babičce.“

A pak se na ni usmál a vyzval všechny, aby se dali do jídla.

Zbytek večeře proběhl poněkud stísněně. Mary Rose měla hlad, když si sedala ke stolu, ale teď byl její žaludek tak rozbouřený, že na jídlo nemohla ani pomyslet. Nimrala se příborem v talíři a předstírala, že jí.

Nelíbila se jí taková obřadnost. U večeře měl být ruch a halas. Byla to jediná doba, kdy se její bratři sešli pohromadě, a každý se chtěl ostatním pochlubit, co přes den udělal. Hádali se a překřikovali a škádlili jeden druhého a vždycky se vyskytlo něco, čemu se všichni mohli zasmát.

Teď se cítila jako na pohřbu. Nejraději by šla nahoru a lehla si do postele. Neodvážila se však omluvit se od stolu a během celé nekonečně dlouhé večeře se přičinlivě držela instrukcí tety Lillian.

Její otec pronesl velmi hezký přípitek na počest jejího návratu a jejího sňatku s Harrisonem. Barbara přišla s nápadem, že hostina pořádaná koncem září by mohla být nádhernou oslavou jejich svazku. Lillian její návrh podpořila.

Tlumenými hlasy začaly spolu spřádat plány. Mary Rose byla brzy málem ukolébána k spánku.

Ještě celou další hodinu nemohla odejít spát a pak už byla tak unavená, že ji nohy po schodech nahoru sotva nesly.

Ann Marie už na ni čekala. A také růže. Rudá růže s dlouhým stonkem opět ležela na jejím polštáři. Při pohledu na ni se usmála.

V době, kdy za ní přišel Harrison, už tvrdě spala.

Sklonil se k ní, políbil ji na dobrou noc a byl nesmírně rád, že ve spánku drží květinu, kterou jí přinesl. Vytáhl jí růži z ruky, vklouzl do postele a nechal se obejmout.

Večer byl pro ni těžký. Viděl, jak se tváří zmateně, a občas byl přesvědčen, že ji pozornost, které se jí dostávalo, tíží.

Večeři vůbec nejedla. Samozřejmě si toho všiml a pomyslel si, že příčinou, proč ztratila chuť k jídlu, je neustálá kritika, která se na ni sypala. I jeho přešla chuť jíst.

Mary Rose si vedla velmi dobře. Přizpůsobila se chaosu mnohem lépe než on. Harrison se třásl vzteky nad nesmyslnými poznámkami příbuzných, ale ona se ke všem chovala vlídně.

Usnul pln obav o svoji manželku. Ano, ten večer byl nesmírně těžký. A mělo to být ještě horší.

* * *

3. října 1872

Drahá maminko,

mohla bys mě přestat nutit, abych si našel nevěstu? Víš, že nejsem v situaci, kdy bych na manželství mohl jen pomyslet. Mohli by mě poslat do vězení nebo pověsit a nechtěl bych, aby se z mé

ženy stala vdova, ani aby byla nucena vést život, jaký musím vést já.

Kromě toho se mi líbí všechno tak, jak je. Jsem svým pánem a nemusím se nikomu za nic zodpovídat. To poslední, po čem bych toužil, je žena, která by mě obtěžovala.

Tvůj dopis vysvětlující ženské měsíční problémy přišel v pravý čas. Mary Rose trpěla hroznými bolestmi a dva dny nevylezla ze svého pokoje. Nechce zatím mluvit o tom, že se stává ženou, ale vím, že tvůj dopis, ve kterém jí vysvětluješ, co ji čeká, jí pomohl. Nelíbí se jí dospívání, maminko, ale oba víme, že jednoho dne změní názor. Bude muset pochopit, že nesmí bít všechny chlapce, kteří za ní přijdou.

Ještě si neuvědomuje, jak je krásná. Nikdo z nás si ale nemyslí, že by mohla být marnivá. Se čtyřmi bratry, kteří ji neustále napomínají, na to nemá ani pomyšlení. Už teď přitahuje pohledy mužů ve městě. Počkej, až ji uvidíš, maminko. Je to holka jako obrázek. Je chytrá a drzá a ty její modré oči brzy zlomí nejedno srdce.

Bože, jak mě mrzí, že vyrůstá!

S láskou

Adam

KAPITOLA 19

Další den se Mary Rose musela smířit s tím, že ji prohlíželi, obraceli a zkoumali. Doktor Thomas Wells a doktor Harold Kendleton přijeli v jedenáct hodin dopoledne a strávili s ní celé dvě hodiny. Lékařská prohlídka trvala jen chvilku – zbytek času věnovali dotazování na její minulost.

Ráda odpovídala na jejich otázky, protože se jí líbilo hovořit o své rodině a o životě v Montaně. Byla pyšná na své bratry a chtěla, aby všichni věděli, jak jsou skvělí.

Jakmile lékaři opustili její pokoj, vhrnula se dovnitř švadlena se třemi svými pomocnicemi, aby jí vzaly míru na šaty.

Lékaři svými závěry lorda Elliotta uklidnili. Otec Mary Rose pozval k jednání i své sestry s jejich manželi a myslel, že za chvíli se k nim připojí i Harrison.

Doktor Wells byl korpulentní muž s hustými šedivými vousy. Neustále si je mnul, když vyslovoval své mínění. Harrisonovi připadal poněkud pompézní. Jeho vševědoucí prohlášení byla však do jednoho mylná.

Jednání se konalo v knihovně v prvním patře. Harrison vstoupil právě v okamžiku, kdy Wells vysvětloval, proč si myslí, že je důležité pomoci Victorii nenásilně přejít do nového života. Harrison za sebou zavřel dveře, opřel se o ně a zůstal stát s pažemi zkříženými na hrudi.

„Nesmíte jí dovolit, aby se zabývala minulostí,“ tvrdil. „Kendleton i já jsme si všimli, jak je oddaná mužům, se kterými žila. Dokonce je považuje za bratry,“ dodal. „Zjistili jsme, že je nemožné přimět ji, aby uznala, že nejsou její příbuzní.“

Doktor Kendleton souhlasně přikývl. Zamrkal za silnými skly brýlí na své posluchačstvo. „Nemyslím, že je dobrý nápad nechat ji mluvit o tom, co se jí stalo. Musíte jí pomoci na to zapomenout. Za čas se jí to podaří, jakmile si zvykne na život zde. Vaše dcera je velice inteligentní, lorde Elliotte. Měla by tedy velmi lehce dospět ke zjištění, že její místo je tady, a jakmile se zbaví podivné

oddanosti, kterou cítí vůči těm mužům, proces přizpůsobování bude u konce.“

Harrison vyslechl odborníky a nesouhlasil ani s jediným návrhem, který pronesli. Všiml si, že Elliott visí na každém jejich slovu. Potřeboval radu, ale podle Harrisonova mínění poslouchal nesprávné osoby. Už nemohl mlčet a řekl: „Pane, proč o svých starostech nepromluvíte se svou dcerou? Když si myslíte, že se bude obtížně přizpůsobovat zdejšímu životu, zeptejte se jí, co můžete udělat, abyste jí pomohl.“

„Právě jsem dostal radu, abychom jí neumožňovali vracet se k její minulosti, Harrisone. Všichni jí chceme pomoci dostat se kupředu. Copak jsi ji včera neslyšel? Myslí si, že zde zůstane jen krátký čas a pak se vrátí do Ameriky. Má k těm čtyřem mužům nesmírně silný vztah.“ Poslední poznámkou se obrátil k doktoru Wellsovi. „V tom jste měl pravdu.“

„Nemůžete odčinit, co se jí stalo,“ prohlásil doktor Kendleton. „Ale při troše snahy a trpělivosti čeká vaši dceru plná, hodnotná budoucnost.“

Harrison se musel ze všech sil nutit, aby na sobě nedal znát hněv. „Proč si všichni myslíte, že prožila nějaká hrůzostrašná muka? Neprožila svůj dosavadní život v žádném vězení. Měla hezký život. Dostalo se jí všeho, co potřebovala, a každopádně byla milována. Děláte velkou chybu, že jí nechcete dovolit hovořit o jejích bratrech, pane. Jsou její rodina. Samozřejmě že k nim cítí oddanost.“

„Musíme poslouchat odborníky,“ trval na svém lord Elliott. „Ti vědí lépe než já nebo ty, jak Victorii pomoci.“

Harrison nevěděl, co by ještě měl říct. Byl pobouřen jeho chováním. Elliottovi vůbec nebylo podobné, aby nevěřil sám sobě. Býval obvykle velmi rozvážný, systematický člověk a vždy zodpovědný. Kdyby se nad tím zamyslel, pochopil by, že je správné přijmout Mary Rose takovou, jaká je.

Kdyby spolu byli sami, zeptal by se ho, čeho se bojí.

Elliott musel vytušit, o čem Harrison uvažuje, protože náhle řekl: „Neztratím ji, chlapče. Udělám všechno, co bude třeba, aby byla šťastná.“

„Všichni pro ni chceme jen to nejlepší," vložila se do řeči Lillian.

Harrison nahlas povzdechl. „Já jen chci, abyste si všichni uvědomili, jak skvělá žena je moje manželka. Nepotřebuje na sobě nic měnit. Nemůžete smazat její minulost, a když budete poslouchat její vyprávění o tom, jak vyrůstala, uvědomíte si, jaká by byla chyba, kdybyste předstírali, že se nic z toho nestalo."

„Nechceme ji měnit," řekla Barbara. „Chceme jí jen rozšířit obzor a zkušenosti."

Doktor Kendleton se opět přihlásil o slovo, aby nabídl další návrhy, jak „zacházet" s Victorií.

Harrison už jejich bláboly nemohl poslouchat. Beze slova vyšel z knihovny. Pocítil málem nepřekonatelnou chuť odvézt svou ženu zpátky do Montany. Pomyšlení na kohokoliv snažícího se zlepšit dokonalost ho děsila.

Rozhodl se pár dní počkat, než si promluví s lordem Elliottem. Chtěl mu dát čas na to, aby si zvykl na přítomnost své dcery. Pak si ho vezme stranou a připomene mu něco, na co zjevně zapomněl. Otcovská láska by měla být nepodmíněná. Mary Rose se nepotřebuje měnit. Potřebuje být milována a přijímána taková, jaká je. Harrison vroucně doufal, že Elliott brzy dostane rozum a začne se chovat jinak.

Pohlédl na svou ženu, jen aby se ujistil, že je všechno v pořádku. Mary Rose stála na stoličce uprostřed pokoje s rukama rozpaženýma a dvě ženy jí braly míru. Hleděla nahoru na strop a zdálo se, že jí ten zmatek kolem není příjemný.

Hvízdl, aby upoutal její pozornost. Sotva zazněl ostrý zvuk, přihnala se Lillian.

„Milý pane, člověk nemůže hvízdat, aby upoutal pozornost. Kde zůstalo vaše vychování?"

„Harrison má dobré způsoby," zvolala Mary Rose. „Smím už prosím sestoupit ze stoličky? Chtěla bych mluvit se svým mužem."

„Ne, má drahá, zůstaň, kde jsi," přikázala jí Lillian. „S Harrisonem si můžeš promluvit později. Máme před sebou práci."

„Miláčku, musím jet do Londýna a připravit si nějaké papíry. Do setmění budu zpátky."

Chtěla jet s ním, ale její požadavek teta Lillian zamítla. „Ráda bych Harrisona políbila na rozloučenou," řekla pak Mary Rose.

„Ne, drahá," odpověděla Lillian.

Harrison nedbal na tetu. Přešel místnost, vzal svoji ženu za bradu a políbil ji. Chvíli v polibku setrval, ale zdálo se, že to Mary Rose nevadí. Ke zděšení své tety spustila ruce, objala ho kolem krku a polibek mu vrátila.

O několik minut později odešel. Téměř celé odpoledne strávil ve své londýnské kanceláři. Na stole měl hromadu papírů a věděl, že tam na něho čekají alespoň měsíc. Zatímco třídil účetní doklady a korespondenci, jeho tajemník procházel seznam otázek k nejvýznamnějším pracovním záležitostem.

Harrison se nakonec vrátil na Elliottovo venkovské sídlo až dlouho po soumraku. V té době byl dům naplněn až po střechu příbuznými a blízkými přáteli.

Zdálo se, že se jeho ženě ulevilo, když ho spatřila. Seděla právě mezi svým otcem a přítelkyní Eleanor na dlouhé pohovce, ale chvatně vstala, když Harrison vešel do salonu.

Dávat před hosty najevo vzájemné zalíbení bylo považováno za nevhodné, ale ani Harrison, který to věděl, ani Mary Rose, která to nevěděla, si s tím nedělali starosti. Nedbali na rodinu a přátele a spěchali k sobě. Vztáhl k ní ruce a ona se mu vrhla do náruče a pevně ho k sobě přitiskla.

„Chyběls mi," zašeptala.

Sklonil se k ní a políbil ji na čelo. „Jak jsi strávila odpoledne, miláčku?"

„Hekticky," odpověděla. „Lillian se na nás mračí. Zajímalo by mě, co špatného jsem zas provedla."

„Nemáme dávat najevo, jak se nám líbí se objímat," vysvětlil jí.

„Takové pravidlo platí za všech okolností?"

Pokrčil rameny. Nakonec ji pustil, ale pak ji vzal kolem ramen a přitáhl si ji k boku.

Lord Elliott na něho hleděl v úžasu. Harrison předpokládal, že znovu uslyší, jak velice se změnil.

Oba si razili cestu k otci. Lillian se znechuceně mračila.

„Neměl by ses takhle předvádět, Harrisone. Pusť svoji ženu.“

„Nechej ho být, Lillian. Už není malý kluk, kterému bys mohla poroučet. Pojď a přisedni si k nám, chlapče. Eleanor právě povídala, jak moc se jí líbí v Anglii.“

Mary Rose a Harrison se usadili na pohovce proti otci a přítelkyni. Lillian seděla v křesle sousedícím s pohovkami.

„Velice se mi tady líbí,“ řekla Eleanor nadšeně. „Mám vlastní komornou a všichni se ke mně chovají laskavě.“

„Má ráda, když ji hýčkají,“ zašeptala Mary Rose manželovi.

„Victorio, nesluší se, aby dáma ve společnosti šeptala,“ napomenula ji teta Lillian.

„Ano, teto Lillian.“

Teta ovšem s napomínáním ještě neskončila. „A narovnej se, má drahá. Musíš sedět vzpřímeně. Jsi Elliottová, na to nezapomeň.“

„Je MacDonaldová,“ přerušil ji Harrison, aby uvedl věc na pravou míru.

„Ale Elliottová také,“ trvala na svém teta Lillian.

Mary Rose se snažila posadit se tak, jak si přála její teta, a zjistila, že je to velmi nepohodlné. Lillian jí připomínala generála. Záda měla rovná jako pravítko. Vypadala, jako by se měla zlomit. Měla ruce složené v klíně. Mary Rose napodobila její pozici a byla odměněnajejím souhlasným přikývnutím a úsměvem.

„Je těžké poznat, jaká má dáma být,“ ozvala se Eleanor. „Pravidla chování jsou jiná než v Americe. Lady Barbara mi říkala, že opravdová dáma nikdy po nikom nepokukuje. Vědělas to, Mary Rose?“

„Ne, nevěděla.“

„Jmenuje se Victoria. Prosím oslovujte ji jejím pravým jménem,“ vyzvala ji Lillian. „Pravidla by neměla být jiná,“ pokračovala. „Nezapomeňte, dáma je dáma bez ohledu na to, kde žije. Jane Carlyleová definovala dámu jako člověka, který sedm let nevkročí do vlastní kuchyně. Jsem přesvědčena, že má pravdu.“

Mary Rose by nejraději zoufale rozhodila ruce. Takovou hloupost ještě neslyšela. Všimla si, že prohlášení tety Lillian

Eleanor otřáslo. Očividně si je vzala k srdci. Ovívala se vějířem a mávala jím směrem k Mary Rose.

„Bývala jsem dáma a pořád bych byla, kdyby mě Mary Rose… chci říct Victoria nenutila chodit do své kuchyně. Musela jsem dokonce i vařit, lady Lillian. Budu teď muset čekat celých sedm let, než se ze mne opět stane dáma?“

Zdálo se, že Eleanor svými slovy tetu Lillian udivila. „Vy jste vařila?“

Mary Rose se podívala na otce. Zdálo se, že ho obrat v konverzaci zmátl.

Rozhodla se zavést řeč jinam. „Ráda bych viděla Harrisonův domov,“ vyhrkla. „Chlubil se, že na Vysočině jsou stejně krásná údolí jako u nás doma, a já bych ráda viděla na vlastní oči, jestli…“

Výraz v tváři jejího otce jí zabránil pokračovat. Byl rozzlobený. Co zase řekla špatně?

„Rozhněvala jsem vás, otče?“

„Ne, ovšemže ne,“ odpověděl. „Myslel jsem na něco jiného, má milá,“ dodal. „Vysočina je krásná. Harrison měl naprostou pravdu.“

„Ráda bych viděla jeho domov, než odjedu zpátky do Montany. Bude na to dost času?“

Se svou poslední otázkou se obrátila k manželovi. Přikývl. „Uděláme si čas.“

„Co je to za hloupé řeči o odjezdu? Vždyť jsi sem sotva přijela,“ prohlásila Lillian. „Victorio, tvůj domov je tady.“

„Přestaň na ni dorážet, Lillian. Moje dcera potřebuje čas… si zvyknout.“

Elliott vrhl na svou sestru ostrý pohled. Ihned zavřela ústa.

Mary Rose cítila, jak napětí ve vzduchu houstne, ale zdálo se, že netuší, co takovou změnu způsobilo. Její otec i teta se zdáli být něčím rozčileni.

Mary Rose napadlo, že by se měla omluvit. Napřed ovšem musí zjistit, co nesprávného udělala, uvědomila si. Věděla, že náhlé mlčení a zachmuřené tváře mají svou příčinu.

Málem si zoufale povzdechla, ale včas se zarazila. Nechtěla, aby ji teta opět kritizovala, a tak mlčela.

Najednou se k ní Harrison obrátil a vzal ji za ruku. Uvědomila si, že ji zatíná v pěst. Jeho dotek ji uklidnil.

Nechala dlaň v manželově sevření a poposedla blíž k němu. Pak přišla řeč na poslední ženskou módu. Mary Rose by raději hovořila o práci svého otce. Harrison jí řekl, že Elliott býval členem parlamentu, ale po smrti své ženy odstoupil. Nepřestal však s politickou činností a prosadil ve vládě několik důležitých změn.

Bála se ho na to zeptat, měla strach, že ji opět budou kárat za to, že řekla něco nepatřičného. A tak poslouchala, jak její teta naříká nad módními výmysly, nad tím, že vlečky nebo spíš kaskády vleček za šaty jsou na ústupu. Lillian se moc nelíbily ani upnuté kabátky, které přicházely do módy, protože nestydatě zdůrazňovaly boky. Byly dobré snad jen pro mladé ženy s úzkými boky, ale pro starší distingovanou dámu se nehodily.

Brzy přišla Barbara a její manžel Robert a zapojili se do debaty. Večeře se měla podávat až za hodinu, což znamenalo, že povídání o šatech potrvá ještě šedesát minut. Nenudí se muži? Mary Rose pohlédla na Harrisona, aby to zjistila. Z jeho výrazu nebylo možné poznat nic a pak si uvědomila, že se dívá za ni, Lillian přes rameno. Usoudila, že přemýšlí o něčem jiném a že zájem o hovor kolem sebe jen předstírá.

Rozhodla se, že se bude řídit jeho příkladem, pak si uvědomila, jakou chybu udělala, protože se v myšlenkách okamžitě vrátila ke své rodině doma v Montaně. Představovala si, co asi právě dělají její bratři, a náhle ji zachvátil stesk po milovaném údolí.

„A ty, Victorio?“ zeptala se Eleanor.

Ostrý hlas přítelkyně ji vrátil do přítomnosti. „Co já?“

„Jestli hraješ tenis,“ vysvětlovala Eleanor. „Copak jsi neposlouchala?“

Ne, neposlouchala. „Ne, nehraji tenis.“

„Budeme tě to muset naučit, má drahá,“ prohlásil strýček Robert. „Je to teď velká móda.“

„Hraje na piano,“ sdělil příbuzným Harrison. V jeho hlase se ozývala pýcha.

Pevně mu stiskla ruku. „Ne, nehraji," vyhrkla.

Pozvedl obočí a naklonil se k ní. „Nehraješ?"

„Ne, v Anglii na piano nehraji," vysvětlila mu. Znovu mu stiskla ruku a beze slov ho tak požádala, aby nic nenamítal.

Harrison vůbec netušil, co ji to popadlo. Věděl, že je rozčilená, ale netušil proč. Měla by být na své úspěchy pyšná, ne je tajit. Usoudil, že bude muset počkat, než zjistí, co se děje. Prozatím s ní bude souhlasit. „Dobře," řekl. „V Anglii na piano nehraješ."

Přestala mu tisknout ruku. Věděla, že mu bude muset vysvětlit své pohnutky, až budou sami, a nebyla si jistá, jestli dokáže vylíčit své pocity tak, aby jim porozuměl.

Vzpomínala, jak s Adamem sedávali vedle sebe na stoličce u piana a hráli spolu dueta. Smáli se, když se někdo z nich spletl, a někdy se pokoušela zrychlit tempo a ukončit skladbu dřív než on. Byly to radostné časy a ona se snažila vzpomínku na ně si uchovat. Kdyby někdo z jejích anglických příbuzných zesměšnil techniku její hry nebo schopnosti, cítila, že by zesměšnil i jejího bratra. To nehodlala připustit. Zatím teta Lillian našla chybu v každém jejím konání. Mary Rose si předsevzala, že bude velkorysá a vyrovná se s kritikou, protože si přála, aby její otec i teta byli šťastní. Když neuslyší její hru na piano, nebudou na ní moci najít chybu, že?

Za necelý týden se její chování radikálně změnilo. Když přijela, chtěla o svých bratrech všechno vyprávět otci. Teď už si nepřála, aby se kdokoliv z příbuzných dověděl něco o její rodině. Chtěla ji ochránit před neomalenými poznámkami, kterými trpěla sama.

Věděla, že to nemá valný smysl. Její bratři se nikdy nedovědí, co se o nich říkalo. Na tom však nezáleželo. Ničilo by ji, kdyby měla poslouchat jakékoliv znevažující úsudky o lidech, které tolik milovala.

Najednou zatoužila vyběhnout nahoru do svého pokoje a napsat bratrům dlouhý dopis. Věděla však, že nemůže opustit místnost. Bude muset počkat, až skončí večeře.

Mary Rose ještě nepřivykla změnám svého denního rozvrhu. Byla zvyklá vstávat za rozbřesku a kolem deváté nebo desáté večer už ležela v posteli.

Zdálo se, že v Anglii nikdo nechce večeřet před touto hodinou. Bylo půl desáté, když konečně sloužící zazvonil na zvonec. Mary Rose u stolu málem usínala. Netřeba připomínat, že teta Lillian měla k jejímu chování připomínky. Tolikrát ji šťouchla loktem, až si Mary Rose pomyslela, že jí určitě naskočí modřiny.

Pánové setrvali v jídelně, aby tam vypili kávu, zatímco dámy se přesunuly do salonu, kde se podával čaj. Mary Rose byla tak ospalá, že nedávala pozor na to, co dělá. Jakmile teta Lillian vstala, postavila se i ona a pak vzala svůj talíř, aby jej odnesla do kuchyně. Právě sahala pro talíř tety Barbary, když si uvědomila, co dělá.

Lillian se zatvářila zděšeně. Mary Rose se cítila hrozně. Rychle talíř zas odložila, napřímila se a pomalu obcházela stůl.

Tváře měla jako v ohni. Eleanor s ní cítila. Zavěsila se Mary Rose pod paži a zašeptala: „Nemusíš být v rozpacích. Vedeš si dobře, opravdu. Usmívej se, Mary Rose… vlastně Victorio. Všichni se dívají. Není teta Lillian úžasná?“ Vlekla Mary Rose s sebou a pěla chválu na její příbuznou. „Chce pro tebe to nejlepší, Victorio. Jistě si to uvědomuješ.“

„Proč si vlastně myslíš, že je tak úžasná?“ zeptala se Mary Rose.

Eleanor nadšeně vydechla. „Tvoje drahá teta rozhodla, že i já musím mít novou garderobu. Řekla, že bych s tebou nemohla jít do města v takových hadrech. Zítra mi vezmou míru.“

Mary Rose cestou z místnosti pohlédla na manžela. Usmíval se na ni a předstíral, že je všechno v naprostém pořádku, ale jakmile sloužící zavřel, zamračil se.

Lord Elliott ho oslovil dřív, než mohl promluvit on. „Přestaň se na mne dívat tak zle, Harrisone. Vím, že se ti nelíbí, jak moje sestry trápí Victorii. Snaží se jí pomoct. Jistě chápeš, že to myslí dobře. Nechceš, aby se tvoje žena cítila v rozpacích, až bude uváděna do společnosti, že?“

Nedal Harrisonovi čas na odpověď a pokračoval: „Žádal jsem tě o spolupráci a teď o ni vroucně prosím.“

Vtom se do jídelny vrátil strýc Robert a přerušil jejich rozhovor. Byl už potřetí nahoře, aby uložil syna k spánku. Chlapec nechtěl poslechnout, vysvětloval, když se usazoval na místo.

„O čem jste mluvili?“ zeptal se.

„Lord Elliott mě žádal o spolupráci,“ odpověděl Harrison.

„Ano,“ přisvědčil Elliott. Sklopil oči ke stolu, bezděčně začal vyhlazovat neexistující záhyb a uvažoval o vhodných slovech.

„Budu v tom směru umíněný,“ začal. „Jedná se o štěstí mé dcery a v tomto případě jsem přesvědčen víc než kdy jindy, že účel světí prostředky. Povedla se ti ohromná věc, chlapče. Našel jsi Victorii a přivedl jsi mi ji. Teď mi dovol, ať se mohu stát jejím otcem. Umožni mi poznat, co je pro ni nejlepší. Chci jí pomáhat s uvedením do nového života. Neodporuj rodině. Tvoji pomoc potřebujeme všichni. Victoria se dívá na tebe, když žádá o souhlas, a pokud i ty pomůžeš, aby zapomněla na minulost, věřím, že se brzy přizpůsobí. Zatím se nechce smířit s tím, kdo je. Když jsi s ní, říkáš jí Mary Rose?“

„Ano.“

„Jmenuje se Victoria,“ připomněl mu Robert. „Měla by si na to jméno zvyknout.“

„Není už dítě,“ namítl Harrison. „Ví, kdo je.“

„Slyšel jste, co dnes říkala?“ zeptal se Robert. „Počítá, že se vrátí do Ameriky.“

Elliott přikývl. „Moje dcera se ještě ani nezabydlela, a už mluvila o návratu do Států. Nechci ji znovu ztratit. Pomoz mi prosím.“

Elliottova procítěná slova Harrisonem otřásla. Měl silné nutkání jeho prosbu zamítnout. Na druhé straně věděl, že by měl otce své ženy podpořit, protože Elliott si upřímně přál, aby jeho dcera dostala to nejlepší. Pořád se však nemohl odhodlat souhlasit, protože mu připadalo, že příbuzní jsou rozhodnuti Mary Rose zcela změnit.

„Udělám, co budu moct, aby moje žena byla šťastná,“ sliboval. „Ale chtěl bych vás znovu požádat, abyste ji nechal hovořit o jejích bratrech. Potřebuje spojení s nimi, pane. Jistě chápete, jak se cítí.“

Elliott nechápal. „Proč zpochybňuješ rady odborníků? Nemyslím, že bys byl tak nerozumný. Kendleton a Wells nejsou v podobných případech žádní nováčci. Oba mi jednoznačně doporučovali, abychom pomohli Victorii dostat se dál. Nechci slyšet žádné námitky a ocenil bych, kdyby ses i ty pokusil přimět moji dceru, aby uvažovala o životě zde."

Harrison se cítil jako v kleštích. Jeho instinkty mu říkaly, že cesta, kterou chce jít Elliott, je špatná, ale jak mohl odporovat úsudku odborníků? Měli přece právo na své hodnocení.

Konečně si přiznal pravdu. Mary Rose se mu líbila taková, jaká je. Nechtěl, aby se měnila, a ta skutečnost ho stavěla do rozporu s jejím otcem. Hrome, bylo to složité a Harrison si vůbec nedovedl představit zmatek, který jistě cítí v duši Mary Rose.

Ocitla se mezi dvěma světy a nemá snad on, jako její manžel, povinnost pomoct jí přejít do jednoho z nich?

Hovor u stolu se stočil na jiné záležitosti, a tak muži dlouho setrvali v jídelně a nepřipojili se k ženám. Mary Rose se nemohla ubránit zívání, většinou k tetinu zděšení. Nakonec jí bylo dovoleno krátce před půlnocí odejít nahoru.

Nemínila jít spát dříve, než se se svými zážitky svěří bratrům a mamince, proto když jí komorná pomohla s převlékáním, posadila se k elegantně zařízenému psacímu stolu a napsala dva dlouhé dopisy. K dopisu bratrovi přidala další, který měl předat Corrii.

Na jejím polštáři ležela další růže. Pozornost jejího manžela ji potěšila, i když pořád nechápala, co ho k tomu vede. Nezeptala se ho, proč se najednou začíná chovat romanticky, protože věděla, že by trval na tom, že vždycky přece byl pozorný a něžný.

Ona však věděla, že měl pro každou maličkost, kterou dělal, nějaký důvod. Za čas přijde na to, co tím chtěl říct, zatím si jen přiznávala, že se jí líbí tajuplnost této jeho hry. Jak to vysvětlovala komorná, cože jí Harrison řekl, když přikazoval, aby přinesla květinu? Ano, už si vzpomněla. Chtěl jí připomenout něco důležitého. Mary Rose s chutí hlasitě zívla a uložila se do postele. Usnula se dvěma vzácnými dary v rukou. V jedné ruce držela medailonek, který jí dala maminka, a v druhé Harrisonovu růži.

Její manžel přišel do postele o hodinu později. Odložil řetízek a růži na noční stolek, přitáhl si do náruče svou ženu a usnul s ní v objetí. Během noci se pokoušel ji probudit, ale jeho milá manželka byla k smrti unavená a spala jako zabitá. Nakonec to vzdal a opět usnul. Teprve za svítání ho políbila na dobré ráno a dala mu přesně to, co potřeboval a po čem dychtil, a ještě mnohem víc. Byl tak spokojen, že znovu usnul.

Mary Rose tiše vyklouzla z postele, aby Harrisona neprobudila. Umyla se a oblékla, pak sešla dolů, aby se poohlédla po snídani.

Služebnictvo nebylo zvyklé na taková ranní ptáčata, a jakmile lady Victoria vešla do kuchyně, vypukl rozruch. Edward ji rychle uvedl do jídelny, přisunul jí židli a prosil ji, aby se posadila.

Zavrhla nabízené pečené ledvinky s vejci a lívance a poprosila o dvě topinky a šálek čaje. Se snídaní byla Mary Rose rychle hotova a hned po ní požádala majordoma, jestli by mohla jít do otcovy knihovny.

Myslel, že je to skvělý nápad. „Vy jste ještě neviděla portrét své matky, že ne, lady Victorio? Váš otec ho nechal včera odpoledne přivézt ze svého londýnského domu. Je rád, když ho má nablízku. Mám vám ukázat cestu?“

Následovala majordoma po schodech nahoru a po další chodbě. V domě bylo ticho, všichni ještě spali.

„Kdy můj otec obvykle vstává?“ zeptala se tichým šepotem, aby nikoho nevyrušila.

„Skoro tak časně jako já, milady. Už jsme tady,“ dodal, jakmile se ocitli u knihovny. Otevřel dveře a uklonil se. „Přejete si ještě něco?“

Potřásla hlavou, poděkovala mu za pomoc a vstoupila. V knihovně byla tma. Když vykročila k oknům, cítila kolem sebe pach starých knih a nové kůže. Odhrnula těžké závěsy a obrátila se ke krbu.

Portrét její matky byl překrásný. Dlouho se na něj dívala a pokoušela se představit si, jaká byla.

„Proboha, Victorio. Co tady děláš tak brzy?“

Ve dveřích stál její otec. Zdálo se, že ho pohled na ni vyděsil. Usmála se na něho. Vlasy, všimla si, měl rozcuchané. Zřejmě

právě vstal z postele. Neměl na sobě ani společenský oděv, jen dlouhý černý župan a hnědé kožené pantofle.

„Jsem zvyklá vstávat brzy, otče. Nevadí, že jsem vešla do vaší svatyně?“

„Ne, ne, jistěže ne.“ Spěchal ke stolu a posadil se k němu. Pak se začal probírat v hromadě papírů.

Byl nervózní, když se s ní ocitl o samotě. Mary Rose nevěděla, co si o jeho chování má myslet. Chtěla ho uklidnit, ale nevěděla jak.

Obrátila se k portrétu. „Jaká byla?“

Elliott přestal listovat v papírech a opřel se o opěradlo židle. „Byla to pozoruhodná žena. Chtěla bys vědět, jak jsme se seznámili?“

„Ano, prosím.“

Posadila se do křesla a složila ruce do klína. Další hodinu naslouchala vyprávění svého otce o lady Agátě. Mary Rose byla samozřejmě zvědavá a ráda by se o ní dověděla všechno, co mohla, ale když otec skončil s vyprávěním, pořád jí nebyla Agáta blízká. Znovu se zadívala na portrét.

„Mrzí mě, že jsem ji nepoznala. Vylíčil jste ji jako světici, otče. Jistě měla i nějaké chyby. Řekněte mi i o nich.“

Lord Elliott začal vyprávět o neuvěřitelné paličatosti její matky.

Mary Rose ho občas přerušila nějakou otázkou, a když v příjemné konverzaci uplynula další hodina, věřila, že otec překonal svoji nervozitu a cítí se s ní uvolněněji. Matka, kterou nikdy nepoznala, oba sbližovala.

Od toho rána si zvykla chodit ráno do knihovny a číst si, dokud za ní nepřišel otec. Snídali ze stříbrných podnosů, které jim přinášelo služebnictvo, a většinu dopoledne trávili spolu. Mary Rose nikdy nemluvila o minulosti, protože tety jí několikrát připomněly, jak jejího otce rozrušuje, když ji slyší hovořit o bratrech, proto ho neustále vybízela, aby jí vyprávěl o své rodině. Brala jejich společná dopoledne jako lekce historie, ale přitom jí připadala velmi příjemná.

Pomalu se začínala zbavovat své ostražitosti a po několika týdnech, ve kterých se měli možnost vzájemně poznávat, si uvědomila, jak velice má otce ráda. Jednoho rána, když nastal čas, aby se s ním rozloučila a šla za tetou Lillian zjistit, jaký je rozvrh dne, překvapila otce tím, že ho před odchodem z místnosti políbila na čelo.

Elliott byl dojat dceřiným spontánním projevem náklonnosti. Neohrabaně ji pohladil po rameně a ochraptělým hlasem jí řekl, aby nenechala tetu čekat.

Téhož večera sdělil svým sestrám, že Victoria si hezky zvyká.

Pravý opak byl pravdou. Z Mary Rose se stávala rafinovaná herečka a nikdo, ani Harrison, si neuvědomoval, jak bídně se cítí. Stýskalo se jí po bratrech, před usnutím každý večer plakala a v ruce svírala medailonek.

Harrison nebyl u ní, aby ji utěšil. Musel vykonávat pro Elliotta nesmírnou spoustu práce, a proto byl nucen trávit celé týdny ve městě. Vídala ho pouze o sobotách a nedělích, a v té době venkovské sídlo překypovalo příbuzenstvem a přáteli a jim dvěma bylo jen zřídka dopřáno zůstat spolu o samotě.

Harrisona zachvátila posedlost najít důkaz k usvědčení Georga MacPhersona. Kdykoliv se vyskytla volná hodina, vycházel nahoru do jejich ložnice, probíral se starými účetními knihami, které si přivezl z Londýna, a hledal předpokládanou nesrovnalost. Douglas ukradl peníze chůvě a ta je musela dostat od MacPhersona. Harrison přemítal, jak se k nim dostal on. Přivádělo ho k šílenství, že na to nemůže přijít.

Mary Rose se zatím s tajemníkem svého otce nesetkala. Bylo jí řečeno, že MacPherson odjel na dovolenou, právě když přijela do Anglie. Pak telegraficky požádal o její prodloužení a zatím se do práce nevrátil.

Řekla Harrisonovi, že se s ním zřejmě už nesetká, protože rozhodně počítá s tím, že se před prvním sněhem vrátí do Montany, a nezdálo se, že by MacPherson měl v plánu do té doby se do Anglie vrátit. Harrison na její předpoklad neřekl nic.

Jak míjel čas, byla čím dál víc vyčerpaná. Napsala svým bratrům už alespoň tucetkrát, a od nich nedostala ještě ani jedinou

řádku. Nechtěla Harrisonovi dělat starosti svými obavami, že se něco stalo a že jí snad bratři tají nějaké špatné zprávy, a tak se trápila sama.

Ani od matky nedostala zprávu, a přitom věděla, že Cole jí poslal její adresu. Nestalo se jí něco? Můj bože, co by dělala, kdyby ji maminka potřebovala a ona za ní nemohla přijet?

Starosti o rodinu ji samozřejmě znervózňovaly. Její vztahy s tetou Lillian byly velmi napjaté. Tetiným miláčkem se stala Eleanor a lady Lillian ji neustále srovnávala s Mary Rose. Eleanor jí vycházela vstříc; Mary Rose ne. Eleanor oceňovala, co pro ni Maryina rodina dělala. Obdivovala nové šaty a uvědomovala si, jak je důležité vypadat elegantně za všech okolností. Eleanor nikdo neuviděl se skvrnou na šatech nebo s neučesanými vlasy. Nikdy nikam neběhala. A když se měly zúčastnit nějaké společenské příležitosti, Eleanor bývala vždy dokonale připravena, ale Elliottova vlastní dcera ne. Měla snad Lillian klidně snášet, jak je Mary Rose uvádí do rozpaků?

Mary Rose nechápala, proč je její teta posedlá takovými povrchními záležitostmi. Chování vyšších vrstev ji mátlo. Zdálo se, že ženy tráví většinu času převlékáním z jedněch šatů do druhých. Očekávalo se, že Mary Rose bude mít ráno úbor na čtení, pak se převlékne do denních šatů, pak do šatů na čaj a nakonec si na sebe vezme elegantní šaty k večeři. Připadalo jí, že by měla pořád chodit nahoru a převlékat se.

Nepočítalo se také s tím, že ženy budou zasahovat do debat mužů o politice. Bylo považováno za nepatřičné, aby ženy ukazovaly svou inteligenci. Chce zahanbit Harrisona tím, že se bude chovat stejně jako on? Ne, ovšemže ne, prohlásila teta. Mary Rose se musí naučit hovořit o domácnosti a o rodině. Musí ukazovat světu usměvavou tvář, a kdyby snad chtěla něco namítat nebo vyjadřovat nespokojenost, má tady své služebnictvo. Je v naprostém pořádku, když na nich bude hledat chyby.

Mary Rose tetě neřekla, co si myslí o jejích názorech. Chtěla jí udělat radost a svému otci zrovna tak, a proto si každé ráno slibovala, že se bude snažit o něco lépe plnit všechna očekávání.

Teta Barbara jí doporučila, aby si sebe představila jako čisté bílé plátno a nechala rodinu, aby na něm vymalovala mistrovské dílo.

Srpen a většinu září strávila v přípravách na vstup do společnosti. Mary Rose se musela naučit všechno o vztazích mezi pány a dámami s tituly. Bylo nutné vědět, kdo se o co zajímá, komu by se měla vyhnout a ke komu by naopak měla být zvlášť milá, a tak dál, až jí hlava třeštila bezvýznamnými detaily, které si nesměla dovolit zapomenout.

Takové výuce bývala věnována celá odpoledne. Často také sedávala se svými sestřenicemi v zimní zahradě svého otce, učila se šít a věnovala se ručním pracím.

Lord Elliott neustále nakládal Harrisonovi další a další práci. Byl nucen jezdit za pracovními záležitostmi z jednoho konce Anglie na druhý a při vzácných příležitostech, kdy se vracel ke své ženě, začínala Mary Rose obvykle mluvit o odjezdu domů. Harrison takový hovor odmítal a říkal jí, aby ještě nějaký čas počkala, než se definitivně rozhodne.

Také ji neustále chválil, až začala být zvědavá, proč se mu líbí, co s ní provádějí.

Poslední výbuch vzdoru přišel den předtím, než měla navštívit svůj první ples. V ložnici našla tetu Lillian, jak se probírá jejími šaty.

„Co tady děláte, teto Lillian?“

„Ann Marie mi řekla, že pořád nosíš krinolíny, Victorio. Už nejsou v módě. Nezapomnělas na to, drahá? Nosí se užší sukně. Neměla bys je vyhodit?“

Mary Rose taková představa zděsila. Vyhazovat naprosto zachovalé šaty je přece hřích. Energicky proti tomu protestovala.

Začaly se přetahovat. Spodnička, kterou Mary Rose držela v ruce, a teta jí ji chtěla vytrhnout, se roztrhla na dva kusy. Vtom se po podlaze rozkutálely hrubé broky.

„Co zas je proboha tohle?“ chtěla vědět teta.

„Broky, teto Lillian. Moje přítelkyně Blue Belle mi poradila, abych si je dala do spodničky, že ji budou stahovat dolů. Na Západě někdy fouká tak silný vítr, že je schopen zvednout ženám sukně až nad hlavu.“

Lillian byla jejím vysvětlením tak pohoršena, že se musela posadit. Přikázala Ann Marii, aby přinesla vonnou sůl, pak ukázala na místo vedle sebe a vyzvala Mary Rose, aby si přisedla, protože si s ní musí promluvit.

Mary Rose bylo jasné, co bude následovat. Teta ji chtěla ujistit snad posté, že ona a rodina mají na srdci jen její nejlepší zájmy. Také jí řekne, aby se už nikdy o brocích v sukni nezmiňovala.

Téhož odpoledne se rodina přemístila do londýnského domu a večer ji pak čekal slavnostní ples na počest jejího sňatku, kterého se měli zúčastnit přátelé a společníci jejího otce.

Oblékla si šaty slonovinové barvy a rukavice stejného odstínu. Vlasy měla vyčesány nahoru, zkadeřeny a sepnuty safírovou sponou. Výstřih na šatech byl nebezpečně hluboký, podle nejnovější módy, a komorná ji musela ujišťovat, že skutečně z živůtku nevypadne.

„Vypadáte jako lady Victoria," zašeptala, když dokončila úpravu účesu své paní.

Harrison vlastní oslavu málem zmeškal. Sotva před dvěma hodinami se vrátil do Londýna. Připadal jí vyčerpaný. Stál s jejím otcem ve vstupní hale a díval se, jak sestupuje ze schodů. Elliott byl nad svou dcerou u vytržení. Musel se chytit Harrisona, aby nezavrávoral, a zašeptal: „Když se podívám na Victorii, vidím v ní Agátu."

Mary Rose postřehla, jak je její otec šťastný. Sestoupila z posledního schodu a dokonale se uklonila. Její tety a strýci stáli v pozadí a pozorovali ji. V očích tety Lillian se při pohledu na neteř objevily slzy.

„Výborně, Victorio," chválila ji. „Výborně."

Harrison byl jediný, koho pohled na ni netěšil. Byl by raději, kdyby jeho žena vyšla zas nahoru a oblékla si na sebe něco, co by ji méně odhalovalo.

„Nachladí se," prohlásil.

„Nesmysl," odsekla teta Lillian. „Oblékne si kabátek a bude jí dobře."

Na Eleanor museli čekat ještě čtvrt hodiny. Konečně sešla dolů v bledě zelených večerních šatech. Pohlédla na Lillian, jako by

žádala o její souhlas, a jakmile teta krátce kývla a usmála se, Eleanor zazářila radostí.

Harrison zrovna pomáhal Mary Rose do kabátku, když si teta Lillian všimla jejího zlatého řetízku.

„Kde máš své safíry?“ zeptala se.

„Nahoře,“ odpověděla Mary Rose. „Chtěla jsem mít na sobě svůj medailonek a Ann Marie mi řekla, že obojí si vzít nemůžu.“

„Nehodilo by se to, má drahá. No, řetízek vypadá zašle. Sundej si ho. Edwarde, vyběhni nahoru a přines safíry.“

„Chce mít svůj medailonek,“ namítl Harrison. „Má pro ni zvláštní význam a pro mne taky.“

I její otec se ji rozhodl podpořit a dva muži proti jedné ženě by měli mít převahu. Ovšem Lillian byla žena, která se nemínila jen tak vzdát. Vypukl by ostrý spor, kdyby se Mary Rose nezachovala velkoryse.

Požádala majordoma, aby řetízek odnesl nahoru a položil ho na stůl. Připomněla mu, aby s ním zacházel opatrně.

Teta Lillian se přestala mračit, když spatřila na krku Mary Rose safírový náhrdelník.

„Zvítězíš někdy?“ zeptal se jí Harrison, když vycházela ze dveří.

„Ne, ale na tom nezáleží,“ odpověděla. „Moje teta to myslí dobře.“

Harrison si dobrými úmysly tety Lillian nebyl tak jistý, ale protože se mu zdálo, že tetino neustálé komandování Mary Rose nijak nerozčiluje, rozhodl se, že nebude záležitost s náhrdelníkem rozebírat.

Mary Rose byla u vytržení. Cítila se jako princezna z pohádky. Rozhodla se, že se postará, aby byl na ni otec pyšný, a krátce se pomodlila, aby neudělala něco, čím by uvedla svoje příbuzné do rozpaků.

Ples se pořádal v Montrouse Mansionu. Mary Rose stála mezi svým manželem a otcem a přijímala gratulace. Seznámila se s vévodou a s vévodkyní Tremontovými a připadali jí docela milí. Vévoda byl velmi starý a mluvil poněkud zmateně, protože ji neustále oslovoval lady Agáto, a šeptal si, jaký je to zázrak.

Nikdo ho neopravoval. Pohlédla na Harrisona, aby viděla, co si o jeho omylu myslí. Zamrkal na ni.

Nemyslela, že dělá mnoho chyb. Zdálo se, že otec i tety jsou jejím chováním potěšeni. Zanedlouho ji požádal o tanec baron s licousy sahajícími až k ústům, a když vířila po parketu, zeptal se jí, zda viděla ty divoké Indiány, o nichž četl. Nedal jí čas na odpověď a hned dodal, že je jistě neviděla, protože byla vychována v bohabojné rodině v St. Louisu.

Mary Rose barona neopravila. Když tanec skončil, hledala manžela. Spatřila ho stát před francouzským oknem vedoucím na balkon. Byl zabrán do hovoru s mužem, jehož ještě neznala. Ať bylo téma jejich hovoru jakékoliv, zjevně Harrisona pohoršovalo, protože měl zaťatou čelist a mrazivý pohled.

Zadržela ji teta Lillian. „Právě přijel strýček Daniel a teta Johanna. Pojď se s nimi seznámit, má drahá.“

„Ano, ovšem,“ přisvědčila Mary Rose. „Teto Lillian? Vy jste říkala baronovi, se kterým jsem tančila, že jsem vyrostla v St. Louisu?“

Teta jí neodpověděla ihned. Uchopila Mary Rose za paži a vedla ji kolem tančících párů. Mary Rose byla však příliš zvědavá, než aby nechala věc být. Předpokládala, že za to může teta, a vybídla ji, aby jí řekla, proč lhala.

„Nebyla to lež, má drahá, jenom malý výmysl. Lidé tě lépe přijmou. St. Louis není tak primitivní a nežije tam tolik barbarů. Ze spolehlivého pramene vím, že tamější obyvatelé jsou docela kultivovaní. Nechci, aby tě někdo zesměšňoval, Victorio. Po dnešním večeru se už nikdo neopováží. Ze zdejších dam jsi nejelegantnější. Jsem na tebe tak pyšná. A nejenom já, i všichni ostatní. I tvoje matka na nás jistě shlíží s pýchou. A, tady máme Daniela. Vůbec se nepodobá tvému otci, že?“

Mary Rose upustila od snahy udělat si jasno v komplikovaných pohnutkách své tety. Nestyděla se za prostředí, v němž vyrostla, ale zdálo se, že si teta myslí, že by se stydět měla. Stará žena samozřejmě nechápe, jaký nádherný život měla. Jak by mohla? Mary Rose o něm nikdy nesměla mluvit.

Zdálo se, že bratr jejího otce je upřímně rád, že se s ní setkává. Jeho žena mu stála po boku, a když se vzpamatovala ze svého překvapení a prohlásila, stejně jako všichni ostatní, že Mary Rose vypadá úplně jako svá matka, objala neteř a uvítala ji v rodině.

Mary Rose se Daniel líbil, ale rozhodla se, že názor na lady Johannu si udělá později. Pokud se její teta přidá k ostatním a začne ji popichovat, určitě se jí nebude líbit.

Jak měla ve zvyku, když se cítila nervózní, sáhla si ke krku, aby se dotkla medailonku. Spojení s rodinou ji uklidňovalo. Na okamžik pocítila paniku, protože v prstech sevřela safírový náhrdelník, pak se zhluboka nadechla, řekla si, že je bláhová, a opět se snažila věnovat pozornost tomu, co jí strýček Daniel povídá o své vyčerpávající dovolené.

Mary Rose nespouštěla pohled z Harrisona. Konečně se mohla omluvit a jít za ním. Chtěla mu říct, aby se přestal mračit, ale vedle něho stál nějaký gentleman, proto nemínila svého manžela kritizovat před cizím člověkem.

Vtom k ní přistoupil Harrisonův přítel Nicholas. Představil se jí, hluboce se uklonil a usmál se. Byl to nesmírně hezký muž s tmavými vlasy i očima. Byl téměř stejně vysoký jako Harrison, štíhlý jako prut a plný šarmu.

„Gratuluji, lady Victorio. Přeji vám i Harrisonovi vše nejlepší.“

„Děkuji, pane,“ odpověděla.

„Co kdybychom šli zachránit vašeho manžela před největším klevetníkem v celém Londýně?“

Zavěsila se do něho a vykročila po jeho boku. „Jak se jmenuje?“

„Otrava,“ odpověděl Nicholas.

Mary Rose se zasmála. Při zvuku jejího smíchu se otočilo několik hlav. Rychle zvážněla. „Harrisona neotráví.“

„Ne, to ne,“ přisvědčil Nicholas. „Váš manžel se snaží krotit svůj temperament.“

Za okamžik byla Mary Rose představena Sidneymu Madisonovi. Už jí bylo jasné, že se jí nebude líbit, protože šíří klepy, a jeho chování její názor jen potvrdilo. Adam by řekl, že je floutek, a v Blue Belle by nevydržel ani pět minut. Byl to zženštilý

muž s příliš dlouhými nehty, což považovala za odporné. Choval se velice afektovaně.

Vzala Harrisona pod paží. Madison zrovna vyprávěl historku ze svého posledního pobytu v New Yorku. Nicholas stál vedle ní z druhé strany s rukama založenýma za zády. Všimla si, že jiskřičky z jeho očí zmizely. Zdálo se, že Nicholas se cítí stejně nepříjemně jako Harrison. Její manžel svíral sklenici, kterou držel v pravé ruce, a všimla si, že druhou ruku zatíná v pěst.

Večer zatím probíhal příjemně a Mary Rose si nepřála, aby ho manželovi nebo otci někdo zkazil. Navíc Harrison zde byl čestným hostem; ani chvíli by ho neměl rozčilovat nějaký protiva.

Rozhodla se, že ty dva rozdělí. „Mohla bych si s tebou na okamžik promluvit o samotě?“ zeptala se manžela.

„Připravil jsem vašeho manžela o spoustu času, že?“ řekl Madison. Obrátil se znovu k Harrisonovi. „Gratuluji. Bylo od tebe velmi chytré oženit se s Victorií v Americe, než se to dověděla. Skutečně velmi chytré. Zasloužíš si můj obdiv.“

Nicholas se k němu naklonil. „Co měla zjistit jeho žena, Madisone?“

„Přece jakou má cenu.“ Po svých urážlivých slovech se Madison usmál.

Mary Rose zaslechla, jak se Nicholas prudce nadechl, a za zlomek vteřiny postřehla, že se Harrisona zmocňuje prchlivost. Upíral zrak na dav před sebou, ale viděla, že mu v očích hněvivě zablýsklo. Najednou jí připomněl Cola. V očích jejího bratra se také objevil zlověstný lesk, když chtěl…

Můj bože! „Nedělej to,“ zašeptala manželovi.

Už bylo pozdě. Kdyby ho nepozorovala z takové blízkosti, ani by nepostřehla, kdy zaútočil. Harrisonova pěst dopadla do Madisonovy tváře rychlostí blesku. Muž narazil zády na dveře, oběma rukama si chytil nos a tiše vykřikl zděšením.

Harrison ani nemrkl. Usmál se a choval se, jako by se nic mimořádného nestalo. Ani se neobtěžoval podívat se na Madisona, aby viděl, co mu udělal.

Nicholasovi poklesla čelist. Sotva Madison nabral rovnováhu, Harrisonův přítel zašeptal: „Cos to udělal?“

„Tohle.“

A udeřil Madisona ještě jednou. Angličan opět zavrávoral. Mary Rose byla zděšena. Harrison se obrátil a usmál se na ni. „Zatančíme si, miláčku?“

A dali se do tance. Na taneční parket je provázel Nicholasův smích.

„Už tě to zas popadlo, Harrisone.“

Vzal ji do náruče a začal s ní kroužit v rytmu hudby. „Bylo načase, ne? Jak se cítíš? Tolik jsi mi chyběla. Je všechno v pořádku?“

„Ano,“ odpověděla. „Viděl můj otec, cos udělal?“

„Pokud můžu soudit podle toho, jak se tváří, řekl bych, že viděl. Právě upustil sklenici.“

„Ach bože,“ zašeptala. „Jestli jsi to mému otci a jeho sestrám zkazil, pak si to odneseš.“

Harrison si ji přitáhl blíž. „Co jestli jsem zkazil?“

„Přece jejich večer.“

„Ten večer patří tobě, miláčku, ne tvým příbuzným. Rozrušil jsem tě?“

Musela se nad jeho otázkou zamyslet, než přiznala pravdu. „Ne, nerozrušil. A přestaň se škodolibě usmívat, snaž se vypadat zkroušeně. Jde k nám můj otec.“

Elliott jim zastoupil cestu. „Cos to proboha udělal, chlapče?“

Mary Rose uchopila manžela za ruku. „Neptejte se ho. Bude vám to chtít ukázat. Má takové záchvaty, otče. Myslím, že bych ho měla vyvést na čerstvý vzduch.“

Chtěla být s manželem na chvilku o samotě, aby ho mohla vyzvat, ať se chová slušně. Není na Západě. Je v Londýně, pro živého boha!

Mary Rose však neměla možnost zůstat se svým mužem sama, dokud se po plese nevrátili do otcova londýnského domu.

Ann Marie jí pomohla převléknout se na spaní a v okamžiku, kdy se ukládala do postele, vešel Harrison.

Prudce se posadila. „Zlomil jsi tomu muži nos?“

„Asi ano.“

„Nemrzí tě to?“

„Ne, nemrzí. Urazil mě. Co jsem měl dělat?“

„Měl jsi přemýšlet, než jsi udeřil,“ poučila ho. Pokrčil rameny a pustil incident z hlavy. „Pozítří musím jet do Německa.“

„Proč?“

„Kvůli pracovní záležitosti tvého otce. Snažím se všechno pro něho uzavřít. Vím, jak je to pro tebe těžké. Přál bych si, abych mohl zůstat tady a pomoct…“

„Nemohla bych jet s tebou?“

„Ne, tvůj otec tě nehodlá pustit z dohledu, miláčku. Naplánoval ti už program na další čtyři měsíce. Chce tě předvádět. Rád bych ho nechal, ať se baví, a netrápil ho pracovními starostmi. Máme několik naléhavých soudních případů. Pokus se to pochopit.“

„Proto jsme se přestěhovali do jeho domu ve městě, a ne do tvého?“

„Tvůj otec nechce, abys byla sama, když budu mimo.“

Nemohl jí přesně říct, jak dlouho bude pryč. Snažila se necítit osaměle. Věděla, že jako jeho žena má povinnost ho podporovat a povzbuzovat.

„Pochopím to,“ slibovala.

Harrison se posadil na pelest postele a přitáhl si ji do náruče. „Chtěla bych…“

„Co bys chtěla?“

Opřela se o něho. „Abychom na sebe měli víc času. Kdy konečně uvidím tvoji Vysočinu?“

„Brzy,“ sliboval. „Pokus se mít trpělivost se svým otcem, ano? Ještě se nevzpamatoval z překvapení, že jsi zas u něho. Potřebuje čas, aby tě poznal.“

Mary Rose se s Harrisonem nepřela. Snažila se nemyslet na vlastní přání. Její otec dlouhá léta trpěl a je třeba, aby mu poskytla tolik klidu a radosti, kolik může. Adam jí řekl, že má povinnost ho utěšit. Trochu stesku po domově přece vydrží, ne?

Zdálo se, že nebude možné, aby se domů vrátila před příštím jarem. Brzy napadne sníh a lodě do Ameriky nepoplují. Připomněla si, že je silná žena. Kvůli otci snese ještě pár měsíců osamění.

I kvůli Harrisonovi. „Jednou jsi mi řekl, že by se ti líbilo žít v Montaně, že bys tam mohl být šťastný a spokojený. Byl jsi ke mně… upřímný?“

Ptala se ho vlastně, jestli jí říkal pravdu, nebo lhal. Snažil se nezlobit se na ni. Za manželčinu nejistotu nemohl vinit nikoho jiného než sebe.

„Dobře mě poslouchej. Co se stalo, je za námi. Já vím, že by ode mne nebylo správné vyžadovat, abys mi věřila, ale znovu ti slibuji, že ti už nikdy nebudu lhát. Věříš mi?“

„Věřím ti.“

Přestal ji k sobě tisknout a začal ji pomalu hladit po zádech. „Dopřej si ještě nějaký čas se svými příbuznými a pokus se nemyslet teď na žádnou změnu. Vždyť ses sotva vrátila domů.“

Snažil se mluvit rozvážně a logicky. Jak by jí mohl porozumět? Doma je u svých bratrů. Se svými anglickými příbuznými se cítila v izolaci, protože nesplňovala jejich očekávání. Chtěli pro ni to nejlepší a tu skutečnost si připomínala pokaždé, když ji zachvátil stesk po domově.

Harrison byl vyčerpaný, ale měl ještě dost síly, aby se miloval se svou ženou. Usnuli v těsném objetí.

Byla milována a hýčkána. A měla strach.

* * *

28. dubna 1873

Drahá maminko,

musím strávit za trest zbytek odpoledne ve svém pokoji, protože jsem praštila Petera Jenkinse do břicha. Vzpomínáš si, jak jsem ti psala, že mi nedá pokoj? A dnes se mě pokusil políbit. Bylo to tak odporné, že jsem si musela odplivnout a otřít pusu. Vím, že jsem se nechovala jako dáma, ale plivání snad není tak strašné jako zvracení, ne?

Slyšela jsem, jak moji bratři mluví o tom, že mě pošlou do internátní školy. Napíšeš jim prosím hned, aby mě nechali doma?

Nepotřebuji se vzdělávat. Opravdu. Bude ze mne roztomilá slečna. Říkalas to přece, vzpomínáš si?

Mám tě ráda.

Mary Rose

P. S. Rostou mi prsa. Vadí mi, maminko, a zdá se mi, že se mi moc nelíbí, že jsem holka.

KAPITOLA 20

George MacPherson připomínal Mary Rose fretku. Byl to vysoký, hubený muž s dlouhým, špičatým nosem a s úzkýma očima. Cítila se trochu provinile, že v ní vyvolal představu takového zvířete, protože se k ní choval mimořádně laskavě a mile. Zdálo se, že je nadšený, že ji poznává, a byla by přísahala, že se mu v očích objevily slzy, když ji spatřil ve dveřích salonu.

Douglas by o MacPhersonovi prohlásil, že je švihák, ale řekl by to posměšně.

Osobní tajemník jejího otce měl elegantní hnědý oblek, zlaté kapesní hodinky s řetízkem a hnědé boty tak vyleštěné, že když na ně pohlédla, zdálo se jí, že v jejich kůži uvidí svou tvář. V jedné ruce nesl složku s papíry a přes loket druhé měl přehozený deštník.

Elliott ji představil, pak oba vyzval, aby se posadili, a sám si začal prohlížet doklady.

„Váš otec je velmi velkorysý člověk, lady Victorio. Na tyto poukázky jsou poskytovány peníze z jeho účtu pro podporu charitativních organizací v Anglii. Vydáváme je jednou měsíčně.“

Mary Rose chápavě přikývla a pak se rozhodla přimět ho k rozhovoru o minulosti.

„Pane MacPhersone, říkal jste, že vás těší, že mě poznáváte, ale my už jsme se viděli, ne? Byla jsem tehdy ještě nemluvně.“

„Říkejte mi prosím Georgi,“ vyzval ji. Posadil se na pohovku čelem k ní, uhladil si kabát, i když na něm nic zmačkaného nebylo, a řekl: „Ano, samozřejmě že jsme se tehdy setkali. Byla jste nádherné děťátko.“

„Neměla jsem vlasy.“

MacPherson se usmál. „Ano, neměla jste vlasy.“

„Otče, nebude vám příliš vadit, když budeme mluvit o noci, kdy mě unesli? Velmi by mě to zajímalo.“

„Co bys chtěla vědět?“ zeptal se Elliott. Začal se přitom mračit.

Mary Rose se obrátila k MacPhersonovi. „Řekli mi, že mě chůva odnesla z dětského pokoje.“

MacPherson přikývl. „Vaši rodiče se vypravili na slavnostní otevření nové továrny. Měli se vrátit až následujícího dne. Dosud nevíme, jak se Lydii podařilo vynést vás ven. Dům byl plný služebnictva. Myslíme si, že s vámi vyklouzla po zadním schodišti a pak zadním vchodem ven.“

„Lydia bylo jméno mé chůvy?“

„Ano,“ odpověděl otec. „George nakonec dostal na starost pátrání. Tvoje matka onemocněla a já jsem chtěl, aby se vrátila do Anglie ke svému osobnímu lékaři. Měla k němu důvěru, víš.“

„Po půlroce usilovného pátrání se policie vzdala, ale váš otec mezitím najal vlastní tým detektivů. Já jsem jenom koordinoval jejich činnost.“

„Jak dlouho pro vás ti detektivové pracovali, otče?“

„Skončili s pátráním až před čtyřmi nebo pěti lety. Pak jsem svěřil vše do rukou božích a pokusil jsem se smířit se skutečností, že jsi nenávratně ztracená. Harrison však nedovolil, abych se vzdal. Začal hledat sám. Sledoval každou sebemenší stopu, která se vyskytla.“

Vztáhl k ní ruku a sevřel její dlaň ve své. „Je zázrak, že tě našel.“

„Dověděl jsem se od vašeho otce, že vás v jedné zastrčené uličce našla tlupa nějakých rváčů, lady Victorio,“ řekl MacPherson.

Jeho volba slov ji velmi urazila. „Nebyli to žádní rváči. Byli to čtyři hodní chlapci, kteří byli sami vyhozeni na ulici, a dělali to nejlepší, co mohli, aby přežili. *Nebyli to rváči*,“ opakovala mnohem ostřejším hlasem.

„Ano,“ přisvědčil její otec. Pohladil ji po ruce a pustil ji. „Už o těch mužích nebudeme mluvit, ano? Jsi zas doma. To je jediné, na čem záleží.“

Mary Rose se nechtěla vzdálit od tématu. Obrátila se k MacPhersonovi a zeptala se: „Naplánovala celý únos moje chůva?“

George pohlédl na svého zaměstnavatele, než odpověděl. Viděl, že záležitost lorda Elliotta rozrušuje. Zjevně by byl nejraději, kdyby to utrpení měl za sebou.

„Nebude vám vadit, když jí odpovím, pane?“ zeptal se.

„Ne, nebude. Je zvědavá. To je přirozené.“

„Napřed jsme si mysleli, že do toho musí být zapojeny ještě jedna nebo dvě osoby, ale jak míjel čas, dospěli jsme k názoru, že jednala sama. Rád bych vám řekl víc, lady Victorio, ale za ta léta jsme nezískali žádné další informace. Jsem přesvědčen, že tajemství už neodhalíme. Kdyby Lydia ještě žila, možná bychom ji přiměli, aby promluvila.“

„Doporučení té ženy byla skvělá,“ ozval se její otec. Když si na její zradu vzpomněl, zamračil se ještě víc.

„Teď víme, že se vás zbavila, milady. Na poslední chvíli musela dostat strach. Neměla žádné peníze, nevím, jak by se mohla uživit bez práce. Policie ji našla v nájemním domě. Byla uškrcená. Soudilo se, že přišla domů a vyrušila tam lupiče.“

Elliott prudce vstal. „To už stačilo. Georgi, ty poukázky podepíšu zítra.“

Mary Rose viděla, jak je její otec rozrušený.

„Budete mít dnes čas někam si vyjet, otče?“ zeptala se, aby ho přivedla na jiné myšlenky.

Myslel si, že je to skvělý nápad. Mary Rose se omluvila a vyšla nahoru do své ložnice, aby se převlékla do jezdeckého úboru. Nalezla tam Harrisona sklánějícího se nad stolem a probírajícího se v další hromadě starých dokumentů.

„Setkala jsem se s MacPhersonem,“ řekla mu, když za sebou zavřela dveře. „Víš jistě, že se přičinil o můj únos zrovna on? Zdá se mi příliš kultivovaný a plachý, než aby udělal něco tak smělého.“

Harrison si promasíroval ztuhlý krk, zakroužil rameny a vstal. „Hrome, už nevím. Douglas mi řekl, že muž, kterého viděl, měl na sobě večerní úbor, a MacPherson měl ten večer jít s přáteli do divadla.“

„Na večer se všichni oblékají slavnostně.“

„Služebnictvo ne.“

Povzdechla si. „Hledáš nesrovnalost v charitativních darech, že? Měl jsi už štěstí?“

„Je tu téměř tucet organizací, o nichž jsem nikdy neslyšel,“ odpověděl. „Prověřím je, abych zjistil, jestli vůbec existují.“

„A když budou všechny důvěryhodné?“

„Začnu hledat jinde.“

„Proč je to pro tebe tak důležité?“

„To myslíš vážně?“

„Připadá mi, že jsi tím posedlý, Harrisone. Stalo se to před mnoha lety, a když ani policie nebyla schopná vypátrat spojení mezi chůvou a MacPhersonem, proč myslíš, že se to povede tobě?“

„Nikdo nemluvil s Douglasem,“ odpověděl. „Popis muže, jak ho vylíčil tvůj bratr, odpovídá MacPhersonovi, ne?“

„Tak mohou vypadat tisíce mužů. Podíval ses na sebe v poslední době do zrcadla? Jsi vyčerpaný. Nevydržíš už dlouho pracovat takovým tempem. Každou ušetřenou minutu trávíš nad starými dokumenty. Proč je to pro tebe tak důležité?“

Nevěděl, jak by jí to vysvětlil. „Musím to dovést do konce,“ řekl příkře.

Snažila se necítit se uraženě. Omlouvalo ho vyčerpání.

„Budeš muset zítra odjet?“ zeptala se.

„Ano.“

„Kam pojedeš tentokrát?“ chtěla vědět, když sáhl pro kabát. „Do kanceláře, miláčku. Přestaň si o mne dělat starosti.“

„Chci si s tebou promluvit o naší budoucnosti. Budeš mít dnes večer čas?“

„Udělám si ho,“ slíbil jí. „A teď už se netrap.“

Mluvil prudce a rozčileně stejně jako její otec, když mu kladla otázky o té noci před dávnými lety.

Políbil ji na rozloučenou a vyšel z pokoje. Odnášel si s sebou i svého démona. Byl přesvědčen, že má dluh, který musí splatit, a posedlost, která ho ovládala, způsobila jen to, že se svému dobrodinci cítil zavázán a chtěl celý případ dokončit. Harrison nebude mít klid, dokud nebude jistě vědět, že strůjcem zločinu je MacPherson. Musí se pokusit vyřešit to tajemství už kvůli laskavosti, kterou Elliott prokazoval jeho otci.

Jinak nebude moci klidně spát.

Následujícího dne odpoledne Mary Rose zrovna procházela chodbou, když přišla pošta. Byla tak zvědavá, jestli některý z dopisů nepochází od jejích bratrů, že je doslova vytrhla majordomovi z rukou.

Adamův rukopis poznala okamžitě a vykřikla radostí. Rozběhla se do svého pokoje, aby si dopis v klidu přečetla. Věděla, že se neubrání pláči, a nechtěla, aby ji někdo rušil.

Adam se divil, proč ještě nenapsala. Psal, že chápe, že má plno práce, ale není přece tak bezohledná, aby si neuvědomovala, že si bratři o ni dělají starosti. Nemohla by si najít chvilku a napsat jim alespoň pár řádek?

Byla zděšena úzkostí, kterou její bratři museli prožít. Také na ni padla tíseň. Proč bratři nedostali žádný z jejích dopisů?

Nebyly zadrženy, než se dostaly z domu? Ne, jistěže ne. Její příbuzní nemohli být přece tak krutí. Připadalo jí, že by je smrtelně urazila, kdyby se na to zeptala.

Ihned bratrovi odepsala, zapečetila obálku a pak ji zastrčila do kapsy kabátu. V tom okamžiku vstoupila do pokoje Ann Marie.

„Kde jste, milady? Zapomněla jste snad na své vyučování?“

Mary Rose se usmála. „Vynechat jednu odpolední lekci o tom jak vést domácnost, snad moji tetu nerozzlobí, nemyslíte? Mohla byste ke mně zvolat Eleanor?“

„Pomáhá připravovat vaší tetě pozvánky. Chcete, abych ji vyrušila?“

„Ne,“ odpověděla Mary Rose. Věděla, že ji už čeká tetin hněv kvůli zmeškané lekci. Vzít jí její pýchu a radost by ji rozzlobilo ještě víc. Eleanor se snažila být pro její tetu nepostradatelná. Mary Rose těšilo, že si ženy jedna druhou tak oblíbily, protože když se její teta zabývala Eleanor, nechávala Mary Rose na pokoji.

„Potřebovala bych se projít na čerstvém vzduchu. Nechtěla byste jít se mnou?“

Komorná nadšeně přikývla a odešla si pro kabát. Mary Rose měla vážný důvod pro to, že ji požádala o doprovod. Chtěla poslat bratrům telegram, dát jim vědět, že je v pořádku, a Ann Marie jí měla pomoci vyhledat telegrafní kancelář.

Musela ji poprosit ještě o jednu laskavost. „Vy míváte ve středu odpoledne volno, že?“

„Ano, milady,“ odpověděla Ann Marie. „A taky každou druhou sobotu dopoledne.“

„Mohla byste odeslat moje dopisy, až půjdete z domu? Velmi bych ocenila vaši pomoc, Ann Marie.“

Zdálo se, že komornou taková žádost překvapila, ale nic proti ní nenamítala. Slíbila, že udělá, co po ní paní chtěla, a zavázala se, že se o tom před nikým z rodiny nezmíní.

„Prosím neříkejte taky nikomu, že jsem posílala telegram,“ požádalaji Mary Rose.

„Máte nějaký důvod, proč služebnictvu nedůvěřujete, milady?“

„Ne, jistěže ne. Jen nechci, aby se mé dopisy… ztratily. Mého otce rozrušuje, když mluvím o své rodině v Montaně. Kdyby moje dopisy uviděl na stolku v hale, rozčilil by se.“

„A vaše tety zrovna tak,“ dodala Ann Marie a kývla hlavou.

Mary Rose se cítila mnohem lépe, když si ujasnila své plány. Adamův dopis způsobil, že se celý zbytek dne usmívala.

Během zimy měly její dny a noci pravidelný průběh. Vždycky se snažila v době, kdy přicházela pošta, být někde v hale, aby měla jistotu, že její dopisy nebudou odneseny jinam než k ní, a dvakrát týdně odesílala své dopisy po Ann Marii.

Zvykla si chodit spát mnohem později a mnohem později i vstávat. Nebylo možné, aby protančila polovinu noci a vstávala hned za svítání.

Došlo u ní i k jiným výrazným změnám. Byla mimořádně tichá a napjatá, při každém nenadálém zvuku znervózněla a nepronesla jediné slovo, pokud je důkladně nezvážila.

Její rodina z ní nemohla mít větší radost. Nikdo z nich vůbec netušil, že se trápí. Věřili, že si zvyká na nový život jako lady Victoria.

Byla miláčkem londýnské společnosti. Okruh jejích známých narůstal a v některých dnech dostávala až tři pozvání na večírky pořádané v týž den. Neustále někam chodila a byla nucena převlékat si šaty. Některé dny vůbec neměla čas přemýšlet.

Milovala takové dny, protože okolní ruch ji zaměstnal tak, že se nestačila trápit tím, co se s ní děje.

Měla kolem sebe spoustu elegantních věcí a život v přepychu, jaký vedla, se jí líbil. Začala také mít větší pochopení pro svou tetu Lillian. Když zamračená žena neměla panovačnou náladu, byla docela příjemná. Měla také bizarní smysl pro humor. Vyprávěla své neteři historky o uličnictvích, která vyváděla jako dítě, a některé z nich skutečně vyvolaly smích Mary Rose.

Ona se však tetě se svými příběhy z dětství nesvěřovala, protože by to znamenalo porušení pravidla nemluvit o své minulosti.

Teta ji milovala. A zrovna tak i ostatní příbuzní, především otec. Snažila se uvědomovat si to, když narůstala tíseň v jejím nitru a když myslela, že už mezi nimi nevydrží ani minutu.

Ano, všichni ji milovali. A přitom ji nikdo z nich neznal.

Harrison jí život nijak neusnadňoval. Málokdy býval doma, aby ji uklidnil nebo ujistil, že to, co dělá, je správné a že všechno bude v pořádku. Bože, jak si s ním někdy potřebovala popovídat! Její otec ho neustále posílal od města k městu jako komedianta. Když nebýval v noci doma, aby ji držel v náručí, držela se svého medailonku. Spojení s matkou a s bratry ji uklidňovalo, jako malé dítě uklidní teplá pokrývka.

Bylo by pro ni jednodušší vinit za své soužení Harrisona. Byla to přece jeho chyba, že se celý její život obrátil naruby. Přijel do Montany a vyhledal ji.

Ale zároveň ona našla jeho. Nedovedla si představit život bez Harrisona a muž, do něhož se zamilovala, jí teď nesmírně chyběl. Její manžel také prožíval silné napětí. Bylo mu to vidět na očích, na pohledu, jakým se na ni díval. Dobrá manželka by měla mít větší pochopení, říkala si znovu a znovu. Harrison ji žádal, aby byla trpělivá, aby si dopřála čas poznat své příbuzné, a k tomu vždy dodával, že i on potřebuje čas. Musí dokončit svůj úkol. Víc neřekl. Zdálo se, že na víc nemá čas.

V pondělí obdržela dopis od matky a psaní od Travise přišlo den poté. Její bratři, říkal v něm, se připravují na jarní vyhánění dobytka, protože sníh letos rychle taje a průsmyky jsou už skoro

holé. Bylo v něm post skriptum, že Corrii se vede dobře, alespoň si to Travis myslel. Košíky se zásobami, které nechával na pasece, byly vždy prázdné a přichystané na místě, když se vracel. Žena ho však zatím nepustila blíž ke srubu a on se cítil jako hlupák, když musel vykřikovat obsah dopisu Mary Rose na takovou dálku.

Zatímco se její bratři chystali vyhánět dobytek, její příbuzní se hodlali přemístit se koncem jara na letní období do venkovského sídla jejího otce. Teta Lillian a její chráněnkyně Eleanor se měly vydat s nimi. Mary Rose netušila, jestli ji bude následovat i Harrison a kdy.

Toho, co se s ní dělo, se děsila čím dál víc. Měla na paměti, co říkal Harrison, když spolu trávili noc v jeskyni nedaleko Corriina domu. Hovořili tehdy o cti a charakteru a dosud si přesně vybavovala jeho slova. Když se začneš vzdávat kterékoliv části své osobnosti, vzdáš se nakonec celé. A jakmile ztratíš sama sebe, ztratíš všechno.

Ta slova jí nedala spát.

Nebylo možné, aby předstírání vydržela navěky. Pak došlo ke dvěma událostem, při kterých se jí svět začal hroutit pod nohama.

K první došlo zcela náhodou. Přecházela po chodbě sem a tam a čekala, až přijde pošta, když spatřila na schodech Eleanor ženoucí se dolů.

„Mám úžasnou novinku, Victorio," vykřikla. „Lady Lillian chce, abych se stala její tajemnicí. Má mě ráda, opravdu mě má ráda a myslí si, že moje organizační schopnosti určitě využije. Vedla takový hektický život. Už dlouho potřebuje někoho, kdo by jí pomáhal. Víš, co mi ještě řekla? Že mi pomůže najít manžela. Určitě to udělá. Tvoje teta Lillian dokáže všechno, co si usmyslí. Řekla mi, že jsem pro ni jako dcera. Přesně tak. Není to úžasné?"

Mary Rose její zprávy nepřekvapily. Přála své přítelkyni štěstí. Eleanor měla těžký život. Nikdy nepoznala matku a teta Lillian neměla děti. Byly to dvě osamělé osoby, které mohly pomoci jedna druhé.

„To je opravdu radostná zpráva," řekla přítelkyni. „Znamená to, že už se nevrátíš… do Ameriky?" Málem se zeptala, jestli se nevrátí do Montany, ale včas se zarazila.

„Amerika není nic pro mne, Victorio.“

„A co Cole? Ani ten tě nezajímá?“

Eleanor vzala Mary Rose za ruku a usmála se na ni. „Nikdy na něho nezapomenu. Jak bych mohla? Byl to první muž, kterého jsem políbila. Ale nechtěl se se mnou oženit a já jsem ráda, že neměl chuť do ženění, než jsem se do něho zamilovala. Kromě toho nemáme nic společného. Mnohem líp mi svědčí život zde, Victorio. A tobě taky,“ dodala a kývla hlavou.

Mary Rose její poslední poznámku ignorovala. „Budeš mi chybět.“

Eleanor se zamračila. „Chybět? Vždyť nikam neodjíždíš a pořád budeme dobré přítelkyně. Víš, že mě tvoji přátelé přijímají díky tobě? Jsi lady Victoria, prokrista. Podívej se do zrcadla. Stala ses dcerou svého otce. Nikdo ani neví, že jsi zde nevyrostla. Jsem na tebe pyšná. A tvoje teta taky. Namouduši. Musím běžet. Mám tolik práce s přípravami na odjezd.“

Mary Rose se dívala, jak její družka pádí zpátky do schodů. Pak vstoupil do chodby Edward. Byla ráda, že dnes má službu mladší majordomus a ne otcova druhá ruka, jak říkal Russellovi. Ten byl totiž v Elliottových službách mnohem déle a ona věděla, že od něho by informace snadno nedostala.

„Edwarde, mohla bych si s vámi na chvilku promluvit? Důvěrně,“ dodala, aby věděl, že o jejich rozhovoru nemá nikomu říkat. „Chtěla bych něco vědět. Zadržovala teta Lillian moje dopisy z domova?“

Edward viditelně zbledl. „Ne, lady Victorio, nezadržovala.“

Usoudila, že bude muset přijmout jako fakt, co jí řekl. Přikývla, pak se obrátila ke schodům. Prudce se zastavila, když uslyšela, jak Edward vyhrkl:

„Měli na mysli jen vaše dobro, milady, zvlášť lord Elliott.“

Pomalu se otočila. „Můj otec bral ty dopisy, že?“

Neodpověděl, ale sklopil oči.

Jeho mlčení jí připadalo děsivé.

„Myslela jsem, že to byla moje teta.“ Její hlas zněl ohromeně. „Nevím proč, ale nikdy jsem nepředpokládala, že by otec… Jak dlouho to dělal?“

„Od začátku," odpověděl tiše.

„A dopisy, které jsem napsala bratrům a nechala na stolku v hale k odeslání? Ty bral taky?"

Edward nahlédl do salonu, aby se přesvědčil, že nikdo neposlouchá, a pak odpověděl: „Ano, ale to už jste zjistila sama, že? Nejsem neloajální, když potvrzuji vaše podezření, že ne?"

„Ne, nejste neloajální."

„Váš otec se jen řídil radou lékařů, milady. Byl velmi šťastný, když zjistil, že jste přestala psát těm mužům. Slyšel jsem, jak říká svému švagrovi, že rada byla moudrá. Měla jste zapomenout na minulost."

„To mu poradili lékaři?"

„Jsem o tom přesvědčen, lady Victorio."

Služebnictvo zjevně vědělo o rodinných záležitostech víc než ona. Příště se tedy bude muset ptát Edwarda. Od něho se doví pravdu.

Byla tak sklíčená, že nemohla v rozhovoru pokračovat. Ještě jednou mu poděkovala a odešla do ložnice.

Její otec věřil, že na minulost zapomněla – i na své bratry, pomyslela si. Mary Rose samozřejmě na ně myslela dál a nepřestala jim psát. Věděla, že jí někdo zadržuje poštu, když si přečetla Adamův dopis, ve kterém se ptal, proč nepíše. Díky bohu za Ann Marii. Ta milá žena se nenápadně starala, aby se její dopisy dostaly, kam bylo třeba.

Zlobila se tak, že nebyla schopna rozumné myšlenky. Věděla, že bude muset přemoci svůj hněv, než se pokusí promluvit s otcem, aby zjistila, proč jí udělal tak krutou věc. Když asi hodinu přecházela po pokoji a celou situaci si promyslela, rozhodla se, že s ním mluvit nebude. Řekl by jí jen, že chtěl pro ni to nejlepší a, bůh jí pomáhej, kdyby ta slova slyšela ještě jednou, bála se, že by začala ječet a už nikdy by nepřestala.

Hněv ji neopouštěl. Požádala, aby nemusela s rodinou dnes večer do divadla, vymluvila se, že je unavená.

Ani horká koupel ji však neuklidnila. Oblékla si noční košili a župan a sáhla po medailonku. Uchovávala svůj poklad ve vyřezávané orientální dóze na nočním stolku. Možná když se

pořádně vyspí, všechno jí bude připadat jinak a zas bude mít víc trpělivosti a pochopení.

Dóza byla prázdná. Mary Rose nedělala rozruch, alespoň ne hned. Pečlivě si vybavila, co všechno dnes dělala. Vzpomněla si, že řetízek vytahovala ráno, když vstala z postele. Ano, byla si tím naprosto jistá. A přes den ho vždycky ukládá do dózy.

Medailonek zmizel. O hodinu později převrátila ložnici vzhůru nohama. Harrison přišel domů a zastihl ji, jak klečí a nahlíží pod postel. Sesul se do nejbližšího křesla, natáhl si nohy a zdálo se mu, že jestli se hned neuloží do postele, omdlí.

V mysli se mu neustále promítala informace, kterou zjistil o MacPhersonovi. Cítil nesmírný vztek a teď, když se přiblížil rozuzlení celého případu, aby ho konečně mohl předat policii, dosáhlo napětí, které v sobě cítil, nesnesitelné úrovně. Byl nervózní jako medvěd v kleci. Věděl, že se na tom podílí i nedostatek spánku, protože v minulém týdnu nespával každou noc déle než tři hodiny.

Neustále musel myslet na MacPhersona. Vždy, když si vzpomněl, jak ten bastard celé roky klidně pracoval po Elliottově boku, se ho zmocňoval vztek. Elliott mu bezvýhradně důvěřoval a celou tu dobu byl MacPherson svědkem jeho žalu a osamění. Ten parchant věděl…

Harrison se musel přinutit takové myšlenky potlačit. Byl však příliš rozrušený na to, aby šel ihned do postele, a tak se rozhodl, že nejprve poví své ženě, co zjistil.

Zatím si ho nevšimla. „Mám to, miláčku," zvolal.

Uhodila se do hlavy, když se zvedala na kolena. „Kde je? Všechno jsem prohledala. Ach, díky bohu. Myslela jsem, že jsem ho ztratila."

Harrison uslyšel úzkost v jejím hlase a teprve pak na ni pohlédl. Po tvářích jí stékaly slzy.

„Myslím, že nemluvíme o tomtéž. Chtěl jsem ti říct, že jsem našel nesrovnalost, kterou jsem hledal. Co jsi ztratila?"

„Svůj medailonek," vykřikla. „Zmizel."

„Najdeme ho. Pomůžu ti hledat. Jen mě nechej chvilku vydechnout." Po těchto slovech hlasitě zívl.

„Co když ho někdo vyhodil?“

Zavřel oči a začal si mnout bradu. „Jsem přesvědčen, že ne. Pojď a polib mě.“

Nemohla uvěřit jeho lehkovážnému přístupu. „Víš, jak je pro mne maminčin přívěsek důležitý. Myslím, že mi ho vzali. Nikdy jim to nezapomenu. Nikdy.“

Jeho žena křičela. Harrison se napřímil v křesle, opřel se lokty o kolena a zamračil se na ni. Byl odhodlán nepřipustit, aby ho vyčerpání svedlo k netrpělivosti.

„Až se pořádně vyspíš…“

„Musíme medailonek najít, než půjdeme do postele.“

Rozhodl, že jí zkusí všechno vylíčit rozumně. Medailonek je pro ni důležitý, ano, ale nakonec ho jistě najdou.

„Uklidni se, prosím. Nikdo ti řetízek nevzal. Prostě jsi ho uložila někam jinam. To je všechno.“

„Jak můžeš vědět, jestli ho někdo vzal, nebo ne? Nejsi tady nikdy tak dlouho, abys chápal, co se všechno děje.“

„Pracoval jsem,“ vykřikl. „Chtěl jsem ti říct…“ Zarazil se, než řekl slovo vysvětlení o MacPhersonovi. Nebyla na to vhodná doba. Mary Rose se trápila tak zoufale, že ho nebyla schopna poslouchat.

Neudržel se a zaklel. „Mohla bys mít větší pochopení,“ řekl pak.

Vrávoravě se zvedla. Měla takový vztek, že se jí ruce bezděčně svíraly v pěst. Prolomila se v ní jakási hráz a ona si uvědomila, že tak dál už nemůže. Konečně zvonila hrana všem těm měsícům, kdy se snažila být někým jiným, než byla ve skutečnosti.

„Pochopení? Ty čekáš, že budu mít pochopení pro jejich slídění? Můj otec mi bral dopisy, než jsem je mohla odeslat, a já mám mít pochopení? Jak dlouho čekáš, že budu trpělivá, Harrisone? Celou věčnost? Když nepracuješ ve dne v noci, abys dokončil, co hodláš dokončit, ze všech sil hledáš důkazy, abys usvědčil MacPhersona. Jsi úplně vedle, už celé měsíce. Ach, jaká hanba. Použila jsem další výraz, který moji příbuzní považují za ohavný.“

„O čem mluvíš? Co má být ohavné?“

Neodpověděla. Nepochopil by to. On ani nikdo jiný. Obrátila se k manželovi zády a zahleděla se do noční tmy.

„Všichni tě mají rádi," ujišťoval ji už klidnějším tónem.

Prudce se k němu obrátila. „Ne, nemají. Milují ženu, kterou si vysnili. Víš, co mi řekla teta Barbara? Že si mám sebe představovat jako čisté bílé plátno a nechat je, aby na něm vytvořili své mistrovské dílo. Nemilují mě. Jak by mohli? Vždyť mě ani neznají. Milují představu, že dostali Victorii zpátky, a teď se každý snaží předstírat, že jsem tu žila od narození. A co ty, Harrisone? Miluješ mě, nebo jejich mistrovský obraz?"

„Tebe," zařval.

Hádka však neskončila; stupňovala se. Byla plná úzkosti a zděšení z toho, co se jí stalo, a on byl prostě tak vyčerpaný, že s ní nedokázal rozumně mluvit. Dohromady to dávalo výbušnou směs.

Co sakra znamenaly ty řeči o bílém plátně? Znovu začala křičet, když naléhal, aby mu to vysvětlila. Říkali jeden druhému nepříjemná slova, i když ne taková, která by se nedala odpustit, a jakmile si Mary Rose uvědomila, že má na krajíčku pláč, ukázala na dveře a vyzvala ho, aby odešel.

Poslechl. Ona pak vklouzla do postele a plakala tak dlouho, až usnula. Probudila ji manželova vroucí omluvná slova.

„Nezlob se, miláčku. Mrzí mě to," opakoval znovu a znovu.

Byla přesvědčena, že mu odpustí cokoliv. Milovala ho a udělala by všechno, aby chránila jeho i jejich manželství.

Milovali se, ze srdce toužili utěšit jeden druhého, a když konečně usínali v objetí, uslyšel, jak zašeptala: „Miluji tě."

„I já tě miluji, Victorio."

Můj bože, řekl jí Victorio.

O dva dny později se vydala na cestu domů.

* * *

14. srpna 1874

Drahá maminko,

musím strávit za trest celé odpoledne ve svém pokoji, protože jsem se dnes nechovala hezky. Bouchla jsem Tommyho Bonnersmithe do nosu, až mu tekla krev. Patří mu to, maminko. Cole mě odvezl do Blue Belle a já jsem zrovna vycházela z obchodu, když mě Tommy chytil a přitiskl mi na pusu svoje rozplizlé rty.

Neřekla jsem Colovi, co mi Tommy udělal. Vyšel ven a uviděl, že Tommy sedí na zemi, drží se za nos a brečí jako malé děcko. Můj bratr by Tommyho zastřelil, kdyby věděl, co se stalo, a já nechci, aby na někoho střílel. Už tak si získává špatnou pověst.

Vůbec svého činu nelituji. Adam i Cole mi vždycky říkají, že bych neměla připustit, aby si na mne kluci dovolovali. A Tommy si přece dovoloval, ne?

Zklamala jsem tě?

Tvoje milující dcera

Mary Rose

KAPITOLA 21

Harrison se vrátil do Elliottova domu, právě když loď s Mary Rose na palubě odplouvala do Ameriky. O tom však samozřejmě nevěděl. On ani nikdo jiný.

Vešel do zimní zahrady, kde seděl Elliott se svým tajemníkem a probírali různé transakce.

„Kde je moje žena?“

Elliott zvedl k Harrisonovi oči a usmál se. „Šla se svou komornou nakupovat,“ odpověděl.

„Omluvíte nás, MacPhersone?“ zeptal se Harrison. Založil si ruce za záda a snažil se tvářit nevzrušeně. Nejraději by však popadl MacPhersona za krk a poslal ho rovnou do pekla za to, co provedl. Musel vynaložit veškerou svoji vůli na to, aby nutkání nepodlehl.

„Co kdybyste nám objednal nějaký čaj, než si promluvím se svým zetěm?“

MacPherson se uklonil svému zaměstnavateli a vyšel z místnosti. Harrison za ním zavřel dveře.

„Pochybuji, že by nás někdo poslouchal, Harrisone. Všichni jsou venku a služebnictvo má práci s balením. Něco není v pořádku, že? Máš divný výraz v očích.“

„Nepřišel jsem sám, pane. Na chodbě čeká policie, aby zatkla MacPhersona. Z boží vůle ho konečně přimějí, aby všechno přiznal. Ale i tak je dostatek důkazů, aby ho usvědčili ze zpronevěry, a v každém případě ten bastard půjde pod zámek. To on zorganizoval celý únos.“

Flliottovi vypadly z ruky papíry, které držel. Jeho mysl se vzpírala přijmout informaci, kterou mu Harrison podával.

Zdálo se, že to nemůže pochopit. „George… George mi chtěl ukrást Victorii? Ne, ne, to nemohl udělat. Vždyť ji hledal ze všech sil a nikdo nepřišel na jediný důkaz, který by ho spojoval se zmizením mé dcery. A ty teď tvrdíš…“

„Douglas ho viděl, jak vystupuje z kočáru a podává košík nějaké ženě.“

„Douglas? Kdo je to?“

Harrisona jeho otázka ohromila. Dobrotivý bože, vždyť Elliott nezná ani jména jejích bratrů!

„Jeden z mužů, kteří ji vychovali,“ odpověděl. „Douglas je v každém ohledu její bratr. Měl byste se smířit s realitou, než bude pozdě.“

Elliott byl tak překvapen tím, co mu Harrison řekl o MacPhersonovi, že nemohl promluvit. Ani si nevšiml, jak rozzlobeně se jeho zeť tváří.

„Došlo ke zpronevěře?“

„Posílal jste dary sirotčinci, který neexistuje. V době, kdy byla Victoria unesena, sice existoval, ale o pár let později ho zavřeli. Pochybuji, že peníze od vás opustily MacPhersonovu kapsu.“

„Ale zpronevěra a únos jsou dvě odlišné…“

„Byl za tím MacPherson, pane. Zcela jistě.“

Elliott zavrávoral slabostí. Když si uvědomil celou pravdu, udělalo se mu tak zle, že se mu zdálo, že bude zvracet. Ze všech sil se snažil nabýt zas rovnováhu.

„Dopřej mi chvilku, jen malou chvilku,“ zašeptal.

Harrison se posadil vedle Elliotta a položil mu ruku na rameno. Neřekl ani slovo, jen trpělivě čekal, až se vzpamatuje.

Elliottovi skutečně netrvalo dlouho a uklidnil se. Pak chtěl slyšet všechno.

„Pověz mi to celé od začátku a na nic nezapomeň.“

„Víme, že MacPherson vybral z jednoho z vašich účtů velkou sumu peněz den předtím, než byla unesena vaše dcera. Victorii unesl následující den pozdě v noci a předal ji její chůvě. Předpokládám, že peníze, které ukradl, dal té ženě, aby je použila na živobytí pro sebe a pro dítě, zatímco sám z vás chtěl dostat co největší výkupné. List vytržený z bible měl být pravděpodobně poslán zpět jako důkaz, že má vaši dceru.“

„Ale co se stalo? Nikdy jsme žádný požadavek na výkupné nedostali… jen první zprávu…“

„MacPhersonovi to nevyšlo,“ řekl Harrison. „Chůva ho podvedla, pane. Douglas mi řekl, že ta žena od něho zpočátku nechtěla košík převzít. Viděl, jak při rozhovoru s MacPhersonem kroutila hlavou, ale když jí ukázal obálku plnou peněz a mával jí s ní před očima, změnila názor.“

„A pak?“

„Chůva dostala strach, a když MacPherson odešel, zašla do nejbližší uličky a pohodila Victorii na hromadu odpadků. Pak utekla.“

„Můžeš to všechno dokázat, Harrisone?“

„Můžu dokázat zpronevěru, pane. To bude stačit, aby šel na zbytek života za mříže. Douglas tvrdí, že by MacPhersona poznal i dnes. Já si tím nejsem tak jistý, ale myslím, že policie vašeho tajemníka přinutí mluvit.“

„Kdyby si to chůva nerozmyslela, dostal bych své dítě zpátky? Ne… ne, ovšem že bych ji nedostal. Zabil by ji, že?“

„Zřejmě ano,“ přisvědčil Harrison.

Elliott se začal třást zlostí. „Celé ty roky ta zrůda seděla po mém boku a klidně pracoval, jako by se nic nestalo, i když…“

Nemohl mluvit dál. Harrison chápavě přikývl. „Pane, bylo to od něho velmi chytré. Musel prožívat opravdovou paniku, když chůva i dítě zmizely. Ale neutekl. Zůstal, kde byl. Jak je možné získat lepší přehled o pátrání než postavit se do jeho centra? Pokud pracoval pro vás, mohl vidět všechno, co se dostalo na váš stůl, ještě dříve než vy.“

Elliott najednou vyskočil a hnal se ke dveřím. „Jdu za ním a…“

Harrison ho vzal za rameno a zadržel. „Ne, nikam nechoďte. Už ho odvedli. Vím, co chcete udělat, a je to pochopitelné, ale nemůžete ho zabít.“

Jemně odvedl Elliotta zpátky k pohovce a pomohl mu usadit se. Zůstal u něho velmi dlouho, dokud si nebyl jistý, že se Elliott plně ovládá a neudělá něco, čeho by později mohl litovat.

Harrison s ním chtěl původně hovořit o svých vlastních plánech do budoucna, ale uvědomil si, že není vhodná doba, aby ho zatěžoval ještě něčím navíc. Bude muset počkat na později, než mu oznámí, že s prací u něho končí.

Vyšel nahoru do ložnice, aby mohl být chvíli o samotě a promyslel si, co přesně chce říct své ženě. Hodlal použít ta správná slova, a jestli bude muset kleknout na kolena a prosit ji o odpuštění za všechnu bolest, kterou jí neúmyslně způsobil, udělá to.

Elliott neznal jména jejích bratrů. To zjištění mu pořád nešlo z hlavy. Ve jménu lásky a otcovství se cílevědomě pokoušel vymazat její minulost a přetvořit ji v dceru, jakou si přál mít. Jak se teď musí Mary Rose cítit a jak mohla strpět všechnu tu nesnesitelnou samolibost?

Na stole na něho čekal její dopis. V okamžiku, kdy ho spatřil, se ho zmocnila úzkost a málem se bál na něj sáhnout.

Musel si dopis na rozloučenou přečíst třikrát, než pochopil. A pak se mu nitro sevřelo tak jak nikdy v životě. Sklonil hlavu a poddal se bolesti, přijímal ji, protože nemohl vinit nikoho jiného než sebe, a najednou bylo pozdě.

Přišel o ni.

Harrison neměl ponětí, jak dlouho stál na místě a držel její dopis, ale v pokoji bylo šero, když se konečně pohnul. Na dveře klepal Edward a žádal ho, aby přišel dolů. Potřebuje ho lord Elliott.

Málem na jeho volání neodpověděl, a pak si uvědomil, že má vlastně svému tchánovi co říct. Už mu ani trochu nezáleželo na tom, jestli něco pochopil. Harrison si s ním musí okamžitě promluvit o jeho dceři.

Elliott stál před krbem. Díval se na dopis ve svých rukou.

„Rozloučila se má žena i s vámi?“

Elliott pomalu přikývl. „Měla všechno,“ zašeptal. „Proč nebyla šťastná? Věděl jsi, že se chystá odjet? Harrisone, nerozumím tomu. Říká… okamžik, přečtu ti to. Poslední řádek… tady to je. Mám vás ráda, otče, a myslím, že kdybyste mě znal, možná byste mě i vy měl rád.“

Elliott zvedl hlavu. „Ale já ji mám rád.“

„Ano, máte ji rád, ale od okamžiku, kdy jste ji objal a přivítal, jste se pokoušel ji změnit. Nemáte tušení, co jste ztratil, že? Doporučuji vám, abyste se posadil, a já se pokusím seznámit vás s vaší dcerou. Myslím, že na začátek bych vám měl povědět o Corrii,“ dodal. „Bláznivá Corrie. O ní jste ještě neslyšel, že ne? No

ovšemže ne. Vždyť byste ji neposlouchal. Ale teď budete. Jsem rozhodnut dosáhnout toho, abyste pochopil.“

Elliott přešel k pohovce a posadil se. Nemohl odtrhnout oči z dceřina dopisu na rozloučenou a nepustil ho z ruky.

Harrison vyprávěl o přátelství mezi oběma ženami. Elliott zbledl, když uslyšel, jak samotářka vypadá. Slzy mu vstoupily do očí, když o chvíli později Harrison vzpomínal, jak Corrie vystrkovala ruku oknem, aby pohladila jeho dceru po rameni.

„Její soucit s trpícími mě zahanbuje,“ řekl Harrison. „Myslím, že možná proto s námi vydržela tak dlouho. Bože, a já jsem jí pořád říkal, aby měla víc pochopení, aby vám dala čas, než si na ni zvyknete. Ale vy jste ji nechtěl přijmout takovou, jaká je, že? Nemůžete to odčinit, pane. Už se stalo. Ti muži jsou její rodina. Vaše dcera hraje na piano a hovoří plynně francouzsky. Měl byste na ni být opravdu pyšný.“

Toho dne bylo už příliš pozdě na to, aby Harrison začal uskutečňovat vlastní plány, a tak zůstal s Elliottem dlouho do noci a vylíčil mu většinu toho, co věděl o minulosti Mary Rose.

Měli potřebný klid. Lillian se sice pokusila je vyrušit, ale její bratr ji příkře vykázal ven.

„Otcovská láska by měla být bezvýhradná,“ zašeptal Elliott. „Ale já…“

Nemohl mluvit dál. Začal vzlykat a zabořil tvář do dlaní. Harrison mu podal kapesník.

„Každé ráno se se mnou posadila a poslouchala, jak jsem jí vyprávěl o rodině. Nikdy nemluvila o svých přátelích.“

„Nenechal byste ji.“

Elliott sklopil hlavu. „Ne, nenechal. Můj bože, co jsem to udělal? Co jsem to udělal?“

Harrison byl vyčerpán fyzicky i psychicky. Nemohl poskytnout Elliottovi soucit, který zřejmě potřeboval.

„Končím.“

„Cože?“

„Končím, pane. Dokončil jsem všechnu práci, kterou jste mi dal. Dělal jste to schválně, že? Chtěl jste trávit čas se svou dcerou, a tak jste mě posílal na cesty po celé zemi. Neviním vás. Tak velice

jsem vám chtěl splatit dluh, který jsem měl, že jsem neprotestoval. Proto jsem se také upnul na MacPhersona," dodal a kývl hlavou. „Ale už je konec," zašeptal. „Když mě teď omluvíte, půjdu nahoru a sbalím si věci."

„Kam jdete?"

Harrison odpověděl, až došel ke dveřím. „Vracím se domů."

Adam Clayborne měl být souzen pro vraždu. Harrison se o té ukrutnosti dověděl, když vešel do nájemní stáje. Měl v úmyslu koupit vůz a dva koně, aby si mohl převézt své věci do Blue Belle, ale jakmile mu stařec, který stáj vedl, vylíčil, co se stalo, Harrison okamžitě plán změnil.

„Ano, pane, bude se u nás věšet. Dva nóbl oblečení pánové z Jihu si s sebou přivedli právníka. Slyšel jsem, jak říkají, že chtějí, aby jim soudce Burns Adama předal a oni ho mohli odvézt s sebou a soudit tam u nich, ale lidi odtud nevěří, že jim soudce půjde na ruku. Bude se snažit soudit toho člověka sám, nebo mu to lidi spočítají. Právě proto je to tady skoro opuštěný. Kdybyste přišel zítra, najdete všechno zavřený. Lidi z toho dělají událost; v Blue Belle se na to těší jako na svátek. Někteří si udělají piknik, až ho budou věšet, jiní budou radostí vyvádět. Ženský ovšem budou zřejmě brečet, řek bych. Tancovat se každopádně začne až za soumraku. Bude velký pozdvižení a vy byste ho neměl zmeškat."

Harrison slyšel vše, co potřeboval vědět. Rychle koupil koně, hodil muži dvacet dolarů a požádal ho, aby najal někoho, kdo mu odveze věci vozem.

Právě si osedlal svého vraníka, když stařec řekl: „Podle vašeho spěchu vidím, že to nechcete zmeškat. Máte dost času," ujistil ho. „Dalších pár hodin se nebude nic dít. Vezmu vám věci do města. Možná mi to taky vynese dvacet dolarů."

„Adam Clayborne je nevinný." Jakmile to Harrison pronesl, vyhoupl se do sedla.

„Na tom nezáleží. Je černej, a ti dva, kteří ho obviňují, jsou bílí. Clayborne bude viset."

Stařec se obrátil a teprve v tom okamžiku si uvědomil, že mluví do prázdna. Harrison byl pryč.

Ujížděl do Blue Belle jako o život, protože se děsil toho, co se už mohlo stát. Musí tomu okamžitě udělat konec, než se věc vymkne z rukou soudce. Nikdy předtím neviděl lynčující dav, ale četl o něm dost živých líčení a běhal mu z nich mráz po zádech. Neměl tušení, co udělá, aby Adama zachránil, ale s boží pomocí na něco přijde. Ať zákonnou cestou, nebo jinak.

Harrison zaháněl myšlenky na Mary Rose a na to, co teď musí prožívat. Přinutil se soustředit na Adama. Věděl, že v jeho minulosti je nějaké tajemství, ale Adam mu nikdy neřekl jaké.

Vražda? Nedovedl si představit toho mírného muže, jak někoho zabíjí bez vážného důvodu.

I když Harrison nebyl příliš zbožný, teď prosil Boha o pomoc. Měl nevýslovný strach.

Nedopusť, aby bylo pozdě. Nedopusť, aby bylo pozdě.

Výslech se konal v prázdném skladišti před Morrisonovým obchodem. Teď ovšem byla místnost nacpaná k prasknutí. Mary Rose se posadila na lavici vedle svého bratra. Travis seděl po jeho druhé ruce. Douglas a Cole zůstali venku. Nebylo jim dovoleno vstoupit, protože se soudce obával, že jejich vznětlivé povahy jim nedovolí zůstat v klidu.

Adamovi žalobci seděli v lavici proti Claybornovým. Byli celkem tři. Jeden právník, a dva ohavní, odporní ničemové, kteří si říkali Livoniini příbuzní. Mary Rose se na ně nemohla ani podívat.

Soudce Burns zaklepal kladívkem a přikázal, aby všichni sakra byli zticha, jinak bude muset veřejnost vykázat. Mary Rose byla jako omámená a sotva vnímala soudcova slova.

Všichni z Blue Belle a okolí se obrátili proti jejímu bratrovi. Všichni do jednoho. Než by člověk luskl prstem, změnili se z přívětivých známých ve skupinu rozezlených pomstychtivců. Adam většině lidí sedících teď v improvizované soudní síni pomáhal. Jeho laskavost a velkorysost najednou pro nikoho z nich nic neznamenala. Byl černý, a člověk, kterého zabil, byl bílý. Nikdo nepotřeboval slyšet víc. Adam byl vinen bez ohledu na okolnosti. Kdyby ho dav mohl odvléct ven a ukřižovat, Mary Rose byla přesvědčena, že by to udělal.

Nevěděla, jak to zarazit. Z Adamovy tváře čišel stoický klid a důstojnost. I když věděl, co ho čeká, byla na něm znát jen mírná zvědavost. Skrýval snad svůj vztek v sobě? Natáhl se a vzal ji za ruku. Jak by mu mohla pomoci? Bylo to vůbec možné?

Soudce udeřil kladívkem ještě jednou. Byl připraven oznámit své rozhodnutí týkající se převezení Adama na Jih.

„Prostudoval jsem si vaše papíry a zdá se, že jsou v pořádku."

Právník, kterého s sebou přivedli Livoniini synové, rychle vstal. Jmenoval se Floyd Manning, a jakmile se představil, dodal, že jeho rodina žije už přes sto let v Jižní Karolíně. Zdálo se, že si myslí, že ta skutečnost je nějak záslužná.

„Ovšemže jsou v pořádku," řekl Manning. „Můžeme si Clayborna odvézt? Nemáte žádnou jinou možnost než řídit se zákonem."

Ozvalo se poplašné zavytí. Kojoti chtěli svou potravu. „Nedovolte jim to, soudce," vykřikl někdo zezadu. „To není fér. Venku mě čeká rodina. Slíbil jsem jim…"

„Zavři ksakru zobák," přikázal soudce rušiteli. „Co jsem řekl, než jste mě začal nutit ke spěchu, Floyde Manningu, znamená, že přes veškeré vaše podklady je tu jeden malý problém. Zákon je zákon, ale říkat mi, že nemám žádnou jinou možnost, no, to je od cizince trochu opovážlivé. Budu s vámi jednat na rovinu. Tady jsem zákon já. Co řeknu, to se stane, a teď říkám, že Adama Clayborna vám nepředám. Jestli ho chcete vidět viset, budete muset počkat, až se zjistí, jestli je opravdu vinen, nebo ne."

„Ale, soudce, v Jižní Karolíně…" začal Manning.

„Tady nejsme v Jižní Karolíně," ozval se výkřik zezadu. „Pokračujte a suďte ho hned, soudce. Brzo bude poledne."

Soudce se zatvářil, jako by měl chuť někoho zastřelit. Protože byl v soudní síni jediný, kdo měl zbraň, uvažoval, že to snad bude muset udělat, pokud se lidé hezky rychle neuklidní.

Přejel dav ostrým pohledem a obrátil se k právníkovi se stoletou rodinnou tradicí. „Tady jsme v teritoriu, ne ve státě, a jak už jsem uvedl, co řeknu, platí."

Mary Rose sklonila hlavu. Ze všech sil přemáhala pláč. Hněvem se roztřásla tak, že jí naskočila husí kůže. Kdy tahle noční

můra skončí? Její bratři doufali, že soudce Burns předá Adama Jižanům. Měli v plánu jim ho venku za městem unést a ukrýt ho v horách, než vymyslí další plán.

Dav šílel nedočkavostí, chtěl, aby soudce řekl, kdy a kde míní Adama soudit. Burns nehodlal připustit, aby soudní síň ztratila k němu respekt. Sáhl do klína a zvedl svůj šestiranný revolver. Chystal se vypálit pár kulek do stropu, aby všechny utišil.

Ukázalo se, že jeho taktika je zbytečná. Právě když natahoval spoušť, postřehl v síni nový pohyb. Burns se pozorně podíval mezi lidi a uviděl, že rozezleným davem si prudce razí cestu Harrison.

Mary Rose si všimla, že náhle nastalo ticho, a sevřela ruce ještě pevněji. Co se stalo? Přivádějí Douglase a Cola? Bála se zvednout oči.

Harrison prošel těsně kolem ní. Nevěnoval jí ani jejím bratrům jediný pohled, když se prodíral ke stolu, za kterým seděl soudce Burns.

„Mám u vašeho soudu případ.“

Trhla hlavou. Zamrkala. Nezmizel. Harrison? Harrison přijel do Blue Belle? Připadalo jí, že nemůže popadnout dech, že se nemůže vzpamatovat.

„Jaký případ?“ vyzval ho soudce.

„Jmenuji se Harrison Stanford MacDonald…“

Burns ho nenechal domluvit. „Proč mi to říkáte? Já vím, jak se jmenujete.“

„Do zápisu, Vaše Ctihodnosti.“

„Do jakého zápisu? Tady zápisy nepořizujeme, aspoň ne moc často. V teritoriu to nebereme tak formálně. Upřesněte, co budete dělat,“ opakoval.

„Zastupuji Adama Clayborna.“

V soudcových očích zajiskřilo. Opřel se o opěradlo a poškrábal se po bradě. „Opravdu?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti, opravdu.“

„Tak byste mohl přejít rovnou tamhle a začít. Budu ho soudit za vraždu.“

„Má člověk v teritoriu právo na řádný soudní proces?“ zeptal se Harrison.

Soudce znal Harrisona tak dobře, že věděl, že se nepokouší ho provokovat nebo urážet. „Ano, ovšemže má právo.“

„Pak žádám o dostatek času na konzultaci se svým klientem.“

„Kolik času?“

„Měsíc.“

Ozval se nespokojený řev. Soudce klidně vystřelil do vzduchu. „Není možné čekat celý měsíc, Harrisone.“

„Vaše Ctihodnosti, potřebuji dostatek času, abych mohl připravit obhajobu.“

„Kam ho dáme, než přijdete na to, co budete říkat?“

„Mohl by být svěřen pod můj dohled,“ řekl Harrison.

„Uteče, soudce. Ten černej uteče. Jenom počkejte a uvidíte.“

Soudce Burns se naklonil stranou, aby viděl za Harrisona. „To ty, Bickleyi, rušíš jednání v soudní síni? Přísahám, že ti prostřelím hlavu, když nezavřeš zobák. Máte na přípravu dva týdny, Harrisone. Jste ochoten složit zálohu pro případ, že by Adam utekl?“

„Dám všechno, co mám.“

„Sto dolarů bude zatím stačit. Zbytek můžete zaplatit za dva týdny.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce opět udeřil kladívkem. „Adam zůstane do dne konání soudu v domácím vězení. Každý, komu se to nelíbí, může dávat pozor, aby nepřekročil hranice pozemku Claybornů. Slyšeli jste všichni, co jsem řekl? Bickleyi, jestli nemáš nic lepšího na práci, než se poflakovat venku a civět, můžeš se posadit na nejbližší strom. Jasný? Prohlašuji tímto, že jestli kdokoli z vás vstoupí na půdu Claybornů, mají právo vás zastřelit. Budeme ho soudit za dva týdny. Soudní jednání se odročuje.“

Soudce naposledy uhodil kladívkem o stůl. „To jste si teda dal, Harrisone,“ podotkl pak tiše. „Mám spis plný důkazů proti Adamovi. Můžete se na to mrknout, než se vrátím z ryb. Do příští neděle budu u Belle. Přineste sto dolarů tam.“

Floyd Manning přistoupil k Harrisonovi. „Negerskej ochránce,“ zasyčel.

Soudce ho slyšel. „Už tu nemáte co dělat, Manningu. Vraťte se domů. Jednání bude probíhat zas tady. Sejde se soud s porotou a já sám vyberu jejích dvanáct členů.“

Manningovo rozježené obočí se spojilo do vrásky. „Ten člověk nezaslouží řádný soud. Všichni by se odtud měli vytáhnout a rovnou pověsit.“

Právníkova tvář byla rudá jako krocan. Zuřil, protože jednání nedopadlo, jak si představoval.

Soudce Burns pohlédl na Harrisona. „Koho si vlastně myslí, že bychom měli věšet? Celé město, nebo jenom Claybornovy?“

Manning mu ochotně odpověděl. „Claybornovy samozřejmě. Zvlášť tu bílou holku, co žije s negrem pod jednou střechou. Je to pakáž.“

„Máte k tomu co říct, Harrisone?“ zeptal se soudce.

Harrison počítal do deseti, než soudci odpověděl. Vyčkávání mu ke klidu nepomohlo. „Jaká je sazba za napadení, Vaše Ctihodnosti?“

Burnsovi se objevily v očích šibalské jiskřičky. „Pět dolarů, vzhledem ke zvláštním okolnostem.“

Harrison sáhl do kapsy, vytáhl pět dolarů a položil peníze na stůl.

Co se stalo pak, právníka z Jihu tak překvapilo, že neměl čas se bránit. Harrison ho udeřil do tváře.

Byl to tvrdý úder. Manning se zhroutil na zem v mdlobách. Soudce se naklonil nad stůl, aby se podíval na ležícího muže, a pak se obrátil k Harrisonovi.

Musel přemáhat smích. „No, tohle byla příprava pacienta k anestézii. Bude to dolar navíc.“

Harrison mu podal dolar a zamířil ke své ženě a k jejím bratrům.

Nespouštěl oči z davu. Muži pomalu opouštěli síň a Harrison měl spoustu času, aby si mohl prostudovat jejich tváře. Žádnou nepoznával. Travis se začal zvedat. Harrison mu přikázal, aby zůstal sedět.

„Mary Rose, vstaň a pojď ke mně. Zdá se, že jsi moc ráda, že mě vidíš.“

Neváhala. Rychle vstala a obešla lavici. Vzal ji do náruče, sklonil se k ní, políbil ji na čelo a pak ji pevně objal.

„Vítej u nás, Harrisone," zašeptal Adam.

„Kdy se to sakra všechno stalo?" zeptal se Harrison.

„Sebrali mě včera," odpověděl Adam. „A teď jsem tady. Dostal ses k nám v posledním okamžiku. Za hodinu by bylo pozdě. Počkali by do zítřka, než by mě pověsili, ale jakmile je vynesen rozsudek, už se nedá nic dělat."

Ze skladiště se vytratil poslední z diváků. Dovnitř vtrhli Douglas a Cole.

„Zavřete dveře," vykřikl Harrison.

„Pojďme sakra odtud," zavrčel Cole. Hodil Travisovi revolver a hnal se uličkou. „Adame, všechno v pořádku?"

„Ano," odpověděl mu bratr.

Harrison konečně pustil Mary Rose. Neustoupila však a dál se o něho opírala. Třásla se málem viditelně. Prožila hrozný den a věděla, že to nebude lepší.

Musel jí toho tolik říct, ale teď nato nebyl vhodný čas ani místo. Dopravit Adama bez úhony na ranč bude vyžadovat plnou pozornost všech.

„Říkám, že bychom měli vypadnout," prohlásil Cole. „Dostaneme všichni kulku do zad, když se o to pokusíme," namítl Travis.

„Má pravdu," řekl Douglas. „Teď není možné utíkat," dodal.

„Nepůjdu nikam jinam než domů," prohlásil Adam. Odsunul židli a vstal. „Harrisone, nevím, jestli bych ti měl poděkovat, nebo jednu vrazit. Dal jsi mi celé dva týdny času, ve kterém můžu přemýšlet o smyčce kolem krku."

„Moc svému advokátovi nevěříš," poznamenal lakonicky Harrison.

„Věřím ti dost. Ale se zbytkem světa mám problémy. Jsi čestný muž, Harrisone, ale zdá se, že to je dnes vzácná výjimka. Říkal jsem Mary Rose, že se vrátíš. Nevěřila mi. Ale už asi věří, že?"

Harrison užasl. Myslela si snad, že zůstane v Anglii a bude se starat jen o sebe? Neuvědomila si, že si s sebou odvezla jeho srdce?

„Harrisone, pojedeš s námi domů, nebo se zastavíš u Belle, aby ses podíval na důkazy?“ zeptal se Travis.

„Domů,“ odpověděl. „Než udělám cokoliv, chci mluvit s Adamem.“

Vážné procesí pomalu vyšlo ze skladu. Venku narazili na obyvatele městečka, kteří se shromáždili, aby Adama pozdravili a povzbudili. Bylo milé vidět, že lidé z Blue Belle na něho nezanevřeli.

Harrison měl za úkol krýt jim záda při návratu domů. Jel dost daleko za rodinou, a když začali sjíždět z posledního kopce, zastavil se a počkal, dokud nebyli z dostřelu. Pak se rychle vrátil, zjistil, co potřeboval, a pokračoval v cestě.

Mary Rose seděla s bratry u stolu v jídelně. Všichni šeptem hovořili o dvoutýdenním odkladu a dělali si starosti.

Přemýšlela o Harrisonovi. Když ho znovu uviděla, naplnilo se její nitro neuvěřitelnou touhou. Proč se vrátil? Není přece taková, jakou ji chtěli mít její příbuzní v Anglii. Copak to nepochopil? Ach bože, co bude dělat? Cítila se zoufale od okamžiku, kdy ho opustila… až dodnes. Připadalo jí, jako by umírala, a jakmile klidně vstoupil do soudní síně a uprostřed všeho zmatku rozvážně promluvil, začala znovu žít.

Slyšela, že Harrison vešel do domu a stoupá po schodech.

Dveře se se zaskřípáním otevřely a zase zavřely. Hledal ji v pokoji, pomyslela si, a to znamená, že počítá, že s ní zůstane?

Konečně přišel k nim. „Adame, chtěl bych si s tebou promluvit v knihovně.“

Na ni se ani nepodíval.

„Moji bratři i sestra vědí všechno,“ odpověděl Adam.

„Jen s tebou,“ opakoval Harrison.

Nikdo je nerušil a setrvali spolu v rozhovoru přes dvě hodiny. Harrison trval na tom, aby mu Adam pověděl všechno, co si pamatoval o způsobu života v době, kdy žil na plantáži, a všechno o rodině, které patřil.

„Paní Livonia byla ženou Waltera Adderleye. Měli dva syny. Oba jsi dnes viděl u soudu. Reginald je mladší z bratrů. Je mu o hodně let méně než mně. Lionel je starší. Podobá se svému otci.

Walter byl pijan. Každý den začínal pít už kolem poledne a skončil až pozdě večer, kdy ho museli ukládat do postele. Když se napil, byl skutečně zlý, což znamenalo, že byl zlý skoro pořád. Často vyvolával spory se svou ženou. K něčemu mezi nimi muselo dojít, protože když byl opilý, nemohl se na ni ani podívat.“

„Bil ji?“

„Ano, bil. Nemohla se mu ubránit. Měřil přes šest stop a ona byla drobná žena. Moji matku také bil. Snažila se Livonii pomáhat, a tak se s ní dělila i o týrání.

Jednou v pátek v podvečer, chvíli před večeří, jsem při návratu z plantáže procházel domem a uslyšel jsem, jak paní Livonia křičí. Adderley bil ji i moji matku. Skočil jsem mezi Livonii a pána. Vzpomínám si, že jsem si myslel, že když obrátím jeho hněv na sebe, matka a Livonia budou zachráněny. Matka měla nos od krve a jedno oko napuchlé, Livonia na tom byla ještě hůř. Pokoušela se vstát a málem se jí to podařilo, ale pak ji znovu uhodil. Zhroutila se na podlahu. Prosila ho, ať ji nechá být. A on do ní začal kopat. Žadonila o milost a modlila se, Harrisone. Prosila mě, abych jí pomohl… tak jsem to udělal.“

Adam se odmlčel a rozechvěle se nadechl, než pokračoval. „Chytil jsem ho kolem pasu a odstrčil jsem ho, zatímco matka pomáhala Livonii vstát.

Adderley začal zuřit. Řekl Livonii, že ji zabije, setřásl mě a znovu se na ni vrhl. V tom okamžiku jsem ho uhodil. Zavrávoral o pár kroků dozadu a pak chtěl vyrazit po mně. Ale neudržel rovnováhu a narazil na roh krbu. Myslím, že byl mrtvý, dříve než dopadl na zem.“

„Kam jsi ho udeřil?“

„Do brady.“

„Ne zezadu? Říkal jsi, že se od tebe odvrátil, když…“

„Ano, ale já jsem byl rychlejší. Postavil jsem se před paní Livonii, pokoušel jsem se ji chránit a uhodil jsem ho, když do ní kopl.“

„A co se stalo pak?“

„Paní Livonia mi dala peníze a vyzvala mě, abych utekl. Ona i matka chtěly říct policii, že mě prodali. Když přijela policie,

Livonia tvrdila, že to byla nešťastná náhoda. Ani jedna se nezmínila o mně. Na Adderleyově obličeji nebyla po mé ráně ani stopa. Bylo mi teprve třináct a neuměl jsem se bít. Každý ve státě věděl, jaký je Adderley opilec. Nikdo o Livoniiných slovech nepochyboval. Tvrdila, že její manžel zavrávoral a narazil do krbu. Bylo to prohlášeno za nešťastnou náhodu.“

„Věděl ještě někdo, co se stalo?“

„Ne.“

„Proč tě začali najednou pronásledovat její synové? Jaké důkazy mají?“

„Dopisy, které jsem napsal matce. Všechny si je schovávala. Adderleyovi synové je museli najít. V několika z nich jsem se zmínil o minulosti a psal jsem matce, že se o ni bojím.“

Harrison ztrápeně povzdechl. „Nemáš na svědomí žádný zločin, Adame.“

„Byl jsem otrok a odvážil jsem se dotknout svého pána. Vztáhl jsem na něho ruku. Jeho synové si myslí, že bych měl viset jen za to.“

„Myslíš, že Adderleyovi synové šli za svou matkou a přinutili ji, aby jim řekla, co se skutečně stalo?“

„Ano. Lionel se stal věrným obrazem svého otce. Matčiny dopisy jsou plné obav o paní Livonii. Ale na tom nezáleží, že? Když mě z vraždy obviní dva běloši, oba víme, že budu usvědčen.“

„Bez boje ne,“ sliboval Harrison. „Musím se tě zeptat ještě na něco. Chceš zůstat a bojovat, nebo bys raději utekl?“

„Nechal bys mě utéct, kdybych chtěl? Dal jsi všechno, cos měl, abys zajistil, že zůstanu.“

„Toho nejcennějšího jsem se nevzdal,“ odpověděl Harrison. „Pořád mám Mary Rose, jestli mi dovolí zůstat.“

„Co tedy radíš?“

„V srdci tě považuji za bratra, Adame, ode dne, kdy jsem se oženil s tvojí sestrou. Nechci, aby se ti něco stalo. Jako tvůj advokát ti radím, abys zůstal a bojoval.“

„Takže bratr v tobě chce, abych utekl, a advokát si přeje, abych se tomu postavil.“

„Tak nějak," přisvědčil Harrison. Oči mu sklouzly k textu, který si Adam opsal a pověsil na zeď. Teď mu byl jasný důvod, proč ten text Adam tolik miloval.

„Slib mi něco, Adame."

„Co to má být?"

„Až bude po všem, dej ten citát pryč."

Adam vstal a protáhl si ramena. „Celý život jsem se skrýval a čekal. Už nechci tak žít. Vždycky jsem věděl, že ten den přijde, a teď je tady. Zůstanu a budu bojovat. ‚Komu zvoní hrana'," dodal šeptem. „‚Zvoní tobě'."

„Ksakru, to zní pochmurně."

„Cítím se pochmurně. Dnes k tomu mám důvod. Už jsme skončili?"

Harrison se usmál. „Teprve jsme začali. Budeme mluvit o tom, co řekneš, až budeš mít slovo, a o tom, co bys podle mne říkat neměl. Posaď se, Adame. Bude to dlouhá noc."

Harrison si začal dělat poznámky. Cole jim přinesl tác se sýrem a vdolky a pivo. Protože ho nevyzvali, aby odešel, zůstal v knihovně, opřel se o desku stolu a poslouchal otázky, které Harrison kladl jeho bratrovi.

Za hodinu se k nim přidali Travis a Douglas, ale Mary Rose s nimi nepřišla. Myslela si, že Adam bude mluvit mnohem bezprostředněji, když se nebude muset ohlížet na ni.

Nemohla ani jíst, tak měla žaludek rozbouřený, a po dlouhé chvíli, kdy seděla u stolu úplně sama a přemýšlela o Adamovi, se nakonec zvedla a vyšla nahoru do svého pokoje.

Myšlenky jí utíkaly k Harrisonovi. Co bude proboha dělat? Oslovil ji Victorio. Koho vlastně miluje? Ví, že jí zlomil srdce, když ji nazval tím jménem? Proč ji nemůže mít rád takovou, jaká je?

Na jejím polštáři ležela květina. Nebyla to růže, ale zářivě rudá vrbovka.

Konečně pochopila, co se jí snažil připomínat od oné první noci v Anglii, kdy našla na svém polštáři růži. Věděl, co ji v Anglii čeká, jak těžké období má před sebou, a tak, zatímco všichni ostatní se ze všech sil snažili všechno na ní změnit, Harrison jí

beze slov připomínal, že ji miluje takovou, jaká je. Přijímal ji se všemi jejími nedostatky.

Byla jeho Rose.

Ohromilo ji to. Jak mohla o něm někdy pochybovat? A jak jí mohl odpustit, že mu tak málo důvěřuje?

Posadila se na pelest postele, lehce přitiskla květinu k hrudi, sklonila hlavu a rozplakala se.

„Ten květ ti měl udělat radost, ne rozplakat tě."

Harrison stál ve dveřích. Srdce se jí zastavilo. Vypadal ustaraně a unaveně… a zranitelně.

„Ty mě miluješ."

„Ano."

„Děkuji," zašeptala.

„Za to, že tě miluji?"

Zavrtěla hlavou. „Za to, že ses vyrovnal s mojí nejistotou. Miluji tě z celého srdce, a přitom jsem se tolik bála. Počkej," dodala, když se k ní obrátil. „Napřed tě musím požádat o odpuštění."

Usmála se a vlastní úsměv ji překvapil. Teď by se přece neměla usmívat. Měla by být vážná, aby věřil, že když mu to slíbí, už o něm nebude nikdy pochybovat.

„Máš Jobovu trpělivost," začala. „Celou tu dobu čekáš, že pochopím, že?"

„Ne, chápala jsi to od začátku. Jen jsem ti to připomínal."

„Oslovils mě Victorio."

„Opravdu?" Zdálo se, že ho její slova překvapila.

„Zlomils mi srdce."

Harrison za sebou zavřel dveře a vykročil ke své ženě. Na krok od ní se zastavil.

„Miluji tě, Mary Rose MacDonaldová. Je mi jedno, jak se jmenuješ. I kdyby sis jméno měnila každý týden, nebude mi to vadit. Vždycky budeš moje Rose."

Už se jí nechtělo držet na prsou květinu. Chtěla vzít do náruče manžela. Odložila vrbovku na stolek a vstala. „I já tě miluji," řekla. „Mrzí mě, že jsem o tobě pochybovala. Můžeš mi odpustit?"

„Měl jsem se ti víc věnovat. Věděl jsem, co všechno musíš prožívat. Měl jsem přestat pracovat pro tvého otce mnohem dřív. Neměl jsem chtít za každou cenu všechno dokončit. Můžeš mi odpustit?“

„Tys pro něho přestal pracovat?“ zašeptala. „Neudělalas žádnou hloupost, když ses sem vrátila, že ne, miláčku?“

„Hloupost? Co myslíš?“

„Jako třeba že bys požádala o rozvod, kterého je prý zde možné snadno dosáhnout.“

„Neodpovím ti, dokud mě nepolíbíš. Ach Harrisone, ty sis uprostřed tak zmateného dne vzpomněl, že jsem si kdysi myslela, že vrbovka je růže! Polib mě, prosím.“

„Jestli ses rozvedla, ožením se s tebou znovu. Navždycky, Mary Rose. Myslím to vážně.“

A pak si ji konečně přitáhl do náruče s veškerou láskou a něhou, kterou v sobě měl. Bolest, kterou oba prožívali během odloučení, pominula a najednou se zas cítil úplný.

Dychtivě ho políbila na tvář. „Proč ti trvalo tak dlouho, než jsi přijel?“

„Miláčku, kdyby ses ohlédla při své plavbě za sebe, mohl jsem ti zamávat,“ vychloubal se. „Vyplul jsem, co nejdřív bylo možné. Dovol, abych tě ještě jednou políbil.“

Oba se třásli touhou po sobě, když se od sebe odtrhli. Mary Rose mu položila tvář na hruď. Líbilo se jí, jak jí zní do ucha prudké bušení jeho srdce. Milovala na něm všechno. I když ji přiváděl k šílenství svou neústupností a samolibostí, milovala ho.

Přemýšlela, jestli ví, jak je skvělý.

„Není tak snadné dosáhnout rozvodu. Zřejmě jsi četl moc laciných románů, Harrisone. Nerozvedla jsem se s tebou. Jsme svoji navždy, rozumíš?“

Opřel si bradu o její temeno. Bože, jak byl spokojený. Cítil se zas celistvý a to všechno způsobila její magická láska.

„Pojedeme zas do Anglie? Jela bych s tebou kamkoliv. Pokud budeme spolu, nic mi nebude chybět.“

Byl uchvácen. Opustila by kvůli němu dobrovolně svůj ráj jen proto, že ho miluje.

„Ne, nevrátíme se tam. Budeme žít zde. Koupím kus půdy a postavím dům.“

Znovu se rozplakala. Ujišťovala ho samozřejmě, že jsou to slzy radosti. A pak ho od sebe odstrčila a tvrdila, že už neřekne ani slovo, dokud se nesvlékne.

Rád jí pomohl. Pomyslel si, že ji tentokrát svlékl v rekordním čase a ani přitom nic nepotrhal. Někdo z nich odhrnul pokrývky a pak spolu klesli do postele.

Lehl si na ni a jemně ji políbil, až ucítil, že pod jeho rty otevřela ústa. Špičkou jazyka přejel po jejím a jemně vklouzl dovnitř. Byl odhodlán postupovat pomalu a nepodlehnout svému hladu, ale znemožňovala mu to. Její ruce laskaly každý kousek jeho těla, a když začala hladit přirození, zapomněl na všechny své ušlechtilé úmysly. Ovinul si kolem ruky pramen dlouhých vlasů a trochu se posunul. Jazyk jí zabořil do úst. Jediným pohybem vnikl do jejího nitra. Rozkoš z toho, jak ho v sobě sevřela, ho přiměla zavřít oči v extázi.

Zvedla kolena, aby mohl do jejího těla proniknout co nejhlouběji, a jakmile ji zaplavila vlna slasti, tiše zaúpěla. Rozkoš byla tak intenzivní, že se přestala ovládat. Nemyslela už na nic jiného než na extázi.

Ovládl se víc než ona. Dosáhla vrcholu jako první, a když ucítil záchvěvy jejího orgasmu, zrychlil tempo a dopřál si svůj. A byl stejně dokonalý jako vždy.

Velmi dlouho nebyl schopen se od ní odtáhnout. Doufal, že ji nerozdrtí, a umínil si, že až přiměje své tělo, aby ho poslouchalo, zeptá se jí na to.

Tentokrát neplakala. Smála se. Její smích byl nakažlivý a brzy si uvědomil, že i on se směje.

Konečně se zvedl a mohl se jí podívat do překrásných očí.

„Je ti dobře, že?“

Pomalu přikývla. „Ještě líp.“

„Choval jsem se jako zvíře.“

Znovu se zasmála. „Já taky. Ale vzpomínka na to, co se stalo, už bledne. Myslíš, že bys mi to mohl ještě jednou připomenout?“

„Ty mě zabiješ, Mary Rose.“

Málem to udělala. O hodinu později Harrison usnul a věřil, že zemře jako šťastný muž.

* * *

2. ledna 1876

Drahá maminko,

dnes slavím své šestnácté narozeniny a konečně si smím dát na krk svůj krásný medialonek. Děkuji, maminko, za to, že jsi mi dala takový poklad. Budu ho opatrovat navěky. Jsem tak šťastná, že tě mám. Adam říká, že ode dne, kdy mě našli na smetišti, nás všechny opatruje Bůh. Má pravdu, maminko. Dal mi čtyři bratry, kteří mě milují a chrání, a dal mi tebe.

Ušetřila jsem polovinu peněz, které potřebuji na cestu do Karolíny. Pokud všechno dobře dopadne, budu moct příští rok přijet a zůstat u tebe. Je to můj sen, maminko. Prosím dovol mi to. Potřebuji tě obejmout.

Tvoje dcera

Mary Rose

KAPITOLA 22

Mary Rose probudila Harrisona kolem jedné hodiny ráno, když se pokoušela vylézt z postele. „Kam jdeš?“ zašeptal ospale.

„Dolů. Mám hrozný hlad. Nechtěla jsem tě probudit. Jen spi.“

Harrison si uvědomil, že má také hlad. Natáhl si kalhoty, narazil si přitom palec a poskakoval po pokoji, mumlaje tiché kletby. „Pšš,“ zašeptala se smíchem. „Nerada bych vyrušila bratry.“

Už bylo pozdě. Harrison udělal takový hluk, když nadával na bolest nohy, že vzbudil celý dům.

Cole byl první, kdo se objevil u kuchyňského stolu s nimi. Mary Rose krájela sýr na plátky a seděla přitom Harrisonovi na klíně.

Jakmile se objevil bratr, přesedla si na sousední židli.

„Nemohl jsem spát,“ vysvětloval Cole. Posadil se obkročmo na židli proti Harrisonovi a vrhl na něho ostrý pohled. „Dokážeš to?“

„Jestli chceš nějakou záruku, nemůžu ti ji dát, Cole.“

„Pak musíš pomoct Adama přesvědčit, aby utekl.“

„To nemůžu udělat. Musí se rozhodnout sám. Podpoř ho v tom, Cole. On by pro tebe udělal totéž.“

Bratr zakroutil hlavou. „On by nepřihlížel a nedíval by se na moji smrt. To ti říkám rovnou. Jestli ho odsoudí, dostanu ho ven.“

Mary Rose brzy ztratila chuť k jídlu. Strachem se jí sevřel žaludek. „Myslím, že bychom měli Harrisonovi důvěřovat, Cole. Věř mu, že udělá všechno, co bude moct, aby Adama zachránil.“

Harrison vztáhl ruku a sevřel její dlaň ve své. „Neumím dělat zázraky, ale děkuji za důvěru.“

„K čertu s důvěrou,“ zabručel Cole.

Douglas se k nim přidal v okamžiku, kdy Cole zaklel. Měl na sobě kalhoty a flanelovou košili zapnutou nakřivo. Když si toho Mary Rose všimla, usmála se.

„Už jsi něco vymyslel?“ zeptal se Douglas Harrisona.

„Chci poslat telegram jednomu právníkovi v St. Louisu. Vede velkou kancelář. Možná zná jméno nějakého advokáta v Jižní Karolíně. Najdu si ho, i kdybych se tam musel vypravit sám.“

„K čemu to bude?“

„Abychom získali od Livonie a od Rose přísežné prohlášení. Máme velmi málo času. Ale pomůže to. O to se postarám.“

„K čemu bude takové prohlášení dobré?“ zeptal se Douglas.

„Potvrdí, co mi řekl Adam. Teď stojí dva proti jednomu. Chci vyrovnat šance. Jen doufám, že Livonia na to přistoupí. Bojím se, že bude mít strach.“

Bratři přikývli. „Adam se taky zalekne. Ví, co se té ženě stane, až se její synové vrátí domů. Nemyslím, že ti dovolí, abys usiloval o jejich přísežné prohlášení.“

Harrison se s nimi nepřel. Udělá, co je třeba, aby zajistil Adamovi spravedlivý soud.

„Mluvme o něčem jiném. Mary Rose to rozrušuje.“

„Ne, nerozrušuje.“

„Nic nejíš.“

Pokrčila rameny. „O čem byste chtěli mluvit?“

Do kuchyně vstoupil Travis a odpověděl místo Harrisona. „Co se stalo, když odjela z Londýna? Spustilo se pozdvižení? Říkala o ní teta, že je nevděčná? Mary Rose si to myslela.“

Mary Rose hleděla do talíře. „Ublížila jsem otci, že?“

Harrison se nevytáčel. „Ano.“

„Chtěla bych, aby pochopil,“ zašeptala.

„Miláčku, měl na to spoustu času. Nikdy ti nedal šanci. Myslím, že jsem si s ním o tom důkladně promluvil. Když jsem skončil, zdálo se, že porozuměl. Ale jistě to nevím. Nechtěl jsem čekat, až získám jistotu.“

„Proč ji neměli rádi?“ zeptal se Cole.

„Chtěli zpátky Victorii. Nikdo z nich nebyl ochoten smířit se se skutečností, že Mary Rose nebyla po ty roky žádná chudinka.

Podle jejich představ musela strádat, protože nebyla obklopena bohatstvím. Nikdo z nich si neudělal čas, aby ji poznal. Měli plno starostí, aby z ní vytvořili někoho jiného. Byla to šílenost. Měli

svou představu, jak by měla vypadat, a snažili se jí podle ní předělat.“

„Ve své mistrovské dílo,“ řekla Mary Rose.

„Proč jsi tetě nedala do nosu, když ti řekla, že bys měla být jako bílé prázdné plátno?“ zeptal se Harrison.

Představa, že by udělala něco tak nehorázného, jí byla k smíchu. Vypukla v smích, jen na to pomyslela.

„To mi navrhla teta Barbara. Nikdy bych jí nemohla ublížit. Měla na srdci jenom moje dobro.“

„Chceš ji s sebou odvézt do Anglie a zkusit to znovu, Harrisone?“ zeptal se Douglas.

„Ne.“

Bratři se usmáli. Dnes nechtěli slyšet o žádných jeho plánech.

Zůstali u stolu ještě asi půl hodiny a povídali si. Debata se nakonec stočila zas k Adamovi, ale Mary Rose se předtím stačila najíst.

„Co můžeme udělat, abychom mu pomohli?“

„Hodně věcí,“ odpověděl Harrison. „Dám každému z vás instrukce, jak co máte dělat. Až budeme v soudní síni, nechci, aby vedle Adama seděla Mary Rose. Cole, ty se posadíš po Adamově pravé ruce a já si sednu po jeho levici. Travis a Douglas si vezmou Mary Rose mezi sebe do první řady před soudní stolicí. Pokud bude ohlášena přestávka, posadíte se po ní zas na stejná místa.“

„Proč nemůžu sedět vedle Adama?“ zeptala se.

„Chci, abys byla od něho co nejdál,“ odpověděl.

Jeho otevřenost všechny překvapila. Nikdo se však netvářil pohoršeně. Byli jen zvědaví, jaký k tomu má důvod.

„Kdyby položila ruku na jeho nebo ho objala nebo pohladila, všichni budou vidět jen to, že se bílá žena dotkla černocha. Lidé vědí o vaší rodině všechno a v podstatě Adama přijímají. Neprovokuj je, Mary Rose. Nechci, aby někdo zapomněl, že je tvůj bratr. Nebojujeme jenom s obviněním z vraždy. To není nejtěžší. Bojujeme taky s předsudky. Nechci slyšet žádné protesty,“ dodal, když se zatvářila, jako by chtěla něco namítnout. „Všichni musíte projevovat Adamovi podporu jako rodina, ale ne jako jednotlivci.“

„Proč jsi vybral Cola, aby seděl vedle Adama, a ne Travise nebo mě?“ zeptal se Douglas.

„Aby je zastrašil. On umí lidi znervóznit.“

Cole se usmál. „Ano?“

„Ano, je to tak. Porota vyslechne veškeré důkazy a Cole se přitom bude dívat do tváře každého z těch dvanácti a bude se chovat, jako by si chtěl zapamatovat každou jejich reakci.“

„Nemohlo by se to obrátit proti němu?“ zeptal se Douglas.

„U trochu rafinovanějšího jednání možná ano, ale tady ne. Mary Rose mi jednou řekla, že tady se lidé víc starají, aby přežili, než o to, co dělají jiní. Chci, aby porota myslela na to, že budou mít co dělat s Colovým hněvem, jestli dovolí, aby se jejich rozhodnutí řídila předsudky.“

„Bojuješ prohnaně,“ řekl Cole. „Líbí se mi to.“

„Možná bych vám všem měl připomenout, že to, co vám tady říkám, je velmi důvěrná informace. Rozumíte?“

Mary Rose zívla. Harrison ji okamžitě odvedl nahoru do jejich ložnice.

„Mám pro tebe překvapení. Posaď se na postel a zavři oči.“ Udělala, co jí poručil. Jednou ale mrkla a postřehla, že vytahuje z vaku šaty.

„Máš je zavřené?“ zeptal se.

Pevně stiskla oči. Ucítila, jak jí odhrnul vlasy, a pak ji něco zastudilo na krku.

Věděla, co to je, ještě než oči otevřela. „Maminčin medailonek,“ vykřikla. „Kde jsi…“ Nemohla pokračovat. Rozplakala se. „Uvízl mezi matrací a čelem postele.“

Vrhla se mu do náruče a znovu a znovu mu děkovala. Netrvalo dlouho a opět po ní zatoužil. Dopadli na pokrývky a divoce a vášnivě se milovali.

Věděl, že tato blažená chvilka jim bude muset vydržet na dlouhý čas.

Blížila se bouře.

Mary Rose vídala Harrisona v příštím týdnu jen málokdy. Většinu času trávil v Bellině domě, listoval v dopisech, které bratři posílali matce Rose a které Adderleyovi synové ukradli. V noci

sedával v knihovně a četl dopisy, které matka napsala jim. Dělal si nekonečné stránky poznámek, a když nepracoval, seděl na verandě a přemýšlel.

Nemusela se ho ptát, jak pokračuje. Jeho pochmurný výraz jí říkal všechno, co potřebovala vědět. Cítila se naprosto zbytečná a bezmocná. Každé ráno se ho ptala, jestli mu může pomoci třeba jen s nějakou maličkostí. Odpověď byla vždy stejná. Kdyby na něco přišel, dal by jí vědět.

S blížícím se dnem soudu měl práce čím dál víc. Mary Rose se necítila ani trochu uraženě, i když šel spát, aniž jí popřál dobrou noc. Myslel na svůj případ, a to bylo všechno, co od něho mohla chtít.

V neděli se celá rodina sešla k večeři. Umínila si, že ať se děje cokoliv, u jídla musí být pohoda, a tak pokaždé, když se někdo zmínil o něčem, co souviselo s procesem, rychle změnila téma.

Všichni přistoupili na její hru. Jednali stejně jako ona, a zakrátko se dokonce i Travis usmíval něčemu, co mu řekla.

„Cole, ještě ses mě nezeptal na Eleanor. Nezajímá tě, co se s ní stalo?“

Pokrčil rameny. „Je šťastná?“

„Je,“ odpověděla Mary Rose. „Pracuje u tety Lillian.“

„U té generálky? Eleanor má víc odvahy, než jsem si myslel. Dobře jí tak.“

Harrison se usmál. „Ty říkáš své tetě generálka?“

„Chová se tak,“ přiznala Mary Rose. „Corrie mi včera poslala zprávu. Chtěli byste, abych vám ji přečetla?“

„Ne,“ zařvali bratři sborově. Pak se dali do smíchu.

Jejich nezdvořilost ji nevyvedla z míry. „Tak ji přečtu tobě, Harrisone.“

„Miláčku, už jsem ji četl třikrát. Corrie chce, abys jí přinesla další knihu.“

„A dál?“

„Je šťastná, že jsi zas doma. Moc ti sluší, když se červenáš.“

„Nečervenám se. Nevadí mi, že se mi bratři smějí. Nedovedou se u stolu chovat slušně. Nevšímej si jich.“

„Myslím, že když jsem byl v Anglii, nejvíc mi chybělo neslušné chování.“

„Ach bože. Copak jsem si vzala někoho, kdo je jako moji bratři?“

„Doufám, že ano. Byla by to největší pochvala, jakou bys mi mohla dát.“

„Říkal jsem, že nás má rád,“ protáhl Cole v rozpacích nad vlastní reakcí na Harrisonovu chválu.

„Někdo se blíží k našemu domu,“ prohlásil Douglas. „Má na sobě parádní oblek a jede bryčkou.“

Harrison vstal. „To bude Alfred Mitchell,“ hádal. „To je právník, kterého jsme si najali. Počkejte tady,“ řekl bratrům, když se začali zvedat. „Napřed bych si s ním chtěl promluvit sám. Vy ho poznáte později.“

Vyšel z místnosti, než se ho Adam mohl zeptat, co vlastně pro ně ten Mitchell dělá. Obrátil se tedy se svým dotazem na Cola.

„Harrison chce získat nějaké informace o Livoniiných synech. Poslal telegram právníkovi do St. Louisu, žádal o doporučení a navrhli mu Mitchella. Ten člověk musel jet celý den a celou noc, když se sem dostal tak brzy. Nedovedu si představit, jak se mu to mohlo podařit.“

„Neměli bychom poslouchat za dveřmi?“ zeptal se Travis.

„Nic takového neuděláme,“ prohlásil Adam. „Necháme Harrisona o samotě.“

Všichni uslyšeli, jak se otevřely venkovní dveře. Za okamžik se Harrison vrátil do jídelny.

Tvářil se překvapeně.

Důvod jeho úžasu mu kráčel v patách.

Mary Rose zavrávorala. „Otče!“

Bratři vyskočili. Všichni se obrátili k lordu Elliottovi.

Harrison pohlédl na svoji ženu. Zbledla jako křída, až si myslel, že snad omdlí.

Přispěchal k ní a vzal ji pod paží.

Elliott stál u dveří a díval se na rodinu. Nevěděl, co jim má říct. Trápil se tím celou cestu. Jak přesvědčí bratry, že je bere jako součást své rodiny a že by byl rád, kdyby oni stejně přijímali jeho?

Harrison postřehl v jeho očích úzkost a rozhodl se pomoci. Naklonil se k uchu své ženy a zašeptal: „Tvůj otec je velice nervózní.“

Věděl, že nemusí říkat nic jiného. Mary Rose se otce ihned zželelo. Přistoupila k němu, vytáhla se na špičky a políbila ho na tvář.

„Jsem šťastná, že vás zase vidím.“

Rázem z něho úzkost spadla. Vzal ji za ruce. „Můžeš mi odpustit, dcero? Tolik mě mrzí, že jsem ti způsobil bolest.“

„Ach otče, mám vás ráda. Samozřejmě že vám odpouštím. Miluji Harrisona a taky mu musím pořád odpouštět. I on mi odpouští. Takto přece v rodině chodí. Je mi líto, že jsem vám svým odjezdem způsobila bolest.“

„Ne, ne, způsobila jsi, že jsem dostal rozum. Udělalas správnou věc.“

Bratři slyšeli každé slovo žádosti o odpuštění. Nikdo z nich však na sobě nedal znát pohnutí. Harrisonovi se zdálo, jako by jejich tváře byly vytesány z kamene.

„Otče, tady mi říkají Mary Rose.“

„Dobře.“

„Dobře… je to v pořádku?“ Vrhla se mu do náruče a objala ho. „Až přijedeš ke mně do Anglie na návštěvu, možná se občas spletu a oslovím tě Victorio. Nebude ti to vadit?“

„Ne, vůbec mi to nebude vadit.“

Elliott ji pohladil po rameni a pousmál se. Úzkost z něho spadla. Udělal, co bylo třeba.

Mary Rose se konečně vzpamatovala. Ustoupila od otce a usmála se na něho.

„Otče, ráda bych tě seznámila se svými bratry,“ prohlásila hlasem, ze kterého zaznívala pýcha.

Elliott je přejížděl zkoumavým pohledem. Harrison se zařadil vedle nich. Elliott si uvědomil, proč to udělal. Připomínal mu, jak si kdo stojí v srdci Mary Rose. Na prvním místě je její manžel, pak bratři a nakonec otec. Nevadilo mu, že stojí ve výčtu na posledním místě, protože věděl, že Mary Rose má v srdci dost lásky pro všechny.

Konečně nastává čas, kdy může poznat její bratry jako rodinu. Nechtěl spěchat. Viděl urostlé mladé muže a najednou měl pocit, jako by se ocitl mezi obry. Cítil se zahanbeně a zároveň se na ně díval s úctou.

Byla to odpověď z nebes na jeho modlitby. Celá ta léta trýzně a strachu, v nočních tmách, kdy do hlubin jeho duše pronikalo zoufalství, žádal v modlitbách o zázrak.

A najednou zjistil, že mu Bůh seslal zázraky čtyři. Dostalo se mu požehnání. Měl krásnou dceru, šlechetného zetě a teď…

„Zdá se, že mám čtyři syny."

* * *

28. listopadu 1877

Drahá maminko,

byl jsem vybrán hlasováním, abych se dal do toho nepříjemného dopisu a poprosil tě, abys toho nechala. Maminko, myslíme si, že není dobré, když nás neustále nutíš, abychom se oženili. Víme, že si myslíš, že Adam by se měl oženit první, protože je nejstarší, ale on se ženit nebude a nic se s tím nedá dělat. Adamovi se líbí všechno tak, jak je, proto prosím pusť z hlavy myšlenky na vnoučata.

Všichni počítáme s tím, že se jednoho dne vdá Mary Rose. Teď je ve škole a my nemusíme být ostražití jako jindy. Muži v okolí pořád usilují o její pozornost. Nikomu z nich ani nevadí její ostrý jazyk. Chybí nám víc, než jsme si mysleli. Nemusíš se o ni vůbec bát. Naučil jsem ji, jak se má o sebe postarat, kdyby se ji v St. Louisu pokusil obtěžovat nějaký muž. Přibalila si s sebou revolver a dvě krabičky nábojů.

Doufám, že se na mne nezlobíš, protože jsem byl k tobě tak upřímný. Všichni tě máme rádi a přejeme si, abys konečně mohla přijet a žít tady s námi.

Cole

KAPITOLA 23

Bůh má rozhodně smysl pro humor. Elliott k tomu závěru dospěl poté, co asi hodinu pozoroval bratry. Strážní andělé Mary Rose byli hrubí a neurvalí, hašteřiví a podezíraví a hluční. Bože, jak ti byli hluční! Měli zvláštní zvyk mluvit všichni najednou, a přece byli schopní slyšet, co říkají ti druzí. Elliott měl pocit, jako by se ocitl uprostřed demonstrace.

Prožíval nejkrásnější chvíle svého života.

Když k nim promluvil, přistoupili k němu, aby si s ním potřásli rukou. Váhali ho samozřejmě přijmout do rodiny, ale Elliotta to neodradilo. Začas si stejně jako on uvědomí, že nemají v té věci na vybranou. Bůh je svedl dohromady a tak to zůstane.

Napřed se představil Adamovi. „Ty jsi ten, který se rád hádá?“ poznamenal, když mu potřásl pravicí.

Adam se okamžitě obrátil k Harrisonovi. „Tos mu řekl ty?“

„Řekl jsem, že rád diskutuješ,“ vysvětloval Harrison.

Elliott přikývl. „Já jsem na tom podobně,“ prohlásil. „Taky se rád hádám. A uvidíš, že vždycky zvítězím.“

Adamovi se zablýsklo v očích. „Opravdu?“

„Co se týče pohnutek Řeků, mýlil ses. Budu ti to muset objasnit.“

„Rád vaši výzvu přijímám,“ odpověděl Adam. Pak přišel na řadu Travis. „Ty budeš advokátem,“ prohlásil Elliott.

„Ano?“

„Ano. Harrison říká, že máš přirozenou schopnost dostat se z každé polízanice.“

Travis se zazubil. „Použil jste slovo, které bylo na řadě včera. Vždycky jsem měl chuť právníky střílet, ne stát se jedním z nich.“

Jako další mu potřásl rukou Douglas. „Co vám Harrison řekl o mně?“ zeptal se.

„Že umíte zázraky s koňmi. V Anglii byste si vydělal celé jmění, kdybyste se věnoval plnokrevníkům. Zvířata vám důvěřují a

to mi říká, že máte cit. Zajímalo mě, kde ho získala moje dcera. Už to vím.“

Na řadu přišel Cole. Už se rozhodl, že se nedá ovlivnit žádnými lichotkami jako jeho bratři. Elliott ublížil Mary Rose. Měl by za to zaplatit, než se k němu začnou chovat pohostinně.

„Kde je ten zlý?“ zeptal se Elliott.

„Tady, pane,“ odpověděl Cole bez váhání. Pak se usmál. „Harrison říkal, že jsem zlý?“

„Řekl to se značnou dávkou obdivu,“ ujišťoval Elliott. „Hodně jsem o vás slyšel. Něco z toho mi vyprávěla i mladá dáma jménem Eleanor. Zdá se, že si myslí, že se pokusíte mě zastřelit a řeknete mi, abych si na vás dával pozor. Co se týče Eleanor,“ pokračoval. „Zajímalo by mě…“

Cole nakrčil čelo. „Co by vás zajímalo, pane?“

„Chtěli byste, abych ji přivezl sem?“

Všichni bratři rázem vykřikli *ne.* Elliott se zasmál. Zasmál se i Cole. „Pane, vy jste na její straně,“ řekl pak.

„Je šťastná tam, kde je,“ ozvala se Mary Rose. „Otče, máte jistě hlad. My už jsme večeřeli, ale zůstaneme s vámi, než se najíte. Posaďte se. Musíte být po cestě unavený.“

Nečekala, až uslyší jeho souhlas, a spěchala do kuchyně. Pořád se usmívala. Bude muset pokleknout, a jak se patří Bohu poděkovat za to, že otci pomohl.

Harrison ji na chodbě objal kolem pasu a přitáhl si k sobě. Sklonil se k ní a políbil ji na ušní lalůček.

„Je dobře, že tě vidím zas spokojenou,“ zašeptal. „Otoč se ke mně, ať jsem šťastný i já. Musím tě políbit.“

Dala do toho srdce. Objala manžela kolem krku a přivinula ho k sobě. Jeden dlouhý, vášnivý polibek nestačil a brzy si oba uvědomili, že pokud nepřestanou hned, nebudou schopni přestat vůbec.

Byla bez dechu a celá rozechvělá, když se od něho odtrhla. Zrovna taková, jaká se mu líbila.

„Tvojí zásluhou všechno pochopil, že? Děkuji, Harrisone.“

„Ne, pochopil díky tobě, když jsi odjela. Vzdala ses všeho a tehdy si uvědomil, co je pro tebe cenné, a začal chápat. Jsem moc rád, že přijel sem, miláčku. Potřeboval jsem někoho bystrého.“

„Pro Adama?“

Harrison přikývl. „Elliott nepřipustí, aby mi něco uniklo. On je člověk, jakého jsem potřeboval.“

„Nechej ho, ať si sní večeři, než mu začneš povídat o Adamovi. Myslím, že by ho přešla chuť k jídlu… kdybys mu to řekl hned.“

Harrison věděl, že bratři Elliottovi nic neprozradili. Odešel zpátky ke stolu a posadil se vedle Cola. Adam si přisedl k otci Mary Rose. Dali se do řeči o tom, kam Elliotta uloží.

Cole se na něho zubil. Harrison tušil, že se k něčemu chystá. Měl pocit, že se mu to nebude líbit, protože Cole se usmíval jenom tehdy, když musel říkat špatné zprávy.

„Už bylo rozhodnuto. Půjde do ložnice k Mary Rose. Vy dva můžete spát ve srubu. Tam budete mít víc soukromí.“

„Když jsi tu nebyl,“ dodal Travis. „Hlasovali jsme.“

Harrison neměl chuť spát se svou ženou ve srubu. Chtěl protestovat, ale zarazil se, když se do jídelny vrátila Mary Rose. Netvářila se moc šťastně.

„Cole, Samuel na mne zas mává řeznickým nožem. Nedovolí mi připravit jídlo pro otce. Udělej něco, proboha.“

„Já něco udělám,“ vykřikl Harrison. Chtěl vyrazit z jídelny, ale Cole ho usadil zpátky na židli.

„Víš, Harrisone, kdybys za ním šel ty, nejspíš by tě bodl. Nebudeš se mu líbit. Půjdu tam já.“

Elliott strnul. „V kuchyni je někdo s nožem… a ohrožoval moji dceru?“

„Ano, pane,“ odpověděl cestou ke dveřím Cole. Odmlčel se, vytáhl revolver, natáhl ho a otevřel dveře.

„Samueli, nepokoušej moji trpělivost,“ zařval.

„Dobrotivý bože.“ Elliotta nenapadla jiná slova.

Harrison se uklidnil. Obrátil se k Elliottovi a usmál se. Jeho tchán vypadal naprosto zmateně. „A ještě mu za to platí. Nemáte chuť se začít bušit do hlavy, pane?“

Elliott přikývl. Harrison se rozesmál. Na mou duši, na ranči se nenudili ani minutu. Adam potřásl hlavou a zatvářil se zkroušeně. Usoudil, že cizincům přece jen Samuel musí připadat potrhlý. „Samuel je náš kuchař," vysvětloval.

Mary Rose přešlapovala na místě a čekala. Cole ji nakonec zavolal. Tiše povzdechla a odešla do kuchyně.

Zakrátko její otec dostal pořádnou večeři. Ostatní muži pili kávu a čekali, až se nají. Mary Rose pak odnesla prázdné talíře do kuchyně.

„Přijdu za chvilku. Musím si něco vyřídit se Samuelem. Bude chtít, abych ho odprosila, to je mi jasné."

„Řekneš mu to?" zeptal se Cole Harrisona a kývl hlavou směrem k Elliottovi.

„Ano. Pane, jsme v těchto dnech všichni poněkud nervózní. Víte, příští pátek…"

Adam ho přerušil. „Budu souzen pro vraždu."

Elliott zamrkal, ale to byla jediná vnější reakce, kterou projevil.

„Spáchals ji?"

„Ano, pane."

„Ksakru, to je naposled, co jsi to řekl, Adame," vykřikl Harrison.

„Neklej, synu."

„Ano, pane."

„Byly nějaké polehčující okolnosti?"

Adam přikývl a celý případ mu vylíčil. Elliott soustředěně poslouchal, aniž by ho přerušil.

„Harrisone, jsi připraven na jeho obhajobu?"

„Ještě ne, pane, ale pracuji na tom. Je ovšem ještě zapotřebí udělat spoustu věcí."

Elliott na něho vrhl ostrý pohled. „Máš nějaký konkrétní plán?"

„Ano."

„Bude se mi tvůj postup líbit?" zeptal se.

Harrison mu pohlédl do očí a odpověděl: „Ne, pane, vůbec se vám nebude líbit."

Elliott přikývl. „Potřebuji papír, pero a inkoust. Začneme znovu, Adame. Harrisone, rád bych viděl tvoje poznámky."

„Povězte nám, jak se na to díváte," ozval se Cole. „Myslíte si…"

Elliott bouchl pěstí do stolu. „Nenechám to tak. To si myslím."

Opřel se o opěradlo židle a čekal, až Harrison přinese své poznámky a podklady.

Nikdo nepromluvil jediné slovo. Všem bylo jasné, že Elliott přemýšlí o případu, a nechtěli ho přerušovat. Mary Rose se vrátila do jídelny a přisedla k nim ke stolu.

Stále bylo ticho. Vzduch byl naplněn očekáváním. Bratři a sestra seděli na okrajích svých židlí a čekali na Elliottův názor. Všichni cítili, že se něco stane, ale nedovedli vysvětlit proč. Prostě to *věděli.*

Když konečně Elliott promluvil, obrátil se na Adama. Ozval se tichým šepotem, ze kterého všechny trochu zamrazilo.

„Harrison je nejlepší, víš. Tvých odpůrců je mi skoro líto. Nebude mít v soudní síni slitování, navíc po smrtelné urážce, kterou utrpěla jeho rodina. Ano. Málem je lituji."

Na pažích Mary Rose naskočila husí kůže. „Neučil se u vás, otče?"

„Učil jsem ho právu. Umí ho jedinečně vykládat. Je skvělý, ano, ale je také bezohledný. Jakmile vstoupí do soudní síně, stává se z něho nelítostný dravec. Viděl jsem ho, poslouchal a řeknu ti, bylo několik případů, kdy jsem z něho měl strach. Nikdy bych nešel proti němu. Víš, právě jsem zjistil, co hodlá udělat, a až skončí, tvoji žalobci se možná nedostanou z města živí."

Harrison se za chvíli vrátil do jídelny s poznámkami a s písemnými podklady pro Elliotta. Překvapilo ho neobvyklé ticho. Všichni se dívali na něho a on poznal, že došlo k něčemu významnému. Čekal, že mu to někdo vysvětlí.

Nikdo neřekl ani slovo. A pak si všiml ještě něčeho. Uvědomil si to, když pohlédl Adamovi do očí.

Viděl v nich naději.

Mary Rose viděla Harrisona během dalšího týdne jen velmi málo. V pondělí odjel spolu s Douglasem do města a vrátili se až za soumraku. Douglas s sebou přiváděl pět koní vypůjčených z

městské stáje. Ani její manžel, ani bratr jí nevysvětlili, k čemu koně mají.

V úterý Travis doprovodil Harrisona do Blue Belle. Oba se tvářili zasmušile, když se vrátili. Harrison se s ní té noci miloval.

Byl žádostivější než obvykle. Dělal věci, o nichž netušila, že jsou možné, a třikrát dospěla k vyvrcholení, než si dopřál své.

Ve středu Harrison celý den procházel poznámky. Další den ráno přijel na ranč Dooley a řekl jim, že soudce Burnse už přestalo bavit rybaření a vrátil se do Bellina domu. Elliott se nemohl dočkat, až si přečte důkazy proti Adamovi, ale Harrison s ním vyjel do města až v jedenáct hodin. Měl plno práce se svou churavou ženou.

Do deseti hodin pořád zvracela. Pokoušela se ho přemluvit, aby už odjel, tvrdila, že je v pořádku, ale pak znovu začala zvracet a Harrison měl o ni starost.

Za hodinu se začala cítit lépe. Věděla, že vypadá příšerně. Ležela v posteli na břichu a vlasy jí padaly dolů přes pelest. Harrison se usadil vedle ní a otíral jí čelo vlhkým plátnem.

„Všechno je to moje vina, lásko. Včera v noci jsem byl hrubý a teď…“

„Nebyl jsi hrubý… no, trochu jsi byl, ale bylo to hezké. Líbilo se mi to. Cítím nevolnost už několik dní. Není to tvoje vina. Je to ten soud. Nemůžu si pomoct, ale znervózňuje mě.“

Ve srubu se objevil Douglas, který se přišel podívat na sestru.

„Kde jsi ksakru byl?“ chtěl vědět Harrison. „Je jí už víc než hodinu zle. Udělej něco, proboha.“

Harrisonův výbuch Douglase poněkud zarazil. „Vyděsila tě, že? Moc často jí nebývá zle. Postarám se o ni. Už dostává do tváře barvu. Myslím, že se brzo vzpamatuje. Dooley se chystá k odchodu. Nechtěl jsi s ním mluvit?“

„Tvoje sestra mi bude muset slíbit, že až se dnes odpoledne vrátím, najdu ji v posteli. Dej mi slovo, Mary Rose, nebo nepůjdu nikam.“

Dramaticky povzdechla. „Dobře. Budu v posteli.“

Odhrnul jí vlasy z tváře, aby ji mohl políbit. Pak jí je zas spustil přes obličej.

Douglas počkal, dokud neodejde, a teprve pak nanesl poněkud choulostivé téma.

„Víš, co to je?“ zeptal se.

„Je mi zle. To je všechno.“

Posadil se k ní na postel. „Jak je ti zle? Snědlas něco, po čem by ti mohlo být špatně?“

„Ne. Jsem rozrušená kvůli tomu soudu, Douglasi.“

„Nemohla bys být těhotná?“

Jeho otázka ji překvapila. Musela o tom chvíli přemýšlet. „Nevynechaly ti měsíčky?“

Zrudla okamžitě jako pivoňka. „Uvádíš mě do rozpaků. Jsi můj bratr, prokrista. Neměl bys mi klást tak důvěrné otázky.“

„Vynechaly?“

„Ano.“

„Kolikrát?“

„Dvakrát… ne, třikrát.“

Mary Rose zvedla hlavu. „Ty opravdu myslíš…?“

Nemohla mluvit dál. Uvědomila si celý ten zázrak. Děťátko. Skutečně by mohla mít děťátko. Najednou ji přemohla radost.

„Myslím, že ze mne bude strýček,“ řekl Douglas. Pohladil ji po rameni a usmál se na ni.

„Harrisonovi to ještě nemůžeme říct. Neříkej to nikomu, Douglasi, dokud nebudu mít jistotu. Můj manžel má dost starostí. Možná by ho ta zpráva potěšila, ale také by ho mohla rozptýlit. To si nemůžeme dovolit.“

Douglas souhlasil. Harrison odjel o hodinu později s jejím otcem do Bellina domu, aby ho mohl seznámit s důkazy proti Adamovi. Pak se vrátil do města. Strávil tam celý zbytek dne a na ranč se vrátil až na večeři.

Zamířil rovnou do srubu, aby se přesvědčil, že je Mary Rose tam, kde ji nechal. Vrhl na ni jediný pohled a bylo mu jasné, že v posteli neležela.

Nechtěla se k tomu přiznat.

„Odpočívala jsi celý den, miláčku?“

„Ano, odpočívala.“

Usmál se. „Zůstalas v posteli?“

I ona se usmála. „Měl bys být se mnou spokojený," odpověděla, což v té chvíli vůbec nebyla správná odpověď. „Nemyslel sis, že mě najdeš v posteli, že? Viděla jsem, žes byl překvapený. Jak se ti dnes dařilo?"

Rozhodl se přimět ji k přiznání, že lže. Zatím to nepřiznala, vyhýbala se přímé odpovědi. Tvářila se, jako by na sebe byla zatraceně pyšná.

„Ležela jsi v posteli celý den?"

Neušel jí provokativní tón. „Proč se mě na to znovu ptáš? Copak mi nevěříš, Harrisone? Myslím, že bys měl."

Potřásl hlavou. Jeho milá žena nedbala jeho příkazu. Nevěděl, co s ní má dělat. Hlasitě povzdechl. Nedalo se dělat vůbec nic. Byla umíněná a měla svou hlavu, a pokud ji k posteli nepřiváže, udělá, co bude sama považovat za nejlepší.

„Jen mi slib, že když se nebudeš cítit dobře, budeš odpočívat. Ano?"

Posadila se v posteli. „Proč mi nevěříš?"

Neodpověděl. „Půjdu do domu. Možná by sis chtěla něco dát na obličej, než za mnou přijdeš, miláčku."

Věděl samozřejmě, že bude chtít vědět proč, a nemohl se dočkat, až jí to poví. Začal počítat do deseti, pak otevřel dveře a vyšel ven.

„Počkej," zavolala. „Co mám s obličejem?"

„Je opálený."

Nechovala se ani trochu zkroušeně, ale neukvapila se. To musel přiznat. Počkala, až za sebou zavře dveře, a teprve pak se rozesmála.

Není to zázrak, že ji miluje?

Všichni právě dojídali večeři, když se na úbočí objevil Alfred Mitchell.

„Blíží se nějaký cizinec. Podívejte se, pane. Není to někdo z vašich příbuzných?"

Elliott vyhlédl z okna. „Na takovou dálku dobře nevidím, ale myslím, že toho člověka neznám."

„V tom případě je to Alfred Mitchell. Harrisone, chceš, abychom počkali uvnitř, než si s ním promluvíš?“

„Ano.“

„Nabídni mu nějaké občerstvení,“ připomněla Mary Rose.

Nebyla si jistá, jestli ji Harrison slyšel, nebo ne. Byl už venku. Harrison nečekal na právníka na verandě. Sešel ze schodů a vydal se mu naproti. Oba muži se setkali uprostřed louky.

Mitchell hlasitě povzdechl, když sesedl z koně. Pak si muži potřásli rukama a představili se.

„Vypadáte unaveně,“ poznamenal Harrison. Mitchell přikývl. Zvedl k Harrisonovi zrak, protože byl o něco menší. Zdálo se také, že je o několik let mladší.

„Jsem unavený,“ prohlásil s poněkud jižanským přízvukem. „Mám to, o co jste žádal, ale přináším taky některé nepříjemné zprávy. Mohli bychom se procházet, než vám všechno vylíčím? Rád bych se trochu protáhl, než se vrátím na své tábořiště.“

„Rádi vás ubytujeme u nás, Alfrede.“

„Bojím se, že nebudu schopen mlčet o tom, co se děje, když zůstanu. Utábořil jsem se nedaleko od města. Myslím, že zůstanu na noc tam, pokud vám nebude vadit, že jsem tak nespolečenský.“

„Zítra budete muset svědčit,“ připomněl mu Harrison.

„Ano, já vím. Rád to udělám, pane. Velmi rád řeknu, co se stalo.“

Harrison s Alfredem vykročili k horám. Mary Rose stála na prahu a dívala se za nimi.

Harrison chvíli rázoval s rukama založenýma za zády, pak se najednou obrátil k Mitchellovi.

„Odtud přece nemůžeš nic slyšet,“ zašeptal za jejími zády Douglas.

Trhla sebou. „Harrisonovi se nelíbí, co mu Mitchell říká. Podívej, jak jsou oba ztuhlí. Nemyslím, že přinesl dobré zprávy, Douglasi. Je to zlé.“

„Zlé by bylo, kdyby Mitchell nepřivezl potvrzená prohlášení, Mary Rose, a vidíš přece, že Mitchell něco drží v ruce. Řekl bych, že nemohl přimět Livonii, aby podepsala to své.“

Harrison a Alfred pokračovali v hovoru přes dvacet minut. Mary Rose si myslela, že jejich jednání skončilo, protože se oba obrátili a zamířili zpátky. Vyšla ven, na verandě se zastavila a čekala.

Alfred potřásl Harrisonovi rukou a vylezl zpátky do sedla. Mary Rose málem vykřikla, aby manželovi připomněla, že má právníka pozvat na noc k nim. Harrison se k ní obrátil, a když uviděla jeho výraz, nemohla promluvit jediné slovo. Její manžel se tvářil zdrceně.

Popošel, zastavil se a pohlédl na ni.

Chtěl, aby přišla blíž. Mary Rose neváhala. Rozběhla se k němu.

Neřekl jediné slovo, jen ji vzal za ruku a obrátil se znovu k horám.

Kráčeli spolu chvíli po louce, až se zastavil.

„Zítra bych chtěl lhát."

Vytřeštila oči. „Ty chceš lhát před soudem?"

Neodpověděl. „Nebudu lhát, dokud mi k tomu nedáš svolení."

Nevěděla, co na to říct. Znovu se dali do kroku, kráčeli se skloněnými hlavami a přemýšleli o zítřku. Mary Rose netrvalo dlouho a pochopila. „Před soudem bys nikdy nelhal. Ne, to neuděláš. Není to morální… takže budeš lhát mým bratrům. Lhal bys i mně, ale…"

„Slíbil jsem, že už ti nikdy lhát nebudu. A své slovo neporuším."

„Pokud ti to nedovolím."

„Ano."

„Tak dobře."

Obrátila se a usmála se na něho. „Věřím ti. Udělej, co je třeba. Teď není čas, aby sis dělal o mne starosti."

Cítil se zahanbený. Zavřel oči a pomalu přikývl. „Děkuji."

„Za to, že ti věřím?"

„A zato, že mě miluješ… a že jsi taková, jaká jsi."

„Polib mě a budu vědět, že to myslíš vážně." Poslechl ji.

Domů kráčeli mlčky. „Rád bych se projel. Chtěla bys jet se mnou?"

„Potřebuješ čas na přemýšlení. Možná že bys měl být sám.“

Ještě jednou ji políbil a zamířil ke stáji. Mary Rose se opřela o zábradlí a dívala se za ním.

Za pár okamžiků vyšel Harrison ze stáje. Vedle sebe měl MacHugha. Hřebec nebyl osedlaný a neměl ani ohlávku, ale zůstal Harrisonovi po boku, když s ním kráčel přes louku.

Najednou se Harrison obrátil k zvířeti, chytil ho za hřívu a vyhoupl se mu na hřbet. MacHugh se dal do klusu a pak začal cválat nahoru do kopce.

„Jede na něm jako Indián,“ podotkl Travis. „Kam má namířeno?“

„Chce přemýšlet.“

„Tvůj otec by byl rád, kdybys mu zahrála na piano. Cítíš se na to?“

„Je mi dobře,“ řekla, i když to nebyla pravda.

Hra jí pomůže zapomenout na starosti, usoudila a posadila se na stoličku k pianu.

Přišel její otec a napjatě čekal.

„Co budeš hrát, dcero?“

Bratrům neušel její výraz, když vešla do salonu. Věděli, co bude hrát.

„Pátou,“ řekli všichni zároveň. A ona hrála a hrála.

Páteční ráno bylo jasné a slunečné. Mary Rose zklamalo, když uviděla modrou oblohu. Měla by raději pořádnou bouři s hromy a blesky, protože si myslela, že špatné počasí by mohlo udržet některé městské zvědavce doma.

Jela s otcem v kryté bryčce. Ani jednomu nebylo do řeči. Během cesty se modlila a dělala si starosti o Adama a o Harrisona. Zlá předtucha jejího bratra se konečně začala naplňovat a ona byla proti ní bezmocná.

Všechno zůstalo na Harrisonovi. Bůh mu pomáhej. Tvářil se zachmuřeně, když uléhal do postele vedle ní. Celou noc ji držel v náručí.

Pokoušela se s ním zavést hovor, než se oblékli, ale on ji odbyl, ještě než začala. Chtěla mu říct, že ho miluje a že mu věří a že bez

ohledu na to, co se stane dnes, ho bude i nadále milovat a věřit mu. Harrison neposlouchal. Byl strohý a odměřený. Vyděsilo ji to, ale když odjížděl, obrátil se k ní a dal jí nejkrásnější a zároveň nejostřejší příkaz, jaký kdy slyšela.

Řekl jí, že jí dá do úst roubík, jestli řekne nebo udělá něco, co v něm vyvolá příjemný pocit. A jestli mu řekne, že ho miluje, zavře ji do komory a nechá ji tam celý den.

„Jinými slovy, nechceš se nechat rozptylovat."

Přikývl.

Za hodinu odjeli do Blue Belle. Harrison jel v čele a Travis nesl ručnici.

Kousek před městem Harrison procesí zastavil.

„Mary Rose? Cítíš se dobře? Nechci, abys u soudu zvracela."

„Nebudu zvracet," slibovala.

„Adame, někde jsem četl, že otrokům nebylo dovoleno podívat se na svého pána, pokud je k tomu nevyzval. Je to pravda?"

„Ano. Bylo to považováno za drzé… domýšlivé. Proč se na to ptáš?"

„Protože jsem se na to zapomněl zeptat včera," odsekl Harrison. „Až se posadíš v soudní síni na lavici, chci, aby ses upřeně díval na Livoniiny syny. Zachovávej neutrální výraz, ale dej jim najevo, že si je prohlížíš. Dívej se na každého z nich, když bude vyslýchán. Dívej se mu do očí, Adame. Až přijde na řadu druhý, udělej totéž. Až na tebe kývnu, dej na sobě znát pohrdání."

„Nebude se jim to líbit," upozornil ho Adam.

Harrison přikývl. „To doufám. Pamatujete si všichni, co jsem vám řekl?"

Počkal, až každý z nich přikývne, a pak jim sdělil poslední informaci.

„Nevěřte ničemu, co od *kohokoliv* v soudní síni uslyšíte."

„Ani od tebe?" zeptala se Mary Rose.

Opakoval předchozí upozornění. Nemínil se jim přiznat, že hodlá lhát. Nechtěl, aby se špatné zprávy dověděli dřív, než soudce Burns vyzve porotu, aby se poradila.

„Bez ohledu na to, co řeknu nebo udělám, nedejte na sobě znát překvapení ani hněv. Slyšels, Cole?"

„Slyšel.“

„Tak se podle toho chovejte.“

Harrison začal sjíždět z posledního svahu a přes louku zamířil do města. Hlavní ulicí mohli projíždět jen pomalu, protože se v ní už začal shromažďovat dav. Nikdo z čumilů nesměl vstoupit do skladiště, dokud soudce Burns neotevře dveře.

Lidé, kteří sem přišli, byli různí. Někteří na ně povzbudivě volali, jiní je zastrašovali hrubými a oplzlými nadávkami. Mary Rose se snažila předstírat, že je neslyší, ale bylo to přinejmenším velmi těžké.

Zástup se rozdělil a uvolnil jim cestu. Mary Rose se zavěsila do otcovy paže a nechala ho, aby ji uvedl dovnitř.

Soudce Burns už seděl za stolem na konci místnosti. Díval se ke dveřím. Pokynul rodině, aby vstoupila. Objevily se zde všechny možné židle z domácností celého městečka srovnané do úhledných řad čelem k soudci. Uprostřed se táhla široká ulička.

Asi patnáct stop od soudcova stolu po pravé straně stály ve dvou řadách po šesti židle pro porotu.

„Můžete se posadit. Zdravím vás, Williame,“ zavolal soudce na otce Mary Rose. „Ani jsem vás neviděl za těmi vašimi čahouny. To je ale hrozný den, co?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti. Hrozný den.“

„Harrisone, k tomu návrhu, který jste mi včera dal a snažil jste se mě přimět, abych si myslel, že pochází z mé hlavy. No, rozhodl jsem se souhlasit, protože mi připadá rozumný. Nechci tady bandu cizinců. Jenom by mě rušili, a v tom případě bych, přisámbůh, musel začít střílet. Nemohl bych zabránit chaosu v soudní síni. Cole, vstaň a podej mi revolver. Pohlídám ti ho. A vy ostatní udělejte totéž. Mary Rose? Máš u sebe revolver?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti.“

„Dobře.“

Soudce čekal, až mu všichni Claybornové položí na stůl své zbraně.

„Harrisone, Morrison mi pomůže zjistit, kdo z nich žije v Blue Belle nebo v okruhu deseti mil v okolí města. Nikdo jiný nesmí dovnitř, zvlášť ne ti neurvalci z hammondské domobrany. Za

okamžik jdu ven. Nejdříve se vás musím zeptat, jestli máte nějaké námitky proti členům poroty. Nevadilo by vám, kdybych do ní vybral i jednu nebo dvě ženy? Mohl bych něco takového zkusit udělat.“

Harrison se usmál. „Nemám žádné námitky proti ženám v porotě, Vaše Ctihodnosti. Nebudu protestovat proti ničemu, co navrhnete.“

„No, to je od vás velmi vstřícné. Je něco, co vám nevyhovuje?“

„Ne, Vaše Ctihodnosti. Sestavil jsem si vlastní seznam lidí, kteří žijí v Blue Belle a v okolí. A dovolil jsem si podtrhnout jména těch, kteří pocházejí z Jihu.“

Soudce se zazubil. „Není v tom vašem seznamu nějaká levárna?“

„Prosím, Vaše Ctihodnosti?“

„To nic. Mluvil jsem ze zvyku. Vím, jak pracujete, teď když jsem měl možnost sledovat vaše vystoupení u soudu v Hammondu. Nesnížil byste se k žádnému podvodu. Rád si vezmu váš seznam. Když to tady vytřídím, bude se mi pracovat mnohem líp. Předsedou poroty jmenuju Johna Morrisona. Máte k tomu nějaké námitky?“

Harrison předstíral, že přemýšlí. Nechtěl, aby soudce Burns věděl, jaké je to štěstí. Adam chodil Morrisonovi pomáhat, když se propadla střecha jeho obchodu. Jen doufal, že na to Morrison nezapomněl.

„Ne, Vaše Ctihodnosti. Nemám žádné námitky. Morrison je řádný člověk.“

„Pokud jste všichni připraveni, pozvu lidi.“

„Vaše Ctihodnosti, zůstane někdo stát přede dveřmi, aby nepustil dovnitř nikoho dalšího?“

„Postarám se o to,“ odpověděl soudce.

„Očekávám důležitý telegram. Kdyby přišel…“

„Zařídím, abyste ho dostal. Nějak na poslední chvíli, že, Harrisone?“

„Telegram by byl užitečný, ale není nutný pro prezentaci mého případu.“

Burns vstal. „Ty chlapy z Jihu uvedu jako poslední. Protože svědčí proti Adamovi, nechám je sedět co nejdál od obviněné strany. Postavím dvě židle tak, aby na ně porota i lidé dobře viděli.“

Harrison počkal, až se soudce vydal uličkou ke dveřím, a pak přisedl do lavice k Adamovi. Posadil se, naklonil se k němu a něco mu zašeptal do ucha.

Mary Rose neslyšela, co její manžel říká, ale viděla bratrovu reakci. Adam se zatvářil udiveně. Pak se usmál. Bylo to poprvé za pár týdnů, kdy projevil nějakou radost. Nedovedla si představit, co mu Harrison řekl.

Její manžel se zas narovnal. Nedíval se na ni, když se jí ptal, cítí-li se dobře.

„Ano,“ zašeptala.

Harrison jim poručil, aby během procesu mlčeli. Když vešel do síně první muž a usedl přímo na židli vyhrazenou pro porotu, všichni skutečně ztichli.

V porotě nakonec nezasedaly žádné ženy. Většinu mužů Mary Rose znala, i když si nepamatovala některá jména. Nikdo z těch dvanácti se neusmíval. Všichni se tvářili vážně, což považovala za vhodné vzhledem k závažnosti případu, který se měl projednávat.

Lionel a Reginald Adderleyovi byli poslední, kdo vstoupili do soudní síně. Prošli uličkou dopředu a posadili se na svá místa.

Oba muži měli plavé vlasy. Reginald byl o několik let starší než jeho bratr. Krátce zastřižený vous byl už prokvetlý šedí. Oči měl oříškové, zbarvené víc do žluta než do zelena. Připomínal jí ještěrku.

Jeho bratr byl zrovna tak ošklivý. Oči měl hnědé. Jeho pleť byla stejně bledá jako pleť jeho bratra a při pohledu na něho Mary Rose napadlo, že nepracoval jediný den venku.

Povinnost hlídat dveře připadla Dooleyovi. Billie byl vyzván, aby mu pomáhal.

Harrison zůstal sedět na svém místě, dokud se na konci uličky neobjevil Burns. Pak se Harrison okamžitě zvedl. A spolu s ním Adam.

Nikdo jiný se nepohnul. Zdálo se, že soudce těší úcta, kterou mu Harrison s Adamem projevují.

„Vaše Ctihodnost dovolí?“

Burns tušil, o co ho žádá. Ochotně přikývl. „Počkejte, až dojdu dozadu,“ zašeptal. „Chci vychutnat každou minutu.“

Adam se chtěl posadit. Harrison ho zadržel. „Stůj,“ zašeptal.

Harrison počkal, až soudce zmizí v zadní místnosti skladu, a pak zvolal hlasitým, burácejícím hlasem: „Slyšte, slyšte. Všichni povstaňte. Zasedá soud. Předsedá soudce Burns.“

Dav se okamžitě zvedl ze židlí. Soudce nakoukl za roh, aby viděl, jestli všichni vstali, pak se přihnal do soudní síně, tvářil se potěšeně a naparoval se jako páv. Očividně měl rád obřadnost a málokdy ji zažil.

Důstojně došel ke svému stolu a usadil se.

„Dobře. Můžete se posadit.

Tohle řeknu jenom jednou, tak mě všichni dobře poslouchejte. Během zasedání soudu nebudu tolerovat žádný křik ani hulákání, ani žádný jiný hluk. Od okamžiku, kdy jsem se usadil, je tady svatá půda. Napřed seznámím porotu s důkazy proti Adamu Claybornovi. Pak povolám dva svědky.“

Soudce se odmlčel a napil se vody.

„John Quincy Adam Clayborne byl obviněn z vraždy Waltera Adderleye. Adderleyovi patřil Adam v období otroctví. Adderleyovi synové mi přinesli dopisy, které Claybornové psali Adamově matce Rose. Rose dosud žije na Jihu na stejné plantáži s Adderleyovou ženou Livonií. Stará se o ni, protože ta žena je úplně slepá. V šesti nebo sedmi dopisech je zmínka o Adderleyově smrti. Adam nepřiznává, že zabil Adderleye, ale přiznává, že byl v domě, když Adderley zemřel, a také v dopisech potvrzuje, že utekl. Až přijde Adam na řadu, na všechno se ho zeptám. Je na svém místě, Harrisone, že?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti, je.“

„Výborně. Teď vám, poroto, musím říct ještě jednu věc. Chci zde vidět spravedlnost. Pokud si už někdo z vás vzal do hlavy, že Adam je vinen, ať zvedne zadek ze židle a vypadne odtud. Člověk

je nevinen, pokud mu není prokázána vina, a já nikomu nedovolím, aby bezdůvodně žádal šibenici.

Harrisone, teď jste na řadě vy. Máte něco, co byste chtěl říct porotě?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděl Harrison. Vstal a přešel na druhou stranu síně, aby stál čelem k dvanácti mužům.

„Můj klient byl obviněn ze zločinu, který nespáchal. Až si vyslechnete všechna svědectví, Adama osvobodíte. Otevřete svá srdce a mysl, zbavte se jakýchkoliv pocitů, které byste snad mohli mít v souvislosti s jeho barvou pleti, a postarejte se, aby byl řádně vyslechnut. Abraham Lincoln věřil v rovnost všech lidí a stejně tak v ni věřily statisíce udatných mladých mužů, kteří dobrovolně položili životy za zrušení otroctví. Nevysmívejte se památce těch statečných lidí. Vzpomeňte, jak zemřeli a proč. Adamův život je ve vašich rukou, pánové, a já vám nepochybně dokážu, že je nevinen.“

Harrison se obrátil a pomalu se vracel k lavici. Mary Rose se musela přemáhat, aby se na něho neusmála. Byla na svého manžela pyšná. Obsah jeho řeči na ni zapůsobil, ano, ale bylo tu ještě něco, co jí přidalo na síle. Byl to jemný, velmi jemný západní přízvuk, který se ozval v jeho sytém, zvučném hlase rodáka z Vysočiny. Myslela, že ví, proč tak promluvil, i když si nebyla jistá, jestli si změny jeho hlasu lidé všimli. Chtěl, aby ho porota považovala za jednoho z nich.

„Řeknu vám o Johnovi Quincym Adamovi pár informací. Začnu tím, že vám povím, proč mu matka dala takové jméno. Někteří z vás možná znají historii svého národa a vědí, že John Quincy Adams byl šestým prezidentem Spojených států. To však není důvodem, proč Adamova matka toho člověka tak obdivovala. Slyšela o prezidentu Adamsovi zajímavou historii a později zjistila, že byla pravdivá. Když Adams přestal vykonávat úřad prezidenta, vrátil se domů a myslel si, že povede klidný, mírumilovný život. Přesně to také dělal, než se doslechl o hanebném incidentu, ke kterému došlo v jeho vlastní zemi. Někdy v roce 1835 unesli španělští piráti dvaapadesát Afričanů a zamířili s nimi na Kubu. Tam je všechny koupili dva Kubánci a odvezli je na třtinové

plantáže, aby je znovu prodali. Afričanům se samozřejmě nelíbila vyhlídka na to, že budou otroky, a tak se vzbouřili. Zabili přitom jednoho člena posádky. Když loď s nimi doplula na Long Island, Kubánci je uvrhli do vězení a obžalovali ze vzpoury a z vraždy.

A proč si myslíte, že ta událost prezidenta Adam se tolik vzrušila? Otroctví bylo tehdy přece legální, ne?“ Několik porotců přikývlo.

Harrisonův západní přízvuk začal být o něco výraznější, když pokračoval. „Přiznám se vám, že mě to zmátlo, a tak jsem si zjistil, proč to nebylo v pořádku. Obchodování s otroky s jinými státy bylo postaveno mimo zákon už v roce 1835. Tento zákon platil v řadě zemí. Člověk černé pleti narozený v Americe mohl být otrokem, ale bylo zakázáno převážet otroky do jiných zemí.

Víte, prezident Adams si nemohl pomoct, ale rozčilil se. Byl přesvědčen, že zákonem, se kterým si dali tolik práce, aby ho prosadili, by se měli řídit všichni. Nemlčel o svém názoru. Ne, pánové, nemlčel. Jeho přátelé mu řekli, aby od té věci dal ruce pryč, protože nebylo populární hájit černé. To samozřejmě Adamse rozčililo ještě víc. Víte, co řekl?“

Několik porotců zakroutilo hlavami.

„Řekl: ‚Budu jednat skromně a zpříma při této příležitosti i při podobných, necouvnu před žádnou povinností, nebudu nikomu vnucovat svévolné názory a budu připraven rázně čelit jakýmkoliv pomluvám, které možná budou následovat svobodné vyjádření mých myšlenek‘. Tím chtěl říct, že zákon je zákon, a i kdyby měl pár lidí nakopat, aby ochránil čest své země, udělá to, jestli bude muset. Zákon je zákon. Pokud ho některý z obou mužů porušil, a nikdo s tím nic neudělá, velmi brzy budou chtít další lidé porušovat pravidla, jak se jim zlíbí. Než se vzpamatujete, budou všechna práva, která nám naši předkové zajistili v ústavě, zcela ignorována… i ta vaše.“

Harrison se odmlčel, přejel pohledem všechny porotce, a teprve pak pokračoval: „Adamsovi bylo čtyřiasedmdesát, ale pokročilý věk ani chatrné zdraví mu nezabránily v tom, aby se vypravil k Nejvyššímu soudu a vystoupil tam. Obhajoval ty černochy, a když skončil, Afričané byli odesláni domů, kam patřili. Zákon je zákon.

Adams na to nezapomínal. Chci, abyste na to nezapomínali ani vy. Adamova matka jistě obdivovala prezidenta Adamse, a právě proto dala synovi jeho jméno.

Můj klient se narodil v době otroctví. Zákon říkal, že otrokem je od okamžiku, kdy se poprvé nadechl. Žil a pracoval na Adderleyově plantáži. Walter Adderley si svých otroků příliš nevážil. Nevážil si ani své ženy Livonie. Můžu dokázat, co říkám. Mám potvrzené dokumenty od bělochů z Jihu, kteří pamatují, jak viděli Livonii zbitou. Její manžel rád pil, a když se opil, byl zlý. Byl to statný muž, vysoký přes šest stop. Jeho žena byla drobná a slabá, neměřila víc než pět stop. Rozhodně nebyla schopna bránit se svému milovanému…“ Harrison to slovo vyprskl, jako by se jednalo o nadávku, „manželovi. Walter Adderley ji podle všech svědectví, která jsem získal, bil pravidelně. Rád ji tloukl do hlavy. Je teď slepá a všichni doktoři říkají, že její slepotu způsobily rány, které jí zasadil její milovaný“ – opět vyslovil to slovo opovržlivě – „manžel. Myslí si někdo z vás, že je správné, když někdo bije svou matku nebo manželku?“

Harrison věděl, že by neměl klást otázky, a než ho mohl soudce napomenout, rychle pokračoval. „Ne, kdepak, dělá se vám z toho zle, jen na to pomyslíte, že?“

Každý člen poroty přikývl. Harrison je měl omotané kolem prstu. Nemínil je pustit.

„Adamovi Claybornovi z toho bylo také zle. Adamova vlastní matka bývala také bita. Víte, snažila se chránit svou paní, a jednou jí Adderley přitom zlomil nos.

Když bylo Adamovi asi třináct let, uslyšel v domě děsivý křik. Livonia volala o pomoc. Adam se šel podívat, co se děje. To, co spatřil, ho vylekalo. Jeho paní ležela na zemi. Její milovaný manžel do ní kopal. Adam o tom brzy poví sám. Věděl, že Adderley je opilý, protože z něho táhla whisky, a tak ho chytil kolem pasu a snažil se ho odtáhnout pryč. Adam nebyl na svůj věk velký, proto ho Adderley mohl snadno setřást. Znovu se vrhl na Livonii a Adam ho znovu odtáhl pryč. Vtom Adderley ztratil rovnováhu. Zavrávoral a hlavou narazil do hrany krbu. Adam ho nezabil. Neudělal to. Waltera Adderleye zabil alkohol a agresivita. A proč

Adam utekl? Protože ho k tomu nabádala jeho paní. Věděla, co by se stalo, kdyby to zjistili její synové. Nezapomínejte, že Adam byl otrok a otroci se nesměli svých pánů ani dotknout. Za to, že se snažil pomoct a zachránit život jejich matce, by ho její synové zabili."

Harrison se obrátil a zamířil zpátky ke stolu. Náhle se zastavil. Promluvil ostrým, rozhněvaným hlasem: „Jestli si někdo zasluhoval smrt, pak to byl Walter Adderley. Každý člověk, který bije ženu, si zasluhuje zemřít. Ale Adam ho nezabil. Důkazy, které jsem shromáždil a se kterými vás seznámím, dokazují jeho nevinu. Řeknu vám však ještě něco. Kdybych byl v jeho kůži a někdo, třeba i můj otec, bil moji matku, nevěřím, že bych se na to mohl dívat a nezasáhnout. Myslím, že kdyby proti mé matce zdvihl ruku, musel bych ho zabít. Ano, musel."

John Morrison a dva další porotci krátce kývli hlavami.

Každý z poroty si vzpomínal na svoji matku. Ve většině případů byly matky pro své syny svaté. Walter Adderley se jim ani trochu nelíbil.

To byl jen začátek. Harrison chtěl, aby toho muže nenáviděli, a pak hodlal jejich nenávist obrátit k oběma jeho synům.

Pořád tu však stál jeden černoch proti dvěma bělochům. Vyhlídky nebyly pro Adama příznivé. Harrison byl rozhodnut poměr zvrátit. Lidé často neznají nic lepšího než nenávidět někoho, kdo se od nich liší, a proto se Harrison obával, že i kdyby porotci cítili k Adamovi soucit, stejně by se mohlo stát, že by ho dali pověsit.

Pokud se nevyskytne někdo, koho budou nenávidět ještě víc.

Dalším úkolem bude dosáhnout toho, aby si Adama oblíbili. Jeho hlas zněl, jako by předčítal příběh, když začal: „Budu mluvit jen velmi krátce. Myslím, že byste se měli něco dovědět o Adamu Claybornovi. Možná byste rádi slyšeli i o ostatních. Claybornové o sobě mluví neradi. Jsou uzavření stejně jako vy všichni, ale myslím, že byste měli slyšet, jak se všichni dali dohromady a jak utvořili rodinu.

Když Walter Adderley zemřel, odešel Adam do New Yorku. Přespával spolu s dalšími třemi chlapci v jedné zastrčené uličce.

Douglas, Travis a Cole byli mladší než Adam, a tak se k němu přidali, aby u něho nalezli ochranu. Byla to velká zodpovědnost, kterou na sebe vzal třináctiletý chlapec, že? Každého z nich zachránil před smrtí, ovšem věděl, že se musí vydat dál, než ho chytí a odvezou zpátky na jih. Byl pořádně vyděšený, ale ne kvůli smrti Waltera Adderleye. Došlo k ní nešťastnou náhodou, Adam za ni nemohl. Adam byl vyděšený, protože se ho dotkl, když ho uchopil kolem pasu. Věděl, že za tu opovážlivost ho mohou zabít. Ano, pánové, snaha zachránit matce život by mohla být nazvána drzostí."

Harrison se odmlčel a potřásl hlavou. „Jednou v noci našli košík, který někdo odhodil na smetiště. Už po něm lezly krysy, ale Adam té havěti košík vzal. Ležela v něm malá Mary Rose. Stejně jako Travise, Douglase a Cola, i jí se někdo zbavil. Po ulicích se potulují spousty dětí, protože jejich otcové o ně nestojí. Některé seberou, nasadí na vlak a pošlou na západ. Jiné umřou hlady. Malé Mary Rose byly teprve čtyři měsíce. Chlapci ji nechtěli dát do sirotčince, protože taková zařízení poznali a věděli, že by tam dlouho nepřežila. Chtěli jí dát šanci žít. A tehdy se rozhodli dát si jméno Claybornové a vydat se na západ, kde lidé oceňují takové hodnoty, jako je morálka a čest. Trvalo jim to dlouho, ale podařilo se jim dostat do Blue Belle. Adam byl jediný, kdo uměl číst, naučila ho to jeho matka a on to pak naučil své bratry. Chtěli být vzdělaní kvůli své sestře. Chtěli jí zajistit šťastný život. Nebyli na to sami. Laskavá Belle jí šila šaty a učila ji správně se chovat. Jejich rodina se usadila nedaleko vašeho města a velmi brzy zde nalezla malá Mary Rose přátele, s nimiž si mohla hrát. Měla i rodinu. Takovou rodinu, na jakou by mohl být kdokoliv hrdý. Chlapci si odtrhovali od úst a šetřili, aby jí mohli zajistit výuku hry na piano. Když byla dost velká, poslali ji do internátní školy v St. Louisu. Nikdo z nich to neměl lehké. Rozhodně ne. Ale měli sousedy, kteří pomohli, a kdykoliv se zas někdo z jejich přátel ocitl v nesnázích, každý Clayborne jim rád přišel na pomoc.

Mary Rose věděla všechno o tom, jak ji nalezli. Rozčilovala se, když ji chlapci někdy oslovili Sidney. To bylo první jméno, které jí

dali, než zjistili, že se jedná o děvče. Neměla tehdy ještě vlasy, a tak, protože chlapci byli ještě nezkušení, mysleli, že je to chlapec.“

Členové poroty se usmívali. Harrison usoudil, že řekl dost. „Takže teď víte, jak se z nich stala rodina. Mary Rose však nebyla hlavním poutem, které je drželo pohromadě, jak si mysleli její bratři. Ne, pohromadě je držel Adam. Je ušlechtilý a čestný a dobrosrdečný. Kdyby někoho zabil, sám by to přiznal. Pamatujte si to, pánové. Soudíte šlechetného člověka. Vyslechněte, co vám řekne. Děkuji.“

Když se Harrison posadil, ozval se ohlušující potlesk. I soudce Burns mu zatleskal.

Kývl na Harrisona, znovu se napil vody a pak zavolal k výslechu Johna Quincyho Adama Clayborna.

Adam přešel k soudcovu stolu. Stál vzpřímeně jako generál.

„Zabil jsi Waltera Adderleye, Adame?“ zeptal se soudce.

„Ne, pane, nezabil.“

„Pověz mi, co si z toho dne vzpomínáš.“

Adam vyprávěl. Hovořil klidným hlasem. V soudní síni bylo ticho jako v prázdném kostele a lidé v zadních řadách natahovali uši, aby slyšeli každé jeho slovo.

Adam neuvedl, že udeřil Adderleye do brady. Ten mohutný muž, kterého se snažil odtáhnout od Livonie, při jeho ráně ani nemrkl. Kromě toho, Harrison mu řekl, aby o tom nemluvil.

„Musím ti položit jedinou otázku, než se vrátíš na své místo, Adame. Jak to, že tvoje matka nepřijela sem, aby s vámi žila, když bylo po válce a všichni otroci byli osvobozeni?“

„Paní Livonia byla už tehdy téměř slepá a závisela na mé matce v každé maličkosti. Kdybyste matku znal, pochopil byste, že se nemohla otočit zády k bezmocné ženě. Zůstala na Jihu a stará se o ni.“

„Livonia Adderleyová má dva syny, kteří sedí zde v této síni. Ti své matce nepomohli?“

„Ne, pane, nepomohli.“

„Dobře. Můžeš se vrátit na své místo.“

Soudce počkal, až Adam usedne do své lavice, než zavolal svého dalšího svědka. „Lioneli Adderleyi, jste na řadě. Budu vám

klást otázky, a až skončím, bude se vás ptát Harrison. Co je to tam za zmatek, Dooleyi?“ vykřikl.

„To je slečna Blue Belle, soudce. Že prý jste jí říkal, že může přijít.“

„Pusť ji dovnitř,“ zařval soudce. „Může si přisednout na lavici vedle Travise.“

Všichni se ohlédli a viděli, že Blue Belle už rázuje uličkou. Usmála se na soudce a posadila se, kam jí přikázal. „Děkuji, soudce,“ zavolala na něho.

„Vítám tě, Blue Belle. Dnes ti to v těch modrých šatech moc sluší.“

„Zlatíčko, víš, že pořád nosím modrou. Jsem ráda, že se li líbí.“

Přikývl a obrátil se k Lionelovi. On i Harrison si všimli znechuceného výrazu ve tváři jižana. Lionel hleděl na Blue Belle a jízlivě se usmíval.

Soudce ztuhl a sevřel rty.

„Povězte mi, co víte, Lioneli. A pospěšte si.“

„Můj bratr a já jsme našli dopisy, který ten negr psal matce. Když jsme si je přečetli, bylo nám jasný, že Adam zabil našeho otce.“

„Počkejte. Já jsem si přečetl tytéž dopisy, a k takovému závěru jsem nedospěl.“

„Ten negr přiznává, že utekl, ne? Chytil taky mýho ubohýho tátu, ne? Věděl, jakej je trest za to, když sáhne na bílýho, a přesto to udělal. Měl by zemřít za vraždu a za svou drzost a já jsem tady, abych se o to postaral. Přiznávám, že nenapsal rovnou, že mýho tátu zabil. Bratr a já jsme šli za matkou, abysme zjistili, co se stalo. Máte papír, na kterým jsme sepsali fakta, protože ona nám řekla pravdu, a pak jsme jí dali do ruky pero a ona to podepsala. Říká, že ten negr zabil mýho otce. To je jedinej důkaz, jakej potřebujete.“

„To je řádný důkaz,“ souhlasil soudce. „Byli u výpovědi vaší matky nějací svědkové?“

„Ano, byl u toho můj bratr Reginald… a matka toho negra. Ta se ale nepočítá. Jižan nemůže věřit ničemu, co říká černej.“

Harrison cítil, jak z toho člověka vyzařuje nenávist. Pohlédl na porotu, aby zjistil, jak zapůsobil na ni. Zdáli se být nespokojení,

několik z nich poposedlo na svých židlích, ale nenávist k Lionelu Adderleyovi na nich nezpozoroval. Zatím.

Bylo načase dát se do práce.

„Jste na řadě, Harrisone.“

Naklonil se k Adamovi. „Nevěř ani slovo z toho, co řeknu. Jestli *přikývnu*, uvědom si, že lžu. Řekni to svým bratrům a sestrám, ale nesmí tě slyšet někdo jiný.“

Když se Harrison zvedal, hlasitě zarachotil židlí, aby způsobil hluk a nikdo nemohl slyšet, co říká Adam rodině.

Přistoupil k soudcovu stolu. „No, možná je to řádný důkaz, a taky možná ne. Budeme se na to muset podívat, že?“

„Určitě.“

Harrison se obrátil k Lionelovi. Upíral na něho zrak dobré půl minuty. Chtěl, aby porotci postřehli na jeho tváři výraz odporu.

Jeho hlas byl mírný a jemný, když začal s výslechem. „Rád bych si myslel, že jsem jako můj otec, Bůh buď milostiv jeho duši. Byl to dobrý člověk. Jste i vy jako váš otec, Lioneli?“

„Myslím, že ano. Jsem hrdý, že jsem jeho syn.“

„Takže ho obdivujete.“

„Ano. Mého otce obdivovali všichni.“

„Co se stalo, když zemřel? Změnilo se něco na plantáži?“

„Přišla válka. To se stalo.“

„Vsadím se, že si myslíte, že by jí váš otec mohl zabránit. Myslíte si to, když jste na svého otce tak hrdý, že?“

„To se nikdy nedovíme, že?“ vyštěkl Lionel. „Možná by jí zabránil. Ale naše životy by se vyvíjely jinak. Přišli jsme o všechno a něco takového by náš otec nikdy nepřipustil.“

„Kolik vám bylo let, když zemřel váš otec?“

„Sedmnáct.“

„A vašemu mladšímu bratrovi? Kolik let bylo jemu?“

„Dvanáct.“

„V sedmnácti se už člověk umí bít. Byl jste odveden, Lioneli?“

„Ne, ale jen proto, že mám tělesnou vadu, která mi bránila ve vstupu do armády Konfederace.“

„Jaká to byla vada, Lioneli?“

„Musím odpovědět, soudce?“

„Ano, musíte.“

„Nohy,“ vyštěkl. „Mám plochý nohy. Zborcenou klenbu. Nemůžu chodit na dlouhý vzdálenosti.“

„Ploché nohy vám bránily sloužit v armádě Konfederace?“

„Ano.“

Harrison mu nevěřil. Věděl, že mu nevěří ani nikdo jiný v soudní síni.

„Uhodil vás někdy otec?“

„Ne, nikdy.“

Opět lhal. Harrison přistoupil ke stolu, vzal z něho bibli a ukázal ji Lionelovi.

Soudce se neobtěžoval s přísahou. Harrison se rozhodl jeho chybu napravit.

„Když byl svolán tento soud a Jeho Ctihodnost soudce Burns vstoupil do této síně, znamenalo to, že bude třeba víc než projevit mu respekt, který mu náleží. Byl to signál každému, že co bude od této chvíle proneseno, musí být pravda. Nemám slitování s křivou přísahou. Plýtváte časem vážené poroty i časem našeho soudce. Znovu se vás ptám, udeřil vás někdy váš otec?“

Lionel pokrčil rameny. „Občas mi vrazil. Nic takovýho…“

Harrison využil začátku: „Nic takového, jako udělal vaší matce?“

„Provokovala ho,“ vykřikl Lionel. „Žena by měla poslouchat manžela. Matka to věděla. Ráda s ním vyvolávala spory. Věděla, že je vznětlivej.“

„Týkaly se některé z těch sporů vás, chlapců?“

„Možná. Už nevím.“

„Nevíte? No, mám tady potvrzené svědectví jednoho vašeho souseda, který byl jednou náhodou u vás v domě a viděl, jak se vy a Reginald schováváte za matčiny sukně, když ji otec bil. Nastavila sama svou tvář, aby ochránila vás.“

„Tehdy jsem byl ještě malej.“

„Bylo vám šestnáct. Byl jste skoro muž. Větší než vaše matka.“

„Děláte to horší, než to bylo.“

Lionel se obrátil k soudci. „Není přece souzeno chování mýho otce. Soudíte toho negra. Dělejte svou práci a upozorněte na to obhájce.“

„Nevykládejte mi, co mám dělat,“ zavrčel Burns.

„To by bylo třeba říct jemu,“ zvolala Blue Belle.

Soudce se usmál. „Harrisone?“ řekl pak. „Asi víte, kam mířite.“

Lionelovi docházela trpělivost. Harrison se rozhodl, že ho nechá chvíli vydechnout, než zasadí smrtící ránu. Kývl na soudce a obrátil se zas k svědkovi.

„Souhlasím s vámi, Lioneli. Nesoudí se chování vašeho otce. Jste čestný člověk?“

„Každý gentleman z Jihu je čestný člověk.“

„Bylo Livoniino přiznání vynucené? Přinutil jste ji podepsat ten papír?“

„Rozhodně ne. Chtěla vypovídat. Držela to v sobě tolik let. Bála se.“

„Čeho se bála?“

„Tý černošky, co se o ni starala. Matka věděla, že kdyby to řekla, ta černá by ji zabila.“

„Neberte v úvahu poslední hloupou poznámku, poroto. Říká něco, co nemůže vědět jistě,“ prohlásil soudce.

„Kdyby Rose byla tak krutá, jak ji líčíte, proč nezabila vaši matku už dřív a neodešla?“

„Protože neměla odvahu. Mohla to udělat. Byla moc hloupá, aby si to uvědomila.“

„Po smrti svého otce jste se o matku moc nestaral, že?“

„Bylo těžký koukat na to, jak ztrácí zrak. Můj bratr a já jsme zůstali v hlavní budově. Ona a její černoška se přestěhovaly do chaty na kraji našeho pozemku.“

„Převzal jste starost o hospodaření po svém otci?“

„Snažil jsem se.“

Harrison přikývl. Přešel k porotě a podíval se na všechny. „Já to vidím takhle. Lionel říká, že svědectví jeho matky nebylo vynucené, a očekává, že mu uvěříte. Je koneckonců bílý. Měli bychom mu věřit spíš než Adamovi, že? No, myslím, že bych měl

zjistit, jestli nám Lionel říká pravdu. Jestli lže v jedné věci, může nám lhát i v ostatním, ne? Tak to vidím já. Lioneli, co si myslíte o našem městečku?“

„Docela se mi líbí.“

„Zdejší lidé se vám taky líbí?“

„Ano, líbí. Jsou moc milí.“

„Strávil jste minulý týden hodně času ve městě?“

„Můj bratr a já jsme se tu museli ubytovat. Chtěli jsme zajet do hor, ale nebylo možný půjčit si žádný koně a sem jsme přijeli dostavníkem.“

„Strávil jste nějaký čas v Morrisonově obchodě?“

„Ano.“

„A strávil jste nějaký čas v salooně?“

„Ano.“

„Takže jste se setkal s několika sympatickými lidmi, že?“

„Ano.“

„Potkal jste někoho, kdo by se vám nelíbil?“

Lionel předstíral, že přemýšlí. „Ne, všichni se mi líbili.“

„I naše Blue Belle? I ona se vám líbila?“ Lionel zřejmě zjistil, kam míří. Vrhl rychlý pohled na soudce a zavřel ústa.

„Odpovězte na jeho otázku, Lioneli,“ vyzval ho soudce.

„Ano, líbila se mi stejně jako všichni ostatní.“

V tom okamžiku se Harrisonův hlas změnil. Čišelo z něho opovržení a hněv.

„Měl jste ovšem zvláštní poznámky o těch sympatických lidech. Fakt je, že lžete, Lioneli, že? Všechny nás nenávidíte.“

„To není pravda.“

„A Belle?“ vybídl ho znovu.

„Mám Belle docela rád.“

„Lže, soudce,“ vykřikla Blue Belle. „Řekl o mně, že jsem špinavá, laciná děvka. A řekl to před Billiem.“

„Vždyť je to děvka,“ bránil se Lionel.

Harrison se usmál. Otočil se. „Děkuji, Blue Belle,“ protáhl. „Bylo od tebe hezké, žes nám pomohla.

Teď máme další problém, soudce. Zdá se, že to, co považujeme za sympatické my a co považují za sympatické jižané, jsou dvě rozdílné věci. Lioneli, nemyslíte, že možná sympatické znamená pro vás odporné?“

Lionel neodpověděl. Harrison pokračoval v nátlaku. „Co jiné ženy ve městě? Co třeba Mary Rose?“

„Je to pakáž. Žije s negrem, ne?“

Harrison se dokázal ovládnout. Samozřejmě že by toho bastarda nejraději udeřil do nosu za urážku manželky. Ale rozhodl se zničit ho jinak.

„Harrisone, co to má znamenat? Proč se ho ptáte na lidi ve městě?“ zeptal se soudce.

„Kvůli charakteru, Ctihodnosti,“ odpověděl Harrison. „Když nějaký člověk říká, že mluví pravdu, musím napřed zjistit, jestli to tak opravdu je.“

Soudce souhlasil. „A co Catherine Morrisonová? Co pěkného jste o ní říkal Dooleyovi a Henrymu a Strašákovi?“

„Nevzpomínám si.“

„No dobře, já si ale vzpomínám. Přiměl jsem Henryho, aby to napsal a podepsal. Jestli bude třeba, zavoláme ho a vyzveme, ať řekne, co se stalo.“

Harrison se vrátil ke stolu a vzal z něho kus papíru. Podal ho soudci. „Lionel o naší Catherine prohlásil, že je ‚za chlapama celá divá‘ a že si je jistý, že spala s většinou mužů v Blue Belle. Řekl Henrymu, že určitě půjde do spolku s Belle. Přidal pár poznámek také o její matce. Nebudu je opakovat. Jsou příliš nechutné. Můžete je přečíst porotě, když chcete.“

Soudce to udělal. Harrison se záměrně nedíval na Johna Morrisona. Vrátil se do lavice, vzal další čtyři podepsané listy papíru, a když soudce dočetl, co Henry sepsal, podal mu Harrison další důkazy.

Obrátil se zas k Lionelovi. „Pro všechny je snadné pochopit jednu skutečnost. Všemi námi opovrhujete, že, Lioneli? Nejsme z velkoměsta, nejsme dost kultivovaní podle měřítek vás z Jihu, a tak vám nesaháme ani po paty, že? Celý týden jste se zabýval tím, že

jste nás zesměšňoval a vysmíval se nám. Polovina města vás slyšela.“

Lionel se napřímil a hněvivě se podíval na Harrisona. Jeho nenávist byla víc než patrná.

„Co bych si o vás měl myslet jinýho? Strávil jsem minulej tejden v nesnesitelnejch podmínkách, abych posloužil spravedlnosti. Ano, můj bratr a já si myslíme, že jste špinavá, necivilizovaná verbež. Ale co si myslíme, nezmění skutečnost. Moje matka podepsala výpověď, řekla, že negr je vinen. To je jediný, na čem záleží.“

„Ale vy jste právě křivě vypovídal, že, Lioneli?“

„Jenom jsem se chtěl zachovat taktně.“

„Proč tak najednou? Celý týden jste se tak nechoval. Přinutil jste matku podepsat ten list?“ Harrison svoji poslední otázku vykřikl.

„Ne, nepřinutil a nemůžete mi dokázat opak,“ odpověděl výkřikem Lionel.

„Vaše Ctihodnosti, až bude konec, chci, abyste ho dal za mříže za křivou výpověď. Ještě jsem s ním neskončil, ale rád bych ho vyzpovídal poté, co vyslechnete dalšího svědka.“

Soudce si měřil Lionela zlobným pohledem. „Dobře. Odejděte od stolu, Lioneli, ale neopouštějte soudní síň.“

Harrison k sobě zavolal Alfreda Mitchella a chtěl, aby přísahal s rukou na bibli.

Slova se ujal soudce. „Přísaháte, že budete mluvit pravdu?“

„Přísahám.“

„Nemyslím si, že je bible nutná. Když zasedá soud, každý musí mluvit pravdu.“

„Řekněte, kdo jste a proč jste tady, Alfrede,“ začal Harrison.

„Jmenuji se Alfred Mitchell. Jsem právníkem advokátní kanceláře Mitchell, Mitchell a Mitchell. Druzí dva Mitchellové jsou moji bratři,“ vysvětloval. „Dostal jsem od vás telegram, Harrisone, ve kterém jste žádal o jistou informaci. Chtěl jste, abych zařídil pár věcí, a také jste chtěl, abych se sem dostal, než uplynou dva týdny, proto jsem získal pro spolupráci i své dva bratry a všichni jsme se pustili do problému. Mám všechno, co jste si

přál… a bohužel ještě víc. Včera jsem vám předal podepsané a potvrzené dokumenty.“

Mitchell se obrátil k porotě. Byl mladý, ale už věděl, jak na lidi zapůsobit.

„V Blue Belle se mi zalíbilo. Viděl jsem zatím jen kousek vašeho města, ale připomíná mi městečko, nedaleko něhož jsem vyrostl. Jsem v jádru venkovský člověk. Mám rád špínu za nehty, protože mi dokazuje, že jsem celý den strávil tvrdou prací.“

Harrison se neusmál, ale musel se přemáhat. Porota zareagovala na Mitchellovu otevřenost, jak bylo třeba. Morrison se usmíval od ucha k uchu.

„Řekněte mi něco o Livonii Adderleyové,“ vyzval ho Harrison.

Z Mitchellovy tváře zmizel úsměv. „Ve své chatě nebyla. Soused mi řekl, že je v blízké nemocnici, a tak jsem tam zamířil, abych s ní mohl hovořit. Celou dobu byl u ní se mnou lékař a Livonia mi vyprávěla, co se stalo. Sepsal jsem všechno tak, jak mi vylíčila, pak jsem jí to přečetl a Livonia to podepsala.“

Harrison se odmlčel a vrátil se ke své lavici. Vzal z ní podepsaný papír a podal ho soudci.

Burns ho přečetl porotě. „John Quincy Adam není zodpovědný za smrt mého manžela. Walter Adderley zavrávoral a udeřil hlavou o římsu krbu. Ta rána způsobila jeho okamžitou smrt.“

„Přečtěte prosím všechno, Ctihodnosti,“ požádal ho Harrison.

Burns pohlédl na Cola, pak na Adama a teprve pak promluvil: „Opravdu to mám přečíst?“

„Ano.“

„Tak dobrá. Říká: ‚Nebudu brát své syny k zodpovědnosti za jejich chování a nevznesu proti nim obvinění. Totéž mi slíbila i Rose a moje věrná přítelkyně drží slovo. Miluji své syny. Děsí mě jenom, když připustí, aby je ovládl jejich hněv. Nechtěli mi vážně ublížit, ale odmítla jsem podepsat jejich listinu a oni si mysleli, že mě k tomu musí přinutit. Nechtěli slyšet pravdu a já jsem nemohla snést už žádné další bití, protože jsem slabá žena, jak ostatně vždycky věděl Walter Adderley, a tak jsem podepsala. Bůh mi moji lež odpustí.‘“

V davu zašumělo. Soudce Burns se zatvářil znechuceně. Harrisonovi se zdálo, že se stejně tváří i ostatní. Nedopřál si však oddechu. Měl ještě co říct a chtěl mít všechno co nejdříve za sebou.

„Byl s vámi kromě lékaře v nemocnici ještě někdo?“

„Ano,“ odpověděl Mitchell. „Byla tam máma Rose. Livonia ji zavolala k sobě a ona mi dovolila, že jí tak můžu říkat.“

„Kde byla, v Livoniině pokoji, nebo čekala venku před nemocnicí?“

„Seděla na židli vedle postele. Držela Livonii za ruku a utěšovala ji.“

Harrison se nadechl. Další otázku kladl jen nerad. „A jak vypadala máma Rose?“

Mitchell potřásl hlavou. „Byla skoro ve stejně špatném stavu jako Livonia. Tvář měla napuchlou. Měla podlitiny pod očima a modřiny na pažích a na nohou. Měla by sama ležet v posteli, ale nechtěla se hnout od Livonie. Pokaždé, když se Livonia probudila, volala Rose. Jakmile uslyšela její hlas, usmála se a znovu usnula.“

„Podepsala i máma Rose listinu, ve které se potvrzuje Adamova nevina?“

„Ano.“

Harrison podal papír soudci. „Uzdraví se Livonia?“

„Lékaři si to nemyslí. Byla krutě ztlučena. Její ubohé tělo už nemá sílu se vyléčit.“

„A máma Rose?“

„Lékaři se o ni starají, když sedí u Livonie. Je proti předpisům nechat ji tam spát, ale za den nebo dva sestry poznaly, jak je laskavá, a přinesly jí polní lůžko, na kterém se může vyspat. Bude nějakou dobu trvat, než se zotaví, ale dostává se jí nejlepší péče.“

Harrison se obrátil k Adamovi. Nejstarší bratr Mary Rose vypadal zděšeně. Opíral se rukama o lavici a chystal se vyskočit.

Harrison počkal, až se na něho Adam podívá, a pak pomalu kývl hlavou. Adam se okamžitě uklidnil. Vzpomněl si, jak mu Harrison říkal, že když kývne, lže.

Colovi sklouzla ruka k prázdnému opasku a začal vážně uvažovat o tom, že skočí k soudcovu stolu, popadne svůj revolver a

prostřelí Lionelovi srdce. Pak si také všiml Harrisonova kývnutí a i on se uklidnil.

Když přikyvuje, znamená to, že lže, musel si Cole několikrát opakovat Adamova slova, než byl zas schopen klidně dýchat.

„Povězte porotě, kdo zbil Livonii."

„Lionel Adderley."

V síni se ozvalo několik hlasitých výkřiků. Harrison nedbal na hluk a obrátil se k Lionelovi. „Jaký otec, takový syn."

Pak se otočil k Mitchellovi. „Jak víte, že to byl Lionel?"

„Rose i Livonia mi řekly, že je Lionel bil. Druhého dne odpoledne viděl Lionela lékař. Setkal se s ním v pokoji u Livonie. Mám jeho podepsané svědectví. Říkal, že když se Lionel sklonil k matce, aby ji políbil, viděl na jeho rukou modřiny. Zeptal se Lionela přímo, jestli zranění způsobil matce on, a Lionel mu řekl, ať se stará o své. Pak už za ní nepřišel. Jsem přesvědčen, že si za pár dnů najal advokáta a spolu s bratrem se vypravil do Montany."

„Děkuji, Alfrede. Můžete odstoupit." Obrátil se k porotě a dodal: „Poroto, Mitchell je živoucím důkazem toho, že na Jihu žijí i čestní lidé."

„Lioneli Adderleyi, pojďte sem."

Lionelova tvář byla rudá jako rak, když zaujímal své místo. Tvářil se mrzutě a rozzlobeně.

„Lhal jste mně, soudci Burnsovi a této porotě, Lioneli Adderleyi. A lhal jste nejednou. Ptal jsem se zejména na to, jestli jste nutil matku podepsat ten dokument. V obou případech jste mi řekl, že ne."

„Nenutil jsem ji. Jenom jsem jí pomáhal pochopit, že je správný říct pravdu."

„Tím, že jste jí málem polámal všechny kosti?" vykřikl Harrison. „Tomu říkáte pomoc?" Harrison zhnuseně potřásl hlavou. „Nemám další otázky."

Lionel přihlouple hleděl na porotu, když se vracel na své místo. Pak Harrison povolal Reginalda. V průběhu jeho výslechu uplatňoval stejný přístup. Postupoval ostře, neúprosně a hrozivě. Když skončil s otázkami a dověděl se od mladšího bratra, co

potřeboval, naklonil se k němu a řekl mu, co si o něm myslí. Pak Reginalda propustil.

Byl čas na jeho závěrečnou řeč. Postavil se přímo před porotu, jen tak daleko, aby nikdo z šesti sedících v první řadě nemusel napínat zrak.

„Důkazy jsou nesporné. Dva svědkové potvrdili, že Adam Clayborne nespáchal vraždu, ze které je obviněn. Lionel a Reginald Adderleyové přišli mezi nás a ukázali na Adama jako na zločince. Jsou tu cizí, a tak si myslí, že vědí všechno líp než prostí, venkovští lidé, jako jsme my. Adam není cizinec. Je jedním z nás. Je to náš sousedá přítel. Byl vždy tam, kde někdo potřeboval pomoc, a rád mu ji nabídl. Je to dobrý člověk. Všichni to víte. Nelíbilo se mu o nic víc než vám, když slyšel o Catherine Morrisonové říkat, že je divá za mužskýma. Nelíbilo se mu, jak nazývali Catherininu matku. Byla to odporná, krutá slova mužů z města. A navíc lživá. Budeme předstírat, že nám nevadí, když cizinci mluví do našich věcí? Dnes v této síni sedí skuteční zločinci. Jen se na ně podívejte, pánové. Lionel a Reginald Adderleyové. Všichni se modlíme, aby se Livonia uzdravila, ale pochybuji, že se to podaří. Nevznese obvinění, dokud bude žít, ale pokud zemře, hodlá její lékař přivést policii a obvinit oba muže z vraždy. Udělejte, co je správné. Nechejte zvítězit spravedlnost, naši spravedlnost. Děkuji.“

Soudce Burns si nebyl jistý, co udělá porota. Nechtěl, aby nikdo z přítomných v soudní síni vyšel ven, protože pak by musel ještě jednou kontrolovat vstup zpátky. Rozhodl se raději poslat porotu do zadní místnosti skladu.

„Vezměte si židle a jděte tamhle,“ vyzval je. „My ostatní počkáme tady, ať vám to bude trvat jakkoliv dlouho. Dám vám hodinu, než odtud pustím lidi ven.“

Harrison se na porotu nepodíval, když odcházela, aby se poradila. Nikdo neřekl jediné slovo, ani lidé v sále ne. Harrison doufal, že všichni mlčky přemítají o faktech, která jim předložil.

Nenávist. Hlavní zde byla nenávist. Z té skutečnosti se mu dělalo zle. Pro lidi, kteří chtějí nenávidět, nejsou důkazy příliš důležité. Chytili by se třeba jen kousku pravdy, aby zničili svého

nepřítele. Rozum, stejně jako soucit a pochopení, se u takových lidí nevyskytuje. Strávila je nenávist, podobná hrozivému nádoru.

Byl znechucen teatrálním projevem, který pronesl, ale nezbývalo mu nic jiného. Věděl, že někoho nenávidět musí, a tak roznítil oheň, dokud doutnal. A pak odvrátil plameny od Adama. Předhodil porotě někoho, koho mohli nenávidět ještě víc.

Posadil se ke stolu a obrátil se ke své ženě. Potřeboval se na ni podívat, aby se ujistil, že tam je. Potřeboval ji utěšit a bože, v nitru cítil takovou nejistotu a úzkost, že mohl sotva promluvit.

Měla v očích slzy. „Je ti dobře?“ zašeptal.

„Smím ti něco říct, Harrisone?“

U srdce ucítil její hřejivý klid. „Ano, řekni.“

„Miluji tě.“

„I já tě miluji. Pane, podejte prosím Mary Rose kapesník.“

Znovu se obrátil. Díval se na něho Adam. „Když jsi kýval hlavou, znamenalo to, že…“

„Ano, přesně tak.“

John Morrison se vrátil do síně a zavolal na soudce. Burns okamžitě vstal a spěchal ke dveřím. Poslouchal jenom minutu, kývl na Harrisona a zamířil do místnosti s dvanácti muži.

Harrison a Adam se zvedli. „Vstaňte. Zasedá soud,“ řekl Harrison.

Soudce přivedl porotu zpět. Muži nechali své židle ve vedlejší místnosti, ale seřadili se ve stejném pořadí. „Dospěli jste k rozhodnutí, Johne Morrisone?“

„Dospěli, Vaše Ctihodnosti.“

„Co se týče obvinění z vraždy, co soudíte o Johnu Quincym Adamu Claybornovi?“

Morrison se díval na Adama, když odpovídal. „Shledali jsme, že je nevinný.“

Dav začal šílet. Lidé vyskakovali z židlí. Ozývaly se radostné výkřiky a tleskání nad rozhodnutím poroty.

Soudce zabušil do stolu. „Dobře, to stačí. Bylo dosaženo spravedlnosti. Lioneli a Reginalde Adderleyové, vypadněte z města, ať už vás tady nevidím. Nemůžete našim ženám říkat, že jsou laciné děvky, a počítat, že dlouho přežijete. Nejradši bych

každému z vás prostřelil tu jeho drzou hubu sám. Pojďte sem, Harrisone. Jednání soudu je ukončeno," dodal a naposledy klepl kladívkem.

Harrison přistoupil k soudci. Burns teď stál a protahoval si paže.

„Řekněte mi, jaký telegram jste očekával? V co jste doufal?"

„Nedoufal jsem, ale Mitchellův bratr mi měl poslat telegram, kdyby Livonia zemřela. Je mi jí líto. Měla hrozný život. Možná najde klid tam nahoře."

„Jestli si některá žena zaslouží dostat se do nebe, Livonia jistě ano," řekl Harrison.

„Lpí na životě, že?"

„Jen z posledních sil. Zemře. Má vnitřní krvácení."

„Chtěl jste, aby ti dva věděli, že je čeká obvinění z vraždy, že?"

„Ano, Vaše Ctihodnosti, chtěl."

„Byli u dveří jako první. Podejte mi pravici, ať jí můžu potřást. Odvedl jste skvělou práci."

Harrison mu podal ruku. Zezadu k němu přistoupila Mary Rose. Objala ho kolem pasu a pevně stiskla.

Přiměla tak soudce Burnse, aby si vzpomněl sám na sebe. „Drahoušku Belle, pojď sem a dej mi pusu, abych věděl, že mě zas ráda vidíš."

Harrison musel svou ženu odstrčit, aby se k nim mohl obrátit. Mary Rose po tváři stékaly slzy radosti. „Jsem na tebe tak pyšná, Harrisone."

Políbil ji na ústa a jeho polibek byl prudký a dlouhý. „O všem mi povíš dnes večer v posteli, miláčku. Musíme napřed doprovodit Adama domů. Nezapomeň, že venku je ještě Bickley."

„Řekni Colovi, ať ho zastřelí," navrhla.

Harrison se zasmál.

Belle se cestou ven u něho zastavila, aby ho políbila. „Musím spěchat domů a připravit všechno pro soudce," vysvětlovala. „Zítra přijedu k vám na ranč a oslavíme to."

„Rádi tě uvidíme, Belle. Přivez s sebou i soudce," řekla jí Mary Rose.

Nemohla se přimět, aby pustila manžela. Její bratry obklopili přátelé. Adam vypadal jako omámený. Harrison pochyboval, že si vůbec uvědomuje, co o něm řekl John Morrison.

Vyšli ven společně. Ulice byla téměř prázdná. Jakmile cizí příchozí uslyšeli neuspokojivé zprávy, že se v dohledné době nebude nikdo věšet, odebrali se domů.

Bickley s pěti dalšími příslušníky domobrany stál uprostřed ulice. Harrison si všiml, že všichni jsou ozbrojeni. Postavil se před Mary Rose.

„Jděte, pane, a nastupte do drožky. Cole se postará, abyste se tam dostal v bezpečí. Vezměte s sebou Mary Rose."

Vykročila zároveň se svým otcem, ale očima sledovala Bickleye. Nedíval se na Adama. Zdálo se, že předmětem jeho hněvu je Harrison.

Bickley sáhl po zbrani. Mary Rose nezaváhala. Skočila před svého manžela, aby ho zaštítila. Harrison vykřikl: „Ne!"

Všichni vytáhli zbraně současně. Soudce byl rychlejší než ostatní, protože měl svůj revolver už natažený. Věděl dobře, co Bickley chystá, a tak jen čekal na příležitost.

Kulka zasáhla Bickleye doprostřed čela. Zavrávoral a svalil se do prachu. „Chce ještě někdo z vás poznat tuhle bouchačku?" zařval soudce.

Bickleyovi muži zakroutili hlavami a zvedli ruce.

„Ven z mého města," přikázal soudce. „A odtáhněte si tu pakáž na zemi s sebou. Okamžitě."

Harrison se třásl. Chytil do náruče svou ženu a tiskl ji k sobě. „Chybělo málo a zabil by tě. Co tě to proboha napadlo?"

„Chtěla jsem, aby nezabil tebe."

„Jestli ještě někdy… můj bože, Mary Rose, nemůžu… jak jsi vůbec mohla…"

Cole se rozesmál. „Vyřídíš si to s ní doma, Harrisone. Víš, proč se tě Bickley snažil zastřelit, ne?"

„Řekl bych, že nenávidí právníky stejně jako všichni ostatní. Harrisone, opravdu si myslíš, že budu muset být právníkem i já?" zeptal se Travis.

Harrisona to nepobavilo. Nechal Cola, aby vedl jeho koně za sebou, a sám se vtěsnal do drožky se svou ženou a s jejím otcem.

Travis, Douglas a Cole jeli celou cestu domů v půlkruhu kolem Adama. Nevěřili samozřejmě Bickleovým kamarádům a nemínili připustit, aby některý z nich Adama nebo Harrisona zastřelil.

Harrison měl čelist pevně zaťatou. Mary Rose věděla, že se ještě nevzpamatoval z Bickleyova útoku. Rozhodla se, že obrátí jeho pozornost od té události tím, že zavede řeč na soud.

„Otče, nebyl Harrison úžasný?“

„Ano, byl. Jsem rád, že nemusel být krutý. Všechno vyšlo tak, jak si naplánoval.“

„Nebyl krutý?“

„Ach bože, nebyl. Myslím, že byl velmi mírný.“

„Harrisone? Jak jsi přiměl Mitchella, aby lhal?“

„Nepřiměl jsem ho.“

„Takže…“

„Mluvil pravdu… nebo si to alespoň myslel,“ dodal, aby ji spletl.

„Měl to být nějaký plán?“

„Ano.“

Opřela se o něho. „Nemluv se mnou tak úsečně. Vím, že se na mne zlobíš. Ale je přece povinností manželky chránit svého muže. Už na to nemysli.“

Přitáhl si ji na klín a přitiskl si její tvář k rameni.

„Jsem na tebe pyšný, synu,“ řekl mu Elliott.

„Bylo to snadné, pane. Adam byl nevinný.“

„Ale o to se soudu nejednalo, že?“

„Ne, pane. Jednalo se o nenávist.“

Elliott přikývl. Všichni se odmlčeli, když drožka stoupala do kopce. Elliottovi připadalo, že se nedočká, až bude s Harrisonem sám a celý jeho plán odhalí. Věděl, jakým způsobem Harrison uvažuje, a také věděl určitě, že by nikdy u soudu nelhal. Nevyžadoval by lež ani po nikom jiném. Tak jak se mu to všechno podařilo?

Část odpovědi seděla proti němu a usmívala na svého muže. Harrison nelhal soudu, ale lhal Mary Rose a jejím bratrům. Elliott

samozřejmě jeho důvody chápal. Nebyli by tak klidní a nebyli by schopni se ovládat, kdyby předem věděli, co Livoniini synové udělali jejich matce.

Elliotta zajímalo, jestli jim někdy Harrison řekne pravdu. Rozhodl se, že se ho na to večer zeptá.

„Budu se muset brzy vrátit do Anglie," prohlásil.

„Ještě nemůžete odjet. Musím vám toho tolik ukázat. Chci vás seznámit s Corrií a ráda bych vám ukázala naše hory. Zavedu vás do míst, kde jsou pohřbeni duchové, když zůstanete."

Elliott byl rád, že nechce, aby odjel. Oči se mu zamžily a pomalu přikývl. Hlas se mu třásl, když promluvil. „Dobře, dcero. Zůstanu ještě pár týdnů. Příští léto můžeš s Harrisonem za mnou přijet do Anglie. Zůstanu týden navíc, když mi to slíbíš."

„Ale příští léto se sem budete muset vrátit. Jinak neodjedu," řekla.

„Miláčku, můžeme tam být měsíc a pak jet zpátky. Chci ti ukázat Skotsko," ozval se Harrison.

„Neslíbím vám to, otče, dokud si nepromluvím s Harrisonem. Můžete počkat do zítřka?"

Souhlasil. „Nemohu se dočkat, až uslyším o hřbitově duchů. Kdo je tam pohřbený?"

„Strašidla zpod mé postele," odpověděla Mary Rose. „Když mi bylo pět nebo šest let, nechtěla jsem spát ve své posteli. Vždycky jsem počkala a vkradla se k některému bratrovi. Když jsem byla mladší, vždycky jsem s nimi spávala a oni se pokoušeli mě toho zvyku zbavit.

Douglas upevnil závěs, který odděloval moji postel od obývacího prostoru. Tehdy jsme ještě žili ve srubu. Každopádně jsem byla přesvědčená, že slyším pod postelí strašidla. Všichni moji bratři, až na Cola, se mě snažili přesvědčit, že jsou to jenom mé představy.

Cole na to šel jinak. Klekl si na kolena, podíval se pod postel a pak zahvízdal. ‚No, to se podívejme! Je tam pořádné strašidlo. Mary Rose, zavři oči a neotevírej je, než je vyženu. Je moc ošklivé, polekala by ses ho.'"

Harrison a Elliott se zasmáli. „Cole vytáhl zbraň. Zavolal na Douglase, aby otevřel dveře. Běžel ven, takže jsem ho neviděla. Pak jsem uslyšela výstřel.“

„Zabil strašidlo.“

„Samozřejmě,“ odpověděla. „Slíbil mi, že ho tam nechá celou noc, aby ostatní strašidla věděla, co si o nich Claybornové myslí, a ráno jsme je pohřbili. Byla jsem velmi malá, a tak jsem mu samozřejmě věřila. Nechala jsem ho střílet strašidla asi jednou týdně. Pak jsem uvěřila, že jsem v bezpečí. Cole postavil na domovní schody bednu. Řekl mi, abych se nedívala dovnitř, jinak by mi vstávaly vlasy hrůzou.“

Zasmála se, když si na to vzpomněla. „Byla jsem na své vlasy velmi pyšná. Neodvážila jsem se riskovat. Vydali jsme se přes louku a nahoru do prvního kopce a tam jsme strašidlo pohřbili. Nepomodlili jsme se za ně, protože jsem nechtěla, aby se dostalo do nebe.“

Harrison si představil malé děvčátko, jak se drží ruky pistolníka. „Byla jsi obklopena láskou,“ zašeptal.

„Ano,“ přisvědčil Elliott. „Dnes mi musíš vyprávět ještě jeden příběh. Hodně jsem se o tobě dověděl z dopisů. Tvoje matka se neuměla zlobit. Zajímalo by mě, od koho jsi ten rys získala?“

„Myslím, že od Cola,“ odpověděla.

„A od Douglase a Travise,“ dodal Harrison.

„Nebyla jsem žádné vzorné dítě, otče. Pořád jsem si stěžovala a vždycky jsem žalovala matce Rose, když bratři udělali něco, co se mi nelíbilo.“

„Budu muset střílet strašidla pod postelemi našich dětí?“

„Ovšem. To je otcovská povinnost. Jestli se nám narodí chlapec, dám mu jméno Harrison Stanford MacDonald.“

„Čtvrtý,“ dodal Harrison.

„Čtvrtý,“ souhlasila.

„A jestli to bude děvče?“

„Myslím, že je pojmenuji po dvou ženách, které mě měly tolik rády. Agáta Rose. Pěkné jméno, že?“

Elliott byl tak dojatý, že nemohl ani promluvit. Jen přikývl, aby dal najevo nadšení nad tím, jak se mu jméno líbí. A jak je výstižné. Všichni tři uvažovali o tradicích, které se vytvářejí a přetrvávají.

Za chvíli pak dojeli na ranč. Bratři nedovolili, aby si Harrison odvedl Mary Rose do srubu. Chtěli, aby jim nejprve odpověděl na pár otázek.

Nemínili ho pustit jen tak. Harrison se uvelebil na verandě, posadil si na klín svou ženu a čekal, až se začnou ptát.

První promluvil Travis. „Jak jsi přiměl Alfreda Mitchella, aby u soudu lhal?“

„Dám ti týden, abys na to přišel sám. Pak ti to řeknu.“

Jako druhý promluvil Douglas. „Pochopil jsem, proč jsi chtěl, abych přivedl všechny nájemné koně sem. Chtěl jsi, aby se Lionel a Reginald nemohli hnout z města.“

„Ano.“

„Věděl jsi, že budou město nenávidět. Jak jsi na to přišel?“ zeptal se Cole.

„Adam mi vyprávěl o jejich způsobu života na Jihu před válkou. Bratři si zvykli na luxus. Chtěl jsem, aby pocítili nepohodlí a aby si začali stěžovat.“

„Co ještě jsi udělal?“ zeptal se Douglas.

„Promluvil jsem si s Billiem a s Henrym a s Dooleyem. Adame, máš tady pár oddaných přátel.“

Adam se usmál. „Já vím.“

„Billie jim připravoval jídlo. Vždycky se postaral, aby bylo pěkně nechutné. Henry přinášel Strašákovu domácí pálenku, Billie jim ji naléval a Dooley poslouchal, co říkali o místních lidech. Pak to řekl mně.“

„A tys šel a přiměl je, aby ti to dali písemně?“

„Ne, Dooley v nich už podnítil pořádnou zlost. Já jsem jim jenom projevil své sympatie a naznačil, že je možné vznést kvůli tomu obvinění.“

„Za pomluvu?“ chtěl vědět Cole.

„Tak nějak,“ odpověděl Harrison.

Elliott vstal. „Jdu se převléct z těch parádních šatů. Nemyslím, že budu schopen přijít na to, cos udělal, Harrisone. Za týden mi

zřejmě budeš muset o svědectví Alfreda Mitchella všechno vysvětlit. Znám tě dobře, chlapče, a vím, že bys neudělal nic nečestného.“

„Za týden, pane. Počkejte prosím do té doby. Adame, jak se cítíš na svobodě? Zatraceně dlouho se ti vznášela nad hlavou oprátka.“

„Výborně,“ zašeptal Adam. „Myslím, že mi to všechno ještě nedošlo. Asi půjdu dovnitř a strhnu ze zdi tu báseň. Něco mi řekni, Harrisone. Proč ta slova pro tebe tolik znamenají? Citoval jsi mi je zpaměti, vzpomínáš si?“

„Vzpomínám. Skoro každý večer jsem četl tu pasáž svému otci. Líbila se mu. Uklidňovala ho.“

Adam přikývl. Harrison najednou pocítil únavu. Mary Rose také vypadala vyčerpaně. Rozloučil se se všemi a odváděl si ženu do jejich „domova“. Potřeboval, aby mu zas dodala sílu na těle i na duchu, aby mohl opět bojovat se zlem.

Za dveřmi srubu se zastavil a díval se, jak se svléká. Právě si chtěla stáhnout košili, když ji požádal, aby se posadila na kraj postele.

Klekl před ní a vzal její ruce do svých.

„Máma Rose je už na tom dobře. Alfred Mitchell u soudu nelhal.“

„Já vím. Nikdy bys nikoho nepodněcoval ke lži. Skutečně je jí dobře?“

„Ano, je. Lhal jsem tvým bratrům, protože jsem nechtěl, aby slyšeli pravdu, když seděli tak blízko mužům, kteří ublížili jejich matce. Věděl jsem, co by se stalo.“

„Co se stane s Livonií, až se její synové vrátí domů?“

„Miláčku, Livonia umírá. Mitchellův bratr nám pošle telegram, až zemře. Alfred najal člověka, který ji hlídá ve dne v noci. Dává pozor i na tvoji matku, ale nemyslím, že Lionel a Reginald budou spěchat s návratem. Budou se bát obvinění.“

„Proč jsi to mým bratrům nevysvětlil před chvílí na verandě?“

„Co myslíš, že by Cole udělal, kdyby věděl pravdu?“

„Vyrazil by za nimi.“

Harrison přikývl. „Dávám Livoniiným synům týden na to, aby zmizeli. Jinak by měl Cole na krku obvinění ze dvou vražd a já bych ho musel obhajovat.“

Vyprostila ruce z jeho sevření a jemně ho pohladila po tváři.

„Cole by provedl něco ukvapeného. Alespoň si to myslím. Musel jsi při Adamově obraně myslet na reakce mých bratrů. Udělal jsi to dobře.“

„Děkuji za důvěru.“

„Nemusíš mi děkovat. Věřím ti. Ještě jsi to nepochopil? Patříš k mé rodině. Hádáme se a křičíme na sebe a líbáme se a omlouváme; poučujeme jeden druhého a současně se utěšujeme; a děláme všechny ostatní nádherné věci, které se v rodině dělají. Láska je jediná síla, kterou potřebujeme.“

„Tak to přece v rodině chodí.“

* * *

Drahé děti,

Livonia je v Pánu. Minulý týden měla pohřeb. Během obřadu jsem zůstala venku před kostelem a pak jsem za ní šla na hřbitov. Když všichni odešli, pobyla jsem chvíli s ní, abych se s ní rozloučila. Bude mi chybět.

Našla jsem si společnici, která mě doprovodí, a konečně přijedu domů. V Kansasu je město plné černých, kteří odjeli z Jihu a usadili se tam. Tam si pár dní odpočinu, setkám se se starými přáteli a pak budu pokračovat v cestě. Bůh vás ochraňuj, než přijedu.

Máma

Adame, nejdražší, přivážím ti nevěstu.

✿

Růže zdá se mi nejhezčí ze všech květů,
vždyť je opravdovým symbolem panenství.
Když ji s něhou laská západní vítr,
cudně rozkvete a ruměnec pak k slunci
obrací. Jakmile na ni zafouká
zlý severák,
prudce a dychtivě, pak růže nevinně
skryje svou krásu do skromného poupěte
a s hanbou nechá ho odejít.
Je čistá a šlechetná.
…růže zdá se mi nejhezčí.

Dva vznešení příbuzní
WILLIAM SHAKESPEARE
A JOHN FLETCHER

nakladatelství OLDAG

Julie Garwoodová

Mary Rose

Z anglického originálu FOR THE ROSES,
vydaného nakladatelstvím POCKET BOOKS,
New York 1996,
přeložila Magda Cindričová.
První vydání.
Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.
Redakce Věra Slaninová.
Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 1999,
jako svou 74. publikaci.
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o., Český Těšín.

ISBN 80-85954-63-X